DE LA AUTOAREA SERIEI *APOCALIPSA ELEMENTELOR*

DIN SÂNGE ȘI CENUȘĂ

JENNIFER L. ARMENTROUT

LITERA

new MOON

new
MOON

JENNIFER L.
ARMENTROUT

DIN SÂNGE ȘI CENUȘĂ

Traducere din limba engleză și note
LOREDANA VOICILĂ

LITERA
București

From Blood and Ash
Jennifer L. Armentrout

Design copertă de Hang Le


Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Din sânge şi cenuşă
Jennifer L. Armentrout

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Armentrout, L. Jennifer
Din sânge şi cenuşă / Jennifer L. Armentrout;
trad. din lb. engleză şi note: Loredana Voicilă.
— Bucureşti: Litera, 2021
ISBN 978–606–33–7288–9
I. Voicilă, Loredana (trad.; note)
821.111

Pentru tine, cititorule

Capitolul unu

— L-au găsit pe Finley în seara asta, chiar la marginea Pădurii Sângerii, mort.

Mi-am ridicat privirea de la cărţile de joc, pe deasupra suprafeţei vopsite în stacojiu, spre cei trei bărbaţi care stăteau la masă. Alesesem locul acela cu un scop. Eu... nu simţisem nimic din partea lor mai devreme, când îmi croisem drum printre mesele aglomerate.

Nici o durere – nici fizică, nici emoţională.

În mod normal, nu cercetam oamenii ca să văd dacă suferă sau nu. Să fac asta fără motiv mi se părea extrem de invaziv, dar în mulţimi era greu să controlez cât ajungeam să simt. Întotdeauna existau persoane a căror durere era atât de adâncă, atât de neîmblânzită, încât agonia lor devenea o entitate palpabilă, pentru care nici nu trebuia să îmi deschid simţurile – nu o puteam ignora, nu mă puteam sustrage din calea ei. Acele persoane îşi proiectau durerea asupra lumii care îi înconjura.

Îmi era interzis să fac altceva decât să le ignor. Îmi era interzis să vorbesc despre darul pe care îl primisem de la zei şi să trec vreodată de la a simţi la a face cu adevărat ceva în această privinţă.

Nu că eu aş fi făcut întotdeauna ceea ce trebuia să fac.

Bineînţeles.

Însă bărbaţii aceştia nu aveau nimic, am văzut asta când mi-am deschis simţurile, încercând să îi evit pe cei care sufereau, lucru surprinzător, având în vedere ocupaţia pe care o aveau. Erau gardieni de pe Metereze – pereţii muntoşi formaţi din calcarul şi fierul minerit din munţii Elysium. De când se încheiase Războiul Celor Doi Regi, cu patru secole în urmă, fortăreţele denumite Metereze închiseseră întreaga Masadonie, fiecare oraş din Regatul lui Solis fiind protejat de

ele. Versiuni mai mici ale Meterezelor înconjurau satele şi cazărmile, comunităţile de fermieri şi orăşelele cu mai puţini locuitori.

Ceea ce gardienii vedeau în mod obişnuit, ceea ce trebuiau să facă îi chinuia adesea, fie din cauza rănilor, fie din cauza a ceva mai profund decât carnea sfârtecată şi oasele învineţite.

În această seară, nu erau lipsiţi doar de chinuri, ci şi de armură şi de uniforme. Purtau în schimb cămăşi largi şi pantaloni din piele de căprioară. Cu toate acestea, ştiam, chiar dacă nu erau la datorie, că rămâneau atenţi la eventualele semne ale ceţii temute şi ale ororilor care o însoţeau, precum şi la cei care unelteau împotriva viitorului regatului. Erau înarmaţi până în dinţi.

La fel şi eu.

Aveam prins la coapsă, ascuns sub faldurile pelerinei şi ale rochiei subţiri pe care o aveam pe dedesubt, un pumnal cu lama rece, care nu se încălzea niciodată, chiar dacă era lipită de coapsa mea. Îmi fusese dăruit când împlinisem 16 ani şi, deşi nu era singura armă de care făcusem rost, nici cea mai mortală, era preferata mea. Mânerul era făcut din oasele unuia dintre vârcolacii de mult dispăruţi – creaturi care nu fuseseră nici om, nici bestie, ci ambele –, iar lama era dintr-o piatră de hematit lustruită, cu o ascuţime fatală.

Era foarte probabil să fi fost din nou pe punctul de a face ceva incredibil de riscant, nepotrivit şi cu totul interzis, însă nu eram destul de nebună încât să intru într-un loc precum Perla Roşie fără ceva care să mă protejeze, fără priceperea de a mânui acel ceva şi fără să fiu dispusă să mă folosesc de ambele fără ezitare.

— Mort? a întrebat celălalt gardian, unul mai tânăr, cu păr şaten şi trăsături delicate.

Parcă numele lui era Airrick şi nu părea să aibă cu mult peste cei 18 ani ai mei.

— Nu doar că e mort. Lui Finley i s-a supt tot sângele din

corp, carnea i-a fost sfâşiată, de parcă ar fi fost aruncat la câini, apoi sfârtecat în bucăţi.

Cărţile de joc mi s-au înceţoşat în faţa ochilor, în timp ce în pântec au început să mi se formeze sloiuri mici de gheaţă. Câinii sălbatici nu făceau aşa ceva. Ca să nu mai vorbim despre faptul că nu se apropiau de Pădurea Sângerie, singurul loc din lume în care copacii sângerau, pătând scoarţa şi frunzele în roşu intens. Se zvonea că ar exista alte animale acolo, rozătoare extrem de mari şi necrofagi care prădau trupurile celor care întârziau prea mult în pădure.

— Şi ştii ce înseamnă asta? a continuat Airrick. Că trebuie să fie prin preajmă. Un atac ar...

— Nu cred că ar trebui să purtăm această conversaţie acum! i-a tăiat-o un gardian mai în vârstă.

Îl ştiam. Phillips Rathi. Era pe Metereze de ani în şir, lucru ce nu se întâmpla aproape niciodată. Gardienii nu aveau viaţă lungă. Bărbatul şi-a plecat capul în direcţia mea.

— Suntem în prezenţa unei domniţe.

O domniţă?

Doar cele care făcuseră Ascensiunea erau numite domniţe, însă nici eu nu eram genul de persoană pe care te-ai fi aşteptat să o găseşti la Perla Roşie. Dacă aş fi fost descoperită, aş fi fost în... ei bine, într-un necaz mai mare decât fusesem vreodată şi m-aş fi ales cu o admonestare severă.

Genul de pedeapsă pe care Dorian Teerman, ducele de Masadonia, ar fi fost încântat să o aplice. Şi la care, desigur, confidentul lui de suflet, Lord Brandole Mazeen, ar fi adorat să asiste.

Mi-am ridicat privirea spre gardianul cu piele închisă la culoare, din ce în ce mai neliniştită. Era imposibil ca Phillips să ştie cine eram. Partea de sus a feţei îmi era acoperită de masca albă de domino pe care o găsisem cu mult timp în urmă, aruncată prin Grădinile Reginei, şi purtam o pelerină simplă, de culoarea oului de raţă, pe care, ei bine, o *împrumutasem* de

la Britta, una dintre numeroasele servitoare pe care le auzisem vorbind despre Perla Roşie. Speram ca Britta să nu descopere că îi lipseşte haina înainte să i-o duc înapoi, în zorii zilei.

Chiar şi fără mască însă, puteam să număr pe degetele de la o mână câţi oameni din Masadonia îmi văzuseră chipul, şi nici unul dintre ei n-avea să fie acolo în acea seară.

Fiind Fecioara, Aleasa, faţa şi părul îmi erau acoperite tot timpul, cu excepţia buzelor şi a maxilarului.

Mă îndoiam că Phillips mă putea recunoaşte doar după acele trăsături, şi, dacă ar fi făcut-o, nici unul dintre gardieni nu s-ar mai fi aflat acum acolo, stând fără griji la masă. Aş fi fost pe cale să fiu târâtă, chiar dacă, poate, cu gentileţe, înapoi la gardienii mei, ducele şi ducesa de Masadonia.

N-aveam de ce să-mi fac griji.

Forţându-mi musculatura umerilor şi a gâtului să se relaxeze, am zâmbit.

— Nu sunt vreo domniţă. Sunteţi liberi să discutaţi despre orice doriţi.

— Oricum, un subiect mai puţin morbid ar fi bine-venit! a replicat Phillips, aruncând o privire ascuţită în direcţia celorlalţi doi gardieni.

Airrick şi-a ridicat privirea spre mine.

— Scuzele mele.

— Nu-i nevoie de scuze, dar le accept.

Cel de-al treilea gardian şi-a plecat bărbia, cu ochii fixaţi asupra cărţilor lui, şi a repetat aceleaşi cuvinte. I se înroşiseră obrajii, lucru care mi se părea adorabil. Gardienii care lucrau pe Metereze treceau printr-un antrenament crunt, în urma căruia deveneau experţi în lupta cu tot felul de arme, precum şi în cea corp la corp. Nici unul dintre cei care supravieţuiau primei incursiuni în afara Meterezelor nu se întorcea fără să fie însângerat şi fără să fi văzut moartea.

Şi, cu toate astea, acest bărbat roşea.

Am tuşit, pregătindu-mă să întreb mai multe despre

Finley, dacă era de pe Metereze sau dintre hăitaşi, o diviziune a armatei care asigura legătura pe apă între oraşe şi care escorta bunuri şi călători. Aceştia îşi petreceau jumătate de an lipsiţi de protecţia asigurată de Metereze. Era de departe una dintre cele mai periculoase ocupaţii, aşa că nu călătoreau niciodată singuri. Unii dintre ei nu se mai întorceau niciodată.

Din păcate, cei câţiva care se întorceau nu mai erau niciodată la fel. Se întorceau hăituiţi de moarte.

Blestemaţi.

Simţind că Phillips avea să reducă la tăcere orice încercare de a continua conversaţia, nu am dat glas nici uneia dintre întrebările care îmi stăteau pe vârful limbii. Dacă Finley fusese însoţit şi dacă ceilalţi gardieni fuseseră răniţi de ceea ce îl ucisese pe el, aveam să aflu eu cumva.

Speram doar că asta nu avea să implice ţipete şi groază.

Oamenii din Masadonia nu bănuiau cât de mulţi se întorceau din afara Meterezelor blestemaţi. Ştiau doar de câţiva, ici şi colo, însă nu vedeau realitatea. Dacă ar fi cunoscut-o, populaţia, care nu putea înţelege cu adevărat ororile din spatele Meterezelor, ar fi fost cuprinsă de panică şi groază.

Oamenii simpli nu puteau înţelege aşa cum înţelegeam eu şi fratele meu, Ian.

De aceea, odată ce subiectul de la masă a alunecat spre lucruri mai lumeşti, m-am străduit să-mi topesc sloiul de gheaţă din piept. Nenumărate vieţi erau jertfite sau răpite din dorinţa de a-i păstra în siguranţă pe cei din spatele Meterezelor, însă strategia aceasta dădea greş – de ceva timp – nu doar în Masadonia, ci în tot Regatul lui Solis.

Moartea...

Moartea găsea *întotdeauna* o cale prin care să pătrundă înăuntru.

„Opreşte-te!" mi-am ordonat, în timp ce simţul general de disconfort ameninţa să crească. În acea seară, nu era vorba

despre toate acele lucruri pe care le ştiam şi despre care probabil n-ar fi trebuit să ştiu. În acea seară, era vorba despre a trăi, despre... a nu sta trează toată noaptea, fără să pot dormi, singură, simţind că... nu am nici un fel de control, nici o... idee despre cine sunt, ci doar despre *ce* sunt.

Am primit din nou o mână proastă şi, cum jucasem cărţi cu Ian destul de des, ştiam că n-aveam cum să-mi mai revin cu cele pe care le aveam. Am anunţat că mă retrag, iar gardienii au încuviinţat din cap şi s-au ridicat, urându-mi fiecare seară bună.

Trecând printre mese, am luat paharul de şampanie pe care îl oferea unul dintre chelneri, cu o mână înmănuşată, şi am încercat să îmi recapăt entuziasmul care îmi vibrase în vene la începutul acelei seri, când alergasem pe străzi spre acel loc.

Am cercetat încăperea, văzându-mi de treabă, păstrându-mi simţurile adormite. Chiar şi departe de cei care îşi proiectau durerile în atmosfera din jurul lor, nu trebuia să ating pe cineva ca să ştiu că suferea. Trebuia doar să mă uit la acea persoană şi să mă concentrez. Felul în care arăta nu era alterat atunci când experimenta un soi de durere, nici nu i se schimba aspectul atunci când mă concentram asupra ei. Pur şi simplu, îi *simţeam* tulburarea.

Durerea fizică era aproape întotdeauna fierbinte, însă cea care nu putea fi văzută?

Era aproape întotdeauna rece.

O avalanşă de strigăte şi fluierături obscene m-a făcut să revin la realitate. Pe colţul mesei aflate în vecinătatea celei de la care tocmai mă ridicasem se aşezase o femeie îmbrăcată în roşu. Purta o rochie făcută din fâşii de satin şi mătase, care abia îi acoperea coapsele. Unul dintre bărbaţii de la masă şi-a înfipt mâna în fustiţa diafană.

Femeia i-a îndepărtat mâna cu un zâmbet cochet şi apoi s-a lăsat pe spate, trupul ei formând o curbă senzuală. Buclele blonde i s-au revărsat peste monedele şi jetoanele care fuseseră

date uitării.

— Cine vrea să mă câştige în seara asta? Vocea i-a sunat adânc, plină de voluptate, în timp ce şi-a trecut mâinile în lungul corsetului acoperit de dantele. Pot să vă asigur, băieţi, voi rezista mai mult decât orice munte de aur.

— Şi dacă vom fi la egalitate?

Tăietura elegantă a hainei pe care o purta sugera că bărbatul care pusese întrebarea era un negustor avut sau vreun om de afaceri.

— Atunci, va fi o noapte cu atât mai interesantă pentru mine! a răspuns femeia, trecându-şi mâna în josul abdomenului, strecurându-şi-o chiar mai jos, între...

Cu obrajii aprinşi, mi-am ferit imediat privirea şi am mai luat o înghiţitură din şampania înspumată. Ochii mi-au fost atraşi de strălucirea orbitoare a unui candelabru din aur roz. Perlei Roşii îi mergea probabil bine, iar proprietarii aveau în mod sigur relaţii sus-puse. Electricitatea era scumpă şi controlată strict de curtea regală. Mă făcea să mă întreb cine erau unii dintre clienţii lor, de vreme ce îşi permiteau acest lux.

Sub candelabru era în plină desfăşurare un alt joc de cărţi. Şi la acea masă se aflau femei, cu părul răsucit în coafuri elaborate, împodobite cu cristale, iar hainele pe care le purtau erau cu mult mai puţin îndrăzneţe decât ale celor care lucrau în acel loc. Unele rochii aveau nuanţe vibrante de mov şi galben, altele – tonuri pastelate de albastru şi violet.

Mie mi se permitea să port doar alb, fie că eram în camera mea sau în public, ceea ce nu se întâmpla prea des. Aşa că eram fascinată de felul în care nuanţele diferite complimentează pielea sau culoarea părului celor care le poartă. Îmi imaginam că eu arăt cel mai adesea ca o fantomă, bântuind holurile castelului Teerman, înveşmântată toată în alb.

Şi aceste femei purtau măşti de domino, care le acopereau jumătate din faţă, protejându-le identitatea. M-am întrebat cine erau ele. Soţii curajoase, care fuseseră lăsate singure de

prea multe ori? Tinere femei care nu se măritaseră sau care erau, poate, văduve? Servitoare sau femei care lucrau în oraş, ieşite să petreacă pentru o seară? Erau printre cei de la masă ori prin mulţime doamne de onoare sau cavaleri cu măşti? Veniseră acolo din aceleaşi motive care mă făcuseră pe mine să vin?

Plictiseală? Curiozitate?

Singurătate?

Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci, semănam mai mult decât credeam, chiar dacă ei erau fii şi fiice născuţi ca al doilea copil, dăruiţi Curţii Regale la cea de-a treisprezecea aniversare, cu ocazia Ritualului anual. Iar eu eram... eu eram Penellaphe de Teerman, din neamul Balfours, favorita reginei.

Eu eram *Fecioara*.

Aleasa.

Şi, în mai puţin de un an, atunci când aveam să împlinesc 19 ani, urma să am Ascensiunea, la fel ca toţi cavalerii şi doamnele de onoare. Ascensiunile noastre urmau să fie diferite, însă împreună erau cele mai mari de la prima Binecuvântare a zeilor, care avusese loc la sfârşitul Războiului Celor Doi Regi.

Ei n-ar fi păţit mare lucru dacă ar fi fost prinşi, dar eu... eu ar fi trebuit să fac faţă nemulţumirii ducelui. Am strâns din buze, simţind cum se aprinde în mine un tăciune de furie, amestecat cu resturile vâscoase ale ruşinii şi ale dezgustului.

Ducele era o scârbă cu mâini mult prea familiare, care avea o plăcere inumană pentru pedepse.

Dar nici la el nu voiam să mă gândesc. Nici nu voiam să îmi fac griji că aveam să fiu pedepsită. Altfel, aş fi putut foarte bine să mă întorc la mine în cameră.

Mutându-mi privirea de la acea masă, am băgat de seamă că la Perla erau şi femei fără măşti, care zâmbeau şi râdeau, fără să-şi ascundă identitatea. Erau aşezate la mese cu gardieni şi oameni de afaceri, stăteau în alcovuri întunecate şi

conversau cu femei şi bărbaţi mascaţi, precum şi cu cei care lucrau la Perla Roşie. Nu le era ruşine şi nici teamă să fie văzute.

Oricine ar fi fost ele, se bucurau de o libertate pe care le-o invidiam profund.

Un soi de independenţă pe care o căutam şi eu în acea noapte, pentru că, mascată, imposibil să fiu recunoscută, doar zeii ar fi putut şti că eram acolo. Iar în ceea ce-i privea pe zei, hotărâsem cu mult timp în urmă că au lucruri mult mai bune de făcut decât să-şi petreacă timpul urmărindu-mă pe mine. Până la urmă, dacă ar fi fost atenţi, mi-ar fi cerut deja socoteală pentru toate lucrurile pe care le făcusem, interzise fiindu-mi.

Aşa că, în acea seară, puteam fi *oricine*.

Libertatea pe care mi-o dădea acest lucru era un sentiment cu mult mai ameţitor decât îmi imaginasem. Mai puternic chiar decât seminţele fragede de mac oferite de cei care le fumau.

În acea seară nu eram Fecioara. Nu eram Penellaphe. Eram doar Poppy, o poreclă pe care îmi aduc aminte că mi-o dăduse mama, un nume cu care doar fratele meu, Ian, şi alţi câţiva mă strigau.

Pentru Poppy nu existau reguli stricte care trebuiau urmate, nici aşteptări ce trebuiau împlinite, nici o viitoare Ascensiune, care se apropia prea repede. Nu existau nici teamă, nici trecut sau viitor. În acea noapte, puteam să trăiesc puţin, chiar dacă doar pentru câteva ore, şi să adun cât de multă experienţă puteam, înainte de a mă întoarce în capitală, la regină.

Înainte de a fi încredinţată zeilor.

Un fior mi-a alunecat în jos pe şira spinării – nesiguranţă şi un strop de dezolare. L-am înăbuşit, refuzând să-l las să prindă viaţă. Nu avea nici un rost să îmi petrec timpul gândindu-mă la ceea ce avea să vină şi nu putea fi schimbat.

În plus, Ian făcuse Ascensiunea cu doi ani în urmă şi, judecând după scrisorile pe care le primeam lunar de la el,

rămăsese neschimbat. Singura diferenţă era că, în loc să urzească poveşti cu glasul, acum o făcea prin cuvintele scrise în fiecare misivă. Chiar luna trecută scrisese despre doi copii, un frate şi o soră, care înotaseră până pe fundul Mării de Lână şi se împrieteniseră cu cei din neamul apelor.

Am zâmbit şi am ridicat paharul de şampanie. Nu aveam nici o idee de unde îi veneau acele poveşti. Din câte ştiam eu, era imposibil să înoţi până pe fundul Mării de Lână, iar neamul apelor nu exista.

La scurt timp după Ascensiune, la ordinul reginei şi al regelui, se căsătorise cu domniţa Claudeya.

Ian nu vorbea niciodată despre soţia lui.

Îi aducea vreun pic de fericire căsnicia sa? Zâmbetul de pe buze mi s-a topit, în timp ce privirea mi-a coborât asupra băuturii spumoase, cu o tentă rozalie. Nu eram convinsă, însă ştiam că cei doi abia dacă se cunoşteau atunci când se căsătoriseră. Cum putea fi asta îndeajuns, când se presupunea că aveai să îţi petreci tot restul vieţii cu acea persoană?

Cei care făceau Ascensiunea trăiau mult, mult timp.

Mi se părea încă ciudat să îl văd pe Ian ca pe un Ascendent. El nu era un al doilea fiu, dar, pentru că eu eram Fecioara, regina le ceruse zeilor să facă o excepţie de la ordinea naturală a lucrurilor, şi ei îi permiseseră să facă Ascensiunea. Eu nu aveam să mă confrunt cu ceea ce se confruntase Ian – căsătoria cu un străin, cu un alt Ascendent, care avea mai mult ca sigur să preţuiască frumuseţea mai presus de orice, pentru că aceasta era văzută ca o trăsătură divină.

Şi, chiar dacă eram Fecioara, Aleasa, nu aveam niciodată să fiu văzută ca fiind divină. Potrivit ducelui, nu eram frumoasă.

Eram o *tragedie*.

Fără să-mi dau seama, degetele mi se îndreptaseră spre dantela aspră de pe partea stângă a măştii. Mi-am tras mâna la o parte.

Un bărbat, pe care l-am recunoscut ca fiind gardian, s-a ridicat de la masa lui, întorcându-se spre o femeie care purta o mască albă, la fel ca a mea. Şi-a întins o mână spre ea, şoptindu-i cuvinte pe care nu puteam să le aud, iar ea i-a răspuns încuviinţând din cap şi zâmbind, înainte de a-şi lăsa mâna în mâna lui. S-a ridicat apoi, faldurile rochiei ei de culoarea liliacului revărsându-i-se în jurul picioarelor ca o apă, în timp ce bărbatul o conducea afară din sală, spre una din cele două uşi, singurele accesibile invitaţilor, fiecare din ele fiind amplasată la câte unul din capetele încăperilor care comunicau între ele. Cea din dreapta dădea afară. Cea din stânga conducea la etaj, spre camere mai intime, în care Britta povestise că se întâmplau tot felul de lucruri.

Gardianul o ducea pe femeia cu mască spre cea din stânga.

El întrebase. Ea spusese da. Ceea ce aveau să facă la etaj, despre orice ar fi vorba, era ceva ce amândoi doriseră şi aleseseră, fie că avea să dureze câteva ore sau o viaţă întreagă.

Am zăbovit cu privirea asupra uşii mult după ce se închisese. Era acela unul dintre motivele care mă făcuseră să vin acolo în acea seară? Voiam să... să trăiesc plăcerea alături de cineva pe care eu l-aş fi ales?

Aş fi putut să o fac dacă mi-aş fi dorit. Auzisem conversaţii între doamnele de onoare, de la care nu se aştepta să rămână neatinse. Potrivit lor, erau multe... lucruri pe care o femeie le putea face pentru a se bucura de plăceri trupeşti, păstrându-şi în acelaşi timp puritatea.

Puritatea?

Uram acel cuvânt, semnificaţia din spatele lui. De parcă virginitatea îmi condiţiona bunătatea, inocenţa, de parcă dacă eram sau nu virgină era cumva mai important decât sutele de alegeri pe care le făceam în fiecare zi.

O parte din mine se întreba chiar ce ar fi făcut zeii dacă m-aş fi prezentat în faţa lor fără să mai fiu cu adevărat fecioară. Ar fi ignorat pur şi simplu tot ce făcusem şi nu făcusem, doar

pentru că nu mai eram virgină?

Nu eram sigură, dar speram să nu fie aşa. Nu pentru că plănuiam să fac sex acum sau săptămâna viitoare sau... vreodată, ci pentru că voiam să pot face singură această alegere.

Deşi nu eram prea sigură cum m-aş fi putut găsi vreodată într-o situaţie în care să mi se ofere o asemenea opţiune. Îmi închipuiam însă că ar fi existat persoane dornice, care ar fi vrut să facă lucrurile pe care le auzisem povestite de doamnele de onoare, aici, la Perla Roşie.

Am simţit din nou zbaterea agitaţiei în piept şi m-am forţat să mai iau o înghiţitură din şampanie. Bulele dulci mi-au gâdilat gâtul, alinând ceva din uscăciunea pe care o simţisem brusc în gură.

Adevărul era că acea seară era rezultatul unei hotărâri de moment. În cele mai multe nopţi, nu puteam să adorm până la revărsatul zorilor. Iar atunci când adormeam, aproape că îmi doream să n-o fi făcut. Doar în acea săptămână mă trezisem de trei ori din cauza coşmarurilor, cu propriile strigăte răsunându-mi în urechi. Când visele rele veneau aşa, grămadă, le simţeam ca pe o prevestire. Un instinct care semăna cu abilitatea mea de a simţi durerea, care trăgea un semnal de alarmă.

Am tras încetişor aer în piept şi am aruncat o privire înapoi la masa pe care o cercetasem mai devreme. Femeia în roşu nu mai era întinsă acolo. Stătea în schimb în poala negustorului care o întrebase ce s-ar întâmpla dacă ar câştiga doi bărbaţi. Acesta îşi cerceta cărţile, însă mâna i se strecurase acolo unde fusese a femeii mai devreme, adânc, între coapsele ei.

Ah, vai!

Mi-am muşcat buzele şi m-am tras la o parte, înainte să-mi ia foc toată faţa. M-am strecurat în următoarea sală, separată de cealaltă de un paravan, în care se jucau alte

partide.

Aici, erau şi mai mulţi gardieni. Pe unii îi recunoşteam chiar din Garda Regală; erau soldaţi la fel ca aceia de pe Metereze, dar menirea lor era să îi protejeze pe Ascendenţi. Şi iată de ce Ascendenţii aveau nevoie şi de gărzi personale: unii indivizi încercaseră să îi răpească pe membrii curţii pentru a cere răscumpărări. De obicei, nimeni nu era rănit prea grav în astfel de situaţii, însă existaseră şi tentative care avuseseră în spate motive cu totul diferite, cu mult mai violente.

Stând aşa, lângă un ghiveci cu o plantă cu frunze late şi boboci mici, roşii, nu eram prea sigură de ceea ce ar trebui să fac în continuare. Aş fi putut să mă alătur unei alte partide de cărţi sau să încep o conversaţie cu vreuna dintre numeroasele persoane care zăboveau în jurul meselor, însă nu ştiam prea bine cum să port conversaţii cu străinii. Nu aveam nici o îndoială că aş fi scos pe gură ceva bizar sau că aş fi pus vreo întrebare care să n-aibă nimic de-a face cu ceea ce se discuta. Aşa că planul acesta ieşea din discuţie. Poate ar fi trebuit să mă întorc înapoi în odăile mele. Se făcuse probabil târziu şi...

M-a învăluit o senzaţie ciudată. La început, doar o mică furnicătură la ceafă, dar care creştea în intensitate cu fiecare secundă.

Simţeam că... eram urmărită.

Am cercetat camera şi nu am văzut pe nimeni care să îmi acorde prea mare atenţie, însă mă aşteptam să descopăr pe cineva în apropiere. Într-atât de puternic era sentimentul. O senzaţie de disconfort a început să-şi facă loc înlăuntrul meu. Am dat să mă întorc spre intrare, dar notele delicate ale unui instrument cu coarde mi-au atras atenţia spre stânga, privirea oprindu-mi-se asupra draperiilor sângerii, mătăsoase, care se legănau uşor la fiecare mişcare a celor din sală.

Am rămas nemişcată, ascultând cadenţa sunetului, căruia în curând i s-a alăturat bătaia grea a unei tobe. Am uitat de senzaţia că eram privită. Am uitat de multe lucruri. Muzica

era… nu semăna cu nimic din ce auzisem până atunci. Era mai adâncă, mai densă. Încetinea, apoi ritmul se accelera. Era… senzuală. Ce spusese Britta, servitoarea, despre genul de dansuri care se desfăşurau la Perla Roşie? Îşi coborâse vocea atunci când pomenise despre asta, iar cealaltă cameristă, cu care Britta vorbea, păruse scandalizată.

Mi-am croit drum pe lângă perete şi m-am apropiat de draperii, întinzând o mână ca să le deschid…

— Nu cred că vrei să intri acolo.

Luată prin surprindere, m-am întors la auzul vocii. În spatele meu se afla o femeie – una dintre cele care lucrau la Perla Roşie. O recunoşteam. Nu pentru că ar fi fost la braţul vreunui negustor sau om de afaceri atunci când intrasem, ci pentru că era extraordinar de frumoasă.

Avea părul de un negru intens, cu bucle dese, iar pielea – într-o nuanţă intensă şi bogată de maro. Rochia roşie pe care o purta era fără mâneci, cu un decolteu adânc, iar materialul i se lipea de trup ca o apă.

— Pardon? am zis, neştiind ce altceva să spun, în timp ce-mi lăsam mâna jos. De ce nu? Dansează doar.

— Dansează? Privirea i-a alunecat peste umărul meu, spre draperie. Unii spun că a dansa înseamnă să faci dragoste.

— Eu… n-am auzit despre asta.

Încetişor, mi-am întors privirea în spate. Prin draperii puteam să întrezăresc forma trupurilor care vibrau în ritmul muzicii, cu mişcări pline de o graţie fascinantă, fluidă. Unele persoane dansau singure, cu formele şi curburile trupurilor clar definite, în vreme ce alţii…

Am tras aer în piept şi mi-am întors privirea spre femeia din faţa mea.

Buzele rujate cu roşu i se arcuiseră într-un zâmbet.

— E prima oară când vii aici, nu-i aşa?

Mi-am deschis gura ca să neg, însă puteam să simt cum fiecare părticică a feţei mele era cuprinsă de fierbinţeală. Era

destul de grăitor.

— E atât de evident?

A râs – un râs jos, gutural.

— Nu pentru cei mai mulţi. Dar pentru mine, da. Nu te-am mai văzut niciodată pe aici.

— Cum ai putea şti asta?

Mi-am atins masca, doar ca să mă asigur că nu îmi alunecase.

— Masca nu are nimic.

Avea o lucire stranie, cunoscătoare în ochi într-o nuanţă de auriu cu maro. Nu tocmai căprui. Auriul era mult prea strălucitor şi cald. Îmi amintea de cineva cu ochi în aceeaşi nuanţă intensă de citrin.

— Ştiu să recunosc un chip, chiar dacă este pe jumătate ascuns, iar pe al tău nu l-am mai văzut pe aici înainte. E prima oară când vii.

Adevărul era că nu ştiam ce replică să dau.

— Şi pentru Perla Roşie este o premieră. S-a aplecat spre mine şi şi-a coborât vocea. Pentru că Fecioara nu ne-a mai călcat până acum pragul.

M-a străbătut o undă de şoc, în timp ce degetele mi se încleştau pe paharul alunecos de şampanie.

— Nu ştiu ce vrei să spui. Eu sunt a doua fată a...

— Eşti precum o a doua fată, dar nu în sensul pe care încerci să îl dai! m-a întrerupt, atingându-mi uşor braţul acoperit de pelerină. E în ordine. Nu ai de ce să te temi. Secretul tău e în siguranţă cu mine.

M-am holbat la ea pentru ceea ce a părut un minut întreg, înainte de a-mi reveni glasul.

— Dacă ar fi adevărat, de ce ar fi un astfel de secret în siguranţă?

— De ce n-ar fi? mi-a răspuns ea. Ce-aş avea de câştigat dacă aş spune cuiva?

— Ai câştiga aprecierea ducelui şi a ducesei.

Îmi bubuia inima în piept. Femeii i-a pierit zâmbetul, iar privirea i s-a oţelit.

— Nu am nevoie de aprecierea unui Ascendent.

Rostise cuvintele de parcă aş fi sugerat că ar aştepta ceva din partea unei băltoace cu noroi. Aproape că o credeam, însă nici unul dintre cei care trăiau în regat nu ar fi renunţat la şansa de a câştiga vreun favor din partea unui Ascendent, doar dacă nu cumva…

Doar dacă nu cumva nu îi recunoştea pe regina Ileana şi pe regele Jalara ca fiind conducătorii de drept. Dacă nu cumva era o susţinătoare a celui care îşi zicea Prinţul Casteel, adevăratul moştenitor al tronului.

Doar că el nu era nici prinţ, nici moştenitor. Nu era nimic mai mult decât un vestigiu al Atlantiei, regatul corupt care se prăbuşise la sfârşitul Războiului Celor Doi Regi. Un monstru care crease haos şi provocase vărsări de sânge – întruparea răului pur.

El era Cel Întunecat.

Şi, cu toate acestea, existau persoane care îl susţineau, cu tot cu pretenţiile sale la tron. Descendenţii care făcuseră parte din răscoale şi care erau vinovaţi de dispariţia multor Ascendenţi. În trecut, Descendenţii nu provocau decât un disconfort minor prin adunările lor restrânse şi prin proteste, şi, chiar şi aşa, acestea fuseseră puţine şi rare, din cauza pedepselor îndreptate asupra celor care erau suspectaţi că ar fi Descendenţi. Procesele nici măcar nu puteau fi numite procese. Nu exista o a doua şansă. Nici închisoare pe termen lung. Moartea era rapidă şi categorică.

*

În ultimul timp însă, lucrurile se schimbaseră.

Mulţi erau de părere că Descendenţii erau responsabili pentru moartea misterioasă a Gărzilor Regale de grad înalt.

Mai mulţi gardieni din Carsodonia, capitala, căzuseră în mod inexplicabil pe Metereze. Doi fuseseră ucişi de săgeţile care le fuseseră trase în ceafă în Pensdurth, un oraş mai mic de pe coasta Mării de Lână, din preajma capitalei. Alţii dispăruseră pur şi simplu pe când se aflau în satele mai mici şi nu se mai auzise niciodată nimic despre ei.

Cu doar câteva luni în urmă, o revoltă violentă se încheiase cu vărsare de sânge în Trei Râuri, un oraş comercial înfloritor de dincolo de Pădurea Sângerie. Conacul Creasta de Aur, autoritatea regală din Trei Râuri, fusese ars din temelii, alături de Templu. Ducele Everton pierise în flăcări, alături de o mulţime de servitori şi gardieni. Ducesa din Trei Râuri scăpase doar printr-o minune. Descendenţii nu erau doar foşti locuitori din Atlantia, ascunşi printre oamenii lui Solis. Unii dintre adepţii Celui Întunecat nu aveau nici măcar un strop de sânge atlantian în ei.

Mi-am ascuţit privirea şi am fixat-o asupra femeii aceleia frumoase. Ar fi putut să fie ea, oare, o Descendentă? Nu-mi puteam închipui cum ar fi fost cineva capabil să sprijine regatul căzut, indiferent de cât de grea i-ar fi fost viaţa sau de cât de nefericit ar fi fost. Nu când atlantienii şi Cel Întunecat erau vinovaţi pentru ceaţă şi pentru tot ce colcăia în ea. Pentru ceea ce foarte probabil îi luase viaţa lui Finley – şi nenumărate alte vieţi, inclusiv pe a părinţilor mei, lăsându-mă pe mine marcată de ororile din ceaţă.

Lăsându-mi la o parte suspiciunile pentru o clipă, m-am deschis să simt dacă femeia purta în inimă vreo durere profundă, ceva care să treacă de fizic, care să izvorască fie din pierderea cuiva, fie din amărăciune. Genul acela de durere care îi împinge pe oameni să facă lucruri îngrozitoare în încercarea de a-şi alina chinul.

Nu exista nici o urmă care să arate că ar radia aşa ceva dinspre ea.

Dar asta nu garanta că nu ar fi putut să fie o Descendentă.

Femeia şi-a plecat uşor capul.

— După cum am spus, nu ai de ce să-ţi faci griji în privinţa mea. Dar a lui? Asta-i altă poveste.

— A lui? am repetat.

Femeia s-a tras într-o parte, chiar înainte să se deschidă uşa principală. Adierea neaşteptată de aer rece anunţa sosirea mai multor clienţi. Pe uşă a intrat un bărbat, în urma lui păşind un domn mai în vârstă, cu păr blond de culoarea nisipului şi chipul veştejit, bronzat de soare...

Am căscat ochii, zguduită de uluire. Era Vikter Wardwell. Ce căuta la Perla Roşie?

Mi-a trecut prin minte imaginea femeii cu rochie scurtă şi sânii descoperiţi, şi m-am gândit la motivul pentru care mă aflam acolo. Am făcut ochii şi mai mari.

O, zeilor!

Nu voiam să mă mai gândesc la scopul vizitei lui. Vikter era un membru vechi al Curţii Regale, un bărbat trecut bine de cea de-a patra decadă a vieţii, însă pentru mine era mai mult de atât. Pumnalul pe care îl aveam prins la coapsă fusese un dar din partea lui, iar el fusese cel care încălcase tradiţia şi se asigurase că ştiu cum să îl folosesc. Se asigurase şi că ştiu cum să mânuiesc o sabie, cum să ţintesc cu arcul şi cum, chiar şi fără arme, să pun la pământ un bărbat de două ori mai mare ca mine.

Vikter îmi era ca un tată.

Era şi gardianul meu personal, încă de când ajunsesem în Masadonia. Nu era însă singurul meu gardian. Împărţea îndatoririle cu Rylan Keal, care îl înlocuise pe Hannes, după ce acesta murise în somn, cu aproape un an în urmă. Fusese o pierdere neaşteptată, pentru că Hannes nu avea mult peste 30 de ani şi era foarte viguros. Vracii bănuiau că fusese vorba despre o boală neştiută a inimii. Cu toate acestea, era greu să îţi închipui cum ar fi putut cineva să se culce întreg şi sănătos şi să nu se mai scoale niciodată.

Rylan nu ştia cât de bine antrenată eram, dar ştia că pot să mânuiesc un pumnal. Nu ştia unde dispăream eu şi Vikter, destul de des, afară din castel. Era un om bun şi relaxat, dar nu eram la fel de apropiată de el precum eram de Vikter. Dacă ar fi fost Rylan în locul lui Vikter acum, aş fi putut să mă strecor nevăzută cu uşurinţă.

— La naiba! am înjurat.

M-am întors şi mi-am tras gluga de la pelerină peste cap. Părul meu avea o nuanţă arămie destul de uşor de observat, dar, chiar şi cu părul şi chipul ascunse, Vikter m-ar fi putut recunoaşte. Avea un al şaselea simţ, pe care doar părinţii îl au şi care intră în acţiune atunci când copilul lor face prostii.

Mi-am aruncat din nou privirea spre intrare şi am simţit că mi se taie răsuflarea văzându-l cum se aşază la una dintre mesele care dădeau spre uşă – singura ieşire.

Zeii mă urau.

Mă urau cu adevărat, pentru că nu mă îndoiam că Vikter avea să mă vadă. Nu m-ar fi pârât, dar aş fi preferat să mă târăsc printr-o văgăună plină cu gândaci şi păianjeni decât să încerc să îi explic tocmai lui de ce mă aflam la Perla Roşie. Şi avea să-mi ţină morală. Nu genul de discursuri şi pedepse pe care ducele le adora, ci genul acela care îţi intră pe sub piele şi te fac să te simţi prost zile la rând.

În mare parte pentru că chiar meritai să fii dojenit.

Şi, sincer, nu voiam să îi văd faţa lui Vikter atunci când avea să descopere că ştiam că se afla în acest loc. Am mai aruncat o privire pe ascuns şi...

O, zeilor! O femeie îngenunchease lângă el, cu o mână pe piciorul lui.

Trebuia să-mi limpezesc privirea.

— Aceea e Sariah, mi-a explicat femeia. De îndată ce ajunge aici, Sariah e lângă el. Cred că îl cam place.

Mi-am întors încet privirea spre femeia de lângă mine.

— Vine des pe aici?

Mi-a zâmbit uşor.

— Destul de des cât să ştiu ce se întâmplă în spatele draperiei roşii şi...

— De ajuns! i-am tăiat-o. Acum, trebuia să-mi limpezesc mintea şi să-mi scot asta din creier. Nu-i nevoie să aud mai mult.

A râs încetişor.

— Ai faţa cuiva care are nevoie de un loc în care să se ascundă. Şi, da, la Perla Roşie asta este o expresie uşor de recunoscut. Mi-a desprins cu îndemânare paharul de şampanie dintre degete. La etaj sunt camere libere acum. Încearcă a şasea uşă de la stânga. Vei găsi adăpost acolo. Vin eu să te iau când e sigur.

I-am întâlnit privirea şi am început să fiu cuprinsă de suspiciune. Dar am lăsat-o să mă apuce de braţ şi să mă conducă spre stânga.

— De ce m-ai ajuta?

Mi-a deschis uşa.

— Pentru că toată lumea ar trebui să aibă dreptul să trăiască puţin, fie şi numai pentru câteva ore.

Am rămas cu gura căscată, pentru că repetase aproape întocmai gândurile pe care le avusesem cu doar câteva minute în urmă. Eram împietrită.

Femeia mi-a făcut cu ochiul şi a închis uşa.

Faptul că intuise cine eram nu putea fi o simplă coincidenţă. Faptul că îmi repetase ceea ce gândisem mai devreme? Nu era cu putinţă. Un râset aspru îmi scăpă printre buze. Poate că era o Descendentă – sau cel puţin nu era o admiratoare a Ascendenţilor. Însă era posibil să fi fost şi clarvăzătoare.

Nu credeam că mai există clarvăzători.

Şi *încă* nu puteam crede că Vikter era acolo – că venea în acel loc destul de des încât una dintre doamnele în roşu să facă o pasiune pentru el. Nu eram sigură de ce eram atât de

surprinsă. Gărzilor Regale nu le era interzis să îşi satisfacă plăcerile sau să se căsătorească. Mulţi dintre ei erau chiar promiscui, de vreme ce viaţa le era plină de pericole şi adesea mult prea scurtă. Doar că Vikter avusese o soţie, care murise cu mult timp înainte ca eu să îl cunosc, pierind alături de pruncul lor, la naştere. O iubea încă pe Camilia lui, la fel de mult ca atunci când trăia.

Dar ce se găsea în acel loc n-avea nimic de-a face cu iubirea, nu-i aşa? Şi cu toţii ne simţim singuri câteodată, chiar dacă inima ne este dată cuiva de care mai avem parte sau nu.

Puţin întristată de acest gând, m-am întors spre scara îngustă, luminată de lămpi cu ulei. Am răsuflat greoi.

— În ce m-am băgat?

Doar zeii puteau şti, iar de acum nu mai era cale de întoarcere.

Mi-am strecurat mâna sub pelerină, ca să am mânerul pumnalului aproape în timp ce urcam scările spre al doilea etaj. Holul era mai larg şi surprinzător de liniştit. Nu ştiam bine la ce mă aşteptasem, dar credeam că aveam să aud... zgomote.

Am scuturat din cap şi am început să număr uşile, până când am ajuns la cea de-a şasea de pe partea stângă. Am apăsat clanţa şi mi-am dat seama că uşa era descuiată. Am împins uşor, dar apoi m-am oprit. Ce făceam? În spatele acelei uşi m-ar fi putut aştepta orice sau oricine. Femeia aceea de jos...

Uşa de lângă mine s-a deschis, iar holul s-a umplut de chicotul unui bărbat. Speriată, m-am retras repede în camera din faţa mea şi am închis uşa după mine.

Cu inima bubuindu-mi în piept, am privit în jur. Nu se vedea nici o lampă, doar un sfeşnic aşezat pe o poliţă. În faţa şemineului gol se afla o canapea. Am tras adânc aer în piept şi m-am simţit inundată de parfumul lumânărilor. Scorţişoară? Însă mai era ceva, ceva ce-mi amintea de condimente puternice şi ace de pin. Am dat să mă întorc şi...

Un braţ s-a strâns în jurul taliei mele, lipindu-mă de un trup foarte dur şi foarte masculin.

— Asta e ceva..., s-a auzit şoptind o voce adâncă. Ceva neaşteptat.

Capitolul doi

Luată prin surprindere, mi-am ridicat privirea. O greşeală pe care Vikter mă învăţase că nu trebuie să o fac niciodată. Ar fi trebuit să mă întind după pumnal; în schimb, eu am rămas nemişcată, în timp ce braţul din jurul taliei mele şi-a întărit strânsoarea, iar mâna bărbatului mi s-a aşezat pe şold.

— Dar este o surpriză bine-venită! a continuat, îndepărtându-şi braţul.

Revenindu-mi din stupoare, m-am răsucit ca să dau piept cu bărbatul. Gluga pelerinei mi-a rămas trasă în timp ce mi-am strecurat mâna după pumnal. Mi-am ridicat privirea... şi am fost nevoită să o ridic şi mai mult.

O, zeilor!

Am înmărmurit, cu totul zguduită, când i-am văzut chipul în lumina palidă a lumânărilor.

Ştiam cine era, chiar dacă nu vorbisem niciodată cu el.

Hawke Flynn.

Toţi cei din castelul Teerman aflaseră când venise gardianul Meterezelor din capitală, Carsodonia, cu câteva luni în urmă. Nici eu nu făceam excepţie.

Am vrut să mă mint şi să pun totul pe seama înălţimii lui, căci trona cu aproape treizeci de centimetri deasupra mea. Sau să dau vina pe faptul că se deplasa cu aceeaşi graţie înnăscută, de animal prădător, şi cu fluiditatea pe care le aveau doar felinele cenuşii care dădeau târcoale prin Ţinuturile Pustii, dar pe care eu le văzusem cândva, pe când eram copil, în palatul reginei. Unul dintre acele animale sălbatice de temut fusese închis într-o cuşcă, iar felul în care se mişca fără odihnă dintr-o

parte în cealaltă, în spaţiul mult prea mic, mă fascinase şi mă îngrozise în egală măsură. Îl văzusem pe Hawke mişcându-se în acelaşi fel de mai multe ori, de parcă şi el s-ar fi aflat închis într-o cuşcă. Aş fi putut să dau vina pe atitudinea autoritară pe care o emana prin toţi porii, chiar dacă nu putea fi cu mult mai mare decât mine – poate că era de aceeaşi vârstă cu fratele meu sau cu un an ori doi mai mare. Sau poate avea ceva de-a face cu îndemânarea lui în mânuirea sabiei. Într-o dimineaţă, în timp ce stăteam alături de ducesă într-unul dintre numeroasele balcoane ale castelului Teerman, care dădea spre terenul pentru antrenamente de dedesubt, aceasta mi-a spus că Hawke venise din capitală cu recomandări strălucite şi că era pe cale să devină unul dintre cei mai tineri gardieni regali. În timp ce vorbea, ducesa îşi păstrase privirea aţintită asupra braţelor scăldate de sudoare ale lui Hawke.

Şi eu la fel.

De când sosise, mă trezisem ascunzându-mă în umbra balcoanelor destul de des, urmărindu-l cum se antrenează alături de ceilalţi gardieni. În afara şedinţelor săptămânale ale consiliului orăşenesc, acelea erau singurele momente în care îl puteam vedea.

Interesul meu ar fi putut să se datoreze şi faptului că... ei bine, era frumos.

Nu era un cuvânt pe care îl puteai folosi prea des pentru a vorbi despre un bărbat, însă nu puteam să mă gândesc la nimic altceva mai potrivit pentru a-l descrie. Părul negru şi des, uşor ondulat la ceafă, îi aluneca adesea pe frunte, acoperindu-i sprâncenele la fel de întunecate. Planurile şi unghiurile feţei lui mă făceau să-mi doresc să fi fost talentată cu pensula sau creionul. Avea pomeţii înalţi şi un nas surprinzător de drept pentru un gardian. Cei mai mulţi îşi spărseseră nasul cel puţin o dată. Maxilarul ferm, gura bine definită. În cele câteva dăţi în care îl văzusem zâmbind, observasem felul în care i se ridica uşor colţul drept al gurii, descoperind o gropiţă. Nu ştiam dacă

avea una pereche în obrazul stâng. Însă, de departe, cea mai captivantă trăsătură a fizicului său erau ochii.

Îmi aminteau de mierea rece, având o culoare pe care nu o mai văzusem până atunci. El avea un fel de a te privi care te făcea să te simţi dezgolită. Ştiam asta pentru că îi simţisem privirea aţintită asupra mea în timpul consiliilor care se ţineau în Sala Mare, chiar dacă nu îmi văzuse niciodată chipul sau ochii. Eram sigură că atenţia lui venea din faptul că eram prima Fecioară, după secole întregi. Lumea se uita întotdeauna la mine când eram în public, fie că era vorba despre gardieni, cavaleri, doamne de onoare sau oameni de rând.

Privirea asta a lui ar fi putut fi şi rodul imaginaţiei mele, exaltată de speranţa mea ascunsă că şi el era la fel de curios în privinţa mea pe cât eram eu în ceea ce îl privea.

Poate că din toate aceste motive îmi stârnise interesul, însă mai era ceva, pe care eram prea ruşinată ca să-l recunosc.

Îmi deschisesem cu bună-ştiinţă simţurile pentru el. Ştiam că este greşit să fac asta fără să am un motiv serios. Nu aveam nici o scuză care să-mi justifice intruziunea. Nimic, în afară de curiozitatea de a afla ce îl făcea să se mişte ca o felină închisă în cuşcă.

Hawke suferea *întotdeauna*.

Nu era vorba despre o suferinţă fizică. Era ceva mai profund de atât, care îmi dădea senzaţia pe care ţi-o lasă gheaţa pe piele. Era o suferinţă neîmblânzită, care nu părea să aibă sfârşit. Însă agonia, care părea să-l urmeze pretutindeni ca o umbră, nu îl copleşea niciodată. Dacă nu l-aş fi cercetat, nu aş fi simţit-o niciodată. Reuşea cumva să îşi ţină sub control durerea, iar eu nu mai ştiam pe nimeni altcineva care să poată face asta.

Nici măcar dintre Ascendenţi.

Asta pentru că nu simţeam niciodată *nimic* la ei, deşi ştiam că Ascendenţii simt durerea fizică. Faptul că în preajma lor nu trebuia să îmi fac griji că aş putea atrage suferinţe

reziduale ar fi trebuit să mă facă să le caut compania; în schimb însă, mă înspăimântau.

— Nu mă aşteptam să te văd în seara asta! Îmi oferea începutul acela de zâmbet, fără dinţi, care îi făcea să apară gropiţa în obrazul drept, dar care nu i se reflecta niciodată întru totul şi în privire. N-au trecut decât câteva zile, dulcico!

Dulcico?

Am deschis gura şi apoi am închis-o repede la loc. Începeam să pricep ce se întâmpla. Mă confunda! Credea că sunt cineva cu care în mod clar se mai întâlnise în acel loc. Mi-am coborât ochii asupra pelerinei mele – haina pe care o împrumutasem. Era destul de aparte, într-o nuanţă de albastru pal, garnisită cu blăniţă albă.

Britta.

Credea că sunt Britta?

Noi două aveam cam aceeaşi înălţime, puţin sub medie, iar pelerina îmi acoperea forma trupului, care nu era nici pe departe la fel de subţire ca a ei. Oricât de activă aş fi fost, nu puteam obţine silueta mlădioasă a ducesei Teerman sau a altor doamne de onoare.

În mod inexplicabil, o mică parte din mine, acea parte ascunsă, era... dezamăgită şi poate chiar puţin invidioasă pe frumoasa tânără.

Ochii mi-au alunecat asupra lui Hawke. Purta tunica neagră şi pantalonii pe care toţi gardienii le aveau pe sub armură. Venise direct aici după ce îşi terminase tura? Am cercetat rapid camera. Lângă canapea se afla o masă cu două pahare pe ea. Hawke nu fusese singur înainte să intru eu. Fusese cu o altă femeie? În spatele lui, patul nu arăta ca şi cum... ar fi dormit cineva în el.

Ce ar fi trebuit să fac? Să mă întorc şi să fug? Ar fi fost ciudat. Hawke ar fi întrebat-o, cu siguranţă, pe Britta mai apoi ce se întâmplase. Dar, dacă reuşeam să îi returnez masca şi pelerina fără ştirea ei, aş fi fost acoperită.

Doar că Vikter era cel mai probabil tot jos, la fel şi femeia aceea...

Zeilor, trebuia să fie o clarvăzătoare. Instinctul îmi spunea că ştiuse că această cameră era ocupată. Mă trimisese aici cu bună ştiinţă. Bănuise că Hawke era aici şi că era foarte probabil să mă confunde cu Britta?

Mi se părea un scenariu mult prea fantasmagoric.

— Pence ţi-a spus că sunt aici? a întrebat Hawke.

Mi s-a tăiat răsuflarea, iar inima a început să îmi bată în piept ca un baros. Bănuiam că Pence este un gardian de pe Metereze, apropiat de vârsta lui Hawke. Un blond, dacă îmi aminteam bine, însă nu îl văzusem jos. Am scuturat din cap.

— M-ai urmărit, atunci? Te-ai ţinut după mine? a întrebat, tachinându-mă. Va trebui să discutăm despre asta, nu-i aşa?

În vocea lui era o urmă stranie de ameninţare, ceva ce-mi dădea impresia că nu era tocmai încântat de ideea că Britta îl urmărea.

— Dar nu în seara asta, se pare. Eşti neobişnuit de tăcută! a observat.

Din câte o ştiam eu pe Britta, i se întâmpla rar să fie sfioasă.

În clipa în care aş fi vorbit însă, şi-ar fi dat seama că nu eram cine se aştepta, iar eu... Nu eram pregătită ca el să descopere asta. Nu eram sigură pentru ce eram pregătită. Nu mai ţineam mâna pe pumnal – şi nu ştiam ce însemna asta. Tot ce ştiam era că inima încă îmi bătea nebuneşte.

— Nu-i nevoie să vorbim.

Hawke a prins marginile tunicii şi, înainte să apuc să respir, şi-a tras-o peste cap şi a aruncat-o într-o parte.

Mi-am întredeschis buzele şi am făcut ochii mari. Mai văzusem până atunci pieptul unui bărbat, însă nu pe al lui. Musculatura care se încorda şi se umfla pe sub cămăşile subţiri în care se antrenau gardienii era acum cu totul la vedere. Avea umerii şi pieptul largi, doar musculatură mlădioasă, definită de

ani de zile de antrenamente intense. Câteva fire de păr coborau de pe abdomen, dispărând în spatele taliei de la pantaloni. Mi-am coborât privirea mai mult, iar fierbinţeala m-a cuprins din nou, una de alt fel de această dată, care nu îmi aprindea doar pielea, ci şi sângele.

Chiar şi la lumina lumânării, puteam să văd cât de strâmţi îi erau pantalonii, cum îi îmbrăcau trupul, lăsând puţine detalii pentru imaginaţie.

Iar eu aveam o imaginaţie bogată, graţie tendinţei doamnelor de onoare de a povesti des lucruri intime, precum şi tendinţei *mele* de a trage des cu urechea la conversaţiile lor.

Am simţit o senzaţie stranie în abdomen. Nu era neplăcută. Chiar deloc. Era caldă şi îmi dădea furnicături, amintindu-mi de prima mea gură de şampanie spumoasă.

Hawke a păşit spre mine, iar eu m-am încordat, gata să fug, deşi am rămas pe loc printr-un efort de voinţă pură. Ştiam că ar fi trebuit să mă retrag. Ar fi trebuit să vorbesc şi să-i dezvălui că nu eram Britta. Ar fi trebuit să plec imediat. Felul în care se îndrepta spre mine, micşorând distanţa dintre noi cu paşii lui mari, sugera intenţiile pe care le avea, chiar şi dacă nu şi-ar fi scos tunica. Şi, deşi aveam doar puţină – bine, nu aveam *deloc* – experienţă, am ştiut că, dacă avea să ajungă la mine, urma să mă atingă. Ar fi putut să facă mai mult chiar. Ar fi putut să mă sărute.

Şi asta era interzis.

Eu eram Fecioara, Aleasa. Ca să nu mai spun că el mă lua drept o altă femeie şi că fusese cu altcineva în acea cameră, înainte să ajung eu. Asta nu însemna că se *întâmplase* ceva, deşi era posibil.

Nu m-am mişcat şi nici nu am vorbit.

Am aşteptat, cu inima bătându-mi atât de tare, încât avem impresia că eram la un pas de leşin. Simţeam furnicături uşoare în mâini şi în picioare. Şi eu nu tremuram niciodată.

„Ce faci?” mi-a şoptit vocea rezonabilă, înţeleaptă din cap.

„Trăiesc”, i-am răspuns.

„Şi eşti incredibil de fraieră”, a parat vocea.

Eram, dar, cu toate acestea, am rămas nemişcată.

Cu simţurile ascuţite la maximum, l-am urmărit pe Hawke oprindu-se în faţa mea şi ridicându-şi mâinile, apucând de spatele glugii de la pelerină. Pentru o clipă, am crezut că avea să mi-o tragă de pe cap şi că toată şarada urma să se sfârşească, dar el nu a făcut asta. Gluga a alunecat doar câţiva centimetri spre spate.

— Nu ştiu ce joc joci în seara asta. Avea vocea joasă şi senzuală. Dar sunt dispus să aflu.

Şi-a încolăcit braţul în jurul taliei mele. Am scăpat un suspin când m-a tras la pieptul lui. Nu semăna deloc cu îmbrăţişările fugitive pe care le primisem de la Vikter. Nu mai fusesem niciodată ţinută în braţe de un bărbat în felul acela. Între pieptul meu şi al lui nu era nici măcar un milimetru. Contactul acesta mi-a electrizat simţurile.

Hawke m-a ridicat pe vârfuri, apoi cu totul de la pământ. Avea o putere impresionantă, de vreme ce nu eram tocmai uşurică. Uluită, mi-am lăsat mâinile pe umerii lui. Căldura pielii lui ferme părea să mă ardă prin mănuşi, prin pelerină şi prin cămaşa de noapte în care dormeam de obicei.

Şi-a plecat capul, şi i-am simţit respiraţia fierbinte pe buze. Un fior de nerăbdare şi-a croit drum în josul spatelui meu, în acelaşi timp în care golul de nesiguranţă pe care îl aveam în stomac a început să crească. Nu aveam timp pentru lupta dintre aceste două emoţii. S-a răsucit pe călcâie şi a păşit cu aceeaşi graţie de felină pe care i-o mai văzusem. Câteva bătăi tremurate de inimă, apoi Hawke m-a lăsat în jos, strângându-mă ferm, dar cu grijă, de parcă ar fi fost conştient de puterea pe care o avea. S-a lăsat în jos deasupra mea, cu o mână ţinându-mi încă ceafa, iar greutatea lui m-a făcut să tresar surprinsă atunci când m-a afundat în pat. Apoi şi-a lipit gura de a mea.

Hawke mă săruta.

Nu avea nimic dulce sau delicat, aşa cum îmi imaginam că ar fi trebuit să fie un sărut. Era brutal şi acaparator, posesiv, iar, atunci când am încercat să respir, a profitat de şansă şi a adâncit sărutul. Limba lui mi-a atins limba, făcându-mă să tresar. Am simţit un junghi de panică în vintre, dar şi o altă senzaţie, ceva cu mult mai puternic, o plăcere pe care nu o mai trăisem până atunci. Avea aroma unei licori aurii din care gustasem odată şi îi simţeam atingerile reverberând în fiecare parte din mine. În fiorii care îmi acopereau pielea, în respiraţia inexplicabil de grea din piept, în vârtejul de senzaţii care coborau pulsând sub abdomen. Am tresărit înfiorată şi mi-am înfipt degetele în carnea lui, dorindu-mi brusc să nu fi avut mănuşi în mâini, pentru că îmi doream să îi simt pielea. Mă îndoiam că aş fi fost în stare să mă concentrez asupra a ceea ce simţea el. Hawke şi-a plecat capul într-o parte, şi am simţit...

Fără avertisment, s-a desprins din sărut şi şi-a ridicat capul.

— Cine eşti?

Cu capul greu şi pielea arzând, am deschis ochii. Fruntea îi era acoperită de părul negru. Trăsăturile îi erau umbrite de lumina blândă, pâlpâitoare, deşi am putut să văd că buzele lui arătau pe cât de umflate mi le simţeam eu pe ale mele.

S-a mişcat prea repede ca să am timp să îl urmăresc cum trage de glugă şi îmi dezvăluie chipul cu mască. A ridicat din sprâncene. Ceaţa începea să mi se ridice din minte. Inima îmi bubuia în piept dintr-un cu totul alt motiv acum, deşi buzele îmi ardeau încă de la sărutul lui.

Primul meu sărut.

Hawke şi-a îndreptat ochii aurii spre faţa mea şi şi-a tras mâna de sub mine. M-am încordat când l-am văzut apucându-mi o şuviţă de păr, care a strălucit într-o nuanţă de castaniu intens în lumina lumânărilor. Şi-a plecat capul într-o parte.

— Cu siguranţă, nu eşti cine am crezut eu că eşti, a

murmurat el.

— De unde ştii? am bâiguit.

— Pentru că, ultima oară când am sărutat-o pe proprietara acestei pelerine, aproape că mi-a supt limba cu totul.

— Ah! am şoptit.

Ar fi trebuit să fac asta? Nu suna ca şi cum ar fi fost ceva plăcut.

Hawke s-a uitat intens la mine, cercetându-mă, în vreme ce jumătate din trupul lui rămânea deasupra mea. Unul din picioarele lui era trecut printre picioarele mele, însă nu aveam idee când se întâmplase asta.

— Ai mai fost sărutată vreodată?

Mi-a luat foc faţa. O, zeilor, era atât de evident?

— Da!

Zâmbetul lui pieziş apăru din nou.

— Mereu minţi?

— Nu! am minţit imediat.

— Mincinoaso! a murmurat, aproape ca pe o tachinare.

Ruşinea m-a inundat, înecându-mi plăcerea înfiorată, de parcă aş fi fost lovită de o lapoviţă îngheţată, în miezul iernii. I-am împins pieptul gol.

— Ar trebui să te dai jos de pe mine.

— Asta aveam de gând să fac.

Felul în care a pronunţat cuvintele m-a făcut să-l privesc pe sub gene.

Hawke a râs şi… Era prima oară când îl auzeam râzând. Când îl întâlneam în Sala Mare, arăta destul de stoic şi de tăcut, ca majoritatea gardienilor, iar în timp ce se antrena nu îi zărisem decât începutul acela de zâmbet al lui. Dar nu îl văzusem niciodată râzând. Şi, având în vedere durerea care se ascundea în spatele aparenţelor, nu fusesem foarte convinsă că râdea vreodată.

Râsese însă acum, şi sunase autentic, adânc şi plăcut. Sunetul reverberase în tot trupul meu, până în vârful degetelor.

Începeam să-mi dau seama că nu îl mai auzisem niciodată vorbind atât de mult. Avea un accent uşor, un ritm aproape muzical în tonul vocii. Nu prea ştiam de unde să îl iau, însă nu călătorisem nicăieri în afară de capitală şi de Masadonia şi nici nu se întâmpla prea des ca oamenii să vorbească în preajma mea atunci când ştiau că sunt de faţă. Accentul putea fi unul foarte comun, n-aveam de unde să ştiu.

— Chiar ar trebui să te mişti! i-am zis, deşi îmi plăcea să-i simt greutatea trupului.

— Stau destul de bine! a comentat el.

— Ei bine, eu, nu.

— Ai de gând să îmi spui cine eşti, Prinţeso?

— Prinţesă? am repetat.

În tot regatul nu existau prinţi sau prinţese, în afara Celui Întunecat, care se autointitulase Prinţ. Nu mai existau de pe vremea Atlantiei.

— Îţi cam place să porunceşti.

A ridicat din umeri.

— Îmi imaginez că unei prinţese îi place să poruncească.

— Nu îmi place să poruncesc! am declarat. Dă-te jos de pe mine!

Hawke a ridicat dintr-o sprânceană.

— Serios?

— Faptul că îţi spun să te mişti nu înseamnă că îmi place să poruncesc.

— Va trebui să te contrazic aici. O pauză. Prinţeso.

Mi-au tremurat buzele, gata să zâmbesc, dar am reuşit să-mi înăbuş pornirea.

— N-ar trebui să-mi spui aşa.

— Atunci, cum ar trebui să îţi spun? Ai, poate, un nume?

— Eu sunt… nimeni.

— Nimeni? Ce nume ciudat! Fetele cu nume ca al tău au obiceiul de a purta hainele altora?

— Nu sunt o fată! i-am tăiat-o.

— Ei bine, sper că nu!

A făcut o pauză, buzele arcuindu-i-se uşor într-un început de zâmbet.

— Câţi ani ai?

— Destui încât să mă aflu aici, dacă de asta ţi-e teamă.

— Cu alte cuvinte, eşti destul de mare încât să te prefaci că eşti o altă persoană şi să îi laşi pe alţii să creadă că eşti o altă persoană, pentru ca mai apoi să îi laşi să te sărute…

— Înţeleg unde baţi! l-am întrerupt. Da, sunt destul de mare pentru toate lucrurile astea.

A ridicat iar dintr-o sprânceană.

— Am să-ţi spun cine sunt eu, deşi presimt că ştii deja. Sunt Hawke Flynn.

— Bună! am zis, simţindu-mă imediat ca o caraghioasă.

Gropiţa pe care o avea în obrazul drept s-a adâncit.

— Acum, urmează partea în care tu îmi spui cum te cheamă.

Nu mi-am mişcat nici buzele, nici limba.

— Atunci, mă văd nevoit să te numesc în continuare Prinţesă.

Privirea îi era mult mai caldă acum, şi aş fi vrut să văd dacă i se mai alinase durerea, dar am reuşit să mă abţin. M-am gândit că poate nu mai suferea. Dacă era aşa…

— Poţi măcar să-mi spui de ce nu m-ai oprit? a întrebat, înainte să cedez curiozităţii şi să îmi deschid simţurile.

Nu aveam habar cum aş fi putut răspunde acestei întrebări, când nici măcar eu însămi nu înţelegeam pe deplin. Mi-a zâmbit din nou pieziş.

— Sunt sigur că este vorba despre mai mult decât faptul că sunt dezarmant de chipeş.

Am strâmbat din nas.

— Desigur.

Încă un râs scurt, care m-a surprins.

— Cred că tocmai m-ai insultat.

Încruntată, am chiţăit:

— Nu asta am vrut să...

— M-ai rănit, Prinţeso!

— Mă îndoiesc profund de asta. Sunt sigură că eşti perfect conştient de felul în care arăţi.

— Sunt. E motivul care le-a făcut pe mai multe persoane să facă nişte alegeri mai mult decât îndoielnice în viaţă.

— Atunci, de ce ai zis că te simţi insultat...

Înţelegând că mă tachina şi simţindu-mă ca o fraieră pentru că nu îmi dădusem seama de asta imediat, l-am împins din nou.

— Eşti încă pe mine.

— Ştiu.

Am respirat adânc.

— E destul de nepoliticos din partea ta să faci asta când ţi-am spus clar că aş vrea să te dai la o parte.

— E destul de nepoliticos din partea ta să dai năvală în camera mea îmbrăcată ca...

— Iubita ta?

A ridicat dintr-o sprânceană.

— N-aş numi-o aşa.

— Dar cum ai numi-o?

Hawke, încă întins deasupra mea, părea să se gândească intens.

— O... bună prietenă.

O parte din mine era uşurată că nu se referise la ea cu vreun termen derogatoriu, aşa cum îi mai auzisem pe alţi bărbaţi vorbind despre femeile cu care avuseseră relaţii intime, dar... o bună prietenă?

— Nu ştiam că prietenii se poartă aşa.

— Pun pariu că nu ştii mare lucru despre treburile astea.

Adevărul era greu de ignorat.

— Şi eşti gata să pariezi doar după un sărut?

— Doar un sărut? Prinţeso, poţi afla o mulţime de lucruri

doar dintr-un sărut.

În vreme ce mă holbam la el, nu puteam să nu mă simt... complet lipsită de experienţă. Singurul lucru pe care îl puteam spune după sărutul dintre noi era felul în care mă făcuse să mă simt. Ca şi cum acel bărbat încercase să mă posede.

— De ce nu m-ai oprit?

Şi-a trecut privirea pe deasupra măştii şi apoi mai jos, spre pelerina care, îmi dădeam acum seama, se desfăcuse, dezvelind cămaşa de noapte subţire, cu un decolteu destul de generos. Sincer, nu ştiam la ce mă gândisem atunci când o luasem pe mine. Parcă m-aş fi pregătit fără să ştiu pentru... ceva. Am simţit un gol în stomac. Mai degrabă cămaşa de noapte era un fals act de bravură.

Privirea lui Hawke a întâlnit-o pe a mea.

— Cred că încep să înţeleg.

— Asta înseamnă că te scoli ca să pot şi eu să mă mişc?

„De ce nu l-ai obligat să se scoale?” mi-a şoptit acea voce nesuferită, extrem de rezonabilă şi foarte logică. Era o întrebare foarte bună. Ştiam cum să mă folosesc de greutatea unui bărbat împotriva lui. Şi, mai important, aveam pumnalul şi puteam ajunge la el. Dar nu mă întinsesem după pumnal, nici nu încercasem cu adevărat să creez spaţiu între noi. Ce însemna asta? Presupun... presupun că mă simţeam în siguranţă. Cel puţin, pentru moment. Poate că nu ştiam multe despre Hawke, dar nu era un străin – cel puţin, eu nu îl vedeam ca pe un străin şi nu îmi era teamă de el.

Hawke a scuturat din cap.

— Am o teorie.

— Îmi ţin respiraţia!

Gropiţa aceea a lui din obrazul drept şi-a făcut din nou apariţia.

— Cred că ai venit în această cameră cu un scop precis în minte.

Avea dreptate în această privinţă, dar mă îndoiam că avea

dreptate şi în ceea ce privea scopul.

— De aceea nu ai vorbit şi nici nu ai încercat să mă corectezi. Poate că şi pelerina pe care ai împrumutat-o a făcut parte din planul tău bine pus la punct. Ai venit pentru că vrei ceva de la mine.

Am încercat să neg ceea ce sugera, dar nu-mi veneau cuvintele pe limbă. Tăcerea nu însemna nici că aş nega, nici că aş confirma, dar am simţit din nou golul din stomac.

S-a mişcat uşor şi şi-a lipit palma de obrazul meu drept, cu degetele răsfirate.

— Am dreptate, nu-i aşa, Prinţeso?

Cu inima-n gât, am încercat să-mi înghit nodul, dar aveam gura uscată.

— Poate... poate că am venit aici... pentru a discuta.

— Pentru a discuta? A ridicat din sprâncene. Despre ce?

— Despre o mulţime de lucruri! am zis.

S-a destins.

— Cum ar fi?

Mintea mi s-a golit pentru mai multe clipe, apoi am bălmăjit primul lucru la care m-am putut gândi.

— De ce ai ales să lucrezi pe Metereze?

— Ai venit aici în seara asta ca să-mi pui această întrebare?

Nimic din tonul ori din privirea lui nu arăta că m-ar fi crezut, dar am încuviinţat din cap, adăugând pe lista mea mentală că acesta era încă un bun exemplu pentru a ilustra cât de puţin mă pricepeam la a face conversaţie.

Hawke a rămas tăcut pentru câteva clipe, apoi a spus:

— M-am alăturat gardienilor din acelaşi motiv ca majoritatea.

— Şi care ar fi acesta? am întrebat, deşi cunoşteam majoritatea motivelor.

— Tatăl meu a fost fermier, şi aceea nu era viaţa potrivită pentru mine. Nu am avut la dispoziţie prea multe opţiuni în afară de aceea de a mă alătura Armatei Regale şi de a proteja

Meterezele, Prinţeso.

— Ai dreptate.

Surprins, a mijit ochii la mine.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Vreau să spun că nu există prea multe oportunităţi pentru copiii care vor să devină altceva decât au fost părinţii lor.

— Vrei să spui că nu există prea multe şanse pentru ca un copil să îşi îmbunătăţească traiul faţă de cei dinaintea lui?

Am încuviinţat din cap, aşa cum am putut.

— Ordinea... ordinea firească a lucrurilor nu prea permite asta. Fiul unui fermier este fermier sau...

— Poate alege să devină gardian, riscându-şi viaţa pentru un salariu stabil de care cel mai probabil nu va ajunge să se bucure oricum? a încheiat el. Nu prea sună a opţiune, nu-i aşa?

— Nu! am recunoscut.

Mă gândisem deja la asta. Existau şi alte meserii spre care Hawke ar fi putut să se îndrepte. Negustor sau hăitaş, însă şi acestea erau periculoase şi însemnau să ieşi în afara Meterezelor destul de des. Doar că asta nu era la fel de periculos ca a te alătura Armatei Regale şi Meterezelor. Oare chinul lui izvora din ceea ce văzuse ca gardian?

— Poate că nu există prea multe opţiuni, dar cred totuşi – nu, sunt convinsă – că, pentru a te alătura gardienilor, ai nevoie de o anumită forţă interioară şi de curaj.

— Ai această părere despre toţi gardienii? Crezi că sunt curajoşi?

— Da.

— Nu toţi gardienii sunt oameni buni, Prinţeso.

L-am privit cu ochii mijiţi.

— Ştiu asta. Curajul şi puterea nu sunt acelaşi lucru cu bunătatea.

— În această privinţă suntem de acord.

Şi-a coborât privirea asupra buzelor mele, şi m-am simţit

în mod inexplicabil fără aer.

— Ai spus că tatăl tău a fost fermier. El a... s-a dus la zei?

O umbră i s-a strecurat pe chip, prea repede ca să apuc să o descifrez.

— Nu. E bine, sănătos. Al tău?

Am scuturat uşor din cap.

— Tatăl meu... ambii mei părinţi s-au dus.

— Îmi pare rău să aud asta.

Cuvintele lui sunau sincer.

— Pierderea unui părinte sau a unui membru al familiei lasă o urmă care nu se şterge, mult timp după ce acesta se stinge. Durerea se mai atenuează, dar nu dispare niciodată cu totul. După ani şi ani, te trezeşti încă gândindu-te că ai face orice ca să-l aduci înapoi.

Avea dreptate. Mi-am zis că poate acolo se afla izvorul durerii lui.

— Sună ca şi cum ai fi trecut tu însuţi prin asta.

— Am trecut.

M-am gândit la Finley. Îl cunoscuse bine Hawke? Majoritatea gardienilor erau apropiaţi, legau o frăţie de sânge, dar, chiar şi dacă nu l-ar fi ştiut pe Finley, existau, cu siguranţă, alţii pe care îi pierduse.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru persoana pe care ai pierdut-o. Moartea este...

Moartea era constantă.

Şi o vedeam adesea. Nu ar fi trebuit, aşa protejată cum eram, dar eu vedeam moartea mult prea des.

Şi-a înclinat capul, şi şuviţele întunecate i s-au revărsat pe frunte.

— Moartea este ca o prietenă veche care vine în vizită, uneori atunci când te aştepţi mai puţin, alteori când o aştepţi. Nu este nici prima, nici ultima oară când vine, însă asta nu face ca fiecare vizită în parte să fie mai puţin dură sau mai uşor de îndurat.

Tristeţea ameninţa să mi se cuibărească în piept, luând locul căldurii.

— Asta aşa este.

Hawke şi-a plecat deodată capul, apropiindu-şi buzele de ale mele.

— Mă îndoiesc că dorinţa de a conversa te-a adus în camera mea. N-ai venit până aici ca să vorbim despre lucruri triste care nu pot fi schimbate, Prinţeso.

Ştiam de ce venisem acolo în acea seară, şi Hawke avea dreptate şi de această dată. Nu venisem pentru a conversa. Venisem pentru a trăi. Pentru a experimenta. Pentru a alege. Pentru a fi oricine altcineva, mai puţin eu însămi. Nici unul dintre aceste lucruri nu presupunea conversaţii.

Avusesem însă parte de primul meu sărut în acea seară. Aş fi putut să mă opresc în acel punct sau să las ca acea noapte să fie una a primelor experienţe, toate la alegerea mea.

Oare...? Oare chiar mă gândeam să fac asta, orice ar fi însemnat? Zeilor, chiar da. Tremuram uşor. O simţea oare? Am simţit toată emoţia adunându-mi-se în stomac, formând junghiuri mici de speranţă şi teamă.

Eram Fecioara. Aleasa. Vechile mele convingeri în privinţa a ceea ce îi preocupa pe zei deveneau din ce în ce mai slabe. M-ar fi considerat nevrednică? Panica nu m-a cuprins, aşa cum ar fi trebuit să se întâmple.

În schimb, mi s-a aprins scânteia speranţei, şi asta m-a neliniştit mai mult ca orice. Strălucirea aceasta slabă a speranţei mi se părea trădătoare şi mă îngrijora, pentru că, dacă aş fi fost considerată nevrednică, aş fi înfruntat cele mai grave consecinţe.

Dacă aş fi fost considerată nevrednică, m-aş fi aflat în faţa unei condamnări sigure la moarte.

Aş fi fost expulzată din regat.

Capitolul trei

Din câte ştiam eu, existase o singură persoană care fusese considerată nevrednică pentru a face Ascensiunea. Numele îi fusese şters din cărţile de istorie, laolaltă cu orice urmă de informaţii legate de cine era şi de ce făcuse pentru a-şi atrage asupra sa exilul. I se interzisese să trăiască printre muritori şi, fără familie, fără sprijin şi fără protecţie, era condamnată la o moarte sigură. Până şi satele şi fermele, care aveau propriile „Metereze” mici şi gardieni, se confruntau cu o rată uriaşă a mortalităţii.

Chiar dacă Ascensiunea mea era diferită de a altora, aş fi putut să fiu oricum găsită nedemnă, şi îmi imaginam că pedeapsa mi-ar fi fost tot atât de gravă, însă, în acele clipe, nu aveam capacitatea mentală de a mă gândi la asta.

Nu.

Era o minciună.

Nu *voiam* să mă gândesc la asta. Nu părăseam acea cameră, deşi ar fi trebuit. Nu îl opream pe Hawke. Luasem deja o hotărâre, deşi nu puteam să înţeleg de ce el era încă acolo, cu mine.

Mi-am umezit buza de jos cu limba şi m-am simţit uşor ameţită, chiar aproape de leşin, iar eu nu mă simţeam niciodată gata să *leşin*. Genele acelea ireal de lungi şi dese ale lui s-au coborât, iar privirea i s-a fixat cu atâta precizie asupra gurii mele, încât am simţit-o aproape ca pe o dezmierdare. Am tremurat.

Ochii îi străluceau şi mai tare în timp ce îmi trasa conturul măştii, până la spate, acolo unde funda din satin dispărea sub cascada de păr.

— Pot să scot asta?

Fără să pot articula vreun cuvânt, am clătinat din cap.

Hawke s-a oprit o clipă, apoi acel început de zâmbet a apărut din nou – fără gropiţă de această dată. Şi-a luat degetele de pe mască şi le-a trecut apoi în josul maxilarului meu, până la

claviculă, acolo unde era prinsă pelerina.

— Dar asta?

Am încuviinţat din cap.

Avea mâini agile. A îndepărtat pelerina şi apoi şi-a trecut un singur deget în lungul gâtului meu, urmărind în jos forma pieptului, care îmi sălta şi cobora sacadat. Senzaţii în avalanşă s-au rostogolit în urma atingerii lui, atât de multe senzaţii, încât nu le puteam înţelege.

— Ce vrei de la mine? m-a întrebat, jucându-se cu fundiţa de la pieptul meu. Spune-mi, şi voi face întocmai.

— De ce? am bâiguit. De ce ai... face asta? Nu mă cunoşti şi ai crezut că sunt altcineva.

O urmă de amuzament i s-a prelins pe trăsăturile frumoase.

— Nu am nici o treabă pentru moment şi sunt curios.

Am ridicat din sprâncene.

— Faci asta pentru că n-ai altă treabă?

— Ai prefera să-ţi înşir nimicuri poetice despre cât sunt de fermecat de frumuseţea ta, deşi nu-ţi pot vedea decât jumătate din faţă? Care, apropo, din câte pot observa, este plăcută. Ai prefera să-ţi spun că sunt captivat de ochii tăi? Au o nuanţă drăguţă de verde, din câte îmi pot da seama.

Am început să mă încrunt.

— Ei bine, nu. Nu vreau să minţi.

— Nimic din toate astea nu a fost o minciună.

A tras de fundă şi şi-a plecat capul, lipindu-şi uşor buzele de ale mele. Atingerea delicată m-a electrizat.

— Ţi-am spus adevărul, Prinţeso. Sunt curios în privinţa ta, şi mi se întâmplă destul de rar să îmi stârnească cineva curiozitatea.

— Şi?

— Şi! a repetat, trecându-şi buzele în lungul maxilarului meu. Mi-ai schimbat planurile pentru seara asta. Plănuisem să mă întorc în odăile mele. Să mă bucur de o noapte bună, chiar

dacă plictisitoare, de somn, însă am bănuiala că seara asta nu va fi nici pe departe plictisitoare dacă o voi petrece cu tine.

Am respirat uşor, în mod straniu flatată, deşi încă nelămurită în privinţa motivaţiilor lui. Mi-aş fi dorit să fie cineva acolo, ca să pot întreba, deşi, chiar dacă ar fi fost cineva, ar fi fost ciudat şi penibil să întreb.

Cele două pahare aşezate pe poliţă mi-au revenit în minte.

— Ai fost… ai fost cu cineva în camera asta înaintea mea?

Şi-a ridicat capul şi şi-a pironit privirea asupra mea.

— Asta de unde a mai venit?

— Sunt două pahare lângă şemineu! am spus.

— Este o întrebare venită de nicăieri şi *personală*, adresată de cineva al cărui nume nici măcar nu-l ştiu.

Mi s-au aprins obrajii. Avea dreptate.

A rămas tăcut pentru atât de mult timp, încât a început să mi se strecoare în inimă îndoiala. Poate că nu ar fi trebuit să îmi pese dacă fusese cu altcineva în acea seară, dar îmi păsa, şi, dacă asta indica ceva, acel ceva era că totul era o mare greşeală. O încurcasem. Nu ştiam nimic despre el, despre ceea ce…

— Am fost cu cineva, mi-a răspuns.

Am simţit dezamăgirea inundându-mi pieptul.

— O prietenă diferită de posesoarea pelerinei. Una pe care nu o mai văzusem de ceva vreme. Am discutat în privat.

Mâhnirea mi s-a mai alinat, şi am decis că spunea adevărul. Nu avea de ce să mintă ca să mă aibă pe mine, când ar fi putut să o aibă pe oricare alta, nerăbdătoare să-i aţâţe *curiozitatea*.

— Deci, Prinţeso, îmi spui ce vrei de la mine?

Am respirat din nou, cu greu.

— Orice?

— Orice.

Şi-a mişcat mâna atunci şi mi-a cuprins un sân, trecându-şi uşor degetele pe deasupra lui.

Era o atingere delicată, însă plăcerea care mi-a electrizat

trupul m-a făcut să suspin. Nu îmi puteam controla corpul, care se arcuia sub atingerea lui.

— Aştept! a spus el, trecându-şi încă o dată degetele pe deasupra pieptului meu.

Gândurile şi aşa împrăştiate mi s-au risipit cu totul.

— Spune-mi lucrurile care-ţi plac, ca să te fac să le adori.

— Eu... Mi-am muşcat buzele. Nu ştiu.

Hawke m-a privit în ochi pentru o vreme, un moment atât de lung, încât am început să mă întreb dacă spusesem ceva greşit.

— Am să-ţi spun ce vreau eu.

A început să-şi mişte degetul în cercuri concentrice deasupra unui punct foarte sensibil.

— Vreau să-ţi scoţi masca.

— Eu...

Un fior ascuţit mi-a trecut prin tot corpul, urmat îndeaproape de uluiala mea ameţitoare. Ceea ce simţeam... Nu mai simţisem niciodată ceva asemănător. Ascuţit şi dulce, un chin cu totul nou.

— De ce?

— Pentru că vreau să te văd.

— Poţi să mă vezi acum.

— Nu, Prinţeso. Şi-a coborât capul până când buzele i s-au lipit pe decolteul cămăşii de noapte. Vreau să te văd cu adevărat atunci când voi face asta, fără să am ţesătura hainei între tine şi gura mea.

Înainte să apuc să-l întreb ce voia să spună, i-am simţit gura umedă şi fierbinte alunecând pe deasupra cămăşii de mătase. Am suspinat, luată prin surprindere de ceea ce făcea şi de focul pe care îl aprinsese în mine. Apoi însă, şi-a ridicat privirea spre mine şi şi-a lipit gura de sânul meu, iar suspinul mi s-a preschimbat într-un strigăt de care cu siguranţă aveam să mă ruşinez mai târziu.

— Scoate-ţi masca! Şi-a ridicat capul şi şi-a strecurat o

mână deasupra şoldului meu. Te rog.

Nu m-ar fi recunoscut dacă aş fi făcut-o. Hawke n-avea să ştie cine eram, fie că purtam masca, fie că nu, dar…

Dacă îmi scoteam masca, ar fi spus acelaşi lucru pe care îl spunea ducele adesea? Că eram în acelaşi timp o operă de artă şi o tragedie? Şi, când avea să simtă bucăţile de piele neregulată din lungul stomacului şi al coapselor mele, avea să-şi retragă mâna îngrozit?

Am îngheţat.

Nu mă gândisem bine la asta.

Chiar deloc.

Fierbinţeala îmbătătoare, ameţitoare a început să se stingă. Hawke nu era un Ascendent, dar arăta ca unul – era aproape perfect. Până atunci nu-mi fusese niciodată ruşine de cicatrice. Pentru că erau dovada ororii căreia îi supravieţuisem. Dar dacă el…

Mâna lui Hawke a alunecat în josul coapsei mele, chiar în dreptul despicăturii cămăşii de noapte, şi s-a oprit fix deasupra mânerului pumnalului.

— Ce naiba…?

Înainte să apuc să respir, pumnalul era scos din teacă, iar degetele lui se apropiau periculos de mult de cicatrice. M-am ridicat, dar el a fost mai rapid, trăgându-se înapoi.

Lumina lumânărilor s-a reflectat în lama roşie.

— Hematit şi os de vârcolac.

— Dă-mi-l înapoi! am poruncit, târându-mă în genunchi.

Privirea i s-a mutat de la pumnal la mine.

— Asta este o armă unică.

— Ştiu.

Părul mi se revărsase pe umeri.

— Genul de armă deloc ieftină! a continuat. Cum de ai în posesie aşa ceva, Prinţeso?

— Mi-a fost dăruit.

Ceea ce era adevărat.

— Şi nu sunt proastă ca să vin într-un asemenea loc neînarmată.

S-a uitat intens la mine pentru o clipă, apoi şi-a mutat din nou atenţia asupra pumnalului.

— Dacă ai o armă şi nu ai nici cea mai vagă idee cum să o foloseşti nu înseamnă că eşti înţelept.

Iritarea s-a aprins în mine cu aceeaşi vâlvătaie ca a dorinţei pe care refuzase să mi-o împlinească el cu doar câteva clipe în urmă.

— Ce te face să crezi că nu ştiu să-l folosesc? Faptul că sunt femeie?

— Nu poţi să te prefaci surprinsă de faptul că sunt şocat. Mânuirea pumnalelor nu este o activitate tocmai comună pentru femeile din Solis.

— Ai dreptate.

Şi avea. Conform normelor sociale, nu era potrivit pentru o femeie să ştie cum să mânuiască o armă sau cum să se apere, lucru care mă deranjase dintotdeauna. Dacă mama ar fi ştiut cum să se apere, poate ar fi fost încă în viaţă.

— Dar eu ştiu cum să-l folosesc.

Colţul drept al buzelor i s-a arcuit în sus.

— Acum, chiar mi-ai stârnit curiozitatea!

S-a mişcat incredibil de repede şi a înfipt pumnalul în pat. Am tresărit, întrebându-mă ce aveau să creadă patronii Perlei Roşii despre asta, dar apoi s-a aruncat asupra mea. M-a trântit înapoi pe saltea, greutatea lui apăsându-mi încă o dată trupul, şi s-a lipit de mine, împreunând cele mai interesante părţi ale corpului nostru. Şi-a poziţionat gura deasupra gurii mele...

În uşă s-a auzit un bubuit, amuţindu-i întrebarea pe care o avea pe buze.

— Hawke? Era o voce de bărbat. Eşti înăuntru?

Hawke s-a încordat deasupra mea şi a închis ochii – şi i-am simţit respiraţia fierbinte deasupra buzelor mele.

— Sunt Kieran!

Un nume pe care nu îl recunoşteam.

— De parcă nu mi-aş fi dat seama deja! a murmurat Hawke în barbă.

Am chicotit uşor. A deschis ochii, iar pe chip i-a reapărut acel zâmbet pieziş.

— Hawke? a bubuit din nou Kieran.

— Cred că ar trebui să-i răspunzi, i-am şoptit.

— La naiba! Şi-a întors capul peste umăr şi a strigat: Sunt extrem de ocupat pentru moment!

— Îmi pare rău să aud asta! i-a răspuns Kieran, în timp ce Hawke îşi întorcea din nou atenţia asupra mea. O nouă bătaie în uşă. Dar va trebui inevitabil să te întrerup!

— Singurul lucru inevitabil este că mâna ta va fi în curând ruptă dacă ai să mai baţi o dată în uşa asta! l-a avertizat Hawke.

Am făcut ochii mari.

— Ce e, Prinţeso? Şi-a coborât vocea. Ţi-am spus că sunt foarte curios.

— Atunci, va trebui să risc o mână ruptă, i-a răspuns Kieran.

Un urlet de frustrare, aproape animalic, a izbucnit din adâncul lui Hawke. M-au trecut fiorii.

— Emisarul... a sosit! a adăugat Kieran prin uşă.

Chipul lui Hawke s-a acoperit de umbre. Şi-a mişcat buzele ca şi cum ar fi murmurat ceva, dar sunetul era prea jos ca să-l aud.

Un frison mi-a alungat o parte din fierbinţeală.

— Un... emisar?

A încuviinţat din cap.

— Proviziile pe care le aşteptam, mi-a explicat. Trebuie să plec.

Am încuviinţat şi eu din cap. Înţelegând că trebuia să plece, am întins mâna între noi şi am apucat marginea pelerinei.

Pentru o clipă îndelungă, Hawke nu s-a mişcat. Apoi însă, s-a tras de pe mine şi s-a ridicat. I-a strigat lui Kieran în timp ce-şi lua tunica de pe podea. Eu am scos pumnalul, de care uitase, din saltea şi l-am ascuns repede în teacă, în vreme ce Hawke îşi trăgea pe el haina şi şi-o prindea cu centura. Avea două teci în părţi, pentru arme – arme pe care nici nu le observasem până atunci.

Hawke a ridicat cele două săbii scurte care se aflau pe dulapul de lângă uşă, şi eu mi-am zis că poate ar trebui să fiu mai atentă la ce se află în jurul meu data viitoare când aveam să dau năvală într-o cameră.

Cuţitele lui erau mortale, teribil de ascuţite, menite pentru lupte corp la corp, şi fiecare parte era zimţată, gata să taie în carne.

Şi eu ştiam cum să le folosesc, dar am păstrat această informaţie pentru mine.

— Vin înapoi cât pot de repede. Şi-a pus cuţitele în teci, lipite de trup. Jur!

Am încuviinţat din nou din cap.

Hawke s-a uitat intens la mine.

— Spune-mi că ai să mă aştepţi, Prinţeso.

Inima mi s-a oprit în gât.

— Te voi aştepta.

S-a întors cu spatele şi a luat-o spre uşă, apoi s-a oprit. Şi-a întors capul spre mine:

— Aştept cu nerăbdare să vin înapoi.

Nu am mai adăugat nimic, iar el a ieşit din cameră, deschizând uşa doar cât să se strecoare afară. După ce uşa s-a închis în urma lui, am dat în sfârşit drumul aerului pe care îl ţineam în piept şi mi-am coborât privirea spre cămaşa mea de noapte. Zona din jurul sânului era încă umedă, materialul alb arătând aproape transparent. Mi s-au aprins obrajii, şi m-am tras jos din pat. Picioarele îmi tremurau surprinzător de tare.

Mi-am ridicat privirea spre uşă şi am închis ochii, fără să-

mi pot da seama dacă eram dezamăgită sau uşurată că fuseserăm întrerupţi. Adevărul era că simţeam puţin din amândouă, pentru că îl minţisem pe Hawke.

Nu urma să mă mai găsească acolo atunci când avea să se întoarcă.

*

— Ce-ai făcut azi-noapte?

Întrebarea mi-a distras atenţia de la fursecul pe care îl devoram şi mi-a mutat-o asupra doamnei de onoare aşezate în faţa mea.

Tawny Lyon era cea de-a două fiică a unui negustor bogat şi fusese dăruită Curţii Regale la vârsta de 13 ani, în timpul Ritualului. Înaltă şi suplă, cu pielea de un maroniu intens şi ochi căprui frumoşi, era absolut de invidiat. Unora dintre cavalerii şi doamnele de onoare le erau atribuite sarcini în afara pregătirilor pentru viaţa la curte, de după Ascensiune, şi, de vreme ce noi două eram de aceeaşi vârstă, ea primise misiunea de a-mi fi companioană, la scurt timp după Ritual. Îndatoririle ei mergeau de la a-mi ţine companie până la a mă ajuta să mă îmbăiez şi să mă îmbrac, dacă o ceream.

Tawny era unul dintre puţinii oameni care puteau să mă facă să râd din cele mai mărunte motive. În fapt, ea era una dintre puţinele persoane căreia i se permitea să discute cu mine. Era tot ce aveam mai aproape când venea vorba despre prietenie, şi ţineam la ea enorm.

Bănuiam că şi ea ţinea la mine sau, cel puţin, că mă plăcea, însă era îndatorirea ei să-mi stea alături, dacă nu îi ceream eu să plece. Dacă nu ar fi primit sarcina de a-mi fi companioană, nu am fi vorbit niciodată. Şi asta nu spunea nimic despre ea ca persoană, doar că, asemenea celorlalţi, i-ar fi fost interzis să socializeze cu mine sau i s-ar fi cerut să mă trateze cu precauţie.

Faptul că eram conştientă de acest lucru mă apăsa, era încă un sloi de gheaţă în inima mea, dar, chiar şi ştiind că prietenia noastră pornea din obligaţie, eu aveam încredere în ea.

Cel puţin, într-o anumită măsură.

Ea ştia că mă antrenez, dar nu ştia lucrurile cu care îl ajutam uneori pe Vikter şi nu avea idee despre darurile mele. Păstram aceste detalii în secret, pentru că, dacă le-aş fi împărtăşit cuiva, acea persoană ar fi fost în pericol.

— Am fost aici.

Ştergându-mi firimiturile de pe degete, am fluturat vag mâna spre camera relativ goală. Ne aflam în antreul mic ce dădea în dormitor. În încăpere se aflau doar două scaune, aşezate lângă şemineu, un dulap şi o ladă, un pat, o noptieră şi un covor greu de blană sub tălpile noastre. Alţii... se bucurau de mai mult confort. Tawny avea un fotoliu frumos în camera ei şi o grămadă de cuverturi pluşate. Auzisem că unii cavaleri şi unele doamne de onoare aveau măsuţe cu oglinzi şi birouri, pereţi ticsiţi cu cărţi şi chiar şi electricitate.

De-a lungul anilor, aceste bunuri îmi fuseseră retrase treptat, ca urmare a unor fărădelegi pe care le săvârşisem.

— N-ai fost la tine în cameră, mi-a răspuns Tawny.

Cocul simplu din vârful capului încerca – fără succes – să îi ţină avalanşa de bucle brune şi aurii departe de faţă. Mai multe şuviţe se eliberaseră, ajungând lipite de obraji.

— Am venit să te văd la scurt timp după miezul nopţii, şi nu erai aici.

Inima mi-a stat pentru o clipă. Se întâmplase ceva, şi ducele sau ducesa o trimisese pe Tawny după mine? Dacă aşa stăteau lucrurile, Tawny n-ar fi putut să mintă, însă îmi închipuiam că aş fi aflat deja.

Aş fi fost chemată în biroul personal al ducelui.

— De ce ai venit să mă vezi? am întrebat.

— Mi s-a părut că am auzit o uşă deschizându-se şi

închizându-se, aşa că am decis să investighez. Dar nu era nimeni. A făcut o pauză. Nimeni. Nici măcar tu.

Era imposibil să mă fi auzit când mă întorsesem. Folosisem vechea intrare a servitorilor, şi, chiar dacă uşa scârţâia din toate încheieturile, camera lui Tawny era în cealaltă parte a odăilor mele. Uşa aceea era unul dintre motivele care mă făcuseră să nu cer niciodată să fiu mutată într-o aripă mai nouă, renovată. Pe acolo puteam să ajung aproape în orice parte a castelului şi puteam să intru şi să ies fără să fiu văzută.

Compensa cu vârf şi îndesat lipsa de electricitate şi curentul rece, constant, care părea să-şi găsească întotdeauna loc pe la ferestre, indiferent de cât de însorită era ziua.

Mi s-au umezit palmele în vreme ce priveam spre uşa închisă de la hol. Mă căutase cineva? Din nou, ar fi trebuit să fi aflat deja, aşa că cel mai probabil lui Tawny i se păruse într-adevăr că aude ceva.

La cum o ştiam eu pe Tawny, eram sigură că avea să renunţe la subiect dacă nu îi dădeam apă la moară.

— N-am putut să dorm azi-noapte.

— Coşmaruri?

Am încuviinţat din cap, simţindu-mă puţin vinovată, pentru că puteam să îi citesc compasiunea în privire.

— Ai avut o mulţime în ultima vreme. S-a rezemat de speteaza scaunului. Eşti sigură că nu vrei să încerci vreunul dintre leacurile pe care vraciul le-a făcut pentru tine?

— Da. Nu îmi place ideea…

— De a nu avea control asupra simţurilor tale? a încheiat ea în locul meu. Chiar nu e aşa rău, Poppy. Te odihneşti profund, şi, sincer, la cât de puţin dormi tu, cred că ţi-ar prinde bine să încerci măcar.

Gândul de a lua ceva care m-ar fi cufundat într-un somn atât de adânc încât aş fi avut nevoie de o armată care să mărşăluiască prin camera mea ca să mă trezesc mă făcea să

asud. Aş fi fost complet lipsită de apărare, iar asta era ceva ce n-aveam de gând să permit.

— Şi, ce ai făcut? O pauză. Sau ar trebui să întreb unde ai fost? Tawny m-a privit cu ochii mijiţi, iar eu am început să studiez fascinată tivul şervetului. Te-ai strecurat afară, nu-i aşa?

Asta dovedea că Tawny mă cunoştea la fel de bine pe cât o cunoşteam şi eu pe ea.

— Nu ştiu ce te face să crezi asta.

— De parcă n-ai mai făcut asta niciodată? A râs când mi-am ridicat privirea spre ea. Hai, spune-mi ce ai făcut! Sunt sigură că a fost cu mult mai interesant decât ce am făcut eu – anume, să stau şi să o ascult pe marchiza Cambria cum bodogăneşte despre cât de scandalos se poartă cutare doamnă de onoare sau cavaler. Am minţit că mă doare stomacul, doar ca să pot pleca.

Am chicotit, convinsă că Tawny ar fi fost în stare de aşa ceva.

— E greu să te descurci cu marchizele!

— E puţin spus! a remarcat ea.

Rânjind, am ridicat cana cu cafea cremoasă. Marchizele erau supusele ducesei, o ajutau pe aceasta să conducă palatul şi să ţină socoteala doamnelor de onoare. Marchiza Cambria era ca un dragon şi mă speria chiar şi pe mine.

— M-am furişat afară, într-adevăr! am recunoscut.

— Unde-ai fost fără mine?

— Cred că e posibil să te superi când ai să auzi.

— Cel mai probabil.

I-am aruncat o privire furişă.

— La Perla Roşie.

I s-au mărit ochii cât farfuriile întinse în faţa noastră.

— Tu vorbeşti serios?

Am încuviinţat din cap.

— Nu-mi vine să… A respirat adânc. Cum?

— Am împrumutat o pelerină de la una dintre domniţe şi am folosit masca pe care o găsisem.

— Vai... hoaţă mică!

— Am returnat pelerina în dimineaţa asta, aşa că nu cred că mă pot numi hoaţă.

— Cui îi pasă că ai returnat-o?! A făcut un pas în faţă. Cum a fost?

— Interesant.

Pentru că m-a implorat să îi dau mai multe detalii, i-am povestit ce văzusem. Era fascinată, îmi sorbea fiecare cuvânt, de parcă i-aş fi împărtăşit Ritualul prin care se făcea Ascensiunea.

— Nu pot să cred că nu m-ai luat cu tine! S-a rezemat din nou de speteaza scaunului, botoasă, dar apoi a ţâşnit înapoi spre mine. Ai văzut pe cineva cunoscut? Loren pretinde că merge acolo o dată la două zile.

Loren, care era o altă doamnă de onoare, pretindea multe lucruri.

— Nu am văzut-o, dar...

Am ezitat, nesigură dacă ar fi trebuit să îi spun despre Hawke.

Plecasem la doar zece minute după ce Hawke ieşise, uşurată să văd că nici Vikter nu mai era prin preajmă. Cum de altfel nu mai se vedea nici femeia aceea ciudată, care ştia mai multe decât ar fi trebuit. Făcusem tot ce îmi stătuse în putere ca să nu mă gândesc la ce se întâmplase în acea cameră cu Hawke.

Ceea ce se traducea prin faptul că dădusem greş încă din clipa în care mă aşezasem înapoi în patul meu. Am stat şi mi-am repetat în gând tot ce spusese... tot ce făcuse. Şi mă trezisem neobişnuit de frustrată, cu o durere în piept şi în vintre.

— Dar ce? m-a întrebat Tawny.

Voiam să-i spun. Zeilor, cât voiam să împărtăşesc cu

cineva ce se întâmplase între mine şi Hawke. Aveam o sută de întrebări, gata să explodeze, dar seara trecută fusese diferită. Încălcasem nişte limite şi, deşi eu nu simţeam că mă înjosisem sau că făcusem ceva cu adevărat rău, ştiam că gardienii mei n-ar fi avut aceeaşi părere. Nici preoţii şi preotesele. Faptul că mersesem la Perla Roşie era una. Faptul că avusesem vreun contact, de orice fel, cu o altă persoană era cu totul altă poveste. Informaţia aceasta ar fi putut fi folosită ca o armă.

Aveam încredere în Tawny, dar, după cum recunoscusem, numai într-o oarecare măsură.

Şi, deşi numai gândul la Hawke îmi deschidea un gol uriaş în stomac, experienţa nu avea să se repete. Următoarea dată când aveam să-l văd la şedinţele de la consiliul orăşenesc, el nu avea să ştie că eu fusesem cea pe care o numise *Prinţesă*. Nu avea să ştie că el era cel cu care am împărtăşit primul meu sărut.

Ceea ce fusese între noi... îmi aparţinea doar mie.

Şi aşa trebuia să rămână.

Am respirat încet, ignorând nodul care mi se pusese brusc în gât.

— Dar mulţi purtau măşti. Loren ar fi putut fi prezentă, şi eu n-aş fi avut de unde să ştiu. Ar fi putut fi oricine acolo.

— Dacă te mai duci vreodată la Perla Roşie fără mine, am să-ţi dau găuri în tălpile de la pantofi! m-a avertizat Tawny, jucându-se cu mărgelele albe ce mărgineau decolteul rochiei ei roz.

Am râs, puţin şocată.

— Uau!

Ea a chicotit.

— Sincer, mă bucur că nu ai venit cu mine. Când am văzut-o cum se încruntă, am adăugat repede: Chiar n-ar fi trebuit să merg nici eu.

— Da, e interzis să mergi la Perla Roşie, şi sunt sigură că la fel e şi să fii antrenată cum să foloseşti un pumnal şi o sabie ca

un gardian de pe Metereze.

Asta era ceva ce nu reuşisem să-i ascund lui Tawny, iar ea nu îmi trădase secretul, lucru care mă făcea să am încredere în ea şi să-i mărturisesc majoritatea lucrurilor.

— Da, dar...

— E exact ca atunci când te-ai strecurat ca să vezi o luptă în ring. Sau ca atunci când m-ai convins să mă scald în lac...

— Aia a fost ideea ta! am corectat-o.

Predispoziţia ei de a mă ajuta să fac lucruri interzise era un alt motiv pentru încrederea pe care i-o acordam.

— Şi a fost ideea ta să ne îmbăiem fără haine pe noi!

— Cine face baie cu hainele pe el? s-a mirat, făcând ochii mari, cu inocenţă. Iar ideea a fost a amândurora. Cred că ar trebui să repetăm experienţa, şi repede, până nu se face prea frig fie şi doar ca să mai umblăm pe afară. În fine, aş putea să-mi petrec întreaga dimineaţă înşirându-ţi lucruri pe care le-ai făcut şi care sunt fie interzise de duce şi de ducesă, fie îi sunt interzise Fecioarei, şi, până acum, nu s-a întâmplat nimic. Zeii nu şi-au făcut apariţia ca să te declare nevrednică!

— Asta este adevărat! am recunoscut, îndreptând o încreţitură de pe poalele rochiei mele.

— Bineînţeles că este!

Tawny a luat de pe masă un fursec mic, pudrat cu zahăr, şi l-a băgat în gură. Cumva, reuşise să nu dea nici măcar puţin praf de zahăr pe ea. Pe când eu, dacă doar aş fi respirat în direcţia acelor prăjituri, aş fi sfârşit acoperită de pudră albă peste tot.

— Deci când mai mergem?

— Eu... nu cred că ar trebui să mai merg.

— Nu vrei?

Am deschis gura, apoi am închis-o la loc, încercând să nu o iau pe o cale fără de întoarcere. Problema era că voiam să merg.

Cât stătusem în pat, când nu-mi derulam obsesiv în minte

filmul cu timpul petrecut alături de Hawke, retrăind dorinţa aceea dureroasă şi extazul pe care sărutul lui le treziseră în mine, mă întrebasem dacă se întorsese aşa cum promisese şi dacă procedasem corect plecând.

Bineînţeles, în ochii gardienilor mei şi ai zeilor, fusese alegerea corectă, însă cum rămânea cu mine? Ar fi trebuit să rămân şi să am parte de infinit mai multe experienţe înainte să ratez orice şansă de a le mai trăi?

Mi-am ridicat privirea spre ferestrele care dădeau spre partea de vest a Meterezelor. Umbrele întunecate ale gardienilor care patrulau pe margine erau singurele în mişcare. Oare Hawke era acolo? De ce mă întrebam asta?

Pentru că o parte nu tocmai mică din mine îşi dorea să fi rămas la Perla Roşie, şi eram conştientă că avea să treacă mult timp până când aveam să renunţ să mă mai întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi aşteptat. Mi-ar fi împlinit dorinţele?

Nici măcar nu ştiam care ar fi fost acestea. Aveam idei. Aveam imaginaţie. Aveam în minte poveştile altora, însă nu pe ale mele. Toate acestea erau doar copii palide ale realităţii.

Şi ştiam că, dacă aş fi mers din nou la Perla Roşie, aş fi făcut-o în speranţa că el avea să fie din nou acolo. Tocmai de aceea nu trebuia să mă întorc în acel loc.

Mi-am îndreptat privirea spre dulapul deschis, şi primul lucru pe care l-am văzut a fost vălul alb, cu lanţurile lui delicate. Mi s-a coborât o greutate pe suflet. Simţeam deja greutatea voalului, deşi materialul era făcut din cea mai fină şi mai subţire mătase. Prima oară când îmi fusese aşezat pe cap, la vârsta de opt ani, mă speriasem, dar, după zece ani, ar fi trebuit să fiu deja obişnuită cu el.

Însă, deşi nu mai simţeam că nu pot să văd şi să respir când îl purtam, încă îmi părea greu.

Atârnată lângă el era singura pată de culoare din întreaga mea garderobă, un val de roşu într-o mare de alb. Era o rochie pentru ceremonii, croită pentru următorul Ritual. Sosise cu o

dimineaţă înainte şi nu o probasem încă. Era prima oară când mi se permitea să particip – să port ceva ce nu era alb şi să fiu văzută fără văl. Mascată însă, desigur, ca toţi ceilalţi.

Singurul motiv pentru care mi se permitea să iau parte la acest Ritual, în vreme ce toate celelalte îmi fuseseră interzise, era că avea să fie ultimul dinainte de Ascensiune. Orice urmă de entuziasm pe care mi-o trezea Ritualul era înăbuşită de faptul că avea să fie ultimul.

Tawny s-a ridicat şi s-a îndreptat spre una dintre ferestre.

— Ceaţa nu s-a mai lăsat de ceva vreme.

Tawny avea obiceiul să sară de la un subiect la altul, însă această schimbare m-a uluit.

— Ce te-a făcut să te gândeşti la asta?

— Nu ştiu. Şi-a dat o buclă după ureche. De fapt, ştiu. Le-am auzit pe Dafina şi pe Loren vorbind azi-noapte. Pretindeau că îl auziseră pe unul dintre hăitaşi spunând că ceaţa se adună dincolo de Pădurea Sângerie.

— N-am auzit nimic despre asta.

Am simţit un gol în stomac amintindu-mi de Finley. Am regretat imediat că mâncasem atât de multe felii de şuncă.

— N-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta.

Tawny s-a întors de la fereastră.

— Doar că... au trecut zeci de ani de când ceaţa nu s-a mai apropiat de capitală. Nu a trebuit niciodată să ne facem griji în această privinţă aici.

Indiferent de locul în care ne aflam, ceaţa era întotdeauna ceva în privinţa căreia trebuia să ne facem griji. Doar pentru că trecuseră zeci de ani de când nu se mai apropiase nu însemna că nu ar fi putut să o facă, dar nu am zis nimic.

Tawny s-a îndepărtat de fereastră şi a venit spre masă, îngenunchind lângă mine.

— Pot să fiu sinceră cu tine pentru o clipă?

Am ridicat din sprâncene.

— Nu eşti mereu sinceră?

— Ei, ba da... Dar asta... e ceva diferit.

Mai mult decât curioasă să aflu la ce se gândea, am încuviinţat din cap că poate să continue. Tawny a respirat adânc.

— Ştiu că viaţa noastră e diferită, aşa cum şi trecutul nostru este, la fel cum ne va fi şi viitorul, dar tu tratezi Ascensiunea de parcă ar fi moartea ta, când, în fapt, este exact opusul. Înseamnă viaţă. Un nou început. O Binecuvântare...

— Începi să vorbeşti ca ducesa! am tachinat-o.

— Dar acesta este adevărul. S-a întins şi mi-a apucat mâna. Peste câteva luni nu vei fi moartă, Poppy. Vei fi vie şi nu vei mai fi strânsă în chingile acestor reguli. Vei fi în capitală.

— Voi fi dată zeilor! am corectat-o.

— Şi cât de minunat este asta? Vei avea ocazia să trăieşti o experienţă pe care doar puţini oameni au ocazia să o trăiască. Ştiu... Ştiu că tu crezi că nu te vei mai întoarce, dar tu eşti Fecioara favorită a reginei.

— Sunt singura ei Fecioară.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Ştii că nu acesta este motivul.

Regina făcuse mai mult decât i se cerea pentru mine, însă asta nu schimba faptul că Ascensiunea mea nu avea să semene deloc cu a ei.

— Şi, atunci când te vei întoarce drept Ascendentă, eu voi fi la dreapta ta. Gândeşte-te doar la toate nebuniile pe care le vom face!

Tawny mi-a strâns mâna, şi am văzut că ea credea cu adevărat că asta avea să se întâmple.

Era posibil.

Dar nu era nimic sigur. Nu aveam nici o idee despre ce însemna cu adevărat să fii dat zeilor. Deşi în aparenţă până şi cele mai mici detalii despre istoria regatului nostru erau consemnate, existau unele lucruri despre care nu se scria. Nu reuşisem niciodată să găsesc ceva despre Fecioarele de

dinainte, iar pe preoteasa Analia o întrebasem de peste o sută de ori ce însemna să fii închinat zeilor, şi răspunsul ei fusese întotdeauna acelaşi: „O Fecioară nu trebuie să cerceteze planurile zeilor. Ea crede şi nu cercetează”.

Poate că nu eram cu adevărat vrednică să fiu una dintre Fecioare, pentru că mie mi se părea greu să cred în ceva ce nu înţelegeam.

Însă Tawny credea. La fel cum credeau Vikter, Rylan şi efectiv toţi cei pe care îi cunoşteam. Chiar şi Ian.

Nici unul dintre ei nu fusese închinat zeilor însă.

I-am cercetat privirea lui Tawny, căutând o urmă cât de mică de teamă.

— Nu îţi este deloc frică, nu-i aşa?

— De Ascensiune? S-a ridicat şi şi-a împreunat degetele. Emoţionată? Da. Temătoare? Nu. Sunt entuziasmată să încep un nou capitol.

Să înceapă o viaţă care era a ei, să poată să se trezească şi să mănânce atunci când voia, să îşi petreacă zilele aşa cum poftea şi cu cine voia, în loc să fie umbra mea.

Bineînţeles că nu îi era teamă. Iar eu, neavând aceleaşi trăiri, nu mă obosisem niciodată să mă gândesc ce însemnau toate acestea pentru ea.

De obicei, Tawny era pregătită să ia parte la orice fel de aventură îmi trecea prin minte şi adesea venea ea însăşi cu idei. Dar, dacă zeii ne urmăreau, mai ales acum, că se apropia Ascensiunea, ar fi putut să o găsească nevrednică. Nu era un gând pe care să nu-l mai fi avut până atunci, dar în acea clipă am înţeles mai bine ca oricând că atitudinea mea faţă de Ascensiune ar fi putut să-i reteze lui Tawny avântul.

M-am simţit cuprinsă de vină, gustul ei metalic inundându-mi gura.

— Sunt atât de egoistă!

Tawny a clipit uimită.

— Ce te face să spui asta?

— Cel mai probabil, ţi-am umbrit entuziasmul cu ursuzenia mea! i-am spus. Nu m-am gândit niciodată la cât de bucuroasă trebuie să fii tu.

— Ei, acum, că zici... A început să râdă. Sunetul râsului ei era moale şi cald. Serios, Poppy, nu ai făcut nimic. Părerile tale despre Ascensiune nu au afectat în nici un fel ceea ce simt eu.

— Mă simt uşurată să aud asta, însă, oricum, ar trebui să fiu mai entuziasmată pentru tine. Aşa... Am respirat adânc. Aşa sunt prietenii.

— Şi te-ai bucurat pentru mine? Ai fost fericită? m-a întrebat. Chiar dacă-ţi faci griji pentru tine?

Am încuviinţat din cap.

— Desigur.

— Atunci, ai fost aşa cum sunt prietenii.

Poate că era adevărat, dar mi-am promis că aveam să fac mai mult, începând cu faptul că nu aveam să îi mai risc Ascensiunea implicând-o în escapadele mele. Puteam să-mi asum consecinţele în cazul în care aş fi fost considerată nevrednică, pentru că era vorba despre viaţa mea şi despre propriile acţiuni, dar nu-i puteam face aşa ceva lui Tawny.

N-aş mai fi putut trăi împăcată cu mine însămi.

*

După ce am terminat de luat masa de seară în camera mea, l-am auzit pe Vikter ciocănind la uşă. Când i-am văzut chipul, veştejit de anii petrecuţi pe Metereze şi ars de soare, nu m-am gândit nici o clipă la locul în care ştiam că fusese cu o noapte în urmă şi la jena pe care o simţisem. Am citit pe faţa lui că intervenise ceva.

— Ce s-a întâmplat? am şoptit.

— Am fost chemaţi.

Mi-a tresăltat inima în piept. Puteam fi chemaţi doar din două motive. Unul avea de-a face cu ducele, iar celălalt era la

fel de groaznic, dar din motive cu totul diferite.

— A apărut un blestemat.

Capitolul patru

Fără să pierdem nici o secundă, am părăsit camera mea şi am ieşit din castel folosindu-ne de vechea cale de acces a servitorilor. Ne-am strecurat apoi ca nişte fantome prin oraş, până când ne-am trezit în faţa unei uşi vechi, hodorogite.

Batista albă prinsă sub clanţă era singurul lucru care făcea diferenţa dintre acea locuinţă şi celelalte case înguste, înghesuite una într-alta, din Cartierul de Jos al Masadoniei.

Cu ochii la cei doi gardieni orăşeneşti care pălăvrăgeau sub lumina galbenă a unui felinar stradal, Vikter a tras repede batista de la uşă şi şi-a strecurat-o într-un buzunar din interiorul pelerinei lui întunecate. Bucata mică de material era un simbol pentru un grup de oameni care credeau că moartea, indiferent de cât de violentă sau de distrugătoare ar fi fost, merita să fie tratată cu demnitate.

Era şi o dovadă de înaltă trădare şi lipsă de loialitate faţă de Coroană.

Descoperisem printr-o întâmplare la ce lua parte Vikter pe când aveam 15 ani. Într-o dimineaţă, plecase în grabă de la antrenamentul nostru, şi, simţind că ceva rău se întâmplase după durerea emoţională pe care o emana mesagerul, l-am urmărit.

Bineînţeles, Vikter nu fusese încântat. Ceea ce făcea el era considerat trădare şi implica multe pericole, dintre care a fi prins nu era cel mai mare. Cu toate acestea, eu fusesem dintotdeauna profund afectată de felul în care se proceda în astfel de cazuri. I-am cerut să mă lase să-l ajut. A refuzat – m-a refuzat de aproape o sută de ori, probabil –, însă nu am cedat şi, în plus, eu eram înzestrată special ca să fiu de ajutor în astfel de situaţii. Vikter ştia ce pot să fac, şi empatia lui l-a

determinat să mă lase să ajut.

Făceam asta deja de aproape trei ani.

Şi nu eram singurii. Mai erau şi alţii. Unii erau gardieni. Câţiva – cetăţeni. Eu nu îi întâlnisem niciodată. Hawke ar fi putut foarte bine să fie unul dintre ei.

Mi s-a căscat golul acela în stomac, înainte să dau la o parte toate gândurile pe care le aveam despre Hawke.

Vikter a bătut uşor cu dosul palmei în uşă şi apoi şi-a lăsat mâna înmănuşată înapoi pe teaca spadei lui late. După câteva secunde, s-au auzit scârţâind zăvoarele, şi uşa hodorogită s-a deschis, descoperind faţa palidă şi rotundă a unei femei cu ochii roşii, umflaţi de plâns. Ar fi putut să aibă de la 25 de ani în sus, însă fruntea ei încruntată şi ridurile de la colţurile gurii o arătau cu zeci de ani mai bătrână. Înfăţişarea ei era legată de acel tip de durere care taie mai adânc decât durerea fizică şi era în legătură cu mirosul care se împrăştia din casa din care ieşise. Sub fumul gros şi înecăcios de tămâie se simţea mirosul acru şi bolnăvicios de dulce al putreziciunii şi al ruinei.

Desigur.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat-o Vikter încet.

Femeia trăgea de nasturele de la bluza ei şifonată, mutându-şi privirea obosită când asupra mea, când asupra lui Vikter.

Mi-am deschis simţurile spre ea. Emana undele unei dureri sfâşietoare, pe care nu le puteam vedea cu ochii, dar care erau atât de grele, încât aproape formau un fel de entitate tangibilă în jurul ei. O simţeam întinzându-şi ghearele, zgâriindu-mi pelerina şi hainele, până la piele, ca nişte cuie ruginite. Starea femeii semăna cu cea a unui muribund, deşi nu suferea de vreo boală şi nici nu avea vreo rană fizică. Într-atât de sălbatică şi de profundă îi era durerea.

Luptând împotriva pornirii de a face un pas înapoi, am tremurat ascunsă în pelerina mea groasă. Fiecare instinct dinlăuntrul meu îmi cerea să pun distanţă între noi, să mă

îndepărtez pe cât posibil de ea. Durerea femeii s-a închegat în cătuşe de fier în jurul gleznelor mele, trăgându-mă în jos, în timp ce mi se încolăcea şi în jurul gâtului. Emoţiile îmi blocau gâtlejul, aveau gustul... disperării amare şi al dezolării.

Mi-am închis simţurile, însă era prea târziu. Devenisem una cu durerea ei.

— Cine este? a întrebat femeia aspru, cu vocea răguşită din cauza lacrimilor care îi umflaseră ochii.

— Cineva care te poate ajuta, i-a răspuns Vikter, aşa cum eram obişnuită să-l aud. Folosea acel ton calm ori de câte ori eram gata să am vreo criză de furie sau să fac ceva cu totul nebunesc – lucru care, potrivit lui Vikter, se întâmpla mult prea des. Te rog, lasă-ne să intrăm!

Degetele femeii s-au oprit în jurul nasturelui de la gât, şi ea a încuviinţat scurt din cap, apoi a făcut un pas înapoi. L-am urmat pe Vikter înăuntru, cercetând camera slab luminată care părea un spaţiu comun pentru bucătărie şi camera de zi. Casa nu avea electricitate, doar lămpi şi lumânări groase de ceară. Asta nu era tocmai surprinzător, deşi electricitatea era acum disponibilă în zonele din Cartierul de Jos, pentru iluminarea străzilor şi a unora dintre afaceri. Însă doar cei bogaţi aveau electricitate în casele lor, iar aceştia nu locuiau în Cartierul de Jos. Pe ei îi găseai mai aproape de centrul Masadoniei, pe lângă castelul Teerman, cât mai departe cu putinţă de Metereze.

Aici însă, Meterezele se înălţau ameninţătoare.

Am tras încet aer în piept şi am încercat să nu mă concentrez asupra faptului că durerea femeii văruise pereţii şi podelele încăperii într-un negru uleios. Suferinţa ei îşi făcuse culcuş acolo, printre mărunţişuri ieftine şi farfurii de lut, printre păturile croşetate cu ciucuri deşiraţi şi mobile învechite. Mi-am împreunat mâinile pe sub pelerină, am respirat din nou, de data aceasta mai adânc, şi mi-am rotit privirea primprejur.

Pe masa de lemn era un felinar, alături de mai multe

bucăţi de tămâie fumegândă. În jurul vetrei de cărămidă se aflau mai multe scaune. Mi-am concentrat privirea asupra uşii închise de lângă cealaltă latură a căminului.

Mi-am plecat capul acoperit de glugă într-o parte, ca să văd mai bine. Pe poliţa de lângă uşă se afla lama unei săbii care părea vişinie în lumina aceea slabă.

Hematit.

Femeia se pregătea să facă singură ce trebuia făcut, şi, având în vedere cum se simţea, asta ar fi fost dezastruos.

— Cum te numeşti? a întrebat-o Vikter în timp ce îşi cobora gluga de pe cap.

Aşa făcea întotdeauna. Îşi dezvelea chipul ca să aline familia şi prietenii, să îi facă să se simtă în siguranţă. O şuviţă de păr blond i-a alunecat pe frunte când s-a întors spre femeie.

Eu nu m-am descoperit.

— A-Agnes, a răspuns ea, încercând să înghită nodul din gât. Am... am auzit despre batista albă, dar... nu eram sigură că va veni cineva. Mă gândeam că ar putea fi un soi de păcăleală sau un mit.

— Nu este o păcăleală.

Poate că Vikter era unul dintre cei mai temuţi gardieni din întregul oraş, dacă nu chiar din regat, dar ştiam că, atunci când Agnes avea să îl privească în ochii aceia albaştri, nu urma să vadă decât bunătate.

— Cine este bolnavul?

Agnes a mai înghiţit un nod, pielea din jurul ochilor încreţindu-i-se când i-a închis pentru o clipă.

— Soţul meu, Marlowe. Este hăitaş pentru Metereze şi... şi s-a întors acasă acum două zile... S-a poticnit şi a trebuit să tragă adânc aer în piept. Fusese plecat luni întregi. Am fost atât de fericită să-l văd. Îi dusesem dorul şi, în fiecare zi care trecea, mă temeam că pierise pe drum. Dar s-a întors.

Mi s-a strâns inima-n piept, de parcă ar fi fost strivită de un pumn. M-am gândit la Finley. Fusese şi el hăitaş, parte din

acest grup în care era implicat Marlowe?

— La început, mi s-a părut doar că are o dispoziţie proastă, iar asta nu ar fi fost ceva neobişnuit. Munca lui este extenuantă! a continuat ea. Apoi... apoi, într-o noapte, a început să arate semne.

— Într-o noapte? În tonul lui Vikter se strecurase doar o vagă notă de îngrijorare, însă eu căscasem ochii uluită. Şi ai aşteptat până acum?

— Am sperat că era vorba despre altceva. Despre răceală sau gripă. Femeia şi-a dus din nou mâna la nasturi. Începeau să se vadă aţe în jurul lor. Nu... nu am ştiut până noaptea trecută că era ceva mai rău. Marlowe e un om bun, înţelegeţi? Nu încerca să se ascundă. A-avea de gând să se îngrijească singur de asta, dar...

— Dar blestemul nu i-a permis! a încheiat Vikter în locul ei, şi femeia a încuviinţat din cap.

Mi-am aruncat din nou privirea spre uşă. Blestemul progresa diferit în funcţie de persoană. Pe unii îi acapara în câteva ore, în timp ce în cazul altora dura o zi sau două. Dar nu mai auzisem niciodată să depăşească trei zile. Era doar o chestiune de timp până când avea să cedeze, probabil în câteva ore sau minute.

— Este în ordine! a asigurat-o Vikter, deşi chiar nu era aşa. Unde este acum?

Femeia şi-a dus mâna la gură şi a arătat cu capul spre uşa închisă. Mâneca bluzei pe care o purta era pătată cu o substanţă neagră.

— E încă el însuşi. Cuvintele îi sunau puţin înăbuşit. El e... e încă acolo. Aşa vrea să meargă la zei. Ca el însuşi.

— Mai e cineva înăuntru?

A scuturat din cap şi a respirat din nou greoi.

— Ţi-ai luat rămas-bun? am întrebat-o.

Femeia a tresărit când mi-a auzit vocea şi a făcut ochii mari. Pelerina mea era destul de diformă, aşa că mi-am

imaginat că a fost surprinsă să constate că sunt femeie. În situaţii ca acelea, oamenii nu se aşteptau în nici un caz la o femeie.

— Tu eşti! a şoptit ea.

Am îngheţat.

Vikter, nu. L-am văzut cu coada ochiului ducându-şi din nou mâna spre mânerul sabiei. Agnes a făcut o mişcare rapidă, şi Vikter a încercat să îşi scoată arma din teacă, dar, înainte ca eu sau el să apucăm să facem ceva, femeia s-a prăbuşit în genunchi în faţa mea. Şi-a plecat capul şi şi-a împreunat mâinile sub bărbie.

Am căscat ochii pe sub glugă şi mi-am întors încet privirea spre Vikter. El a ridicat uşor dintr-o sprânceană.

— Au vorbit despre tine! a şoptit ea, legănându-se spasmodic.

Cred că mi se oprise inima-n piept.

— Spun că eşti copilul zeilor.

Am clipit o dată, apoi de două ori. Mi se făcea pielea de găină. Părinţii mei fuseseră oameni în carne şi oase. În mod cert, nu eram un copil al zeilor, dar ştiam că multe persoane din Solis o vedeau astfel pe Fecioară.

— Cine a spus asta? a întrebat Vikter, aruncându-mi o privire din care se înţelegea că aveam să vorbim despre asta mai târziu.

Agnes şi-a ridicat chipul scăldat de lacrimi şi a scuturat din cap.

— Nu vreau să nenorocesc pe nimeni. Vă rog. Nu au vorbit din răutate sau pentru a împrăştia zvonuri. Doar că...

A ezitat, privirea alunecându-i spre mine. Vocea i s-a preschimbat într-o şoaptă.

— Ei spun că ai *darul*.

În mod clar, cineva vorbise. Un fior şi-a croit drum pe şira spinării, dar l-am ignorat, pentru că durerea femeii era arzătoare.

— Nu sunt nimeni important.

Vikter a tras aer în piept zgomotos.

— Agnes. Te rog.

Mi-am tras mănuşile pe sub pelerină şi mi le-am băgat în buzunar. Apoi mi-am strecurat mâna printre faldurile grele şi i-am întins-o femeii, aruncându-i rapid o privire furişă lui Vikter.

Vikter m-a privit cu ochi mijiţi.

Era clar că mă aştepta o morală mai târziu, însă avea oricum să merite.

Agnes şi-a coborât privirea asupra mâinii mele şi apoi, încet, şi-a ridicat braţul şi şi-a lăsat palma în palma mea. Cum se ridica, i-am strâns mâna rece şi m-am gândit la nisipurile aurii, strălucitoare care înconjurau Marea de Lână, la căldură şi la râsete. Mi-am văzut părinţii, cu trăsăturile şterse de timp, tremurate, indefinite. Am simţit briza caldă şi umedă în păr, nisipul sub tălpi.

Era ultima amintire fericită pe care o aveam cu părinţii mei.

Agnes a respirat greoi. Îi tremura braţul.

— Ce...?

Gura i s-a înmuiat, iar umerii i s-au relaxat. Durerea asfixiantă s-a retras, prăbuşindu-se în ea însăşi, ca o căsuţă din chibrituri în faţa unei furtuni. Genele umede i s-au zbătut, iar obrajii i s-au îmbujorat. I-am dat drumul la mână în clipa în care camera a devenit mai... deschisă şi mai luminoasă, mai aerisită. În umbre se ascundea în continuare o durere ascuţită, dar acum îi putea face faţă.

Şi era mai suportabilă şi pentru mine.

— Eu nu... Agnes şi-a dus mâna la piept, scuturând uşor din cap. A ridicat din sprâncene, privindu-şi cu atenţie mâna dreaptă. Aproape sfioasă, şi-a întors apoi privirea spre mine. Simt că pot să respir din nou.

Puteam să-i citesc pe chip că începea să înţeleagă. I-au

strălucit ochii de uimire.

— *Darul*.

Mi-am strecurat mâna înapoi sub pelerină, conştientă de ghemul de emoţii intense care creştea în interiorul meu.

Agnes tremura. Pentru o clipă, mi-a fost teamă că avea să se arunce din nou la podea, dar nu a făcut-o.

— Mulţumesc! Îţi mulţumesc atât de mult! Zeilor, mulţu...

— Nu ai de ce să-mi mulţumeşti, am întrerupt-o. Ţi-ai luat rămas-bun? am întrebat-o apoi din nou.

Timpul ni se scurgea printre degete – timp pe care nu-l aveam la dispoziţie.

I-au strălucit lacrimi în ochi atunci când a încuviinţat din cap. Dar durerea nu a mai cuprins-o ca înainte. Ceea ce făcusem n-avea să dureze. Durerea avea să iasă din nou la suprafaţă. Speram ca până atunci să fie pregătită să îi facă faţă. Altfel, avea să o bântuie mereu, ca o fantomă care se lipeşte de fiecare moment fericit, până când avea să o acapareze cu totul.

— Vom merge la el acum, a anunţat Vikter. Ar fi mai bine dacă ai rămâne aici.

Agnes şi-a închis ochii şi a încuviinţat din cap.

Vikter mi-a atins uşor braţul când s-a întors, iar eu l-am urmat. Ochii mi-au căzut asupra canapelei de lângă vatră, în timp ce Vikter se pregătea să deschidă uşa. Pe jumătate ascunsă în spatele unei perne subţiri se afla o păpuşă de cârpă cu păr galben, făcut din lână. M-am înfiorat, şi în stomac mi s-a căscat un gol.

— Îi veţi..., a strigat după noi Agnes. Îi veţi uşura trecerea?

— Desigur! i-am răspuns, întorcându-mă spre Vikter. Mi-am aşezat mâna pe spatele lui şi am aşteptat să-şi plece capul. Apoi i-am şoptit: E un copil aici.

Vikter s-a oprit, cu mâna pe uşă, iar eu am arătat cu capul spre canapea. Mi-a urmărit mişcarea cu privirea. Nu puteam să simt oamenii, ci doar durerea lor, după ce îi vedeam. Dacă în acea casă se afla un copil, acesta trebuia să se fi ascuns şi, cel

mai probabil, nu avea idee despre ceea ce se întâmpla.

Dar, atunci, de ce nu spusese Agnes că se afla un copil acolo?

Golul din stomac s-a mărit în timp ce prin minte mi se desfăşura cel mai cumplit dintre scenariile posibile.

— Mă ocup eu de asta. Tu ocupă-te de *cealaltă*.

Vikter a ezitat. Şi-a ridicat ochii albaştri, înneguraţi de griji, spre uşă.

— Pot să am grijă de mine şi singură! i-am reamintit ceea ce ştia deja.

Faptul că mă puteam apăra singură i se datora în întregime lui. A scăpat un oftat greu şi a murmurat:

— Asta nu înseamnă că şi trebuie să o faci întotdeauna. Dar a făcut un pas înapoi şi s-a întors cu faţa spre Agnes. Ar fi prea mare deranjul dacă ţi-aş cere ceva cald de băut?

— Ah, nu! Desigur! i-a răspuns Agnes. Aş putea să fac nişte ceai sau cafea.

— Ai poate nişte cacao? a întrebat Vikter.

Am zâmbit. Deşi asta era ceva ce un părinte ar fi putut avea la îndemână şi întrebarea lui ar fi putut fi interpretată ca o încercare de a aduna mai multe dovezi că acolo se afla un copil, era în acelaşi timp şi cea mai mare slăbiciune a lui Vikter.

— Am.

Agnes a tuşit, şi am auzit deschizându-se un dulap.

Vikter a încuviinţat din cap spre mine, iar eu am păşit înainte, mi-am pus mâna pe uşă şi am deschis-o.

Dacă nu aş fi fost pregătită pentru duhoarea mult prea dulceagă şi acră-amăruie, mirosul m-ar fi pus la pământ. Mă simţeam pe punctul de a vomita. Privirea a început să mi se obişnuiască treptat cu lumina slabă de lumânare din dormitor. Nu trebuia decât să... nu respir prea des.

Părea un plan bun.

Am dat roată camerei cu privirea. Înăuntru nu se aflau decât un pat, un dulap înalt şi două noptiere vechi. Şi aici ardea

tămâie, însă mirosul nu putea fi acoperit. Mi-am concentrat atenţia asupra patului, asupra formei care zăcea inuman de nemişcată în mijlocul lui. Am păşit înăuntru şi am închis uşa în urma mea, înaintând, cu mâna sub pelerină, deasupra coapsei. Mi-am încolăcit degetele în jurul mânerului veşnic rece al pumnalului şi m-am concentrat asupra bărbatului. Sau asupra a ceea ce mai rămăsese din el.

Era tânăr, de atâta lucru îmi puteam da seama, şi avea părul şaten-deschis şi umeri laţi, tremurători. Pielea îi căpătase o paloare cenuşie, iar obrajii îi erau supţi, de parcă n-ar mai fi mâncat de săptămâni întregi. Avea umbre adânci sub pleoapele care îi tresăreau spasmodic. Culoarea buzelor lui era mai mult vineţie decât roz. Am respirat adânc şi mi-am deschis din nou simţurile.

Suferea foarte tare, atât din punct de vedere fizic, cât şi emoţional. Nu era aceeaşi durere ca a lui Agnes, dar nu era cu nimic mai puţin puternică şi profundă. Aici, chinul nu lăsa loc pentru lumină şi înghiţea tot aerul. Te îneca şi te sfârteca cu ghearele lui, făcându-te să pricepi că nu exista cale de salvare.

M-a trecut un fior din cap până în picioare în timp ce încercam să mă forţez să mă aşez lângă el. Mi-am scos din teacă pumnalul, dar l-am lăsat ascuns sub pelerină, în timp ce cu cealaltă mână am tras jos cearşaful. Avea pieptul dezvelit. Când aerul rece din cameră i-a atins pielea ca de ceară, a început să tremure şi mai tare. Privirea mi-a alunecat la stomacul lui supt.

Am văzut rana pe care o ascunsese de soţia lui.

Era deasupra şoldului drept: patru sfâşieturi zdrelite. Două una lângă alta şi, sub ele, la câţiva milimetri, alte două, identice.

Fusese muşcat.

Cineva care nu ar fi ştiut despre ce era vorba ar fi crezut că îl muşcase vreun animal, însă aceea nu era o rană făcută de animale. Din ea ieşeau sânge şi un lichid mai întunecat, uleios.

Din muşcătură iradiau nişte linii palide, roşcate-albăstrui, care i se întindeau pe abdomen şi dispăreau sub cearşaf.

Un geamăt sfâşietor mi-a atras privirea în sus. Buzele bărbatului se subţiaseră, descoperind cât de aproape era de o soartă mai rea decât moartea. Gingiile îi sângerau, pătându-i dinţii.

Dinţi care începuseră deja să se preschimbe.

Doi deasupra, doi jos – caninii – se alungiseră deja. Mi-am îndreptat privirea spre mâna lui, care se odihnea lângă piciorul meu. I se alungiseră şi unghiile, care deveniseră asemănătoare mai degrabă cu ghearele unui animal. Într-o oră, unghiile şi dinţii aveau să i se întărească şi să i se ascută. Aveau să poată tăia prin piele şi carne.

Avea să devină unul dintre ei.

Un Temut.

Condus de o nevoie insaţiabilă de sânge, urma să îi măcelărească pe toţi cei care-i ieşeau în cale. Iar dacă vreuna dintre victime ar fi supravieţuit atacului, ar fi devenit exact ca el.

Ei bine, asta nu se întâmpla întotdeauna.

Mie nu mi se întâmplase.

Dar bărbatul acela se preschimba în ceea ce exista în afara Meterezelor, în ceea ce trăia în ceaţa deasă – în scursurile cu care regatul căzut al Atlantiei blestemase acele pământuri. La mai bine de 400 de ani de la încheierea Războiului Celor Doi Regi, erau încă precum ciuma. Temuţii erau creaţii ale atlantienilor, născuţi din sărutul lor otrăvit, care avea acelaşi efect ca o infecţie, transformând bărbaţi, femei şi copii nevinovaţi în creaturi însetate de sânge, ale căror trupuri şi minţi erau corupte de foamea lor nepotolită.

Chiar dacă majoritatea atlantienilor fuseseră vânaţi şi erau pe cale de dispariţie, existau încă destui. Şi era suficient să fie în viaţă un atlantian pentru a crea o duzină de Temuţi, dacă nu chiar mai mulţi. Şi aceştia nu erau complet lipsiţi de judecată.

Puteau fi controlaţi, însă doar de Cel Întunecat.

Sărmanul bărbat se luptase probabil cu ei şi scăpase. Ştia însă cu siguranţă ce însemna muşcătura. Cu toţii ştiam, de când ne năşteam. Era parte din istoria pătată de sânge a regatului. Bărbatul era blestemat şi nu se putea face nimic în această privinţă. Se întorsese, oare, ca să-şi ia rămas-bun de la soţie? De la copil? Îşi închipuise că el avea să fie altfel decât ceilalţi? Că avea să fie binecuvântat de zei?

Ales?

Nu conta.

Am oftat şi am aşezat cearşaful la loc, lăsându-i pieptul dezvelit. Am încercat să nu respir prea zgomotos şi mi-am pus o palmă pe pielea lui. Carnea lui… nu era aşa cum trebuia, ci rece, aspră. Mi-am îndreptat gândul spre plajele din Carsodonia şi spre apele năucitor de albastre ale mării. Mi-am adus aminte de nori, de cât de mari şi de pufoşi erau. De faptul că arătau aşa cum trebuie să se fi simţit pacea. M-am gândit la Grădinile Reginei, din jurul castelului Teerman, acolo unde puteam să fiu eu însămi, fără să simt nimic sau să mă gândesc la ceva, acolo unde totul, inclusiv mintea mea, era tăcut.

M-am gândit la căldura acelor momente petrecute alături de Hawke, mult prea scurte.

Tremuratul lui Marlowe s-a potolit şi zbaterea din spatele pleoapelor a încetinit. Pielea încreţită din colţul ochilor i s-a netezit.

— Marlowe? am zis, ignorând durerea surdă care începuse să crească îndărătul ochilor mei.

Urma o migrenă. Aşa se întâmpla întotdeauna atunci când îmi deschideam simţurile sau îmi foloseam darul.

Pieptul de sub palmele mele s-a ridicat şi genele dese au fluturat. Bărbatul şi-a deschis ochii şi eu m-am încordat. Erau albaştri. În cea mai mare parte. Vine roşietice injectau irisul. În curând, n-avea să mai rămână urmă de albastru. Doar culoarea sângelui.

Şi-a întredeschis buzele uscate.

— Tu eşti... Rhain? Ai venit să mă iei spre sfârşitul meu?

Se gândea la zeul omului de rând şi al sfârşitului, un zeu al morţii.

— Nu, nu sunt.

Ştiind că deocamdată durerea îi era ţinută în frâu, mi-am ridicat mâna şi am făcut acel lucrul care îmi era strict interzis să îl fac. Nu doar de ducele şi de ducesa de Masadonia sau de regină, ci şi de zei. Am făcut ceea ce Hawke îmi ceruse să fac în privinţa măştii, dar eu refuzasem. Mi-am tras gluga şi apoi mi-am scos masca albă de domino, pe care o purtam ca să mă asigur că am chipul protejat.

M-am gândit – sau am sperat – că zeii aveau să facă o excepţie în cazuri cum era acesta.

Ochii lui acoperiţi de un văl de purpură au alunecat peste chipul meu, pornind din colţul în care câteva şuviţe de păr arămiu se ondulau pe frunte, coborând apoi pe partea dreaptă a feţei, întorcându-se spre cea stângă. Privirea i-a întârziat acolo, asupra dovezii vii a ce puteau să facă ghearele Temuţilor. M-am întrebat dacă şi el credea acelaşi lucru pe care îl spunea întotdeauna ducele.

„Ce păcat!"

Aceste două cuvinte păreau să fie preferatele ducelui. Acestea şi: „M-ai dezamăgit".

— Cine eşti tu? a întrebat bărbatul cu glas răguşit.

— Numele meu este Penellaphe, dar fratele meu şi alţi câţiva apropiaţi îmi spun Poppy.

— Poppy? a şoptit el.

Am încuviinţat din cap.

— E un nume de alint ciudat, dar aşa obişnuia să-mi spună mama. Şi am rămas cu el.

Marlowe a clipit încet.

— De ce...?

I se crăpaseră colţurile gurii şi din noile răni curgeau sânge

şi întuneric.

— De ce eşti aici?

Am zâmbit forţat şi am strâns mai tare teaca pumnalului. Apoi am făcut încă un lucru care ar fi trebuit să se încheie cu expedierea mea la Templu. Asta nu se întâmplase încă, deşi nu era prima oară când îmi dezvăluiam identitatea unui muribund.

— Eu sunt Fecioara.

A respirat scurt, şi i-am simţit pieptul ridicându-se. Şi-a închis ochii. L-a străbătut un fior.

— Eşti Aleasa, „născută la sânul zeilor, protejată din pântec, acoperită de văl de la naştere”.

Eu eram.

— Ai... ai venit după mine. Şi-a deschis ochii, şi am văzut că roşul se răspândise aproape în totalitate, nu mai rămânea decât o urmă de albastru. Tu... îmi vei oferi demnitate.

Am încuviinţat din cap.

Cei blestemaţi cu muşcătura unui Temut nu aveau şansa să moară liniştiţi în patul lor, pe cât de împăcaţi cu putinţă. Nu le era acordată o astfel de clemenţă. În schimb, de obicei, erau târâţi în piaţa oraşului şi arşi de vii în faţa unei mulţimi. Nu conta că cei mai mulţi fuseseră blestemaţi fie încercând să-i protejeze pe cei care le aplaudau sfârşitul îngrozitor, fie încercând să facă regatul un loc mai bun.

Privirea lui Marlowe s-a mutat asupra uşii închise din spatele meu.

— Ea... este o femeie bună.

— Şi ea a zis că tu eşti un om bun.

Ochii aceia stranii s-au întors asupra mea.

— Nu voi mai... Buza de sus i s-a ridicat, dezvelind un colţ mortal. Nu voi mai fi un om bun pentru prea mult timp.

— Nu, nu vei mai fi.

— Am... am încercat să o fac singur, dar...

— Nu-i nimic.

Mi-am tras încet pumnalul de sub pelerină. Lumina lumânării de lângă noi a lucit în lama de un roşu-închis. Marlowe a privit lung pumnalul.

— Hematit.

Înainte să apară vreun semn al blestemului, muritorii puteau fi ucişi în multe feluri, dar, odată ce apăreau semnele, doar focul şi hematitul mai puteau pune capăt blestemului. Un Temut complet transformat putea fi ucis doar cu hematit sau cu o ţeapă ascuţită făcută din lemn adus din Pădurea Sângerie.

— Eu am vrut doar… Am vrut doar să-mi iau rămas-bun. Bărbatul a ridicat din umeri. Atât doar.

— Înţeleg, i-am spus.

Chiar dacă mi-aş fi dorit să nu se fi întors acolo. Dar nu trebuia să fiu de acord cu acţiunile lui ca să i le înţeleg. Începea să îi revină durerea, în valuri ascuţite, care apoi se retrăgeau.

— Eşti pregătit, Marlowe?

Privirea i s-a mai îndreptat o dată spre uşă, apoi a închis ochii. A încuviinţat din cap.

Cu durere în inimă, fără să ştiu bine dacă era a mea sau a lui, m-am mişcat uşor. Existau două căi prin care putea fi ucis un Temut sau un om blestemat, atât timp cât aveai un pumnal cu lamă de hematit sau lemn dintr-un copac din Pădurea Sângerie. Puteai să-i străpungi inima sau să-i zdrobeşti creierul. Cea dintâi opţiune nu avea efect imediat. Ar fi putut dura minute bune până când sângele s-ar fi scurs cu totul, şi asta era dureros… şi sângeros.

Mi-am pus palma stângă pe obrazul lui rece şi m-am aplecat…

— Eu… nu am fost singurul! a şoptit el.

Mi-a stat inima-n piept.

— Poftim?

— Ridley… a fost şi el… a fost şi el muşcat. A răsuflat greoi. A vrut să-şi ia rămas-bun de la tatăl lui. Nu ştiu… nu ştiu dacă s-a ocupat de el sau nu.

Dacă acest Ridley aşteptase până când blestemul începuse să dea semne, nu putuse în mod clar să o facă. Orice s-ar fi aflat în sângele unui Temut – al unui atlantian – trezea un soi de instinct primar de supravieţuire.

Zeilor.

— Unde trăieşte tatăl lui?

— La două străzi de aici. A treia casă. Albastră... Cred că are obloane albastre, dar Ridley... el stă cu ceilalţi... la cazarmă.

Zeilor mari, asta putea să fie de rău.

— Ai făcut ceea ce trebuia! i-am spus, dorindu-mi în sinea mea să fi vorbit mai devreme. Mulţumesc!

Marlowe s-a crispat şi a mai deschis o dată ochii. Nu mai rămăsese strop de albastru în ei. Era aproape. Îi mai rămăseseră câteva secunde.

— Nu am...

Am lovit la fel de repede ca viperele negre care se ascund în văile pe care le străbaţi spre Templu. Vârful pumnalului s-a afundat în punctul moale de la baza craniului. L-am împins înainte, spre vertebre, şi lama a tăiat adânc, despicând rădăcina creierului.

Marlowe s-a zbătut.

Asta era tot. Nici nu a ştiut când îşi dăduse ultima suflare. Moartea i-a fost pe cât de rapidă cu putinţă.

Am tras lama pumnalului şi m-am ridicat de pe pat. Marlowe avea ochii închişi. Asta... asta era o mică binecuvântare. Agnes n-avea să vadă cât de aproape fusese să se transforme într-un monstru.

— Fie ca Rhain să te conducă în paradis, am şoptit, în timp ce-mi ştergeam pumnalul de sânge pe prosopul mic ce fusese lăsat pe noptieră. Şi fie să-ţi găseşti pacea eternă alături de cei care au plecat înaintea ta!

Mi-am întors spatele la pat şi mi-am pus pumnalul în teacă, apoi mi-am aşezat la loc masca şi mi-am ridicat gluga, acoperindu-mi capul.

Ridley.

Am luat-o spre uşă.

Dacă Ridley era încă în viaţă, mai lipseau probabil doar câteva minute până când avea să se transforme. Era noapte, şi, dacă se afla în acel dormitor comun, în care se retrăgeau şi alţi gardieni după tură...

M-am cutremurat.

Indiferent de cât de bine antrenaţi ar fi fost, erau la fel de vulnerabili ca oricine altcineva atunci când erau adormiţi.

A început să iasă la suprafaţă grija pentru un gardian anume, şi teama m-a săgetat prin inimă şi vintre.

Era posibil ca un masacru să înceapă din clipă în clipă.

Ce era şi mai rău, blestemul avea să se împrăştie, şi eu, mai bine ca oricine, ştiam cât de repede putea să zguduie un oraş din temelii, până când pe străzi n-ar mai fi rămas decât fluviile de sânge.

Capitolul cinci

Am lăsat-o pe Agnes în dormitor, cu mâna inertă a soţului ei strânsă la piept, în timp ce-i netezea cu grijă părul.

Era o imagine pe care n-aveam s-o uit prea curând.

Dar nu îmi permiteam să mă gândesc la asta atunci. Am aflat de la Vikter că aveau într-adevăr o fată, dar din fericire aceasta stătea cu nişte prieteni, pentru că i se spusese că tatăl ei era bolnav. Vikter nu considera că existau motive să nu o creadă pe Agnes. Am fost uşurată să aflu că nu mi se împlinise cea mai mare temere. Aceea că şi copilul ar fi putut fi blestemat. Odată ce erai blestemat, muşcătura transmitea blestemul, şi, chiar dacă Marlowe nu se transformase cu totul, fusese susceptibil unor crize incontrolabile de furie şi setei de sânge din clipa în care fusese muşcat.

Dar acum, mă aflam în faţa unei alte căsuţe, în umbra aleii înguste, pline de noroi, şi ascultam o nouă tragedie. Din clipa

în care îi spusesem lui Vikter ce aflasem de la Marlowe, porniserăm direct spre casa bătrânului, de vreme ce era mai aproape decât dormitoarele comune. Am fost mai mult decât recunoscătoare să nu îl pot vedea pe bărbat, pentru că îi auzeam sfâşierea din glas în timp ce-i povestea lui Vikter ce se întâmplase, iar migrena pe care o aveam îmi spinteca ţeasta în două. Dacă l-aş fi văzut pe bietul părinte, aş fi vrut să-i alin cumva durerea. Bătrânul ştiuse imediat de ce îl întreba Vikter dacă fiul lui era acasă.

Ridley nu se putuse ocupa de el însuşi singur.

Tatăl lui însă putuse.

I-a arătat lui Vikter unde îl îngropase pe Ridley, în curte, sub un păr. Îi luase viaţa fiului său cu o zi în urmă.

Mă gândeam încă la asta în timp ce eu şi Vikter părăseam Cartierul de Jos, la adăpostul zonei bine împădurite din afara citadelei, ca să evităm gărzile orăşeneşti. Cu mult timp în urmă, în Crângul Dorului trăiseră o mulţime de animale precum căprioarele şi porcii sălbatici, însă, după atâţia ani de vânat, nu mai rămăseseră decât creaturi dintre cele mai mici şi păsări de pradă. Acum, crângul servea mai mult sau mai puţin ca graniţă între cei care aveau şi cei care nu aveau, pâlcul des de copaci aproape ştergând locuinţele înghesuite în care trăiau cei mai mulţi dintre masadonieni din ochii celor care trăiau în case de trei ori mai mari decât acelea în care Agnes îşi ducea acum doliul. O parte din crâng, cea mai apropiată de centrul oraşului, fusese curăţată. Acolo se construise un parc în care se ţineau târguri şi sărbători. Oamenii călăreau pe acolo adesea, îşi vindeau bunurile şi făceau picnicuri în zilele însorite. Crângul se întindea până la poalele castelului Teerman. Literalmente.

Foarte puţine persoane traversau crângul, pentru că se credea că ar fi bântuit de cei care muriseră acolo. Sau poate de spiritele gardienilor? Ori era vorba despre spiritele sutelor de animale vânate care bântuiau printre copaci? Nu eram sigură. Existau atât de multe variante. În orice caz, nouă ne convenea,

pentru că puteam să ne strecurăm cu uşurinţă din Grădinile Reginei în crâng, fără să fim văzuţi, atât timp cât eram atenţi la gardienii care patrulau. Din crâng puteai să ajungi oriunde.

— Trebuie să discutăm despre ce s-a întâmplat în acea casă! m-a anunţat Vikter, în timp ce traversam pădurea, ghidându-ne doar după razele palide ale lunii. Oamenii au început să vorbească despre tine.

Ştiam că asta mă aştepta.

— Şi faptul că ţi-ai folosit darul acum nu a îmbunătăţit deloc situaţia! Şi-a păstrat vocea joasă, chiar dacă era puţin probabil să fim auziţi de cineva, în afară poate de vreun raton sau de vreun oposum. Aproape că le-ai confirmat cine eşti.

— Dacă oamenii vorbesc înseamnă că n-au raportat nimic! am replicat. Şi trebuia să fac ceva. Durerea acelei femei... era de nesuportat pentru ea. Avea nevoie de alinare.

— Şi a devenit de nesuportat şi pentru tine? a ghicit. Cum nu am zis nimic, a adăugat: Te doare capul acum?

— Nu-i nimic!

— Nimic! a mormăit. Înţeleg de ce vrei să ajuţi. Respect asta. Dar este un risc, Poppy. Nimeni nu a spus încă nimic. Poate că simt că oamenii îţi sunt datori, dar asta s-ar putea schimba, şi trebuie să fii mai atentă.

— Sunt atentă! am zis. Deşi nu puteam să-i văd expresia, pentru că şi el îşi trăsese gluga peste faţă, ştiam că îmi aruncase o privire neîncrezătoare. Am zâmbit, dar zâmbetul mi s-a topit repede. Ştiu care sunt riscurile...

— Şi eşti pregătită să faci faţă consecinţelor dacă ducele află despre ceea ce faci? m-a provocat el.

Am simţit un gol în stomac şi am început să mă joc cu o aţă desprinsă din pelerină.

— Sunt.

Vikter a înjurat în barbă. Altă dată aş fi chicotit.

— Eşti la fel de curajoasă ca un soldat de pe Metereze.

Am luat cuvintele ca pe un mare compliment şi i-am

zâmbit.

— Ei bine, mulţumesc!

— Şi la fel de nesăbuită ca un nou recrut.

Zâmbetul mi s-a preschimbat în bosumflare.

— Îmi retrag mulţumescul.

— N-ar fi trebuit să te las niciodată să te apuci de asta. Vikter a prins o cracă joasă şi a dat-o din drum. Faptul că ieşi printre oameni reprezintă un risc prea mare de a fi descoperită.

M-am plecat sub cracă şi mi-am întors capul spre el.

— Nu m-ai lăsat! i-am reamintit. Pur şi simplu, n-ai putut să mă opreşti.

S-a oprit şi m-a prins de un braţ, întorcându-mă spre el.

— Înţeleg de ce vrei să ajuţi acum. Nu ai putut ajuta când mama şi tatăl tău erau pe moarte.

Am tresărit.

— N-are nimic de-a face cu ei.

— Asta nu este adevărat şi tu o ştii. Încerci să compensezi pentru ce n-ai putut să faci când erai copil. Vocea i-a coborât atât de jos, încât abia dacă puteam să-l aud din cauza vântului care foşnea prin frunzele de deasupra noastră. Dar e ceva mai mult de atât.

— Şi anume?

— Cred că vrei să fii prinsă.

— Poftim? Tu chiar crezi asta?

Am făcut un pas înapoi şi m-am eliberat din strânsoarea lui.

— Ştii ce ar face ducele dacă ar afla.

— Crede-mă, ştiu. Nu prea cred că voi uita vreodată dăţile în care a trebuit să te sprijin ca să te poţi întoarce la tine în cameră.

Vocea i-a devenit mai dură, şi mie mi s-au aprins obrajii.

Uram asta.

Uram felul în care mă simţeam pentru ceva ce făcuse o altă persoană. *Uram* cu totul ruşinea care ameninţa să mă înece.

— Îţi asumi prea multe riscuri, Poppy, chiar dacă ştii că nu doar în faţa ducelui şi a reginei va trebui să dai socoteală. Uneori, mă întreb dacă nu cumva vrei să fii găsită nevrednică.

M-am aprins toată, şi o parte din mine recunoştea asta, pentru că Vikter zgândărea răni vechi şi se apropia prea tare de un adevăr ascuns cu care nu voiam să mă confrunt.

— Prinsă sau nu, n-ar trebui ca zeii să ştie deja ce fac? N-aş avea de ce să risc fără sens, când nimic nu le este ascuns.

— N-ai de ce să rişti oricum.

— Atunci, de ce ţi-ai petrecut mai bine de cinci ani antrenându-mă? am cerut să aflu.

— Pentru că ştiu de ce trebuie să simţi că poţi să te aperi singură! mi-a aruncat el. După ce ai trecut prin ceea ce ai trecut, după ce a trebuit să trăieşti cu această suferinţă, pot să înţeleg de ce ai nevoie să ştii că te poţi proteja. Dar, dacă aş fi ştiut că asta te va face să te pui în situaţii în care rişti să fii expusă, nu te-aş mai fi antrenat.

— Ei bine, acum e prea târziu.

— Asta aşa este, a oftat. Şi am observat că încerci să eviţi ce am spus.

— Să evit ce? am întrebat, făcând-o pe nevinovata.

— Ştii exact la ce mă refer.

Am scuturat din cap şi m-am întors.

— Nu ajut oamenii pentru că vreau ca zeii să mă considere nevrednică. Nu am ajutat-o pe Agnes pentru că sper că va spune cuiva şi că voi fi descoperită. Îi ajut pentru că trăiesc deja o tragedie la care nu trebuie să se adauge şi experienţa de a-i privi pe cei dragi arzând de vii.

Am sărit peste un buştean. Migrena era din ce în ce mai rea, însă nu mai avea nimic de-a face cu darul meu, însă totul de-a face cu discuţia pe care o purtam.

— Îmi pare rău că-ţi dau teoria peste cap, dar nu sunt sadică.

— Nu, mi-a răspuns din spate. Nu eşti. Eşti doar speriată.

M-am întors brusc, cu gura căscată.

— Speriată?

— De Ascensiune. Da. Eşti speriată. Nu-i nici o ruşine să recunoşti asta. A păşit înainte şi s-a oprit în faţa mea. Cel puţin, nu în faţa mea.

Dar în faţa altora, precum gardienii mei sau preoţii, nu aş fi putut niciodată să o recunosc. Ar fi văzut în această teamă un sacrilegiu, de parcă nu ar fi trebuit să mă tem decât de ceva îngrozitor ce aş fi făcut eu şi nu de faptul că nu aveam nici o idee despre ce avea să mi se întâmple la Ascensiune.

Dacă aveam să trăiesc.

Sau să mor.

Am închis ochii.

— Înţeleg, a repetat Vikter. Nu ştii ce se va întâmpla. Înţeleg. Chiar înţeleg, dar, Poppy, fie că îţi asumi aceste riscuri fără sens cu bună-ştiinţă, fie că nu, indiferent dacă îţi este teamă sau nu, rezultatul final va fi acelaşi. Nu vei face decât să-ţi abaţi asupra ta mânia ducelui. Atât.

Am deschis ochii, dar nu am văzut în faţa mea decât întuneric.

— Pentru că, indiferent de ceea ce faci, nu vei fi găsită nevrednică, mi-a spus Vikter. Vei face Ascensiunea.

*

Cuvintele lui Vikter m-au ţinut trează aproape toată noaptea, şi am sfârşit prin a chiuli de la antrenamentele noastre de dimineaţă, pe care le ţineam într-una dintre camerele vechi din aripa aproape abandonată a castelului. Nu m-a mirat că Vikter nu a ciocănit la vechea uşă a servitorilor.

Era o dovadă clară a faptului că mă cunoştea bine.

Nu eram supărată pe el. Nu credeam că el simţea că aş fi. Doar că... ştia că atinsese un punct sensibil.

Îmi era teamă de Ascensiune. Ştiam asta. Vikter ştia asta.

Cui nu i-ar fi fost teamă? Chiar dacă Tawny era convinsă că aveam să revin ca Ascendentă, nimeni nu putea fi sigur de asta. Ian nu era ca mine. Asupra lui nu fuseseră impuse reguli, pe când locuiam în capitală sau atunci când locuiserăm împreună aici. El făcuse Ascensiunea pentru că era fratele Fecioarei, al Alesei, şi pentru că regina ceruse să se facă o excepţie în cazul lui.

Aşa că, da, îmi era teamă.

Dar era adevărat că testam dinadins limitele şi mă apropiam periculos de mult de foc, sperând să fiu socotită nevrednică şi să mi se abolească statutul?

Asta era... asta ar fi fost incredibil de iraţional.

Şi eu puteam fi destul de iraţională.

Spre exemplu, atunci când vedeam un păianjen, mă purtam de parcă ar fi fost de mărimea unui cal şi ar fi avut mintea rece şi calculată a unui asasin. Asta era iraţional. Dar, dacă aş fi fost găsită nedemnă, aş fi fost trimisă în exil, iar asta însemna o sentinţă la moarte. Dacă îmi era teamă că aş fi putut muri la Ascensiune, faptul că încercam să devin o exilată nu-mi prea îmbunătăţea şansele de supravieţuire.

Şi mie îmi era frică de moarte, însă teama mea de Ascensiune însemna mai mult de atât.

Nu era alegerea mea.

Mă născusem aşa, la fel cum se întâmpla cu toţi fiii şi fiicele care erau cel de-al doilea copil din familie. Deşi nici unul dintre ei nu părea să se teamă de viitorul lor, nici ei nu aveau de ales.

Nu minţisem, nici nu avusesem vreo motivaţie ascunsă atunci când o ajutasem pe Agnes sau atunci când mă arătasem lui Marlowe. Făcusem toate acestea pentru că putusem să le fac – pentru că fusese alegerea *mea* să le fac. Mă antrenam cu sabia şi cu arcul pentru că aşa alegeam *eu* să fac. Dar aveam şi alt motiv care să mă îndemne să mă strecor ca să urmăresc lupte cu sabia sau ca să înot dezbrăcată? Să vizitez localuri

pentru jocuri de noroc şi să bântui prin părţile interzise ale castelului, să ascult conversaţii pe care nu ar fi trebuit să le ascult? Cum rămânea cu dăţile în care mă strecuram afară din odăile mele, fără Vikter sau Rylan, doar ca să trag cu ochiul la balurile care se ţineau în Sala Mare sau ca să urmăresc oamenii din Crângul Dorului? Cum rămânea cu Perla Roşie? Cu faptul că îl lăsasem pe Hawke să mă sărute? Să mă atingă? Făcusem toate aceste lucruri pentru că alesesem să le fac, dar...

Dar putea fi oare vorba şi despre ce sugerase Vikter?

Dacă, în adâncul sufletului meu, nu încercam doar să trăiesc şi să experimentez tot ce puteam înainte de Ascensiune? Dacă încercam cumva, în mod inconştient, să mă asigur că Ascensiunea nu urma să aibă niciodată loc?

Aceste gânduri m-au chinuit întreaga zi şi, pentru prima oară, nu mă simţeam îngrădită de locul în care mă aflam. Asta până la apusul soarelui. Pentru că o lăsasem pe Tawny să plece cu câteva ore înainte de cină, având în vedere că nu exista nici un motiv pentru care să o ţin prin preajma mea în timp ce eu nu făceam decât să privesc posacă pe fereastră, am ajuns în cele din urmă să mă simt iritată pe mine însămi şi m-am repezit la uşă.

Doar ca să dau cu ochii de Rylan, care râdea pe hol.

M-am oprit în loc.

— Te duci undeva, Pen? m-a întrebat el.

Pen.

Rylan era singurul care îmi zicea aşa. Îmi plăcea. Am dat drumul uşii şi m-am tras încetişor un pas înapoi, lovindu-mă la umăr.

— Nu ştiu.

A rânjit la mine şi şi-a trecut degetele prin părul şaten-deschis.

— E ora, nu-i aşa?

Am privit iute pe fereastră şi am văzut că era la amurg. Am tresărit surprinsă. Îmi petrecusem întreaga zi adâncită în

gânduri.

Preoteasa Analia avea să fie încântată să audă asta, dar nu şi motivul. Oricum, îmi venea să-mi dau una după ceafă.

Dar *era* ora. Am încuviinţat din cap şi am dat să ies...

— Cred că uiţi ceva! a zis Rylan, frecându-şi obrazul acoperit de barbă.

Vălul meu.

Zeilor mari, aproape ieşisem pe hol fără el sau fără o glugă. În afară de gardienii mei – ducele şi ducesa – şi de Tawny, doar lui Vikter şi lui Rylan li se permitea să mă vadă fără văl. Ei bine, şi regele, şi regina aveau dreptul, la fel şi Ian, dar, bineînţeles, ei nu erau acolo. Dacă ar mai fi fost cineva pe hol, ar fi leşinat probabil.

— Mă întorc imediat!

Rylan a rânjit şi mai tare văzându-mă cum mă răsucesc pe călcâie, grăbindu-mă să intru înapoi în cameră ca să-mi trag vălul peste cap. Mi-a luat câteva minute să prind la locul lor toate lănţişoarele, în aşa fel încât să fiu sigură că nu alunecă. Tawny era mult mai rapidă decât mine la asta.

Mă pregăteam să ies...

— Încălţări, Pen. Ar trebui să te încalţi cu ceva.

Mi-am coborât privirea şi am dat drumul unui mormăit deloc elegant.

— Zeilor! O clipă.

Rylan a chicotit.

Cu mintea vraişte, mi-am luat în picioare pantofii uzaţi, care nu erau mai mult decât satin şi o talpă subţire din piele, şi am deschis din nou uşa.

— Ai o zi proastă? a întrebat Rylan, intrând şi el în cameră.

— Am o zi ciudată! i-am răspuns eu, îndreptându-mă spre vechiul culoar de acces al servitorilor. Una în care am fost cam uitucă.

— Aşa trebuie să fie, din moment ce nu ţi-ai dat seama de oră.

Rylan avea dreptate. Doar dacă nu cumva se întâmpla ceva, atât el, cât şi Vikter erau întotdeauna pregătiţi să mă conducă înainte de amurg.

Am grăbit pasul în timp ce coboram pe scara îngustă şi prăfuită. Aceasta dădea într-o zonă părăsită de lângă bucătărie, dar, chiar dacă o luasem pe calea veche de acces, ca să evităm pe cât posibil să fim văzuţi, acest lucru nu putea fi evitat întru totul. Servitorii de la bucătărie s-au oprit în mijlocul a ceea ce făceau atunci când eu şi Rylan am trecut pe lângă ei. Ţinutele lor maro şi bonetele albe îi făceau aproape de nedistins unii faţă de ceilalţi. Am auzit un coş cu cartofi prăvălindu-se şi ocara care a urmat. Am văzut cu coada ochiului chipuri înceţoşate care îşi plecau capetele, ca şi cum s-ar fi rugat.

Mi-am înghiţit un oftat de frustrare cu ochii la Rylan, care se prefăcea, aşa cum o făcea întotdeauna, că nu era nimic ciudat în felul în care se comportau.

„Eşti copilul zeilor."

Mi-au răsunat din nou în minte cuvintele lui Agnes. Credeau asta doar pentru că purtam vălul şi pentru că existau atâtea picturi şi opere de artă care o reprezentau pe Fecioară.

Şi pentru că nu mă vedeau prea des.

Am luat-o spre sala de bal. De acolo, puteam să intrăm în foaier şi să pătrundem în Grădinile Reginei. Acolo, urma să dăm şi de alţi servitori, însă chiar nu aveam o altă cale de acces care să nu presupună căţărarea unui zid. Trecuserăm de jumătatea mesei lungi din sala de bal, când una dintre numeroasele uşi care se înşirau pe o parte şi pe cealaltă s-a deschis în spatele nostru.

— Fecioară.

Mi s-a zbârlit pielea de repulsie. Recunoşteam acea voce şi aş fi vrut să nu mă opresc din mers – să mă prefac de această dată că mi-am pierdut brusc auzul.

Însă Rylan se oprise.

Dacă aş fi continuat să merg, lucrurile nu s-ar fi sfârşit

prea bine pentru mine.

Am tras adânc aer în piept şi m-am întors să dau piept cu Lord Brandole Mazeen. Eu nu vedeam ce eram sigură că văd cei mai mulţi: un bărbat brunet care părea să aibă în jur de 25 de ani, înalt şi chipeş. Eu vedeam un tiran.

Vedeam un om crud, care uitase de mult ce înseamnă să fii muritor.

Spre deosebire de duce, care părea să mă dispreţuiască fără vreun motiv anume, în cazul lui Lord Mazeen ştiam cu precizie de ce se bucura atât de tare să mă hărţuiască.

Ian.

Şi totul izvora din cel mai zadarnic şi mai lipsit de importanţă lucru. Cu un an înainte de Ascensiunea fratelui meu, acesta îl bătuse pe Lord Mazeen la o partidă de cărţi, în urma căruia lordul îl acuzase fără lipsă de delicateţe pe Ian că trişase. Eu, care probabil nici nu ar fi trebuit să fiu prezentă la joc, am râs. În mare parte pentru că lordul chiar juca teribil de prost pocher. De atunci, lordul făcuse tot ce îi stătuse în putinţă ca să ne irite atât pe mine, cât şi pe Ian, ori de câte ori se ivea ocazia. Lucrurile n-au făcut decât să se înrăutăţească după Ascensiunea lui Ian, când lordul a început să... îl asiste pe duce la *lecţiile* lui.

Mi-am împreunat mâinile şi am rămas tăcută, în timp ce el se îndrepta spre mine, păşind cu picioarele lui lungi, îmbrăcate în pantaloni negri. Purta şi o cămaşă neagră elegantă, iar tonurile închise ale veşmintelor contrastau puternic cu pielea sa palidă şi cu buzele de culoarea zmeurei coapte. Ochii lui...

Nu îmi plăcea să îl privesc în ochi. Ochii lui păreau lipsiţi de viaţă şi goi.

La fel ca ai tuturor Ascendenţilor, erau de un negru atât de intens, încât pupilele nu erau vizibile. Mă întrebam ce culoare avuseseră ochii lui înainte de Ascensiune sau dacă el îşi mai amintea măcar. Lordul părea să se afle abia în a doua decadă a vieţii lui, însă ştiam că făcuse Ascensiunea după Războiul Celor

Doi Regi, odată cu ducele şi cu ducesa. Vârsta lui număra sute de ani.

Lord Mazeen a zâmbit strâmb, strângând din buze când a văzut că nu-i răspund.

— Sunt surprins să te văd aici.

— Îşi face plimbarea de seară, i-a răspuns Rylan sec. Aşa cum îi este permis.

Ochii ca piatra de obsidian s-au îngustat asupra gardianului.

— Nu ţi-am adresat nici o întrebare.

— Îmi fac plimbarea! am intervenit, răspunzând înainte ca Rylan să mai scoată vreun cuvânt.

Privirea aceea neliniştitoare, goală, s-a mutat asupra mea.

— Mergi în grădină? A rânjit atunci când mi-a citit surpriza de pe chip. Nu într-acolo mergi în fiecare zi la această oră?

Ba da.

Şi era mai mult decât puţin îngrijorător că el observase asta.

Am încuviinţat din cap.

— Trebuie să îşi vadă de drum acum, a intervenit Rylan. După cum ştii, Fecioara nu trebuie să întârzie într-un loc.

Cu alte cuvinte, nu mi se permitea să interacţionez cu nimeni, nici măcar cu un Ascendent. Lordul ştia asta.

Dar nu părea să ţină cont de acest lucru.

— Fecioara trebuie să fie şi respectuoasă. Vreau să vorbesc cu ea şi sunt sigur că ducele ar fi foarte dezamăgit să afle că ea nu a fost dispusă să facă asta.

M-am îndreptat, străbătută brusc de un val de furie, şi *aproape* m-am întins după pumnalul pe care îl aveam prins la coapsă. Reacţia m-a şocat într-un fel. Ce aş fi făcut dacă nu m-aş fi oprit? L-aş fi înjunghiat? Mi-a venit să râd.

Însă nimic din toate acestea nu era de râs.

Ameninţarea lui abia mascată a fost foarte eficientă.

Lordul ne închisese, atât pe mine, cât şi pe Rylan, pentru că, deşi nu ar fi trebuit să interacţionez cu nimeni, ducele nu aplica aceleaşi reguli ca pentru ceilalţi în cazul lui Lord Mazeen. Dacă aş fi plecat, aş fi fost pedepsită. Şi Rylan la fel. Şi, în vreme ce pedeapsa mea nu ar fi fost una uşoară, nici măcar nu s-ar fi comparat cu ce ar fi avut Rylan de îndurat.

L-ar fi putut scoate din Garda Regală, şi ducele s-ar fi asigurat să se afle că nu mai era printre oamenii lui. Rylan ar rămâne fără loc de muncă şi fără onoare. Nu era acelaşi lucru cu a fi exilat, însă viaţa i-ar fi fost făcută în mod considerabil mai grea.

Mi-am îndreptat umerii.

— Aş fi încântată să vorbesc cu tine.

Îngâmfarea se citea pe trăsăturile frumoase ale bărbatului, iar eu nu-mi doream nimic mai mult decât să-i trag un pumn în faţă.

— Vino! S-a întins spre mine şi şi-a trecut braţele în jurul umerilor mei. Vreau să îţi vorbesc în privat.

Rylan a făcut un pas în faţă...

— E în regulă! i-am spus, deşi adevărul era altul. Mi-am întors privirea spre el şi m-am străduit să-l conving să mă asculte. Serios, e totul în ordine.

Rylan a strâns din dinţi, privindu-l intens pe lord, şi mi-am putut da seama că nu era deloc fericit de ceea ce se întâmpla, dar a încuviinţat scurt din cap.

— Voi fi aici.

— Da, vei fi, a replicat lordul.

„Pe toţi zeii!”

Nu toţi Ascendenţii erau ca acest lord, care se folosea de puterea şi de statutul lui ca de o sabie otrăvită cu două tăişuri. Însă Lord Mazeen nici măcar nu era cel mai rău dintre ei.

M-a tras spre stânga, aproape făcând-o pe o servitoare să scape coşul pe care îl ducea. Părea nici să nu o fi văzut-o măcar, păşind pur şi simplu înainte. Orice speranţă pe care o mai

aveam că urma să-mi vorbească la câţiva paşi depărtare mi s-a năruit rapid, pentru că m-a condus într-una dintre firidele dintre uşi.

Ar fi trebuit să mă aştept.

A dat la o parte perdelele albe şi groase şi aproape m-a tras înăuntrul spaţiului îngust, în care singura sursă de lumină era un candelabru mic, prins deasupra unei canapele pluşate. Nu ştiam care era scopul acestor cămăruţe pe jumătate ascunse, însă mi se întâmplase de mai multe ori să mă trezesc prinsă în câte una.

Am făcut un pas înapoi, surprinsă că îmi permitea să o fac. M-a urmărit, cu rânjetul acela pe chip, în timp ce eu mă trăgeam aproape de una dintre draperii. El s-a aşezat pe canapea, şi-a întins picioarele şi şi-a pus mâinile în sân.

Cu inima bubuindu-mi în piept, mi-am ales cuvintele cu grijă.

— Chiar nu pot să întârzii. Dacă m-ar vedea cineva, aş avea necazuri cu preoteasa Analia.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă buna preoteasă de la Templu ar auzi că întârzii? m-a întrebat.

Trupul îi părea relaxat, dar eu ştiam mai bine cum stăteau lucrurile.

Aparenţele puteau fi înşelătoare. Ascendenţii erau rapizi atunci când voiau. Îi văzusem mişcându-se atât de repede, încât păreau doar un fum.

— I-ar raporta ea un astfel de comportament ducelui? a continuat. Cât îmi plac lecţiile lui!

Dezgustul era ca o buruiană care prindea rădăcini adânci înlăuntrul meu. Bineînţeles că îi plăceau *lecţiile* ducelui.

— Nu sunt sigură ce ar face.

— Poate că ar merita să aflăm, a replicat leneş. Cel puţin, pentru mine.

Mi-am strâns degetele în pumni.

— Nu aş vrea să îi fac neplăceri ducelui sau preotesei.

Şi-a coborât genele.

— Sunt sigur că nu ai vrea.

O durere ascuţită, înţepătoare, iradia din locul în care-mi înfipsesem unghiile în palme.

— Despre ce doreşti să îmi vorbeşti?

— Nu ai pus întrebarea aşa cum trebuie.

Am căutat înlăuntrul meu calm şi stăpânire de sine, recunoscătoare că vălul îmi acoperea chipul. Dacă mi-ar fi văzut faţa, ar fi ştiut, cu siguranţă, ce simţeam.

Şi anume, o *ură* aprinsă.

Nu ştiam de ce îl amuza într-atât de tare să mă hărţuiască. De ce găsea o bucurie atât de mare în a mă face să mă simt jenată, dar se comporta în acest fel de mai mulţi ani. Cu servitorii se purta însă şi mai rău. Auzisem ameninţările şoptite nou-veniţilor. Trebuiau să evite să îi atragă atenţia sau să îl nemulţumească. Oricum ar fi stat lucrurile, cu mine exista o limită dincolo de care nu putea trece. În ceea ce-i privea pe servitori, nici nu cred că-şi imagina că ar exista vreo limită.

Mi-am ridicat bărbia.

— Despre ce ai dori să-mi vorbeşti, Lord Mazeen?

Pe buze i-a apărut urma unui zâmbet.

— Mi-am dat seama că a trecut ceva vreme de când te-am văzut ultima oară.

Trecuseră şaisprezece zile de când mă încolţise ultima dată. Aşadar, nu suficient de multă vreme.

— Mi-a fost dor de tine, a adăugat.

Mă îndoiam.

— Trebuie să îmi văd de drum...

Am tras adânc aer în piept când l-am văzut ridicându-se. Acum, era întins pe canapea şi în secunda următoare se afla în faţa mea.

— Mă simt insultat! a zis el. Eu ţi-am spus că mi-a fost dor de tine, şi singurul tău răspuns a fost că trebuie să pleci? Mă răneşti.

Nu am trecut cu vederea faptul că rostise aproape aceleaşi cuvinte pe care Hawke mi le spusese cu doar două nopţi în urmă. Nici reacţiile profund diferite pe care le-au trezit în mine. Dacă la Hawke sunaseră ca o tachinare, Lord Mazeen rostise cuvintele ca pe o ameninţare. Nu mă simţeam fermecată. Ci revoltată.

— Nu asta a fost intenţia mea! am zis forţat.

— Eşti sigură? m-a întrebat.

I-am simţit degetul pe maxilar înainte să-i văd mâna mişcându-se.

— Eu am profunda impresie că exact asta ai intenţionat.

— Nu.

M-am lăsat pe spate…

Mi-a prins bărbia între degete, ţinându-mi capul în loc. Când am respirat, mi s-a părut că degetele lui au… parfumul unei flori – dulce, ca de mosc.

— Ar trebui să încerci să fii mai convingătoare dacă vrei să cred asta.

— Îmi pare rău dacă nu sunt pe cât de convingătoare ar trebui să fiu.

Mi-a trebuit o mare stăpânire de sine ca să nu-mi tremure vocea.

— N-ar trebui să mă atingi.

A rânjit, în timp ce-şi trecea degetul rece în lungul buzei mele de jos. I-a urmat senzaţia pe care o lasă o mie de insecte care ţi se zbat pe piele.

— Şi de ce anume?

Lordul ştia foarte bine de ce.

— Eu sunt Fecioara, i-am spus totuşi.

— Asta aşa este.

Şi-a trecut degetele în josul bărbiei mele şi apoi pe deasupra dantelei aspre care îmi acoperea gâtul. Mâna i-a coborât şi mai mult şi mi-a atins clavicula.

Palma îmi ardea de nevoia de a simţi mânerul pumnalului.

Toţi muşchii din corp mi s-au încordat, reacţionând în mod natural – încercând să-l facă să se oprească. M-a trecut un fior. Luptam cu dorinţa de a reacţiona, de a mă apăra. Nu merita ce avea să urmeze. Mi-am tot repetat asta în timp ce degetele mi-au alunecat spre talia rochiei. Nu era vorba doar de teama de pedeapsă. Dacă arătam ce puteam să fac, ducele ar fi aflat că fusesem antrenată, şi mă îndoiam că ar fi trebuit să fii prea inteligent ca să-ţi dai seama că Vikter era cel responsabil pentru asta. Din nou, pedeapsa cu care m-aş fi confruntat eu nici nu s-ar compara cu ceea ce ar păţi Vikter.

Dar nu mai puteam nici îndura.

Am făcut un pas înapoi.

Lord Mazeen şi-a plecat capul într-o parte şi apoi a râs uşurel. Instinctul m-a îndemnat să mă mişc şi să trag draperia, dar nu am fost suficient de rapidă. M-a prins de şold şi m-a întors spre el. Nu am avut la dispoziţie nici măcar o secundă ca să reacţionez. Şi-a înfăşurat braţul în jurul taliei mele şi m-a lipit de el. Cealaltă mână i-a rămas în acelaşi loc, între sânii mei. Contactul cu trupul lui, lipit de al meu, *senzaţia* aceea mi-a stârnit un val de repulsie.

— Îţi aminteşti ultima ta lecţie? Respiraţia lui se simţea ca un suflu de gheaţă pe pielea mea, chiar sub văl. Nu-mi pot închipui că ai uitat.

Nu uitasem nici o lecţie.

— Nu ai scos nici măcar un sunet, şi ştiu că trebuie să te fi durut.

Mi-a strâns mai tare talia, şi, chiar şi aşa lipsită de experienţă cum eram, am înţeles ce am simţit când s-a lipit de mine.

— Recunosc, ne-ai impresionat.

— Încântată să aud asta! am zis printre dinţi.

— Ah, iată-l! a murmurat el. Iată tonul acela nepotrivit pentru Fecioară. Acelaşi care ţi-a adus necazuri o dată sau de două ori – sau de câteva zeci. Începusem să mă întreb când

avea să îşi facă apariţia. Sunt sigur că îţi aminteşti şi ce s-a întâmplat ultima oară când a ieşit la iveală.

Desigur, îmi aminteam şi asta.

Nu reuşisem să-mi controlez temperamentul. Mă răstisem la duce, şi el mă lovise atât de tare, încât îmi pierdusem cunoştinţa. Când mi-am revenit, mă simţeam de parcă fusesem călcată în picioare. I-am găsit pe duce şi pe lord întinşi pe canapea, amândoi arătând ca şi cum ar fi dat gata o sticlă de whisky cât timp zăcusem leşinată la podea. Zile întregi m-am simţit ca şi cum aş fi avut gripă. Îmi închipui că suferisem o contuzie.

Cu toate acestea, privirea şocată de pe chipul în general lipsit de orice fel de emoţie al ducelui meritase.

— Poate că voi merge la duce eu însumi. Şi îi voi spune cât de nerespectuoasă ai fost.

Sângele îmi clocotea în vene de furie, dar privirea îmi rămânea aţintită asupra peretelui de piatră gri.

— Dă-mi drumul, Lord Mazeen.

— Nu te-ai exprimat frumos. Şi-a lipit şoldurile de mine, şi pielea mi s-a înfierbântat de furie. Nu ai spus „Te rog”.

Nu aveam de gând să-l rog orice ar fi fost. La naiba cu repercusiunile, era de-ajuns! Nu eram jucăria lui. Eram Fecioara şi, chiar dacă el era cu mult mai rapid şi mai puternic, ştiam că îi pot face rău. Aveam elementul-surpriză de partea mea, iar picioarele îmi erau libere. Mi-am pregătit poziţia în timp ce pe gât am simţit ceva umed…

Atunci, alcovul a fost cutremurat de un ţipăt care l-a surprins pe lord suficient de tare încât să-şi slăbească strânsoarea. M-am smuls din braţele lui şi m-am întors cu faţa la el. Respirând greoi, mi-am strecurat mâna prin despicătura rochiei, spre mânerul pumnalului.

Lordul a bombănit ceva, şi apoi s-au auzit din nou ţipete ascuţite, pline de teroare.

Profitând de diversiune, am ţâşnit de după draperie, în loc

să-mi scot pumnalul din teacă şi să tai din rădăcină ceea ce, nu mă îndoiam, era cel mai de preţ lucru pentru lord.

Lordul a tras draperiile şi a ieşit val-vârtej, însă ţipetele îi făcuseră şi pe alţii să alerge spre sala de bal. Servitori. Gardieni. Lord Mazeen nu mai avea ce să facă de-acum. I-am întâlnit privirea pe sub văl. Ştiam. Îi fremătau nările. Şi el ştia.

Ţipetele au răzbit din nou, răsunând dintr-una dintre camerele aflate în apropiere. La două uşi de locul în care mă aflam.

Rylan era la dreapta mea.

— Pen...

L-am ocolit şi m-am îndreptat spre ţipete. Ceea ce se întâmplase în firidă cu lordul trecuse pe plan secund. Am strâns mânerul pumnalului. Ţipetele nu erau niciodată un semn bun.

O femeie s-a grăbit să iasă – servitoarea care dusese coşul. Chipul îi era complet lipsit de culoare, şi îşi închidea şi deschidea obsesiv palma în jurul gâtului. S-a retras, scuturând din cap.

Am intrat în cameră în acelaşi timp cu Rylan şi am privit înăuntru.

Am văzut-o imediat.

Era întinsă pe o canapea de culoarea fildeşului, cu rochia de un albastru pal şifonată şi strânsă în jurul taliei. Unul din braţe îi atârna moale în jos, iar pielea avea o nuanţă albă, ca de cretă. Nu era nevoie să-mi deschid simţurile ca să ştiu că nu suferea.

Că nu avea să mai sufere niciodată.

Mi-am ridicat privirea. Capul femeii era rezemat de o pernă şi gâtul – răsucit într-un unghi nefiresc...

— N-ar trebui să vezi asta!

Rylan m-a apucat şi, de această dată, nu m-am mai ferit. Nu l-am oprit când m-a întors cu spatele. Dar văzusem deja.

Văzusem rănile perforate adânc.

Capitolul şase

Rylan m-a escortat rapid înapoi la mine în cameră, în vreme ce Lord Mazeen a rămas în uşă, flancat de mai multe persoane, cu privirea fixată asupra fetei moarte. Voiam să-l împing la o parte şi să închid uşa. Chiar dacă nu ar fi fost dezbrăcată, cu atât de mult din trup la vedere, tot ar fi însemnat încălcarea demnităţii de dragul unei curiozităţi morbide.

Era vorba despre o persoană şi, chiar dacă în urma ei nu rămăsese decât carcasa, fusese fiica, sora sau prietena cuiva. Lumea avea să vorbească, mai presus de orice, despre felul în care fusese găsită, cu fusta ridicată, cu corsajul adunat în talie. Nu mai era nevoie şi de alţi martori.

Mi se oferise o şansă însă.

Şi acum, castelul Teerman era teoretic închis, în timp ce fiecare colţişor din cele mai bine de o sută de camere era cercetat, în căutarea făptaşului şi a altor posibile victime.

Tawny se plimba agitată prin faţa şemineului, trăgând de nasturii de perlă ai corsajului.

— A fost un Temut! a zis ea, printre foşnetele rochiei ei de un violet intens. Trebuie să fi fost un Temut.

I-am aruncat o privire lui Rylan, care se rezemase de perete, cu braţele încrucişate la piept. De obicei, nu stătea în camera mea, însă seara aceasta era diferită. Vikter ajuta la căutare, dar îmi închipuiam că avea să vină curând.

Cum aveam vălul scos, ochii lui Rylan i-au întâlnit pe ai mei. O văzuse pe acea fată.

— Crezi că a fost un Temut?

Rylan nu a răspuns nimic.

— Ce altceva ar fi putut să fie? Tawny s-a întors spre scaunul în care eram aşezată. Chiar tu ai spus că era o...

— Am spus că *arăta* ca o muşcătură, dar... dar nu arăta ca

muşcătura unui Temut.

— Ştiu că ai văzut de ce este în stare un Temut. S-a aşezat în faţa mea, răsucind în continuare perluţele de la corsaj, la fel cum făcuse Agnes cu nasturii de la bluza ei. Dar cum poţi fi atât de sigură?

— Temuţii au patru canini alungiţi, i-am explicat.

Tawny a încuviinţat din cap. Toată lumea ştia asta.

— Dar fata avea doar două semne, de parcă…

— De parcă doi colţi scurţi şi ascuţiţi i-ar fi străpuns gâtul! a încheiat Rylan.

Tawny şi-a răsucit capul în direcţia lui.

— Dacă a fost un blestemat? Cineva care nu se preschimbase încă pe deplin? a întrebat ea.

— Atunci, ar fi arătat fie ca o muşcătură normală, fie ca o muşcătură de la un Temut! i-a răspuns Rylan, scuturând din cap.

Avea privirea aţintită pe fereastră, înspre Metereze.

— Nu am mai văzut niciodată ceva asemănător.

Trebuia să-i dau dreptate.

— Fata… era palidă, şi nu era doar paloarea morţii. Arăta de parcă n-ar fi avut sânge în vene. Şi, chiar dacă ar fi fost vorba despre un Temut cu doi colţi… Am strâmbat din nas. Ar fi fost mai… murdar şi nu atât de precis. Ea arăta ca şi cum…

— Cum arăta?

Mi-am coborât ochii asupra mâinilor în timp ce imaginea femeii mi-a reapărut în minte. Fusese cu cineva, de bunăvoie sau nu, iar Temuţii, din câte ştiam, nu erau interesaţi decât de sânge.

— Părea că ar mai fi fost cineva în cameră cu ea.

Tawny s-a lăsat pe spate.

— Dacă nu a fost un Temut, cine ar fi putut face aşa ceva?

O mulţime de oameni intrau şi ieşeau din castel – servitori, gardieni, vizitatori… Ascendenţii. Dar nici asta nu avea nici un sens.

— Rana părea să fie chiar deasupra jugularei. Ar fi trebuit să fie sânge pretutindeni, iar eu n-am văzut nici măcar un strop.

— Asta... asta este mai mult decât ciudat.

Am încuviinţat din cap.

— Şi avea în mod clar gâtul fracturat. Nu am auzit niciodată ca un Temut să facă asta.

Tawny îşi strânse braţele în jurul corpului.

— Eu nu vreau să aud de o persoană care poate face asta.

Nici eu nu voiam, dar cu toţii ştiam că oamenii sunt capabili de tot felul de monstruozităţi, iar Ascendenţii nu erau o excepţie. Până la urmă, şi ei fuseseră muritori odată, şi înclinarea spre cruzime părea să fie una dintre cele câteva trăsături cu care rămăseseră.

Gândurile mi s-au îndreptat către Lord Mazeen. Era crud, tiran şi, după cum decursese ultima noastră interacţiune, suspectam că era chiar mai rău de atât. Dar era capabil de un act ca acela? M-am cutremurat. Chiar dacă ar fi fost, de ce ar fi făcut-o şi cum? Nu aveam răspunsul la aceste întrebări. O singură creatură care ar fi putut să facă aşa ceva îmi venea în minte, dar mi se părea prea ireal ca să cred.

— Ai... ai recunoscut-o? m-a întrebat Tawny încetişor.

— Nu, dar bănuiesc că era o doamnă de onoare sau poate o vizitatoare, după rochia pe care o purta.

Tawny a încuviinţat încetişor din cap şi a început să-şi răsucească din nou perlele de la corsaj. S-a coborât tăcerea între noi, şi, nu mult după aceea, Vikter a intrat în cameră, ca să discute cu Rylan în linişte. M-am tras pe marginea scaunului când l-am văzut că a terminat cu Rylan, şi Vikter s-a aşezat oftând pe marginea cufărului de la piciorul patului.

— Am cercetat fiecare ungher din castel şi nu am mai găsit alte victime, nici Temuţi! a zis el, aplecându-se spre mine. Comandantul Jansen este de părere că locul este sigur. Vikter a făcut o pauză şi şi-a ridicat privirea, cu ochii mijiţi. Teoretic,

adică.

— Ai… ai văzut-o? am întrebat, şi el a încuviinţat din cap. Crezi că a fost atacată de un Temut?

— Nu am mai văzut niciodată ceva asemănător! mi-a răspuns, repetând spusele lui Rylan.

— Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu! a recunoscut, frecându-şi fruntea cu dosul palmei.

Mi-am întors atenţia asupra lui şi am observat cum îşi masa pielea de deasupra sprâncenelor şi cum făcuse ochii mici atunci când privise spre locul în care stăteam, lângă lămpile cu ulei. Uneori, Vikter avea migrene. Nu ca acelea pe care le aveam eu atunci când îmi deschideam simţurile sau când îmi foloseam prea mult darul, ci mult mai severe, încât lumina şi zgomotele îi făceau greaţă şi îi făceau tâmplele să zvâcnească.

Mi-am deschis simţurile şi am simţit imediat pulsaţia acea dureroasă dindărătul ochilor. Am întrerupt rapid legătura. Era ca şi cum aş fi văzut cu ochii mei cum o arteră care mă lega de el era retezată în două. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să mă aleg cu o nouă migrenă, care să nu mă lase să dorm.

— Dacă nu a fost un Temut, atunci avem alţi suspecţi? a întrebat Tawny.

— Ducele crede că a fost mâna unui Descendent.

— Ce? m-am mirat, sărind în picioare.

— Aici? În castel? a ţipat Tawny.

— Asta crede el.

Vikter şi-a înălţat capul când m-am îndreptat spre el; avea privirea înceţoşată.

— Şi tu ce crezi? l-a întrebat Rylan, de lângă uşă, unde stătea. Pentru că nu sunt sigur cum ar fi putut un Descendent să provoace astfel de răni fără să verse sânge.

— De acord! a murmurat Vikter, cu ochii la mine. N-ar fi cu putinţă să acoperi aşa ceva, mai ales că victima fusese văzută cu mai puţin de o oră înainte.

— Atunci, de ce ar insista ducele că este vorba despre un Descendent? a întrebat Tawny. Nu e lipsit de inteligenţă. Trebuie să-şi fi dat şi el seama de asta.

Mi-am lăsat ca din întâmplare mâna pe ceafa lui Vikter când m-am întins după o pătură mică de blană. I-am simţit pielea caldă şi uscată şi m-am gândit la plaje şi la râsul mamei. Am ştiut că durerea i se mai alinase în clipa în care a respirat adânc.

— Nu sunt sigur de ce crede ducele asta, dar trebuie să aibă motivele lui.

Am văzut privirea recunoscătoare a lui Vikter după ce mi-am luat mâna şi m-am aşezat la loc pe scaun, învelindu-mă cu blăniţa.

Tawny s-a uitat spre mine şi apoi a respirat adânc, înainte să-şi concentreze din nou atenţia asupra lui Vikter.

— Ştii cine era?

Vikter s-a ridicat. Când a vorbit, avea privirea mult mai limpede:

— A fost identificată de unul dintre servitori. Numele victimei este Malessa Axton.

Numele nu îmi era cunoscut, însă Tawny a şoptit:

— Ah!

M-am răsucit spre ea.

— O cunoşteai?

— Nu foarte bine. Vreau să zic, *auzisem* de ea. A scuturat uşor din cap, eliberându-şi câteva bucle din coc. Cred că a venit la curte cam în aceeaşi perioadă în care am venit şi eu, însă era adesea în preajma uneia dintre doamnele care locuiesc pe Strada Radiantă. Cred că Lady Isherwood.

Strada Radiantă era numele pe care îl primise rândul de case aflate cel mai aproape de castel şi de parcul din Crângul Dorului. Multe dintre aceste case opulente aparţineau Ascendenţilor.

— Era atât de tânără! Tawny şi-a coborât mâna în poală. Şi

avea un viitor atât de frumos în faţă!

Mi-am deschis simţurile şi am descoperit că tristeţea ei avea ecou în sufletul meu. Nu era durerea adâncă pe care o simţi atunci când este vorba despre cineva cunoscut, ci tristeţea care însoţeşte orice moarte, mai ales una lipsită de sens.

Rylan i-a cerut lui Vikter să iasă împreună afară. După câteva momente, Tawny s-a scuzat şi s-a reîntors în camera ei. Am reuşit să mă abţin şi să nu o ating. Ştiam că, dacă aş face-o, i-aş lua durerea. O mai făcusem şi altă dată, fără ca ea să-şi dea seama. Când Vikter s-a reîntors în cameră, m-a găsit în faţa ferestrei, cu ochii la licăritul constant al torţelor de pe Metereze.

— Mulţumesc! mi-a zis, alăturându-mi-se la fereastră. Durerea de cap aproape mă dăduse gata.

— Mă bucur că te-am putut ajuta.

— Nu era nevoie. Am prafurile pe care mi le-a pregătit vraciul.

— Ştiu, dar sunt sigură că darul meu ţi-a adus alinare mai rapid, fără să vină la pachet cu ameţeală şi stare de somnolenţă.

Acestea erau doar două dintre numeroasele efecte secundare pe care acea pudră albă-maronie le cauza adesea.

— Asta aşa este.

Vikter a rămas tăcut o vreme. Ştiam că gândurile lui sunt la fel de întunecate ca ale mele.

Îmi era greu să cred că fusese mâna unui Descendent, deşi îmi închipuiam că rănile ar fi putut fi făcute şi de vreun instrument. Cu toate acestea, să înjunghii pe cineva în jugulară şi să nu împrăştii sânge peste tot părea foarte puţin probabil, însă motivul era şi mai deconcertant. Ce ar fi putut indica acel tip de răni – şi totodată să servească unui scop făptaşului? Pentru că singura chestie despre care ştiam că putea să facă acel tip de răni se ridica împotriva a tot ce credeau Descendenţii.

— Am vorbit cu Rylan.

M-am întors spre Vikter cu sprâncenele ridicate.

— Da?

Privirea lui de culoarea mării s-a oprit asupra mea.

— Rylan mi-a spus despre Lord Mazeen.

Am simţit un gol în stomac şi mi-am ferit privirea. Nu era ca şi cum aş fi uitat de mica mea întrevedere cu acel lord, însă pur şi simplu nu fusese cel mai îngrijorător sau traumatizant lucru care se întâmplase în ultimele ore.

— A făcut ceva, Poppy?

O fierbinţeală sufocantă, înţepătoare mi s-a strecurat pe chip, şi mi-am lipit obrajii de geam. Nu voiam să mă gândesc la asta. Niciodată. M-am simţit cuprinsă de greaţă şi apoi de... un sentiment de ruşine care mă făcea să mă simt lipicioasă şi murdară. Nu înţelegeam de ce mă simţeam aşa. Ştiam că nu făcusem nimic ca să-i atrag atenţia, şi, chiar dacă aş fi făcut, el tot greşise. Dar, când mă gândeam la faptul că el simţea că avea dreptul să mă atingă, îmi venea să-mi râcâi pielea de pe mine.

Şi nu voiam să mă gândesc că fusesem recunoscătoare pentru ţipetele servitoarei, înainte să aflu despre ce era vorba.

Am dat toate aceste gânduri deoparte, cel mai probabil pentru a mă trezi cu ele în cap mai târziu, chiar când aveam să mă pregătesc să dorm.

— Nu a făcut nimic, a fost doar nesuferit.

— Pe cuvânt?

Am încuviinţat din cap, deşi nu era întocmai adevărat. Însă nu mă deranja să mint. La ce i-ar fi folosit lui Vikter să ştie adevărul? La nimic. Era suficient de inteligent încât să înţeleagă asta.

A strâns din dinţi.

— Trebuie să te lase în pace.

— De acord, dar mă descurc eu cu el.

Oarecum.

Nu voiam să îmi aduc aminte cât de aproape fusesem de a

face ceva de neiertat. Dacă mi-aş fi scos din teacă pumnalul şi l-aş fi folosit, nu aş mai fi avut scăpare. Dar, pe toţi zeii, n-aş fi simţit nici o fărâmă de remuşcare!

— Nu ar trebui să treci prin aşa ceva! a replicat Vikter. Şi el ar trebui să ştie asta.

— Ar trebui, şi cred că o ştie, dar nu cred că-i pasă. M-am rezemat cu spatele de marginea ferestrei. Ştii, am văzut-o în acea cameră. Am văzut cum a fost... lăsată. Mă face să cred că a fost cu cineva, de bunăvoie sau nu.

Vikter a încuviinţat din cap.

— Vraciul care i-a examinat trupul este de părere că au existat nişte relaţii de natură fizică înainte de moarte, dar nu a găsit semne care să arate că s-a împotrivit. Nu avea sânge uscat sau piele sub unghii, însă nu se poate şti nimic cu precizie.

Am strâns din buze.

— Mă gândeam că nu are sens ca un Descendent să lase astfel de răni, chiar dacă ar fi putut să o facă fără să... împrăştie sânge. Ce fel de mesaj ar transmite? Pentru că singura creatură care poate să facă aşa ceva este...

Am întâlnit privirea lui Vikter.

— Un atlantian.

Uşurată că a spus-o el şi nu eu, am încuviinţat din cap.

— Ducele trebuie să ştie asta. Oricine a văzut acele răni trebuie să se fi gândit la asta şi să se întrebe de ce ar imita un Descendent ceva ce i-ar putea fi atribuit cu uşurinţă unui atlantian.

— Tocmai de aceea nu cred că a fost un Descendent, a spus Vikter.

Am simţit o apăsare în piept.

— Cred că a fost un atlantian.

*

Faptul că un Descendent s-ar fi putut mişca în voie prin

castelul Teerman era îngrijorător, însă posibilitatea ca un atlantian să fi reuşit să obţină acces fără ca nimeni să ştie era de-a dreptul terifiantă.

Voiam să găsesc ceva care să-mi arate că eu şi Vikter eram paranoici, aşa că, la revărsatul zorilor, momentul în care castelul era cufundat în linişte, iar Rylan era de pază, m-am furişat la parter şi am trecut de bucătăria înspăimântător de tăcută.

Odată ce se ridica soarele pe cer, nu mai trebuia să-mi fac griji că aveam să dau de Lord Mazeen sau de vreun alt Ascendent.

Am intrat în sala de bal şi am luat-o la stânga, spre cea de-a doua uşă, acolo unde mă întâlneam adesea cu preoteasa Analia pentru lecţiile mele săptămânale. Înainte să păşesc înăuntru, am aruncat o privire de cealaltă parte a sălii slab luminate, spre locul în care fusese găsită Malessa.

Uşa era închisă.

Mi-am smuls privirea de la ea şi am închis încetişor uşa în urma mea, apoi am alergat la scaunul de lemn, aşezat în faţa cărţii pe care nu mă imaginasem vreodată citind-o din proprie voinţă.

În mare parte pentru că mi se părea că citisem *Istoria Războiului Celor Doi Regi şi a Regatului lui Solis* de aproape un milion de ori. Am luat-o cu mine în dreptul ferestrei solitare şi am deschis-o imediat, îndreptând-o spre lumina palidă a razelor de soare. Am întors paginile subţiri cu grijă, ştiind că, dacă aş fi rupt vreuna, preoteasa Analia ar fi fost foarte supărată, până când am dat de secţiunea pe care o căutam. Erau doar câteva paragrafe care descriau înfăţişarea atlantienilor, trăsăturile lor şi lucrurile de care erau capabili.

Din păcate, ceea ce am citit nu făcea decât să confirme ce ştiam deja.

Nu văzusem niciodată un atlantian – sau aşa credeam, şi asta era problema. Atlantienii *arătau ca* nişte muritori. Chiar

şi vârcolacii, o rasă dispărută, care trăiseră în vechime alături de atlantieni în Atlantia, puteau fi cu uşurinţă confundaţi cu muritorii, deşi aceştia nu fuseseră niciodată muritori. Abilitatea atlantienilor de a se amesteca printre locuitorii populaţiei pe care doreau să o subjuge şi să o vâneze îi făcea nişte prădători mortali, experţi. Ai fi putut trece pe lângă ei fără să ştii. Şi nici Ascendenţii nu ar fi ştiut. Din cine ştie ce motiv, zeii nu ţinuseră cont de asta la Binecuvântare.

Trecând repede peste paragrafe, unul mi-a atras atenţia. Mi-a întors stomacul pe dos. *Colţi*. Deşi ştiam ce avea să spună, am citit oricum fragmentul.

> *Între vârsta de 19 şi 21 de ani, cei care au sânge de atlantian lasă în urmă starea vulnerabilă a imaturităţii, atunci când duhurile rele din sângele lor devin active. În această perioadă, pe măsură ce se maturizează, se înregistrează o creştere alarmantă a puterii şi a abilităţii de a se reface în urma celor mai multe răni mortale. Trebuie notat şi că, înainte de Războiul Celor Doi Regi şi de dispariţia vârcolacilor, a avut loc un ritual de împerechere între un atlantian de vază şi un vârcolac. Nu se cunosc prea multe detalii despre acest ritual, dar se crede că lupul acela a fost legat prin sânge să îl protejeze pe atlantian.*
>
> *Unui adevărat atlantian caninii de sus i se vor transforma în colţi, se vor alungi şi se vor ascuţi, rămânând însă neobservabili pentru un ochi neatent*.

M-am gândit la cele două înţepături de pe gâtul Malessei. Poate colţii unui atlantian nu erau la fel de pronunţaţi şi de uşor de observat ca ai unui Temut, dar ducele ar fi putut ordona ca gura tuturor celor din castel să fie verificate.

Era adevărat că ar fi fost un proces invaziv, însă...

Am continuat să citesc.

Odată cu apariţia colţilor, se declanşează următoarea fază a maturizării lor, în care încep să simtă setea de sânge. Atâta vreme cât cerinţele lor nenaturale sunt împlinite, procesul de îmbătrânire este semnificativ încetinit. Se crede că anul unui muritor este echivalentul a trei decenii pentru un atlantian. Cel mai bătrân atlantian despre care se ştie a fost Cillian Da'Lahon, care avea 2 702 ani la moarte.

Ceea ce însemna că un atlantian ar fi putut să pară de 20 de ani, dar în realitate să aibă peste 100, poate chiar în jur de 200 de ani sau mai mult. Însă tot îmbătrâneau, spre deosebire de Ascendenţi, cei Binecuvântaţi de zei, care rămâneau la vârsta la care primiseră Binecuvântarea. Doar cei mai bătrâni dintre Ascendenţi arătau mai în vârstă de 30 de ani, dar *puteau* trăi o eternitate.

Oricum, atât atlantienii, cât şi Ascendenţii trăiau o perioadă incredibil de mare, fiind cel mai aproape de nemurire – de zei.

Eu nici nu-mi puteam închipui cum ar fi să trăiesc atât de mult. Am scuturat uşor din cap şi am continuat să citesc.

În acest punct, atlantienii pot da mai departe duhurile rele din sângele lor muritorilor, dând astfel naştere unei creaturi violente şi distrugătoare cunoscute sub numele de Temut, care moşteneşte câteva dintre trăsăturile fizice ale creatorilor lor. Acest blestem este transmis printr-un sărut otrăvit...

Sărut otrăvit nu însemna contactul dintre două guri. Atlantienii făceau ceea ce făceau şi Temuţii, chiar dacă nu la fel de... murdar. Atlantienii muşcau şi beau sângele muritorilor,

lucru necesar pentru a supravieţui.

Viaţa lor incredibil de lungă, puterea şi proprietăţile vindecătoare – toate se trăgeau din faptul că se hrăneau cu muritori, sursa lor primară de hrană. M-am cutremurat.

Un atlantian o muşcase şi se hrănise în mod sigur cu Malessa, ceea ce explica de ce nu fuseseră urme de sânge şi de ce arăta într-atât de palidă.

Ceea ce nu se lega era de ce atlantianul îi frânsese gâtul, ucigând-o înainte ca blestemul să se poată răspândi. De ce nu ar fi lăsat-o atlantianul să se transforme? Deşi muşcătura nu se afla într-o zonă ce ar fi putut fi cu uşurinţă ascunsă. Muşcătura în sine era un avertisment pentru toţi cei care o vedeau.

În mijlocul nostru se afla un atlantian.

Am închis cartea şi am aşezat-o înapoi cu grijă, gândindu-mă că Ascensiunea mea urma să aibă loc în ziua în care împlineam 19 ani şi că atlantienii atingeau maturitatea în jurul acestei vârste. Nu era tocmai surprinzător. Până la urmă, zeii noştri fuseseră zeii lor la un moment dat.

Însă acum zeii nu îi mai sprijineau pe atlantieni.

Am ieşit din cameră şi m-am îndreptat spre bucătării. Privirea mi-a fost atrasă însă de camera în care fusese găsită Malessa. Trebuia să mă întorc în odăile mele înainte ca lumea să se pună în mişcare, însă nu am făcut asta.

Am traversat sala şi m-am îndreptat spre uşă, pe care, atunci când am apăsat clanţa, am descoperit-o descuiată. Înainte să apuc să mă gândesc bine la ce fac şi unde mă aflu, m-am strecurat înăuntru, recunoscătoare că sfeşnicul de pe perete împrăştia o lumină blândă în încăpere.

Canapeaua fusese luată, spaţiul acela era gol. Rămăseseră taburetele, precum şi măsuţa rotundă de cafea cu un soi de aranjament floral amplasat elegant în centru. M-am strecurat înainte, nesigură în privinţa a ceea ce căutam şi întrebându-mă dacă, în caz că l-aş fi găsit, aş fi ştiut-o măcar. În afara piesei de mobilier care lipsea, în cameră totul părea la locul lui, deşi

atmosfera era straniu de rece, de parcă ar fi fost lăsată deschisă o fereastră, deşi pe această parte a sălii de bal nu se aflau ferestre.

Ce căutase Malessa în acea încăpere? Citise o carte sau poate o aşteptase pe vreuna dintre doamnele de onoare sau pe Lady Isherwood? Ori se strecurase înăuntru pentru a se întâlni cu cineva în care avea încredere? Fusese luată prin surprindere de atac?

Mi-a trecut un fior pe şira spinării. Nu ştiam ce era mai rău – să fi fost trădată de cineva cunoscut sau luată prin surprindere.

De fapt, ştiam. Să fii trădat era mai rău.

Am făcut un pas în faţă şi m-am oprit brusc în clipa când am privit în jos. În spatele piciorului unuia dintre scaune se afla ceva. M-am aplecat, mi-am întins mâna sub scaun şi am ridicat obiectul. Mi-am plecat capul într-o parte, trecându-mi uimită degetul pe deasupra suprafeţei moi, catifelate.

Era o… petală.

M-am încruntat când i-am simţit mirosul. Iasomie. Din cine ştie ce motiv, am simţit o senzaţie de greaţă, ceea ce era ciudat. În mod normal, îmi plăcea mirosul de iasomie.

M-am ridicat şi mi-am îndreptat privirea spre vază. În aranjamentul floral erau presăraţi mai mulţi crini albi. Nici urmă de iasomie. M-am uitat încruntată la petală. De unde venise? Am scuturat din cap şi m-am îndreptat spre buchet, aşezând petala alături de restul florilor, apoi am aruncat o ultimă privire în jur. Nu fusese nici un strop de sânge pe covorul crem, altfel ar fi rămas, cu siguranţă, pătat.

Nu aveam nici o idee ce făceam. Dacă fuseseră găsite dovezi, acestea fuseseră îndepărtate, şi, chiar dacă nu ar fi fost, eu nu aveam experienţă în acest domeniu. Voiam doar să pot face ceva sau să pot găsi ceva care să-mi aline temerile cele mai profunde.

Dar nu mai era nimic de făcut sau de găsit acolo în afara a

ceea ce era, cel mai probabil, realitatea. Şi ce credeam eu despre adevăr? Că adesea putea fi înspăimântător, da. Însă adevărul însemna putere.

Iar eu nu eram genul de om care să se ascundă de adevăr.

*

Am reuşit să mă întorc fără probleme la mine în cameră în acea dimineaţă şi am sfârşit prin a rămâne acolo întreaga zi, ceea ce nu era tocmai diferit de ce făceam oricum de obicei.

Tawny trecuse pentru câteva clipe, însă apoi fusese chemată de una dintre marchize. Nu mă gândeam că aveam să fim sechestraţi, dar îmi închipuisem că atacul urma să încetinească pregătirile pentru Ritual.

Bineînţeles, fusese un gând caraghios. Mă îndoiam că, dacă Pământul s-ar cutremura, asta ar afecta cumva Ritualul.

Mi-am petrecut mult timp gândindu-mă la ceea ce se întâmplase cu Malessa. Şi, cu cât mă gândeam mai mult la motivele care l-ar fi putut determina pe duce să mintă în privinţa atacului, cu atât începeau să se lege mai bine lucrurile. Situaţia era la fel ca în cazul lui Phillips, gardianul de pe Metereze, care nu voise să discute despre moartea lui Finley pentru a împiedica teama şi panica să prindă rădăcini şi să se împrăştie.

Dar asta nu explica de ce ducele nu era onest cu Garda Regală. Dacă era într-adevăr un atlantian printre noi, gardienii trebuiau să fie pregătiţi.

Pentru că, în vreme ce Ascendenţii erau puternici şi rezistenţi, la fel erau şi atlantienii, dacă nu chiar ceva mai mult.

Aproape de lăsarea întunericului, Rylan mi-a bătut la uşă.

— Vrei să mergi în grădină? M-am gândit să te întreb.

— Nu ştiu. Am aruncat o privire spre fereastră. Crezi că e în ordine?

Rylan a încuviinţat din cap.

— Da.

Mi-ar fi prins bine aerul proaspăt şi o mică pauză de la gândurile care mă bântuiau. Mi se părea însă că… Nu eram sigură. Nu trecuseră 24 de ore de la uciderea Malessei, şi deja părea o seară ca oricare alta.

— Nu trebuie să stai închisă aici! a zis Rylan, şi eu mi-am întors privirea spre el. Asta dacă nu e ceea ce tu îţi doreşti. Ce s-a întâmplat noaptea trecută cu fata aceea şi cu lordul nu are nimic de-a face cu lucrurile care îţi aduc bucurie.

Mi-a venit să zâmbesc.

— Şi tu te-ai săturat, probabil, să stai pe hol.

Rylan a chicotit.

— Posibil.

Am rânjit şi am făcut un pas înapoi.

— Stai să-mi iau vălul!

Mi-a luat doar câteva minute să mi-l pun pe cap şi să mă pregătesc. De data aceasta, n-am mai fost întrerupţi în drumul nostru spre grădină. Chiar dacă au fost servitori care s-au oprit din treabă ca să se holbeze, înaintând pe potecile unuia dintre locurile mele preferate de pe domeniul castelului, grijile şi gândurile obsedante s-au îndepărtat de mine, aşa cum făceau întotdeauna. De câte ori mă aflam în grădina întinsă, mintea mi se liniştea şi grijile nu mă mai rodeau.

Nu mă gândeam la Malessa şi la atlantianul care reuşise să pătrundă în castel. Nu eram bântuită de imaginea lui Agnes, care ţinea mâna inertă a soţului ei la piept, sau de ceea ce se întâmplase la Perla Roşie cu Hawke. Nici măcar nu mă gândeam la Ascensiunea care se apropia şi la ce spusese Vikter. În Grădinile Reginei eram doar… *prezentă*, în loc să fiu prinsă în trecut sau cu gândul la viitor.

Nu eram sigură de ce grădinile purtau numele pe care îl purtau. Din câte ştiam eu, trecuse foarte mult timp de când regina fusese prin Masadonia, însă bănuiam că ducele şi ducesa aleseseră numele în semn de omagiu sau aşa ceva.

Cât timp locuisem cu regina nu o văzusem păşind nici măcar o dată în grădinile luxuriante ale palatului ei.

I-am aruncat o privire lui Rylan. În mod obişnuit, singura ameninţare cu care s-ar fi putut confrunta ar fi fost o ploaie neaşteptată, dar în acea seară părea mai vigilent decât îl văzusem vreodată în grădină. Cerceta neîntrerupt numeroasele alei. Obişnuiam să cred că aceste plimbări îl plictisesc, dar nu se plânsese nici măcar o dată. Vikter, pe de altă parte, ar fi mormăit despre toate celelalte lucruri pe care am fi putut să le facem în schimb. Acum, dacă mă gândeam mai bine, poate că lui Rylan chiar îi plăceau aceste plimbări – şi nu doar pentru că nu se mai afla pironit pe hol, în faţa camerei mele.

Prin grădină a trecut o pală de vând, răvăşind frunzele, ridicându-mi colţul vălului. Aş fi vrut să mi-l pot scoate. Era suficient de transparent încât să pot vedea prin el, dar îngreuna mersul la apus şi pe seară, prin locurile slab luminate.

Mi-am croit drum pe lângă fântâna arteziană uriaşă, decorată cu o statuie din marmură şi calcar a unei Fecioare. Din urciorul pe care îl ţinea curgea un şipot neîntrerupt de apă, al cărui sunet îmi amintea de foşnetul valurilor care se izbeau în golfuleţele din Marea de Lână. Sub oglinda apei licăreau o mulţime de monede, ofrande trimise de oameni zeilor, cu speranţa că dorinţele aveau să li se împlinească.

M-am apropiat de marginile grădinii, unde se afla un pâlc mic, dar des de copaci violet, care camuflau pereţii interiori ce păstrau castelul Teerman separat de restul oraşului. Copacii erau înalţi de mai bine de un metru jumătate, iar în Masadonia florile îndrăzneţe, de culoarea lavandei, în formă de trompetă, înfloreau tot anul. Doar în cele mai friguroase dintre luni, atunci când se ivea ameninţarea zăpezii, se scuturau, acoperind pământul cu o mare de petale violet. Copacii erau superbi, însă eu nu îi apreciam doar pentru frumuseţea lor, ci şi pentru ceea ce îmi ofereau.

Copacii violet ascundeau peretele dărăpănat pe unde eu şi

Vikter ne furişam adesea ca să ieşim fără a fi văzuţi în Crângul Dorului.

M-am oprit în faţa lujerilor întreţesuţi care se căţărau pe spalierele de lemn, la fel de laţi pe cât de înalţi erau copacii. Aruncând un ochi la cerul care se întuneca rapid, mi-am fixat apoi privirea drept înainte.

Rylan a venit şi s-a aşezat lângă mine.

— Am ajuns la timp.

Colţurile buzelor mi s-au ridicat într-un început de zâmbet, care a dispărut însă rapid.

— În seara asta.

În doar câteva clipe, soarele i-a cedat locul lunii. Ultimele raze s-au desprins de lujeri, şi apoi sutele de boboci împrăştiaţi pe vrej au tremurat şi au început să se deschidă încetişor, descoperindu-şi petalele luxuriante, de culoarea nopţilor fără stele.

Trandafiri de noapte.

Mi-am închis ochii şi am inhalat parfumul dulceag. Se simţea cel mai puternic atunci când trandafirii înfloreau şi apoi, din nou, la revărsatul zorilor.

— Sunt chiar frumoşi! a comentat Rylan. Îmi amintesc de…

Cuvintele i s-au stins într-un horcăit.

Am deschis larg ochii şi m-am întors. Ţipătul de groază mi s-a oprit în gât, în timp ce Rylan se clătina pe spate, cu săgeata trecută prin piept. Când şi-a ridicat bărbia, pe chip i-am citit neîncrederea uimită.

— Fugi! a gâfâit, cu sângele scurgându-i-se din colţul gurii. *Fugi!*

Capitolul şapte

— Rylan!

M-am grăbit spre el, apucându-l cu un braţ în vreme ce

picioarele îi cedau. Era prea greu, aşa că, atunci când a căzut, am căzut cu el. Mi-au trosnit genunchii când s-au izbit de pavaj. Nu am simţit impactul, cu mâinile lipite de rana lui Rylan, încercând să opresc sângerarea. Mi-am deschis simţurile spre el, aşteptându-mă să simt durere.

— Rylan...

Oricare or fi fost cuvintele pe care eram gata să le rostesc, mi-au murit pe buze, lăsându-mi un gust de cenuşă.

Eu nu... nu simţeam *nimic*, şi asta nu era bine. Ar fi trebuit să treacă printr-o durere îngrozitoare, iar eu îl puteam ajuta. Puteam să îi iau durerea, dar nu simţeam *nimic*, iar, atunci când mi-am întors ochii spre chipul lui, mi-aş fi dorit să nu văd ceea ce vedeam. Avea ochii deschişi, cu privirea aţintită asupra cerului, însă fără să vadă. Am scuturat din cap, dar, sub palmele mele, pieptul nu i se mişca.

— Nu, am şoptit, sângele preschimbându-mi-se în zloată şi gheaţă. Rylan!

Nu am primit nici un răspuns, nici unul. Sub el a început să crească o baltă de sânge, să se întindă pe potecă, cufundându-se în simbolurile săpate în piatră. Cercul cu o săgeată trecându-i prin centru. Infinitul. Puterea. Emblema regală. Mi-am apăsat palmele tremurânde pe pieptul lui, refuzând să cred...

În spatele meu, s-au auzit paşi, bubuind ca tunetul.

M-am răsucit. La câţiva centimetri de mine stătea un bărbat, cu un arc în mână. Faţa îi era acoperită de gluga unei pelerine.

— Vei face aşa cum îţi spun, Fecioară. Vocea bărbatului suna aspră ca pietrişul. Şi nimeni nu va fi rănit.

— Nimeni? am icnit.

— Ei, nimeni *altcineva* nu va fi rănit, s-a corectat.

M-am holbat la acel om şi... şi pieptul lui Rylan *încă* nu se mişca sub palmele mele. În adâncul meu ştiam că nu avea să se mai mişte niciodată. Murise înainte să atingă pământul. *Nu*

mai era.

Durerea, atât de ascuţită şi de reală, m-a sfâşiat. Am simţit ceva fierbinte în vene, revărsându-mi-se apoi în piept, umplând golul lăsat acolo. Mâinile mi s-au oprit din tremurat. Panica şi şocul s-au diluat, furia luându-le locul.

— Ridică-te! a ordonat bărbatul.

M-am ridicat cu grijă, conştientă că rochia, îmbibată de sângele lui Rylan, mi se lipise de genunchi şi de pantalonii subţiri de dedesubt. Bătăile inimii mi s-au încetinit în timp ce mâna mi-a alunecat în despicătura de pe o parte a rochiei. Era cel care o ucisese pe Malessa? Dacă era aşa, era un atlantian, şi ar fi trebuit să acţionez rapid ca să am vreo şansă.

— Te vom conduce afară de aici, a zis bărbatul. Nu vei scoate un sunet şi n-ai să-mi faci probleme, aşa-i, Fecioară?

Mi-am strâns degetele în jurul mânerului fin şi rece al pumnalului. Am scuturat din cap.

— Bun.

A făcut un pas spre mine.

— Nu vreau să te rănesc, dar, dacă-mi dai vreun motiv, n-am să ezit.

Am rămas complet nemişcată, văpaia furiei crescând în mine, gata să iasă la suprafaţă. Rylan murise din cauza mea. Datoria lui era să-mi fie gardian, însă murise pentru că acest bărbat crezuse că avea să poată să pună mâna pe mine. Probabil că Malessa fusese întâi abuzată şi apoi ucisă. De ce?

Iar dacă era un atlantian sau un Descendent, nu avea să mă folosească pentru a obţine o recompensă. Aş fi fost folosită pentru a trimite un mesaj, la fel ca şi cei trei Ascendenţi care fuseseră răpiţi din Trei Râuri. Şi fuseseră înapoiaţi *în bucăţele*.

În acea clipă, nu îmi păsa însă care erau planurile bărbatului. Tot ce conta era că el îl ucisese pe Rylan, Rylan care credea că trandafirii de noapte sunt frumoşi, la fel ca mine. Şi poate că el era cel care o ucisese pe Malessa, cel care îi abandonase trupul profanat cu atâta cruzime.

— E bine! m-a linguşit. Te porţi frumos. Eşti deşteaptă. Dacă te porţi în continuare aşa, nu te va durea.

S-a întins după mine... Am desprins pumnalul, m-am avântat asupra lui şi i l-am înfipt în braţ.

— Ce...?

Am ţâşnit în spatele lui şi i-am apucat gluga. Apoi i-am înfipt pumnalul în spate, ţintind cum mă învăţase Vikter.

În inimă.

Chiar şi luat pe nepregătite, a fost rapid şi s-a tras într-o parte, dar nu a fost suficient de rapid încât să evite cu totul pumnalul. Sângele a ţâşnit în valuri, în timp ce lama i se afunda între coaste, ocolind inima cu doar câţiva centimetri.

A urlat de durere, un urlet care îmi amintea de al unui câine. A tras apoi de pumnal, şi un sunet cu totul diferit i-a scăpat din piept. Un muget asurzitor, care mi-a ridicat părul pe corp şi mi-a pus adrenalina în mişcare.

Era un sunet atât de... *inuman*.

Am strâns mai tare pumnalul şi m-am tras ca să i-l înfig încă o dată în spate. S-a rotit, şi nu i-am văzut pumnul decât după ce durerea mi-a explodat în lungul fălcii şi într-un colţ al gurii, afectându-mi ţinta. Am simţit un gust metalic. Sânge. Pumnalul a pătruns adânc, însă nu suficient.

— Târfă! a mârâit, lovindu-mă cu pumnul în tâmplă de această dată.

Lovitura a fost bruscă, ameţitoare. M-am clătinat în spate, în timp ce în faţa ochilor îmi dansau luminiţe, iar câmpul vizual mi s-a întunecat. Aproape m-am prăvălit, dar am rămas în picioare, susţinută doar de voinţă pură. Ştiam că, dacă aş fi căzut, nu m-aş mai fi ridicat. Tot Vikter mă învăţase şi asta.

Am clipit des, încercând să alung luminiţele. Bărbatul s-a întors spre mine. Îi căzuse gluga de la pelerină. Era tânăr, poate doar cu câţiva ani mai mare ca mine, şi avea părul neîngrijit. Îşi ţinea mâna apăsată într-o parte a corpului. Sângele i se scurgea printre degete. Repede. Nimerisem

probabil ceva vital.

Bun.

A mârâit sălbatic şi şi-a ridicat privirea spre mine. Chiar şi în lumina palidă a lunii, puteam să-i văd ochii. Aveau culoarea apei îngheţate. Un albastru palid, luminos.

— Vei plăti pentru asta! a hârâit, cu voce şi mai aspră, de parcă ar fi avut pietriş pe gât.

M-am înfipt bine pe picioare. Instinctul îmi spunea că, dacă aş fi fugit, ar fi alergat după mine, ca orice prădător. Iar dacă m-aş fi apropiat din nou, ar fi fost bine să nu mai ratez.

— Dacă mai faci un pas spre mine, n-am să mai ratez şi a treia oară.

A râs, şi am simţit cum mă trec fiorii. Râsetul suna prea adânc, prea *diferit*.

— Mă voi bucura să-ţi sfâşii carnea de pe oasele alea slabe şi fragile. Nu mă interesează ce planuri are el pentru tine. Mă voi îmbăia în sângele tău şi mă voi înfrupta din măruntaiele tale.

Frica ameninţa să mă imobilizeze, dar n-o puteam lăsa să prindă rădăcini.

— Sună încântător!

— Ah, va fi! A zâmbit, arătându-şi dinţii pătaţi de sânge, şi a făcut un pas spre mine. Ţipetele tale...

De undeva din adâncul frunzişului, s-a auzit un fluierat ascuţit, care l-a redus la tăcere. S-a oprit în loc, cu nările fremătându-i. Sunetul s-a auzit din nou, şi tânărul a părut să tremure de furie. Pielea din jurul gurii i s-a albit, şi a făcut un pas înapoi.

Ţineam bine pumnalul, însă începeam să simt furnicături în picioare, aşa cum îl priveam încordată, refuzând să clipesc.

A ridicat arcul de jos, crispându-se de durere. Privirile ni s-au întâlnit din nou.

— Ne vom revedea curând!

— Abia aştept, i-am aruncat printre dinţi.

A rânjit.
— Am să mă asigur că vei primi o răsplată pentru gura aia isteaţă a ta.
Mă îndoiam că ar fi genul de răsplată pe care mi-aş fi dorit să o primesc.
S-a retras cu faţa spre mine până când a trecut de trandafiri, apoi s-a întors şi a luat-o la fugă, dispărând rapid în umbra deasă a copacilor. Am rămas pe loc, respirând sacadat, pregătită, în caz că ar fi fost vreun truc ca să mă atace când m-aş fi întors cu spatele. Nu ştiu sigur cât am stat aşa, însă, până să fiu sigură că nu avea să revină, furnicăturile mi se întinseseră până la braţ.
Încetişor, mi-am coborât pumnalul, cu privirea la băltoaca de sânge din locul în care stătuse. Am oftat când mi-am ridicat privirea spre trandafiri. Petalele de culoarea onixului sclipeau acoperite de stropi de sânge.
Un fior m-a scuturat din cap până-n picioare.
Mi-am forţat trupul să se întoarcă.
Rylan era acolo unde căzuse, cu braţele moi pe lângă trup şi ochii goi. Am deschis gura ca să vorbesc, dar nu aveam cuvinte şi nici idee ce aş fi putut să spun.
Mi-am coborât privirea asupra pumnalului şi am simţit cum creşte înlăuntrul meu un vaier, gata să mă sfâşie.
„Adună-te! Adună-te!”
Trebuia să găsesc pe cineva care să-l ajute pe Rylan. Nu ar fi trebuit să zacă acolo, întins aşa, iar ceilalţi nu trebuiau să mă vadă cu un pumnal însângerat. Nu trebuiau să ştie că mă luptasem cu atacatorul. Mi-au tremurat buzele, dar am strâns din dinţi.
„Adună-te!”
Apoi, ca şi cum aş fi apăsat pe un întrerupător, tremuratul s-a oprit şi bătăile inimii mi s-au încetinit. Încă nu puteam să respir bine, dar am păşit înainte, m-am aplecat şi mi-am şters pumnalul pe pantalonii lui Rylan.

— Îmi pare rău! am şoptit. Vina îmi făcea pielea de găină, însă nu aveam de ales. Cu capul şi cu faţa zvâcnind, mi-am prins pumnalul la loc. O să aduc pe cineva.

Nu am primit nici un răspuns. Nu avea să mai vină nici un răspuns, niciodată.

Am pornit pe potecă, fără a fi conştientă de ceea ce făceam. Trupul îmi era inundat de o amorţeală care mi se infiltra prin toţi porii şi mi se lăsa în muşchi. Luminile de la ferestrele castelului mă ghidau înainte. Trecusem de fântâna arteziană, când m-am oprit brusc. Se auzeau paşi în faţa mea. Mi-a alunecat mâna spre pumnal, l-am strâns…

— Fecioară? Am auzit strigăte! a răsunat o voce. Era un gardian regal care obişnuia să îi supravegheze pe cavalerii şi pe doamnele de onoare. A făcut ochii mari când m-a văzut. Acela e… zeilor mari, ce vi s-a întâmplat?

Am vrut să răspund, dar nu-mi puteam convinge limba să articuleze cuvinte. S-au auzit înjurăturile unui alt gardian, apoi a apărut o siluetă mai înaltă, cu păr auriu, care a trecut pe lângă cei doi gardieni, cu o expresie stoică pe chipul veştejit. *Vikter*. Privirea i-a alunecat asupra mea, întârziind asupra mâinilor şi genunchilor, apoi, asupra părţii neacoperite a feţei mele.

— Eşti rănită? M-a apucat de umeri, strângându-mă cu blândeţe, cu o voce încă şi mai blândă. Poppy, eşti rănită?

— Rylan. El…

Mi-am ridicat privirea spre Vikter, oprindu-mă brusc, în timp ce cuvintele pe care Hawke le spusese despre moarte mi-au apărut în minte de niciunde. Era ceva ce ştiam deja, însă m-a şocat oricum.

„Moartea este ca o prietenă veche care vine în vizită, uneori atunci când te aştepţi mai puţin, alteori când o aştepţi.”

Moartea îmi făcuse, într-adevăr, o vizită neaşteptată.

*

— Cum s-a întâmplat? a cerut să afle ducesa Teerman. Floarea-bijuterie care îi ţinea părul castaniu strâns sclipea sub lumina candelabrului, în timp ce ducesa dădea roată încăperii de obicei rezervate pentru primirea invitaţilor. Cum a intrat cineva în grădină şi a fost atât de aproape să pună mâna pe ea?

Probabil, în acelaşi fel în care cineva intrase în castel şi o ucisese pe doamna de onoare, cu o zi înainte.

— Se fac cercetări în jurul fortăreţei chiar acum! i-a răspuns Vikter în schimb.

Stătea în spatele canapelei de catifea de care eram rezemată, pe jumătate speriată că aveam să pătez cu sânge puii de pernă auriţi.

— Îmi imaginez însă că făptaşul a pătruns prin partea afectată a fortăreţei, cea de lângă copacii violet.

Aceeaşi parte pe unde eu şi Vikter obişnuiam să ne strecurăm neobservaţi din castel.

Ochii întunecaţi ai ducesei s-au aprins de mânie.

— Vreau să fie toţi scoşi din rădăcină! a ordonat ea.

Am icnit.

— Îmi pare rău, domniţă, a murmurat vraciul.

Mi-a tamponat buza cu o compresă umedă şi apoi i-a întins materialul lui Tawny, care i-a pus la dispoziţie unul curat. O chemaseră din clipa în care ajunsesem în sala de oaspeţi.

— E în ordine! l-am asigurat pe bărbatul cu păr argintiu.

Reacţia mea nu avea legătură cu ceea ce făcea el, ci cu ceea ce spusese ducesa.

— Acei copaci sunt pe acel loc de sute de ani...

— Şi au avut o viaţă lungă şi îndestulată. Ducesa s-a întors spre mine. Tu nu, Penellaphe.

A păşit spre mine, cu poalele rochiei stacojii adunându-i-se în jurul gleznelor. Îmi aminteau de sângele care cursese din Rylan. Aş fi vrut să mă feresc, dar nu doream să îi aduc vreo

ofensă.

— Dacă acel bărbat n-ar fi fost speriat, te-ar fi luat cu el, şi ultimul lucru în legătură cu care ţi-ai fi făcut griji atunci ar fi fost acei copaci.

Aici, avea dreptate.

Vikter era singurul care ştia ce se întâmplase – faptul că reuşisem să-l rănesc pe bărbat înainte să fugă. Chiar dacă nu puteam oferi detalii, pentru că riscam să mă dau de gol, Vikter avea să îi anunţe pe vracii din oraş să fie atenţi în cazul în care apărea cineva rănit în acea manieră.

Copacii însă…

Poate că ei cauzaseră deteriorarea peretelui, însă acesta era în acea stare de când îl ştiam. Nu aveam nici o îndoială că ducele şi ducesa ştiau de el şi că pur şi simplu nu ordonaseră să fie reparat.

— Cât de grav este rănită? l-a întrebat ducesa pe vraci.

— Răni superficiale, Excelenţă. Va avea câteva vânătăi şi ceva durere, dar nimic permanent. Bătrânul vraci s-a ridicat, cu încheieturile trosnindu-i, cu haina neagră atârnându-i de pe umerii încovoiaţi. Eşti extrem de norocoasă, tânără Fecioară.

Nu fusesem norocoasă.

Fusesem pregătită.

Şi de aceea stăteam acum acolo, doar cu o durere la tâmplă şi cu buza umflată. Dar am încuviinţat din cap.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor.

— Îi poţi da ceva pentru durere? a întrebat ducesa.

— Da. Desigur. Vraciul s-a tras spre măsuţa pe care se afla tolba lui din piele. Am exact ce trebuie. După ce a scormonit până a dat de ceea ce căuta, a scos în cele din urmă un flacon cu o pudră albă-rozalie. Asta o va ajuta să scape de durere, dar îi va da şi o uşoară stare de somnolenţă. Are un efect uşor sedativ.

Nu aveam nici cea mai mică intenţie să iau orice se găsea în acel flacon. I-a fost înmânat lui Tawny, care l-a strecurat în

buzunarul de la rochie.

După ce a plecat vraciul, ducesa s-a întors spre canapeaua pe care încă stăteam.

— Lasă-mă să-ţi văd faţa.

Am respirat greoi şi mi-am întins mâna spre lănţişoare, însă Tawny mi-a sărit imediat în ajutor.

— Dă-mi voie mie! a murmurat ea.

Am încercat să o opresc, însă privirea a poposit asupra mâinilor mele. Le ştersesem de îndată ce păşisem în acea încăpere, însă sângele îmi intrase pe sub unghii, şi încă aveam urme pe degete.

Oare trupul lui Rylan era şi acum în grădină, printre trandafiri?

Trupul Malessei fusese lăsat în acea cameră ore întregi, apoi fusese mutat. Mă întrebam dacă fusese dat familiei sau fusese ars, ca măsură de precauţie.

Tawny mi-a desprins vălul, atentă să mi-l scoată fără să-l agaţe în şuviţele care îmi alunecaseră din cocul în care îmi strânsesem părul în acea dimineaţă.

Ducesa Teerman a îngenuncheat în faţa mea, privirea ei rece alunecând pe pielea din jurul buzelor mele şi apoi deasupra tâmplei drepte.

— Ce căutai afară, în grădină?

— Mă uitam la trandafiri. Fac asta aproape în fiecare noapte. Mi-am ridicat privirea. Rylan vine întotdeauna cu mine. El nu... Am tuşit ca să îmi dreg glasul. Nu l-a văzut pe atacator. Săgeata l-a lovit în piept înainte să conştientizeze că era cineva acolo.

Ochii ei adânci îi cercetară pe ai mei.

— Sună ca şi cum nu ar fi fost pe cât de vigilent ar fi trebuit să fie. Nu ar fi trebuit să lase niciodată garda jos.

— Rylan era foarte priceput! am zis. Bărbatul a stat ascuns...

— Gardianul tău a fost într-atât de priceput încât s-a lăsat

străpuns de o săgeată? m-a întrebat ea cu glas domol. Era cumva pe jumătate fantomă acest bărbat, de n-a scos nici un sunet? Nu s-a trădat în nici un fel?

M-am încordat amintindu-mi urletul pe care îl scosese bărbatul şi faptul că nu sunase uman.

— Rylan era vigilent, Excelenţă…

— Ce ţi-am spus eu?

Şi-a ridicat sprâncenele delicat arcuite.

Străduindu-mă să-mi păstrez cumpătul şi să am răbdare, am respirat uşor.

— Rylan era vigilent, *Jacinda*! M-am corectat, spunându-i pe numele mic. Câteodată, îmi cerea să îi spun aşa, dar eu nu ştiam niciodată când trebuia să folosesc numele acela şi când nu. Bărbatul… nu a făcut deloc zgomot, şi Rylan…

— A fost nepregătit! a încheiat Vikter în locul meu.

Mi-am răsucit capul atât de repede, încât am simţit o flacără de durere la tâmplă. Nu-mi venea să cred.

Privirea albastră a lui Vikter a întâlnit-o pe a mea.

— Se bucura de plimbările tale de seară prin grădină. Nu s-a gândit niciodată că ar putea apărea vreun pericol şi, din păcate, a ajuns să fie prea delăsător. Noaptea trecută ar fi trebuit să-i schimbe comportamentul.

Noaptea trecută *chiar* îi schimbase comportamentul. Rylan cercetase neîntrerupt împrejurimile. Mi s-au pleoştit umerii, şi brusc mi-a apărut în minte un alt gând. *Ian*.

— Vă rog să nu-i spuneţi nimic fratelui meu. Mi-am trecut privirea de la ducesă la Vikter. Nu vreau să îşi facă griji, iar el şi-ar face, chiar dacă sunt bine.

— Va trebui să-i aduc la cunoştinţă reginei ce s-a întâmplat, Penellaphe. Ştii asta! mi-a răspuns ea. Şi nu pot să controlez cui îi va spune ea. Dacă va considera că Ian trebuie să ştie, îi va spune.

M-am pleoştit şi mai tare.

Degetele reci ale ducesei mi-au atins obrazul, pe cel stâng.

M-am întors spre ea.

— Tu înţelegi cât de importantă eşti, Penellaphe? Tu eşti Fecioara. Ai fost *Aleasă* de zei. Ascensiunea a sute de cavaleri şi doamne de onoare, din întregul regat, este legată de a ta. Va fi cea mai mare Ascensiune de la Binecuvântare. Rylan şi toţi gardienii regali ştiu ce se află în joc dacă ţie ţi se întâmplă ceva.

Îmi plăcea ducesa. Era bună, nu semăna deloc cu soţul ei, şi, pentru o secundă, chiar crezusem că îşi făcea griji pentru mine ca om, însă ceea ce simbolizam era ce o preocupa pe ea în primul rând. Ce pierderi ar fi existat în cazul în care aş fi păţit eu ceva. Nu era vorba doar despre viaţa mea, ci despre viitorul a sute de persoane care se pregăteau pentru Ascensiune.

Cel mai dureros lucru era urma de tristeţe pe care o simţeam, deşi ar fi trebuit să mă aştept la asta.

— Dacă Descendenţii vor reuşi să oprească Ascensiunea, acesta va fi cel mai mare triumf al lor. Ducesa s-a ridicat şi şi-a îndreptat rochia cu palmele. Ar fi o lovitură teribilă pentru regina şi regele noştri şi pentru zei.

— Atunci... credeţi că a fost un Descendent? a întrebat Tawny. Nu că era cineva care voia să ceară răscumpărare?

— Săgeata cu care a fost atacat Rylan era marcată, a răspuns Vikter. Purta jurământul Celui Întunecat.

Jurământul lui.

Am simţit că nu mai aveam aer. Privirea mi-a alunecat la Tawny. Ştiam ce înseamnă asta.

Din sânge şi cenuşă,
Ne vom ridica.

Era jurământul pe care îl făcuse poporului său şi celor care-l susţineau, tuturor celor împrăştiaţi în întregul regat: că aveau să se înalţe din nou. Un jurământ care fusese însemnat pe vitrinele magazinelor vandalizate din toate oraşele şi care fusese săpat pe pietrele care mai rămăseseră din ruina

conacului Creasta de Aur.

— Trebuie să fiu directă cu voi! a zis ducesa, aruncându-i o privire lui Tawny. Şi am încredere că ceea ce urmează să spun nu va ajunge zvon pe buzele altora.

— Desigur! a promis Tawny, iar eu am încuviinţat din cap.

— Există... motive care ne fac să bănuim că atacatorul de noaptea trecută a fost un atlantian.

Tawny a tras aer în piept. Eu nu am avut nici o reacţie, de vreme ce eu şi Vikter suspectam deja asta.

— Nu este o ştire pe care să o vrem răspândită. Panica pe care ar putea-o provoca... ei bine, nu ne-ar ajuta pe nici unul dintre noi.

I-am aruncat o privire lui Vikter şi l-am văzut observând-o cu atenţie pe ducesă.

— Crezi că el este cel care a venit după mine în seara aceasta? Aceeaşi persoană responsabilă pentru moartea Malessei?

— Nu pot spune dacă a fost acelaşi bărbat, dar credem că cel care se face responsabil pentru felul dizgraţios în care a fost tratată doamna noastră de onoare face parte dintr-un grup care a fost în vizită ieri, a explicat ducesa. S-a îndreptat spre măsuţa lipită de peretele din spate şi şi-a turnat o băutură transparentă din carafa de sticlă. După ce castelul a fost cercetat în căutarea persoanelor care nu sunt de-ale locului, am ajuns la concluzia că agresorul plecase – şi că voise să ne demonstreze cât de uşor se poate pătrunde înăuntru. Am crezut că ameninţarea imediată trecuse.

Ducesa a sorbit din băutură, buzele zvâcnindu-i spasmodic atunci când înghiţi.

— Bineînţeles, ne-am înşelat. Poate că vinovaţii nu mai sunt în castel, dar cu siguranţă sunt în oraş. S-a întors spre mine, cu pielea ei de alabastru mai palidă încă. Cel Întunecat a venit după tine, Penellaphe.

M-am cutremurat şi pentru o clipă am uitat să respir.

— Te vom proteja! a continuat. Dar n-am să fiu surprinsă dacă, odată ce regele şi regina vor afla ce s-a întâmplat, se vor lua măsuri drastice pentru a-ţi asigura protecţia. Te-ar putea chema în capitală.

Capitolul opt

— Nu cred că bărbatul pe care l-am văzut în grădină a fost Cel Întunecat! i-am spus lui Vikter în timp ce ieşeam din salonul ducesei.

Am trecut pe sub drapelele albe, uriaşe, cu blazonul regal brodat în fir de aur. Vikter ne conducea pe mine şi pe Tawny înapoi în camera mea.

— Atunci când a declarat că se va ospăta din măruntaiele mele, a făcut referire la altcineva, spunând că nu îi pasă de ce planuri are. Dacă Cel Întunecat se află în spatele acestor atacuri, îmi închipui că el ar fi cel care îşi face planuri.

— Bănuiesc că cel din grădină a fost un Descendent! a recunoscut Vikter, cu mâna pe mânerul spadei lui.

Cerceta holul larg de parcă Descendenţii s-ar fi ascuns în spatele crinilor din ghivece şi al statuilor.

Mai multe doamne de onoare, care erau strânse laolaltă, şi-au încetat discuţiile când am trecut pe lângă ele. Câteva şi-au dus mâinile la gură. Dacă nu auziseră încă ce se întâmplase, acum ştiau cu siguranţă că se petrecuse ceva, după tot sângele care îmi păta rochia.

— Ar fi trebuit să o luăm pe cealaltă cale! am mormăit.

Doamnele de onoare mă vedeau oricum rar, şi, acum, că mă văzuseră aşa, aveam să ajung bârfa săptămânii.

— Ignoră-le!

Tawny şi-a schimbat locul ca să mă acopere cât de cât în vreme ce traversam holul. Încă avea la ea flaconul alb de la vraci, pe care ştia că nu intenţionam să îl folosesc.

— S-ar putea să le facă bine să vadă! a decis Vikter după

câteva clipe. Ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută şi incidentul de acum ar putea servi drept memento pentru faptul că trăim vremuri tulburi. Ar trebui să fim cu toţii în gardă. Nimeni nu este cu adevărat în siguranţă.

Am simţit un fior pe şira spinării. Eram încă amorţită şi totul mi se părea ireal, până în clipa în care m-am gândit la Rylan. M-a durut inima mai tare decât mă dureau falca şi tâmpla învineţită.

— Când... când va fi înmormântat Rylan?

— Cel mai probabil, dimineaţă. Vikter şi-a coborât privirea spre mine. Ştii că nu poţi să mergi.

Ascendenţii, precum şi cavalerii şi doamnele de onoare nu aveau ce să caute la înmormântarea unui gardian. Pur şi simplu, nu se făcea aşa ceva.

— A fost gardianul meu personal şi mi-a fost... prieten. Nu mă interesează ce se cuvine şi ce nu. Nu am fost la înmormântarea lui Hannes din cauza protocolului, dar mi-am dorit să fi fost. Vina pe care o simţeam din această cauză mă rodea încă, mai ales în jurul orei trei dimineaţa, când nu puteam să adorm. Vreau să-i fiu alături lui Rylan.

Tawny arăta de parcă ar fi vrut să mă contrazică, dar ştia că nu avea rost. Vikter a oftat doar.

— Ştii că Excelenţa Sa nu va fi de acord!

— El e rar de acord cu ceva. Poate să adauge şi asta pe lista aceea a lui nesfârşită pe care are trecute toate felurile în care l-am dezamăgit.

— Poppy! m-a avertizat Vikter, strângând din dinţi.

Mi-am amintit de cearta noastră de noaptea trecută.

— Tu poţi să te porţi în continuare ca şi cum nu este mare lucru să-l mânii pe duce, dar ştii că asta nu-i va potoli cu nimic mânia.

Ştiam, dar asta nu schimba nimic. Eram mai mult decât dispusă să fac faţă oricăror consecinţe, la fel ca în cazul ajutorului pe care îl ofeream celor infectaţi de Temuţi.

— Nu îmi pasă. L-am văzut pe Rylan murind în faţa ochilor mei şi nu am putut face nimic. Mi-am şters... Mi-a tremurat vocea. Mi-am şters lama pumnalului pe hainele lui.

Vikter s-a oprit la intrarea în foaier şi şi-a lăsat mâna pe umărul meu.

— Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă. M-a strâns uşor. Ai făcut ce trebuia să faci. Nu eşti responsabilă de moartea lui. El îşi făcea meseria, Poppy. La fel cum şi eu aş muri apărându-te.

Mi-a stat inima-n piept.

— Nu spune asta. Să nu mai spui niciodată aşa ceva. Tu n-ai să mori.

— Dar voi muri într-o zi. Poate voi avea noroc şi zeul Rhain va veni să mă ia în somn, dar s-ar putea să fie şi de la o sabie sau o săgeată. Ni s-au întâlnit privirile, chiar şi prin văl, şi mi s-a pus un nod în gât. Oricum şi oricând s-ar întâmpla, nu va fi vina ta, Poppy. Şi tu nu trebuie să te învinuieşti nici o clipă!

Mă năpădiseră lacrimile. Nici nu concepeam că ar putea să i se întâmple ceva lui Vikter. Fusese extrem de greu pentru mine să îl pierd pe Hannes şi acum pe Rylan, şi nici unul din cei doi nu era nici pe departe la fel de apropiat de mine ca Vikter. Pe lângă Tawny, Vikter era singura persoană din viaţa mea care ştia de ce nu puteam să dorm noaptea şi de ce aveam nevoie să ştiu că mă pot proteja singură. Ştia mai multe decât propriul meu frate. Ar fi însemnat să îmi pierd din nou un părinte, şi de data aceasta ar fi fost mai rău chiar decât prima oară, pentru că amintirea mamei şi a tatei, feţele lor şi sunetul vocilor lor păliseră cu timpul. Ei rămăseseră prinşi pentru totdeauna în trecut, fantome ale celor care fuseseră cândva, pe când Vikter era prezentul, luminos şi clar.

— Spune-mi că înţelegi asta.

Vocea i se înmuiase.

Nu înţelegeam, dar am încuviinţat oricum din cap, pentru că de asta avea el nevoie.

— Rylan a fost un om bun. I s-a îngroşat glasul şi, pentru o clipă, durerea i-a umplut ochii, demonstrându-mi că şi el era afectat de moartea lui Rylan. Doar că se pricepea mai bine să o ascundă. Ştiu că a sunat ca şi cum n-aş fi avut această părere atunci când ne aflam cu Excelenţa Sa. Îmi asum ceea ce am spus. Rylan devenise prea încrezător, însă asta ni se poate întâmpla şi celor mai buni dintre noi. A fost un gardian bun şi a ţinut la tine. Nu ar vrea să te simţi vinovată. Mi-a strâns din nou umărul. Hai, trebuie să te speli.

În clipa în care am ajuns în camera mea, Vikter a verificat spaţiul, asigurându-se că vechea cale de acces pentru servitori era încuiată. Mă neliniştea faptul că simţise nevoia să îmi verifice odăile, dar mi-am zis că acţiona gândindu-se că e mai bine să te păzeşti decât să-ţi pară rău.

Înainte să plece, mi-am amintit de ceva ce ne spusese ducesa.

— Grupul despre care vorbea ducesa... Ştii la cine se referea?

— Nu ştiam că există un grup. Vikter i-a aruncat o privire lui Tawny, care ducea un braţ de prosoape curate în camera de baie. Vorbea adesea fără să se ascundă în faţa ei, dar acum... toată această situaţie era diferită. Însă eu nu sunt anunţat de toate intrările şi ieşirile din castel, aşa că nu-i tocmai o surpriză.

— Deci ducele încerca doar să evite panica? mi-am dat eu cu presupusul.

— Ducesa a fost întotdeauna mai directă, dar îmi închipui că i-a spus, probabil, adevărul comandantului. Vikter şi-a încordat maxilarul. Ar fi trebuit să fiu anunţat imediat.

Asta ar fi trebuit să se întâmple, şi nu conta că bănuia deja care era adevărul.

— Încearcă să te odihneşti. Şi-a lăsat mâna pe umărul meu. Voi fi afară, în caz că ai nevoie de ceva.

Am încuviinţat din cap.

Mi s-a pregătit rapid baia, lângă şemineu, apoi Tawny mi-a scos rochia pătată de sânge. Nu voiam s-o mai văd vreodată. M-am cufundat în apa fierbinte şi am început să-mi frec mâinile şi braţele până când au ajuns să se facă roz din cauza căldurii şi a fricţiunii. Brusc, chipul lui Rylan mi-a apărut în minte, şocul de pe faţa lui atunci când şi-a privit pieptul. Am închis ochii strâns şi m-am afundat şi mai adânc, lăsând apa să-mi treacă deasupra capului. Am stat aşa până când am simţit că-mi ard plămânii şi nu i-am mai văzut chipul lui Rylan. Abia atunci m-am ridicat la suprafaţă. Am rămas apoi nemişcată, cu genunchii vineţi strânşi la piept, până când mi s-a încreţit pielea şi apa a început să se răcească.

Am ieşit din cadă, am tras pe mine halatul pufos pe care Tawny mi-l lăsase pe unul dintre scăunelele din apropiere şi am păşit cu tălpile goale pe podeaua încălzită din piatră până la singura oglindă din cameră. Am şters cu palma aburul şi am privit în adâncul ochilor mei verzi. Tata ne lăsase mie şi lui Ian moştenire această culoare. Mama avea ochii căprui. Îmi aminteam asta. Regina îmi spusese cândva că, în afara ochilor, eram o copie perfectă a mamei pe când era de vârsta mea. Aveam fruntea ei pronunţată şi faţa ovală, pomeţii ascuţiţi şi gura plină.

Mi-am înclinat obrazul. Pielea uşor înroşită şi învineţită de la tâmplă şi de la colţul gurii abia se băga de seamă. Orice folosise vraciul, ajutase mult la vindecare.

Trebuie să fi fost acelaşi amestec pe care îl foloseam ca să-mi vindec urmele de bici care îmi însemnau adesea spatele.

Am îndepărtat acest gând şi mi-am privit obrazul stâng. Şi acesta se vindecase, deşi rămăseseră semne.

Nu îmi priveam prea des cicatricile, dar acum le-am privit. Am studiat porţiunea zimţată de piele, de un roz mai palid decât nuanţa tenului meu, care pornea de sub linia părului şi îmi cresta tâmpla, ocolindu-mi la mustaţă ochiul stâng. Rana vindecată mi se oprea lângă nas. O alta, mai scurtă, aflată mai

sus, îmi tăia fruntea şi sprânceana.

Mi-am ridicat degetele umede şi le-am lipit de cicatricea mare. Întotdeauna mi se păruse că am ochii şi gura prea mari pentru faţa mea, însă regina îmi spusese că mama fusese considerată o mare frumuseţe.

Ori de câte ori regina Ileana vorbea despre mama, o făcea cu afecţiune şi durere. Fuseseră apropiate, şi ştiam că regreta faptul că îi acordase mamei singurul lucru pe care i-l ceruse vreodată.

Permisiunea de a refuza Ascensiunea.

Mama fusese o doamnă de onoare, trimisă la curte în timpul Ritualului, însă tata nu era cavaler. Îl alesese pe tata în locul Binecuvântării zeilor, şi o astfel de iubire era... ei bine, era ceva ce eu nu întâlnisem niciodată. Şi probabil nu aveam să întâlnesc vreodată. Mă îndoiam că cei mai mulţi oameni aveau parte de aşa ceva, indiferent de viitorul care-i aştepta. Ceea ce făcuse mama era ceva rar. Ea fusese prima şi ultima.

Regina Ileana declarase în mai multe rânduri că, dacă mama ar fi făcut Ascensiunea, ar fi putut să supravieţuiască în acea noapte, însă asta însemna că era cu putinţă ca acea noapte nici să nu fi venit. Eu nu m-aş mai fi aflat acolo. Ian n-ar mai fi existat. Nu s-ar fi căsătorit cu tatăl nostru, iar, dacă ar fi făcut Ascensiunea, nu ar mai fi avut copii.

Ceea ce credea regina nu avea nici o relevanţă.

Dar, dacă în acea noapte, în care ceaţa venise după noi, părinţii mei ar fi ştiut cum să se apere, ar fi putut supravieţui amândoi. De aceea eu mă aflam acolo, în loc să fiu în mâinile unui bărbat hotărât să îi detroneze pe Ascendenţi şi mai mult decât dispus să verse sânge pentru a-şi împlini scopul. Dacă Malessa ar fi ştiut cum să se apere, ar fi avut măcar o şansă ca sfârşitul să fie altul.

Mi-am întâlnit încă o dată privirea în oglindă. Cel Întunecat n-avea să pună mâna pe mine. Era un jurământ pe care aveam de gând să-l ţin chiar dacă ar fi însemnat să ucid

sau să mor pentru asta. N-au trecut mai mult de douăzeci de minute, şi s-a auzit un ciocănit uşor în uşa alăturată, apoi vocea lui Tawny.

Mi-am coborât mâna şi apoi m-am întors încet de la oglindă. M-am schimbat într-o cămaşă de noapte, am lăsat o lampă aprinsă lângă uşă şi m-am suit în pat.

M-am răsucit apoi spre intrare.

— Sunt trează.

Tawny a intrat şi a închis uşa după ea.

— Eu... nu pot să dorm.

— Eu nici n-am încercat încă, am recunoscut.

— Pot să mă întorc la mine în cameră dacă eşti obosită, s-a oferit ea.

— Ştii bine că n-am să adorm prea curând.

Am bătut cu palma în saltea, aproape de unde mă aflam. Tawny a alergat spre pat şi a tras de colţul păturii, strecurându-se dedesubt. S-a răsucit cu faţa la mine.

— Mă tot gândesc la ce s-a întâmplat, şi eu nici măcar n-am fost de faţă. Nici nu pot să-mi închipui ce-ţi trece ţie prin cap. A făcut o pauză. În fapt, e probabil ceva legat de o răzbunare sângeroasă.

Am rânjit, în ciuda tuturor celor întâmplate.

— Să ştii că ai întru câtva dreptate.

— Uite cât sunt de uimită! mi-a replicat, apoi zâmbetul i-a pălit. Mă tot gândesc cât de ireale mi se par toate aceste întâmplări. Mai întâi Malessa, acum Rylan. Îl văzusem după cină. Era bine, sănătos. Trecusem pe lângă Malessa ieri-dimineaţă. Zâmbea şi părea fericită, ducea un buchet de flori. E ca şi cum... Nu pot să accept că ei nu mai sunt. Acum, sunt aici şi în secunda următoare s-au dus, brusc, fără nici un avertisment.

Tawny era una dintre puţinele persoane care nu avuseseră de-a face cu moartea. Părinţii, fratele ei mai mare şi sora erau încă în viaţă. În afară de Hannes, nici o persoană apropiată sau

din preajma ei nu îi murise.

Dar, chiar dacă mie moartea îmi era o cunoştinţă veche, încă mă şoca şi, aşa cum spusese şi Hawke, nu era mai iertătoare ori mai blândă cu mine.

Am înghiţit un nod.

— Nu ştiu cum s-au petrecut lucrurile în cazul Malessei. Ştiam că trebuia să fi fost terifiant, deşi nu ajuta cu nimic să spun asta. Dar pentru Rylan a fost rapid. Douăzeci, treizeci de secunde! am zis. Şi apoi s-a dus. Nu a suferit mult, iar durerea pe care a simţit-o s-a stins repede.

Tawny a tras adânc aer în piept şi şi-a închis ochii.

— Îmi plăcea de el. Nu era la fel de sever ca Vikter sau de împăunat ca Hannes şi ca restul. Puteai să vorbeşti cu el.

— Ştiu, am şoptit, cu gâtul arzându-mi.

Tawny a rămas tăcută pentru mai multe clipe, apoi a spus:

— Cel Întunecat. A făcut ochii mari. Părea mai degrabă...

— Un mit?

A încuviinţat din cap.

— Nu că n-aş fi crezut că este real. Doar că se vorbeşte despre el ca şi cum ar fi un căpcăun. Tawny s-a ghemuit, trăgându-şi pătura până sub bărbie. Dacă a fost chiar Cel Întunecat în grădină, iar tu ai reuşit să-l răneşti?

— Ar fi... grozav, şi m-aş lăuda cu asta până la sfârşitul veacului în faţa ta şi a lui Vikter. Dar, după cum ziceam, nu cred că a fost el.

— Slavă zeilor că ai ştiut ce să faci! S-a întins şi mi-a apucat o mână, strângând-o tare. Altfel...

— Ştiu.

În asemenea momente, era greu să-mi aduc aminte că eram unite de o datorie, că datoria ne crease legătura. I-am strâns la rândul meu mâna.

— Mă bucur că n-ai fost cu mine.

— Mi-ar plăcea să spun că mi-aş fi dorit să fiu acolo cu tine, ca să nu fi trecut prin asta singură, dar adevărul este că

mă bucur că nu am fost! a recunoscut ea. N-aş fi făcut decât să îţi distrag atenţia cu ţipetele mele.

— Nu-i adevărat. Ţi-am arătat cum să foloseşti un pumnal…

— Să mi se arate mişcările de bază e una, să îl folosesc împotriva unei alte fiinţe e cu totul altceva. Şi-a retras mâna. Aş fi stat, cu siguranţă, ca o momâie şi aş fi ţipat. Nu îmi e ruşine să recunosc asta, şi poate că ţipetele mele ar fi atras mai devreme atenţia gărzilor.

— Te-ai fi apărat! am zis eu şi chiar credeam asta. Te-am văzut cum te transformi când nu mai rămâne decât o prăjitură pe platou!

I s-a încreţit pielea din jurul ochilor de la râs.

— Bine, dar, dacă e vorba despre prăjituri, aş fi în stare să o împing şi pe ducesă de pe balcon ca să pun mâna pe ultima.

Am izbucnit în râs.

A zâmbit şi ea scurt, apoi a început să se joace cu ciucurii de la pătură.

— Crezi că regele şi regina te vor chema în capitală?

M-am încordat.

— Nu ştiu.

Asta nu era adevărat.

Dacă aveau să considere că nu mai eram în siguranţă în Masadonia, aveau să-mi ceară să mă întorc în capitală, cu aproape un an înainte de Ascensiune.

Însă nu gândul acesta îmi făcuse sângele să-mi îngheţe în vene. Ducesa îmi demonstrase că cea mai mare grijă a ei era ca Ascensiunea să nu fie ameninţată. Şi exista o cale prin care să se asigure de asta.

Regina ar fi putut să îi roage pe zei să mute mai devreme Ascensiunea.

*

La scurtă vreme după revărsatul zorilor, pe când soarele strălucea mai tare decât îl văzusem vreodată strălucind într-o dimineaţă din preajma iernii, mă aflam la dreapta lui Vikter. Stăteam la poalele Dealurilor Eterne, sub templele lui Rhahar, zeul veşniciei, şi ale lui Ione, zeiţa renaşterii. Templele se înălţau deasupra noastră, fiecare din ele construit din cele mai întunecate pietre, aduse din Orientul Îndepărtat, ambele edificii la fel de mari precum castelul Teerman, umbrind jumătate din vale, însă nu şi partea în care ne aflam noi. Era ca şi cum zeii şi-ar fi revărsat lumina asupra noastră.

Am privit în tăcere cum era ridicat pe rug trupul înfăşurat în giulgiu al lui Rylan Keal.

Vikter se resemnase după ce mă văzuse, nu pregătită de antrenament, ci îmbrăcată în alb şi cu văl. Ştia că nu avea cum să mă convingă să renunţ şi nu a scos nici un cuvânt cât am mers spre locul în care se ţineau funeraliile pentru toţi cei care locuiau în Masadonia. Chiar dacă prezenţa mea a atras multe priviri şocate, nimeni nu a îndrăznit să întrebe de ce eram prezentă în timp ce urcam poteca spre rug. Şi, chiar dacă ar fi spus ceva, nu mi-ar fi afectat în nici un fel decizia. Îi eram datoare lui Rylan să mă aflu acolo.

Am stat în spatele mulţimii, înconjuraţi de membri ai Gărzii Regale şi de gardieni de pe Metereze. Nu am vrut să mă apropii, din respect pentru gardieni. Rylan fusese gardianul meu personal, prietenul meu, dar pentru ei era un frate, iar moartea lui îi afecta în mod diferit.

În timp ce Înalta Preoteasă, înveşmântată în robă albă, vorbea despre curajul şi bravura lui Rylan, despre gloria pe care avea să o găsească alături de zei, despre viaţa eternă care-l aştepta, durerea ca de gheaţă pe care o simţeam în piept creştea.

Rylan părea atât de mic pe rug, de parcă s-ar fi micşorat în timp ce preoteasa presăra sare şi ulei peste corpul lui. Un miros dulce a umplut aerul.

Comandantul Gărzii Regale, Griffith Jansen, a făcut un pas în faţă, ducând torţa, cu mantia albă pe care o avea prinsă de umeri vălurindu-i-se în adierea vântului. Comandantul Jansen s-a întors spre noi, aşteptând. Mi-a luat o clipă ca să înţeleg de ce.

Vikter.

Fiind cel care lucrase cel mai îndeaproape cu Rylan, primea îndatorirea de a aprinde rugul. A făcut un pas în faţă, dar s-a oprit apoi, iar privirea i-a alunecat spre mine. Era clar că nu voia să plece de lângă mine, nici măcar aşa cum eram, înconjurată de zeci de gardieni, când era puţin probabil să se întâmple ceva.

Ah, şi atunci mi-am dat seama că din cauza mea nu putea să îşi ia rămas-bun aşa cum trebuia sau aşa cum îşi dorea. Nu mă gândisem nici o secundă că acesta ar putea fi motivul care-l făcuse iniţial să se opună ideii mele de a veni. Nici nu mă gândisem ce impact urma să aibă hotărârea mea asupra lui.

Simţindu-mă ca un copil răzgâiat, am vrut să-i spun că aveam să fiu în siguranţă.

— Am eu grijă de ea! s-a auzit o voce adâncă în spatele meu, una care n-ar fi trebuit să-mi fie familiară, dar îmi era.

Am simţit un gol în stomac, de parcă m-aş fi aflat pe buza unei prăpăstii şi, în acelaşi timp, bătăile inimii mi s-au accelerat. Nici nu era nevoie să mă întorc pentru a şti despre cine era vorba.

Hawke Flynn.

O, zeilor!

După tot ce se întâmplase, aproape uitasem de Hawke. *Aproape* era cuvântul-cheie, pentru că în acea dimineaţă mă trezisem dorindu-mi să-l fi aşteptat să se întoarcă la Perla Roşie.

Ideea că aş putea fi răpită şi folosită în orice fel şi-ar fi dorit duşmanii mei sau că aş fi putut fi ucisă înainte de a avea şansa să trăiesc lucrurile despre care oamenii vorbeau doar în

şoaptă devenise o realitate înfricoşătoare.

Privirea albastră-cenuşie a lui Vikter mi-a trecut peste umăr. S-au scurs câteva clipe lungi şi încordate în timp ce gardienii ne priveau.

— Da?

— Cu sabia şi cu viaţa mea! a răspuns Hawke, trecând la dreapta mea.

Senzaţia de gol mi-a revenit în stomac la auzul promisiunii lui, deşi ştiam că acesta este răspunsul pe care îl dau toţi gardienii, indiferent dacă vin de pe Metereze sau îi protejează pe Ascendenţi.

— Comandantul mi-a spus că eşti unul dintre cei mai buni de pe Metereze. Vikter şi-a încordat maxilarul, vorbind încet, în aşa fel încât doar eu şi Hawke să îl putem auzi. Mi-a spus că nu a mai văzut de ani buni pe cineva care să aibă îndemânarea ta cu arcul şi cu sabia.

— Sunt bun la ceea ce fac.

— Şi ce ar fi asta? l-a provocat Vikter.

— Să ucid.

Răspunsul simplu care a venit de pe buzele acelea, pe care le simţisem moi şi în acelaşi timp ferme, a fost un şoc. Însă nu m-a înspăimântat. Ci a avut chiar efectul opus, şi asta poate că ar fi trebuit să mă îngrijoreze. Sau, cel puţin, să îmi ridice nişte semne de întrebare.

— Ea este viitorul acestui regat! l-a avertizat Vikter.

M-am foit, cuprinsă de un amestec ciudat de afecţiune şi jenă. Spusese ce ar fi spus oricine, de la ducesă până la regină, însă ştiam că el rostise cuvintele pentru cine eram, nu pentru ceea ce reprezentam. Aceasta este persoana lângă care stai.

— Ştiu lângă cine stau, i-a răspuns Hawke.

Am simţit că mă îneacă un chicot isteric. Adevărul era că nu avea nici o idee lângă cine stătea. Spre slava zeilor, am reuşit să-mi înăbuş râsul.

— E în siguranţă cu mine! a adăugat Hawke.

Eram.

Şi nu eram.

Vikter s-a uitat la mine, şi tot ce-am putut să fac a fost să încuviinţez din cap. Nu puteam să vorbesc. Dacă vorbeam, Hawke mi-ar fi recunoscut poate vocea, şi apoi... zeilor, nici nu puteam să-mi închipui ce s-ar fi întâmplat.

Cu o ultimă privire aruncată în direcţia lui Hawke în semn de avertisment, Vikter s-a răsucit pe călcâie şi a pornit spre gardianul care ţinea torţa. Inima îmi bubuia încă în piept, dar am îndrăznit să arunc un ochi spre Hawke.

Mi-am dorit imediat să n-o fi făcut.

În lumina strălucitoare a soarelui de dimineaţă, cu părul negru-albăstrui dat pe spate, trăsăturile îi erau mai pronunţate, mai dure şi cumva cu atât mai frumoase. Linia buzelor era fermă. Nici urmă de gropiţă. Purta aceeaşi uniformă neagră pe care o avusese în noaptea aceea la Perla Roşie, doar că acum avea şi armura din piele şi fier a Meterezelor şi sabia prinsă, cu lama ei de hematit strălucind ca un rubin.

De ce făcuse un pas în faţă ca să mă apere? Erau de faţă gardieni regali. Zeci de gardieni care ar fi trebuit să facă asta. Mi-am trecut privirea pe deasupra mulţimii şi mi-am dat seama că nici unul dintre oameni nu privea lung în direcţia mea. M-am întrebat dacă asta se datora faptului că mă vedeau atât de rar sau era din cauză că se temeau de pedeapsa ducelui sau a zeilor în cazul în care m-ar fi privit.

Datoria lor era de a-şi da viaţa pentru cineva pe care ar fi fost considerat lipsit de respect să o privească prea mult sau de care nu puteau să se apropie fără permisiune. Am simţit intens ironia.

Dar Hawke era diferit.

Nu avea de unde să ştie că eu eram cea de la Perla Roşie. Nu mă mai auzise vorbind înainte şi mă îndoiam că gura şi bărbia mea erau *într-atât* de recognoscibile.

Ducesa spusese că Hawke venise din capitală cu nişte

recomandări strălucite şi că cel mai probabil avea să devină unul dintre cei mai tineri membri ai Gărzii Regale. Dacă asta era ceea ce Hawke îşi dorea, faptul că ieşea astfel în faţă avea, în mod cert, să-l ajute. Până la urmă, apăruse brusc un post neaşteptat în Garda Regală.

Dar nu era asta o bănuială cam sumbră?

Hawke şi-a încordat maxilarul, şi, pentru o clipă, am rămas fascinată. Apoi mi-am adus aminte de ce eram acolo. Nu pentru a mă holba la Hawke pe sub văl. Mi-am mutat privirea spre Vikter, care se apropia de rug.

Am respirat uşor şi am vrut să privesc în altă parte, să îmi închid ochii atunci când el avea să coboare torţa. Dar nu am făcut-o. Am urmărit cum flăcările cuprind iasca şi apoi trosnetul lemnului a umplut tăcerea. Mi-am simţit măruntaiele răsucindu-se în vreme ce vedeam cum focul se întindea grăbit, acoperindu-i trupul lui Rylan, iar Vikter îngenunchea în faţa rugului, cu capul plecat.

— Îi faci o mare onoare prin prezenţa ta aici.

Glasul lui Hawke era tăcut, dar cuvintele lui m-au făcut să tresar. Mi-am răsucit capul spre el. Se uita în jos la mine, cu nişte ochi atât de strălucitori, încât păreau cizelaţi chiar de zei din chihlimbar.

— Ne faci o mare onoare tuturor prin prezenţa ta.

Am deschis gura ca să-i spun că Rylan şi ei toţi meritau mult mai mult decât onoarea prezenţei mele, dar m-am oprit. Nu puteam risca.

Privirea lui Hawke a trecut pe deasupra bărbiei mele, întârziind la colţul gurii, unde ştiam că pielea era umflată.

— Ai fost rănită. Nu era o întrebare, ci o constatare, rostită pe un ton dur ca de granit. Poţi să fii sigură că acest lucru nu se va repeta.

Capitolul nouă

Sudoarea îmi umezea pielea. M-am aplecat şi m-am învârtit, coada lungă şi groasă de păr învârtindu-se şi ea după mine. Am lovit, iar piciorul meu gol s-a întâlnit cu fluierul piciorului lui Vikter.

Luat prin surprindere, s-a lăsat pe o parte, iar eu m-am aruncat după el. A încercat să lovească la rândul lui, dar a îngheţat. Şi-a coborât privirea spre pumnalul pe care i-l ţineam la gât.

Colţurile gurii i s-au lăsat în jos.

Am zâmbit.

— Am câştigat.

— Nu-i vorba despre câştigat, Poppy.

— Nu este?

Mi-am coborât pumnalul şi am făcut un pas înapoi.

— Este vorba despre a supravieţui.

— Şi asta nu înseamnă să câştigi, totuşi?

Mi-a aruncat o privire lungă şi şi-a trecut mâna pe deasupra frunţii.

— Presupun că poţi să spui şi asta, însă nu e un joc.

— Ştiu. Mi-am prins pumnalul la coapsă. Eram îmbrăcată cu o pereche de pantaloni strâmţi, groşi şi cu una dintre tunicile vechi ale lui Vikter. Am traversat podeaua pietruită spre o masă veche din lemn, de unde am ridicat un pahar cu apă pe care l-am dat pe gât. Dacă aş fi putut să mă îmbrac aşa în fiecare zi, pentru tot restul vieţii, aş fi fost o fată fericită. Dar, dacă ar fi fost un joc, tot eu aş fi câştigat.

— Ai fost în avantaj doar de două ori, Poppy.

— Da, dar, în ambele dăţi, aş fi putut să-ţi retez gâtul. Tu ai fost în avantaj de trei ori, dar nu m-aş fi ales decât cu răni superficiale.

— Răni superficiale? A râs, lucru care se întâmpla rar. Numai tu ai fi putut să zici că pierderea unui membru e o rană superficială. Nu ştii deloc să pierzi!

— Parcă ziceai că nu-i un joc!

A pufnit.

Am ridicat din umeri, rânjind. Firicele de praf dansau în lumina soarelui care se cernea prin ferestrele deschise. Sticla fusese de mult scoasă, iar camera era fie foarte friguroasă iarna, fie insuportabil de caldă vara. Însă nimeni nu ne căuta aici, aşa că ne descurcam cu temperaturile extreme.

Era dimineaţa de după înmormântarea lui Rylan, prea devreme pentru ca lumea din castel să se fi pus în mişcare. Aproape toţi servitorii şi ceilalţi curteni urmau programul Ascendenţilor, astfel încât toată lumea considera că era încă vreme de stat în pat. Tawny era singura care ştia unde mă aflam. Nici Rylan nu ştiuse, pentru că Vikter era cel care se ocupa întotdeauna de mine dimineaţa.

— Cum îţi e capul? m-a întrebat el.

— Bine.

Şi-a arcuit o sprânceană blondă spre mine.

— Spui adevărul?

Nu mai aveam decât o vânătaie palidă, albastră-mov, deasupra tâmplei. Pielea din jurul gurii mi se vindecase. Aveam o tăietură superficială pe interiorul obrazului, în care părea să se strecoare toată sarea atunci când mâncam, însă, în afară de asta, eram bine. Nu că aş fi recunoscut, dar sugestia lui Vikter de a lua lucrurile uşor şi de a mă odihni ajutase.

După înmormântarea lui Rylan, îmi petrecusem restul zilei în odăile mele, citind una dintre cărţile de care îmi făcuse rost Tawny. Era o poveste despre doi îndrăgostiţi fără noroc, dar care erau meniţi să fie împreună. Volumul se afla pe „lista cărţilor pe care Penellaphe nu are voie să le citească”, listă care cuprindea cam tot în afara unor materiale educaţionale şi a învăţăturilor zeilor. Terminasem deja romanul şi mă întrebam dacă Tawny ar fi putut să îmi mai aducă unul. Ceea ce era puţin probabil. Pregătirile pentru Ritualul care se apropia îi ocupau aproape tot timpul. Atunci când Tawny nu putea să-mi aducă vreo carte, mă strecuram pur şi simplu în ateneu şi mă serveam

singură. În plus, după ce fusesem aproape răpită şi după ce se întâmplase cu Malessa, nu voiam ca Tawny să umble singură de colo-colo.

Ceea ce însemna că nici eu nu ar fi trebuit să bântui fără gardieni, dar ateneul nu era prea departe. Era la doar câteva străzi de castel, şi puteai ajunge uşor la el prin crâng. Deghizată, nimeni nu avea să ştie că eram Fecioara, însă mi se părea încă destul de stupid şi de riscant să ies la atât de scurt timp după atac.

— M-a durut puţin azi-noapte, dar, de când m-am trezit, nu. Am făcut o pauză. Bărbatul ăla nu avea o lovitură prea puternică.

Vikter a pufnit şi s-a apropiat de mine, vârându-şi spada în teacă.

— Ai dormit bine?

M-am gândit că aş putea să mint.

— Arăt de parcă n-aş fi dormit?

Vikter s-a oprit în faţa mea.

— Tu rareori dormi bine. Îmi închipui că ce s-a întâmplat cu Rylan ţi-a dat şi mai mult peste cap programul oricum dificil de somn.

— Vai, îţi faci griji pentru mine? l-am tachinat. Eşti un tată atât de bun!

Expresia de pe chip i s-a înmuiat.

— Nu mai evita subiectul, Poppy.

— De ce? Mă pricep aşa bine la asta.

— De fapt, nu chiar.

Mi-am dat ochii peste cap şi am oftat.

— Mi-a luat ceva să adorm, dar n-am mai avut coşmaruri de ceva vreme.

Vikter m-a cercetat, de parcă ar fi încercat să îşi dea seama dacă minţeam – şi adevărul e că, probabil, şi-ar fi putut da seama. Nu minţeam... nu tocmai. Nu mai avusesem coşmaruri de când fusesem la Perla Roşie şi nu eram sigură de ce. Poate

că faptul că adormeam gândindu-mă la ceea ce se întâmplase la Perla Roşie îmi schimbase cumva macazul în creier şi îmi îndepărtase gândurile de la traumă. Dacă era aşa.... până la urmă, calul de dar nu se caută la dinţi!

— Cine crezi că îl va înlocui pe Rylan? am schimbat subiectul, înainte să meargă mai departe cu întrebările pe acel subiect.

— Nu sunt sigur, însă presupun că se va decide curând.

Gândul mi s-a îndreptat imediat spre Hawke, deşi n-ar fi fost cu putinţă să fie luat în calcul, având în vedere că erau atât de mulţi gardieni de pe Metereze care se aflau aici de mult mai mult timp. Dar întrebarea mi-a alunecat de pe buze oricum.

— Crezi că ar putea fi cel care a venit recent din capitală? Gardianul care mi-a stat alături la funeralii?

Cel care mă asigurase că nu aveam să mai fiu rănită din nou?

— Vorbeşti despre Hawke? a întrebat Vikter, în timp ce-şi prindea cealaltă spadă.

— Ah, aşa îl cheamă?

Şi-a ridicat ochii spre mine.

— Nu ştii deloc să minţi.

— Nu-i adevărat! M-am încruntat. În legătură cu ce se presupune că aş minţi?

— Nu-i ştiai numele?

Rugându-mă ca obrajii mei roşii să nu mă dea de gol, mi-am pus mâinile-n sân.

— De ce l-aş şti?

— Toate femeile din acest oraş îi ştiu numele.

— Ce legătură are asta cu discuţia noastră?

Buzele i-au zvâcnit, de parcă s-ar fi abţinut să nu zâmbească.

— Este un tânăr foarte chipeş – sau cel puţin aşa mi s-a spus –, şi nu-i nimic rău în faptul că ai observat asta. Şi-a luat privirea de la mine. Atât timp cât asta este tot ce faci.

Mi s-au aprins obrajii, pentru că făcusem mult mai mult decât să-l observ pe Hawke.

— Când, mai precis, aş fi avut ocazia să fac ceva mai mult decât să-l observ, lucru care este, dacă-mi permiţi să adaug, strict interzis?

Vikter a râs din nou, iar eu m-am încruntat şi mai tare.

— Când te-a oprit vreodată pe tine faptul că ceva este interzis?

— *Asta* este ceva diferit! am zis, întrebându-mă dacă nu cumva aveau să mă trăsnească zeii pentru cât minţeam. Şi când aş fi avut ocazia să fac aşa ceva?

— De fapt, chiar mă bucur că ai adus vorba despre asta. Micile tale aventuri vor trebui să se sfârşească.

Mi s-a căscat un gol în stomac.

— N-am idee despre ce vorbeşti.

M-a ignorat.

— Nu am spus prea multe despre furişările tale alături de Tawny în trecut, dar, după ce s-a întâmplat în grădină, trebuie să înceteze.

Mi-am dus mâna la gură.

— Credeai că nu ştiu? Zâmbea încetişor, mândru. Te urmăresc chiar şi atunci când crezi că nu o fac.

— Ei bine, asta e... dubios.

Nici nu voiam să ştiu dacă ştia că fusesem la Perla Roşie.

— Dubios sau nu, adu-ţi aminte de asta data viitoare când îţi vine ideea să te furişezi în toiul nopţii. Înainte să apuc să răspund, a adăugat: Iar în ceea ce-l priveşte pe Hawke, aş zice că vârsta pe care o are face puţin probabil ca el să-ţi devină gardian.

— Dar?

A început să-mi bată mai tare inima, şi aproape nici n-am observat că Vikter îmi luase paharul din mână.

— Dar este extraordinar de priceput, mai priceput decât mulţi dintre gardienii din Garda Regală. Nu-l periam ieri când

am spus asta. A venit aici, după ce făcuse o impresie foarte bună în capitală, şi pare să fie apropiat ca abilităţi de comandantul Jansen. Vikter mi-a băut paharul cu apă. Nu aş fi întru totul surprins *dacă* ar fi propus în defavoarea altora.

Acum, inima mi se zbătea de să-mi sară din piept.

— Dar... dar să devină gardianul *meu* personal? Cu siguranţă, o persoană care cunoaşte mai bine oraşul ar fi mai potrivită.

— De fapt, cineva nou, care este mai puţin probabil să devină prea încrezător în sine, ar fi de preferat. Ar vedea lucrurile cu alţi ochi faţă de noi, cei care trăim aici de ani întregi. Ar putea vedea puncte slabe şi ameninţări pe care noi le-am trece cu vederea din cauza monotoniei. Iar ieri a demonstrat că poate lua atitudine atunci când toţi ceilalţi privesc de pe margine.

Toate astea aveau sens, dar... Hawke nu putea să devină gardianul meu personal. Dacă devenea, ar fi trebuit să îi vorbesc la un moment dat, şi, dacă făceam asta, avea să mă recunoască până la urmă.

Şi apoi ce avea să se întâmple?

Dacă era apropiat de comandant şi determinat să se înalţe în rang, avea să mă raporteze, cu siguranţă. Până la urmă, gardienii cu cele mai înalte grade, care aveau şansa de a trăi cât să se poată retrage confortabil la bătrâneţe, erau cei din Gărzile Regale care îi protejau pe ducele şi pe ducesa de Masadonia.

*

În timpul zilei, când soarele era sus pe cer, Sala Mare, acolo unde se ţineau consiliile orăşeneşti săptămânale şi ceremoniile importante, era una dintre cele mai frumoase încăperi din întregul castel.

Ferestrele, mai înalte decât ale majorităţii caselor din oraş, erau spaţiate la vreo şase metri una de cealaltă şi permiteau

soarelui cald şi strălucitor să îmbăieze în lumină pereţii albi şi podelele. Ferestrele ofereau o privelişte spre grădini în partea stângă şi spre templele de pe Dealurile Eterne.

Tapiserii albe, de lungimea ferestrelor, atârnau pe pereţi, cu emblema regală brodată în centrul fiecăreia dintre ele. Coloanele de un alb cremos, împodobite cu aur şi argint, se răsfirau prin sala vastă. Din vase de argint se revărsau flori de iasomie albe şi mov, parfumând aerul cu mirosul lor dulce, reavăn.

Dar adevărata capodoperă din Sala Mare era tavanul pictat. Deasupra noastră se aflau toţi zeii, veghindu-ne. Ione şi Rhahar. Aios cea cu părul de foc, zeiţa iubirii, a fertilităţii şi a frumuseţii. Saion, zeul cu pielea întunecată, zeu al cerului şi al pământului – el era pământul, vântul şi apa. Lângă el se aflau Theon, zeul înţelegerii şi al războiului, şi sora lui geamănă, Lailah, zeiţa păcii şi a răzbunării. Apoi zeiţa cu păr negru, Bele, zeiţa vânătorii, înarmată cu arcul ei. Era şi Perus, zeul palid cu păr alb al ritualului şi al prosperităţii. Lângă el, zeul omului de rând şi al sfârşitului. Urma tiza mea, Penellaphe, zeiţa înţelepciunii, a loialităţii şi a datoriei – ceea ce mi se părea tare ironic. Toate chipurile erau surprinse cu detalii uluitoare, extrem de vii – toate, cu excepţia celui al lui Nyktos, regele tuturor zeilor, cel care făcuse prima Binecuvântare. Faţa şi trupul lui nu erau decât lumină selenară, de un argintiu strălucitor.

Dar, cum stăteam în picioare pe estradă, la stânga ducesei aşezate în jilţ, prin ferestre nu intra nici o rază de soare, ci doar întunericul nopţii. Numeroasele sfeşnice şi lămpi cu ulei, care fuseseră aduse pentru a oferi cât se putea de multă lumină, îşi împrăştiau strălucirea aurie prin sală.

Zeii nu păşeau sub soare.

Aşa că nici Ascendenţii nu o făceau.

Cum se adaptase Ian la asta? Atunci când era o zi însorită, îl găseai afară, mâzgălind într-unul dintre jurnalele lui,

consemnând cine ştie ce poveşti îi veniseră în minte. Acum, scria oare la lumina lunii? Aveam să aflu curând, în cazul în care mă chemau în capitală.

Am simţit fiorul neliniştii şi mi-am dat gândurile la o parte, înainte ca starea aceea să pună stăpânire pe mine. Am cercetat mulţimea de oameni care umpluse Sala Mare, prefăcându-mă că nu caut pe cineva anume – fără succes.

Ştiam că Hawke era acolo. Venea mereu, dar nu îl văzusem încă.

Agitată, mi-am trosnit degetele, în timp ce cineva – un bancher – îşi continua discursul laudativ dedicat familiei Teerman.

— Eşti bine?

Vikter şi-a plecat capul şi mi-a vorbit încet, în aşa fel încât doar eu să îl pot auzi.

M-am întors doar puţin spre stânga şi am încuviinţat din cap.

— De ce întrebi?

— Pentru că te tot foieşti de parcă ai avea păianjeni în rochie de când a început adunarea! mi-a răspuns el.

Păianjeni în rochie?

Dacă aş fi avut păianjeni în rochie, nu m-aş fi foit. Aş fi ţipat şi m-aş fi dezbrăcat până la piele. Nici că m-ar fi interesat cine m-ar fi văzut.

Nu ştiam ce mă făcea să fiu atât de agitată. Bine, erau un milion de lucruri, având în vedere tot ce se întâmplase în ultimul timp, dar... simţeam că era altceva.

Începuse după ce mă despărţisem de Vikter – o durere vagă de cap, pe care am pus-o în seama pumnului primit şi a faptului că exagerasem, poate, cu antrenamentul. Nu că aş fi recunoscut asta! Dar, după prânz, dispăruse, fiind înlocuită de un val de energie nervoasă. Îmi amintea de amestecul din boabe de cafea pe care Ian îl trimisese din capitală. Eu şi Tawny am băut doar câte o jumătate de cană, dar, după aceea,

nici una din noi nu a mai putut sta locului toată ziua.

M-am controlat să rămân nemişcată şi privirea mi s-a îndreptat spre partea stângă, spre grădini, acolo unde înainte îmi găseam liniştea. Am simţit o durere în piept. Nu mai mersesem în grădină noaptea trecută şi nici în cursul acelei zile. Nu îmi fusese interzis să merg acolo, dar ştiam că, dacă aveam să pun piciorul afară, aveam să fiu imediat înconjurată de gărzi.

Nici nu puteam să-mi închipui cum avea să decurgă Ritualul.

Dar nu credeam că aveam să mă mai pot întoarce vreodată în grădini, oricât de mult le-aş fi adorat – pe ele şi trandafirii lor. Chiar şi aşa, privind doar la conturul din umbră al grădinii, prin ferestre, îmi venea în minte privirea goală a lui Rylan.

Am respirat uşor şi mi-am mutat atenţia de la grădini spre capătul încăperii. Membrii curţii, cei care făcuseră Ascensiunea, stăteau cel mai aproape, flancând estrada. În spatele lor se aflau cavalerii şi doamnele de onoare. Printre ei stăteau gardieni regali, care purtau pelerine cu blazonul regal. Negustorii şi afaceriştii, sătenii şi muncitorii se înghesuiau în capăt, cu toţii veniţi cu petiţii pentru un lucru sau altul, dorind să-şi spună păsurile sau să ceară favoruri de la duce sau de la ducesă.

Mulţi dintre cei care se holbau la noi aveau ochii larg deschişi şi gurile întredeschise de uimire. Pentru unii dintre ei era prima oară când o vedeau pe această frumuseţe cu păr castaniu care era ducesa Teerman sau pe chipeşul duce, al cărui păr era atât de blond, încât părea aproape alb. Pentru mulţi era prima oară când se aflau atât de aproape de Ascendenţi.

Arătau de parcă s-ar fi aflat chiar în prezenţa zeilor, şi presupun că, într-un fel, chiar erau. Ascendenţii se trăgeau din zei, prin sânge, dacă nu prin naştere.

Şi apoi… eram eu.

Aproape nici unul dintre oamenii de rând care se aflau în Sala Mare nu o mai văzuse vreodată pe Fecioară. Acesta era un motiv suficient pentru a-mi atrage multe priviri furişe, curioase. Îmi imaginam că veştile despre moartea Malessei şi tentativa mea de răpire se împrăştiaseră până acum şi eram convinsă că asta contribuia la curiozitatea şi agitaţia care făceau să vibreze atmosfera din sală.

Tawny era excepţia. Ea părea pe jumătate adormită, şi a trebuit să-mi muşc obrazul ca să nu râd când am văzut-o înăbuşindu-şi un căscat. Ne aflam în sală deja de aproape două ore, şi ajunsesem să mă întreb dacă pe duce şi pe ducesă îi durea fundul de la atâta stat jos la fel de mult precum începeau pe mine să mă doară picioarele.

Probabil că nu.

Amândoi păreau aşezaţi confortabil. Ducesa era îmbrăcată în mătase galbenă, şi până şi eu trebuia să admit că ducele arăta chipeş în costumul lui negru.

Îmi amintea mereu de un şarpe palid peste care dădusem odată, lângă plajă, când eram mică. Era frumos să-l priveşti, dar muşcătura lui era periculoasă şi adesea mortală.

Mi-am înăbuşit un suspin, pentru că bancherul începuse să vorbească despre măreţia conducerii, şi mi-am mutat privirea spre temple...

Şi atunci, l-am văzut pe el.

Pe Hawke.

Un tremur ciudat şi-a găsit loc la mine în piept. Stătea între două coloane, cu braţele strânse la pieptul larg. La fel ca ieri, nu era nici o urmă de zâmbet tachinator pe chipul lui, iar trăsăturile ar fi părut aproape severe dacă n-ar fi fost cele două şuviţe de păr întunecat care-i căzuseră pe frunte, îmblânzindu-i expresia.

Am simţit un fior pe şira spinării. Privirea lui Hawke era ridicată spre estradă, spre locul în care mă aflam şi, chiar şi aşa, peste sală, prin văl, puteam să jur că privirile noastre s-au

întâlnit. Tot aerul mi-a dispărut din plămâni, sala întreagă părea să se estompeze, zgomotele, să amuţească, în timp ce noi ne uitam unul la altul.

Inima îmi bubuia în piept, iar mâinile îmi tremurau. Hawke se uita intens la mine, dar nu era singurul. Până şi Ascendenţii se holbau adesea.

Eram o curiozitate, o piesă spectaculoasă scoasă la expoziţie o dată pe săptămână pentru a le reaminti că zeii puteau interveni în mod activ în naşteri şi în vieţi.

Însă îmi simţeam în continuare ciudate picioarele, iar pulsul îmi bătea de parcă mi-aş fi petrecut ultima oră exersând diferite tehnici de luptă alături de Vikter.

Magnus, unul dintre majordomii ducelui, l-a anunţat pe următorul vorbitor, atrăgându-mi atenţia.

— Domnul şi doamna Tulis au cerut cuvântul, Excelenţe.

Îmbrăcaţi simplu, dar curat, cei doi au păşit în faţă din rândul celor care aşteptau în spatele sălii. Soţul îşi pusese braţul în jurul umerilor soţiei sale mai scunde, ţinând-o aproape de el. Femeia cu chipul palid avea părul strâns şi nu purta nici o bijuterie, dar ţinea în braţe un ghemotoc învelit. Ghemotocul s-a foit în timp ce se apropiau de estradă, mânuţe şi picioruşe ivindu-se din păturica de un albastru pal. Soţii aveau privirea aţintită în podea şi capul uşor plecat. Nu şi-au ridicat ochii până când ducesa nu le-a dat permisiunea să o facă.

— Puteţi vorbi! a spus ea cu voce suav feminină, ireal de catifelată.

Suna ca şi cum nu şi-ar fi ridicat niciodată vocea sau mâna la supărare. Ceea ce era adevărat, şi, pentru a o suta oară, m-am întrebat ce anume mai exact aveau în comun ea şi ducele. Nu-mi puteam nici măcar aminti ultima oară când îi văzusem atingându-se – nu că aceasta ar fi fost o condiţie pentru ca Ascendenţii să se căsătorească.

Spre deosebire de alţii, domnul şi doamna Tulis aveau în

mod clar sentimente unul faţă de celălalt. Se vedea din felul în care domnul Tulis îşi ţinea soţia aproape şi din privirea pe care ea i-o aruncase mai întâi lui şi apoi ducesei.

— Mulţumim! Privirea emoţionată a femeii s-a îndreptat ţintă spre bărbatul de viţă nobilă. Excelenţă.

Ducele şi-a înclinat capul.

— Este plăcerea noastră, i-a răspuns el. Ce putem face pentru tine şi familia ta?

— Am venit să ne prezentăm fiul, a explicat femeia, întorcând ghemotocul spre estradă.

Bebeluşul avea o feţişoară creaţă şi rumenă şi clipea cu ochi mari.

Ducesa s-a aplecat în faţă, păstrându-şi mâinile împreunate în poală.

— Este un scump. Cum îl cheamă?

— Tobias! a răspuns tatăl. Îi seamănă soţiei mele, e foarte frumuşel, dacă-mi e permis să spun, Excelenţă.

Am zâmbit.

— Asta aşa este. Ducesa a încuviinţat din cap. Sper că sunteţi cu toţii sănătoşi.

— Da. Sunt sănătoasă, iar el la fel. Este o mare bucurie pentru noi, o adevărată binecuvântare. Doamna Tulis s-a îndreptat, strângând bebeluşul mai aproape, la sânul ei. Îl iubim foarte mult.

— Este primul vostru născut? a întrebat ducele.

Domnul Tulis a înghiţit cu greu un nod.

— Nu, Excelenţă, nu este. El este cel de-al treilea copil al nostru.

Ducesa a bătut din palme.

— Atunci, Tobias este cu adevărat o binecuvântare, pentru că va avea onoarea de a-i servi pe zei.

— De aceea am venit azi, Excelenţă. Bărbatul şi-a luat mâna din jurul soţiei sale. Primul nostru fiu – iubitul nostru Jamie –, el... el a murit cu doar trei luni în urmă. Domnul Tulis

şi-a dres vocea. A avut o boală a sângelui, asta ne-au spus vracii. Vedeţi, s-a petrecut foarte repede. Într-o zi era bine, alerga peste tot şi făcea năzbâtii. Apoi, în dimineaţa următoare, nu s-a mai sculat. A zăcut câteva zile, dar până la urmă ne-a părăsit.

— Îmi pare extrem de rău să aud asta. Ducesa s-a sprijinit de spătarul scaunului. În vocea ei se simţea tristeţea. Şi cel de-al doilea fiu?

— L-am pierdut şi pe el din cauza aceleiaşi boli care l-a luat pe Jamie. Mama a început să tremure. Nu avea decât un an de viaţă.

Pierduseră doi copii? Mă durea inima pentru ei. Chiar dacă şi eu suferisem pierderi în viaţă, nu puteam să-mi închipui prin ce agonie trebuia să treacă un părinte atunci când îşi pierdea un copil, ce să mai vorbim despre doi. Ştiam că, dacă le-aş fi simţit durerea, aş fi vrut să fac ceva ca să le-o alin şi nu puteam să fac asta. Nu acolo. Am pus lacăt darului meu.

— Asta este o adevărată tragedie. Sper că găsiţi alinare ştiind că dragul vostru Jamie este alături de zei, împreună cu cel de-al doilea născut.

— Da. Este ceea ce ne-a ajutat să supravieţuim pierderilor suferite. Doamna Tulis a legănat uşor bebeluşul. Am venit astăzi aici cu speranţa... pentru a vă ruga...

A tărăgănat, parcă fără să poată încheia.

Soţul ei a fost cel care a continuat:

— Am venit astăzi aici pentru a vă ruga ca fiul nostru să nu fie cerut pentru Ritual atunci când va împlini vârsta necesară.

Prin sală s-a răspândit ecoul unui murmur de uimire, care venea din toate colţurile deodată.

Domnul Tulis şi-a încordat umerii, dar a mers mai departe.

— Ştim că cerem mult de la domniile voastre şi de la zei. El este cel de-al treilea fiu al nostru, dar i-am pierdut pe primii doi, iar soţia mea, oricât de mult şi-ar dori să mai aibă copii, nu

ar trebui să mai facă, după spusele vracilor. El este singurul copil care ne-a rămas. Ultimul.

— Dar tot al treilea fiu este! a răspuns ducele, şi în piept mi s-a căscat un gol. Nu contează dacă primul a trăit sau nu, asta nu schimbă faptul că cel de-al doilea copil – şi acum al treilea – este sortit să îi servească pe zei.

— Dar nu mai avem alţi copii, Excelenţă. Doamnei Tulis îi tremura buza de jos, în timp ce pieptul i se zbătea. Dacă aş rămâne însărcinată, aş putea muri. Noi…

— Înţeleg asta. Tonul vocii nu i se schimbase deloc. Şi tu înţelegi că, în vreme ce zeii ne-au dat o mare putere şi autoritate, legile Ritualului nu sunt ceva ce putem schimba.

— Dar puteţi vorbi cu zeii!

Domnul Tulis a făcut un pas în faţă, dar s-a retras imediat când mai mulţi gardieni regali s-au repezit spre el.

Din mulţime s-a înălţat un murmur. Am aruncat o privire spre locul în care se afla Hawke. Privea ce înţelegeam a fi cea de-a treia tragedie a familiei Tulis cu maxilarul dur ca pereţii de piatră care ne înconjurau. Avusese un al doilea sau al treilea frate care fusese dat Ritualului? Unul care fusese menit să servească la curte şi să primească Binecuvântarea zeilor şi altul pe care nu l-ar mai fi văzut niciodată?

— Aţi putea să le vorbiţi zeilor în numele nostru. Aţi putea? a întrebat domnul Tulis, cu vocea aspră ca nisipul. Suntem oameni buni.

— Vă rugăm! Pe obrajii mamei se rostogoleau lacrimile, iar mie îmi ardeau degetele să mă întind şi să o ating, să îi alin durerea, chiar şi pentru o clipă. Vă rugăm să încercaţi măcar. Ştim că zeii sunt miloşi. Ne-am rugat lui Aios şi lui Nyktos în fiecare noapte pentru acest dar. Tot ce cerem este ca…

— Ceea ce cereţi nu vi se poate oferi. Tobias este cel de-al treilea copil al vostru, iar aceasta este ordinea naturală a lucrurilor! a declarat ducesa.

Un oftat sfâşietor a scăpat din pieptul mamei.

— Ştiu că este greu şi că doare acum, dar fiul vostru este un dar pentru zei, nu un dar de la ei. De aceea nu le-am putea cere niciodată ce vreţi.

De ce nu? Cu ce-ar strica să întrebe? Erau, cu siguranţă, destui în serviciul zeilor, astfel încât un băiat să nu dea peste cap ordinea naturală a lucrurilor.

Şi, în plus, se făcuseră unele excepţii în trecut. Fratele meu era dovada. Mulţi dintre cei prezenţi păreau şocaţi, de parcă nu le-ar fi venit să creadă îndrăzneala acelei cereri. Erau alţii ale căror chipuri însă erau înmuiate de compasiune sau încruntate de furie. Privirile le erau fixate asupra estradei – asupra ducelui şi a ducesei Teerman – şi asupra mea.

— Vă rog! Vă implor! Vă rog!

Tatăl s-a lăsat în genunchi, cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune.

Am tresărit, cu inima cât un purice. Nu îmi dădeam seama cum se întâmplase sau de ce, dar îmi pierdusem controlul asupra simţurilor, iar acestea se deschiseseră. Am tras aer în piept. Durerea începea să curgă prin mine, ca nişte valuri îngheţate. Era atât de puternică, încât mi-au tremurat genunchii. Abia dacă mai puteam să respir.

După o clipă, am simţit mâna lui Vikter pe spatele meu şi am ştiut că era pregătit să mă apuce în caz că m-aş fi îndreptat spre cei doi. Îmi era îngrozitor de greu să stau acolo fără să fac nimic.

Mi-am smuls privirea de la domnul Tulis şi m-am forţat să respir adânc, regulat. Mi-am îndreptat ochii larg deschişi spre mulţime, imaginându-mi un zid, unul la fel de mare ca Meterezele, atât de înalt şi de gros, încât nici o durere nu putea străpunge prin el. Asta funcţionase întotdeauna în trecut şi a funcţionat şi acum. Ghearele agoniei şi-au pierdut din ferocitatea cu care mă strângeau, dar…

Privirea mi s-a agăţat de un bărbat blond. Se afla undeva în spate, cu bărbia plecată şi chipul acoperit aproape cu totul

de şuviţele care-i alunecaseră pe faţă. Am simţit… *ceva* arzând prin zidul pe care îl construisem, ceva ce nu semăna a nelinişte însă. Era fierbinte, precum durerea fizică, dar… îmi lăsa un gust amar pe gât, ca şi cum aş fi băut acid. Bărbatul trebuie să fi avut dureri, dar…

Tulburată, am închis ochii şi mi-am reconstruit zidul până când nu am mai simţit decât bătăile inimii mele. După câteva secunde, am putut să respir adânc şi apoi, în sfârşit, senzaţia ciudată a dispărut. Mi-am deschis ochii în faţa tatălui care se ruga.

— *Vă rugăm!* Ne iubim fiul! a strigat. Vrem să-l creştem ca să ajungă un om bun, ca să…

— Va fi crescut în templele lui Rhahar şi Ione, acolo unde va fi îngrijit cât timp se va afla în serviciul zeilor, aşa cum a fost hotărât de la prima Binecuvântare. Vocea ducelui era de neclintit şi plânsetele femeii au crescut. Prin noi, zeii îl protejează pe fiecare dintre voi de ororile din afara Meterezelor. De ceea ce vine din ceaţă. Şi tot ce trebuie să facem este să îi servim. Sunteţi dispuşi să îi mâniaţi pe zei doar pentru a ţine un copil acasă, să îmbătrânească şi poate să se îmbolnăvească şi să moară?

Domnul Tulis a scuturat din cap, cu chipul pălind.

— Nu, Excelenţă, nu am vrea să facem asta, dar este fiul nostru…

— Dar asta cereţi, i-a tăiat-o ducele. La o lună de la naştere, i-l veţi da Înalţilor Preoţi şi vă veţi simţi onoraţi făcând asta.

Nemaiputând să privesc chipurile ude de lacrimi, am închis din nou ochii, dorindu-mi să pot îneca într-un fel sunetul inimilor lor frânte. Chiar dacă aş fi putut să o fac însă, de uitat tot n-aş fi uitat. Adevărul era că trebuia să le ascult durerea. Trebuia să îi fiu martoră şi să mi-o amintesc. Să îi serveşti pe zei la temple era o onoare, da, dar şi o pierdere.

— Uscaţi-vă lacrimile! a implorat ducesa. Ştiţi că aşa este

drept şi că este voia zeilor.

Dar nu părea drept. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi cerut ca un copil să rămână acasă cu părinţii lui? Ca să crească, să trăiască şi să ajungă un membru folositor societăţii. Nici ducele, nici ducesa nu erau dispuşi să acorde o favoare atât de mică. Cum ar fi putut un muritor să nu fie mişcat de rugămintea mamei, de plânsul ei, de dezolarea disperată a soţului ei?

Dar ştiam deja răspunsul la această întrebare.

Ascendenţii nu mai erau muritori.

Capitolul zece

Am înăbuşit un căscat, în timp ce Tawny mă ajuta să-mi prind vălul, simţind că nu am avut nici o clipă de odihnă.

Peste noapte, mintea îmi mersese încontinuu. Nu puteam să-mi iau gândul de la Malessa şi de la Rylan, de la ameninţarea Celui Întunecat şi de la ce se întâmplase cu familia Tulis. Disperarea pură pe care o citisem pe faţa mamei în timp ce soţul ei o conducea afară din sală mă bântuia, la fel cum mă bântuia şi imaginea mulţimii care se trăsese în lături, lăsându-le cale liberă, ca să treacă. De parcă cererea lor îi lăsase pe soţii Tulis întinaţi de o molimă. La ieşirea lor, cu bebeluşul legănat în braţe, sfâşierea pe care o trăiau se proiectase în afară, devenind o entitate tangibilă.

Dar acestea nu erau singurele lucruri care mă chinuiseră.

Privirea de pe chipul lui Hawke atunci când urmărise cuplul îndurerat îmi revenea şi ea în minte. Furia îi încordase maxilarul şi îi strânsese buzele într-o linie fermă. Şi el nu fusese singurul din sală care avusese pe chip ceea ce putea fi cu uşurinţă luat drept resentimente. M-am gândit la bărbatul blond pe care îl văzusem şi la ce simţisem din partea lui. Fusese, cu siguranţă, un soi de durere, pentru că era singurul lucru pe care îl puteam simţi la alţi oameni. Îmi amintea însă

de furia pe care i-o citisem lui Hawke pe chip, pe care o văzusem şi pe feţele altora. Bărbaţi şi femei din diferite clase sociale, care nu se uitaseră la soţii Tulis cu dezgust, dar care îşi aţintiseră în schimb ochii la estradă, fără să-şi poată ascunde nemulţumirea şi amărăciunea. Unii dintre ei îşi dăduseră deja fiii sau fiicele preoţilor sau poate se pregăteau să-şi dea cel de-al doilea copil la curte după Ritual.

Observaseră ducele şi ducesa acele priviri? Mă îndoiam că le observaseră, dar eram sigură că cei din Garda Regală le văzuseră.

Aşa cum spusese Vikter, trăiam vremuri tulburi. Nu eram de părere că totul putea fi pus pe seama Descendenţilor. Parte din vină era a *ordinii naturale a lucrurilor* – a Ritualului, care începea să apară drept ceva nenatural atunci când erau ignorate situaţii dramatice precum cea a soţilor Tulis.

Putea fi schimbat felul în care decurgeau lucrurile? Aceasta era o altă întrebare care mă ţinuse trează. Eram sigură că zeii aveau destule fiice şi destui fii care să-i servească. Aveau la dispoziţie întregul regat şi ar fi fost cu putinţă ca fiecare caz în parte să fie luat în consideraţie atunci când se hotăra cine trebuia să îi servească pe zei după Ritual. Mulţi părinţi erau onoraţi ca fiii lor să facă asta, iar pentru alţii o viaţă în serviciul zeilor era una cu mult mai bună decât cea pe care ar fi avut-o dacă ar fi rămas acasă. Puteam schimba ceva odată ce mă întorceam în capitală, înainte de Ascensiune? Aveam această putere? Cu siguranţă, aveam mai multă influenţă decât cavalerii şi doamnele de onoare – eu eram Fecioara. Puteam să îi vorbesc reginei în numele soţilor Tulis, iar, dacă aveam să mă întorc de la zei ca Ascendentă, puteam să merg mai departe pe drumul spre schimbare.

Puteam cel puţin să încerc, ceea ce era deja mai mult decât erau dispuşi să facă ducele şi ducesa. Aceasta era hotărârea pe care o luasem înainte să adorm, doar pentru a mă trezi peste câteva ore pentru a mă întâlni cu Vikter.

— Pari a avea nevoie de un pui de somn! a comentat Tawny în timp ce-mi prindea ultimul lănţişor de văl.

— Dacă aş putea să fac asta! am oftat.

— N-am idee cum de nu poţi moţăi în timpul zilei! Tawny a păşit lângă mine şi a îndoit vălul în aşa fel încât să-mi cadă pe mijlocul spatelui. Dă-mi un scaun confortabil, şi eu...

— Şi tu o să fii ca moartă în câteva minute. Sunt aşa invidioasă! Mi-am strecurat picioarele în pantofii albi cu talpa subţire. Odată ce răsare soarele, nu mai pot să dorm.

— Asta pentru că tu nu poţi să trândăveşti! mi-a răspuns Tawny. Şi somnul implică şi ceva trândăveală, domeniu în care eu excelez.

Am râs.

— Cu toţii trebuie să fim buni la ceva.

S-a strâmbat la mine chiar înainte să se audă o bătaie scurtă în uşă şi apoi, imediat, vocea lui Vikter. M-am îndreptat spre uşă bombănind, deşi mă aşteptam la sosirea lui. Trebuia să mă întâlnesc cu preoteasa Analia pentru a face rugăciuni, deşi, în fapt, timpul se scurgea în timp ce preoteasa mă critica în toate privinţele, de la postură la cutele rochiei.

— Dacă vrei să fugi, am să-i spun lui Vikter că ai sărit pe fereastră! s-a oferit Tawny.

Am chicotit.

— Asta nu mi-ar asigura decât un avantaj de cinci secunde.

— Adevărat.

Tawny a ajuns înaintea mea la uşă şi a deschis-o larg. Din clipa în care i-am văzut chipul lui Vikter, m-am încordat.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Ai fost chemată de duce şi de ducesă, m-a anunţat el.

Am simţit junghiurile neliniştii. Tawny mi-a aruncat o privire agitată.

— Pentru ce?

— Cred că în legătură cu cel care-l va înlocui pe Rylan.

În loc să mă simt uşurată, la fel ca Tawny, care îşi relaxase

umerii, neliniştea mie mi s-a accentuat.

— Ştii cine este?

L-am urmat pe Vikter în hol. El a scuturat din cap, iar o şuviţă de păr blond-cenuşiu i-a alunecat pe frunte.

— Nu mi s-a spus.

Nu era ceva neobişnuit, dar mă gândeam că, de vreme ce Vikter urma să lucreze îndeaproape cu cel care avea să-l înlocuiască pe Rylan, avea să fie anunţat printre primii.

— Cum rămâne cu preoteasa Analia? am întrebat, ignorând sprânceana ridicată a lui Tawny, care mă prinsese din urmă.

Da, şi eu eram surprinsă că puneam acea întrebare, de vreme ce aproape că preferam să sar pe fereastră decât să petrec o după-amiază ascultând vorbindu-se despre toate defectele mele. Dar aveam un presentiment rău, neliniştea mi se cuibărise în piept.

— A fost anunţată că nu vor fi întâlniri săptămâna aceasta, mi-a răspuns Vikter. Sunt sigur că eşti dezamăgită să auzi asta.

Tawny şi-a înăbuşit un chicot, în timp ce eu am scos limba pe la spatele lui Vikter. Ne-am croit drum spre capătul aripii castelului, care era, de altfel, destul de pustiu, şi ne-am îndreptat spre holul îngust ce dădea spre scara principală. Treptele late de piatră coborau într-un foaier în care se aflau servitori care ştergeau de praf statuia Penellaphei şi pe cea a lui Rhain. Statuile de doi metri jumătate, din calcar, se înălţau în centrul spaţiului circular şi erau curăţate în fiecare după-amiază. Cum ar fi putut fi vreun fir de praf sau de murdărie pe vreuna din ele mă depăşea.

Foaierul conducea spre partea din faţă a castelului, acolo unde se aflau Sala Mare, camerele de zi şi atriumul. Vikter ne-a condus însă spre partea dreaptă a statuilor, pe sub arcada decorată cu o ghirlandă verde, bogată. Masa uriaşă de banchet, gândită pentru zeci de meseni, era goală, cu excepţia vazei de aur aflate în centru, în care se răsfirau mai mulţi trandafiri de

noapte cu coadă lungă. Am simţit că rămân fără aer şi privirea mi s-a aţintit la trandafiri în timp ce ocoleam masa, îndreptându-ne spre una dintre uşile din partea dreaptă, care fusese lăsată deschisă. Florile, parfumul lor...

Aproape că puteam simţi mirosul sângelui.

Tawny mi-a atins uşor umărul, atrăgându-mi atenţia. Am tras aer în piept, străduindu-mă să zâmbesc. Privirea ei îngrijorată a rămas asupra mea, în timp ce Vikter deschidea uşa de la unul dintre numeroasele birouri ale familiei Teerman, acesta fiind unul dintre cele folosite pentru întâlniri mai intime. Mi-am rotit privirea prin încăpere, iar inima mi-a stat în loc.

Nu pentru că ducele stătea la biroul lui negru, cu capul palid aplecat asupra a cine ştie ce hârtii pe care le avea în mână. Nici pentru că ducesa stătea la dreapta lui şi discuta cu comandantul Jansen. Reacţia mea se datora tânărului cu părul brunet care se afla lângă comandant, îmbrăcat în negru, cu armură de piele şi fier.

Buzele mi s-au întredeschis, în timp ce inima mi-a coborât tocmai în pântec. Tawny s-a oprit brusc şi a clipit des, de parcă doar ce intrase într-o cameră în care dăduse peste unul dintre zei. Şi-a îndreptat privirea uşor spre mine, cu colţurile gurii ridicate. Părea curioasă şi amuzată, şi sunt sigură că, dacă ar fi putut să-mi vadă faţa, şi-ar fi dat seama că arătam ca şi cum aş fi fost gata să fug.

În acea clipă, îmi doream să-i fi spus despre Hawke şi Perla Roşie.

Nu-mi venea în minte alt motiv pentru ca Hawke şi comandantul să se fi aflat acolo împreună, dar m-am agăţat cu disperare de speranţa că Vikter se înşelase şi că nu avea nimic de-a face cu înlocuirea lui Rylan. Dar care ar fi putut fi motivul atunci?

M-a cuprins o nouă spaimă. Dacă Hawke descoperise că eu fusesem cea de la Perla Roşie? O, zeilor! Părea puţin

probabil, dar nu era la fel de puţin probabil şi că Hawke avea să-mi devină gardian? Inima începuse din nou să-mi bată – de-a dreptul nebuneşte!

Ducele şi-a ridicat privirea din hârtii, chipul lui rece şi frumos netrădând nimic din ce avea să se întâmple.

— Te rog, închide uşa, Vikter!

Toate detaliile încăperii îmi săreau în ochi cu prea mare precizie, în timp ce Vikter se îndrepta să împlinească cererea. Blazonul regal pictat cu aur pe peretele de marmură albă din spatele ducelui era orbitor, iar contrastul dintre pereţii goi şi stucatura neagră de pe întreaga lungime şi lăţime a camerei era prea puternic. Se mai afla un singur scaun acolo, în afara celui pe care stătea ducele. Unul cu spetează, pluşat, de culoare crem, pe care îl ocupa de obicei ducesa. Cealaltă opţiune pentru a sta jos erau băncile de calcar lustruite, aşezate pe trei rânduri ordonate.

Camera era la fel de rece ca ducele, însă era de preferat celeilalte încăperi pe care o alegea de obicei. Cea în care fusesem chemată mult prea des.

— Mulţumesc.

Teerman a înclinat din cap spre Vikter, cu un zâmbet sever, în timp ce cobora pe birou documentul pe care-l avea în mână. Ochii lui negri şi goi s-au îndreptat spre locul în care mă aflam, chiar lângă uşă. A strâns din buze şi mi-a făcut semn să mă apropii.

— Te rog, ia loc, Penellaphe!

Cu picioarele în mod straniu amorţite, m-am străduit să traversez distanţa scurtă, întru totul conştientă de privirea lui Hawke, care îmi urmărea fiecare pas. Nu era nevoie să-l văd ca să ştiu că mă urmărea. Privirea lui era mereu intensă. M-am aşezat pe marginea băncii din mijloc şi mi-am împreunat mâinile în poală. Tawny s-a pus pe cea din spatele meu, în vreme ce Vikter s-a tras ca să stea la dreapta mea, între mine şi comandant şi Hawke.

— Sper că eşti bine, Penellaphe? a întrebat ducesa, luând loc pe scaunul de lângă birou.

Sperând să primesc doar întrebări simple, am încuviinţat din cap.

— Sunt uşurată să aud asta. M-am temut că a fost prea mult pentru tine să participi la consiliul orăşenesc la atât de scurt timp de la atac.

Pentru prima oară, eram recunoscătoare că purtam vălul. Pentru că, dacă faţa mi-ar fi fost la vedere, nu aş fi putut ascunde cât de ridicolă era acea îngrijorare. Fusesem învineţită. Nu rănită serios sau lovită în piept de o săgeată, aşa, ca Rylan. Urma să mă fac bine – *eram* bine. Rylan n-avea să se mai facă niciodată bine.

— Evenimentele care s-au petrecut în grădină reprezintă motivul pentru care ne-am adunat aici, a luat cuvântul ducele.

Muşchii din lungul gâtului şi ai spatelui mi s-au încordat.

— Odată cu moartea lui... Sprâncenele lui blonde s-au ridicat în timp ce eu eram cuprinsă de uluire. Cum îl chema? a întrebat-o pe ducesă, care şi-a încreţit fruntea. Pe gardian?

— Rylan Keal, Excelenţă! a răspuns Vikter înainte să-i strig eu numele.

Ducele a pocnit din degete.

— A, aşa! Ryan. Odată cu moartea lui Ryan, ai rămas fără unul din gardieni.

Mi-am strâns degetele în pumni. Rylan. Numele lui era *Rylan*. Nu Ryan.

Nimeni nu l-a corectat.

— Din nou..., a adăugat după un moment de tăcere, buzele contorsionându-i-se într-o caricatură de zâmbet. Doi gardieni pierduţi într-un an. Sper că nu devine un obicei! O spusese de parcă, cine ştie cum, eu eram de vină. În fine, odată cu apropierea Ritualului – şi a Ascensiunii –, Vikter nu poate rămâne singurul care să te vegheze îndeaproape, a continuat Teerman. Trebuie să-l înlocuim pe Ryan.

Mi-am muşcat obrazul.

— Ceea ce, presupun că ţi-ai dat seama deja, explică de ce sunt aici comandantul Jansen şi gardianul Flynn.

Se prea poate să mi se fi tăiat respiraţia.

— Gardianul Flynn îi va lua locul lui Ryan din acest moment! a spus ducele, confirmând ce bănuisem din clipa în care păşisem în cameră – dar să îl aud spunând-o cu voce tare era altceva. Sunt sigur că este surprinzător, având în vedere că este nou la noi în oraş şi că este un membru destul de proaspăt al Gărzii Regale.

Exact întrebările pe care mi le puneam. Ducele părea să şi le pună la rândul lui.

— Sunt mai mulţi gardieni de pe Metereze care aşteaptă să fie promovaţi, iar aducerea lui Hawke nu este o lipsă de consideraţie faţă de ei. Ducele s-a lăsat pe spate şi şi-a încrucişat picioarele. Dar comandantul ne-a asigurat că Hawke este mai potrivit pentru această misiune.

Nu-mi venea să cred ce se întâmpla.

— Poate că gardianul Flynn este nou în oraş, dar aceasta nu este o slăbiciune. El poate să vadă cu ochi proaspeţi posibilele ameninţări! a vorbit comandantul Jansen, aproape redând cuvintele lui Vikter. O mulţime de gardieni ar fi trecut cu vederea posibilitatea ca în Grădinile Reginei să existe un punct slab. Nu din cauza lipsei unor abilităţi...

— Discutabil, a murmurat ducele.

Comandantul a continuat, ignorând cu înţelepciune comentariul:

— Ci pentru că există un simţ fals al siguranţei şi o complacere care apare adesea atunci când cineva trăieşte într-un loc pentru prea mult timp. Hawke nu are o astfel de familiaritate.

— Are, de asemenea, experienţa recentă a pericolelor de dincolo de Metereze, a vorbit ducesa, şi eu mi-am concentrat privirea asupra ei. Ascensiunea ta va avea loc în mai puţin de

un an, dar, chiar dacă vei fi chemată mai devreme decât ne aşteptăm sau abia pentru Ascensiune, faptul că vei avea pe cineva cu o astfel de experienţă este de nepreţuit. Nu va trebui să apelăm la hăitaşii noştri pentru a ne asigura că drumul tău spre capitală va fi pe cât de sigur cu putinţă. Descendenţii şi Cel Întunecat nu sunt singurii de care trebuie să te temi acolo, afară, să ştii.

Ştiam.

Iar ceea ce spunea avea sens. Nu existau prea mulţi hăitaşi, şi nu mulţi gardieni erau pregătiţi să călătorească în afara Meterezelor. Ar fi trebuit să fie extraordinar de buni la...

Ucis.

Nu la asta spusese Hawke că se pricepea foarte bine?

— Faptul că este posibil să fii chemată în capitală pe neaşteptate a jucat un rol în decizia pe care am luat-o! a declarat Jansen. Plănuim călătoriile în afara Meterezelor cu cel puţin şase luni înainte şi este posibil ca, atunci când sau dacă regina îţi va solicita prezenţa în capitală, să fim nevoiţi să îi aşteptăm pe hăitaşi să se întoarcă. Având-l pe Hawke am putea, în mare parte, să evităm această situaţie.

Zeii mă urau.

Şi asta nu era întocmai surprinzător, având în vedere toate lucrurile interzise pe care le făceam în mod regulat. Poate mă urmăriseră, iar aceasta era pedeapsa mea. Căci, altfel, cum de se gândise comandantul că nici un alt gardian de pe Metereze nu era mai potrivit sau mai bine antrenat?

Era Hawke *chiar* atât de bun?

Mi-am mişcat atunci capul involuntar, fără să gândesc. Am privit spre locul în care se afla Hawke şi i-am întâlnit ochii aţintiţi asupra mea. Am simţit un fior pe şira spinării. El şi-a plecat capul, semn că m-a văzut, şi aş fi putut să jur că avea o urmă de strălucire în ochii de culoarea chihlimbarului, de parcă ar fi fost amuzat de toate astea. Însă era cu siguranţă vorba doar despre paranoia mea.

— Ca membru al Gărzii Regale personale a Fecioarei, este posibil să apară situaţii în care să o vezi fără văl. Tonul ducesei era blând, poate chiar puţin milos, şi atunci m-a lovit. Ştiam ce urma să se întâmple. Ţi-ar putea distrage atenţia să vezi faţa cuiva pentru prima oară, mai ales a unei Alese, şi asta ţi-ar putea afecta abilitatea de a o proteja. De aceea, zeii permit această excepţie.

Cumva, fusesem atât de distrasă de spaima de a fi descoperită, încât uitasem ce se întâmplase atunci când Rylan fusese adus să lucreze alături de Vikter.

— Comandante Jansen, te rog să aştepţi afară, a spus ducele.

Privirea mi s-a îndreptat glonţ spre el. Avea pe chip un zâmbet cu totul satisfăcut, deloc forţat sau tensionat. Nici nu mi-am dat seama că ieşise comandantul până când s-a auzit ţăcănitul uşii care s-a închis în urma lui, făcându-mă să tresar.

— Eşti pe cale să vezi cu ochii tăi ceea ce numai puţini au văzut: o Fecioară fără văl! l-a anunţat Teerman pe Hawke.

Însă el avea privirea aţintită asupra mea, spre mâinile care îmi tremurau în poală.

Pe faţa ducelui a apărut un zâmbet care mi-a întors stomacul pe dos.

— Penellaphe, te rog, arată-ţi chipul!

Capitolul unsprezece

Existaseră în viaţa mea câteva episoade în care realitatea îmi păruse mai mult ca un vis.

Noaptea în care auzisem ţipetele mamei şi strigătele tatei, care îmi cerea să fug, era unul dintre ele. Totul apăruse ca prin ceaţă, de parcă aş fi fost acolo, dar cumva separată de trupul meu. Măcelul părinţilor mei fusese cu mult mai traumatizant decât ce se întâmpla acum. Şi, cu toate acestea, eram foarte aproape de a fi descoperită. Şi dacă Hawke avea să-i spună

ducelui unde fusesem...

Mi s-a uscat gura, şi mi-am simţit gâtul strâns parcă de un pumn invizibil.

Poate că Vikter avusese dreptate când spusese că îmi doream să fiu considerată nevrednică. Dar, chiar şi dacă ar fi fost adevărat, mi-aş fi dorit să fiu cât mai departe cu putinţă de duce dacă şi când s-ar fi întâmplat asta.

Hawke nu îmi văzuse tot chipul în noaptea de la Perla Roşie, dar văzuse suficient încât să mă poată recunoaşte. La un moment dat era clar că avea să-şi dea seama. Probabil după ce m-ar fi auzit vorbind. Nu mă gândisem însă că acel moment ar fi putut fi în prezenţa ducelui şi a ducesei.

— Penellaphe. Tonul ducelui avea o urmă de ameninţare. Întârziam prea mult. Nu avem toată ziua la dispoziţie.

— Las-o puţin, Dorian! Ducesa s-a întors spre soţul ei. Ştii de ce ezită. Avem timp.

Nu ezitam din cauza a ceea ce credeau ei – motivul care îl făcea pe duce să zâmbească cu atâta încântare. Desigur, nu mă simţeam confortabil să-mi descopăr chipul – *cicatricile* – în faţa lui Hawke. Adevărul era însă că acesta era ultimul lucru la care mă gândeam în acea clipă, însă probabil că ducele se delecta în sinea lui.

Bărbatul ăla pur şi simplu mă ura.

Dorian Teerman se prefăcea că nu mă ura, că mă considera un miracol, o Aleasă, la fel cum credea soţia lui. Dar eu ştiam adevărul. Timpul pe care îl petrecusem în celălalt *birou* al lui îmi demonstrase exact care era părerea lui despre mine.

Nu eram sigură ce anume din mine îl făcea să mă urască, dar trebuia să fi fost ceva. Din câte ştiam eu, se purta întru câtva decent cu cavalerii şi doamnele de onoare. Dar cu mine? Nu adora nimic mai mult decât să descopere ceva care mă făcea să nu mă simt confortabil şi apoi să-l exploateze. Şi, dacă chiar voiam să-i fac ziua frumoasă, trebuia să-i ofer un motiv

de dezamăgire, o scuză ca să-şi continue *lecţiile*.

Cu faţa roşie ca focul – mai mult din cauza furiei şi a frustrării decât a ruşinii –, mi-am întins mâna după clemele care ţineau lănţişoarele în aceeaşi clipă în care s-a ridicat şi Tawny, aproape rupându-mi-le. Vălul s-a slăbit şi, înainte să alunece, Tawny i-a prins marginile şi m-a ajutat să-l trag.

Aerul rece mi-a mângâiat obrajii şi gâtul. M-am uitat direct la duce. Nu sunt sigură ce a citit pe faţa mea, dar zâmbetul i-a pălit, iar ochii i s-au preschimbat în aşchii de obsidian. Şi-a încleştat dinţii, şi, deşi ştiam că nu ar fi trebuit să o fac, nu m-am putut abţine…

Am zâmbit.

Era doar umbra unui zâmbet, care probabil trecuse neobservată de toţi cu excepţia ducelui, pentru că el o văzuse. Ştiam.

Eram sigură că aveam să plătesc pentru asta mai târziu, dar, deocamdată, nu îmi păsa.

Cineva s-a mişcat la dreapta mea, punând capăt momentului dintre mine şi duce şi aducându-mi aminte că nu eram singuri în încăpere. El nu era singurul care mă privea.

Partea dreaptă a feţei mele îi era vizibilă lui Hawke, partea despre care ducele spunea adesea că este frumoasă. Cea care semăna, probabil, cu a mamei.

Am respirat uşor şi mi-am întors capul, până când am ajuns faţă în faţă cu Hawke. Fără semiprofiluri. Fără să mă ascund, fără o mască cu care să îmi acopăr cele două cicatrici. Aveam părul împletit într-o coadă şi apoi strâns în coc – nici el nu ascundea nimic. Putea să vadă tot ce fusese dezvelit la Perla Roşie şi ceea ce fusese ascuns. A văzut cicatricile. M-am pregătit sufleteşte. Aşa cum ştia şi ducele că aveam să fac, pentru că, în adâncul sufletului meu, indiferent de ceea ce credea Teerman, reacţia lui Hawke avea să mă afecteze.

Să mă doară mai mult decât ar fi trebuit.

Dar n-aveam să arăt asta!

Mi-am ridicat bărbia şi am aşteptat privirea şocată şi plină de repulsie sau, chiar mai rău, de milă. Nu mă aşteptam la altceva. Frumuseţea era foarte invidiată şi dorită, iar perfecţiunea – cu atât mai mult. Pentru că frumuseţea era considerată divină.

Privirea aurie a lui Hawke mi-a cercetat faţa, atât de intens, încât am simţit-o ca pe o mângâiere în jurul cicatricilor, a obrajilor şi apoi a buzelor. M-a trecut un fior atunci când ochii i s-au întors spre ochii mei. Privirile ni s-au contopit. Am stat aşa. Aerul părea să fi dispărut din încăpere, iar eu m-am înroşit, încălzită, de parcă aş fi stat prea mult timp în soare.

Nu ştiam ce era în ochii lui, dar nu şoc, nici repulsie şi în nici un caz milă. Chipul lui nu arăta indiferent. Era *ceva* acolo, în ochii şi pe buzele lui, dar nu-mi dădeam seama ce.

Apoi însă, a vorbit ducele, pe un ton fals agreabil:

— Este cu adevărat o operă de artă, nu-i aşa?

M-am încordat.

— Jumătate din faţa ei este o operă de artă, a murmurat ducele, carnea răcindu-se pe mine şi apoi luând foc, în vreme ce stomacul mi se întorsese pe dos. Cealaltă jumătate este un coşmar.

Mi-a trecut un fior prin braţe, dar am stat cu capul sus şi am rezistat pornirii de a apuca ceva, *orice*, cu care să arunc în capul ducelui.

Ducesa a spus ceva, nu eram prea sigură ce. Hawke, privindu-mă în continuare adânc în ochi, a păşit în faţă.

— Amândouă jumătăţile sunt la fel de frumoase ca întregul.

Mi-am întredeschis buzele ca să iau aer. Nici măcar nu m-am putut întoarce pentru a vedea reacţia ducelui, deşi eram convinsă că era furibund.

Hawke şi-a aşezat mâna pe mânerul sabiei lui şi s-a plecat uşor, fără să-şi ia o clipă ochii de la mine.

— Cu sabia şi cu viaţa mea, jur să te apăr, Penellaphe! a

grăit el, cu voce adâncă şi catifelată, care îmi amintea de bogăţia şi decadenţa ciocolatei. Din această clipă, până în clipa de pe urmă, sunt al tău.

*

Am închis uşa de la dormitor în urma mea şi m-am rezemat de ea, respirând greoi. Îmi spusese numele atunci când făcuse jurământul de a-mi fi gardian. Nu pentru ceea ce reprezentam, ci pentru *cine* eram, şi asta...

Asta nu fusese aşa cum trebuia să fie.

„Cu sabia şi cu viaţa mea, jur să te apăr, Fecioară, Aleasă. Din această clipă, până în clipa de pe urmă, sunt al tău.”

Aşa depusese jurământul Vikter – la fel Hannes şi apoi Rylan.

Oare comandantul nu îl informase pe Hawke care erau cuvintele potrivite? Nu-mi puteam închipui că uitase. Privirea ducelui, după ce Hawke încheiase, ar fi putut să aprindă în flăcări şi iarba udă.

Tawny s-a întors cu faţa la mine, rochia ei de un albastru pal foşnindu-i în jurul gleznelor.

— Hawke Flynn este gardianul tău, Poppy.

— Ştiu.

— Poppy! mi-a repetat ea numele, strigând practic. Acela... A arătat cu degetul spre hol. Este gardianul tău!

Inima îmi bubuia în piept.

— Vorbeşte mai încet!

M-am îndepărtat de uşă şi am tras-o pe Tawny de mână după mine.

— Stă probabil afară...

— În calitate de gardian al tău – personal! a declarat a treia oară.

— *Ştiu*.

Cu inima bătând de să-mi spargă pieptul, am tras-o spre

fereastră.

— Şi ştiu că va suna îngrozitor, dar trebuie să o spun. Nu pot să mă abţin. Avea ochii mari de entuziasm. Este o mare îmbunătăţire.

— Tawny! i-am răspuns, eliberându-mi mâna din a ei.

— Ştiu. Recunosc că sună rău, dar a trebuit să o spun. Şi-a dus mâna la piept şi a aruncat din nou o privire spre uşă. E destul de… interesant de privit.

Într-adevăr.

— Şi e în mod clar interesat să avanseze în rang.

S-a încruntat în vreme ce s-a întors spre mine.

— De ce ai spune asta?

M-am holbat la ea, întrebându-mă dacă fusese atentă vreun pic la ce spusese ducele.

— Tu ai auzit vreodată despre un gardian regal atât de tânăr?

Tawny a strâmbat din nas.

— Nu. N-ai auzit. Asta îţi aduce prietenia comandantului Gărzii Regale! am punctat, cu inima bătând nebuneşte. Nu pot să cred că nu au găsit un alt gardian regal la fel de bine pregătit.

Tawny a deschis gura, a închis-o, apoi a mijit ochii.

— Ai o reacţie foarte ciudată, neaşteptată.

Mi-am pus mâinile-n sân.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Nu ştii? L-ai urmărit antrenându-se în curte…

— Ba nu!

O, ba da.

Tawny îşi lăsă capul pe-o parte.

— Am fost cu tine de mai multe ori ca să-i urmărim pe gardieni antrenându-se de la balcon, şi tu nu erai atentă la oricine. Tu erai atentă la *el*.

Am strâns din buze.

— Pari aproape supărată că a fost numit gardianul tău, şi,

dacă nu cumva e vorba despre ceva ce nu mi-ai spus, n-am idee de ce.

Erau multe lucruri pe care nu i le spusesem.

Suspiciunea pe care o avea în privire a început să crească.

— Ce nu mi-ai spus? A zis el ceva?

— Când ar fi avut ocazia să-mi spună ceva? am întrebat moale.

— La cât te furişezi tu prin castelul ăsta, sunt sigură că auzi o mulţime de lucruri, fără să vorbeşti neapărat cu acea persoană! a punctat Tawny şi apoi a făcut un pas în faţă. Şi-a coborât vocea. L-ai auzit zicând ceva de rău?

Am scuturat din cap.

— Poppy...

Ultimul lucru pe care îl voiam era ca Tawny să creadă că Hawke făcuse ceva rău. De aceea mi-am dat drumul la gură. Sau pentru că nu mai puteam ţine în mine.

— L-am sărutat!

Şi-a întredeschis buzele.

— Ce?

— Sau el m-a sărutat pe mine! m-am corectat. Ei bine, ne-am sărutat. Am împărtăşit un sărut...

— Am înţeles! a chiţăit, respirând apoi adânc. Când s-a petrecut asta? Cum? Şi de ce aflu abia acum?

M-am prăbuşit pe unul dintre scaunele cu spetează de lângă şemineu.

— A fost... A fost în noaptea în care am mers la Perla Roşie.

— Ştiam eu! Tawny a bătut din picior. Ştiam că s-a întâmplat ceva! Te purtai prea ciudat – erai prea îngrijorată c-o să dai de necaz. Ah! Îmi vine să azvârl cu ceva în tine! Nu pot să cred că n-ai spus nimic. Eu aş fi trâmbiţat asta de pe vârful castelului!

— Tu ai ţipa pentru că poţi să o faci. Tu nu ai păţi nimic. Dar eu?

— Ştiu. Ştiu. E interzis şi toate cele. S-a repezit spre celălalt scaun şi s-a aşezat, aplecându-se spre mine. Dar eu sunt prietena ta. Se presupune că ar trebui să împărtăşeşti cu prietenii genul acesta de lucruri.

Prietenă.

Voiam din tot sufletul să cred că eram prietene – că am fi prietene dacă n-ar fi fost legată de mine.

— Îmi pare rău că nu am spus nimic. Doar că... Am făcut o mulţime de lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fac, însă asta... asta e altceva. M-am gândit că, dacă nu voi spune nimic, va... nu ştiu...

— Va dispărea? Că zeii nu vor şti? Tawny a scuturat din cap. Dacă zeii au aflat despre asta, ştiau şi despre celelalte, Poppy.

— Ştiu, am şoptit.

Mă simţeam îngrozitor, însă nu puteam să-i mărturisesc de ce nu îi spusesem. Nu voiam să o rănesc – simţeam că acela era cuvântul. Nu trebuia să-mi deschid simţurile ca să ştiu asta.

— Te iert pentru că nu mi-ai spus dacă îmi vei descrie în cele mai mici detalii ce s-a întâmplat.

Am zâmbit larg şi apoi i-am împlinit dorinţa. Ei bine, pe-aproape. În timp ce-mi scoteam încet vălul şi mi-l strângeam în poală, i-am povestit cum ajunsesem în cameră cu Hawke şi că el crezuse că eram Britta. I-am spus că, după ce şi-a dat seama că nu eram ea, s-a oferit să facă orice îmi doream şi că m-a rugat să îl aştept să se întoarcă. Nu i-am povestit însă despre toate *locurile* în care mă sărutase.

Tawny se uita la mine mai uluită decât fusese Agnes atunci când îşi dăduse seama că sunt Fecioara.

— O, zeilor! Poppy!

Am încuviinţat uşurel din cap.

— Ce mi-aş fi dorit să fi rămas!

— Tawny! am oftat.

— Ce? Nu poţi să negi că ţi-ai fi dorit să fi rămas. Măcar un

pic.

Nu puteam să neg.

— Fac pariu că n-ai mai fi acum Fecioară dacă ai fi rămas!

— Tawny!

— Ce? a zis ea amuzată. Glumesc, dar sunt sigură că *abia* dacă ai mai fi rămas Fecioară. Spune-mi, ţi-a... plăcut? Sărutul?

Mi-am muşcat buza, aproape dorindu-mi să pot minţi.

— Da.

— Atunci, de ce eşti aşa supărată că este gardianul tău?

— De ce? Hormonii îţi întunecă probabil judecata.

— Mersi, dar hormonii îmi întunecă întotdeauna judecata.

Am pufnit.

— Mă va recunoaşte. Mă va recunoaşte imediat ce mă va auzi vorbind, nu-i aşa?

— Îmi închipui că da.

— Dacă va merge la duce şi îi va spune că am fost la Perla Roşie? Că... i-am permis să mă sărute? „Şi să facă şi altele”, şi-a zis ea, dar în acest punct sărutul era deja suficient de rău. Cred că e unul dintre cei mai tineri gardieni regali, dacă nu *cel mai* tânăr. E clar că vrea să avanseze, şi ce mod mai bun de a face asta decât intrând în graţiile ducelui? Ştii cum sunt trataţi favoriţii lui dintre gardieni sau dintre servitori! Sunt trataţi practic mai bine decât cei de la curte.

— Nu cred că este interesat să-i intre *Excelenţei Sale* în graţii! m-a combătut ea. A zis că eşti frumoasă.

— Sunt sigură că era doar drăguţ.

Tawny s-a holbat la mine de parcă tocmai i-aş fi mărturisit că mănânc păr de câine.

— În primul rând, chiar eşti frumoasă. Ştii asta...

— Nu am spus ce am spus ca să obţin complimente...

— Ştiu, dar simt eu nevoia să ţi-o amintesc! Mi-a zâmbit larg. N-ar fi avut de ce să răspundă nesimţirii care-l caracterizează pe duce.

Mi-a venit să râd.

— Ar fi putut să-l ignore şi să continue cu jurământul Gărzii Regale, pe care, apropo, l-a făcut să sune… *sexy*.

— Da. Am recunoscut, gândindu-mă că nu mi-aş fi dat seama de asta înainte de noaptea de la Perla Roşie. Da, aşa a făcut.

— Aproape că am simţit nevoia să-mi fac vânt, să ştii. Dar să ne întoarcem la partea importantă. Crezi că te-a recunoscut deja?

— Nu ştiu. Mi-am lăsat capul pe speteaza scaunului. În acea noapte aveam masca, iar el nu mi-a scos-o, dar eu cred că aş putea să recunosc pe cineva cu sau fără mască.

Tawny a încuviinţat din cap.

— Mi-ar plăcea să cred că aş putea să o fac şi m-aş aştepta ca un gardian regal să poată, de asemenea.

— Atunci, înseamnă că a ales să nu spună nimic. Nu scosese nici un cuvânt cât el şi Vikter ne conduseseră până la odăile mele. Deşi este posibil să nu mă fi recunoscut. Încăperea era slab luminată.

— Dacă nu te-a recunoscut încă, îmi închipui că o va face atunci când vei vorbi, aşa cum ai spus. N-ai cum să fii complet tăcută de fiecare dată când eşti în preajma lui. Ar fi suspicios.

— Bineînţeles.

— Şi bizar.

— De acord.

Am început să mă joc cu lănţişoarele de la văl.

— Nu ştiu. Ori nu m-a recunoscut, ori m-a recunoscut şi a ales să nu spună nimic. Poate aşteaptă ceva.

Tawny şi-a coborât sprâncenele.

— Eşti o persoană incredibil de suspicioasă.

Am vrut să neg, dar mi-am dat seama că nu puteam să o fac. Am ales cu înţelepciune să tac.

— Probabil nu te-a recunoscut.

M-a cuprins un amestec straniu de uşurare şi dezamăgire, cu un strop de nerăbdare.

— Ştii ce?

— Ce?

— Nu ştiu dacă sunt uşurată sau dezamăgită că nu m-a recunoscut. Sau dacă sunt entuziasmată că s-ar putea s-o fi făcut-o. Am scuturat din cap şi am râs. Nu ştiu, dar nu contează. Ce... ce s-a întâmplat între noi a fost ceva singular. A fost doar aşa... o chestie. Nu se poate repeta.

— Sigur! a murmurat Tawny.

— Nu că m-aş gândi măcar că *ar vrea* să repete ce a fost între noi, mai ales acum că ştie că am fost eu. Asta dacă ştie.

— Aha.

— Dar ce încerc să spun e că este ceva ce nici nu trebuie luat în consideraţie. Singurul lucru care contează este ce va face cu informaţiile pe care le deţine! am încheiat, cu un nod în gât.

Tawny arăta de parcă s-ar fi pregătit să mă aplaude.

— Ştii ce cred eu?

— Mai că mi-e frică să aflu.

Ochii ei căprui au licărit.

— Lucrurile sunt pe cale să devină mult mai interesante pe aici!

Capitolul doisprezece

A doua zi după-amiaza, mă aflam în atriumul aerisit, încălzit de soare, alături de Tawny şi nu una, ci două doamne de onoare, întrebându-mă cum reuşisem să ajung în acea situaţie.

Incursiunile mele în afara odăilor personale erau întotdeauna bine organizate, mai ales atunci când mergeam în atrium, astfel încât în încăpere să nu se mai afle şi alte persoane. Atunci când ajunsesem, cu vreo treizeci de minute în urmă, era gol, ca de obicei.

Situaţia se schimbase imediat după ce mă aşezasem şi pusesem mâna pe sendvişurile mici pe care Tawny le confiscase

din cealaltă cameră. Loren şi Dafina îşi făcuseră apariţia şi, chiar dacă stăteam aşa cum fusesem instruită să stau – cu mâinile împreunate strâns în poală şi cu picioarele ascunse sub tivul ivoar al rochiei –, tot mă aflam într-o încăpere în care nu ar fi trebuit să mă aflu.

Nu atât timp cât doamnele de onoare erau prezente, iar ele se aşezaseră confortabil la masa la care stăteam eu şi Tawny. S-ar fi putut uşor interpreta că interacţionez cu ele, lucru care era strict interzis de către preoţi şi preotese. Interacţiunea ar fi fost, conform lor, prea familiară.

Eu nu interacţionam însă. Îmi închipuiam că eram un portret al serenităţii. Sau că aş fi putut fi cu uşurinţă confundată cu una dintre statuile Fecioarelor cu văl. Poate că păream calmă la exterior, însă în interior eram pur şi simplu extenuată, un ghem de nervi. În parte, pentru că nu reuşisem să mă odihnesc cu o noapte înainte – bine, nu reuşeam să mă odihnesc aşa cum trebuia de ceva timp. La asta contribuia faptul că eram sigură că eu aveam să fiu învinovăţită pentru prezenţa Dafinei şi a lui Loren. Nici măcar nu eram sigură că aveam voie să stau în atrium. Înainte nu avusesem probleme, dar nici nu-mi vorbise nimeni despre asta. Până atunci, nu mă văzuse acolo decât vreun servitor rătăcit sau un gardian. Şi acestea nu erau singurele motive care mă făceau să fiu agitată şi neliniştită.

Cauza principală se afla în colţul opus locului în care stăteam eu, cu mâna pe mânerul sabiei, cu ochii atenţi de culoarea chihlimbarului.

Hawke.

Era ciudat să îl văd stând acolo. Şi nu doar pentru că Rylan era de obicei cel care ne supraveghea în după-amiezile în care luam uneori masa cu Tawny în atrium. Ci din cauză că totul era atât de diferit cu Hawke acolo. De obicei, Rylan se uita pe fereastră sau îşi petrecea cea mai mare parte a timpului discutând cu vreunul dintre ceilalţi gardieni de prin preajmă,

pierzând vremea la intrare. Hawke era însă diferit. Găsise locul din care putea să privească întregul spaţiu puternic luminat şi grădinile de afară.

Din fericire, ferestrele nu dădeau spre trandafiri.

Din nefericire, privirea îmi era atrasă constant de fântâna arteziană cu statuia Fecioarei.

După o singură zi, devenise dureros de evident cât de relaxat ajunsese Rylan în privinţa siguranţei. În apărarea lui, înainte nu existaseră atentate, dar adevărul era că se înmuiase. Uram că trebuia să recunosc asta. Mi se părea că-l trădez. Însă acesta nu era singurul lucru care făcea ca acest prânz să fie atât de diferit de celelalte. Mai era şi apariţia celor două doamne de onoare. Bănuiam că era prima oară când se aflau în atrium de când ajunseseră la castelul Teerman, după Ritualul lor.

Dafina, cea de-a doua fiică a unui negustor bogat, îşi flutura evantaiul liliachiu de mătase, de parcă ar fi încercat să ucidă o insectă invizibilă. Chiar dacă razele soarelui de la amiază poleiau încăperea, în atrium era destul de răcoare, şi mă îndoiam că Dafina se încălzise excesiv între un sendviş cu castravete şi o cană de ceai.

Lângă ea, Loren, cea de-a doua fată a unui comerciant de succes, aproape că renunţase să mai coasă cristalele pe masca pe care şi-o pregătea pentru Ritual, dedicându-se în schimb urmăririi tuturor mişcărilor pe care gardianul regal cu părul negru le făcea. Eram sigură că ştia cu precizie de câte ori respirase Hawke în ultimul minut.

În adâncul meu, ştiam de ce nu mă ridicasem ca să părăsesc încăperea, aşa cum trebuia să o fac, aşa cum aştepta Tawny să o fac. Ştiam de ce riscam să fiu pedepsită doar pentru că stăteam şi-mi vedeam de treaba mea.

Eram *fascinată* de atitudinea celor două doamne de onoare.

Loren făcuse deja diverse lucruri ca să-i atragă atenţia lui Hawke. Îşi scăpase săculeţul cu cristale – pe care Hawke o

ajutase, ca un cavaler, să îl ridice –, în timp ce ea se prefăcea fascinată de o pasăre cu aripi albastre care ţopăia pe crengile unui copac de lângă fereastră. Asta o provocase pe Dafina să pretindă că o lua cu leşin – habar nu am din ce cauză. Cumva, decolteul rochiei ei albastre alunecase în jos, atât de mult, încât mă întrebam cum de reuşise să nu se reverse cu totul din rochie.

Eu n-aş fi putut ieşi din rochia mea nici dacă ar fi luat foc.

Rochia mea era plină de mărgeluţe şi avea mâneci lungi şi un corsaj care îmi ajungea aproape până-n gât. Materialul era prea subţire şi prea delicat ca să-mi pot prinde pumnalul la coapsă. De îndată ce mă schimbam în altceva însă, avea să-şi reia locul.

Cavaler adevărat, Hawke o condusese pe Dafina la fotoliu şi îi adusese un pahar cu apă. Ca să nu rămână mai prejos, Loren oftase brusc din cauza unei dureri de cap inexplicabile, care venise din senin şi de care se vindecase ca prin minune atunci când Hawke îi oferise un zâmbet, care-i scotea la iveală gropiţa din obrazul drept.

Nu fusese vorba despre nici o durere de cap, aşa cum nu fusese nici un leşin. Îmi deschisesem simţurile de curiozitate şi nu simţisem nici o durere sau vreun chin din partea nici uneia din ele, în afara unei urme de tristeţe. M-am gândit că ar putea fi din cauza morţii Malessei, deşi nici una din ele nu vorbea despre ea.

— Ştii ce am auzit? Dafina şi-a pocnit evantaiul şi şi-a muşcat buza de jos, cu ochii la Hawke. Cineva... A lungit cuvântul şi apoi şi-a coborât vocea. A vizitat frecvent unul dintre acele... Privirea i s-a mutat asupra mea. Localuri din oraş.

— Localuri? a întrebat Tawny, renunţând să se mai prefacă neatentă.

Nu puteam să o învinuiesc. Era prietenă cu ele şi, chiar dacă doamnele de onoare ştiau foarte bine că nu ar trebui să

stea alături de mine, Tawny părea la fel de intrigată de comportamentul lor pe cât eram şi eu.

Dafina i-a aruncat o privire cu subînţeles.

— Ştii tu, genul acela în care femeile şi bărbaţii se duc adesea ca să joace cărţi şi *alte* jocuri.

Tawny a ridicat din sprâncene.

— Vorbiţi despre Perla Roşie?

— Încercam să fiu discretă, a oftat Dafina. Şi-a îndreptat privirea direct spre mine. Dar da.

Mai că mi-a venit să râd de încercarea Dafinei de a mă proteja. Mă întrebam ce-ar fi zis dacă ar fi aflat că fusesem acolo.

— Şi ce ai auzit că ar face în astfel de locuri? Tawny m-a îmboldit cu piciorul pe sub masă. Îmi închipui că merge acolo ca să joace cărţi, nu? Sau tu crezi că...? Şi-a dus o mână în dreptul inimii şi s-a cufundat în scaunul ei cu un oftat. Din coafura complicată, care încerca zadarnic să-i ţină în frâu părul, i-a alunecat o buclă. Sau tu crezi că ia parte la altfel de... jocuri?

Tawny ştia exact ce făcea Hawke la Perla Roşie.

Voiam să-i dau una... elegant, fireşte.

— Sunt sigură că nu face altceva decât să joace cărţi.

Loren şi-a arcuit o sprânceană şi şi-a lipit evantaiul roşu de decolteul albastru intens al rochiei. Contrastul dintre evantai şi rochie era... atroce, dar şi interesant. Privirea mi s-a mutat asupra măştii ei. Pe material erau cusute deja cristale în toate culorile. Eram convinsă că, după ce o termina cu ea, avea să arate ca şi cum ar fi vomitat un curcubeu pe faţa ei.

— Dacă asta-i tot ce face, atunci ar fi... dezamăgitor.

— Îmi imaginez că face tot ce fac şi ceilalţi când merg acolo! a comentat Tawny, umorul pulsând în fiecare cuvânt pe care-l rostea cu dulceaţă. Caută pe cineva cu care... să-şi petreacă timpul liber.

Privirea ei ghiduşă a alunecat spre mine.

Aveam de gând să înlocuiesc zahărul pe care Tawny adora să şi-l verse în cafea cu sare grunjoasă.

Ştia că eu nu aveam să spun nimic, că n-aveam cum să zic ceva. Nu aveam voie să discut cu doamnele de onoare şi încă nu vorbisem cu Hawke sau în preajma lui. Şi, în afară de faptul că mă întrebase dacă voiam să fac ceva după cină seara trecută, la care eu clătinasem din cap, nici el nu vorbise cu mine.

La fel ca înainte, nu eram sigură dacă mă simţeam uşurată sau dezamăgită.

— N-ar trebui să faci astfel de aluzii în compania în care ne aflăm, a sugerat Dafina.

Tawny s-a înecat cu ceaiul, iar eu mi-am dat ochii peste cap pe sub văl.

— Îmi închipui că dacă, domniţa Willa ar fi trăit acum, l-ar fi atras în pânza ei de păianjen! a grăit Loren.

Asta mi-a trezit interesul. Vorbea oare despre acea Willa Colyns?

— Şi apoi, ar fi scris despre el în jurnalul ei.

Chiar despre ea vorbea.

Domniţa Willa Colyns fusese o femeie care locuise în Masadonia cu vreo 200 de ani în urmă. Din câte se părea, avusese… o viaţă amoroasă foarte activă. Domniţa Colyns îşi descrisese destul de explicit aventurile într-un jurnal care fusese depozitat în ateneul oraşului ca un soi de scriere istorică. Mi-am propus să nu uit să îi cer lui Tawny să-mi facă rost de acel jurnal.

— Am auzit că scria doar despre cei mai talentaţi… *parteneri!* a şoptit Dafina cu un chicot. Aşa că, dacă ar fi fost să ajungă în acele pagini, ştiţi ce ar fi însemnat asta.

Ştiam ce însemna asta.

Datorită *lui*.

Privirea mi-a alunecat spre Hawke. Pantalonii negri şi tunica i se lipeau de trup ca o a doua piele, şi nu puteam să le învinovăţesc pe Dafina şi pe Loren pentru că îşi întorceau

mereu ochii spre el. Era înalt şi zvelt, iar sabia pe care o avea prinsă în talie, precum şi cea din lungul şoldului arătau că era pregătit să facă faţă la mai mult decât nişte doamne slabe de inimă. Mantia albă a Gărzii Regale era un accesoriu nou, care îi drapa umerii.

Emana însă şi un soi de tensiune, ca şi cum prin încăpere ar fi circulat un flux energetic. Toţi cei din jurul său simţeau, probabil, asta.

Privirea mi-a alunecat spre pieptul lui, amintindu-mi cât de puternic era, chiar şi fără armură. Am simţit fierbinţeala inundându-mi obrajii. O greutate care îmi devenise de curând familiară mi s-a lăsat pe piept, făcând mătasea rochiei să pară aspră pe pielea mea brusc sensibilă şi înroşită.

Poate că mi-ar fi fost şi mie de folos un evantai din acela stupid.

Mi-am înăbuşit un mormăit. Îmi venea să-mi dau două palme. Dar, de vreme ce asta nu prea era o opţiune, am sorbit din ceai, încercând să ud uscăciunea inexplicabilă pe care o simţeam pe gât şi să mă concentrez din nou asupra Dafinei şi a lui Loren. Vorbeau despre Ritual acum, iar entuziasmul lor îmi dădea o senzaţie de vertij. Mai era doar o săptămână până la sărbătoarea care avea loc în noaptea de Luna Recoltei[1].

Entuziasmul lor era molipsitor. Fiind primul meu Ritual, aveam să fiu prezentă, mascată şi fără să port alb. Cei mai mulţi n-aveau să ştie că eu sunt Fecioara. Deşi cei doi gardieni care aveau să mă însoţească tot timpul ar fi putut să mă dea de gol. Cu toate acestea, un fior de nerăbdare, amestecat cu grijă, s-a strecurat în mine, în timp ce ochii mei îşi căutau din nou drumul spre Hawke.

Am simţit un gol în stomac.

Dacă m-ar fi văzut cu masca, şi-ar fi dat seama că eu eram

---

[1] Luna Plină care are loc cel mai aproape de momentul echinocţiului de toamnă. (n.red.)

fata din camera de la Perla Roşie? Ar fi contat măcar? Până la Ritual, şi-ar fi dat seama, nu-i aşa? Asta dacă nu ştia deja.

Stătea cu picioarele bine proptite în podea şi cu privirea aţintită asupra micului nostru grup. Lumina soarelui părea aproape atrasă de el, îi mângâia pometţii şi fruntea ca o îndrăgostită. Chipul lui nu avea nici un defect, linia maxilarului îi era la fel de perfect cizelată ca a statuilor care decorau grădina şi foaierul castelului.

— Ştiţi că asta înseamnă că este aproape! a zis Loren. Prinţul Casteel.

Mi-am întors capul spre ea, şocată. Nu aveam idee despre ce vorbea sau cum se ajunsese la acel subiect, dar nu-mi venea să cred că îi rostise numele cu glas tare. Mi-am întredeschis buzele. Nimeni, în afară de Descendenţi, nu îndrăznea să-i rostească numele adevărat, şi mă îndoiam că aceştia ar fi îndrăznit să-l rostească în castel. Era considerată trădare să îi spui astfel. El era Cel Întunecat.

Dafina s-a încruntat.

— Din cauza... Mi-a aruncat o privire, cu sprâncenele împreunate. Din cauza atacului?

Abia atunci mi-am dat seama că discutaseră probabil despre încercarea de răpire în timp ce eu...

Ei bine, în timp ce eu făcusem exact ce făcuseră ele mai devreme – mă holbasem şi mă gândisem la Hawke.

— În afară de asta. Loren s-a întors la masca ei, pe care cosea un cristal sângeriu. Am auzit-o pe Britta spunând asta de dimineaţă.

— Pe servitoare? a pufnit Dafina.

— Da, pe servitoare. Doamna de onoare cu plete întunecate şi-a ridicat bărbia. Ele ştiu totul.

Pe Dafina a bufnit-o râsul.

— Totul?

A încuviinţat din cap şi şi-a coborât vocea.

— Lumea vorbeşte fără perdea în faţa lor. Indiferent de cât

de intime sau de secrete ar fi subiectele. Sunt ca nişte fantome. Nu le scapă nimic.

Loren ştia despre ce vorbea. Văzusem cu ochii mei asta, în cazul ducelui şi al ducesei.

— Ce a zis Britta? a întrebat Tawny, lăsându-şi pe măsuţă ceaşca de ceai.

Ochii negri ai lui Lauren s-au îndreptat spre mine şi apoi s-au reîntors la Tawny.

— A zis că Prinţul Casteel a fost văzut în Trei Râuri. Că el a fost cel care a pus focul care l-a ucis pe ducele Everton.

— Cum ar putea pretinde cineva aşa ceva? s-a revoltat Tawny. Nici unul dintre cei care l-au văzut pe Cel Întunecat nu vorbeşte despre felul în care acesta arată sau nu mai e în viaţă ca să-l poată descrie.

— Nu ştiu ce să zic despre asta! a comentat Dafina. Am auzit de la Ramsey că este chel şi că are urechile ascuţite, că e palid ca... ştiţi voi ce.

Mi-am abţinut un pufnet. Atlantienii arătau exact ca noi.

— Ramsey? Unul dintre majordomii Excelenţei Sale? a întrebat Tawny. Ar fi trebuit să spun: „Cum ar putea cineva cu *credibilitate* să pretindă aşa ceva?”

— Britta zice că cei câţiva care l-au văzut pe Prinţul Casteel spun că este, de fapt, chiar frumuşel! a completat Loren.

— O, serios? s-a minunat Dafina.

Loren a încuviinţat din cap în timp ce făcea nod cristalului prins de mască.

— Zice că aşa a reuşit să pătrundă în conacul Creasta de Aur. Şi-a coborât vocea. Ducesa Everton a început cu el o relaţie de natură fizică fără să-şi dea seama cine era, astfel că el a putut să se mişte în voie prin conac.

Britta vorbea destul de mult, din câte se vedea.

— Aproape tot din ce spune se dovedeşte a fi adevărat. Loren a ridicat din umeri, prinzând un cristal verde ca smaraldul lângă cel roşu. Aşa că s-ar putea să aibă dreptate în

privinţa Prinţului Casteel.

— Ar trebui să nu mai rosteşti acest nume! a sfătuit-o Tawny. Dacă te aude cineva, vei fi trimisă pachet la temple, cât ai zice peşte!

Loren a râs uşurel.

— Nu-mi fac griji. Nu sunt proastă să spun astfel de lucruri în locuri în care aş putea fi auzită şi mă îndoiesc că vreuna dintre noi va spune ceva.

Privirea i-a alunecat spre mine pentru o clipă, atotştiutoare. Ştia că nu puteam să spun nimic pentru că apoi ar fi trebuit să explic cum de luasem parte la conversaţie.

Conversaţie la care, teoretic, nu luam totuşi parte.

Doar stăteam lângă ele.

— Ce-ar fi dacă… Dacă ar fi aici? Loren a tresărit uşor. În oraş? Chiar acum? Dacă a obţinut astfel accesul în castelul Teerman? I s-au aprins ochii. Dacă şi-a făcut prieteni aici, poate chiar pe biata Malessa?

— Nu pari foarte îngrijorată de această posibilitate. Tawny şi-a ridicat cana. Ca să fiu sinceră, pari entuziasmată.

— Entuziasmată? Nu. Intrigată? Poate. Şi-a lăsat masca în poală cu un oftat. Unele zile sunt atât de plictisitoare.

Am fost atât de şocată de afirmaţia ei, încât am uitat cine eram şi unde mă aflam. Tot ce am putut să fac a fost să-mi menţin tonul jos:

— Aşa că o rebeliune bună ar mai aprinde puţin spiritele pentru tine? Bărbaţii, femeile şi copiii morţi reprezintă o sursă de divertisment?

Pe chipul ei şi al Dafinei s-a aşternut surpriza. Era probabil prima oară când mă auzeau vorbind. Lauren a înghiţit în sec.

— Presupun că… M-am exprimat greşit, Fecioară. Îmi cer scuze.

N-am răspuns.

— Te rog să o ignori pe Loren, a spus Dafina. Uneori,

vorbeşte fără să gândească, dar nu vorbeşte serios.

Loren a încuviinţat din cap cu emfază, însă nu mă îndoiam că vorbise foarte serios. O rebeliune ar fi spart monotonia zilelor ei, şi nu se gândise la vieţile care ar fi fost afectate sau pierdute pentru că pur şi simplu nu-i păsa.

În acea clipă, experienţa de la consiliu s-a petrecut din nou, fără nici un fel de avertisment, trupul aplecându-mi-se în faţă, spatele încordându-mi-se. Simţurile mi s-au deschis singure şi, înainte să-mi dau seama de ceea ce se întâmpla, între mine şi Loren s-a format legătura invizibilă. Şi prin ea am simţit ceva, un amestec care îmi amintea de aerul dintr-o zi caniculară şi de ceva acru, asemănător gustului unui pepene veştejit. M-am concentrat asupra senzaţiilor, în timp ce inima îmi bubuia în piept. Simţeam... entuziasm şi teamă, în timp ce Loren se uita intens la mine, de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva.

Dar nu era cu putinţă ca acele emoţii să vină de la Loren. Nu avea sens. Veneau, probabil, din mine şi, cumva, îmi influenţau darul.

Dafina a apucat-o pe prietena ei de braţ.

— Hai, ar trebui să mergem!

Fără să prea aibă de ales, Loren s-a lăsat săltată de pe scaun şi condusă degrabă afară din încăpere, în timp ce Dafina îi şoptea ceva la ureche.

— Cred că le-ai speriat! mi-a zis Tawny.

Am ridicat ceşcuţa cu o mână tremurândă şi am luat o gură din băutura dulceagă cu lămâie. Nici n-aveam habar ce se întâmplase.

— Poppy. Tawny mi-a atins uşor braţul. Eşti bine?

Am încuviinţat din cap şi am aşezat cu grijă ceaşca la loc.

— Da, doar...

Cum aş fi putut să-i explic? Tawny nu ştia despre dar, însă, chiar şi dacă ar fi ştiut, nu eram sigură că puteam exprima în cuvinte sau că eram măcar sigură de ceea ce se întâmplase.

Am privit-o şi mi-am deschis simţurile. La fel ca în cazul Dafinei şi al lui Loren la început, nu am simţit decât o undă de tristeţe. Nici o durere profundă sau altceva ce îmi era interzis.

Inima şi-a reluat pulsul normal, iar trupul mi s-a relaxat. M-am lăsat pe spate, întrebându-mă dacă doar din cauza stresului îmi era darul afectat.

Tawny se holba la mine, cu îngrijorarea strecurându-i-se pe chip.

— Sunt bine, i-am spus, cu vocea tot scăzută. Pur şi simplu, nu pot să cred ce a zis Loren.

— Nici eu. Dar ea a fost mereu... amuzată de cele mai morbide lucruri. Aşa cum zicea şi Dafina, nu cred că a vorbit serios.

Am încuviinţat din cap, gândindu-mă că nici nu prea conta dacă vorbea sau nu serios. Am mai luat o înghiţitură din băutură, uşurată să văd că nu-mi mai tremura mâna. Cum mă simţeam mult mai bine, am pus ciudăţenia experienţei pe seama stresului şi a lipsei de somn. Gândurile mi s-au întors la Cel Întunecat. El s-ar fi putut afla în spatele atacurilor, şi era foarte posibil să mă vrea pe mine, însă asta nu însemna că se afla cu adevărat în oraş. Cu toate că, dacă se afla...

Gândul la conacul Creasta de Aur mă făcea să mă simt rău. Nu era exclus să se întâmple ceva asemănător aici, mai ales având în vedere că un atlantian şi un Descendent se infiltraseră deja pe domeniul castelului.

— Ce ai de gând să faci? a şoptit Tawny.

— În legătură cu faptul că Cel Întunecat ar putea fi în oraş? am replicat confuză.

— Ce? Nu. M-a strâns de braţ. În legătură cu el.

— Cu el?

I-am aruncat o privire lui Hawke.

— Da. Cu el. A oftat şi mi-a dat drumul la braţ. Asta dacă nu mai e şi alt băiat cu care te-ai sărutat fără să-ţi dezvălui identitatea.

— Da. Sunt, de fapt, o mulţime. Şi-au făcut propriul club! i-am răspuns cu umor sec, iar ea şi-a dat ochii peste cap. Nu am ce să fac.

— Ai vorbit măcar cu el?

Tawny şi-a frecat bărbia, cu ochii la Hawke.

— Nu.

Şi-a lăsat capul într-o parte.

— Îţi dai seama că va trebui să vorbeşti în faţa lui la un moment dat.

— Vorbesc acum! am punctat eu, deşi ştiam că nu la asta se referea.

Tawny a mijit ochii.

— Şopteşti, Poppy. *Eu* abia dacă te aud.

— Ba mă auzi foarte bine.

Părea gata să-mi mai dea un picior pe sub masă.

— N-am idee cum de nu te-ai confruntat cu el încă. Înţeleg care sunt riscurile, dar, în locul tău, eu chiar aş vrea să ştiu dacă m-a recunoscut. Şi, dacă m-a recunoscut, de ce n-a spus nimic încă?

— De parcă eu n-aş vrea să ştiu! I-am aruncat o privire furişă lui Hawke. Doar că…

M-am încordat, pentru că ochii ni se întâlniseră. Se uita drept la mine, şi, chiar dacă ştiam că nu putea să-mi vadă ochii, mă simţeam ca şi cum i-ar fi văzut. Nu avea cum să ne audă, de acolo de unde stătea şi la cât de încet vorbeam, dar privirea lui era atât de pătrunzătoare, încât părea că ar fi putut să vadă nu doar prin mine, ci şi în mine.

Am încercat să înlătur senzaţia aceea, dar, cu cât el mă privea mai mult, cu atât senzaţia creştea în intensitate. Trebuie să fi fost din cauza ochilor lui şi a culorii lor. O nuanţă aurie atât de stranie, atât de frumoasă. Îţi puteai închipui tot felul de lucruri atunci când priveai în acei ochi.

A întrerupt contactul vizual, răsucindu-se spre ieşire. Am răsuflat greoi, cu inima bătându-mi nebuneşte în piept, de

parcă alergasem din nou peste Metereze.

— Asta a fost... intens, a murmurat Tawny.

Am clipit, scuturând din cap, şi m-am întors spre ea.

— Ce?

— Asta. Avea sprâncenele ridicate. Felul în care tu şi Hawke v-aţi uitat unul la altul. Şi, nu, nu pot să-ţi văd ochii, dar ştiu că eraţi conectaţi profund.

Simţeam că începeam să roşesc.

— El îşi face doar meseria, iar eu... Am uitat despre ce vorbeam.

Tawny a ridicat dintr-o sprânceană.

— Serios?

— Da, bineînţeles.

Mi-am trecut palmele peste rochie.

— Deci se asigura doar că eşti încă în viaţă şi...

— Respiri? a sugerat Hawke, speriindu-ne pe amândouă.

Era la doar un pas de noi; se mişcase cu agilitatea unui gardian antrenat şi cu uşurinţa unei fantome.

— De vreme ce sunt responsabil de viaţa ei, să mă asigur că respiră ar fi prioritar.

M-am încordat. Cât de mult auzise?

Tawny a încercat fără prea mult succes să îşi astupe chicotul cu un şervet.

— Sunt uşurată să aud asta.

— Altfel, mi-aş încălca datoria, nu-i aşa?

— A, da, datoria. Tawny şi-a coborât şervetul. Împărţit între a o proteja pe Poppy cu viaţa şi cu trupul tău şi a aduna cristale risipite, eşti, într-adevăr, foarte ocupat.

— Să nu uiţi că ajut doamnele de onoare fragile să se aşeze pe cel mai apropiat fotoliu înainte să leşine! a completat el.

Ochii aceia ai lui stranii şi fermecători au lucit uşor răutăcios, iar eu... am rămas fascinată de el, la fel cum fusesem mai devreme de doamnele de onoare. Acesta era Hawke pe care-l întâlnisem la Perla Roşie. Un izvor de dureri, ascuns sub

o personalitate fermecătoare.

— Sunt un bărbat cu numeroase talente.

— Sunt convinsă că eşti! a răspuns Tawny cu un rânjet, în timp ce eu mă chinuiam să nu-mi deschid simţurile.

Hawke şi-a mutat privirea asupra mea, şi i-a apărut gropiţa din obrazul drept.

— Încrederea pe care o ai în priceperea mea îmi încălzeşte inima! a declarat cu ochii spre mine. Poppy?

Am făcut ochii mari sub văl şi am închis strâns gura.

Tawny a oftat.

— E numele ei de alint. Doar prietenii îi spun aşa. Şi fratele ei.

— A, cel care locuieşte în capitală? a întrebat el, cu ochii încă la mine.

Am încuviinţat din cap.

— Poppy. A repetat numele ca şi cum ar fi fost tras în ciocolată şi el l-ar fi gustat. Îmi place.

I-am zâmbit la fel de încordat pe cât de încordaţi îmi simţeam muşchii stomacului.

— Ar trebui să ne ferim de ameninţarea vreunor cristale rătăcite sau ai nevoie de ceva, Hawke? l-a întrebat Tawny.

— Eu am nevoie de multe lucruri, a răspuns el, iar privirea i-a alunecat din nou spre mine.

Tawny s-a aplecat uşor, ca şi cum ar fi fost nerăbdătoare să audă care ar fi fost acelea.

— Dar despre asta va trebui să vorbim mai târziu. Eşti chemată de duce, Penellaphe. Trebuie să te însoţesc la el imediat.

Tawny a rămas ca o statuie; nu eram sigură dacă mai respira. Am îngheţat. Eram chemată atât de curând de duce, după ziua de ieri? Ştiam că nu pentru a face conversaţie. Oare Lord Mazeen îşi împlinise ameninţarea şi mersese la duce? Sau era repercusiunea faptului că îi întorsesem privirea şi zâmbisem atunci când îmi ridicasem vălul? Aflase că îl

înjunghiasem pe bărbatul care încercase să mă răpească? Dacă cei mai mulţi ar fi apreciat că putusem evita o tragedie, ducele Teerman s-ar fi concentrat doar asupra faptului că avusesem la mine un pumnal. Sau poate mă văzuse cineva deja aici şi mă pârâse? Aflase despre Perla Roşie? Am simţit un gol în stomac atunci când mi-am ridicat privirea spre Hawke. Spusese el ceva?

Zeilor, variantele erau cu adevărat nelimitate, şi nici una dintre ele nu suna bine.

Cu stomacul întors pe dos, de parcă aş fi băut lapte stricat, am reuşit să-mi înţepenesc pe faţă un zâmbet şi m-am ridicat de pe scaun.

— Te aştept la tine în odaie! mi-a spus Tawny, iar eu am încuviinţat din cap.

Hawke a aşteptat să o iau înainte şi apoi m-a urmat, adaptându-se ritmului meu, dintr-o poziţie care-i permitea să reacţioneze în faţa unor posibile ameninţări, atât din faţă, cât şi din spate. Am ieşit în holul în care tapiseriile albe şi aurii sclipeau, atârnate pe pereţi, în timp ce servitorii îmbrăcaţi în maro forfoteau de colo-colo, ducând la îndeplinire diferitele sarcini care făceau ca locul să funcţioneze aşa cum trebuia.

Hawke nu m-a condus spre sala de banchet. S-a îndreptat spre scară, iar golul din stomac mi-a crescut.

Am traversat foaierul, şi, aproape de treptele scării uriaşe, m-a întrebat:

— Eşti bine?

Am încuviinţat din cap.

— Atât tu, cât şi servitoarea ta aţi părut deranjate de anunţ.

— Tawny nu este servitoare! am pufnit şi apoi am blestemat în gând.

Faptul că încercasem să nu vorbesc era o prostie, însă ar fi fost oricum mai bine dacă nu s-ar fi întâmplat în foaier, unde eram înconjuraţi de o mulţime de oameni.

Şi mi-ar fi plăcut să mă pot ţine de plan măcar o zi întreagă.

M-am pregătit sufleteşte şi i-am aruncat o privire furişă.

Se uita intens la mine, cu o expresie indescifrabilă pe chip. Dacă îmi recunoscuse vocea, ei bine, nu se trădase.

Amestecul acela straniu de dezamăgire şi uşurare m-a lovit din nou. Mi-am îndreptat privirea fix înainte. Chiar nu ştia că eu fusesem în acea noapte? Dar, până la urmă, de ce aş fi fost surprinsă? Crezuse iniţial că eram Britta şi apoi nu avusese nici o jenă să continue când aflase că nu eram ea. Cine ştie câte femei nu...

— Nu este? m-a chestionat. Poate că este o doamnă de onoare, însă mie mi s-a spus că are datoria de a-ţi fi servitoare. Companioană.

— Este, dar nu e...

I-am aruncat o privire, în timp ce scara de piatră părea să se îngusteze. Avea o mână pe mânerul sabiei din talie.

— Ea este... Era de datoria ei să-mi fie companioană. Nu contează. Nu e nimic greşit.

Hawke s-a uitat spre mine – ei bine, s-a uitat în jos la mine, chiar dacă eram cu o treaptă mai sus decât el. Tot era mai înalt, ceea ce nu mi se părea corect. Avea o sprânceană ridicată şi privirea întrebătoare.

— Ce? l-am întrebat.

Inima mi-a bătut tare, şi mi-am ridicat piciorul ca să păşesc, dar nu suficient de sus. M-am împiedicat. Hawke a reacţionat rapid, trecându-şi braţul pe după cotul meu, echilibrându-mă. Înecată de ruşine, am murmurat:

— Mulţumesc.

— Nu sunt cerute, nici voite mulţumiri nesincere. Este datoria mea să te ţin în siguranţă.

A făcut o pauză. Chiar şi când sunt la mijloc doar nişte scări parşive.

Am respirat adânc.

— Recunoştinţa mea nu a fost nesinceră.

— Scuzele mele, atunci.

Nu era nevoie să mă uit la el ca să ştiu că rânjea şi aş fi putut să fac pariu că şi gropiţa aia a lui stupidă încânta lumea de câte ori apărea. A tăcut după aceea, şi am ajuns în linişte la cel de-al treilea etaj. Unul dintre holuri ducea spre aripa veche – către camerele mele şi cele ale multora dintre servitori. În partea stângă se afla aripa nouă. Cu stomacul ca de plumb, m-am întors spre stânga. Mintea îmi era atât de fixată asupra a ceea ce mă aştepta, încât nu remarcasem faptul că Hawke nu părea să mă fi recunoscut şi nici nu mă gândeam ce ar fi însemnat să mă fi recunoscut totuşi şi să nu spună nimic.

Hawke a ajuns în faţa uşilor largi de lemn, şi, atunci când le-a deschis, braţul lui mi-a atins umărul. A aşteptat până când am urcat pe scara îngustă, în spirală. Soarele se revărsa prin mulţimea de ferestre ovale.

— Ai grijă pe unde calci! Dacă te împiedici şi cazi aici, cel mai probabil, ai să mă dărâmi şi pe mine.

Am pufnit.

— N-am să mă împiedic.

— Dar tocmai te-ai împiedicat.

— Aia a fost o întâmplare rară.

— Ei bine, atunci, mă simt mândru că i-am fost martor.

Eram bucuroasă că nu-mi putea vedea faţa în acea clipă, însă nu pentru că m-aş fi temut că voi fi recunoscută, ci pentru că aveam ochii atât de larg deschişi, încât eram sigură că-mi ocupau jumătate de chip. Hawke vorbea cu mine aşa cum nici un alt gardian nu o mai făcuse – cu excepţia lui Vikter. Nici măcar Rylan nu fusese atât de... familiar. Era ca şi cum ne-am fi ştiut de ani în şir, nu de câteva ore... sau zile. Uşurinţa cu care îmi vorbea mă stânjenea.

S-a strecurat pe lângă mine şi a ajuns la intrarea de la al patrulea etaj.

— Ştii, te-am mai văzut.

Am rămas fără suflu şi doar prin mila zeilor nu m-am împiedicat din nou.

— Te-am văzut în balcoanele de jos. A ţinut deschisă uşa şi mi-a făcut semn să intru. Cum mă urmăreai când mă antrenam.

Obrajii mi-au luat foc. Nu asta mă aşteptasem să zică.

— Nu te urmăream pe tine. Eu...

— Ieşiseşi la aer proaspăt? O aşteptai pe servitoarea care nu îţi este servitoare? Hawke mi-a prins braţul atunci când am trecut pe lângă el, oprindu-mă. Şi-a coborât capul până când buzele i-au ajuns la doar câţiva milimetri de urechea mea acoperită de văl şi a şoptit: Poate că m-am înşelat şi nu ai fost tu.

Înconjurată de mirosul lui de pământ şi pădure, mi-am ţinut răsuflarea. Nu eram nici pe departe la fel de apropiaţi pe cât fusesem în noaptea de la Perla Roşie, dar, dacă mi-aş fi întors puţin capul spre stânga, gura lui ar fi atins-o pe a mea. Golul acela din stomac a revenit.

— Te înşeli.

Mi-a dat drumul la braţ, şi, atunci când am ridicat privirea, am văzut că zâmbea. Nu îmi înţelegeam zbaterea inimii şi am păşit în holul aerisit cu pulsul accelerat.

În faţa odăilor personale ale ducelui şi ale ducesei se aflau doi gardieni. La acest etaj se găseau mai multe camere folosite pentru întâmpinarea diferiţilor membri ai casei şi ai curţii. Cei doi aveau spaţiile personale, legate prin spaţiile comune, dar, după locul în care stătea gardianul regal, mi-am dat seama că ducele se afla în apartamentul central.

Starea de disconfort a revenit, îngheţându-mi venele. Pentru o clipă, uitasem de ce aş fi putut fi chemată.

— Penellaphe? s-a auzit vocea lui Hawke, din spatele meu.

În acea clipă, mi-am dat seama de două lucruri. În primul rând, mă oprisem în mijlocul holului şi eram sigură că asta i se părea ciudat. Şi, în al doilea rând, îmi spusese deja de două ori

pe nume, în loc de *Fecioară*. El nu era Vikter. Nu era Tawny. Ei îmi spuneau pe nume doar atunci când eram singuri.

Ştiam că ar fi trebuit să îl corectez, dar nu puteam. Nu voiam să o fac, iar lucrul acesta mă înspăimânta la fel de mult cum mă speria gândul la ce mă aştepta în biroul ducelui.

Am respirat adânc şi mi-am împreunat mâinile, mi-am îndreptat umerii şi am păşit înainte.

Gardienii regali au evitat contactul vizual, plecându-şi capul atunci când ne-am apropiat. Cel cu tenul închis a păşit într-o parte, cu mâna pe uşă. A dat să o deschidă.

Din cine ştie ce motiv, mi-am întors capul spre Hawke. Nu ştiam de ce.

— Am să te aştept aici! m-a asigurat el.

Am încuviinţat din cap şi apoi am privit din nou în faţă, forţându-mă să înaintez, pas cu pas, spunându-mi că-mi făceam griji degeaba.

Când am păşit în încăpere, primul lucru pe care l-am observat a fost că draperiile fuseseră trase. Lumina blândă a mai multor lămpi cu ulei părea să fie absorbită de negrul stucaturilor de lemn şi al mobilei din mahon, tapiţată cu catifea stacojie. Ochii mi s-au îndreptat asupra biroului uriaş şi asupra rafturilor din spatele lui, pe care se aflau mai multe sticle de cristal, de diferite mărimi, pline cu licori de culoarea ambrei.

Şi apoi l-am văzut pe el.

Ducele stătea pe canapea, cu un picior încălţat rezemat de masa din faţa lui şi un pahar plin în mână. M-au trecut fiorii când i-am simţit ochii întunecaţi, cu pupila aproape de nedistins.

M-au făcut să mă gândesc la faptul că, atunci când aveam să-l văd pe Ian, ochii lui n-aveau să mai fie verzi, ca ai mei. Aveau să fie ca ai ducelui. Negri ca păcura. Prăpăstii fără fund. Dar aveau să fie la fel de reci?

Brusc, mi-am dat seama că ducele nu era singur.

În faţa lui se afla Lord Mazeen, aşezat arogant. Nu avea

nici un pahar în mână, dar îşi bătea leneş degetele de genunchiul îndoit. Pe buzele lui bine conturate era lăţit un rânjet, şi fiecare instinct din mine urla că trebuia să fug, pentru că nu aveam cum să lupt împotriva a ceea ce urma.

Uşa s-a închis cu un pocnet în urma mea, făcându-mă să tresar. Mi-am urât reacţia şi am sperat că ducele nu observase. Am ştiut că o făcuse atunci când i-am văzut zâmbetul.

Teerman s-a ridicat de pe canapea cu o mişcare fluidă, de parcă n-ar fi avut oase.

— Penellaphe, sunt atât de dezamăgit de tine!

Capitolul treisprezece

Îngheţată până-n străfundul sufletului, am respirat cu grijă, urmărindu-l cum ia o gură din pahar. Trebuia să-mi aleg cuvintele cu grijă. N-aveau cum să schimbe ce urma să vină, dar aveau să hotărască gradul şi severitatea.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit, am început. Eu…

— Ştii măcar ce ai făcut ca să mă dezamăgeşti?

Muşchii umerilor mi s-au încordat, iar privirea mi-a alunecat spre lordul tăcut din celălalt colţ al camerei, acolo unde mai multe piese înguste din lemn brun-roşcat erau rezemate de bibliotecă. Erau cioplite dintr-un copac ce creştea în Pădurea Sângerie. Când mi-am întors privirea asupra lui Lord Mazeen, am văzut că zâmbea. Începeam să cred că îi spusese ceva ducelui, dar, dacă mă înşelam, nu făceam decât să agravez situaţia.

Şi Lord Mazeen ştia asta. Nu lăsa să se întrevadă în nici un fel cum era implicat. Rolul lui ar fi putut să fie doar acela de martor. Rareori vorbea atunci când lua parte la aceste lecţii. Dar, dacă de obicei tăcerea lui m-ar fi liniştit, acum doar îmi exacerba anxietatea.

M-am forţat să rostesc următoarele cuvinte, chiar dacă n-au ieşit aşa cum aş fi vrut să sune.

— Nu ştiu, dar ştiu că, orice ar fi, vina este a mea. Tu nu eşti niciodată dezamăgit de mine fără motiv.

Asta nu era adevărat.

Erau dăţi când felul în care mergeam sau cum îmi tăiam mâncarea la cină ajungea să-l dezamăgească pe duce. Eram sigură că şi felul în care respiram l-ar fi putut ofensa.

— Ai dreptate. N-aş fi dezamăgit fără motiv! a aprobat. Dar de această dată mă simt trădat din cauza a ceea ce am aflat.

Mi s-a întors stomacul pe dos şi mi-au apărut broboane de sudoare pe frunte. Zeilor, aflase oare despre timpul pe care-l petrecusem la Perla Roşie?

Mă temusem că Hawke ar fi putut spune ceva, mă obsedase şi mă stresase gândul asta. Dar o parte din mine trebuie să nu fi crezut că era cu putinţă, pentru că senzaţia pe care mi-o lăsa ideea trădării lui în acea clipă mă făcea să vărs. Cel mai probabil, Hawke nu avea idee despre ce se întâmpla în această încăpere, dar se gândise, cu siguranţă, că aveau să existe consecinţe. Nu? Se gândise probabil că aveam doar să primesc o mustrare mai severă. Până la urmă, eram Fecioara, Aleasa.

Aveam să mă aleg cu o dojană.

Dar mă îndoiam că Hawke bănuia că lecţiile ducelui nu erau... normale.

Teerman a făcut un pas spre mine, şi toţi muşchii din corp mi s-au încordat.

— Dă-ţi jos vălul, Penellaphe!

Am ezitat doar câteva secunde, chiar dacă nu era un lucru neobişnuit ca ducele sau ducesa să ceară aşa ceva atunci când mă aflam în prezenţa lor. Nu le plăcea să discute cu o jumătate de faţă. Nu puteam să-i învinovăţesc, dar, în mod normal, ducele mă lăsa să-mi ţin vălul atunci când Lord Mazeen era de faţă.

— Nu vrei să-mi pui răbdarea la încercare.

I se încordase mâna pe pahar.

— Îmi cer iertare. Doar că... nu suntem singuri, iar zeii nu-mi permit să-mi arăt faţa.

Ştiam foarte bine că încălcasem deja această regulă, însă în situaţii extrem de diferite de aceea.

— Zeii nu vor găsi vină în ceea ce se va întâmpla azi! m-a întrerupt ducele.

Bineînţeles că nu.

M-am concentrat ca să nu îmi tremure mâinile şi mi-am desfăcut clemele fine de lângă urechi. Vălul s-a slăbit imediat. Păstrându-mi privirea în pământ, aşa cum ştiam că îi plăcea, mi l-am dat jos, peste cocul simplu în care îmi aveam prins părul.

Obrajii şi sprâncenele expuse mă furnicau. Teerman a făcut un pas în faţă, mi-a luat vălul şi l-a pus deoparte. Mi-am împreunat mâinile, aşteptând. Uram să fac asta.

Dar am aşteptat.

— Ridică-ţi privirea, mi-a cerut.

Şi l-am ascultat. Privirea lui de abanos mi-a cercetat încet fiecare trăsătură, centimetru cu centimetru, fără să rateze nimic. Nici măcar puful de păr pe care îl simţeam ridicându-mi-se la tâmple. Cercetarea lui a durat o eternitate.

— Eşti din ce în ce mai frumoasă.

— Mulţumesc, Excelenţă! am murmurat, plină de repulsie.

Ştiam ce urma.

Şi-a înfipt degetele sub bărbia mea şi mi-a întors capul spre stânga, apoi spre dreapta.

A plescăit uşor.

— Ce păcat!

Iată!

Nu am spus nimic şi mi-am concentrat atenţia asupra unei picturi uriaşe cu templele, care înfăţişa femei acoperite de văluri îngenunchind în faţa unei entităţi atât de luminoase, încât rivaliza în strălucire cu luna de pe cer.

— Ce părere ai, Bran? l-a întrebat pe lord.

— Cum ai spus şi tu, mare păcat!

Mă durea undeva de ce credea Lord Mazeen.

— Celelalte cicatrici sunt uşor de ascuns, dar astea?

Ducele a oftat, aproape cu empatie.

— Va veni o vreme în care nu va mai fi nici un văl care să ascundă aceste nefericite defecte.

Am înghiţit în sec, rezistând în faţa impulsului de a mă retrage, când degetele i-au alunecat pe cele două şanţuri zimţate care îmi porneau din tâmpla dreaptă şi continuau în jos, ocolindu-mi ochiul, pentru a se sfârşi chiar lângă nas.

— Ştii ce a zis noul ei gardian?

Lordul nu a vorbit, dar mi-am închipuit că a scuturat din cap.

— A zis că este frumoasă! a răspuns ducele. Jumătate din ea este, într-adevăr, superbă.

O pauză. Semeni atât de mult cu mama ta.

L-am privit în ochi, şocată. O cunoscuse pe mama? Niciodată – nici măcar o dată – nu menţionase asta.

— Ai cunoscut-o?

M-a privit la rândul lui în ochi. Era greu să priveşti întunericul fără fund.

— Da. Era... specială. Înainte să apuc să întreb ceva, mi-a zis: Îţi dai seama că gardianul n-ar fi putut să spună altceva? Că n-ar fi spus adevărul?

Am tresărit, şi în piept mi s-a căscat un gol.

Văzându-mi reacţia, ducelui i-a revenit zâmbetul.

— Presupun că este o mică binecuvântare. Faţa ar fi putut să-ţi fie afectată mult mai rău.

Aş fi putut să pierd un ochi sau, mai rău, să mor.

Dar n-am spus asta.

Privirea mi-a alunecat înapoi la tablou, în timp ce mă întrebam cum de încă puteau să mă usture cuvintele lui, după atâţia ani. Când eram mai mică, mă duruseră. Tăiaseră urme adânci. Însă în ultimii ani, nu mai rămăsese nimic decât o

resemnare amorţită. Cicatricile nu erau ceva ce puteam schimba. Ştiam asta. Însă acum, cuvintele lui tăiaseră în carne vie, ca atunci când aveam 13 ani.

— Chiar ai nişte ochi foarte frumoşi. Şi-a îndepărtat degetele de pe cicatrice şi a apăsat unul dintre ele de buza mea de jos. Şi o gură plină. A făcut o pauză, şi aş fi putut să jur că i-am simţit privirea coborând şi întârziind asupra gurii mele. Cei mai mulţi ţi-ar găsi trupul atrăgător.

Am simţit fiere în gură, iar pielea mi s-a înfiorat, ca şi cum aş fi avut o mie de păianjeni pe mine. Mi-a trebuit o forţă extraordinară ca să rămân complet nemişcată.

— Pentru unii, ar fi de-ajuns. Teerman şi-a lăsat degetul să alunece în josul buzei mele, înainte de a-şi coborî mâna. Preoteasa Analia a venit să mă vadă în dimineaţa asta.

Cum? Ce?

Mi-a încetinit pulsul în timp ce confuzia îşi făcea loc. Preoteasa? Ce-ar fi avut ea de zis despre mine?

— Nu ai nimic de adăugat? m-a întrebat Teerman, ridicând dintr-o sprânceană blondă.

— Nu. Îmi pare rău. Am scuturat din cap. Nu ştiu ce ar fi putut spune preoteasa Analia. Ultima oară am văzut-o cu o săptămână în urmă, la etajul al doilea, şi totul părea în ordine.

— Sunt sigur de asta, având în vedere că ai petrecut doar o jumătate de oră acolo şi apoi ai plecat pe neaşteptate! a comentat el. Mi s-a spus că nu ai pus mâna pe setul de brodat şi că nu ai făcut conversaţie cu nici una dintre preotese.

M-a cuprins iritarea, dar ştiam că nu trebuia să-i cedez. În plus, dacă acesta era motivul supărării lui, era mult mai bine decât ce-mi închipuisem eu.

— Aveam gândul la Ritualul care se apropie, am minţit. Adevăratul motiv pentru lipsa mea de implicare era acela că femeile îşi petreceau tot timpul vorbindu-le de rău pe doamnele de onoare şi comentând că nu meritau Binecuvântarea zeilor. Visam probabil cu ochii deschişi.

— Sunt sigur că eşti extrem de entuziasmată în privinţa Ritualului şi, dacă aceasta ar fi fost o situaţie izolată, aş fi trecut cu vederea comportamentul tău, care lasă de dorit.

Minţea. Ducele nu trecea niciodată cu vederea *nimic* din ceea ce el interpreta drept comportamentul meu care lăsa de dorit.

— Dar am aflat că vii din atrium! a continuat el, iar umerii mi s-au pleoştit.

— Da. Nu ştiam că nu am voie. Nu era o minciună. Nu merg des, dar...

— Problema nu este că îţi petreci timpul în atrium, şi eşti suficient de inteligentă ca să ştii asta. N-o face pe inocenta cu mine!

Am deschis gura şi apoi am închis-o la loc.

— Vorbeai cu două dintre doamnele de onoare! a continuat el. Ştii că asta nu este permis.

Ştiind ce urma, am rămas tăcută. Nu mă aşteptasem să afle însă atât de devreme. Cineva ne urmărise. Poate că majordomul lui sau vreunul dintre gardieni.

— Nu ai nimic de spus? m-a întrebat.

Mi-am lăsat bărbia în piept şi m-am holbat la podea. Aş fi putut să-i spun adevărul. Că nu le zisesem doamnelor mai mult de o frază şi că, din câte ştiam eu, era prima oară când îşi făceau apariţia în atrium. Nu ar fi contat însă. Adevărul nu funcţiona în cazul ducelui.

— Ce Fecioară sfioasă! a murmurat lordul.

Îmi simţeam limba ascuţindu-mi-se, dar mi-am înmuiat cuvintele cât de mult am putut.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să plec atunci când au intrat ele, dar nu am făcut-o.

— Şi de ce nu?

— Eram... curioasă. Discutau despre Ritual, i-am spus, ridicându-mi privirea.

— Nu sunt surprins să aud asta. Ai fost întotdeauna un

copil activ, cu o minte curioasă, care trecea repede de la una la alta, lucru în privinţa căruia am avertizat-o pe ducesă că va deveni un obicei greu de dezbărat. I se încordaseră trăsăturile şi în ochi începea să i se citească nerăbdarea. Preoteasa Analia mi-a spus şi că se teme că relaţia pe care o ai cu servitoarea ta a devenit prea familiară.

M-am încordat toată. El s-a întors ca să îndrepte vălul pe care îl aşezase pe un scaun. Am simţit furnicături pe spate atunci când am spus:

— Tawny a fost o servitoare minunată, şi, dacă bunătatea şi recunoştinţa mea au fost interpretate drept altceva, îmi cer scuze.

Ducele mi-a aruncat o privire lungă.

— Ştiu că poate fi dificil să păstrezi o anumită distanţă faţă de cineva cu care petreci atât de mult timp, dar o Fecioară nu caută intimităţi ale inimii sau ale minţii cu cei care o servesc, nici măcar cu cei care vor deveni membri ai curţii. Nu trebuie să uiţi nici o clipă că nu eşti ca ei. Tu ai fost aleasă de zei la naştere, iar ei au fost aleşi în timpul Ritualului. Nu veţi fi niciodată egali. Nu veţi fi niciodată prieteni.

Cuvântul pe care m-am forţat să îl scot pe gură mi-a săgetat inima:

— Înţeleg.

Teerman a mai luat o gură din băutură.

Cât băuse? Pulsul mi s-a accelerat.

Odată, când îl supărasem pe duce, *lecţia* lui se desfăşurase după ce se desfătase cu ceea ce i-am auzit pe gardieni numind drept „Ruina Roşie”, o băutură preparată în zona Crestelor Albe. Lordul îl asistase.

Atunci, mă lovise, şi avusesem nevoie de mai multe zile ca să-mi revin şi să-mi pot relua antrenamentul cu Vikter.

— Nu cred că înţelegi! Tonul i-a devenit mai dur. Ai fost Aleasă la naştere, Penellaphe. O singură altă persoană a mai fost Aleasă de zei. De aceea Cel Întunecat a trimis Temuţii după

familia ta. De aceea părinţii tăi au fost măcelăriţi.

Am tresărit. În stomac mi se căscase un gol.

— Doare, nu-i aşa? Dar acesta este adevărul. Aceea ar fi trebuit să fie singura lecţie de care să ai nevoie. Şi-a lăsat paharul pe masă şi s-a întors spre mine. În schimb, tu nu eşti conştientă de faptul că încalci nişte limite, nu îi acorzi atenţie preotesei Analia, nesocoteşti aşteptările pe care le am de la tine şi... A punctat, cu vădită satisfacţie: Să nu uităm de atitudinea pe care ai afişat-o faţă de mine ieri. Ce, credeai că nu mă voi referi la comportamentul pe care l-ai avut atunci când am discutat despre înlocuirea lui Ryan?

Aerul pe care am încercat să-l respir nu mi-a ajuns în plămâni. Nu acela era numele lui.

— Te-ai uitat la mine de parcă ai fi vrut să-mi faci rău fizic. A chicotit, amuzat de ideea că aş fi putut face aşa ceva. Întâlnirea ar fi avut cu totul alt deznodământ dacă nu ne-am fi adunat acolo ca să discutăm despre faptul că Hawke urma să îl înlocuiască pe Ryan...

— *Rylan!* am răbufnit. Numele lui este Rylan. Nu Ryan.

— Ah, iată-l! Lord Mazeen a repetat cuvintele pe care le rostise în noaptea în care fusese descoperită Malessa. A chicotit. Nu mai e sfioasă acum.

L-am ignorat.

Teerman şi-a plecat capul într-o parte.

— Vrei să spui că numele lui *era* Rylan?

Am inspirat aerul care nu părea să-mi ajungă în piept.

— Şi contează? A fost doar un gardian regal. Ar fi fost onorat şi dacă doar m-aş fi gândit la el.

Acum, chiar îmi doream să-l rănesc fizic.

— În orice caz, tocmai mi-ai demonstrat că trebuie să-mi dublez eforturile de a mă ţine de angajamentul de a te face mai mult decât pregătită pentru Ascensiune. Din câte se vede, am fost prea indulgent cu tine. Licărirea pe care o avea în privire a devenit mai strălucitoare. Din păcate, asta înseamnă că ai

nevoie de încă o lecţie. Să sperăm că va fi ultima, deşi, cumva, mă îndoiesc.

Degetele îmi zvâcneau, încovoiate. Furia m-a cuprins imediat, şi am rămas surprinsă că nu mi-au ieşit flăcări pe nas atunci când am respirat. Era ultimul lucru pe care-l spera Teerman. Dacă n-ar fi găsit vreun motiv ca să-mi dea o lecţie, ar fi făcut o criză.

— Da, am scuipat cuvântul, simţind cum îmi pierd controlul. Să sperăm.

Mi-a aruncat o privire tăioasă, şi între noi s-a scurs un moment lung de încordare.

— Cred că patru biciuri ar trebui să fie de ajuns.

Înainte să apuc să mă gândesc la cine eram, la *ce* era Teerman, furia mi-a luat foc în vene şi a pus stăpânire pe mine. Nimic din ce pusese în cârca mea nu conta. Nimic nu avea legătură cu Descendenţii şi cu Cel Întunecat, care se aflau în spatele încercării de a mă răpi şi a morţii lui Rylan. Zeii îi binecuvântaseră pe Ascendenţi cu o existenţă apropiată de nemurire şi cu puteri de neimaginat, iar ei îşi petreceau timpul făcându-şi griji în privinţa celor cu care discutam eu? Nu m-am putut abţine.

— Eşti sigur că ar fi suficient? N-aş vrea să simţi că nu ai făcut îndeajuns.

Privirea i-a devenit mai dură.

— Ce zici de şapte?

M-a cuprins teama, dar în trecut primisem şi zece.

— Văd că îţi convine acest număr. Tu ce crezi, Bran?

— Cred că ar fi de ajuns.

Nerăbdarea din tonul lui era clară. Ducele şi-a întors din nou privirea spre mine.

— Ştii unde să mergi.

Cu capul sus, mi-am controlat cu greu pornirea de a nu-l pune la pământ atunci când am trecut pe lângă el. Aceasta era cea mai rea parte din drumul meu spre biroul lui lustruit.

Ascendenţii erau mai puternici decât cei mai pricepuţi dintre gardieni, dar nici unul dintre ei nu mai ridicase un deget de la Războiul Celor Doi Regi. Aş fi putut cu uşurinţă să-l pun la pământ pe Teerman. Dar apoi, ce ar fi urmat?

Ar fi urmat şi alte lecţii, şi zvonurile ar fi ajuns până la regina Ileana. Ar fi fost dezamăgită, cu adevărat dezamăgită, şi, spre deosebire de duce, îmi păsa de ceea ce credea şi simţea regina. Nu pentru că aş fi fost favorita ei, ci pentru că ea avusese grijă de mine pe când eram doar un copil rănit şi speriat. Mâinile ei îmi schimbaseră bandajele şi mă ţinuseră în braţe atunci când plânsesem după mama şi după tata. Regina Ileana fusese cea care stătuse alături de mine atunci când nu puteam să dorm, îngrozită de întuneric. Făcuse pentru mine lucruri pe care nici o regină nu le-ar fi făcut. Fără ea, care ţinuse la mine ca o mamă, aş fi fost pierdută, şi nu cred că mi-aş fi putut reveni vreodată.

M-am oprit în faţa biroului, cu mâinile tremurându-mi de o furie abia stăpânită. Credeam cu toată inima că, dacă regina Ileana ar fi ştiut ce făcea ducele în această încăpere, lucrurile n-ar fi stat prea bine pentru Ascendent.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe lord aplecându-se în timp ce Teerman îşi lua biciul roşu, îngust, trecându-şi mâna pe lungimea lui.

Dar regina n-avea să ştie.

Scrisorile care erau trimise spre capitală erau întotdeauna citite, şi nu aveam s-o văd până la întoarcerea mea acolo. Dar atunci? Atunci, aveam să-i spun *totul*.

Pentru că, dacă-mi făcea mie asta, eram sigură că o făcea şi altora. Chiar dacă nimeni nu vorbea.

A venit lângă mine, cu nerăbdarea strălucindu-i în privire.

— Nu eşti pregătită, Penellaphe. Ar trebui să te fi învăţat până acum.

Am strâns din dinţi şi mi-am ferit privirea. Mi-am ridicat degetele spre rândul de nasturi. Degetele mi-au tremurat doar

o dată, apoi mi-am desfăcut corsajul, conştientă că Mazeen îşi alesese locul ştiind ce avea să urmeze. Vedea perfect de unde stătea.

Ducele a rămas lângă mine, urmărind cum se desface corsajul, dezvelind rochia subţire de dedesubt. Ambele mi-au alunecat de pe umeri, până în talie. Am simţit aerul rece pe spate şi pe piept şi am încercat să stau ca şi cum nu aş fi fost afectată de supliciu. Mi-aş fi dorit să fiu puternică, neafectată şi curajoasă. Nu voiam ca ei să vadă cât de umilitor era totul pentru mine, cât de mult mă deranja să fiu văzută astfel, nu de bunăvoie, nici de cineva demn.

Dar nu puteam.

Cu obrajii arzând, cu lacrimi în ochi, mi-am îndoit braţul peste piept.

— Asta este spre binele tău! a zis Teerman, pe un ton aspru şi întunecat, în timp ce-mi dădea roată. Este o lecţie utilă, Penellaphe, pentru a ne asigura că iei în serios pregătirile şi eşti devotată, în aşa fel încât să nu îi dezonorezi pe zei.

Suna de parcă ar fi crezut ce spunea, de parcă nu ar fi făcut toate astea doar pentru că îi plăcea să provoace durere. Dar eu ştiam adevărul. Ştiam ce ar fi făcut Mazeen dacă ar fi putut şi văzusem privirea din ochii ducelui. O văzusem de mult prea multe ori atunci când greşisem. Genul de privire care îmi spunea că, dacă nu aş fi fost Fecioara, mi-ar fi provocat o altfel de durere. La fel cum ştiam că ar fi făcut-o şi Mazeen. Nu mi-am putut înăbuşi tremurul care a urmat acelui gând.

O clipă mai târziu, i-am simţit mâna pe umărul meu gol, iar stomacul mi s-a întors pe dos. Nu era vorba doar despre atingerea pielii lui prea reci, ci şi despre ceea ce nu simţeam.

Şi nu simţeam *nimic*.

Nici o urmă din neliniştea pe care toţi oamenii o poartă înlăuntrul lor, indiferent de cât de mult timp a trecut de când au fost răniţi. Nici un fel de durere. Şi era la fel în cazul tuturor Ascendenţilor. Poate că ar fi trebuit să fiu uşurată că nu le

simţeam durerea, dar, în fapt, asta îmi provoca greaţă.

Îmi amintea de cât de diferiţi erau Ascendenţii faţă de muritori, de ceea ce făcea Binecuvântarea zeilor.

— Pregăteşte-te, Penellaphe!

Mi-am rezemat palma de birou.

Camera s-a cufundat în tăcere. Se auzea doar respiraţia adâncă a lordului. Şi apoi am auzit şuieratul biciului, spintecând aerul, cu o secundă înainte de a-mi lovi spatele. Mi s-a cutremurat tot corpul, şi o durere fierbinte mi s-a întins pe piele. Prima lovitură era întotdeauna şocantă, indiferent de câte ori aş fi trecut prin asta sau de faptul că ştiam ce urma. O nouă lovitură m-a izbit pe umeri, luându-mi aerul din piept, în timp ce prin umeri treceau flăcări.

Încă cinci.

Am mai primit o lovitură, şi trupul mi s-a cutremurat în vreme ce am ridicat privirea. „N-am să scot nici un sunet. N-am să scot nici un sunet." Şoldurile mi s-au izbit de birou după următoarea lovitură. Canapeaua a scârţâit. Lord Mazeen se ridicase.

Cu pielea arzând, mi-am muşcat buza până când am simţit gustul sângelui. Am privit cu ochii înlăcrimaţi la tabloul cu credincioasele acoperite de văluri, întrebându-mă cât de îngrozitori trebuie să fi fost atlantienii, dacă nişte fiinţe precum ducele de Masadonia şi Lord Mazeen primiseră Binecuvântarea Ascensiunii de la zei.

Capitolul paisprezece

Zeii îmi acordaseră o mică favoare după ce părăsisem apartamentul ducelui. Hawke nu mă aşteptase, şi asta fusese o binecuvântare. Nu aveam idee cum aş fi putut ascunde ce se întâmplase.

În schimb, între cei doi gardieni regali se afla Vikter. Nici unul dintre ei nu m-a privit atunci când am ieşit în hol, cu

pielea palidă, acoperită de broboane de sudoare.

Ştiau ce se întâmpla în camera ducelui? Nu scosesem nici un sunet, nici măcar atunci când Lord Mazeen venise lângă birou şi îmi trăsese braţul de pe piept şi mi-l trecuse la spate. Nici atunci când simţisem cea de-a şasea şi cea de-a şaptea lovitură ca şi cum aş fi fost lovită de fulger, în timp ce Mazeen privea cu ochi pofticioşi.

Dacă gardienii ştiau, eu nu puteam să fac nimic în privinţa ruşinii amare care mă ardea cumva mai tare decât spatele.

Dar Vikter sigur ştia. Faptul că ştia i se citea pe liniile aspre din jurul gurii în timp ce ne îndreptam spre scară, fiecare pas fiind o tortură din cauza pielii inflamate. A aşteptat până când uşa de la scară s-a închis după noi, apoi s-a oprit, cu ochii albaştri îngrijoraţi aţintiţi asupra mea.

— Cât de rău este?

Mi-am netezit poalele rochiei cu mâini tremurânde.

— Sunt bine. Trebuie doar să mă odihnesc.

— Bine?

Obrajii arşi de soare i s-au albit.

— Respiri greoi şi fiecare pas pe care-l faci pare un supliciu. Nu trebuie să te prefaci în faţa mea.

Era adevărat, dar să admit cât de rău mă durea însemna că îi ofeream lui Teerman ceea ce îşi dorea.

— Ar fi putut fi mai rău.

Lui Vikter îi fremătau nările.

— N-ar trebui să se întâmple deloc.

Nu îl puteam contrazice.

— Ţi-a dat sângele?

— Nu. Am doar urme de bici.

— Doar urme de bici. A râs aspru, fără umor. Vorbeşti ca şi cum ar fi doar nişte zgârieturi. De ce ai fost pedepsită de data asta?

— Are el nevoie de motiv? Zâmbetul îmi era obosit şi mă ustura, de parcă ar fi fost gata să-mi sfărâme întreaga faţă. Era

supărat pentru că nu sunt devotată timpului pe care-l petrec cu preotesele. Şi astăzi, pe când eram în atrium, două doamne de onoare şi-au făcut apariţia. Nu a fost încântat de asta.

— Şi unde-i vina ta?

— E nevoie să fie vina mea?

Vikter s-a uitat intens la mine, redus la tăcere pentru o clipă.

— Şi de aceea te-a lovit?

Am încuviinţat din cap, privirea oprindu-mi-se pe cea mai apropiată fereastră ovală. Soarele apusese cât timp stătusem în apartament, iar scara nu mai era nici pe departe la fel de luminoasă şi de aerisită pe cât fusese.

— Şi nu i-a plăcut atitudinea mea din cursul întâlnirii de ieri. Nu e nici pe departe cea mai mică ofensă pentru care am fost pedepsită.

— De aceea am spus că trebuie să ai grijă, Poppy. Dacă te biciuieşte pentru că te-ai aflat într-o cameră în care au intrat alte persoane, ce crezi că ar face dacă ar afla despre micile tale aventuri?

— Sau dacă ar afla că m-am antrenat ca un gardian ani buni? Mi-am îndreptat umerii, iar mişcarea mi-a afectat pielea biciuită. Aş fi biciuită, desigur. Aş primi probabil mai mult de şapte lovituri.

Pielea aurie a lui Vikter a pălit şi mai tare.

— Ar putea trimite o petiţie reginei, ca să mă declare nevrednică. Poate că zeii mă consideră deja astfel. Dar, aşa cum ai spus şi tu, Ascensiunea mea va avea loc, indiferent de ceea ce fac. Tu însă? Ce s-ar întâmpla cu tine, Vikter, dacă s-ar afla că m-ai antrenat?

— Nu contează ce-ar putea să facă sau nu. Nu era nici urmă de ezitare în cuvintele lui. Să ştiu că te poţi proteja singură merită orice risc. Aş primi cu bucurie orice fel de pedeapsă şi nu aş regreta ceea ce am făcut.

Mi-am ridicat bărbia şi l-am privit în ochi.

— Şi faptul că îmi pot apăra casa, pe cei la care ţin şi viaţa merită, de asemenea, orice risc.

A rămas tăcut pentru o clipă, apoi şi-a închis ochii albaştri glaciali. Se gândea probabil la vreo rugăciune pentru răbdare, ceva ce ştiam că făcea adesea.

Asta mi-a adus din nou zâmbetul pe buze.

— Sunt atentă, Vikter.

— Pare să nu conteze prea mult. Şi-a deschis ochii. Mă bucură gândul că regina te-ar putea chema mai devreme în capitală.

M-a trecut un fior în vreme ce am luat-o în jos pe scări.

— Pentru că atunci n-ar mai trebui să îndur *lecţiile* ducelui?

— Exact.

Era o perspectivă mai bună, mai ales de vreme ce plănuiam să îi spun reginei tot.

— A fost singur? i-am întrebat pe gardieni, dar s-au prefăcut a nu şti cine era în cameră cu el.

Gardienii ştiau întotdeauna cine era cu ducele. Doar că nu voiau ca Vikter să afle – şi... nici eu nu voiam.

— A fost singur. Nu mi-a răspuns, şi nu eram sigură dacă asta însemna că mă credea sau nu. M-am hotărât că era timpul să schimb subiectul. De unde ai ştiut unde sunt?

Vikter rămăsese cu doar un pas în urma mea.

— Hawke l-a trimis pe unul dintre majordomii ducelui după mine. El... îşi făcea griji în privinţa ta.

Inima a uitat să-mi bată pentru o clipă.

— De ce?

— A spus că atât tu, cât şi Tawny aţi părut afectate de chemarea ducelui. A crezut că i-aş putea explica eu de ce.

— Şi i-ai explicat?

— I-am spus că nu are de ce să-şi facă griji şi că voi rămâne eu să te păzesc pentru restul zilei. Vikter şi-a încreţit fruntea şi mi-a oferit braţul lui ca sprijin. Nu a fost prea încântat, aşa că a

trebuit să-i amintesc că sunt mai mare în rang decât el.

Mi-a venit să zâmbesc.

— Sunt sigură că asta a funcţionat bine.

— La fel de bine ca o avalanşă.

Am trecut de următorul etaj, gândul că mă apropiam de patul meu fiind singurul care mă ajuta să merg mai departe, în timp ce rumegam ceea ce făcuse Hawke.

— Este... un bun observator, nu-i aşa? Şi intuitiv.

— Da. Vikter a oftat, gândindu-se în mod sigur că acesta nu era un lucru bun. Da, este.

*

Trei duzini de torţe ardeau pe Metereze, flăcările lor fiind un simbol al luminii în marea de întuneric, o promisiune pentru siguranţa oraşului adormit.

Am aruncat o privire lungă înspre pat, scoţând un oftat obosit în timp ce-mi răsuceam vârfurile cozii împletite. Coşmarurile despre o altă noapte îmi alungaseră somnul, mă lăsaseră acoperită de o sudoare rece şi cu inima zbătându-mi-se în piept ca un iepure prins în cursă.

Din fericire, nu o trezisem pe Tawny cu ţipetele mele. Stătuse trează până târziu în ultimele nopţi. În prima noapte, îşi petrecuse mult timp încercând pe cât posibil să se asigure că urmele de bici aveau să se vindece, iar noaptea trecută fusese chemată de marchize ca să le ajute cu pregătirile pentru Ritual.

Tawny folosise o alifie recomandată de toţi vracii, pe care gardienii o foloseau adesea pentru a-şi trata numeroasele lor răni. Îmi frecase amestecul de arnică şi miere cu parfum de pin şi salvie pe pielea inflamată a spatelui. Era acelaşi remediu pe care vraciul îl folosise în noaptea răpirii mele. Alifia îmi răcorise pielea şi îmi calmase durerea aproape imediat. Ştiam însă, din experienţele anterioare, că trebuia aplicată din oră în oră pentru a obţine efectul dorit.

Şi funcţionase. Până dimineaţa, nu mai rămăsesem decât cu o urmă de disconfort, chiar dacă pielea era încă mai roz decât de obicei.

Nu minţisem atunci când le spusesem lui Vikter şi apoi lui Tawny că ar fi putut fi mult mai rău. Cel mai probabil, urmele de bici aveau să dispară până dimineaţă şi durerea, dacă persista, era uşoară. Eram norocoasă că mă vindecam repede şi chiar mai norocoasă că Teerman nu băuse Ruina Roşie în acea după-amiază.

Ducele o cunoscuse pe mama. Cum? Din câte ştiam, nu fusese niciodată în Masadonia, ceea ce însemna că ducele o întâlnise în capitală. Se întâmpla rar ca un Ascendent să călătorească, în special pe o distanţă atât de mare, însă era clar că se întâlniseră.

Teerman avusese o privire atât de stranie atunci când vorbise despre ea. Nostalgie amestecată cu... ce? Furie, poate? Dezamăgire. Interacţiunile pe care le avusese cu ea îi influenţau comportamentul faţă de mine?

Sau căutam pur şi simplu o cauză pentru comportamentul lui, de parcă ar fi trebuit să existe ceva care să-i explice cruzimea?

Nu ştiam eu prea multe despre viaţă, dar ştiam că, uneori, nu exista nici un motiv. O persoană, Ascendent sau nu, era aşa cum era, fără nici o explicaţie.

Am oftat şi mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt. Stătusem închisă la mine în cameră în ultimele două zile, în mare parte pentru a mă asigura că alifia avea să îşi facă efectul cât mai repede cu putinţă, dar şi pentru că evitam... pe toată lumea.

Dar în special pe Hawke.

Nu îl mai văzusem de când păşisem în biroul personal al ducelui şi faptul că ştiam că el simţise că ceva nu era în ordine îmi provoca nelinişte şi un sentiment de ruşine, deşi ceea ce făcuse Teerman nu era din vina mea. Dar nu voiam ca Hawke

să îşi dea seama de ceea ce se întâmpla, iar el era un observator foarte bun.

Pe de altă parte, faptul că stătusem închisă în cameră timp de două zile trimitea, de asemenea, un semnal de alarmă, însă cel puţin nu fusese martor la încercările mele stângace de a mă mişca de colo-colo în timp ce spatele mă ustura. Nu voiam ca Hawke să mă vadă slabă, deşi, având în vedere că eram Fecioara, exact la asta se aştepta.

Şi poate că avea ceva de-a face cu amestecul straniu de uşurare şi dezamăgire pe care îl simţeam de fiecare dată când vedeam că nu dădea semne că m-ar recunoaşte de la Perla Roşie.

Mi-am smuls privirea de la pat şi mi-am întors ochii spre torţele de dincolo de Metereze. În acea seară, focurile erau liniştite. Fuseseră astfel în ultimele nopţi. Dar atunci când dansau ca nebunele, înteţite de vântul de la apus? Atunci, însemna că ceaţa nu era departe. Şi moartea necruţătoare, care mătură totul în cale, venea în urma ei.

Cu mintea distrasă, mi-am strecurat mâna pe sub faldurile subţiri ale rochiei până la mânerul de os prins de coapsă. L-am strâns între degete, reamintindu-mi astfel că eram pregătită pentru când sau dacă ar fi căzut Meterezele.

La fel cum eram pregătită în cazul în care Cel Întunecat ar fi venit din nou după mine.

Mâna mi-a alunecat de pe pumnal pe locul de deasupra genunchiului, şi am mângâiat pielea imperfectă de pe coapsă. Hawke fusese atât de aproape de a atinge cicatricea. Cum ar fi reacţionat dacă ar fi făcut-o? Şi-ar fi dat mâna la o parte? Sau s-ar fi prefăcut că nu a simţit nimic?

Mi-am retras mâna. Nu aveam să mă gândesc la asta. Mi-am strâns degetele în pumni şi am dat la o parte toate acele gânduri. Nu aveam de ce s-o iau pe drumul acela. N-ar fi ieşit nimic bun din asta. Nu conta dacă mă recunoscuse sau nu, pentru că eram doar una dintre numeroasele fete pe care le

sărutase în camere slab luminate. Nici nu conta dacă se întorsese la Perla Roşie, aşa cum îmi promisese.

Am scuturat din cap de parcă aşa aş fi putut să-mi împrăştii gândurile, dar nu a funcţionat. Un lucru descoperisem în aceste zile în care stătusem aproape izolată: puteam să-mi spun că nu contează de o mie de ori, că tot conta.

Hawke îmi dăduse primul meu sărut, chiar dacă el nu ştia asta.

M-am îndreptat uşor spre ferestrele dinspre vest, sub lumina argintie a lunii. Mi-am lipit degetele de sticla rece şi am numărat torţele. 12 pe Metereze. 24 la poale. Toate aprinse.

Bine.

Era bine.

Mi-am lipit fruntea de sticla rece, care nu prea reuşea să împiedice frigul să-şi croiască drum în castel. În vest, acolo unde Carsodonia era cuibărită între Marea de Lână şi Câmpurile cu Sălcii, nu aveam nevoie de ferestre din sticlă. Acolo, domneau primăvara şi vara. Era unul dintre lucrurile pe care-l aşteptam cu nerăbdare la întoarcerea în capitală. Căldura. Soarele. Mirosul mării sărate şi toate golfuleţele sclipitoare.

Tawny, care nu văzuse niciodată plajele, le-ar fi adorat cu siguranţă. Un zâmbet obosit mi-a înflorit pe buze. Atunci când o chemase una dintre marchize, Tawny îmi aruncase o privire care părea să spună că ar fi preferat să facă curăţenie lună în camerele de baie decât să îşi petreacă seara încercând să le mulţumească pe cele care erau de nemulţumit.

Şi eu mă simţeam adesea la fel când trebuia să mă întâlnesc cu preoteasa. Aş fi preferat să-mi smulg părul decât să-mi petrec câteva ore cu femeia aceea înspăimântătoare.

Poate că trebuia să învăţ cum să mă prefac mai bine în preajma ei şi a celorlalte preotese. Încă nu-mi venea să cred că mersese la duce numai pentru că nu-mi petrecusem jumătate din zi ascultându-le pe ea şi pe celelalte plângându-se despre

restul lumii.

Mi-am strâns braţele în jurul corpului şi mi-am dorit, poate pentru a o suta oară, ca fratele meu să se fi aflat încă în Masadonia. Şi Ian avea coşmaruri şi, dacă ar fi fost alături de mine în acea clipă, m-ar fi înveselit cu poveştile lui fanteziste, caraghioase.

Oare mai avea coşmaruri după ce făcuse Ascensiunea? Dacă nu, nu era şi asta o perspectivă îmbucurătoare?

Privirea mi-a alunecat în lungul Meterezelor. Am observat un gardian care patrula pe zid.

Aş fi preferat să fiu acolo decât aici.

Ascendenţii ar fi fost şocaţi să audă aşa ceva, după cum la fel ar fi fost şi cei mai mulţi oameni. Să gândeşti doar că eu – Fecioara, Aleasa, cea care aveam să merg la zei – aş fi schimbat locul cu un om de rând, cu un gardian, era un afront nu doar pentru Ascendenţi, ci şi pentru zeii înşişi. Oamenii din întregul regat ar fi făcut orice ca să ajungă în prezenţa zeilor. Eu eram...

Eu eram privilegiată, indiferent de cât de mult sufeream, dar cel puţin, dacă m-aş fi aflat pe Metereze, aş fi putut să fac ceva util. Aş fi apărat oraşul şi pe toţi cei datorită cărora aveam o viaţă atât de confortabilă. În schimb, eu stăteam înăuntru, plângându-mi de milă, când adevărul era că Ascensiunea mea avea să însemne mai mult decât protejarea unui oraş.

Aveam să protejez viitorul întregului regat.

Asta nu însemna ceva?

Nu eram sigură, dar nu-mi doream decât să pot închide ochii şi să dorm, deşi ştiam că nu aş fi reuşit. Că m-aş fi chinuit ore întregi să adorm.

În astfel de nopţi fără somn, cedam dorinţei de a explora oraşul tăcut şi întunecat până când descopeream colţişoare care nu dormeau, locuri precum Perla Roşie. Din nefericire, ar fi fost extrem de prostesc să fac asta după ce aproape fusesem răpită. Nici măcar eu nu eram atât de nebună şi de...

O flacără de după Metereze a început să danseze,

atrăgându-mi atenţia. Mi-am lipit palmele de fereastră, cu ochii aţintiţi asupra focului, refuzând să clipesc.

— Nu-i nimic! i-am spus camerei goale. E doar vântul...

O altă lumină s-a mişcat şi apoi o alta, şi o alta; întreaga linie de torţe de după zid pâlpâia sălbatic, aruncând scântei, în timp ce vântul se înteţea. Am respirat adânc, dar aerul nu părea să-mi ajungă în plămâni.

Făclia din mijloc a fost prima care s-a stins, făcându-mi inima să bubuie în piept. Au urmat-o imediat şi celelalte, aruncând brusc pământul de dincolo de Metereze în întuneric.

M-am tras de la fereastră.

Zeci de săgeţi înflăcărate au zburat prin aer, arcuindu-se deasupra Meterezelor şi apoi răzbind înainte, înfigându-se în tranşeele pline cu iască. S-a înălţat un perete de foc, arzând pe întreaga lungime a Meterezelor. Flăcările nu te apărau împotriva ceţii sau a ceea ce venea odată cu ea.

Focul făcea vizibil ce se afla în ceaţă.

M-am întors la fereastră, am tras zăvorul şi am deschis-o larg. Aerul rece şi un soi de tăcere nepământeană au invadat camera. Eu m-am apucat de marginea de piatră şi m-am aplecat în afară, privind cu atenţie.

Fumul se înălţa şi trecea printre flăcări, revărsându-se în aer şi pe pământ.

Dar fumul nu se mişca aşa.

Fumul nu se strecura pe sub iască, alb şi gros, în contrast cu întunericul nopţii. Fumul nu astupa flăcările, sufocându-le până când se stingeau şi nu mai rămânea decât o ceaţă grea, nefirească.

Şi ceaţa nu era goală.

În ceaţă se aflau o mulţime de siluete diforme care fuseseră cândva muritori.

Cornurile au răsunat din toate cele patru colţuri ale Meterezelor, sfărâmând tăcerea încordată. În câteva secunde, cele câteva lumini care mai străluceau prin ferestre s-au

întunecat. S-a auzit o a doua chemare de avertizare, şi întregul castel a părut să se cutremure.

Mi-am revenit în fire şi am închis fereastra, apoi m-am răsucit. Aveam la dispoziţie vreo trei minute, poate mai puţin, înainte ca toate ieşirile să se închidă. Am făcut un pas în faţă...

În acea clipă, uşa comună s-a dat de perete şi Tawny a năvălit înăuntru, cu cămaşa ei albă de noapte fluturând şi claia de bucle aurii şi şatene revărsându-i-se pe umeri.

— Nu. Tawny s-a oprit în loc. Albul din ochii ei larg deschişi era în contrast pregnant cu maroniul pielii. Nu, Poppy!

Ignorând-o, am alergat la cufăr, i-am tras capacul şi am cotrobăit înăuntru până când mi-am găsit arcul. M-am ridicat apoi şi l-am aruncat pe pat.

— Doar nu plănuieşti să ieşi acolo! a exclamat ea.

— Ba da.

— Poppy!

— Voi fi bine.

M-a trecut un fior pe şira spinării.

— Bine? A căscat gura la mine. Nu-mi place să fiu eu cea care trebuie să spună ceea ce este evident, dar iată-mă! Tu eşti Fecioara. Tu eşti Aleasa. Nu poţi ieşi. Dacă nu te omoară ei, te va omorî Excelenţa Sa dacă te va prinde.

— Nu mă va prinde. Am apucat o pelerină neagră, cu glugă, şi am tras-o pe mine, prinzându-mi-o de gât şi de piept. Ducele va sta ascuns în camera lui, păzit de o duzină de gardieni regali, dacă nu chiar mai mulţi, alături de ducesă.

— Gardienii vor veni după tine.

Mi-am apucat arcul.

— Sunt convinsă că Vikter a plecat spre Metereze în secunda în care a auzit cornul.

— Şi Hawke? Datoria lor este să te protejeze pe tine.

— Vikter ştie că pot să mă protejez singură, iar Hawke nici nu va bănui că am ieşit din cameră. Am făcut o pauză. El nu ştie despre intrarea servitorilor.

— Eşti rănită, Poppy. Spatele tău…

— Spatele meu este aproape complet vindecat. Ştii asta.

— Şi cum rămâne cu Cel Întunecat? Dacă este o diversiune…

— Nu este o diversiune, Tawny. I-am văzut în ceaţă.

Tawny a pălit.

— Şi, dacă Cel Întunecat încearcă să pună mâna pe mine, voi fi pregătită.

S-a luat după mine.

— Penellaphe Balfour, opreşte-te!

Surprinsă, m-am răsucit şi am dat nas în nas cu ea.

— Am la dispoziţie mai puţin de două minute, Tawny. Voi fi închisă aici…

— Unde eşti în siguranţă.

Am apucat-o de umăr cu mâna pe care o aveam liberă.

— Dacă trec de ziduri, vor cuceri oraşul şi vor găsi o cale de a pătrunde în castel. Apoi nu vor mai putea fi opriţi. Asta ştiu cu certitudine. Au ajuns până la familia mea. Au ajuns până la mine. N-am să stau deoparte şi să las ca istoria să se repete.

Ochii ei i-au căutat cu disperare pe ai mei.

— Dar atunci nu aveai Meterezele, să te protejeze.

Asta era adevărat, dar…

— Nimic nu este infailibil, Tawny. Nici măcar Meterezele nu sunt.

— Şi nici tu nu eşti! a şoptit ea, cu buza de jos tremurând.

— Ştiu.

A tras adânc aer în piept, umărul înmuindu-i-se sub mâna mea.

— În ordine. Dacă vine cineva, am să le spun că ţi s-a făcut rău din cauza fricii şi te-ai încuiat în camera de baie.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Desigur! I-am dat drumul apoi. Sunt mai multe pumnale de hematit în cufăr şi o sabie sub perne…

— Te rog, spune-mi că nu-ţi odihneşti în fiecare noapte

capul pe o sabie. Vocea i-a răsunat plină de uluire. Nu-i de mirare că ai coşmaruri. Numai zeii ştiu ce fel de energii negative atragi dacă foloseşti o sabie pe post de pernă…

— Tawny! am întrerupt-o înainte să se pornească. Dacă este atacat castelul, foloseşte armele. Ştii cum.

— Ştiu.

Ştia doar pentru că o obligasem să înveţe în secret, la fel cum Vikter mă învăţase pe mine.

— Capul sau inima.

A încuviinţat din cap.

— Ai grijă, Poppy! Te rog! Voi fi foarte dezamăgită dacă voi ajunge s-o servesc pe ducesă. Sau, mai rău, să fiu dată la Templu, în serviciul zeilor. Nu că n-ar fi o onoare să-i servesc… A turuit mai departe, cu mâna în dreptul inimii. Dar toată treaba cu celibatul…

Mi-a scăpat un zâmbet.

— Am să mă întorc.

— Ai face bine, Poppy.

— Promit!

I-am dat rapid un pupic pe obraz şi m-am răsucit spre intrarea veche a servitorilor, de lângă uşa de la camera de baie. Singurul motiv pentru care aproape implorasem să fiu mutată în această parte mai veche şi mult mai urâtă a castelului. Acele uşi şi holuri nu mai erau folosite, însă ele făceau legătură cu aproape fiecare cameră din aripa veche, inclusiv cu podul de piatră care ducea direct în partea de sud a Meterezelor.

Balamalele vechi au scârţâit atunci când am tras de uşă. Holurile ascunse îmi permiteau să mă mişc nevăzută prin tot castelul. În ultimii ani, le folosisem ca să mă întâlnesc într-o veche cameră nefolosită cu Vikter, pentru antrenamente, şi mă ajutaseră şi să mă furişez din castel fără să fiu văzută.

Dar, ce era mai important, scările şi culoarele vechi puteau fi o cale rapidă de evadare, la nevoie.

— Poppy! a strigat Tawny, oprindu-mă din drum. Faţa!

Am fost confuză doar pentru o clipă, apoi mi-am dat seama că aveam chipul descoperit.

— Corect.

Am ridicat gluga grea şi mi-am tras-o pe faţă, apoi m-am strecurat pe scara îngustă.

Am luat-o la goană pe treptele de piatră ciobite şi inegale în sunetul uşilor de fier care se auzeau huruind. Papucii mei nu erau cele mai indicate încălţări pentru o astfel de misiune, dar nu avusesem timp să-mi trag din ascunzişul de sub pat singura pereche de ghete pe care o aveam. Dacă le-ar fi găsit menajerele, ar fi ieşit vorbe, care, în cele din urmă, ar fi ajuns la urechile cuiva.

Aveam la dispoziţie mai puţin de un minut ca să ies.

Din tavan începuseră să cadă pietricele şi praf, în timp ce castelul continua să se zgâlţâie. Lumina lunii străpungea ferestrele ciobite şi prăfuite, în timp ce eu mă apropiam de capătul scării. Am sărit peste ultimele două trepte şi aproape am alunecat în cămara goală. Am simţit doar o durere surdă pe spate, de la rănile încă nevindecate.

Mi-am tras arcul sub faldurile pelerinei şi m-am avântat în bucătăria în care domnea haosul, servitorii cerând să fie primiţi în camerele de siguranţă ascunse, care serveau şi ca loc pentru depozitarea proviziilor alimentare. Gardienii alergau spre intrarea principală, unde în câteva secunde avea să fie ridicat cel mai mare scut. Nimeni nu m-a băgat în seamă în vreme ce alergam spre holul din spate, unde una dintre uşile de fier era deja pe jumătate închisă.

Am dat drumul printre dinţi unui blestem care l-ar fi făcut pe Vikter să roşească şi pe Rylan să... El ar fi zâmbit dacă ar mai fi fost acolo. Mi-am luat avânt şi m-am aplecat. Papucii de mătase şi satin m-au ajutat să alunec. Am trecut pe sub uşă, cât pe ce să-mi pierd echilibrul, patinând afară, în aerul nopţii. Uşa grea a huruit şi s-a închis. M-am tras câţiva paşi în spate şi apoi m-am întors, cu un zâmbet pe care Tawny l-ar fi găsit nu doar

îngrijorător, ci şi puţin înfricoşător.

Ajunsesem la pod.

Fără să pierd timpul, am alergat pe poteca îngustă care se ridica deasupra caselor şi a magazinelor. Nu am îndrăznit să privesc în lături, pentru că nu existau balustrade. Un pas greşit şi...

N-ar mai fi trebuit să-mi fac griji pentru ceea ce se afla în ceaţă.

Am ajuns la marginea cea mai lată a Meterezelor, mi-am aruncat arcul deasupra şi apoi m-am ridicat şi eu. Mi s-a întins pielea încă în curs de vindecare de pe spate, făcându-mă să mă schimonosesc de durere, în timp ce pelerina şi rochia mi s-au desfăcut, dezvăluindu-mi aproape cu totul piciorul. Mi-am zis că ar fi fost buni pantalonii subţiri care se purtau pe sub anumite modele de rochii, dar nu avusesem suficient timp la dispoziţie.

Am apucat arcul şi am luat-o spre zidul de vest. Ceaţa se apropia, asemănătoare unei mase solide, aducând cu ea miasme de metal şi putreziciune. În faţă, arcaşii aşteptau în ascunzişurile lor de piatră, ca nişte păsări de pradă, cu arcurile şi săgeţile pregătite. Ştiam că nu trebuia să mă apropii prea mult, pentru că vreunul dintre gardieni m-ar fi observat cu siguranţă şi ar fi început să pună întrebări. Şi, chiar dacă Tawny exagerase când spusese că m-ar fi omorât, ducele mi-ar fi oferit, cu siguranţă, una dintre *lecţiile* lui.

Am aruncat rapid o privire în jur. Oraşul se cufundase cu totul în tăcere şi întuneric, cu excepţia templelor. Flăcările lor nu se stingeau niciodată. Mi-am desprins privirea de la ele şi am alungat sentimentul straniu pe care-l trezeau adesea în mine, căutând un parapet gol. Am descoperit unul – dacă ar fi fost să aparţină vreunuia dintre gardieni, ar fi fost deja ocupat.

Furişându-mă în umbra pereţilor, am intrat. Mi-a revenit zâmbetul pe buze când am descoperit mai multe tolbe cu săgeţi lângă scară. Era perfect. Săgeţile cu vârf din hematit, făcute din

lemn adus din Pădurea Sângerie, nu erau uşor de găsit atunci când erai o Fecioară care, teoretic, nu avea nevoie de ele. Am înşfăcat mai multe şi m-am grăbit să urc pe scară.

Parţial ascunsă în spatele peretelui de piatră, am aşezat săgeţile lângă mine şi mi-am scos arcul. Atunci, s-a auzit un zgomot care mi-a ridicat părul pe spate.

Începuse ca un urlet jos, care îmi amintea de vântul din timpul celor mai reci zile de iarnă, însă apoi se preschimbase într-un ţipăt ascuţit. Mi s-a încreţit pielea pe mine şi mi s-a întors stomacul pe dos. Nu aveam să uit niciodată acel sunet. Îmi bântuia visele şi nu mă lăsa să dorm nopţi la rând.

De jos s-au auzit strigăte – se cerea să tragem. Am tras adânc aer în piept, privind emoţionată cum cerul se luminează de săgeţi aprinse. Au sfâşiat ceaţa invadatoare în timp ce torţele s-au aprins din nou, de-a lungul Meterezelor, transformând noaptea într-un amurg argintiu.

Gardienii aşteptau la poalele Meterezelor, toţi în armurile lor negre care-i făceau aproape de nediferenţiat. Am căutat pelerina albă, familiară a Gărzii Regale. Într-un final, am identificat părul blond şi chipul de culoarea nisipului. Inima mi-a tresăltat. Vikter stătea chiar în mijloc. Mă aşteptasem să îl văd acolo unde era ameninţarea morţii mai mare, dar tot mi s-a pus un nod în gât. Vikter era cel mai curajos om pe care-l cunoşteam.

Dar Hawke? Nu aveam idee dacă încă se afla în castel, în faţa uşii mele, crezând că sunt înăuntru, sau pe Metereze. Ori poate că, la fel ca Vikter, în afara lor. Nodul a crescut, dar nu puteam să mă las afectată.

Cu ochii la Vikter, am întins arcul şi am tras la semnalul lui. Un alt val de săgeţi s-a înălţat, acestea ajungând mai departe. După ce au sfâşiat ceaţa, am auzit ţipetele.

Şi apoi i-am văzut.

Cu trupurile lor de un alb lăptos, lipsite de culoare, cu feţele găunoase şi ochii arzând ca nişte cărbuni încinşi. Cu

gurile căscate larg, descoperind două seturi de dinţi crestaţi, zimţaţi. Degetele le erau alungite ca nişte gheare şi atât ele, cât şi colţii puteau să spintece carnea ca şi cum ar fi fost o bucată moale de unt.

Eu aveam cicatricile care dovedeau asta.

În aceste creaturi s-ar fi transformat Marlowe şi Ridley dacă nu le-aş fi curmat viaţa.

Au năvălit din ceaţă... monştrii care îmi bântuiau coşmarurile, trimişi de Cel Întunecat cu mai bine de un deceniu în urmă ca să ne ia de lângă noi părinţii printr-un masacru sângeros. Erau demonii care aproape mă uciseseră înainte să împlinesc şase ani, zgâriindu-mă şi muşcându-mă orbeşte, cuprinşi de setea lor nestăvilită de sânge.

Temuţii erau acolo.

Capitolul cincisprezece

Şi acum, îi copleşeau pe gardienii din afara Meterezelor, izbindu-se de ei ca un val care nu cunoştea frica de moarte. Strigăte de durere şi de groază au sfâşiat noaptea, iar eu am rămas fără suflu. În doar câteva secunde, îl pierdusem din ochi pe Vikter.

— Nu! am şoptit, cu degetele tremurând pe arc.

Unde era? Nu era cu putinţă să fi căzut. Nu atât de repede. Nu Vikter...

L-am găsit, ţinându-se tare, fluturându-şi sabia şi retezând capul unui Temut în timp ce un altul se arunca asupra lui. S-a răsucit, evitând la mustaţă o lovitură care i-ar fi distrus platoşa.

Nu aveam timp de pierdut. Mi-am mutat privirea spre săgeata de hematit a unui arcaş, care s-a înfipt într-un cap de Temut, dărâmându-l pe spate. Din craniu i s-a vărsat sângele întunecat precum cerneala. Mi-am concentrat atenţia asupra unui alt Temut, controlându-mi respiraţia până când a devenit înceată şi adâncă, aşa cum mă învăţase Vikter. Anii de

antrenament, precum şi experienţele trăite mi-au ghidat mâna. Nu era prima oară când îi ajutam pe gardienii de pe Metereze.

„Odată ce apuci arcul, lumea din jurul tău trebuie să amuţească.” Instrucţiunile lui Vikter îmi răsunau în minte. „Sunteţi doar tu, arcul şi ţinta. Nimic altceva nu mai contează.”

Şi doar asta conta.

Mi-am fixat ţinta şi am dat drumul unei săgeţi. A străbătut aerul şi a străpuns un Temut în inimă. Am mai doborât încă unul înainte ca acela care fusese odată copilul sau părintele cuiva să cadă la pământ. Apoi am descoperit un alt Temut, care atacase un gardian şi încerca să-i distrugă armura. Am dat drumul săgeţii, zâmbind când vârful a străpuns capul Temutului. În timp ce-mi pregăteam următoarea săgeată, l-am întrezărit pe Vikter. Şi-a înfipt sabia pătată de sânge întunecat adânc în stomacul unui Temut şi apoi a împins-o în sus cu un urlet...

Un alt Temut l-a atacat pe Vikter din spate, în timp ce acesta îşi elibera arma. Am dat drumul săgeţii. A spintecat aerul şi s-a înfipt în craniul cu păr rar al creaturii. Temutul a căzut cu faţa în jos, mort până să atingă pământul.

Vikter şi-a rotit capul, şi aş fi putut să jur că s-a uitat drept la mine – că ştia cine trăsese acea săgeată. Şi, deşi nu-i puteam vedea chipul, ştiam că avea acea expresie pe care şi-o lua întotdeauna când era mândru, dar şi iritat.

Rânjind, mi-am pregătit încă o săgeată şi... pentru ceea ce mi s-a părut cât o eternitate, m-am pierdut în febra momentului, punând la pământ Temut după Temut. Consumasem două tolbe de săgeţi când unul dintre Temuţi a rupt rândul gardienilor. A ajuns la zid, şi mâinile lui cu gheare s-au înfipt în piatră, ajutându-l să se caţăre.

Pentru o secundă, am rămas amuţită, privindu-l cum îşi smulge ghearele din piatră şi apoi le înfige din nou, mai sus, ridicându-se pe zid.

— Zeilor! am şoptit.

Temutul a dat drumul unui ţipăt asurzitor care m-a trezit la realitate. L-am ţintit şi am tras săgeata direct spre craniul lui. Impactul l-a dărâmat de pe zid...

Un strigăt venit din partea mea dreaptă m-a făcut să-mi întorc capul. Un arcaş a căzut la pământ. Arcul i-a alunecat din mâini. Un Temut îşi înfipsese ghearele în umerii lui, în timp ce dinţii ascuţiţi îi sfâşiau beregata.

Zeilor mari, ajunseseră în vârf!

M-am răsucit şi am tras repede o săgeată. Lovitura nu a fost fatală, dar l-a îndepărtat pe Temut de gardian, aruncându-l înapoi jos. Însă el nu a fost singurul care a căzut. Gardianul s-a prăvălit şi el în hău. Mi-am înghiţit un ţipăt, zicându-mi că omul era deja mort, până când sunetul pe care trupul lui l-a scos când a izbit pământul m-a făcut să închid ochii.

Poate că mintea Temuţilor era putredă, dar erau suficient de inteligenţi încât să atace arcaşii. Vikter îmi spusese odată că singurul lucru aproape la fel de puternic precum setea de sânge era instinctul lor de supravieţuire.

Un ţipăt ascuţit m-a pus în mişcare. În partea mea dreaptă, un alt Temut ajunsese pe marginea Meterezelor şi apucase un arcaş. Gardianul şi-a aruncat arcul şi l-a apucat pe Temut, împingându-l.

S-a prăvălit la pământ, luându-l pe Temut cu el.

Încă o rundă de săgeţi aprinse s-au ridicat în aer, undeva sus, deasupra zidului. Au căzut la pământ ucigând fără discriminare şi oameni, şi monştri. Pe deasupra urletelor şi a ţipetelor nepământeşti se înălţa zgomotul copitelor, însă eu încă eram cu ochii la arcaşul căzut, al cărui trup era asaltat de Temuţi.

Gardianul se sacrificase pe sine însuşi. Omul acela necunoscut, fără nume, alesese moartea în loc să le permită Temuţilor să ajungă de cealaltă parte a Meterezelor.

Am clipit ca să-mi alung lacrimile şi mi-am plecat capul uşor, fără cuvinte. Însă strigătele de bătălie s-au înteţit şi m-au

forţat să mă pun în mişcare. M-am ridicat suficient cât să arunc un ochi peste margine şi am văzut gardieni călare ieşind pe porţi, fluturându-şi săbiile. S-au împărţit în două, încercând să oprească accesul spre Metereze. De îndată ce au ieşit cu toţii, porţile s-au închis în urma lor.

Unul dintre Temuţi s-a aruncat asupra unui gardian, sărind prin aer ca o felină uriaşă din junglă. L-a izbit pe bărbat atât de puternic, încât l-a aruncat de pe cal. S-au prăvălit amândoi la pământ.

— La naiba! am şuierat, ţintindu-l pe Temutul care era deja la jumătatea zidului.

L-am nimerit în craniul chelios, dărâmându-l de pe Metereze. Mi-am tras rapid încă o săgeată, gata să lovesc Temuţii care se urcau pe zid. Era clar că ei reprezentau cea mai mare ameninţare.

Mi-am dat rapid seama că aceştia erau diferiţi. Arătau mai puţin... monstruos. Erau tot înfiorători, dar feţele nu le erau atât de găunoase, iar trupurile – mai puţin scobite. Fuseseră recent transformaţi? Posibil.

Bătălia de la poalele Meterezelor slăbea, cadavrele căzând unele peste altele. L-am întrezărit pe Vikter trecându-şi spada prin capul unui Temut şi m-am lăsat într-un genunchi ca să pot privi peste zid. Pelerina s-a desfăcut, dezvelindu-mi aproape tot piciorul, de la gleznă până la şold, în aerul rece.

Mai rămăsese doar o mână de Temuţi. Jumătate dintre ei se hrăneau cu gardienii morţi sau îi sfâşiau pe cei răniţi, fără să acorde vreo atenţie în jur. Nu mai vedeam să fie vreunul în apropierea Meterezelor. Mi-am fixat săgeata în arc şi am ochit un Temut care sfâşiase o armură, ajungând la măruntaiele gardianului. Am simţit gustul bilei în gât. Gardianul era deja mort, dar nu puteam să-i las pe Temuţi să îi pângărească în continuare pe cei căzuţi.

Concentrându-mi atenţia asupra gurii mânjite de sânge, am tras săgeata fix spre ea. Contactul l-a aruncat pe Temut pe

spate. Satisfacţia pe care o simţeam era atenuată de durere. Ceaţa începuse să se disipeze, dezvăluind carnagiul pe care îl lăsa în urmă. Căzuseră atâţia oameni. Prea mulţi.

Cu genunchiul sprijinit de piatra rece, m-am întins după o săgeată în timp ce cercetam…

— Tu trebuie să fii zeiţa Bele sau Lailah întrupată în muritoare! s-a auzit o voce adâncă în spatele meu.

Am respirat sacadat şi m-am răsucit, cu pelerina şi cămaşa de noapte fluturându-mi în jurul picioarelor. Cu săgeata gata, mi-am îndreptat arcul spre…

Hawke.

O, zeilor…

Mi s-a căscat un gol în piept, de uşurare şi uluială. Stătea sub razele lunii ca şi cum zeii înşişi îl înzestraseră cu lumină eternă. Sângele de culoarea cernelii îi păta pometţii înalţi şi maxilarul puternic. Buzele lui mari, expresive erau întredeschise, de parcă nu făcea nici un efort să respire, iar ochii aceia stranii şi frumoşi păreau să lucească în lumina lunii.

La dreapta avea sabia pătată de sânge. Uniforma îi era zdrenţuită, dovadă a ceea ce îndurase.

Hawke fusese în afara Meterezelor, la fel ca Vikter, deşi, în calitate de gardian regal, nu era obligat să o facă. Se dusese însă pe câmpul de luptă. Am simţit cum în inimă îmi înfloreşte respectul pentru el şi, fără să mă gândesc, mi-am deschis simţurile ca să văd dacă era rănit.

Am simţit o umbră de suferinţă persistând în el. Bătălia îi domolise durerile, dându-i ocazia să îşi verse năduful, în acelaşi fel în care i le-ar fi alinat atingerea mea. Temporar, însă eficient. Nu era rănit.

— Tu eşti… Privirea lui era intensă, neabătută. Şi-a prins sabia la brâu. Eşti absolut magnifică. Frumoasă.

Am tresărit, şocată. Spusese că sunt frumoasă atunci când îmi văzuse faţa – şi păruse sincer. Dar acum? Erau cuvinte care prea des nu însemnau nimic şi arareori puteau să însemne

totul. Şi el le rostise în aşa fel încât simţisem o tensiune mai jos în vintre, chiar dacă nu avea habar cu cine vorbea. Încă aveam trasă gluga pe cap.

Trebuia să fug.

Am privit peste umărul lui, în căutarea celei mai uşoare căi de a scăpa. Mi-am înghiţit nodul din gât. Poate că Hawke nu îşi dăduse încă seama că eu eram fata pe care o văzuse la Perla Roşie, dar nu puteam să-l las să-şi dea seama cine eram cu adevărat. Nu-mi puteam închipui cum ar fi reacţionat dacă ar fi aflat.

— Ultimul lucru la care mă aşteptam era să descopăr o domniţă cu pelerină pricepută cu arcul, care să apere unul dintre parapete.

Gropiţa şi-a făcut apariţia în obrazul lui drept, şi am simţit un fior în pântec.

De ce trebuia să aibă un... zâmbet atât de fermecător? Acel zâmbet despre care ştiam că făcuse multe fete să-şi piardă capul.

Mă îndoiam însă că vreuna dintre ele avea regrete.

Eu, una, ştiam că nu aveam.

Hawke şi-a întins mâna înmănuşată.

— Te pot ajuta?

Mi-am înghiţit un pufnet şi mi-am coborât arcul. Nu am spus nimic, de teamă că mi-ar putea recunoaşte vocea, şi i-am făcut semn să se dea înapoi. Cu sprâncenele lui brune ridicate a uimire, şi-a dus mâna în dreptul inimii şi s-a retras.

Apoi a făcut o plecăciune.

A făcut o *plecăciune*, atât de curtenitoare şi de elaborată, încât mi-a venit să râd. Am reuşit totuşi să mă abţin şi mi-am rezemat o clipă arcul de zid. Cu ochii la el, m-am aplecat spre scară şi am început să cobor încet, fără să-mi întorc o clipă spatele.

Sunetele bătăliei de jos încetaseră aproape complet. Trebuia să ajung înapoi în camera mea, dar nu aveam cum să

intru în castel pe unde ieşisem, nu atât timp cât Hawke era acolo. I-aş fi trezit suspiciunea. Mi-am strecurat arcul sub pelerină şi mi l-am prins la spate. M-am crispat când mi-a atins urmele încă proaspete de bici.

— Eşti o...

Nu a mai continuat, o privire stranie întipărindu-i-se pe chip. N-o puteam descifra. Suspiciune? Uimire? Ceva cu totul diferit? A mijit ochii. Dedesubt, porţile grele au mugit, deschizându-se ca să-i primească pe morţi şi pe răniţi. Temuţii urmau să fie arşi pe loc.

Hawke mi s-a pus în cale. Mi-am simţit inima ca de plumb în piept, în timp ce degetele mi s-au strâns în pumni. M-am străduit să îmi relaxez mâinile. Lumina jucăuşă pe care Hawke o avusese în ochi pălise.

— Ce cauţi aici?

Stropul de răbdare pe care curiozitatea i-o trezise dispăruse. Am trecut pe lângă el, ştiind că trebuia să-l pierd printre oamenii care începuseră să îşi părăsească locuinţele ca să evalueze pierderile.

Nu am ajuns prea departe, că Hawke m-a prins de braţ.

— Eu cred că...

Am acţionat din instinct. M-am răsucit pe sub braţul care mă ţinea strâns, ignorând umbra de durere pe care o simţeam în lungul spatelui. Şocul pe care i l-am citit pe chip mi-a adus zâmbetul pe buze. Am ajuns în spatele lui, m-am lăsat pe vine şi l-am lovit cu piciorul, dezechilibrându-l. Mi-a dat drumul ca să se proptească în mâini şi să-şi împiedice căderea.

I-am auzit blestemele răsunând în timp ce alergam spre cercul interior al Meterezelor. Cele mai apropiate scări erau la câţiva metri...

Ceva m-a prins de pelerină. M-a răsucit şi m-a aruncat înapoi, la perete. Am încercat să trag, dar nu m-am putut mişca mai mult de câţiva centimetri. Am privit în jos şi am văzut un pumnal înfipt adânc în perete, cu tot cu pelerina mea. Uluită,

am rămas cu gura căscată.

Hawke a luat-o spre mine, cu bărbia în piept.

— Asta n-a fost prea frumos.

Ei bine, nici ce avea să urmeze nu era prea frumos.

Am apucat mânerul pumnalului, smulgându-l din perete. L-am întors ca să-l apuc de lamă şi mi-am tras braţul spre spate...

— N-o face! m-a avertizat el, oprindu-se.

Am aruncat pumnalul direct spre faţa lui enervant de frumoasă. El s-a rotit, exact aşa cum mă aşteptam...

A prins pumnalul de mâner în aer, ca şi cum ar fi fost ceva foarte simplu şi uşor. Era... impresionant. Şi eram invidioasă. N-aş fi putut să fac asta. Credeam că nici măcar Vikter n-ar fi putut s-o facă.

Cu ochii strălucind ca aurul topit, a pufnit uşor şi a luat-o din nou spre mine.

M-am împins în perete şi am luat-o din nou la fugă, cu scările în faţa ochilor. Dacă aş fi reuşit să ajung...

În faţa mea a apărut o siluetă întunecată. Am alunecat şi mi-am pierdut echilibrul. Ai naibii papuci cu talpa lor moale şi lucioasă! Am căzut rău pe şold. Mi-am înghiţit ţipătul provocat de durerea care îmi reverbera în spate. Măcar nu aterizasem *pe* spate.

Hawke s-a ridicat, cu pumnalul la şold.

— Asta chiar nu a fost deloc frumos.

Cum reuşise să...? Privirea mi-a alunecat spre bordura îngustă de pe peretele de deasupra. Alergase pe acolo? Nu era mai lată de câţiva centimetri.

Era nebun.

— Sunt conştient că trebuie să îmi tund barba, dar tu nu prea ai ţintă. Ar trebui să mai lucrezi la asta, pentru că ţin destul de mult la faţa mea.

Ţintisem la fix.

Mârâind uşor, am aşteptat să se apropie şi apoi am lovit. A

mormăit în timp ce eu săream în picioare, ignorând durerea de la ceea ce avea să fie, cu siguranţă, o vânătaie uriaşă pe şold. M-am întors spre dreapta, iar el a sărit ca să mă blocheze, însă eu m-am avântat la stânga. El s-a luat imediat după mine, aşa că i-am mai dat un picior.

Hawke m-a prins de gleznă. Am răsuflat, întinzându-mi braţele ca să-mi găsesc echilibrul. M-am uitat apoi la el cu ochi mari. El a ridicat din sprâncene, în timp ce privirea îi urca în lungul piciorului meu gol.

— Scandalos! a murmurat.

Am scăpat un mârâi de frustrare.

El a râs.

— Ce papucei fini! Satin şi mătase? Sunt la fel de bine croiţi ca piciorul tău. Genul de încălţări pe care nici un gardian de pe metereze nu l-ar purta. Cât de inteligent era! Asta dacă nu cumva sunt purtaţi diferit faţă de mine.

Hawke mi-a dat drumul la gleznă, dar, înainte să apuc să fug, mi-a prins braţul şi m-a tras spre el. Brusc, m-am trezit lipită de el, stând pe vârful degetelor.

Am rămas fără suflu din cauza contactului brusc. Sânii îmi erau striviţi de platoşa lui dură din piele şi fier. Căldura trupului său părea să treacă prin armură, să se îmbibe în pelerina mea şi în rochia subţire de pe dedesubt. M-a străbătut o undă de fierbinţeală în timp ce încercam să trag adânc aer în piept. Îndărătul mirosului putrezit al sângelui de Temut se afla parfumul lui luxuriant de mirodenii şi fum. Roşeaţa mi-a acaparat obrajii.

Lui i-au fremătat nările, şi, oricât de nebuneşte ar suna, nuanţa ochilor a părut să i se accentueze până când au căpătat culoarea năucitoare a ambrei. Şi-a ridicat celălalt braţ.

— Ştii ce cred eu...

Lama pe care i-am lipit-o de pielea gâtului l-a amuţit. I s-au subţiat buzele, în timp ce ochii îi erau aţintiţi în jos, spre mine. Nu a făcut nici o mişcare ca să-mi dea drumul. O mărgea

de sânge i-a apărut chiar sub beregată.

— Corecţie! Şi apoi a râs, în timp ce firicelul de sânge i-a alunecat în josul gâtului. Nu era un râs aspru sau unul de superioritate. Părea *amuzat*. Eşti o micuţă creatură ucigaşă, absolut fermecătoare! A făcut o pauză, apoi şi-a coborât privirea. Frumoasă armă! Hematit şi os de vârcolac. Foarte interesant... Şi-a ridicat privirea. *Prinţeso*.

Capitolul şaisprezece

Pumnalul. La naiba! Uitasem că-l văzuse la Perla Roşie. Zeilor, cum de putusem uita asta? Am îndepărtat lama, dar era prea târziu.

Şi era şi asta o greşeală din partea mea.

Hawke s-a mişcat cu agilitate şi m-a prins de încheietură.

— Noi doi avem atât de multe de discutat.

— N-avem nimic de discutat! m-am răstit.

Eram supărată pe mine pentru că făcusem nu una, nu două, ci *trei* greşeli incredibil de prosteşti. Şi eram groaznic de enervată din cauza lui Hawke, pentru că acum se afla în avantaj.

— Vorbeşte!

A făcut ochii mari, mimând uimirea, apoi şi-a plecat bărbia, făcându-mă să mă încordez.

— Credeam că-ţi place să vorbeşti, Prinţeso. A făcut o pauză. Sau îţi place doar când eşti la Perla Roşie?

N-am comentat.

— N-ai să te prefaci că nu ştii despre ce vorbesc, nu-i aşa? m-a întrebat. Că nu eşti ea.

Am tras de braţ.

— Dă-mi drumul!

— Oh, nu! Nu prea cred.

S-a întors brusc şi, deodată, aveam spatele şi arcul lipite de peretele de piatră al Meterezelor. Contactul a trezit un val de

durere pe spatele meu rănit, însă el şi-a apăsat trupul de al meu, prinzându-mă ca într-o cuşcă. Între noi erau doar câţiva centimetri.

— După tot ce-a fost între noi? Tu arunci cu un pumnal în mine?

— Tot ce-a fost între noi? Câteva minute şi nişte săruturi.

Rostind cuvintele, adevărul lor m-a izbit clar ca lumina zilei. Asta *era*, într-adevăr, tot ce fusese între noi. Zeilor, eram atât de... lipsită de experienţă. Pentru că, în mintea mea, totul devenise... mult mai mult de atât. Trezirea la realitate era brutală.

— A fost mai mult decât nişte săruturi. Şi-a coborât vocea. Dacă ai uitat, sunt mai mult decât dispus să îţi reamintesc.

Am simţit cum mi se adună în stomac valuri de nelinişte. O parte din mine îşi dorea să mi se aducă aminte ceea ce în mod clar nu uitasem. Slavă zeilor, partea logică şi inteligentă din mine nu voia.

— N-a fost nimic de care să merite să-mi reamintesc.

— Acum, mă insulţi? După ce ai aruncat cu un pumnal în mine? Mi-ai rănit sentimentele fragile.

— Sentimente fragile? am pufnit. Nu exagera!

— E greu, având în vedere că mi-ai aruncat un pumnal spre faţă şi apoi mi-ai tăiat gâtul! mi-a răspuns.

Strânsoarea îi era surprinzător de delicată în comparaţie cu asprimea tonului.

— Ştiam că te vei feri.

— Serios? De aceea ai încercat să-mi retezi beregata?

Ochii lui de chihlimbar au strălucit pe sub genele lungi şi dese.

— Te-am *zgâriat* puţin! l-am corectat. Pentru că mă ţineai captivă şi nu voiai să-mi dai drumul. Şi, din câte se vede, nu ai învăţat nimic din acea lecţie.

— De fapt, am învăţat multe, Prinţeso. Tocmai de aceea nici mâinile, nici pumnalul tău nu se mai apropie acum de

gâtul meu. Şi-a trecut degetul arătător peste interiorul încheieturii mele, ca să îmi reamintească, şi mie mi-a tremurat mâna pe mânerul armei. Dar, dacă dai drumul pumnalului, am să te las să te apropii de ce parte din mine doreşti.

M-am înecat. Nu îşi dădea seama cu cine vorbea? Vocea mea era atât de comună… Oare n-avea habar că eram eu? Dar dacă nu îşi dăduse încă seama însemna că mă aflam în avantaj. Cu puţin, dar oricum.

— Cât de generos eşti!

— Odată ce ajungi să mă cunoşti, vei descoperi că pot fi destul de binevoitor.

— Nu am nici o intenţie să ajung să te cunosc.

— Deci e un obicei de-al tău să te strecori în camerele tinerilor bărbaţi şi să-i seduci pentru ca mai apoi să te faci nevăzută?

— Poftim? am pufnit. Seduc bărbaţi?

— Nu asta mi-ai făcut tu mie, Prinţeso?

Şi-a trecut din nou degetul pe deasupra încheieturii mele.

— Eşti ridicol! am izbucnit eu.

— Sunt *curios*.

Mârâind de frustrare, m-am zbătut, iar el a chicotit, cu ochii aceia ai lui care îmi aminteau de culoarea şi dulceaţa mierii.

— De ce insişti să mă ţii aşa?

— Păi, pe lângă toate motivele pe care le-am discutat deja, cum ar fi faptul că ţin la faţa mea *şi* la gâtul meu, ar mai fi şi problema ridicată de faptul că te afli într-un loc în care n-ar trebui să fii. Îmi fac meseria reţinându-te şi punându-ţi întrebări.

— Îi iei, de obicei, la întrebări aşa pe toţi cei de pe Metereze pe care nu îi recunoşti? l-am provocat. Ce metodă stranie de interogare!

— Doar pe domniţele frumuşele cu picioare dezgolite, zvelte.

S-a aplecat, şi, atunci când am respirat din nou, pieptul meu l-a întâlnit pe al lui.

— Ce cauţi aici sus în timpul unui atac al Temuţilor?

— Mă bucur de o plimbare relaxantă! am replicat.

A zâmbit uşor, dar gropiţa nu şi-a făcut apariţia.

— Ce făceai, Prinţeso? a repetat.

— Ce ţi se părea că făceam?

— Mi se părea că te purtai extrem de prosteşte şi iresponsabil.

— Pardon? Uluiala m-a străbătut ca un fulger. Cât de iresponsabilă eram în timp ce omoram Temuţi şi...

— Nu sunt eu cumva la zi cu noutăţile, sau de când politica este ca domniţe pe jumătate goale cu glugă pe cap să apere Meterezele? Avem atât de disperată nevoie de protecţie?

Mânia mi-a luat foc în vene.

— Disperată? De ce ar fi prezenţa mea pe Metereze un semn al disperării, când, după cum ai văzut şi tu, ştiu să folosesc un arc? Ah, stai! Este cumva legat de faptul că am sâni?

— Am întâlnit femei cu sâni mult mai puţin frumoşi decât ai tăi care puteau să taie pe din două un om cât ai clipi! Dar nici una dintre acestea nu se află aici, în Masadonia.

Aş fi fost interesată să aflu unde anume locuiau aceste femei care păreau extraordinare... *Stai!* Cu sâni mult mai puţin frumoşi?

— Şi tu eşti foarte pricepută! a continuat el, atrăgându-mi din nou atenţia. Nu doar cu arcul. Cine te-a învăţat cum să te lupţi şi cum să foloseşti un cuţit?

Am strâns din buze, refuzând să dau un răspuns.

— Sunt gata să fac pariu că este vorba despre aceeaşi persoană care ţi-a dat acel pumnal. A făcut o pauză. Păcat că acea persoană nu te-a învăţat şi cum să evadezi atunci când eşti prinsă. Păcat pentru *tine*, vreau să zic.

M-am simţit din nou copleşită şi sufocată de furie. Mi-am

ridicat un genunchi, ţintindu-i zona sensibilă – cea care îl făcea, se părea, să fie mai îndreptăţit decât mine să lupte. Hawke mi-a simţit mişcarea şi a parat lovitura cu şoldul.

— Eşti incredibil de violentă. O nouă pauză. Cred că îmi place.

— Dă-mi drumul! am şuierat.

— Ca să mă loveşti sau să mă înjunghii? Şi-a băgat piciorul între picioarele mele, prevenind astfel eventualele mele tentative. Am discutat deja despre asta, Prinţeso. De mai multe ori.

Mi-am îndepărtat şoldurile de perete, încercând să-l împing, dar nu am reuşit decât să-mi lipesc o parte foarte sensibilă a trupului de coapsa lui tare. Contactul mi-a provocat o senzaţie neaşteptată şi deconcertantă, atât de puternică, încât mă simţeam de parcă fusesem străbătută de un fulger. Am tras adânc aer în piept şi am rămas nemişcată.

Hawke a răspuns în acelaşi fel, trupul lui masiv încordându-se. Pieptul i se ridica şi cobora uşor, lipit de al meu. Ce... ce se întâmpla? Simţeam că ardeam, deşi eram foarte sus, iar aerul nopţii era rece. Pielea părea să-mi sfârâie, de parcă valuri de energie electrică mi-ar fi dansat pe piele şi un foc adânc, mocnit luase locul răcelii din interiorul meu.

Au trecut mai multe clipe de tăcere între noi până când a zis:

— M-am întors după tine în acea noapte.

Zgomotele de jos începeau să amuţească. În orice clipă, ar fi putut să apară cineva, însă eu *eram* incredibil de iresponsabilă şi mă purtam nebuneşte, căci am închis ochii, în timp ce cuvintele lui se lipeau de mine.

Se întorsese.

— Aşa cum ţi-am spus că voi face. M-am întors după tine, dar tu nu mai erai acolo! a continuat. Îmi promiseseşi, Prinţeso.

O umbră de vină s-a închegat în mine, şi nu eram sigură

dacă se întâmpla din cauză că îl minţisem sau pentru că aruncasem cu un pumnal în el. Probabil, din ambele motive.

— Eu... Nu am putut.

— Nu ai putut? Vocea îi coborâse încă o notă, devenind joasă, groasă. Am impresia că, dacă-ţi doreşti ceva cu adevărat, nimic nu poate să te oprească.

Am râs amar.

— Tu nu ştii nimic.

— Poate.

Îmi dăduse drumul la mână, şi, înainte să pricep ce avea de gând, mâna i-a alunecat sub gluga mea.

Degetele lui reci mi-au atins pielea catifelată a obrazului drept. Am tresărit la atingere şi m-am tras înapoi, însă nu aveam unde să mă duc.

— Poate ştiu mai multe decât crezi.

O undă de nelinişte mi s-a răspândit în tot corpul.

Hawke şi-a aplecat capul şi şi-a lipit obrazul de partea stângă a glugii mele.

— Tu chiar crezi că nu ştiu cine eşti?

Fiecare muşchi din corpul meu era încordat la maximum. Mi se uscaseră buzele.

— Nu ai nimic de spus? A făcut o pauză, apoi a rostit cuvântul, aproape o şoaptă. *Penellaphe?*

La naiba!

Am răsuflat zgomotos, fără să-mi dau seama dacă eram uşurată sau îngrozită că nu mai trebuia să mă întreb dacă ştia. Confuzia m-a făcut extrem de iritabilă.

— Şi abia acum ţi-ai dat seama? Dacă da, atunci îmi fac griji în privinţa faptului că tu eşti unul dintre gardienii mei personali.

A râs, un râs plin, enervant de molipsitor.

— Am ştiut din clipa în care ţi-ai scos vălul.

Mi-am întredeschis uşor buzele, încercând să trag aer în piept.

— De ce… de ce nu ai spus nimic atunci?

— Ţie? m-a întrebat. Sau ducelui?

— Oricăruia din noi, am şoptit.

— Am vrut să văd dacă vei aminti tu despre asta. Din câte se pare, aveai de gând să te prefaci că nu eşti aceeaşi fată care frecventează Perla Roşie.

— Nu frecventez Perla Roşie! l-am corectat. Dar am auzit că tu da.

— Te-ai interesat în privinţa mea? Mă simt flatat.

— Nu m-am interesat.

— Nu sunt sigur că pot să te cred. Tu spui o mulţime de minciuni, Prinţeso.

— Nu-mi mai spune aşa! i-am cerut.

— Prefer să îţi spun aşa decât cum sunt nevoit să o fac. *Fecioară*. Ai un nume. Şi nu e acesta.

— Nu am avut pretenţia să îţi placă, am replicat, deşi eram întru totul de acord cu el în privinţa felului în care lumea trebuia să mi se adreseze.

— Dar ai avut pretenţia să îţi spun de ce nu i-am dezvăluit ducelui micile tale explorări! a contracarat. De ce aş fi făcut-o? Eu sunt gardianul tău. Dacă te-aş trăda, nu ai mai avea încredere în mine, şi asta mi-ar face misiunea de a te păstra în siguranţă mult mai dificilă.

Explicaţia sa foarte logică, prin care motiva de ce nu spusese nimic, aducea o undă amară de dezamăgire la care nici nu voiam să mă gândesc.

— După cum poţi să vezi, ştiu să-mi port singură de grijă.

— Văd.

S-a tras înapoi, cu sprâncenele încruntate, apoi ochii i s-au mărit pentru o clipă, de parcă şi-ar fi dat seama de ceva.

— Hawke! s-a auzit o voce de jos, care mi-a făcut inima să tresalte. E totul în regulă acolo sus?

A privit la gluga mea întunecată o clipă, apoi a privit peste umăr.

— E totul bine!

— Trebuie să-mi dai drumul! am şoptit. Cineva va veni cu siguranţă şi…

— Şi te va prinde? Te va forţa să-ţi dezvălui identitatea? Ochii aceia de chihlimbar au alunecat din nou spre mine. Poate că ar fi un lucru bun.

Am tras adânc aer în piept.

— Ai spus că nu m-ai trăda…

— Am spus că nu te-am *trădat*, dar asta era înainte să ştiu că ai face aşa ceva.

Am îngheţat.

— Misiunea mea ar fi mult mai simplă dacă n-ar trebui să-mi fac griji că te vei furişa ca să te lupţi cu Temuţii… sau să te întâlneşti cu cine ştie ce bărbaţi la Perla Roşie. Şi cine ştie ce alte lucruri mai faci când lumea crede că eşti în siguranţă, în camera ta.

— Eu…

— Îmi închipui că, odată ce te-aş aduce în faţa ducelui şi a ducesei, înclinaţia ta de a te înarma cu un arc şi săgeţi şi de a te sui pe Metereze ar deveni un lucru în privinţa căruia nu ar mai trebui să îmi fac griji.

Inima mi s-a strâns cât un purice în piept, şi am izbucnit:

— Nu ai idee ce ar face dacă m-ai duce la el. El m-ar…

M-am oprit.

— Ce ar face?

Am respirat încet, adânc şi mi-am înălţat capul.

— Nu contează. Fă ce crezi că trebuie să faci.

Hawke m-a privit lung, pentru ceea ce a părut o mică eternitate, apoi mi-a dat drumul şi a făcut un pas înapoi. Între noi s-a strecurat o pală rece de vânt.

— Ai face bine să te grăbeşti spre odăile tale, Prinţeso. Vom termina această discuţie mai târziu.

Am rămas pradă confuziei pentru câteva clipe, dar spoi mi-am revenit. M-am desprins de perete şi am fugit şi, chiar

dacă nu m-am uitat îndărăt, ştiam că Hawke nu îşi luase privirea de la mine.

*

M-am strecurat prin intrarea veche a servitorilor şi nu am fost deloc surprinsă când am descoperit că Tawny era încă la mine în cameră, deşi aşteptasem aproape o oră până când se deschiseseră porţile, ca să mă pot strecura înapoi.

A răsuflat uşurată.

— Credeam că n-ai să te mai întorci niciodată!

Am închis uşa veche în urma mea şi m-am întors spre ea, ridicându-mi uşor mâna ca să-mi înlătur gluga.

Tawny s-a apropiat.

— Eşti... eşti bine?

Privirea ei a căutat-o pe a mea, şi i-am citit îngrijorarea în ochi.

— A fost rău? Atacul?

Am deschis gura, fără să ştiu de unde să încep, amintindu-mi tot ce se întâmplase. M-am rezemat de uşă. Inima încă îmi bubuia în piept după confruntarea mea cu Hawke. Mintea îmi era un amalgam confuz şi stomacul îmi era întors pe dos la gândul că Temuţii ajunseseră în vârful Meterezelor.

— Poppy? a şoptit Tawny.

Am decis să încep cu ce era mai important.

— Erau o mulţime. Cu zecile.

Tawny a respirat adânc.

— Şi?

Nu eram sigură dacă chiar voia să ştie, dar să rămână în necunoştinţă de cauză era mult mai periculos decât să audă adevărul.

— Şi mai mulţi au ajuns în vârful Meterezelor.

Tawny a făcut ochii mari.

— O, zeilor! Şi-a dus o mână la inimă. Dar se ridicaseră

scuturile...

— I-am oprit, dar... mulţi gardieni au murit în noaptea asta. M-am desprins de uşă şi mi-am desfăcut pelerina cu degete reci. Am lăsat-o să cadă la podea. Apoi m-am îndreptat spre şemineu şi am stat în faţa lui un timp, lăsând căldura să mai alunge din frig. Au fost atât de mulţi, încât au covârşit practic linia întâi. Dacă ar fi fost şi mai mulţi...

— Ar fi străpuns zidul?

— E mai mult decât probabil.

M-am îndepărtat de foc şi mi-am desprins pelerina, lăsând-o să cadă pe podea. Mi-am scos arcul şi l-am aşezat cu grijă în cufăr, apoi am închis capacul.

— Au scos cavaleria, dar până la acel punct cel puţin doi Temuţi ajunseseră deja în vârful Meterezelor. Dacă vor mai aştepta şi data viitoare la fel, ar putea fi prea târziu. Nu cred însă că... nu cred că şi-au închipuit că Temuţii ar putea face asta.

Tawny s-a aşezat pe marginea patului.

— Ai... ucis vreunul?

I-am aruncat o privire în timp ce-mi azvârleam papucii.

— Bineînţeles.

— Bun. Ochii i-au alunecat spre fereastră, spre torţele care ardeau acum strălucitor în întuneric. Mâine se vor ridica multe steaguri negre.

Aşa era. Fiecare casă pierduse un fiu, un tată, un soţ sau un prieten în amintirea căruia să ridice un steag. Comandantul Jensen avea să viziteze fiecare familie în următoarele zile. Urmau să se aprindă multe ruguri.

Şi îmi era teamă că unii dintre aceia care ţinuseră cu curaj piept Temuţilor în acea seară se puteau întoarce la casele lor sau în dormitoarele comune *muşcaţi*. Aşa se întâmpla întotdeauna după un atac.

M-am lăsat pe pat şi am simţit mirosul de lemn ars din părul meu. Înainte să apuc să mai spun ceva, s-a auzit un

ciocănit în uşă.

— Răspund eu.

Tawny s-a ridicat, iar eu nu am oprit-o, gândindu-mă că era Vikter sau un alt gardian regal care voia să se asigure că eram bine. Mi-am apucat vârful cozii şi am despletit-o rapid, în timp ce o auzeam pe Tawny la uşă:

— Fecioara doarme...

— Mă îndoiesc.

Cu inima gata să-mi sară din piept, m-am ridicat din pat şi m-am întors chiar când Hawke intra. Am rămas cu gura căscată, la fel ca Tawny.

Hawke a închis uşa cu piciorul în urma lui.

— A venit vremea să purtăm acea discuţie, Prinţeso.

Capitolul şaptesprezece

Hawke nu mai avea sânge pe faţă, iar părul lui negru era umed şi se ondula uşor la tâmple şi pe frunte. Nu avea la el sabia, dar cele două spade încă erau prinse în talie. Aşa cum stătea în camera mea, cu picioarele încălţate în ghete bine înfipte în pământ, strângând din dinţi, Hawke îmi amintea foarte mult de Theon, zeul înţelegerii şi al războiului.

Nu părea cu nimic mai puţin periculos decât fusese pe Metereze.

Şi era clar după privirea lui înflăcărată că nu venise să încheie pace.

I-a aruncat o privire lui Tawny, care era la fel de uluită şi de tăcută ca mine.

— În această seară, nu mai este nevoie de serviciul tău.

Tawny a căscat gura.

Eu, trezită din uluială, am avut o reacţie foarte diferită.

— Nu ai autoritatea necesară pentru a-i cere asta.

— Nu?

A ridicat dintr-o sprânceană.

— În calitate de gardian regal personal am autoritatea de a îndepărta orice ameninţare.

— Ameninţare? Tawny s-a încruntat. Eu nu sunt o ameninţare.

— Ameninţi să inventezi scuze şi să minţi în numele lui Penellaphe. Aşa cum ai făcut când ai spus că doarme, deşi eu ştiu sigur că a fost pe Metereze.

Tawny şi-a dus mâna la gură şi apoi s-a întors spre mine.

— Mi se pare că-mi lipsesc nişte informaţii importante.

— Nu am avut când să-ţi spun! i-am explicat. Şi nu era *atât* de important.

Tawny a ridicat din sprâncene. Lângă ea, Hawke a pufnit.

— Sunt sigur că a fost unul dintre cele mai importante lucruri care ţi s-au întâmplat în ultima vreme.

Am mijit ochii.

— Îţi exagerezi mult rolul pe care îl ai în viaţa mea dacă chiar crezi asta.

— Cred că judec destul de bine rolul pe care îl joc în viaţa ta.

— Mă îndoiesc!

— Mă întreb sincer dacă tu crezi măcar jumătate dintre minciunile pe care le spui.

Tawny îşi muta privirea când la unul, când la celălalt.

— Eu nu mint, mersi frumos.

A zâmbit, arătându-şi gropiţa din obrazul drept.

— Cum zici tu, Prinţeso.

— Nu-mi spune aşa! am exclamat bătând din picior.

Hawke a ridicat dintr-o sprânceană.

— Asta te-a făcut să te simţi mai bine?

— Da! Pentru că alternativa era să îţi dau ţie un şut.

— Atât de violentă! a chicotit.

Of, zeilor!

Mi-am strâns degetele în pumni.

— N-ar trebui să te afli aici.

— Sunt gardianul tău personal. Trebuie să fiu oriunde simt că e nevoie de mine pentru a te păstra în siguranţă.

— Şi de ce anume crezi că ar trebui să mă protejezi aici? am întrebat, rotindu-mi privirea în jur. De vreun colţ mârşav de pat de care aş putea să-mi lovesc degetul mare de la picior? O, stai, îţi e cumva teamă că aş putea să leşin? Ştiu cât eşti de priceput la rezolvarea unor astfel de urgenţe.

— Chiar eşti puţin palidă! mi-a aruncat el. Abilitatea mea de a prinde femei delicate şi fragile s-ar putea dovedi utilă.

Am tras aer în piept.

— Dar, din câte-mi pot da seama, în afara unei încercări ratate de răpire, tu, Prinţeso, reprezinţi cel mai mare pericol pentru tine însăţi.

— Ei bine...

Tawny a început, iar, când i-am aruncat o privire care ar fi trebuit să o facă să fugă din cameră, a ridicat din umeri şi a zis:

— Cam are dreptate aici.

— Nu mă ajuţi deloc.

— Eu şi Penellaphe chiar trebuie să vorbim, a spus el, fără să-şi ia privirea de la mine. Pot să te asigur că este în siguranţă cu mine şi sunt sigur că îţi va împărtăşi mai târziu tot ce vom discuta.

Tawny şi-a încrucişat braţele.

— Da, îmi va spune, dar nu va fi nici pe departe la fel de distractiv cum ar fi dacă aş lua parte.

Am oftat.

— E în ordine, Tawny. Ne vedem mâine-dimineaţă.

S-a holbat la mine.

— Serios?

— Serios! am confirmat. Presimt că, dacă nu vei pleca, va sta acolo aşa, la infinit, consumând aerul preţios din camera mea...

— Şi arătând extrem de bine! a completat el. Ai uitat să adaugi asta.

Tawny a chicotit uşor. Eu am ignorat comentariul.

— Şi mi-ar plăcea să am parte de ceva odihnă înainte de răsăritul soarelui.

Tawny a expirat zgomotos.

— Fie. I-a aruncat o privire lui Hawke. *Prinţeso*.

— Of, zeilor! am mormăit, simţind deja cum mă apucă o migrenă.

Hawke a urmărit-o cu privirea pe Tawny, aşteptând să iasă pe uşa comună dintre camerele noastre, apoi a comentat:

— Îmi place fata.

— Mă bucur să aud! Despre ce doreai să discutăm de nu putea aştepta până mâine-dimineaţă?

Privirea i-a alunecat spre mine.

— Ai păr frumos.

Am clipit. Aveam părul despletit, şi, chiar dacă nu-l vedeam, ştiam că era o claie de onduleuri încurcate. Mi-am oprit pornirea de a-l aranja.

— Despre asta doreai să discutăm?

— Nu tocmai.

Şi apoi privirea i-a coborât, cercetându-mă încet, de la umeri şi până la vârful degetelor. Ochii lui erau grei pe pielea mea, aproape ca o flacără, iar în urma lor rămâneam îmbujorată.

În acel moment, mi-am amintit că nu doar că aveam faţa descoperită, dar purtam şi o cămaşă de noapte subţire. Ştiam că, în lumina focului şi a lămpilor cu ulei din spatele meu, foarte puţin din forma trupului meu îi mai rămânea ascunsă lui Hawke. Roşeaţa s-a accentuat, devenind mai arzătoare. M-am îndreptat spre halatul care zăcea la piciorul patului.

Hawke mi-a oferit un început de zâmbet atotştiutor, care m-a lovit ca un fulger, enervându-mă la culme.

M-am oprit şi l-am privit în ochi. Poate că Hawke nu văzuse tot ce ascundea cămaşa mea de noapte subţirică, dar pipăise o bună parte. O mică parte din mine ar fi vrut să-mi

trag părul pe o parte, ca să-mi acopăr obrazul stâng, dar el îmi văzuse deja cicatricile, şi mie nu îmi era ruşine cu ele. *Refuzam* să las să mă afecteze comentariile ducelui în privinţa remarcilor lui Hawke despre frumuseţea mea.

Era cam fără rost să încerc să mă acopăr sau să-mi acopăr faţa, dar, ce era mai important, mi s-a părut că îi vedeam sfidare în privire. De parcă s-ar fi aşteptat să mă acopăr.

Nu aveam de gând să o fac.

S-a scurs un moment lung şi tensionat între noi.

— Doar atât aveai pe sub pelerină?

— Asta nu te priveşte! i-am spus, păstrându-mi mâinile pe lângă corp.

I s-a strecurat o umbră pe faţă, ceva care îmi amintea de privirea pe care mi-o arunca Vikter atunci când îl întreceam, însă a dispărut prea repede ca să îmi dau bine seama ce era cu ea.

— Eu simt că ar trebui să mă privească.

Tonul lui răguşit mi-a făcut pielea de găină.

— Asta pare să fie problema ta, nu a mea.

M-a privit din nou, cu acea expresie pe chip. Cea care mă făcea să cred că era pe jumătate amuzat şi pe jumătate curios.

— Tu... nu eşti deloc aşa cum mă aşteptam să fii.

Rostise cuvintele cu atâta sinceritate, încât iritarea mi s-a mai domolit.

— Te referi la faptul că ştiu cum să mânuiesc arcul şi sabia? Sau la faptul că te-am pus la pământ.

— *Aproape* m-ai pus la pământ! m-a corectat el.

Şi-a plecat bărbia în piept şi şi-a coborât genele, ascunzându-şi ochii lui stranii.

— Toate acestea. Dar ai uitat să menţionezi Perla Roşie. Nu m-am aşteptat niciodată să o găsesc pe Fecioară acolo.

Am pufnit.

— Îmi închipui că nu.

Şi-a ridicat genele, şi în privirea lui am citit o mulţime de

întrebări. Nu credeam că de această dată mai aveam cum să le evit.

Brusc prea obosită ca să stau şi să mă cert, m-am îndreptat spre unul din cele două scaune de lângă foc, conştientă de faptul că despicătura cămăşii de noapte îmi dezvăluia aproape în întregime piciorul.

Şi profund conştientă că Hawke îmi urmărea fiecare pas.

— Aceea a fost prima mea vizită la Perla Roşie. M-am aşezat, cu mâinile moi în poală. Şi motivul pentru care mă aflam la al doilea etaj este că Vikter îşi făcuse apariţia. Am strâmbat din nas şi am ridicat din umeri. M-ar fi recunoscut, cu sau fără mască. Am urcat pentru că o femeie mi-a spus că acea cameră era goală. Încă simţeam că îmi întinsese o cursă. Nu-ţi spun toate astea pentru că simt nevoia să-ţi dau explicaţii, eu doar… îţi spun adevărul. Nu am ştiut că erai în acea cameră.

A rămas pe loc.

— Dar ştiai cine sunt! a zis.

— Desigur. Mi-am mutat privirea spre foc. Sosirea ta trezise deja… ceva discuţii.

— Sunt flatat, a murmurat.

Mi-a venit să zâmbesc, cu ochii la flăcările care se împleticeau în jurul buştenilor groşi.

— De ce am hotărât să rămân nu e o chestiune pe care să vreau s-o discut.

— Ştiu de ce ai rămas, a zis el.

— Ştii?

— Are sens acum.

M-am gândit la acea noapte şi mi-am amintit ce zisese. Păruse să îşi dea seama că venisem acolo ca să experimentez, ca să trăiesc. Acum, că ştia cine sunt, avea sens.

Dar, chiar şi aşa, nu era ceva despre care eram dispusă să discut.

— Ce-ai de gând să faci în privinţa faptului că am fost pe Metereze?

Nu a răspuns imediat, apoi a pornit spre mine, cu mersul lui graţios şi fluid.

— Îmi dai voie?

A arătat spre un scaun gol. Am încuviinţat din cap. S-a aşezat înaintea mea şi s-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

— Vikter e cel care te-a antrenat, nu-i aşa?

Mi-a bătut inima-n piept, dar nu am făcut nici o mişcare.

— Trebuie să fi fost el. Voi doi sunteţi apropiaţi, şi el ţi-a fost alături de când ai venit din Masadonia.

— Te-ai interesat în privinţa mea.

— Aş fi fost prost dacă nu aş fi încercat să aflu tot ce pot despre persoana pentru care trebuie să-mi dau viaţa.

Avea dreptate aici.

— N-am să-ţi răspund la întrebare.

— Pentru că îţi e teamă că voi merge la duce, chiar dacă nu am făcut-o până acum?

— Afară, pe Metereze, ai zis că ar fi trebuit să o faci, i-am reamintit. Că ţi-ar face munca mai uşoară. N-am de gând să fac rău şi altora.

Şi-a plecat capul.

— Am zis că *ar trebui*, nu că *o voi face*.

— E vreo diferenţă?

— Ar trebui să ştii că este.

Privirea i-a alunecat pe chipul meu.

— Ce ar fi făcut ducele dacă aş fi mers la el?

Mi-am strâns degetele în pumni.

— Nu contează.

— Atunci, de ce ai spus că nu am habar ce ar face? A sunat ca şi cum aveai de gând să spui mai multe, dar te-ai abţinut.

Mi-am ferit privirea, mutându-mi ochii asupra focului.

— Nu aveam de gând să spun nimic.

— Atât tu, cât şi Tawny aţi reacţionat ciudat atunci când v-a chemat.

— Nu ne aşteptam.

Minciuna mi-a alunecat de pe buze. A urmat un nou moment de tăcere.

— De ce ai stat închisă în cameră aproape două zile după ce ai fost la el?

Simţeam o durere ascuţită în palme, pentru că unghiile mi se înfipseseră în carne. Apoi, încet, flăcările au început să se stingă.

— Ce ţi-a făcut? m-a întrebat Hawke, cu glas blând.

Am simţit că mă sufocă ruşinea; simţeam un gust amar în gât.

— De ce ţi-ar păsa ţie?

— De ce nu mi-ar păsa? a replicat şi, din nou, a sunat foarte sincer.

Mi-am întors capul înainte să conştientizez ce făceam. Hawke se lăsase pe spate, cu mâinile strânse în jurul braţelor scaunului.

— Nu mă cunoşti...

— Fac pariu că te cunosc mai bine decât majoritatea oamenilor.

Fierbinţeala mi s-a strecurat în obraji.

— Asta nu înseamnă că mă cunoşti, Hawke. Nu cât să îţi pese.

— Ştiu că nu eşti la fel ca restul membrilor curţii.

— Nu sunt membră a curţii! am punctat eu.

— Tu eşti Fecioara. Eşti văzută ca un copil al zeilor de către oamenii de rând. Ei te consideră superioară Ascendenţilor, însă eu ştiu că ai compasiune. În acea noapte, la Perla Roşie, atunci când am vorbit despre moarte, ai simţit sincer empatie faţă de pierderile pe care le-am suferit. Nu a fost nimic de complezenţă.

— De unde ştii?

— Ştiu să interpretez cuvintele oamenilor! a remarcat el. Nu ai vrut să vorbeşti, de teamă să nu fii recunoscută, până în

clipa în care am spus că Tawny este servitoarea ta. Ai apărat-o, cu riscul de a te da de gol. A făcut o pauză. Şi te-am văzut.

— Ce ai văzut?

S-a aplecat din nou, coborându-şi vocea.

— Te-am văzut la consiliul orăşenesc. Nu ai fost de acord cu ducele şi cu ducesa. Nu ţi-am putut vedea chipul, dar mi-am dat seama că nu te simţeai confortabil. Îţi părea rău pentru acea familie.

— Şi lui Tawny i-a părut rău.

— Nu vreau s-o jignesc pe prietena ta, dar ea părea pe jumătate adormită. Mă îndoiesc că şi-a dat seama de ce se întâmpla.

Nu prea puteam să-l contrazic, însă ce văzuse el era momentul în care îmi pierdusem controlul asupra darului meu. Cu toate acestea, asta nu schimba faptul că nu fusesem de acord cu ce păţise familia Tulis.

— Şi ştii să lupţi – să lupţi bine. Pe lângă asta, e clar că eşti curajoasă. Sunt mulţi bărbaţi – *bărbaţi antrenaţi* – care nu ar urca pe Metereze în timpul unui atac al Temuţilor decât forţaţi. Ascendenţii ar fi putut să iasă, căci ar fi avut mult mai mari şanse de supravieţuire, dar nu au făcut-o. Tu, da.

Am scuturat din cap.

— Astea sunt doar trăsături. Nu înseamnă că mă cunoşti suficient încât să-ţi pese de ce se întâmplă sau nu se întâmplă cu mine.

Şi-a fixat ochii asupra mea.

— Ţie ţi-ar păsa dacă mie mi s-ar întâmpla ceva?

— Păi, da. M-am încruntat. Eu...

— Dar tu nu mă cunoşti.

Mi-a închis gura. La naiba!

— Eşti o persoană decentă, Prinţeso. S-a lăsat pe spate. De aceea îţi pasă.

— Şi tu nu eşti o persoană decentă?

Hawke şi-a coborât privirea.

— Sunt în multe feluri. Decent rareori.

Nu aveam nici o idee cum să răspund în faţa acelei fărâme de francheţe.

— Nu-mi vei spune ce ţi-a făcut ducele, nu-i aşa? A oftat, aplecându-se uşor în faţă. Ştii că, până la urmă, cumva, voi afla.

Mi-a venit să râd. Eram sigură că acela era unul dintre lucrurile despre care nimeni nu ar fi vorbit.

— Dacă aşa crezi tu...

— Ştiu. S-a scurs o clipă de tăcere între noi. E ciudat, nu-i aşa?

— Ce anume?

Mi-a întâlnit privirea din nou, şi am simţit o arsură în piept. Nu-mi puteam lua ochii de la el. Mă simţeam... captivă.

— Cum simt că te cunosc de mai mult timp. Şi tu simţi asta.

Am vrut să neg, dar avea dreptate – şi era straniu. Nu am spus nimic, pentru că nu voiam să recunosc. Dacă aş fi recunoscut, mi se părea că aş fi luat-o pe un drum pe care nu puteam merge. Faptul că am înţeles asta mi-a deschis un gol adânc în piept, şi nici asta nu voiam să recunosc.

Pentru că semăna prea mult a dezamăgire. Dar nu însemna oare asta că păşisem deja pe acel drum? Mi-am luat ochii de la el şi mi-am coborât privirea în poală.

— De ce ai ieşit pe Metereze? m-a întrebat, schimbând subiectul.

— Nu a fost clar?

— Motivaţia ta nu a fost clară. Cel puţin asta să-mi spui. Spune-mi ce te-a mânat să ieşi ca să te lupţi cu ei.

Mi-am desfăcut pumnii şi mi-am strecurat degetele sub mâneca de la braţul drept. Le-am trecut pe deasupra pielii până când am ajuns la cele două şanţuri zdrenţuite. Mai aveam şi altele, în lungul stomacului şi al coapselor.

Ar fi fost atât de uşor să mint, să inventez orice motiv, însă

nu vedeam de ce aş ascunde adevărul. Era ruşinos ca trei persoane să ştie adevărul în loc de două? Nu credeam asta.

— Cicatricea de pe faţa mea. Ştii cum m-am ales cu ea?

— Familia ta a fost atacată de Temuţi pe când erai copil. Vikter…

— Te-a pus la curent? Am zâmbit slab. Nu e singura cicatrice pe care o am. Pentru că nu zicea nimic, mi-am ridicat mâneca. Pe când aveam şase ani, părinţii mei s-au decis să părăsească oraşul şi să se mute în valea Niel. Îşi doreau o viaţă mai liniştită – sau cel puţin aşa mi s-a zis. Nu-mi amintesc prea multe din timpul călătoriei, în afara faptului că mama şi tata erau foarte încordaţi. Eu şi Ian eram mici şi nu ştiam prea multe despre Temuţi, aşa că nouă nu ne-a fost teamă pe drum, nici când ne-am oprit într-unul dintre satele mai mici – un loc în care, am aflat mai târziu, nu mai fuseseră atacuri de zeci de ani. Ca în majoritatea oraşelor mici, nu aveau decât un zid scund, dar noi urma să stăm la han doar pentru o noapte. Locul mirosea a scorţişoară şi a cuişoare. Îmi amintesc asta. Am închis ochii. Au venit noaptea, prin ceaţă. Nu am avut deloc timp la dispoziţie odată ce şi-au făcut apariţia. Tatăl meu… a ieşit pe stradă ca să încerce să îi ţină la distanţă, în timp ce mama se străduia să ne ascundă, însă au pătruns prin uşă şi prin ferestre înainte să apuce să facă un pas. Amintirea strigătelor mamei m-a făcut să-mi deschid ochii. Am înghiţit un nod. O femeie – care stătea la han – a reuşit să îl ia pe Ian şi să-l tragă după ea într-o cameră ascunsă, dar eu n-am vrut s-o las pe mama şi… Frânturi întunecate din acea noapte încercau să se închege în mintea mea. Sânge pe podea, pe pereţi, scurgându-se pe braţele mamei. Mâna ei alunecând din mâna mea şi apoi ghearele care m-au apucat şi dinţii ascuţiţi. Ghearele… Apoi durerea aceea arzătoare, sfâşietoare, până când, într-un sfârşit, nu am mai simţit nimic. M-am trezit după mai multe zile, înapoi în capitală. Regina Ileana a stat la căpătâiul meu. Mi-a povestit ce se întâmplase. Că părinţii

noştri nu mai erau.

— Îmi pare rău! a spus Hawke, iar eu am încuviinţat din cap. Sincer. Este un miracol că ai supravieţuit.

— Zeii m-au protejat. Asta mi-a spus regina. Mi-a zis că sunt o Aleasă. Mai apoi, am aflat că acesta era unul dintre motivele care o făcuseră pe regină să îi implore pe părinţii mei să nu plece din capitală. Ştia că... dacă Cel Întunecat ar fi aflat că Fecioara nu era protejată, şi-ar fi trimis Temuţii după ea. Atunci, m-a vrut moartă, dar se pare că acum mă vrea în viaţă.

Am râs şi m-a durut puţin.

— Ce s-a întâmplat cu familia ta nu a fost din vina ta. Ar putea exista un milion de alte motive pentru atacul din acel sat. Şi-a trecut mâna prin păr, dându-şi de pe frunte şuviţele acum uscate. Ce altceva îţi mai aminteşti?

— Nimeni... nu era nimeni în acel han care să ştie să lupte. Nici părinţii mei, nici femeile, nici măcar bărbaţii. Se bazau cu toţii pe o mână de gardieni. Mi-am frecat palmele. Dacă părinţii mei ar fi ştiut cum să se apere, ar fi avut o şansă să supravieţuiască. Poate că ar fi fost o şansă slabă, dar ar fi existat.

Am citit pe chipul lui Hawke că înţelegea.

— Şi tu vrei să ai această şansă.

Am încuviinţat din cap.

— Nu voi fi... Refuz să fiu neajutorată.

— Nimeni nu ar trebui să fie neajutorat.

Am respirat adânc şi mi-am potolit degetele.

— Ai văzut şi tu ce s-a întâmplat în noaptea asta. Au ajuns pe Metereze. Dacă unul ar reuşi să treacă de ele, i-ar urma şi alţii. Meterezele nu sunt impenetrabile, şi, chiar dacă ar fi, muritorii se întorc din afară blestemaţi. Se întâmplă mai des decât cred oamenii. În orice clipă, blestemul s-ar putea răspândi în oraş. Să ştii că dacă e să pier...

— Vei pieri în luptă! mi-a încheiat el gândul.

Am încuviinţat din cap.

— După cum am spus, eşti foarte curajoasă.

— Nu cred că este curaj. Mi-am întors privirea înspre mâinile mele. Cred că este... teamă.

— Teama şi curajul sunt de multe ori faţetele aceleiaşi monede. Sunt cele care determină dacă eşti un luptător sau un laş. Singura care decide este persoana înlăuntrul căreia se dă lupta.

Mi-am ridicat privirea spre el, înmărmurită. Mi-a luat câteva clipe ca să formulez un răspuns.

— Pari mult mai bătrân decât eşti.

— Doar câteodată! Ai salvat vieţi în noaptea asta, Prinţeso.

Am ignorat porecla.

— Dar mulţi au murit.

— Prea mulţi! a aprobat el. Temuţii sunt precum ciuma.

Mi-am lăsat capul să se odihnească pe speteaza scaunului şi mi-am îndreptat degetele de la picioare spre şemineu.

— Atât timp cât un singur atlantian e în viaţă, vor exista Temuţi.

— Aşa se spune.

Mi-am întors ochii spre el şi i-am văzut maxilarul încordându-i-se, în timp ce privea flăcările.

— Ai spus că din afara Meterezelor se întorc mai mulţi blestemaţi decât cred oamenii. De unde ştii asta?

Am deschis gura. La naiba! *Cum* aş fi putut să ştiu asta?

— Am auzit zvonuri.

Rahat.

I-a alunecat privirea spre mine.

— Nu se vorbeşte des despre asta, dar, atunci când vorbesc, oamenii o fac în şoaptă.

Am început să mă simt agitată.

— Va trebui să fii mai explicit.

— Am auzit că fiica zeilor îi ajută pe cei blestemaţi, a zis el, iar eu m-am încordat. Că îi ajută să aibă o moarte demnă.

Nu ştiam dacă ar fi trebuit să mă simt uşurată că doar asta

auzise şi că nu adusese vorba despre darul meu. Dar faptul că el, care venise recent în oraş, auzise astfel de zvonuri nu era tocmai grozav. Dacă Vikter ar fi aflat că lui Hawke îi ajunseseră la urechi aceste lucruri, nu ar fi fost mulţumit. Deşi mă îndoiam că Vikter avea să-mi mai permită să îl asist după ce se întâmplase ultima oară.

— Cine a spus astfel de lucruri? am întrebat.

— Câţiva dintre gardieni.

Golul pe care-l aveam în stomac a crescut.

— Ca să fiu sincer, la început, nu i-am crezut.

Mi-am controlat trăsăturile feţei.

— Ei bine, ar fi trebuit să rămâi la primul gând. Se înşală dacă au impresia că aş fi în stare să trădez Coroana.

Şi-a plimbat privirea peste chipul meu.

— Nu ţi-am zis că mă pricep să judec caracterul unui om?

— Aşa, şi?

— Şi ştiu că minţi.

M-am întrebat ce anume îl făcuse să creadă că gardienii vorbeau despre mine.

— Şi înţeleg de ce ai minţi. Bărbaţii aceia vorbeau despre tine cu atâta veneraţie, încât, înainte să te cunosc, aproape că mă aşteptam şi eu să fii un copil al zeilor. Ei nu te vor trăda niciodată.

— Poate, dar tu i-ai auzit discutând despre asta. I-ar putea auzi şi alţii.

— Poate că ar fi trebuit să mă exprim mai clar. Mi-au vorbit mie, direct. Pentru că şi eu i-am ajutat pe cei blestemaţi să aibă o moarte demnă. Am făcut asta în capitală şi o fac şi aici.

Mi-am întredeschis buzele. Golul era la locul lui, iar inima mi se zbătea în piept ca un peşte pe uscat.

— Cei care se întorc blestemaţi au dat deja totul pentru regatul lor. În loc să fie trataţi ca nişte eroi sunt târâţi în faţa publicului pentru a fi ucişi. Este un lucru prin care familiile lor

n-ar trebui să treacă.

Nu ştiam ce să spun, aşa că doar mă holbam la el. Rostise exact ceea ce gândeam şi eu, şi ştiam că sunt şi alţii care cred la fel. Desigur. Dar să ştiu că era dispus să rişte a fi acuzat de înaltă trădare doar pentru a face ceea ce era corect…

— Te-am ţinut trează destul timp.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Atât ai de spus despre faptul că am fost pe Metereze?

— Îţi cer un singur lucru.

S-a ridicat, iar eu m-am pregătit să-l aud spunându-mi să stau departe de Metereze. Intenţionam să-i spun probabil că aşa aveam să fac. Bineînţeles, nu aveam de gând să o şi fac, şi bănuiam că nu m-ar fi crezut.

— Data viitoare când mai ieşi, poartă încălţări mai bune şi haine mai groase. Papuceii ăia îţi vor aduce sfârşitul, iar rochia aia… pe al meu.

Capitolul optsprezece

Hawke nu a raportat prezenţa mea pe Metereze, dar a spus totuşi cuiva.

Am descoperit asta atunci când m-am trezit la doar câteva ore după ce plecase şi am mers să văd dacă Vikter se trezise pentru antrenamente. Nu am fost deloc surprinsă să-l găsesc aşteptându-mă, gata de luptă. Voiam să-i vorbesc despre faptul că Temuţii ajunseseră până în vârful Meterezelor.

Vikter voia să vorbească despre ceea ce-i spusese Hawke. Din câte înţelegeam, după ce plecase de la mine, mersese direct la Vikter. Nu eram neapărat supărată din această cauză. Mai degrabă, iritată de faptul că Hawke simţea nevoia să-i spună lui Vikter totul. Mi se confirma însă faptul că Hawke îşi dăduse seama că Vikter avea să ştie că fusesem pe Metereze sau, cel puţin, că nu urma să fie surprins sau mâniat.

Însă Hawke se înşelase în privinţa ultimei părţi.

Vikter mi-a dat roată, încruntat, măsurându-mă. Se asigura că eram sigură pe picioare, bine înfiptă în pământ.

— N-ar fi trebuit să ieşi pe Metereze.

— Dar am ieşit.

— Şi ai fost prinsă. S-a oprit în faţa mea. Ce-ai fi făcut dacă te-ar fi descoperit un alt gardian?

— Dacă ar fi fost un alt gardian, n-aş fi fost prinsă.

— Asta nu-i o glumă, Poppy.

— N-am spus nimic amuzant! i-am răspuns. Sunt cinstită. Hawke e… e rapid şi foarte bine antrenat.

— Tocmai de aceea trebuie să lucrăm la aptitudinile tale de luptă corp la corp.

Am strâns din buze.

— Aptitudinile mele de luptă corp la corp nu sunt rele.

— Dacă asta ar fi adevărat, nu te-ar fi prins. Hai! a ordonat Vikter.

Mi-am lăsat bărbia în piept şi am lovit cu pumnul. M-a blocat cu cotul, iar eu m-am tras înapoi, căutând, fără succes, un punct slab. Aşa că am creat unul. M-am mişcat ca şi cum aş fi vrut să lovesc cu piciorul, iar Vikter şi-a coborât braţele puţin. Punctul slab mi s-a arătat, şi mi-am luat avânt, lovindu-l cu pumnul în stomac.

A mormăit uşor.

— Bună mişcare.

Mi-am lăsat mâinile în jos, zâmbind.

— A fost, nu-i aşa?

Vikter a rânjit, dar apoi a redevenit imediat serios.

— Ştiu că probabil te-ai săturat să mă auzi spunând asta, a început, dar o voi repeta oricum. Trebuie să fii mai atentă. Şi vezi că loveşti din braţ, în loc să loveşti cu totul corpul.

Chiar mă săturasem să-l aud spunând asta.

— Sunt atentă şi dau pumni aşa cum m-ai învăţat tu.

— Balansul tău este slab. Şchiopătezi. Nu aşa te-am învăţat!

Mi-a apucat braţul şi l-a scuturat ca pe o macaroană.

— Nu ai prea mare forţă în partea superioară a corpului. Puterea ta este aici. Şi-a aşezat mâna în faţa stomacului meu. Vei provoca mult mai multe pagube aşa. Atunci când dai un pumn, şoldurile ar trebui să se mişte şi ele.

Am încuviinţat din cap şi am făcut cum a zis. Am ratat, dar am putut simţi diferenţa la balans.

— Hawke nu îi va raporta Excelenţei Sale.

— Tu chiar crezi asta? Mi-a blocat următoarea lovitură. A fost mai bine.

— Dacă ar fi avut de gând să spună ceva, ar fi mers direct la duce.

— Ar putea exista o mie de motive care să justifice faptul că nu a vorbit încă.

Cu câteva zile în urmă, aş fi fost de acord, însă lucrurile se schimbaseră după ceea ce îmi mărturisise cu o noapte în urmă.

— Nu cred că o va face, Vikter. Nu am de ce să-mi fac griji, şi nici tu nu ai de ce. Nu i-am spus că tu eşti cel care m-a antrenat.

— Poppy. Avea acelaşi ton pe care îmi vorbise când îl întrebasem dacă era de părere că îmi puteam ascunde o sabie sub văl. Eu încă mă gândeam că aş putea. Trebuia să găsesc doar unghiul…

— Nu-l cunoşti.

— Ştiu asta. Mi-am încrucişat braţele, iar Vikter s-a tras înapoi. Dar nici tu nu-l cunoşti.

— Nu ştii care-i sunt motivaţiile – de ce nu vorbeşte.

Îmi aminteam ce spusese despre Perla Roşie şi eram sigură că se aplica şi în cazul Meterezelor. Dar era mai mult de atât. Faptul că Hawke era dispus să rişte să fie acuzat de înaltă trădare pentru a-i ajuta pe aceia care fuseseră blestemaţi îmi demonstra cine era el ca persoană. Nu mi se părea însă corect să îi împărtăşesc lui Vikter ce ştiam. Exista un motiv pentru care nu cunoşteam identităţile celor care făceau aceeaşi muncă

pe care o făceam noi.

Aşa că am spus, în schimb:

— Mi-a zis că, dacă ar fi mers la duce, nu aş mai fi avut încredere în el, şi asta i-ar fi îngreunat sarcina. Trebuie să recunoşti, are dreptate aici.

— Are, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să ai grijă. Vikter a rămas tăcut pentru o clipă. Şi înţeleg. Chiar înţeleg.

— Ce înţelegi?

— Cum am mai zis, este un tânăr atrăgător…

— Asta nu are nici o legătură.

— Şi tu ai trăit înconjurată de oameni bătrâni ca mine.

— Nu eşti chiar atât de bătrân.

A clipit.

— Mersi! O pauză. Presupun.

— Nu contează felul în care arată. Nu zic că nu mi se pare atrăgător. Mi se pare, dar nu de aceea am încredere în el. Şi acesta era adevărul. Încrederea pe care o aveam în el nu era legată de felul în care arăta. Nu sunt atât de proastă.

— Nu spun că ai fi. Vikter şi-a trecut mâna prin păr. Deci ai încredere în el?

— Eu… i-am spus de ce a trebuit să ies pe Metereze. I-am povestit despre noaptea în care familia mea a fost atacată. Ştii ce mi-a răspuns? Chiar dacă la început mi-a zis că nu ar fi trebuit să ies, mi-a ascultat explicaţiile, şi singurul lucru pe care mi l-a spus a fost că ar fi trebuit să port nişte încălţări mai bune. M-am gândit ca partea despre cămaşa mea de noapte să o păstrez pentru mine. Am încredere în el, Vikter. Există vreun motiv pentru care nu ar trebui să am?

Vikter a oftat greoi şi şi-a ferit privirea.

— Nu ne-a dat motive să ne îndoim de el. Ştiu asta. Doar că nu-l cunoaştem, iar tu eşti importantă pentru mine, Poppy. Nu pentru că eşti Fecioara, ci pentru că… eşti tu.

În piept mi s-a strâns un nod de emoţii. M-am străduit să-l înghit. Nu i-am lăsat timp la dispoziţie ca să-şi dea seama de

ceea ce se întâmpla. M-am aruncat în braţele lui şi l-am strâns tare.

— Mulţumesc, am murmurat, cu chipul lipit de pieptul lui.

Vikter încremenise, băţos ca un gardian în prima lui zi pe Metereze, dar apoi şi-a lăsat mâinile pe spatele meu. Şi m-a mângâiat.

Am zâmbit larg.

— Ştiu că nu îl voi înlocui niciodată pe tatăl tău, nici nu aş încerca vreodată, dar eşti ca o fiică pentru mine.

L-am strâns mai tare.

El m-a mângâiat din nou.

— Îmi fac griji pentru tine. În parte, pentru că asta este datoria mea, dar cel mai mult pentru că eşti tu.

— Şi tu eşti important pentru mine. Cuvintele sunau înăbuşite la pieptul lui. Chiar dacă crezi că loviturile mele sunt slabe.

A chicotit aspru şi şi-a lăsat bărbia pe creştetul meu.

— Loveşti slab atunci când nu loveşti corect. S-a retras şi mi-a cuprins în palme obrajii. Dar, fată dragă, ţinta ta este mortală. Să nu uiţi niciodată asta.

*

— Zeii nu ne-au uitat. Ascendenţii nu v-au uitat.

Vocea ducelui a răsunat de la balconul castelului în acea seară.

Jos, o mulţime de oameni umpluse curtea deschisă şi, sub lumina blândă a lămpilor cu ulei şi a torţelor, i-am putut vedea pe mai mulţi îmbrăcaţi complet în negru, culoarea sumbră a morţii. Printre ei se aflau gardieni călare, meniţi să supravegheze mulţimea agitată.

Nu îl mai văzusem niciodată să se adreseze oamenilor astfel. El şi ducesa nu apăreau niciodată în faţa unei mulţimi atât de mari, nici măcar în timpul consiliului sau al

Ritualurilor. Am fost foarte surprinsă când Vikter şi Hawke au venit să mă însoţească până la balcon după cină.

Dar, până la urmă, câţi ani trecuseră de când avusese loc ultima oară un atac atât de important al Temuţilor?

Steagurile negre se ridicaseră deasupra a prea multe case şi prea multe ruguri se aprinseseră la apus. Aerul era încă greu de fum şi tămâie.

— Datorită Binecuvântării zeilor, a continuat Teerman, Meterezele nu au căzut noaptea trecută.

Trasă mai la o parte, lângă Tawny, flancată de Vikter şi de Hawke, m-am întrebat cum mai precis făcuse Binecuvântarea zeilor să nu cadă zidul. Cei care ţinuseră Meterezele în picioare fuseseră gardienii, bărbaţi precum arcaşul care alesese să moară în loc să le permită Temuţilor să ajungă în vârf.

— Au ajuns în vârf! a strigat cineva. Aproape au trecut peste Metereze. Suntem în siguranţă?

— Când se va repeta? a răspuns ducesa, vocea ei catifelată amuţind murmurul mulţimii. Pentru că se va repeta.

În spatele vălului, am ridicat din sprâncene. Peste umărul drept l-am auzit pe Hawke şoptind sec:

— Asta cu siguranţă va calma spiritele.

Mi-a venit să zâmbesc.

— Adevărul nu este menit să alunge temerile, i-a răspuns Vikter.

— De aceea minţim, atunci? l-a chestionat Hawke.

Mi-am lipit strâns buzele. Încă de când veniseră să ne conducă pe mine şi pe Tawny, tot aşa o ţinuseră. Unul zicea ceva. Orice. Celălalt dezaproba, iar cel care vorbise primul îl contrazicea, ca să aibă ultimul cuvânt. Totul pornise de la observaţia lui Hawke despre vremea surprinzător de caldă, de care ar fi trebuit să mă bucur, la care Vikter replicase că temperaturile aveau să scadă mult prea repede. Hawke îl întrebase atunci pe Vikter de unde făcuse rost de această informaţie profetică despre vreme. De o oră discuţia înaintase,

pentru că fiecare din ei încerca să dea o replică mai bună decât celălalt.

Hawke câştiga cu cel puţin trei puncte în plus.

Chiar şi după ce îl apărasem în faţa lui Vikter – şi nu minţisem atunci când îi spusesem că aveam încredere în Hawke –, o mică parte din mine încă nu putea să creadă ce spusese. Nu îmi zisese să nu mai ies niciodată pe Metereze. Nu-mi ceruse să stau la mine în cameră, acolo unde eram, teoretic, *mai în siguranţă*. În schimb, mă ascultase explicând de ce trebuia să ies şi acceptase asta, cerându-mi doar să port încălţări mai potrivite.

Şi ceva haine în plus.

Ultima parte mă enervase şi mă bucurase în acelaşi timp, lucru care era cu totul neobişnuit. Bineînţeles, nu îi vorbisem despre asta lui Vikter în acea dimineaţă.

Privirea mi-a alunecat spre ducesă. Făcuse un pas în faţă.

— Zeii nu v-au uitat! a repetat ea, sprijinindu-şi mâinile de balustradă, alături de cele ale soţului ei. Noi nu v-am uitat. Însă zeii *sunt* mânioşi. De aceea Temuţii au ajuns în vârful Meterezelor.

Prin mulţime s-a răspândit un murmur de şoc, asemenea unei furtuni.

— Le-am vorbit. Sunt nemulţumiţi din cauza evenimentelor recente care au avut loc aici şi în oraşele din apropiere! a continuat ea, cercetând feţele palide de jos. Simt că oamenii din Solis au început să-şi piardă încrederea în deciziile lor şi se întorc spre aceia care vor să vadă viitorul acestui măreţ regat distrus.

Şoaptele s-au transformat în adevărate strigăte, care au speriat caii. Gardienii s-au grăbit să liniştească animalele agitate.

— Ce credeaţi că avea să se întâmple când cei care îl sprijină pe Cel Întunecat şi complotează alături de el se numără printre voi? a întrebat ducele. Chiar în această clipă, când

rostesc aceste cuvinte, Descendenţii mă privesc în faţă, încântaţi că Temuţii au luat atâtea vieţi noaptea trecută. Chiar în această mulţime se află Descendenţi care se roagă să vină ziua în care Cel Întunecat se va întoarce. Cei care sărbătoresc masacrul din Trei Râuri şi căderea conacului Creasta de Aur. Priviţi în jurul vostru şi poate veţi da cu ochii de cineva care a conspirat la răpirea Fecioarei.

M-am foit jenată, în timp ce zeci şi zeci de priviri s-au îndreptat spre mine. Apoi, ca un set de domino, capetele s-au întors în jur, privindu-şi vecinii şi chipurile familiare de parcă le-ar fi văzut pentru prima oară.

— Zeii aud şi ştiu totul. Chiar şi ce nu este grăit, dar se ascunde în inimă.

Cuvintele ducelui mi-au întors pe dos stomacul.

— La ce-am putea să ne aşteptăm? a repetat el. Când cei pe care zeii i-au protejat au venit în faţa noastră, punând la îndoială Ritualul?

M-am încordat. Mi-a venit imediat în minte imaginea domnului şi a doamnei Tulis. Nu le-a spus numele, dar era ca şi cum l-ar fi strigat din vârful castelului Teerman. Nu i-am văzut în mulţime, deşi asta nu însemna că nu erau acolo.

— La ce putem să ne aşteptăm când unii dintre voi vor să ne vadă morţi? Teerman şi-a ridicat braţele. Când noi suntem zeii întrupaţi şi singurii care vă protejează de Cel Întunecat şi de blestemul care a fost aruncat asupra acestui ţinut?

Şi, cu toate acestea, nici un Ascendent – nici ducele, nici ducesa, nici vreunul dintre cavaleri sau doamne – nu ridicase vreun deget ca să apere Meterezele. Oricare dintre ei ar fi fost mai rapid şi mai puternic decât un gardian. Îmi închipuiam că ar fi putut să pună la pământ de două ori numărul celor pe care îi săgetasem eu cu arcul, şi, aşa cum spusese Hawke, ei aveau mai mari şanse de supravieţuire.

— Ce credeţi că s-ar fi întâmplat dacă Temuţii ar fi trecut de Metereze? Teerman şi-a coborât mâinile. Mulţi dintre voi v-

aţi născut între zidurile acestui oraş şi nu aţi trăit niciodată teroarea unui atac al Temuţilor. Unii însă l-au trăit. Cei care vin din oraşe mult mai puţin păzite sau cei care au fost atacaţi pe drumuri. Voi ştiţi ce s-ar fi întâmplat dacă doar câţiva Temuţi ar fi trecut de gardieni – dacă zeii şi-ar fi întors spatele oamenilor din Solis. Ar fi fost un măcel cu sute de morţi. Nevestele voastre. Copiii voştri. Voi înşivă. Mulţi dintre voi nu v-aţi mai afla acum aici.

A făcut o pauză, mulţimea s-a încordat…

S-a petrecut din nou.

Simţurile mi s-au deschis, şi nu am fost deloc surprinsă. În faţa unei astfel de mulţimi era greu să mă controlez, dar… dar nu simţeam numai durere.

Era o senzaţie pe care-o aveam în gât, ceva ce-mi amintea de ce simţisem în atrium, cu Loren.

Teroare.

Simţeam teroarea crescând, venind din atât de multe direcţii, în timp ce privirea îmi aluneca de la chip la chip. Apoi a ajuns până la mine o altă senzaţie. Fierbinte şi acidă. Nu era durere fizică. Era furie. A început să-mi bubuie inima. Nu simţeam durere, dar… ceva simţeam. Nu înţelegeam ce era, dar îmi apăsa pielea ca un fier încins. Mi se uscase gâtul. Am înghiţit greoi. Oamenii şi-au împreunat mâinile sub bărbie şi s-au rugat zeilor. Eu am făcut un pas înapoi. Alţii priveau cu ochi duri.

Vikter mi-a atins umărul şi a murmurat:

— Eşti bine?

Da?

Nu?

Nu eram sigură.

Anxietatea îmi pompa adrenalină în vene în timp ce nişte degete ca de gheaţă îmi alunecau pe ceafă. Presiunea mi-a strâns pieptul ca în nişte chingi. Voiam să fug. Trebuia să mă îndepărtez cât mai mult de oameni.

Dar nu puteam să o fac.

Mi-am închis ochii, concentrându-mă asupra respiraţiei în timp ce mă chinuiam să-mi reconstruiesc zidurile mentale. Am respirat, am tras aer în piept şi l-am eliberat, pe cât de încet şi de adânc puteam.

— Şi, dacă veţi avea noroc, se vor repezi la beregata voastră şi veţi avea parte de o moarte rapidă! a spus ducele. Însă cei mai mulţi nu veţi fi atât de norocoşi. Vă vor sfâşia carnea, se vor înfrupta din sângele vostru, în timp ce voi veţi urla după zeii în care v-aţi pierdut credinţa.

— Acesta este, probabil, cel mai puţin liniştitor discurs ţinut vreodată după un atac! a mormăit Hawke.

Observaţia m-a smuls din vârtejul de panică, vocea lui rece tăind laţul care mă lega de mulţime. Simţurile s-au retras, şi am simţit de parcă s-ar fi trântit o uşă, închizându-se în urmă.

Nu am mai simţit... nimic, în afara inimii mele şi a unui strat de sudoare pe frunte. Hawke nu doar slăbise chingile în care mă ţinea spaima oamenilor din jurul meu, nu crease doar o breşă, ci le spulberase cu totul.

Senzaţiile au dispărut atât de repede, încât aproape m-am întrebat dacă le simţisem cu adevărat. Dacă nu cumva mintea îmi jucase feste. Feţele dinaintea mea deveneau din nou clare, un şir nesfârşit de expresii diferite ale fricii, ale panicii...

Mi-am ascuţit privirea şi am privit cu atenţie, concentrându-mă asupra chipurilor care nu trădau nici o emoţie. Neliniştită de trăsăturile lor inexpresive, am simţit un fior alunecându-mi pe spinare. Mi-am îndreptat toată atenţia asupra unuia dintre bărbaţi. Un tânăr cu părul blond, până la umeri. Era prea departe ca să-mi dau seama de culoarea ochilor lui. Îi erau aţintiţi în sus, la duce şi la ducesă, şi avea buzele strânse şi maxilarul încordat, în vreme ce oamenii din jurul lui schimbau priviri îngrozite între ei.

L-am recunoscut.

Fusese la consiliul orăşenesc. Avusese aceeaşi expresie şi

atunci, şi acelaşi lucru se întâmplase – fusesem asaltată de acele senzaţii stranii pe care n-ar fi trebuit să le simt.

Sau pe care nu ştiam că *puteam* să le simt.

Am cercetat din nou mulţimea, identificându-i cu uşurinţă pe cei ca el. Erau cel puţin jumătate de duzină, din câte puteam să-mi dau seama.

Privirea mi-a alunecat înapoi spre tânărul blond. M-am gândit la ceea ce simţisem atunci, cu Loren. Ceea ce simţisem venind de la ea avea sens acum, având în vedere ce se petrecuse. Fusese entuziasmată de ideea că Cel Întunecat ar fi putut fi pe aproape, oricât de teribil suna asta. Şi avea de ce să se teamă că eu aş putea vorbi. Bărbatul blond nu-şi trăda emoţiile, dar dacă nu fusese de acord cu ceea ce păţise familia Tulis, nu ar fi fost de mirare ca acum să fie furios.

Poate că îmi închipuiam eu totul. Poate că se întâmpla ceva cu darul meu. Era oare cu putinţă să evolueze, astfel încât să ajung să simt şi alte emoţii în afara durerii? Nu ştiam, şi trebuia să aflu, dar ar fi trebuit să vorbesc acum, pentru orice eventualitate.

Mi-am întors capul spre dreapta, către Vikter.

— Îl vezi? i-am şoptit, descriindu-l pe tânărul blond.

— Da, a spus Vikter, apropiindu-se.

— Mai sunt şi alţii ca el.

M-am întors spre mulţime.

— Îi văd! mi-a răspuns. Fii pe fază, Hawke! S-ar putea să...

— Avem necazuri? a intervenit Hawke. Îl urmăresc pe blond de douăzeci de minute. Îşi croieşte încet drum în faţă. Încă trei s-au mai apropiat.

Am ridicat din sprâncene. Era un observator atât de bun.

— Suntem în siguranţă? a întrebat Tawny, cu atenţia concentrată asupra mulţimii.

— Întotdeauna! a murmurat Hawke.

Am încuviinţat din cap când ni s-au întâlnit privirile, sperând că asta avea să o liniştească. Mi-am dus mâna la

coapsă. Aveam pumnalul în teacă, sub tunica lungă până la podea. Răceala mânerului de os mi-a îndepărtat şi ultima fărâmă de teamă pe care o mai simţeam.

Ducele vrăjea în continuare mulţimea cu poveşti de groază. Eu am rămas atentă la bărbatul blond. Purta o pelerină închisă la culoare peste umerii largi. Sub ea s-ar fi putut ascunde cine ştie câte arme. Ştiam din experienţă.

— Dar noi am vorbit zeilor în numele vostru! a răsunat vocea ducesei. Le-am spus că oamenii din Solis, mai ales cei care trăiesc în Masadonia, sunt demni. Nu v-au abandonat. Ne-am asigurat noi de asta.

Au izbucnit urale, starea mulţimii schimbându-se rapid, însă tânărul blond tot nu trăda vreo emoţie.

— Şi noi vom onora încrederea lor în oamenii lui Solis neprotejându-i pe cei pe care îi bănuim a-l susţine pe Cel Întunecat, care caută doar distrugere şi moarte. Veţi fi răsplătiţi din plin în această viaţă şi în cea de apoi pentru asta. Vă putem asigura!

S-au auzit din nou urale, apoi cineva a strigat:

— Îi vom onora în timpul Ritualului!

— O vom face! a strigat ducesa. Ce mod mai bun de a ne arăta recunoştinţa faţă de zei decât sărbătorirea Ritualului?

Ducele şi ducesa au făcut un pas înapoi atunci, umăr la umăr, aproape atingându-se, în timp ce îşi ridicau mâinile opuse şi începeau să le fluture...

— Minciuni! s-a auzit un strigăt din mulţime.

Era tânărul blond.

— *Mincinoşi!*

Timpul s-a oprit parcă în loc. Toată lumea a împietrit.

— Nu faceţi nimic ca să ne protejaţi! Vă ascundeţi în castelele voastre, în spatele gardienilor! Nu faceţi decât să furaţi copii în numele unor zei falşi! a strigat el. Unde sunt fiii şi fiicele născuţi drept cel de-al treilea şi de-al patrulea dintre copii? Unde sunt ei cu adevărat?

Am respirat adânc şi, odată cu mine, întreaga mulţime din jur.

Pelerina bărbatului s-a desfăcut, şi el şi-a scos mâna de dedesubt. S-a auzit un ţipăt – un strigăt de avertizare – de jos. Un gardian călare s-a întors spre el, dar nu a fost suficient de rapid. Bărbatul blond şi-a lăsat mâna pe spate şi…

— Pune-ţi mâna pe el! a strigat comandantul Jansen.

Bărbatul a aruncat ceva. Nu era un cuţit, nici o piatră. Avea o formă prea stranie. A zburat prin aer, îndreptându-se drept spre ducele de Masadonia. Acesta s-a mişcat incredibil de repede, devenind aproape o ceaţă, în timp ce Vikter mă împingea în spate. Braţul lui Hawke s-a strâns în jurul taliei mele. M-a tras spre el, iar obiectul a zburat pe lângă noi şi s-a lovit de perete. S-a prăbuşit apoi la pământ, şi privirea mi-a coborât acolo unde căzuse.

Era… era o mână.

Vikter a îngenuncheat şi a ridicat-o, strângând din buze.

— În numele zeilor, ce…? a murmurat.

Dar nu era o mână oarecare. Era mâna cenuşie, cu gheare, a unui Temut.

Mi-am îndreptat privirea spre tânărul blond. Unul dintre gardienii regali îl îngenunchease, cu braţele răsucite la spate. Din gură îi curgea sânge.

— Din sânge şi cenuşă, a strigat, chiar dacă gardianul îl apucase de ceafă. Ne vom ridica! Din sânge şi cenuşă ne vom ridica!

A strigat cuvintele, iar şi iar, în timp ce gardienii îl târau prin mulţime.

Ducele şi-a întors spatele la mulţime şi *a râs*, rece, aspru.

— Şi, aşa simplu, zeii ni l-au arătat pe unul dintre voi, nu-i aşa?

Capitolul nouăsprezece

Hawke ne-a uşuit rapid pe mine şi pe Tawny înapoi în castel, iar Vikter a mers să discute cu Comandantul.

— De unde naiba ar putea face un om rost de mâna unui Temut? a întrebat Tawny, cu buzele strânse, în timp ce treceam pe sub steagurile din Sala Mare.

— Ar fi putut să meargă în afara Meterezelor şi să o taie de la unul dintre cei care au fost ucişi noaptea trecută!! mi-a răspuns Hawke.

— Asta e... Tawny şi-a dus mâna în dreptul inimii. Sincer, nu am cuvinte.

Nici eu nu aveam, însă mâna ar fi putut veni şi de la un blestemat care se transformase în oraş. Mi-am păstrat presupunerile pentru mine. Pe lângă noi au trecut mai mulţi servitori.

— Nu pot să cred ce a spus despre copii – despre cei născuţi drept cel de-al treilea şi de-al patrulea.

— Nici eu, a zis Tawny.

Ce lucru îngrozitor! Acei copii, dintre care mulţi erau acum adulţi, se aflau în Templu, îi serveau pe zei. Chiar dacă nu eram de acord că nu se făceau excepţii, să spui că erau furaţi, insinuând lucruri teribile, era revoltător. Era îndeajuns ca nişte cuvinte să fie rostite pentru ca acestea să se împrăştie ca o infecţie şi să întineze minţile oamenilor. Nici nu voiam să mă gândesc ce era în sufletele părinţilor acelor copii.

— N-aş fi surprins dacă şi alţii ar crede aceste minciuni! a comentat Hawke.

Şi eu, şi Tawny ne-am întors capul spre el. Hawke mergea pe lângă mine, cu doar un pas în spate. A ridicat din sprâncene.

— Nici unul dintre acei copii nu a mai fost văzut.

— Au fost văzuţi de preoţi, de preotese şi de Ascendenţi! l-a corectat Tawny.

— Dar nu de familiile lor. Lui Hawke i-a alunecat privirea înspre statuile din preajma scărilor. Poate că, dacă oamenii ar putea să-şi vadă copiii din când în când, astfel de prejudecăţi s-

ar spulbera uşor. Li s-ar domoli neliniştile.

Avea dreptate într-un fel, dar...

— Nimeni n-ar trebui să facă astfel de acuze fără dovezi! am combătut. Nu fac decât să provoace griji şi panică fără sens. Panică stârnită de Descendenţi, şi pe care ei o vor exploata.

— De acord. Hawke a aruncat o privire în jos. Ai grijă pe unde calci! N-aş vrea să îţi duci mai departe noul obicei, Prinţeso.

— Împiedicatul nu este un obicei! i-am tăiat-o. Şi, dacă eşti de acord, de ce zici că nu ai fi surprins dacă şi alţii ar crede aceste lucruri?

— Faptul că sunt de acord nu înseamnă că nu înţeleg de ce unii ar crede ceea ce cred.

Cu acest răspuns mi-a închis gura.

— Dacă Ascendenţii îşi fac cu adevărat griji în privinţa acestor acuze, tot ce trebuie să facă este să îi lase pe oameni să îşi vadă copiii. Nu-mi închipui în ce fel ar afecta asta serviciul lor faţă de zei.

Nu. Nici eu nu credeam că l-ar afecta.

I-am aruncat o privire lui Tawny şi am văzut-o că se holba la Hawke. Ajunsesem la cel de-al doilea etaj şi ne îndreptam spre aripa veche a castelului.

— Tu ce crezi? am întrebat-o.

Tawny a clipit şi s-a uitat spre mine.

— Cred că amândoi spuneţi acelaşi lucru.

Lui Hawke i-a apărut pe chip un soi de zâmbet, iar eu nu am mai spus nimic în timp ce urcam pe scară. Hawke ne-a oprit aproape de camera lui Tawny.

— Dacă nu te superi, trebuie să vorbesc cu Penellaphe în privat pentru o clipă.

Am ridicat din sprâncene pe sub văl, în timp ce Tawny şi-a aruncat privirea de la unul la altul, rânjind. Apoi a aşteptat să îi spun dacă era în ordine sau nu.

— E în ordine, i-am zis.

Tawny a încuviinţat din cap şi a deschis uşa, oprindu-se în prag cât să-mi arunce:

— Dacă ai nevoie de mine, baţi. O pauză. *Prinţeso*.

Am mormăit. Hawke a răspuns cu un chicot.

— Chiar îmi place de ea.

— Sunt sigură că ar fi încântată să audă asta.

— Tu ai fi încântată să auzi că chiar te plac? m-a întrebat.

Inima mi-a stat o clipă în loc, dar am ignorat-o.

— Tu ai fi trist dacă ţi-aş zice că nu?

— Aş fi devastat.

Am pufnit.

— Sunt sigură de asta. Ajunsesem la uşă. Despre ce voiai să-mi vorbeşti?

A arătat spre cameră şi, gândindu-mă că nu voia să audă nimeni ce avea de spus, am dat să deschid uşa…

— Ar trebui să intru eu primul, Prinţeso.

Mi-a luat-o uşor înainte.

— De ce? M-am încruntat la spatele lui. Crezi că m-ar putea aştepta cineva înăuntru?

— Dacă Cel Întunecat a venit după tine o dată, va veni din nou.

M-a trecut un fior pe spinare. Hawke a intrat în cameră. Fuseseră lăsate aprinse două lămpi cu ulei, una lângă uşă, cealaltă lângă pat, iar în şemineu fuseseră puse lemne. Camera lucea blând, cald. Nu m-am uitat prea mult la pat, dar am ajuns cumva să mă holbez la spatele lat al lui Hawke, în timp ce acesta cerceta încăperea. Vârfurile părului îi atingeau marginile gulerului de la tunică şi şuviţele acelea arătau atât de… moi. Nu le atinsesem în acea noapte la Perla Roşie şi îmi doream s-o fi făcut.

Aveam nevoie de ajutor.

— Sunt în siguranţă? Pot să intru? l-am întrebat, împreunându-mi mâinile. Sau ar trebui să aştept aici în timp ce tu îl cauţi pe Bau-Bau pe sub pat?

Hawke mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Nu de Bau-Bau mi-e mie teamă. Treptele însă? Altă poveste.

— Oh, zeilor!

— Cel Întunecat nu se va lăsa până când nu va obţine ce îşi doreşte, a zis el, mutându-şi privirea.

M-am cutremurat.

— Ar trebui să ţi se verifice întotdeauna camera înainte de a intra în ea.

Mi-am împreunat mâinile la piept, înfrigurată, în ciuda focului. L-am urmărit pe Hawke cum se duce spre uşă şi cum o închide încetişor.

S-a întors apoi spre mine, cu o mână pe mânerul spadei, iar bătaia din piept mi s-a accentuat. Chipul său era atât de uimitor. De la buzele cărnoase, la sprâncenele arcuite, la văile domoale de sub pomeţii înalţi… ar fi putut servi drept muză pentru picturile de pe pereţii ateneului.

— Eşti bine? m-a întrebat.

— Da. De ce întrebi?

— Mi s-a părut că ţi s-a întâmplat ceva în timp ce ducele se adresa mulţimii.

Mi-am zis că ar trebui să ţin cont pe viitor de spiritul ascuţit de observaţie al lui Hawke.

— Eu…

Eram gata să spun că nu avusesem nimic, dar ştiam că nu avea să creadă.

— M-am simţit puţin ameţită. Presupun că nu am mâncat suficient azi.

Ochii lui au întârziat asupra a ceea ce puteau să-mi vadă din faţă, şi, chiar şi aşa, cu vălul, m-am simţit incredibil de expusă.

— Urăsc asta.

— Ce urăşti? am întrebat, confuză.

Hawke nu a răspuns imediat.

— Urăsc faptul că trebuie să vorbesc cu vălul.

— Ah. Am înţeles imediat şi mi-am dus mâna spre voalul lung, care îmi ascundea părul. Îmi închipui că asta simt cei mai mulţi.

— Nu pot să-mi închipui că *ţie* îţi place.

— Ai dreptate. Mi-am rotit imediat privirea prin cameră, de parcă m-aş fi aşteptat ca preoteasa Analia să fie ascunsă pe undeva. Adică, aş prefera ca oamenii să mă poată vedea.

Hawke şi-a plecat capul într-o parte.

— Cum se simte să-l porţi?

M-am înecat. Nimeni... nimeni nu mă mai întrebase asta până atunci, şi, chiar dacă aveam o mulţime de gânduri şi de sentimente legate de văl, nu prea ştiam cum să le transpun în cuvinte, deşi aveam încredere în Hawke.

Unele lucruri, odată ce le spuneai cu voce tare, căpătau o viaţă a lor proprie.

M-am îndreptat spre unul din scaune şi m-am aşezat pe margine, gândindu-mă la ce-aş putea zice.

Brusc, creierul meu a dat afară singurul lucru pe care-l aveam atunci în minte:

— E ca şi cum te-ai sufoca.

Hawke s-a tras mai aproape.

— Atunci, de ce-l porţi?

— Nu ştiam că am de ales.

Mi-am ridicat privirea spre el.

— Acum, ai de ales. A îngenuncheat în faţa mea. Suntem doar noi doi, pereţii şi câteva mobile stinghere.

Am zâmbit.

— Porţi vălul atunci când eşti cu Tawny?

Am clătinat din cap.

— Atunci, de ce îl porţi acum?

— Pentru că... mi s-a permis să mi-l scot în prezenţa ei.

— Mie mi s-a spus că trebuie să fii acoperită de văl tot timpul, chiar şi în preajma celor care au voie să te vadă fără el.

Avea, desigur, dreptate.

Hawke a ridicat dintr-o sprânceană.

Am oftat.

— Nu-mi port vălul la mine în cameră şi nu mă aştept să intre cineva în afară de Tawny. Şi nu îl port pentru că… aşa simt că am mai mult control. Că pot…

— Alege să nu-l porţi? a terminat el în locul meu.

Am încuviinţat din cap. Eram un pic uimită că o nimerise atât de bine.

— Acum, poţi alege.

— Pot.

Dar îmi era greu să-i explic că vălul funcţiona şi ca o barieră. Cu el pe chip, mi se amintea cine eram, ce importanţă aveam. Fără el, ei bine, fără el era mai uşor să-mi doresc… pur şi simplu *să doresc*.

Ochii lui Hawke au cercetat vălul. S-a scurs un moment lung. A încuviinţat apoi din cap şi s-a ridicat încetişor.

— Voi fi afară, în caz că ai nevoie de ceva.

Mi s-a pus un nod ciudat în gât, şi nu am putut spune nimic. Am rămas unde eram cât a ieşit el din cameră şi apoi m-am holbat la uşa închisă, după ce a plecat. Nu m-am mişcat. Nu mi-am scos vălul. Pentru ceea ce a părut mult timp.

Până când nu mi-am mai *dorit*.

*

În seara următoare, m-am înfăţişat la uşa salonului ducesei, de la etajul al doilea. Era la celălalt capăt al holului faţă de biroul ducelui. Stăteam cu spatele la el. Nu voiam să-l văd şi cu atât mai puţin să mă gândesc la el.

În faţa camerei Jacindei se aflau doi gardieni regali, în vreme ce Vikter aştepta alături de mine. Îi povestisem în acea dimineaţă ce se petrecuse cu adevărat în timpul discursului ducilor şi îi mărturisisem că nu eram sigură în privinţa a ceea

ce simţisem. El îmi sugerase să discut cu ducesa, de vreme ce era puţin probabil ca preoteasa să-mi ofere vreo informaţie utilă, iar ducesa, în funcţie de dispoziţia pe care o avea, ar fi putut să fie mai înclinată să vorbească deschis.

Speram doar să aibă chef de vorbă.

Nici eu, nici Vikter nu rostiserăm vreun cuvânt în faţa celorlalţi gardieni regali, dar ştiam că era îngrijorat de ce îi spusesem. Şi de ce ar fi putut să însemne fie că darul meu evolua, fie că totul era doar în mintea mea.

„Ar putea fi doar stresul cauzat de tot ce s-a întâmplat”, îmi zisese el. „Ar fi poate mai bine să te asiguri că este ceva legat de darul tău înainte de a alerta pe cineva.”

Ştiam că Vikter îşi făcea griji că, dacă cumva totul era doar în mintea mea, aveam să ajung să fiu eu învinuită, însă nu voiam să aştept ca experienţa să se repete. Voiam să aflu cât mai repede dacă era vorba despre darul meu sau nu, pentru a şti cum să reacţionez.

Uşa s-a deschis, şi unul dintre gardieni a păşit afară.

— Excelenţa Sa vă va primi acum.

Vikter a rămas afară, aşa cum ne înţeleseserăm, de vreme ce se presupunea că darul meu era cunoscut doar de duci şi de clerul de la Templu.

Încălcasem atât de multe reguli, încât nu era de mirare că Hawke păruse surprins atunci când nu voisem să-mi scot vălul, noaptea trecută. La asta mă gândeam atunci când am intrat în salonul ducesei.

Am îndepărtat gândul şi mi-am rotit privirea în jur.

Îmi plăcuse dintotdeauna această cameră cu pereţi ivoar şi mobilier gri-deschis. Avea ceva calm şi liniştitor. Era şi caldă, şi primitoare, deşi nu avea ferestre. Trebuie să fi fost datorită candelabrelor sclipitoare. Am descoperit-o pe ducesă aşezată la o masă mică, rotundă, servind ceva dintr-o ceşcuţă. Aşa cum era îmbrăcată, într-o rochie de cel mai pal galben, îmi amintea de primăvara din capitală.

Şi-a ridicat privirea, cu o urmă de zâmbet pe chipul ei fără vârstă.

— Vino! Ia loc!

Am păşit înainte şi m-am aşezat pe scaunul din faţa ei, băgând de seamă farfuria cu fursecuri. Nu mai rămăseseră decât din cele cu nuci. Probabil că gogoşile cu ciocolată fuseseră primele devorate. Ducesa avea aceeaşi slăbiciune precum Vikter.

— Ai vrut să vorbeşti cu mine?

Ducesa şi-a aşezat cana cu flori pe farfuriuţa ei asortată.

Am încuviinţat din cap.

— Da. Ştiu că eşti foarte ocupată, dar speram că mă vei putea ajuta cu ceva.

Şi-a înclinat capul, şi peste umăr i-au alunecat buclele moi, ruginii.

— Trebuie să recunosc, mi-ai stârnit curiozitatea. Nici nu pot să-mi amintesc ultima oară când ai apelat la mine pentru ajutor.

Eu îmi aminteam. Fusese atunci când cerusem ca odăile mele să fie în aripa veche a castelului, lucru pe care eram sigură că încă nu-l înţelegea.

— Am vrut să vorbesc cu tine... Am respirat adânc. Am vrut să vorbesc cu tine despre darul meu.

Ochii ei negri ca smoala s-au mărit uşor.

— Nu mă aşteptam la acest subiect de discuţie. A descoperit cineva darul tău?

— Nu, Excelenţă. Nu despre asta este vorba.

Ducesa şi-a ridicat şervetul din poală şi şi-a şters degetele.

— Atunci? Te rog, nu mă ţine în suspans.

— Cred că se petrece ceva cu el, i-am spus. Au fost câteva situaţii în care... cred că am simţit şi altceva în afară de durere.

Ducesa şi-a aşezat încetişor şervetul pe masă.

— Ţi-ai folosit darul? Ştii că zeii ţi-au interzis să faci asta. Doar după ce vei fi considerată demnă de el vei putea să îl

foloseşti.

— Ştiu. Nu l-am folosit! am minţit cu uşurinţă. Poate cu prea mare uşurinţă. Dar, uneori, mi se întâmplă, pur şi simplu. Atunci când sunt înconjurată de mulţi oameni, întâmpin probleme în a-l controla.

— Ai discutat despre asta cu preoteasa?

Zeilor, nu.

— Nu mi se întâmplă des. Jur! Şi acum, s-a petrecut recent. Îmi voi dubla încercările de a-l controla, dar atunci când mi s-a întâmplat mai devreme… Cred… Cred că am simţit şi altceva, pe lângă durere.

Ducesa s-a uitat fix la mine, fără să clipească, pentru ceea ce a părut o eternitate, apoi s-a ridicat de pe scaun. Puţin neliniştită, am privit-o îndreptându-se spre bufetul alb, lipit de perete.

— Ce crezi că ai simţit?

— Furie, i-am răspuns. În timpul consiliului orăşenesc şi noaptea trecută, am simţit furie. Nu aveam s-o menţionez pe Loren. Nu i-aş fi făcut aşa ceva. A fost acel bărbat care…

— Descendentul?

— Da. Cel puţin, aşa cred! m-am corectat. Cred că am simţit furie venind din partea lui.

Ducesa şi-a turnat ceva de băut dintr-o carafă.

— Ai mai simţit ceva care să ţi se pară anormal?

— Cred… cred că am simţit şi teamă. Atunci când ducele vorbea despre atacul Temuţilor. Teroarea este foarte asemănătoare cu durerea, dar o percep diferit, şi m-am gândit că poate am simţit… Nu ştiu. Entuziasm? Sau nerăbdare. M-am încruntat. Acestea două sunt cam acelaşi lucru, presupun. Într-un fel…

— Acum simţi ceva?

S-a întors spre mine, cu o sticlă în care se afla o licoare ce bănuiam că ar fi vin de Xeres în mână.

Am clipit pe sub văl.

— Vrei să-mi folosesc darul pe tine?

A încuviinţat din cap.

— Am crezut că...

— Nu contează ce-ai crezut! m-a întrerupt şi s-a încordat. Vreau să-ţi foloseşti darul acum şi să-mi spui dacă şi ce simţi.

Deşi porunca ei mi se părea mai mult decât stranie, am făcut cum mi-a cerut. Mi-am deschis simţurile, am simţit firul curgând spre ea şi... şi conectându-se la *nimic*, nimic altceva decât un gol.

M-am cutremurat.

— Simţi ceva, Penellaphe?

Am întrerupt legătura şi am scuturat din cap.

— Nu simt nimic, Excelenţă.

Ducesa a inspirat scurt, apoi şi-a golit paharul dintr-o singură înghiţitură.

Am făcut ochii mari, în timp ce mintea îmi procesa rapid reacţia ei. Era de parcă... se aşteptase să simt ceva din partea ei, deşi nu simţisem niciodată. Şi nu credeam că aveam să simt vreodată.

— Bun.

Rochia i-a fâşâit în jurul gleznelor în timp ce a luat-o înapoi spre bufet şi şi-a pus jos paharul.

— Mă întrebam dacă simt cu adevărat ceva sau...

Am ezitat. Ducesa se întorsese spre mine.

— Cred că darul tău se... maturizează, a zis ea, îndreptându-se spre mine.

Luminile strălucitoare de deasupra au licărit în piatra de obsidian a inelului de pe degetul ei atunci când a apucat cu mâna spătarul scaunului.

— Are sens ca asta să se întâmple, cum te apropii de Ascensiune.

— Deci... este normal?

Şi-a lipit zgomotos limba de cerul gurii. Pentru o clipă, mi s-a părut că era gata să spună ceva, dar că apoi s-a răzgândit.

— Da, aşa cred, dar... Nu i-aş vorbi Excelenţei Sale despre asta.

Mi-am încordat umerii în faţa acestui avertisment abia mascat. Nu fusesem niciodată sigură dacă ducesa ştia despre... înclinaţiile soţului ei. Nu îmi închipuiam că ar fi putut să fie complet oarbă în faţa lor, dar o mică parte din mine spera că era. Pentru că, dacă ştia şi nu făcuse nimic pentru a-l opri, cu ce era ea mai bună decât el? Sau poate o judecam greşit? Doar pentru că era un Ascendent nu însemna că avea vreo putere asupra soţului ei.

— I-ar aduce aminte... de prima Fecioară, a şoptit ea.

Şocată, mi-am ridicat privirea spre ea. Nu mă aşteptam să aducă vorba despre prima Fecioară în faţa mea – singura Fecioară de care mai auzisem, în afara mea.

— Asta... s-a întâmplat şi cu Fecioara de dinainte?

— Da. I s-au albit încheieturile, iar eu am încuviinţat din cap. Fuseseră doar două Fecioare alese de zei. Ce ştii despre prima Fecioară?

— Nimic! am recunoscut. Nu-i ştiu numele şi nici măcar când a trăit.

Sau ce i se întâmplase la Ascensiune.

Ori de ce conta dacă darul meu care evolua îi amintea sau nu ducelui de ea.

— Există un motiv pentru asta.

Exista? Preoteasa Analia nu-mi spusese niciodată nimic. Ignorase toate întrebările mele despre ea şi despre Ascensiune.

— Nu vorbim despre prima Fecioară, Penellaphe. Nu pentru că aşa alegem. Ci pentru că nu putem.

— Zeii au interzis acest lucru? mi-am dat cu presupusul.

A încuviinţat din cap, iar privirea ei a părut să-mi treacă prin văl.

— Voi încălca regula o singură dată şi mă voi ruga ca zeii să mă ierte, însă îţi voi spune asta cu speranţa că viitorul tău nu se va sfârşi în acelaşi fel ca al primei Fecioare.

Aveam un sentiment foarte neplăcut.

— Nu vorbim despre ea. Niciodată. Numele ei nu este demn de buzele noastre, nici de aerul pe care-l respirăm. Dacă aş putea, i-aş şterge cu totul numele şi povestea.

Scaunul a scrâşnit sub mâna ducesei Teerman, speriindu-mă.

Inima mai că mi s-a oprit în piept.

— A fost... găsită nevrednică de către zei?

— Printr-un soi de miracol, nu, dar asta nu înseamnă că era vrednică.

Dacă nu fusese considerată nevrednică, atunci de ce nu se vorbea niciodată despre ea? Cu siguranţă, nu era cu putinţă să fi fost într-atât de rea dacă zeii nu o găsiseră nevrednică.

— La final, vrednicia ei nu a mai contat. Ducesa Teerman şi-a ridicat degetele. Scaunul era deformat, se vedeau aşchii. Propriile acţiuni au dus-o pe un drum care s-a sfârşit cu moartea ei. Cel Întunecat a ucis-o.

Capitolul douăzeci

— După ani lungi de conflicte care au decimat oraşe întregi, au lăsat zonele rurale şi satele în ruină şi au pus capăt la sute de mii de vieţi, lumea ajunsese la un pas de haos atunci când, în ajunul Bătăliei Oaselor Frânte, Jalara Solis din insulele Vodina şi-a strâns forţele în faţa oraşului Pompay, ultima redută atlantiană.

Mi-am dres vocea, extrem de jenată. Nu doar că fusese cea mai lungă frază din istoria omenirii, dar mai şi uram să citesc cu voce tare, şi mai ales când Hawke era de faţă. Nu mă uitasem la el de când începusem lectura. Cu toate acestea, eram absolut sigură că făcea tot ce-i stătea în putere ca să rămână vigilent şi să nu adoarmă în picioare de atâta plictiseală.

— *Care se afla la poalele munţilor Skotos*…

— Skotos! m-a întrerupt preoteasa Analia. Se pronunţă Sko*tis*. Ştii cum se pronunţă, Fecioară. Fă-o corect!

Am strâns mai tare legătura din piele a cărţii. *Istoria Războiului Celor Doi Regi şi a Regatului lui Solis* avea peste o mie de pagini, şi în fiecare săptămână eram obligată să citesc mai multe capitole în timpul întâlnirilor mele cu preoteasa. Citisem probabil deja de câteva zeci de ori volumul, cu voce tare, şi puteam să jur că, de fiecare dată, preoteasa schimba felul în care *Skotos* era pronunţat.

Nu i-am spus asta. În schimb, am respirat adânc şi am încercat să ignor pornirea aproape copleşitoare de a-i arunca tomul în cap. Aş fi făcut ceva pagube. Cel mai probabil, i-aş fi spart nasul. Imaginea cu preoteasa ducându-şi mâinile spre chipul însângerat mi-a adus o bucurie îngrijorător de mare.

Am înăbuşit un căscat şi m-am concentrat asupra textului. Cum stătusem trează aproape întreaga noapte, gândindu-mă la ce îmi spusese ducesa, nu avusesem parte de prea mult somn. Şi, după cum îi spusesem lui Vikter, nu obţinusem prea multe răspunsuri. Mă simţeam însă uşurată să ştiu că ceea ce se întâmpla nu era doar în mintea mea. Abilităţile mele evoluau, orice ar fi însemnat asta.

Ducesa nu dorise să aprofundeze subiectul. Aşa că, deşi ştiam că ce se întâmpla era într-o oarecare măsură normal, trebuia încă să mă obişnuiesc cu noile informaţii: prima Fecioară făcuse ceva care o împinsese faţă în faţă cu Cel Întunecat. Şi asta o ucisese.

Nu era un gând tocmai reconfortant.

Nici vestea că prima Fecioară avusese un soi de legătură cu ducele. Oare de aceea mă trata aşa cum o făcea? Poate că nu avea nimic de-a face cu mama.

Am respirat uşor.

— *Care se afla la poalele munţilor Skotis*…

— De fapt, se pronunţă Skotos! s-a auzit din colţul

camerei.

Am făcut ochii mari sub văl şi mi i-am îndreptat spre Hawke. Avea chipul lipsit de orice expresie. I-am aruncat o privire preotesei, care stătea în faţa mea pe un scaun de lemn la fel de tare ca al meu, fără perniţă.

Nu aveam idee ce vârstă avea preoteasa. Nu era deloc fardată şi nu avea riduri, dar mă gândeam că ar fi putut să fie la capătul celei de-a treia decade a vieţii. Nu avea fire albe în părul şaten, care era strâns bine la spate într-un coc la baza gâtului. Îmi amintea de şoimii pe care-i vedeam uneori aşezaţi pe crengile înalte din Grădinile Reginei. O rochie roşie, fără formă, o acoperea de la gât până la tălpi, lăsându-i la vedere doar mâinile.

Nu o văzusem niciodată zâmbind.

Şi în mod clar nu avea să zâmbească acum, în vreme ce îşi întorcea capul peste umăr, spre Hawke.

— Şi tu de unde ai şti?

Batjocura picura ca acidul din tonul vocii ei.

— Familia mea se trage din fermierii care locuiau nu departe de Pompay, înainte ca zona să fie distrusă şi să devină Ţinuturile Pustii pe care le cunoaştem azi, a explicat el. Familia mea şi celelalte persoane din zonă au pronunţat întotdeauna numele lanţului muntos aşa cum a făcut-o Fecioara prima oară. A făcut o pauză. Limba şi accentul celor din vestul îndepărtat pot fi dificile... Dificil de stăpânit de unii. Fecioara însă nu pare să facă parte din această categorie.

Eram convinsă că aveau să îmi iasă ochii din cap de uimire în faţa insultei deloc voalate. Mi-am muşcat buza ca să nu zâmbesc.

Preoteasa Analia s-a holbat la Hawke, îndreptându-şi umerii deja băţoşi. Mai că vedeam fumul ieşindu-i pe nări.

— Nu ţin minte să-ţi fi cerut părerea! a zis, pe un ton la fel de aspru ca privirea ei.

— Scuzele mele!

El şi-a plecat capul, spăsit.

Era însă o încercare nereuşită de spăsire, pentru că ochii de chihlimbar îi străluceau, plini de amuzament.

Preoteasa a încuviinţat din cap.

— Scuze...

— Nu voiam însă ca Fecioara să pară needucată, în cazul unor eventuale discuţii legate de munţii Skotos! a continuat Hawke.

Of, zeilor...

— Dar de acum încolo voi rămâne tăcut! a comentat. Te rog, continuă, Fecioară! Citeşti atât de frumos, încât până şi eu mă simt fascinat de istoria lui Solis.

Îmi venea să râd. Hohotele îmi gâlgâiau în gât, gata să izbucnească, dar nu mi-am permis să le dau frâu liber.

Strânsoarea pe marginea cărţii mi-a mai slăbit.

> *Care se afla la poalele munţilor Skotos, zeii au ales în sfârşit o parte*. Pentru că preoteasa nu spunea nimic, am continuat. *Nyktos, regele zeilor, şi fiul lui, Theon, zeul războiului, li s-au arătat lui Jalara şi armatei sale. Pentru că ajunseseră să nu mai aibă încredere în oamenii din Atlantia şi în setea lor nenaturală de putere şi sânge, au căutat să ajute la încheierea cruzimilor şi a opresiunii care se abătuseră asupra ţinuturilor sub conducerea Atlantiei*. M-am oprit ca să respir. *Jalara Solis şi armata lui aveau curaj, dar Nyktos, în înţelepciunea sa, a văzut că nu i-ar fi putut înfrânge pe atlantienii care ajunseseră să aibă puteri apropiate de cele ale zeilor vărsând sângele inocenţilor...*

— Au ucis sute de mii de oameni pe durata domniei lor. Vărsare de sânge este o expresie blândă pentru a descrie ce au făcut de fapt. *Muşcau* oamenii! a detaliat preoteasa Analia.

Când mi-am ridicat privirea spre ea, am văzut o strălucire stranie în ochii ei căprui. Le-au băut sângele şi au ajuns să se îmbete de putere – din cauza puterilor lor, care îi apropiau de nemurire. Iar cei pe care nu i-au ucis au devenit scursurile pe care le cunoaştem azi cu numele de Temuţi. Împotriva lor iubiţii noştri monarhi au luptat, gata să îşi piardă viaţa pentru a-i da jos de la putere.

Am încuviinţat din cap.

Degetele preotesei începuseră să capete o nuanţă roz la cât de tare le strângea în pumni.

— Continuă!

Nu am îndrăznit să privesc spre Hawke.

Nevrând să-l vadă pe Jalara din insulele Vodina înfrânt, Nyktos le-a oferit prima Binecuvântare a zeilor, împărtăşind cu Jalara şi cu armata sa sângele zeilor.

M-am cutremurat.

Şi aceea era o expresie blândă pentru a descrie faptul că oamenii lui Jalara băuseră sângele zeilor.

Îmbărbătaţi, datorită noilor puteri, Jalara din insulele Vodina şi armata lui au putut să îi înfrângă pe atlantieni în Bătălia Oaselor Frânte, încheind astfel domnia acelui regat corupt şi diabolic.

Am dat să întorc pagina, ştiind că următorul capitol tratează Ascensiunea reginei şi construirea primelor Metereze.

— De ce? a întrebat autoritar preoteasa.

Confuză, mi-am îndreptat privirea spre ea.

— De ce ce?

— De ce te-ai înfiorat acum, când ai citit partea despre Binecuvântare?

Nu-mi dădusem seama că gestul meu fusese atât de evident.

— Eu…

Nu ştiam ce-aş fi putut spune ca să nu o enervez pe preoteasă şi să o împiedic să alerge imediat la duce.

— Mi s-a părut că ai fost deranjată! a punctat ea, pe un ton mai blând.

Ştiam foarte bine că nu trebuia să mă încred în acel ton.

— Nu sunt deranjată. Binecuvântarea este o onoare…

— Dar te-ai înfiorat! a insistat ea. Dacă nu ţi se pare că Binecuvântarea este un lucru plăcut, n-ar trebui să presupun că te deranjează?

Un lucru plăcut? Mi-a luat foc faţa şi m-am simţit recunoscătoare că aveam vălul pe cap.

— Doar că… Binecuvântarea pare asemănătoare cu felul în care atlantienii şi-au căpătat puterile. Ei au băut sângele inocenţilor, iar Ascendenţii – pe al zeilor…

— Cum îndrăzneşti să compari Ascensiunea cu ceea ce au făcut atlantienii? Preoteasa a sărit la mine şi mi-a apucat bărbia. Nu este acelaşi lucru. Poate c-ai ajuns să îndrăgeşti biciul şi vrei cu tot dinadinsul să ne dezamăgeşti – atât pe mine, cât şi pe duce.

În clipa în care mi-a atins pielea, mi-am blocat simţurile. Nu voiam să ştiu dacă simţea durere sau orice altceva.

— Nu am spus că este acelaşi lucru. L-am văzut pe Hawke ridicându-se. Am înghiţit un nod. Doar că mi-a amintit de…

— Faptul că tu asociezi aceste două lucruri mă îngrijorează profund, Fecioară. Atlantienii au luat ceea ce nu li se oferise. În timpul Ascensiunii, sângele este oferit de bunăvoie de către zei. M-a strâns mai tare, aproape dureros, şi mi-am simţit darul pulsând, de parcă ar fi cerut să fie folosit. Acestea nu sunt lucruri pe care ar trebui să le explic celei care reprezintă viitorul regatului şi moştenirea Ascendenţilor.

De când mă ştiam, toată lumea îmi spusese asta – chiar şi

Vikter –, şi mă călca pe nervi şi îmi atârna greu pe umeri.

— Viitorul întregului regat depinde de mine şi de faptul că voi fi dată zeilor când voi împlini 19 ani?

Buzele ei deja subţiri s-au subţiat şi mai tare.

— Ce se va întâmpla dacă nu voi face Ascensiunea? am cerut să aflu, cu gândul la prima Fecioară. Ea nu părea să fi făcut Ascensiunea, şi, cu toate acestea, lumea nu dispăruse. Cum i-ar împiedica asta pe ceilalţi să facă Ascensiunea? Zeii ar refuza să îşi ofere de bunăvoie sângele...

Am tras aer în piept cu ochii la palma preotesei. Nu ar fi fost prima oară când mă lovea, dar, de această dată, n-am mai simţit arsura palmei ei.

Hawke se mişcase atât de rapid, încât nici nu îl văzusem părăsindu-şi colţul. Dar acum o ţinea pe preoteasă de încheietura mâinii.

— Ia-ţi mâna de pe bărbia Fecioarei. Acum!

Preoteasa Analia căscase ochii la Hawke.

— Cum îndrăzneşti să mă atingi?

— Cum îndrăzneşti tu să o atingi pe Fecioară? A strâns din dinţi, privind în jos, la femeie. Poate că nu m-am exprimat suficient de clar. Ia-ţi mâna de pe Fecioară, altfel vei suferi consecinţele încercării tale de a o răni. Şi am să te asigur că faptul că te-am atins acum va fi cea mai mică dintre grijile tale.

Uitasem probabil să respir privindu-i. Nimeni nu intervenise vreodată în timpul vreuneia dintre tiradele preotesei. Tawny nu putea să o facă. Dacă ar fi încercat, ar fi avut de înfruntat consecinţe grave, iar eu nici nu mă aşteptam să o facă, nici nu voiam aşa ceva. Rylan privise adesea în altă parte, la fel şi Hannes. Nici măcar Vikter nu fusese niciodată atât de îndrăzneţ. De obicei, căuta o cale prin care să o întrerupă, în aşa fel încât lucrurile să nu escaladeze. Dar fusesem pălmuită de mai multe ori în faţa lui şi nu putuse face nimic.

Însă acum, Hawke se aşezase între noi, în mod clar

pregătit să își ducă la capăt amenințarea. Şi, deşi ştiam că aveam să plătesc mai târziu pentru asta, la fel cum şi el avea să plătească, îmi venea să sar şi să îl iau în braţe. Nu pentru că mă protejase – fusesem lovită mai tare de crengi pe când umblam prin Crângul Dorului. Motivul era mult mai meschin. Faptul că vedeam înfumurarea obişnuită a preotesei dispărând sub unda de şoc, gura căscându-i-se larg şi obrajii pătându-i-se în roşu era aproape la fel de satisfăcător cum ar fi fost dacă i-aş fi aruncat cu cartea în cap.

Tremurând de furie, preoteasa mi-a dat drumul la bărbie şi s-a tras înapoi. Hawke i-a eliberat încheietura, dar nu s-a mişcat din loc. Pieptul preotesei se ridica şi cobora sacadat. Şi-a aşezat amândouă mâinile pe picioare şi apoi şi-a întors capul spre mine.

— Simplul fapt că îndrăzneşti să vorbeşti despre aşa ceva arată că nu ai nici o urmă de respect pentru onoarea cu care ai fost binecuvântată. Însă, atunci când te vei duce în faţa zeilor, vei fi tratată cu la fel de mult respect pe cât ai arătat astăzi.

— Ce înseamnă asta? am întrebat.

— Lecţia s-a încheiat! a răspuns ea în schimb şi s-a ridicat de pe scaun. Am prea multe de făcut, având în vedere că Ritualul este peste doar două zile. Nu am timp de pierdut cu cineva atât de nevrednic precum eşti tu.

L-am văzut pe Hawke mijind ochii şi m-am ridicat, am aşezat cartea la locul ei şi am vorbit, înainte să aibă Hawke ocazia să o facă:

— Sunt pregătită să mă întorc în odăile mele. Am înclinat din cap spre preoteasă. O zi bună!

Nu mi-a răspuns, aşa că am luat-o spre uşă, simţindu-mă uşurată să-l aud pe Hawke păşind în urma mea.

Am aşteptat până am ajuns la jumătatea sălii de bal şi apoi i-am zis:

— Nu ar fi trebuit să faci asta.

— Ar fi trebuit să o las să te lovească? În ce univers

alternativ ar fi fost asta acceptabil?

— Într-un univers în care vei ajunge să fii pedepsit pentru ceva ce nici măcar nu m-ar fi durut.

— Nu-mi pasă dacă are forţa unui pui de şobolan, lumea s-a dus naibii dacă aşa ceva este considerat acceptabil.

Cu ochii mari, m-am oprit şi l-am privit. Ochii lui păreau aşchii de chihlimbar, iar maxilarul îi era la fel de dur.

— Merită să-ţi pierzi poziţia şi să fii condamnat?

S-a uitat în jos, spre mine.

— Dacă trebuie să-ţi pui această întrebare înseamnă că nu mă cunoşti deloc.

— Abia dacă te cunosc, am şoptit, iritată de usturimea pe care cuvintele lui mi-o lăsaseră.

— Ei bine, acum, ştii că nu voi sta niciodată deoparte în timp ce te loveşte cineva – pe tine ori pe oricare altă persoană –, fără nici un alt motiv decât acela că simt că pot să o facă.

Am vrut să-i spun că e ridicol şi că nu pricepe ce vreau să spun, doar că nu era deloc ridicol. Lumea în care trăiam chiar era dată naibii, iar şi zeii ştiau că nu era prima oară când credeam asta. Doar că nu mai văzusem niciodată lucrurile atât de clar.

Tăcută, m-am întors şi am pornit mai departe. Cu el alături. Au trecut câteva clipe fără să ne vorbim.

— Nu-i ca şi cum mie mi-ar conveni cum mă tratează. Am depus mari eforturi ca să nu azvârl cu cartea aia în ea.

— Mai bine ai fi aruncat.

Mi-a venit să râd.

— Dacă aş fi făcut-o, m-ar fi raportat. Te va raporta probabil pe tine.

— Ducelui? N-are decât. Hawke a ridicat din umeri. Nu-mi închipui că el aprobă ca Fecioara să fie lovită.

Am pufnit.

— Nu-l cunoşti pe duce.

— Ce vrei să spui?

— Ar aplauda-o, probabil. Nici unul din ei nu ştie să îşi controleze temperamentul.

— Te-a lovit, a tras Hawke concluzia. Asta a vrut să spună atunci când a zis că ai început să îndrăgeşti biciul? M-a apucat de braţ şi m-a întors cu faţa spre el. Te-a lovit cu biciul?

Uluirea şi furia care umpleau acei ochi aurii m-au ameţit. Of, zeilor! Îmi dădeam seama că tocmai recunoscusem asta. Mi s-a scurs tot sângele din obraji şi apoi mi-a năvălit înapoi. Mi-am tras braţul, iar el mi-a dat drumul.

— N-am spus asta.

Hawke privea drept înainte, cu maxilarul încordat.

— Dar ce ai spus?

— D-doar că ducele te va pedepsi mai degrabă pe tine decât pe preoteasă. Nu am habar ce a vrut să spună cu biciul! am turuit. Câteodată, zice lucruri care n-au nici un sens.

Hawke şi-a aţintit privirea spre mine, cu genele uşor coborâte.

— Trebuie să fi interpretat eu greşit ce ai spus, atunci.

Am încuviinţat din cap, uşurată.

— Da.

— Şi cu tine cum rămâne?

— Eu voi fi bine! m-am grăbit să spun şi am luat-o la pas din nou. Eram conştientă de privirile pe care ni le aruncau servitorii care treceau pe lângă noi. Ducele îmi va da... o lecţie, va face o lecţie din asta, dar tu va trebui să înfrunţi...

— Nu voi înfrunta nimic.

Nu eram prea sigură de asta.

— Mereu se poartă aşa?

Am oftat.

— Da.

— Preoteasa pare o...

A făcut o pauză. I-am aruncat o privire. Avea buzele strânse.

— Javră. Nu folosesc acest cuvânt des, dar l-am folosit

acum. Asumat.

Aproape m-a înecat râsul. M-am uitat repede în altă parte.

— Ea... e într-un mare fel! Şi e mereu dezamăgită de... devotamentul meu pentru menirea de Fecioară.

— Şi cum ar trebui, mai exact, să-ţi demonstrezi devotamentul? a întrebat el. Şi, mai precis, devotament în ce sens?

Aproape am sărit pe el chiar în acea clipă, ca să-l iau în braţe. N-am făcut-o însă, pentru că ar fi fost foarte nepotrivit. În schimb, am încuviinţat încetişor din cap.

— Nu sunt foarte sigură. Nu-i ca şi cum aş încerca să fug şi să scap de Ascensiune.

— Ai face-o?

— Ce întrebare amuzantă! am mormăit, cu inima bătându-mi tare în piept din cauza a ceea ce aproape dezvăluisem.

— A fost o întrebare serioasă.

Inima mi s-a chircit în piept, şi m-am oprit în holul îngust. M-am apropiat de una dintre ferestrele care dădeau spre curte. Mi-am ridicat apoi privirea spre Hawke şi mi-am dat seama că vorbea, într-adevăr, serios.

— Nu pot să cred că m-ai întreba aşa ceva.

— De ce?

S-a aşezat lângă mine.

— Pentru că n-aş putea să o fac! i-am răspuns. Nu aş face-o.

— Mie mi se pare că această *onoare* care ţi-a fost acordată îţi aduce foarte puţine beneficii. Nu îţi este permis să-ţi arăţi faţa sau să părăseşti castelul. Nici măcar n-ai părut surprinsă atunci când preoteasa a încercat să te lovească. Ceea ce mă face să cred că e ceva ce face frecvent, a spus el, încruntându-se. Nu îţi este permis să vorbeşti cu majoritatea oamenilor şi nu este permis să ţi se vorbească. Eşti închisă în camera ta ca într-o cuşcă pentru cea mai mare parte a zilei, libertatea îţi este îngrădită. Toate drepturile pe care ceilalţi le au sunt

considerate privilegii în cazul tău, recompense pe care îţi este aproape imposibil să le câştigi.

Mi-am deschis gura, dar nu ştiam ce să spun. Punctase dureros de bine toate lucrurile care îmi lipseau. Mi-am ferit privirea.

— Aşa că n-aş fi surprins dacă ai încerca să scapi de această *onoare!* a încheiat el.

— M-ai opri dacă aş încerca? am întrebat.

— Vikter te-ar opri?

M-am încruntat, fără să vreau să mă gândesc de ce mă întrebase asta, dar am răspuns sincer:

— Ştiu că Vikter ţine la mine. El este... este aşa cum îmi închipui că ar fi fost tata dacă ar mai fi trăit. Iar eu sunt pentru el ca fiica lui, cea care nu a avut şansa să vină pe lume. Dar m-ar opri.

Hawke nu a răspuns.

— Deci m-ai opri? am repetat.

— Cred că aş fi prea curios să văd cum mai exact plănuieşti să evadezi ca să te opresc.

M-a bufnit râsul.

— Ştii ce, chiar cred asta.

— Îi va da raportul ducelui? a întrebat el după o clipă.

Am simţit o apăsare în piept. Mi-am ridicat privirea spre el. Se uita afară, pe fereastră.

— De ce mă întrebi?

— O va face? a întrebat el din nou.

— Probabil că nu, am zis eu, minţind cu prea mare uşurinţă.

Preoteasa se dusese direct la duce.

— E mult prea ocupată cu Ritualul. Toată lumea este.

La fel cum, probabil, ocupat era şi ducele, ceea ce însemna că aş fi putut avea noroc să treacă măcar ceva timp până să fiu chemată la el. Speram că asta însemna şi că Hawke urma să aibă noroc. Dacă ar fi fost înlocuit, era puţin probabil să-l mai

văd vreodată.

Tristeţea pe care mi-o aducea acel gând îmi arăta că era timpul să schimb subiectul.

— Nu am participat niciodată la un Ritual.

— Nu te-ai strecurat niciodată la vreunul?

Mi-am lăsat bărbia în piept.

— Mă simt ofensată că ai sugerat aşa ceva!

A chicotit.

— Ce straniu că m-am gândit că tu, care ţi-ai construit un renume de rebelă, ai fi putut să faci aşa ceva.

M-a făcut să rânjesc.

— N-ai pierdut mare lucru, ca să fiu sincer. Se vorbeşte mult, se plânge mult şi se bea prea mult. Mi-a căutat privirea. Abia după Ritual lucrurile au şansa să devină... interesante. Ştii şi tu cum e.

— Nu ştiu! i-am reamintit, deşi bănuiam la ce se referea.

Tawny îmi povestise că, după ce se termina ceremonia Ritualului, iar marchizele şi majordomii îi luau pe cavalerii şi pe doamnele de onoare, iar preoţii plecau cu fiii şi fiicele născuţi ca al treilea copil, sărbătoarea se metamorfoza. Devenea mai... frenetică şi mai sălbatică. Sau cel puţin aşa înţelesesem eu de la Tawny, deşi mi se părea bizar să mi-i închipui pe Ascendenţi implicaţi în aşa ceva. Ei erau mereu atât de... reci.

— Dar ştii şi tu cât de uşor este să fii tu însăţi când porţi o mască. Avea glasul jos şi mă privea în ochi. Cum tot ce îţi doreşti poate fi atins atunci când te poţi preface că nimeni nu ştie cine eşti.

Mi-am simţit obrajii dogorind. Da, ştiam asta, şi cât de *drăguţ* din partea lui că-mi aducea aminte.

— N-ar trebui să pomeneşti despre lucrurile astea.

Şi-a lăsat capul pe o parte.

— Nu-i nimeni în apropiere, ca să fim auziţi.

— Asta nu contează. Tu... Noi n-ar trebui să vorbim despre

asta.

— Niciodată?

Am dat să spun da, însă m-a oprit ceva. Mi-am ferit ochii. Afară, arborii fluturilor, cu florile lor violet, se legănau uşor în adierea brizei.

Hawke a rămas tăcut câteva clipe, apoi m-a întrebat:

— Ai vrea să te întorci la tine în cameră?

Am scuturat din cap.

— Nu neapărat.

— Ai vrea să ieşi, în schimb?

— Crezi că am fi în siguranţă?

— Împreună, eu cred că da.

Mi s-au ridicat colţurile buzelor. M-am bucurat că mă inclusese şi pe mine, recunoscând astfel că puteam să mă apăr şi singură.

— Adoram curtea. Era singurul loc în care, nu ştiu, mintea mi se liniştea şi puteam să fiu eu însămi. Nu îmi făceam gânduri, nici griji... în nici o privinţă. Mă liniştea foarte mult.

— Dar acum, nu mai e la fel?

— Nu! am şoptit. Nu mai e. E ciudat că nimeni nu vorbeşte despre Rylan sau despre Malessa. De parcă nici n-ar fi existat vreodată.

— Câteodată, să-ţi aduci aminte de cei care au murit înseamnă să-ţi înfrunţi propria mortalitate.

— Crezi că Ascendenţii nu se împacă nicicum cu ideea morţii?

— Nici măcar ei. Poate că sunt asemănători zeilor, dar pot fi ucişi. Pot muri.

Timp de mai multe minute, nici unul din noi nu a mai scos un cuvânt, în timp ce servitorii treceau pe lângă noi. Câteva doamne de onoare s-au oprit din drum, prefăcându-se că admiră priveliştea din grădină, în timp ce conversau despre Ritual, dar eu ştiam că întârziau pe acolo nu datorită florilor superbe sau plantelor luxuriante, nici pentru că eu îmi făceam

rar apariţia, ci pentru bărbatul frumos care stătea lângă mine. El părea să nu le bage de seamă, şi, chiar dacă-mi păstram ochii aţintiţi înainte, puteam să-i simt privirea revenind mereu asupra mea. În cele din urmă, una dintre marchize şi-a făcut apariţia şi le-a uşuit de doamnele de onoare, iar noi doi am rămas din nou singuri.

— Eşti entuziasmată să participi la Ritual?

— Sunt curioasă! am recunoscut.

Mai erau doar două zile până atunci.

— Eu sunt curios să te văd pe tine.

Mi-am întredeschis uşor buzele, ca să trag aer în piept. N-am îndrăznit să-l privesc. Dacă l-aş fi privit, îmi era teamă că aveam să fac ceva teribil de stupid. Ceva ce poate făcuse şi prima Fecioară, determinând-o pe ducesă să o considere nevrednică.

— Vei merge fără văl.

— Da. Nici nu mai trebuia să fiu îmbrăcată în alb. Era aproape ca şi cum aş fi mers la Perla Roşie, pentru că urma să mă amestec prin mulţime, şi nimeni nu avea să ştie cine sunt – *ce* sunt. Dar voi purta mască.

— Prefer acea variantă a ta! a declarat el.

— Varianta mea cu mască? am întrebat, bănuind că se gândea la timpul pe care-l petrecusem la Perla Roşie.

— Sincer?

Vocea lui a sunat mai aproape, şi, atunci când am tras din nou aer în piept, m-a năpădit parfumul lui de pin.

— Prefer versiunea care nu poartă nici mască, nici văl.

Am deschis gura, dar, aşa cum începea să fie obiceiul în interacţiunea cu Hawke, nu ştiam ce să zic. Mi se părea că nu ar trebui să încurajez astfel de afirmaţii, însă nu-mi veneau pe buze cuvintele potrivite, la fel cum mi se mai întâmplase. Aşa că am făcut singurul lucru la care mă puteam gândi. Am schimbat subiectul.

— Mi-am amintit că mi-ai spus că tatăl tău e fermier. Mi-

am dres vocea. Ai fraţi, rude? Vreun cavaler la curte? O soră? Sau... Am turuit mai departe. În cazul meu, suntem doar eu şi Ian – vreau să zic, am doar un frate. Sunt nerăbdătoare să-l revăd. Îmi este dor de el.

Hawke a rămas tăcut pentru o bună bucată de vreme, încât a trebuit să-mi întorc privirea spre el ca să mă asigur că era încă acolo şi că mai respiră. Era. S-a uitat în jos la mine, cu ochii lui de chihlimbar rece.

— Am avut un frate.

— Ai avut?

Mi-am deschis simţurile, fără să le pot măcar controla. M-am înfipt bine în pământ ca să nu mă trag înapoi. Nu simţeam nimic neobişnuit, dar simţeam neliniştea lui Hawke, durerea amară şi rece care îmi întărea carnea pe mine. Era mai ascuţită. Acela era izvorul durerii lui.

Pierduse un frate.

Am acţionat fără să mă gândesc la ce ar spune sau la faptul că nu eram singuri. Era o pornire pe care nu mi-o puteam controla, era ca şi cum darul mă controla pe mine.

I-am atins mâna doar şi i-am strâns-o uşor, sperând că avea să ia asta doar ca pe un gest de consolare.

— Îmi pare rău, am spus şi m-am gândit la plaje însorite şi la aerul sărat.

Gândul mi-a zburat însă repede la felul în care Hawke mă făcuse să mă simt atunci când mă sărutase.

Liniile aspre de pe chipul lui s-au destins, în timp ce el continua să privească pe fereastră. A clipit nu o dată, ci de două ori.

Mi-am ridicat mâna de pe mâna lui şi mi-am împreunat degetele, sperând că nu băgase de seamă că făcusem ceva. Stătea însă nemişcat, de parcă s-ar fi transformat în stană de piatră. Am ridicat din sprâncene.

— Eşti bine?

A clipit din nou. De data aceasta, a râs uşurel.

— Da. Doar că... Am avut cel mai ciudat sentiment.

— Serios?

L-am urmărit cu atenţie. Hawke a încuviinţat din cap şi şi-a frecat palma de piept.

— Nici nu ştiu cum să-ţi explic.

Începeam să-mi fac griji că făcusem altceva în loc să-i alin durerea. Nu eram sigură ce, dar, dacă darurile mele sufereau transformări, orice era posibil. Mi-am deschis din nou simţurile, şi de data aceasta am simţit doar căldură.

— Un sentiment rău? Ar trebui să chemăm un vraci?

— Nu. Dimpotrivă.

A râs mai puternic, mai hotărât. Ochii lui, acum calzi ca mierea, i-au întâlnit pe ai mei.

— Fratele meu nu este mort, apropo. Aşa că nu-i nevoie de compasiune.

Acum, era rândul meu să clipesc des.

— Ah? Am crezut că...

— Eşti sigură că nu ţi-ar plăcea să vizitezi grădina?

Zicându-mi că era deja destul de târziu şi că ar fi fost bine să mă închid undeva înainte să mai fac şi altceva necugetat, am scuturat din cap.

— Cred că aş vrea să mă întorc la mine în cameră.

A ezitat o clipă, dar apoi a încuviinţat din cap. Nici unul din noi nu a mai vorbit pe drum. Din câte puteam să-mi dau seama, Hawke încerca să înţeleagă de ce se simţea mai... fericit, mai uşor. Iar eu mă gândeam ce-ar fi putut să se întâmple cu fratele lui ca să aibă o astfel de reacţie, mai ales dacă încă era în viaţă.

Capitolul douăzeci şi unu

Mi-a luat mai puţin de 24 de ore ca să fac, din nou, ceva complet necugetat. De această dată, era posibil să regret însă. În ciuda tuturor scenariilor legate de moartea mea la care mă

gândisem, nu-mi trecuse niciodată prin minte că aş fi putut să mor încercând să *împrumut* o carte de la ateneu.

Fuseseră alte lucruri, mult mai periculoase, pe care le făcusem în cei 18 ani de viaţă, în urma cărora ar fi fost mai probabil să mor. O mulţime de exemple de situaţii în care până şi eu fusesem surprinsă de faptul că scăpasem vie şi întreagă. Dar iată-mă, gata să mor, ţinând cu disperare la piept presupusul jurnal al domniţei Willa Colyns, cartea despre care vorbiseră Loren şi Dafina. Bineînţeles, volumul era genul de lectură pe care preoteasa Analia mi-ar fi interzis-o în mod expres. Şi dacă urma să fiu prinsă avându-l în posesie, ar fi avut încă un motiv să mă condamne că nu îmi respect îndatoririle de Fecioară.

Aşa că, bineînţeles, trebuia să-l citesc. Fusesem foarte plictisită toată ziua.

Citisem deja toate cărţile de care Tawny îmi făcuse rost de cel puţin trei ori şi nu-mi venea să recitesc paginile pe care le ştiam deja aproape pe de rost. Tawny fusese din nou acaparată de ducesă şi de marchize, şi ştiam că era posibil să n-o mai văd până în dimineaţa următoare. Aveam deci încă o zi în faţă – întreruptă doar de antrenamentul meu cu Vikter – în care să mă uit pe pereţi. Şi, cu cât stăteam în camera mea mai mult timp, fără să am ceva cu care să-mi umplu mintea, cu atât mă gândeam mai mult la ce spusese Hawke despre toate drepturile care mi se refuzaseră.

Nu era ca şi cum eu nu ştiam toate astea deja, dar era ceva de care ceilalţi nu păreau să fie nici măcar conştienţi. Poate pentru că erau alături de mine tot timpul, lucrurile ajunseseră să li se pară normale. Însă, pentru Hawke, care era nou, nimic din toate acestea nu era normal.

Şi asta mă făcuse să trec prin Crângul Dorului spre ateneu singură, în timp ce Hawke stătea afară, în faţa uşii de la camera mea, crezând că eu sunt înăuntru. Vikter era... ei bine, nu aveam idee unde era Vikter. După cât de obosiţi şi de trişti îi

văzusem ochii, aveam sentimentul că fusese chemat peste noapte să se ocupe de un blestemat şi nu mă invitase şi pe mine.

Aveam impresia şi că nici nu avea de gând să mă mai invite de acum înainte, ceea ce mă enerva. Bineînţeles, aveam de gând să discut despre asta cu el, cu prima ocazie. Nu voiam să accept să fiu respinsă atunci când puteam să ajut nişte oameni. Iar el trebuia să accepte asta şi gata.

Însă, în acea clipă, trebuia să mă concentrez ca să nu mor sau, şi mai rău, să fiu prinsă.

Simţeam vântul rece al nopţii în jurul meu, aşa cum stăteam, lipită de peretele de piatră, rugându-mă la toţi zeii ca pervazul de câteva degete de sub tălpi să nu se prăbuşească deodată cu mine. Mă îndoiam că, atunci când fusese construit, se luase în consideraţie că, într-o zi, o Fecioară fără minte avea să se găsească stând pe el.

Cum de luaseră lucrurile o astfel de turnură?

Nu fusese greu să mă furişez în ateneu. În drumul meu grăbit spre intrarea din spate a bibliotecii, cu pelerina mea neagră fără nici o formă, cu masca la locul ei şi faţa ascunsă sub glugă, mă îndoiam că vreunul dintre oamenii de pe străzile din Masadonia putuse să-şi dea seama dacă sunt bărbat sau femeie – nu mai zic Fecioara! Fusese uşor şi să înaintez prin labirintul de holuri înguste, fără să fiu văzută.

Ştiam cum să fiu ca un spectru, la nevoie. Tăcută şi nemişcată.

Problemele începuseră atunci când găsisem jurnalul învelit în piele al domniţei Colyns. În loc să plec şi să mă întorc la castel, aşa cum ştiam că ar fi trebuit să fac, mă furişasem într-o încăpere goală.

Treaba era că... mă săturasem de camera mea şi uram gândul că trebuia să mă întorc. Iar băncile acelea pluşate mă îmbiau. Bufetul plin cu băuturi însă, ceva peste care mi se părea straniu să dai într-o bibliotecă, m-a umplut de mirare.

Cu toate acestea, mă aşezasem sub ferestrele largi care dădeau spre oraşul de jos şi deschisesem cartea uzată. Am terminat prima pagină cu obrajii arzând, pentru că descoperisem ce se întâmplă atunci când cineva te sărută nu pe gură sau pe sân, aşa… aşa cum făcuse Hawke înainte să ştie cine sunt, ci în nişte locuri *mult* mai intime.

Nu puteam să mă opresc din citit, practic devorând fiecare dintre paginile îngălbenite de timp. Domniţa Willa Colyns trăise o viaţă foarte… interesantă, alături de multe, multe alte… persoane fascinante. Ajunsesem la partea în care vorbea despre micul ei flirt cu regele, pe care nici nu puteam, nici nu *voiam* să mi-l închipui, când am auzit o voce la uşă – una pe care nu mă aşteptasem în nici un caz să o aud în ateneu.

Vocea ducelui.

Faptul că îi auzeam glasul însemna că fusesem atât de prinsă de jurnal, încât nici măcar nu îmi dădusem seama că apusese soarele.

Nu fusesem chemată la el seara trecută şi nici în acea zi. Datorită pregătirilor pentru Ritual mi se oferise o amânare, şi eram sigură că şi în cazul lui Hawke se întâmpla acelaşi lucru, de vreme ce încă era gardianul meu. Însă răgazul s-ar încheia brusc şi definitiv dacă ducele m-ar fi descoperit acolo.

Şi de aceea mă aflam agăţată pe pervazul din faţa a ceea ce se dovedise a fi camera personală a ducelui din ateneu. Singura parte bună era că fereastra pe care ieşisem nu era cea care dădea spre stradă, ci aceea ferită de Crângul Dorului.

Doar şoimii mă vedeau… şi mi-ar fi putut fi martori la cădere.

Sunetul unor cuburi de gheaţă m-au făcut să-mi înghit un mormăit de frustrare. Era în încăpere de treizeci de minute, şi puteam să fac pariu că trecea deja la al doilea pahar de whisky.

Nu aveam idee ce căuta acolo. Cum Ritualul trebuia să înceapă în doar câteva ore, mi-aş fi închipuit că era ocupat să îi întâlnească pe noii cavaleri, pe noile doamne de onoare şi pe

părinţii care urmau să îşi dea fiii şi fiicele la Templu. Dar nu, el era acolo, bând whisky şi…

S-a auzit un ciocănit în uşă. Mi-am închis ochii, lovindu-mi *uşor* capul de perete. Companie? Avea să primească pe cineva?

Poate că zeii mă urmăriseră cu adevărat în tot acel timp şi aceea era încă una dintre pedepsele lor.

— Intră! a strigat ducele şi, câteva clipe mai târziu, am auzit uşa închizându-se. Ai întârziat.

O! Recunoşteam tonul acela rece şi inexpresiv. Ducele nu era încântat.

— Scuzele mele, Excelenţă. Am venit cât de repede am putut! s-a auzit răspunsul.

Era vocea unui bărbat, una pe care nu am recunoscut-o imediat, ceea ce însemna că ar fi putut să aparţină unui mare număr de persoane.

Cavaleri. Majordomi. Negustori. Gardieni.

— Nu destul de repede! a replicat ducele.

Mi-a părut rău pentru persoana aceea, care cu siguranţă se alesese cu o privire extrem de dezaprobatoare.

— Sper că ai ceva pentru mine. Aşa m-ai putea ajuta să-mi recapăt încrederea în tine.

— Am, Excelenţă. A durat ceva, căci, după cum ştiţi, bărbatul nu e vorbăreţ.

— Nu, niciodată nu sunt atunci când îi iei din faţa publicului pentru care pot să facă spectacol, a comentat ducele. Presupun că a trebuit să fii extrem de convingător ca să-l faci să vorbească.

— Da. S-a auzit un râs aspru şi apoi: Nu este atlantian. Asta a fost confirmat.

— Păcat! a zis ducele, şi eu m-am încruntat.

De ce ar fi fost asta o veste rea?

— I-am aflat numele. Lev Barron, primul fiu al lui Alexander şi Maggie Barron. A avut doi fraţi, cel de-al doilea a

murit din cauza unei... boli, înainte de Ritual, iar cel de-al treilea a fost dat la Templu cu trei ani în urmă. Nu era cunoscut drept cineva care să prezinte interes, iar comportamentul lui la adunare a fost unul neaşteptat.

Vorbeau despre Descendent – cel care aruncase mâna de Temut în timp ce ducele şi ducesa îşi ţineau discursul, după atac, în faţa mulţimii.

— I-ai investigat familia? a întrebat ducele.

— Da. Tatăl este decedat. Mama locuieşte singură în Cartierul de Jos. Ea ne-a fost utilă ca să-l convingem să vorbească.

Ducele a chicotit, iar sunetul acela mi-a întors stomacul pe dos.

— Ce altceva ai mai aflat?

— Nu cred că avea prea mari legături cu comunitatea Descendenţilor. Pretinde că nu l-a întâlnit niciodată pe Cel Întunecat şi că nu crede că se află în oraş.

Vântul mi-a umflat marginile pelerinei, şi am simţit un val de uşurare împrăştiindu-mi-se prin trup.

— Şi tu l-ai crezut? a întrebat ducele.

— I-am dat un motiv bun ca să nu mintă! i-a răspuns bărbatul, care, bănuiam, era unul dintre gardieni.

M-am gândit la mama acelui băiat. Ea fusese unul dintre motivele care-l făcuseră să vorbească?

Această bănuială îmi apăsa inima. Descendenţii trebuiau trataţi dur, dar nu eram prea sigură în ceea ce privea folosirea membrilor familiei pentru a stoarce informaţii de la ei.

— Şi ţi-a spus ceva în privinţa lucrurilor pe care le-a pretins? În legătură cu fiii şi fiicele născuţi drept al treilea copil?

— Tot ce-a spus a fost că el ştie adevărul – că nu sunt în serviciul zeilor – şi că în curând toată lumea va afla asta.

— N-a spus care crede el că ar fi adevărul?

Mi-am întors capul spre fereastră, ţinându-mi răsuflarea.

Aş fi vrut să aud ce credea el că se întâmpla.

— Nu, Excelenţă. Singura informaţie pe care am mai reuşit să o smulg de la el a fost referitoare la felul în care a intrat în posesia mâinii de Temut. Şi acesta era un lucru interesant de aflat. Se pare că a tăiat-o de pe trupul unuia dintre gardienii care se infectase şi se întorsese apoi în oraş. A ajutat familia să îl anihileze după ce se transformase.

— O moarte demnă.

Ducele avea un ton ironic. Am făcut ochii mari. Ştia... ştia despre asta? Despre noi?

— Aceste inimi însângerate vor duce la pieirea întregului oraş.

Afirmaţia era puţin exagerată, dar nu mă gândisem până atunci că din reţea ar fi putut să facă parte şi Descendenţi.

— Ţi-a spus cumva cine a mai fost implicat în anihilarea noului Temut? a întrebat ducele.

— Nu. A refuzat.

— Mare păcat! Aş fi vrut să aflu cine au fost cei care nu ne-au anunţat pe noi şi de ce. Ducele a oftat, de parcă de răspunsul la acea întrebare ar fi atârnat totul. Mai ai şi altceva de raportat?

— Nu, Excelenţă.

Au trecut câteva clipe, apoi ducele a întrebat:

— Descendentul respiră încă?

— Deocamdată.

— Bun.

S-a auzit un zgomot care îmi indica faptul că se ridicase, şi am sperat că se pregătea să plece. *Zeii să ne ajute!*

— Cred că îi voi face eu însumi o vizită.

Am ridicat din sprâncene.

Ei, asta da, surpriză!

— După cum doriţi. A urmat o clipă de tăcere. Ar trebui să ne pregătim pentru un proces?

Aproape mi-a venit să râd. Descendenţii nu aveau parte de

un proces adevărat. Erau aduşi în faţa publicului şi li se înşirau acuzaţiile. Apoi urma imediat execuţia.

— Nu va mai fi nevoie după vizita mea.

Am rămas cu gura căscată.

Ceea ce voia să spună era clar. Dacă nu mai era nevoie de proces, nu urma să aibă loc o execuţie publică, şi asta pentru că Descendentul avea să fie deja mort. Nu era prima oară când se întâmpla asta în cazul unui Descendent închis. De obicei, se auzea că şi-ar fi luat singur viaţa sau că ar fi fost vina vreunui gardian mult prea zelos. Era însă cu putinţă ca ducele să fi fost mereu cel care împărţea singur dreptatea?

Acelaşi Ascendent despre care eu credeam că nu şi-a mai murdărit mâinile de sânge de la Războiul Celor Doi Regi?

Nu ar fi trebuit să fiu surprinsă. Era în mod clar un om vicios, însă reuşise întotdeauna să îşi păstreze masca amabilităţii. N-ar fi trebuit să mă deranjeze nici faptul că Descendentul urma să fie ucis fără farsa unui aşa-zis proces. Descendenţii îl sprijineau pe Cel Întunecat, şi, chiar dacă unii dintre ei nu luaseră parte la revolte şi nu vărsaseră sânge, doar prin cuvintele lor semănaseră seminţe care provocaseră vărsări de sânge în nenumărate rânduri.

Dar… eram afectată de ideea că un om avea să fie ucis într-o celulă umedă şi rece de un Ascendent care era cu puţin mai bun decât un atlantian.

Într-un final, uşa s-a deschis şi s-a închis, şi apoi s-a lăsat tăcerea. Am aşteptat, încercând să prind vreun sunet. Nu se auzea nimic. Mă întrebam de ce hotărâse ducele să îşi ţină întâlnirea acolo şi eram surprinsă de cât de informat era în privinţa reţelei noastre. Am înaintat uşor spre fereastră. M-am apropiat, cu jurnalul strâns la piept între degetele amorţite…

Şi am auzit un clinchet venind din cameră. Am îngheţat. Se închisese uşa? Sau fusese încuiată? O, zeilor, dacă fusese încuiată însemna că ar fi trebuit s-o dărâm şi… Dar uşa nu putea fi încuiată decât din interior. Intrase altcineva în

cameră? Ducele? N-ar fi avut de unde să ştie că eram afară, pe pervaz – asta dacă nu cumva putea să vadă prin pereţi. Cine altcineva...?

— Tot acolo eşti, Prinţeso?

Am rămas cu gura deschisă la auzul vocii lui. Hawke. Era Hawke. În acea cameră. Nu-mi venea să cred.

— Sau ai căzut? a continuat.

M-am gândit pentru o secundă dacă n-aş fi mai câştigată dacă săream.

— Sincer, sper să nu se fi întâmplat asta, de vreme ce sunt destul de sigur că m-ar pune pe mine într-o lumină proastă, din moment ce eu credeam că eşti la tine în cameră... O pauză. Aşa cum ar fi trebuit să fii. Şi nu pe un pervaz, la câţiva metri distanţă de sol, din motive pe care nici nu pot să mi le închipui, dar pe care aştept cu nerăbdare să le aflu.

— La naiba! am şoptit, rotindu-mi privirea în jur, de parcă aş fi putut să găsesc o cale de scăpare.

Ceea ce era un gând stupid. Pentru că, dacă nu cumva îmi creşteau aripi, singurul loc prin care puteam să ies era fereastra.

După câteva clipe, Hawke şi-a scos capul pe geam şi s-a uitat la mine. Lumina blândă a lămpii îi cizela delicat pometţii. A ridicat dintr-o sprânceană.

— Bună? am chiţăit.

S-a uitat intens la mine câteva secunde.

— Treci înăuntru!

Nu m-am mişcat.

Cu un oftat atât de adânc, încât ar fi trebuit să zguduie pereţii, şi-a întins mâna spre mine.

— Acum.

— Ai putea spune *te rog*, am bombănit.

A mijit ochii la mine.

— Aş putea spune o mulţime de lucruri, şi ar trebui să fii recunoscătoare că le ţin doar pentru mine.

— În fine! am mormăit. Dă-te la o parte!

A aşteptat, dar, cum nu i-am apucat mâna, s-a retras înapoi în cameră, bombănind în barbă.

— Dacă vei cădea, ai să dai de necaz!

— Dacă voi cădea, voi fi moartă. Aşa că nu prea ştiu cum aş mai putea da de necaz.

— Poppy! s-a burzuluit, dar eu nu m-am mai putut abţine.

Am zâmbit.

Era, oare, prima dată când mi se adresa astfel? Păşind uşurel pe margine, mi-am zis că da. Am apucat de ramă şi m-am tras înăuntru. Hawke era lângă canapea, dar, în clipa în care m-a văzut, s-a mişcat brusc. Luată prin surprindere, m-am tras înapoi, reuşind totuşi, cumva, să nu cad. Hawke îşi trecuse braţul în jurul taliei mele. O clipă mai târziu, eram în cameră, cu picioarele pe pământ şi cu jurnalul prins între pieptul lui şi al meu. Corpurile noastre se atingeau însă în destul de multe puncte. Aveam picioarele şi abdomenul lipite de ale lui, iar, atunci când am tras aer în piept, mi s-a părut că îi simt aroma de pin şi de condimente exotice pe limbă. Înainte să apuc să scot un cuvânt, mi-a tras gluga de pe cap.

— Nu...

Prea târziu.

Mi-o smulsese deja.

— O mască. Asta îmi aminteşte de nişte întâmplări mai vechi.

Şi-a plimbat privirea peste şuviţele de păr care mi se desprinseseră din coadă şi acum îmi încadrau obrajii.

M-am înroşit, încercând să mă retrag. El nu mi-a dat drumul.

— Înţeleg că s-ar putea să fii supărat...

— S-ar putea?

A râs.

— În ordine. Eşti în mod clar supărat! m-am corectat. Dar pot să-ţi explic.

— Sper, pentru că am foarte multe întrebări.

Ochii aurii, aţintiţi asupra mea, îi străluceau.

— Cum ai ieşit din cameră, pentru început? Şi apoi, ce căutai, în numele zeilor, pe acel pervaz?

Ultimul lucru despre care voiam să-i spun era ieşirea veche a servitorilor. Am încercat să pun ceva spaţiu între noi.

— Poţi să-mi dai drumul.

— Pot, dar nu ştiu dacă ar trebui. Ai putea face ceva şi mai necugetat decât să ieşi pe un pervaz îngust.

Am mijit ochii la el.

— N-am căzut.

— De parcă asta face cumva ca totul să fie în regulă…

— N-am spus asta. Am punctat doar că aveam situaţia sub control.

Hawke a clipit şi apoi a râs – un râset adânc, iar sunetul mi-a reverberat în tot corpul, înfiorându-mă. Din fericire, a părut să nu-mi bage de seamă reacţia.

— Aveai situaţia sub control? N-aş vrea să văd ce s-ar întâmpla când nu ai avea-o!

Nu am răspuns, pentru că mă îndoiam că aş fi putut spune ceva care să fie în favoarea mea. Nici apropierea dintre noi nu era în favoarea mea. La fel ca pe Metereze, felul în care mă ţinea lipită de el îmi amintea de clipele petrecute la Perla Roşie, lucru de care nu era nevoie să mi se amintească. Îmi era greu să gândesc cu claritate atunci când mă ţinea atât de aproape. M-am zvârcolit, încercând să mă eliberez, însă n-am reuşit decât să accentuez contactul dintre corpurile noastre.

Braţul lui Hawke s-a strâns în jurul meu, şi am simţit că mă ţinea altfel. Ca şi cum nu ar mai fi încercat să mă imobilizeze, ci… să mă ţină în braţe. Să mă îmbrăţişeze. Am simţit un gol în stomac şi mi-am ridicat uşor privirea spre el.

El se uita intens la mine, cu liniile din jurul buzelor încordate, în timp ce tăcerea continua să curgă între noi. Ştiam că ar fi trebuit să-i cer să-mi dea drumul. Şi, mai bine, ar fi

trebuit *să-l fac* să-mi dea drumul. Ştiam cum să scap, dar… nu făceam nici o mişcare. Nu m-am mişcat nici măcar atunci când şi-a ridicat cealaltă mână şi şi-a strecurat degetele pe sub mască. Faptul că mă aflam acolo, că permiteam toate aceste lucruri era probabil cea mai dulce tortură la care mă supusesem vreodată. Hawke a ezitat, şi m-am întrebat dacă aştepta să vadă ce aveam să fac sau să zic. Cum nu făceam încă nimic, ochii i-au căpătat o strălucire aurie, arzătoare. Degetele i-au alunecat de pe mască şi mi-au trasat încet conturul pometţilor. Îmi ardea pielea, în timp ce ochii lui urmăreau profilul pe care-l trasa. Şi-a trecut degetele peste buzele mele întredeschise. Am respirat adânc şi am simţit deodată că aerul nu-mi mai ajunge până în plămâni.

Şi-a plecat capul, şi eu am uitat să mai respir. Fiecare fibră din trupul meu părea să se încordeze din cauza unui amestec de panică şi nerăbdare. I se citea intenţia din felul în care îşi coborâse genele şi în care se aplecase. Avea să mă sărute. Bătăile inimii mi s-au accelerat în timp ce buzele lui au alunecat pe obrazul meu, lăsând o urmă de foc în urma lor. Ştiam ce trebuia să fac, dar nu am făcut. Poate că Hawke avusese dreptate atunci când îmi spusese că puteam avea tot ceea ce-mi doream cu o mască pe chip, când mă puteam preface că nimeni nu ştia cine sunt. Trebuie să fi avut dreptate.

Pentru că am închis ochii şi nu m-am mişcat. Hawke îmi dăduse primul meu sărut, dar, dacă ne-am fi sărutat în acea clipă, acela ar fi fost primul nostru sărut adevărat. Mă văzuse fără văl. *Ştia*.

Şi eu îmi doream asta – îl doream pe *el*.

Capitolul douăzeci şi doi

Inima îmi bătea cu putere în piept. Degetele îi alunecau spre bărbia mea. Mi-a ridicat uşor capul, şi am simţit că ameţesc. Şi-a lipit gura de urechea mea, şi respiraţia lui

fierbinte m-a înfiorat de plăcere.

— Poppy, a murmurat el.

Numele meu a sunat plin, aspru.

— Da? am şoptit, abia recunoscându-mi propria voce.

Degetele i-au alunecat în josul gâtului meu.

— Cum ai ieşit din cameră fără ca eu să te văd?

Am deschis larg ochii.

— Poftim?

— Cum ai ieşit din odăile tale? a repetat el.

Mi-a luat o clipă ca să-mi dau seama că nu încerca să mă sărute. Încerca doar să-mi *distragă atenţia*. Simţindu-mă mai proastă ca noaptea, am înjurat în barbă şi m-am zbătut în strânsoarea lui. De această dată, mi-a dat drumul.

Cu obrajii arzând, am făcut un pas înapoi. Apoi m-am tras şi mai departe de el, lăsând în jos jurnalul, în timp ce încercam să-mi recapăt suflul.

Eram teribil de... proastă.

Disperată să nu-şi dea seama de cât de aproape fusesem să-l las să mă sărute sau de faptul că mă gândisem că avea să o facă, mi-am ridicat capul. Încă îi simţeam atingerea şi nu eram deloc liniştită.

— Poate că am trecut chiar pe lângă tine.

— Nu, nu ai trecut. Şi ştiu că n-ai ieşit pe geam. Ar fi fost imposibil! mi-a răspuns. Aşadar, cum ai făcut?

Cum eram din ce în ce mai frustrată, m-am întors spre fereastră, bucuroasă să simt aerul rece care intra. Poate că fusesem suficient de fraieră ca să mă las prinsă, însă îmi dădeam bine seama că nu aveam cum să scap fără să-i răspund.

— Există o cale de acces pentru servitori care este legată de camera mea. Am strâns mai tare jurnalul. Pe acolo pot ajunge la primul etaj fără să fiu văzută.

— Interesant. Unde anume dă?

Am pufnit şi m-am întors spre el.

— Dacă vrei să afli asta, va trebui să descoperi singur.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— În ordine.

Privindu-l fix în ochi, nu am putut să nu mă gândesc că încă mă simţeam foarte tensionată. Eram... zeilor, simţeam doar dezamăgire pentru că nu mă sărutase. Şi, dacă asta-mi spunea ceva, acel ceva era că ar fi trebuit să învăţ să mă controlez.

— Aşa ai ajuns pe Metereze fără să fii văzută! a constatat el, iar eu am ridicat din umeri. Presupun că Vikter ştie totul. Rylan ştia?

— De ce contează?

Şi-a plecat capul.

— Câte persoane ştiu despre această intrare?

— De ce întrebi? am replicat eu.

Hawke a făcut un pas spre mine.

— Pentru că îmi fac griji în privinţa siguranţei tale, Prinţeso. În caz că ai uitat, Cel Întunecat te vrea. O femeie a fost deja ucisă şi a avut loc o încercare de răpire din câte ştim noi. Cum să se mişte nevăzut prin castel, direct spre camerele tale, este genul de informaţie pe care el ar găsi-o utilă.

M-a trecut un fior.

— Unii dintre servitorii care au locuit în castelul Teerman de la începuturi ştiu de ea, dar cei mai mulţi, nu. Nu trebuie să ne facem griji. Uşa se încuie pe interior. Ar trebui să o spargă ca să intre, şi aş fi pregătită dacă s-ar întâmpla asta.

— Sunt sigur că ai fi! a murmurat Hawke.

— Şi n-am uitat ce s-a întâmplat cu Malessa, nici faptul că cineva a încercat să mă răpească.

— Nu? Presupun că nu ai ţinut cont de asta atunci când te-ai decis să-ţi faci plăcerea de a traversa oraşul pentru a merge la *bibliotecă*.

— Nu mi-am făcut nici o *plăcere* traversând oraşul. Am trecut prin Crângul Dorului şi am stat pe stradă mai puţin de

un minut. În plus, am avut pelerina cu gluga trasă şi masca asta. Nimeni n-a putut să-mi vadă nici măcar un milimetru de faţă. Nu mi-am făcut griji că voi fi înşfăcată, dar m-am pregătit oricum, pentru orice eventualitate.

— Cu micuţul tău pumnal de nădejde?

Gropiţa şi-a făcut apariţia.

— Da, cu micuţul meu pumnal de nădejde! m-am răstit. Eram gata-gata să i-l arunc în cap. Din nou. Până acum, nu m-a lăsat la greu.

— Aşa ai scăpat în noaptea în care a fost ucis Rylan? a intuit el. Bărbatul acela nu s-a speriat pentru că a auzit gardienii.

Am respirat zgomotos. Nu mai avea nici un rost să mint în această privinţă.

— Da. L-am rănit. În mai multe locuri. Era deja rănit când a fost chemat. Sper că a murit.

— Eşti atât de violentă! aproape că a tors el.

— Tot repeţi asta, dar adevărul este că nu sunt.

Hawke a râs din nou, un râs autentic, sincer.

— Nu te cunoşti prea bine.

— În fine! am mormăit. Cum de ţi-ai dat seama că nu mai eram în cameră?

— Te-am verificat, a zis, trecându-şi mâna în lungul canapelei. M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de companie, şi mi se părea stupid să stau pe hol, plictisit de moarte, când tu erai la tine în cameră, cel mai probabil la fel de plictisită. Cum probabil ai şi fost, de vreme ce ai plecat.

Cuvintele lui m-au luat pe nepregătite.

— Aşa ai făcut?

A ridicat din sprâncene.

— Adică, chiar ai vrut să mă întrebi dacă... am nevoie de companie?

Hawke a încuviinţat din cap.

— De ce aş minţi în această privinţă?

— Eu...

Nu ştiam cum să-i explic că nici măcar Vikter nu făcea asta atunci când stătea de pază. Gardienii mei nu aveau voie să-mi ţină companie, pentru că ducele ar fi considerat că asta implica o prea mare familiaritate. Însă nimeni nu supraveghea aripa veche. Şi, cu toate acestea, Vikter stătea afară, iar eu, înăuntru. Dar Hawke era diferit. Îmi arătase asta încă de la început.

Am scuturat din cap.

— Nu contează.

Hawke a rămas tăcut, iar, atunci când m-am uitat spre el, am băgat de seamă că se trăsese mai aproape şi se rezemase de canapea.

— Cum ai ajuns pe pervaz?

— Ei bine, e o poveste destul de amuzantă...

— Îmi închipui. Aşa că, te rog, detaliază.

Şi-a pus mâinile în sân.

Am oftat.

— Am venit ca să găsesc ceva de citit şi am intrat în camera asta. Eu... N-am vrut să mă întorc la mine imediat, şi nu mi s-a părut nimic special la încăpere. Mi-am îndreptat privirea spre barul cu băuturi. Acela ar fi trebuit să-mi dea de gândit. Eram înăuntru când l-am auzit pe duce venind pe hol. Aşa că mi s-a părut că, decât să-l las să mă prindă, ar fi fost mai bine să ies pe pervaz.

— Şi ce s-ar fi întâmplat dacă te-ar fi prins?

Am ridicat din nou din umeri.

— Nu m-a prins, şi asta e tot ce contează. Am trecut rapid mai departe.

A avut o întâlnire cu unul dintre gardienii de la închisoare. Cel puţin, cred că asta era. Au vorbit despre Descendentul care a aruncat mâna de Temut. Gardianul l-a făcut să vorbească. I-a spus ducelui că Descendentul nu crede că Cel Întunecat s-ar afla în oraş.

— Asta e de bine.

Era ceva în tonul lui care mi-a atras atenţia. I-am aruncat o privire.

— Nu îl crezi?

— Nu cred că Cel Întunecat a supravieţuit atât timp lăsându-i pe toţi să ştie pe unde umblă. Nici măcar când vine vorba despre cei mai mari susţinători ai lui.

Din păcate, nu greşea.

— Cred… Cred că ducele îl va ucide el însuşi pe Descendent.

Şi-a lăsat uşor capul într-o parte.

— Asta te deranjează?

— Nu ştiu.

— Eu cred că ştii şi că doar nu vrei să o spui.

Era enervant cât de multă dreptate avea… şi cât de des.

— Pur şi simplu, nu-mi place ideea că cineva va muri în închisoare.

— Şi să moară în urma unei execuţii publice este mai bine?

M-am holbat la el.

— Nu tocmai. Dar măcar în acest caz lucrurile se petrec într-un fel care mi se pare mai…

— Mai cum?

Am tras adânc aer în piept.

— Cel puţin, lucrurile nu ar mai părea ca şi cum s-ar petrece pe ascuns.

Hawke m-a privit intens, aproape curios.

— Interesant.

M-am pleoştit.

— Ce anume?

— Tu.

— Eu?

A încuviinţat din cap şi apoi s-a mişcat rapid. Până să-mi dau seama de ceea ce făcea, a apucat cartea.

— Nu!

Luată prin surprindere, degetele mi-au alunecat pe

legătura din piele, şi am scăpat-o din mână. Era la el! O, zeilor! Pusese mâna pe jurnal, ceea ce era mai rău decât dacă aş fi căzut de pe pervaz. Dacă vedea despre ce era vorba...

— *Jurnalul domniţei Willa Colyns*? S-a încruntat şi s-a întors spre mine. De ce-mi sună cunoscut acest nume?

— Dă-mi-l înapoi! M-am întins după el, dar Hawke s-a ferit graţios. Dă-mi-l înapoi chiar acum!

— Ţi-l dau, dacă îmi citeşti din el. Sunt sigur că este mult mai interesant decât istoria regatului.

A deschis cartea.

Poate nu ştia să citească.

Zeilor, să nu ştie să citească!

Zâmbetul i s-a topit încet de pe chip.

Bineînţeles că ştia să citească! De ce era viaţa atât de nedreaptă?

A ridicat din sprâncenele lui negre în timp ce răsfoia mai departe. Ştiam ce se afla pe prima pagină. Domniţa Willa Colyns descrisese în detaliu sărutul *intim*.

— Ce lectură interesantă!

Îmi ardea faţa ca un cuptor. M-am întrebat cât de tare s-ar supăra Hawke dacă mi-aş arunca pumnalul spre el.

Din nou.

I-a revenit zâmbetul. La fel şi gropiţa.

— *Penellaphe*.

Mi-a pronunţat numele atât de teatral şocat, încât mi-aş fi dat ochii peste cap dacă n-aş fi fost teribil de ruşinată.

— Aceasta este... o lectură scandaloasă pentru Fecioară!

— Taci din gură!

— Nu ai fost deloc cuminte! m-a mustrat, scuturând din cap.

Enervarea atingându-mi cote-record, mi-am înălţat capul.

— Nu-i nimic greşit în faptul că citesc despre iubire.

— N-am zis că ar fi.

Hawke m-a privit în ochi.

— Dar nu cred că ceva din ceea ce scrie ea are vreo legătură cu iubirea.

— A, atunci, tu eşti expert sau cum?

— Mai mult decât tine, îmi închipui.

Adevărul ustura, aşa că am sărit:

— Aşa e. Vizitele tale la Perla Roşie au făcut subiectul discuţiilor în rândul multor servitoare şi doamne de onoare, aşa că presupun că, într-adevăr, ai un car de experienţă.

— Mie mi se pare că cineva e geloasă.

— Geloasă? Am râs şi mi-am dat ochii peste cap. Aşa cum am spus mai devreme, te crezi mult mai important în viaţa mea decât eşti.

A pufnit şi şi-a reluat răsfoitul.

Enervată, m-am întors spre bufet. Un pahar rămăsese scos.

— Doar pentru că tu ai mai multă experienţă cu… ce se întâmplă la Perla Roşie… nu înseamnă că eu nu ştiu ce este iubirea.

— Ai fost vreodată îndrăgostită? Ţi-a atras atenţia vreunul dintre majordomii ducelui? Vreun lord? Sau poate un gardian curajos?

Am scuturat din cap.

— Nu am fost îndrăgostită.

— Atunci, de unde ştii?

— Ştiu că părinţii mei s-au iubit foarte mult. Am început să mă joc cu dopul de cristal de la carafă. Dar tu? Tu ai fost îndrăgostit, Hawke?

Nu mă aşteptam să-mi răspundă, aşa că, atunci când a făcut-o, după câteva clipe, am fost mai mult decât surprinsă.

— Da.

Am simţit ceva ciudat în piept, ceva ce nu puteam să îmi explic. Mi-am întors capul spre el şi nu am mai simţit răceala aceea dureroasă. Nu îmi dădeam seama cum reuşise să aibă acest efect asupra mea. Era probabil ceva legat de faptul că mă

enerva.

— Cineva de acasă?

„O mai iubeşti?”

Aceea era următoarea întrebare care clocotea să iasă la suprafaţă, însă, lăudaţi fie zeii, am reuşit să mă abţin şi să nu o rostesc.

— Da. Răsfoia încă jurnalul. Dar a fost cu mult timp în urmă.

— Cu mult timp în urmă? Când? Când erai copil?

Ştiam că nu putea să fie decât cu câţiva ani mai mare decât mine, în ciuda faptului că făcuse să sune ca şi cum trecuse o eternitate de atunci.

A chicotit, apoi a zâmbit slab. Gropiţa şi-a făcut apariţia în obrazul drept, şi ceea ce simţeam eu în piept s-a accentuat.

— Cât ai apucat să citeşti?

— Asta nu te priveşte.

— Probabil că nu, dar trebuie să ştiu dacă ai ajuns la această parte.

Şi-a dres vocea.

O!

Avea de gând să citească din jurnal?

Nu.

Zeilor, nu!

— Am citit doar primul capitol! i-am zis repede. Şi tu pari să fii pe la mijlocul cărţii, aşa că...

— Bun. Atunci, asta o fie o noutate. Stai să văd unde rămăsesem. Şi-a trecut degetul în lungul paginii şi apoi a bătut cu degetul în centru. Ah, da. Aici.

Fulton îmi promisese că, după ce avea să termine cu mine, nu aveam să mai pot merge dreaptă o zi întreagă – şi a avut dreptate.

Oh! Impresionant.

Am făcut ochii mari.

— Lucrurile de care acest bărbat era în stare cu limba şi cu degetele erau întrecute doar de şocant de marea, decadenta, diabolic de delicioasa…

Hawke a chicotit. Femeia asta se pricepea la adjective, nu-i aşa?

— Poţi să te opreşti acum.

— *Bărbăţie*.

— Ce? am şoptit.

— Aşa se termină propoziţia, a explicat el.

Când şi-a ridicat privirea, mi-am dat seama imediat că ce avea să-i iasă pe gură urma să mă ardă de vie.

— Ah, s-ar putea să nu ştii ce vrea să spună prin bărbăţie. Cred că se referă la penisul lui. La sculă. La…

— O, zeilor! am şoptit.

— La – din câte se înţelege – foarte marea, decadenta şi delicioasa…

— Am înţeles! Am înţeles foarte bine.

— Voiam doar să mă asigur. N-aş fi vrut să fii prea ruşinată şi să-ţi închipui că se referea la iubirea lui pentru ea sau aşa ceva.

— Te urăsc.

— Ba nu.

— Şi sunt pe cale să te înjunghii! l-am avertizat. Într-o manieră foarte violentă.

I-a trecut pe chip o undă de îngrijorare.

— Ei bine, asta cred.

— Dă-mi înapoi jurnalul!

— Da, desigur!

Mi l-a întins. Eu l-am înhăţat rapid şi l-am strâns la piept.

— Nu trebuia decât să ceri.

— Poftim? Ţi l-am cerut.

— Îmi pare rău. Nu suna deloc ca şi cum i-ar fi părut rău. Am auz selectiv.

— Eşti... cel mai rău.

— Ai greşit cuvântul. A trecut ţanţoş pe lângă mine şi m-a mângâiat pe creştet. Am vrut să-l înhaţ, dar am ratat la mustaţă. Vrei să spui că sunt cel mai bun.

— Am spus ce aveam de spus.

— Hai! Trebuie să te duc înapoi înainte ca şi altceva, în afară propriei tale nesăbuinţe, să te pună în pericol. S-a oprit în faţa uşii. Şi nu-ţi uita cartea. Aştept câte un rezumat pentru fiecare capitol până mâine.

Nu aveam de gând să mai pomenesc vreodată despre jurnal în preajma lui.

Dar l-am luat cu mine. Abia când s-a întins să deschidă uşa, m-a fulgerat.

— De unde ai ştiut că sunt aici?

Hawke mi-a aruncat o privire peste umăr, cu o urmă de zâmbet pe buze.

— Sunt foarte priceput la a lua urma, Prinţeso.

*

— Sunt foarte priceput la a lua urma! am mormăit în barbă a doua zi.

— Poftim?

Tawny s-a întors încruntată spre mine.

— Nimic. Vorbeam de una singură.

Am respirat adânc şi mi-am îndepărtat din minte gândurile legate de Hawke.

— Eşti foarte frumoasă!

Eram sinceră.

Părul lui Tawny era răsucit în sus şi doar câteva bucle strânse îi încadrau faţa. Buzele, într-o nuanţă vibrantă de roşu, i se asortau cu masca şi cu rochia subţire, fără mâneci, care i se

mula pe trupul zvelt.

Am privit-o înaintând spre şemineul în faţa căruia stăteam aşezată. Nu era doar frumoasă. Emana încredere în sine şi arăta că se simţea bine în propria piele, iar eu eram fermecată.

— Mulţumesc! Şi-a îndreptat materialul în lungul umerilor şi apoi şi-a lăsat mâinile pe lângă corp. Tu arăţi absolut superb, Poppy.

Am simţit fluturaşi.

— Serios?

— Zeilor, da! Nu te-ai uitat încă în oglindă?

Am clătinat din cap. Tawny s-a holbat la mine.

— Deci ţi-ai pus pe tine rochia – această rochie absolut minunată, croită perfect – şi nici măcar nu te-ai uitat la tine? În plus, m-ai lăsat să-ţi fac părul. Aş fi putut să-ţi fac un cuib de cuci.

Am chicotit puţin îngrijorată.

— Sper sincer că nu ai făcut asta.

Tawny a scuturat din cap.

— Eşti atât de… ciudăţică uneori.

Eram. Şi o recunoşteam. Îmi era însă greu să explic de ce nu mă privisem încă în oglindă. Mă vedeam atât de rar purtând o altă culoare în afară de alb şi nici măcar atunci când mă îmbrăcam diferit ca să mă strecor afară nu mă uitam ca să văd cum arăt. În plus, acum îmi era permis să fiu îmbrăcată diferit. Şi persoane care mă cunoşteau aveau să mă vadă aşa.

Hawke urma să mă vadă.

Fluturaşii s-au preschimbat în păsări răpitoare care au început să mă sfâşie pe dinăuntru. Eram atât de… agitată.

— Hai! Tawny m-a apucat de mână şi m-a târât spre camera de baie, unde se afla singura oglindă. M-a împins drept spre locul în care era rezemată. Uite!

Aproape că am închis ochii, oricât de caraghios ar suna asta, însă până la urmă m-am uitat. M-am uitat intens la reflexia mea, fără să fiu sigură că mă recunoşteam, şi asta nu

din cauza faptului că nu purtam văl, nici a măştii roşii de domino, care îmi fusese adusă odată cu rochia.

— Ce părere ai? m-a întrebat Tawny, reflexia ei făcându-şi apariţia lângă a mea.

Ce credeam? Mă simţeam... dezbrăcată.

Rochia era frumoasă. Nu încăpea îndoială. Mânecile stacojii, diafane, care mă acopereau suficient doar cât să ascundă cicatricile pe care le aveam pe interiorul braţelor, erau lungi şi fluide şi aveau un tiv delicat de dantelă la încheieturi. Materialul gingaş devenea opac în jurul sânilor şi în josul coapselor, alunecându-mi pe forme şi ascunzând acele zone. Poalele erau largi şi o panglică mai groasă de voal crea iluzia unor volane, însă, în rest, rochia era străvezie precum o cămaşă de noapte. Ar fi trebuit să o probez înainte. O avusesem atârnată în şifonier atât timp. Nu aveam idee de ce nu o încercasem.

Minţeam.

Ştiam că, dacă aş fi probat-o, aş fi trimis-o probabil înapoi.

Tawny mă convinsese să-mi las aproape tot părul desfăcut. Doar şuviţele din faţă erau strânse la spate cu câteva agrafe delicate, descoperindu-mi faţa. Restul mi se revărsau pe spate în onduleuri.

Hawke avea să mă vadă în acea rochie.

— Poate-mi voi folosi părul pe post de glugă? am sugerat, trecându-mi părul peste umeri.

— Of, zeilor!

Tawny a râs şi mi-a dat mâinile la o parte. Apoi a dat onduleurile înapoi pe spate.

— Nu se vede nimic.

— Ştiu, dar...

Mi-am lipit palmele reci de obrajii fierbinţi.

— Dar nu ţi s-a mai permis până acum să porţi aşa ceva! a încheiat ea în locul meu. Înţeleg. E normal să ai emoţii. S-a tras la o parte şi a început să cotrobăie prin gentuţa pe care şi-o

adusese cu ea. Dar eşti frumoasă, Poppy.

— Mulţumesc! am murmurat, trăgând cu ochiul la imaginea din oglindă.

Adevărul era că mă simţeam frumoasă în acea rochie.

Oricine s-ar fi simţit.

Tawny s-a întors la dreapta mea, cu o cutiuţă într-o mână şi o pensulă subţire în cealaltă.

— Ţine-ţi buzele întredeschise şi nu te mişca!

Am făcut aşa cum mi-a ordonat şi am rămas complet nemişcată în timp ce ea îmi picta buzele în nuanţa rochiei. După ce a terminat, s-a tras la o parte. Buzele-mi erau… aprinse.

Nu mai folosisem până atunci vopseluri pentru buze şi ochi. Bineînţeles, nu îmi erau premise.

De ce?

Se presupunea că pielea mea ar fi trebuit să fie la fel de pură pe cât îmi era inima sau ceva de genul. Nu aveam idee. Ducesa îmi explicase odată asta, dar îmi pierdusem probabil concentrarea pe la jumătatea conversaţiei.

— Perfect! a murmurat Tawny, punându-şi înapoi în geantă cutiuţa şi pensula. Eşti gata?

Nu.

Nu eram gata deloc.

Dar trebuia să fiu. Ritualul trebuia să înceapă la amurg şi soarele deja apunea.

Cu inima bătându-mi tare în piept, am încuviinţat din cap. Tawny mi-a zâmbit, şi cred că şi eu i-am zâmbit la rândul meu. Sau cel puţin speram să fi făcut asta, în timp ce o urmam înapoi în cameră. M-am simţit uşor ameţită atunci când am văzut-o deschizând uşa. Hawke avea să fie acolo, alături de Vikter, şi mie îmi venea să mă întorc şi să fug – nu aveam idee unde. Poate în pat, unde aş fi putut să mă înfăşor într-o pătură şi…

Vikter era singur.

M-am uitat în lungul holului, aşteptându-mă să-l văd pe

Hawke, dar holul era gol.

— Amândouă arătaţi încântător! a zis Vikter.

Era... ciudat să-l văd fără uniforma lui neagră şi mantia albă a Gărzii Regale. Era îmbrăcat pentru Ritual, într-o tunică stacojie, fără mâneci, cu pantaloni asortaţi.

— Mulţumim! a răspuns Tawny.

M-a apucat de braţ, şi am murmurat şi eu acelaşi lucru. Vikter a zâmbit, cu ochii la mine.

— Eşti sigură că eşti gata, Poppy?

— Este! l-a asigurat Tawny, bătându-mă pe umăr.

— Sunt, am zis, dându-mi seama că Vikter n-avea de gând să se mişte dacă nu spuneam ceva.

A încuviinţat din cap şi apoi am luat-o toţi trei în josul holului. Hawke nu avea să vină în acea seară? Mă gândisem că amândoi urmau să stea alături de mine, pentru că era seara Ritualului, dar poate că presupusesem greşit? Dar el spusese că era... curios să mă vadă. Nu însemna asta că, şi dacă nu era la datorie, avea să fie prezent la Ritual?

Inima îmi bătea cu putere în piept în timp ce coboram scările spre al doilea etaj. N-ar fi trebuit să conteze dacă era acolo sau ce spusese. Nu mă îmbrăcasem pentru el.

Dar unde era?

Mi-am propus să nu întreb. Mi-am repetat asta în gând, dar mi-am dat drumul la gură oricum:

— Unde este Hawke?

— A fost chemat la comandant, cred. Ne vedem cu el la Ritual.

M-am simţit uşurată şi, imediat, cuprinsă de nerăbdare. Am tras aer în piept. Dacă reacţia mea i se păruse ciudată, Vikter n-a arătat-o. Tawny, pe de altă parte, mi-a strâns braţul. I-am aruncat o privire. Ea a rânjit şi, dacă masca nu i-ar fi acoperit sprâncenele, ştiam că aş fi văzut-o pe una din ele ridicată.

Ne-am croit drum spre foaier. Erau acolo o mulţime de

persoane – oameni de rând, cavaleri şi doamne de onoare, atât Ascendenţi, cât şi cei care urmau să facă Ascensiunea, servitori şi curteni, cu toţii formând un ocean stacojiu. Parfumurile masculine şi feminine se amestecau cu râsetele şi conversaţiile.

Am trecut pe lângă statui. Era... destul de intimidant. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi blochez darul, întărindu-mi zidurile interioare. Inima îmi bătea însă în continuare cu putere când am intrat în holul cu steagurile. Arcada de la Sala Mare se vedea în faţa noastră, luminată puternic.

Când am păşit înăuntru, am simţit că mi se taie răsuflarea.

Zeilor...

Erau atât de mulţi oameni. Sute de persoane se adunaseră în faţa estradei, printre coloane şi în firidele din dreptul ferestrelor. În mod normal, eu aş fi fost pe estradă, în afara mulţimii, însă acea seară era diferită. Eram încă şocată că ducele şi ducesa nu îmi ceruseră să mă alătur lor, însă pur şi simplu nu mai era loc. Nu mai era, având în vedere că o jumătate de duzină de clerici de la Templu se aflau pe estradă, inclusiv preoteasa Analia, şi tot atât de mulţi gardieni regali.

Am privit în jur, încercând să-mi controlez bătăile inimii. Tapiseriile în alb şi auriu care atârnau de obicei între ferestre şi în spatele estradei fuseseră înlocuite de steagurile stacojii ale Ritualului, brodate cu emblema regală. Din urne se revărsau flori roşii, diverse soiuri de trandafiri şi alte flori în nuanţe de roşu. Lângă estradă se afla o pată de culoare, un val de alb în marea de roşu. Pentru prima oară, nu eram eu cea care ieşea în evidenţă. Îmbrăcaţi în tunici şi în rochii albe, fiicele şi fiii născuţi drept cel de-al doilea stăteau alături de familiile lor. În spatele acestora se înghesuiau părinţii celor născuţi drept cel de-al treilea, cu copiii lor în braţe. Toţi, chiar şi părinţii, purtau pe capete cununi de trandafiri roşii.

— Dacă după seara asta n-am să mai văd vreodată trandafiri în faţa ochilor, voi fi fericită! a comentat Tawny, care

îmi urmărea privirea. Nu ai idee câţi spini a trebuit să-mi smulg din degete cât am lucrat la acele coroniţe.

— Au ieşit frumos însă! am zis.

Vikter cerceta mulţimea care continua să crească. Cei mai mulţi nici nu ne băgau în seamă, în timp ce ne croiam drum prin sală. Câţiva doar s-au uitat mai intens când le-au căzut ochii asupra noastră. Li se măreau ochii în dosul măştilor când o recunoşteau pe Tawny sau îşi dădeau seama cine era Vikter şi înţelegeau că eu trebuia să fiu cea dintre ei. Mi s-au încins obrajii, însă erau totuşi puţini cei care îşi dădeau seama. Pentru toţi ceilalţi eram… la fel ca ei. În mare parte, reuşisem să mă amestec în mulţime. Să fiu o oarecare.

Apăsarea pe care o simţeam în piept s-a mai uşurat şi inima mi s-a mai liniştit. Îmi era mult mai uşor să respir, iar pereţii mentali care îmi blocau darul nu mai păreau gata să se prăbuşească.

În acea clipă, nu mai eram Fecioara.

Eram Poppy.

Am închis pentru un moment ochii şi mi-am relaxat muşchii, aşa cum ai da drumul unei săgeţi. Asta… *asta* era ceea ce aşteptasem cu nerăbdare: momentul în care aveam să pot fi doar Poppy.

Asta făcea clipa de faţă – noaptea aceea – puţin magică.

Am deschis ochii şi am privit din nou spre estradă, ignorând partea din stânga, unde se aflau preoţii. Am văzut-o pe ducesă, care vorbea cu unul dintre gardienii regali, care îmi era cunoscut. De obicei, îl vedeam afară, în faţa biroului ducelui. Am cercetat estrada, dar nu l-am văzut pe duce. Tocmai mă întrebam unde ar fi putut să fie, când unul dintre preoţi li s-a alăturat ducesei şi gardianului regal. Privirea mi-a căzut asupra celor din faţa estradei şi entuziasmul mi-a scăzut, gândindu-mă la cei din familia Tulis. Trebuiau să fie şi ei acolo, cu fiul lor, pregătindu-se să îşi ia rămas-bun de la încă un copil. Acea seară nu era o sărbătoare pentru ei, nu…

— Fecioară.

Mi s-a zbârlit părul de pe ceafă, în timp ce-mi întorceam capul, ştiind deja pe cine aveam să văd.

Lord Brandole Mazeen.

Capitolul douăzeci şi trei

În afara ducelui şi a Celui Întunecat, el era ultima persoană pe care îmi doream s-o descopăr stând în spatele meu. La fel ca a lui Vikter, tunica lui roşie nu avea mâneci. În spatele măştii, ochii lui negri ca smoala păreau să lucească. Am reuşit să-mi controlez vocea şi i-am răspuns:

— Lordule.

Un rânjet sardonic, cu buzele strânse, i-a contorsionat gura în timp ce privirea îi aluneca asupra mea, întârziind într-un fel care mă făcea să-mi doresc să fi fost acoperită din cap până în picioare într-un sac. Într-un final, şi-a smuls ochii de la mine şi a dat din cap spre Tawny şi Vikter. Apoi atenţia i s-a fixat din nou asupra mea.

— Aud că o anumită preoteasă este foarte nemulţumită de tine.

Am devenit din nou tensionată. Când mi-am ridicat privirea spre el, m-am simţit de parcă aş fi avut înfipte nişte gheare în ceafă.

Lordul s-a tras mai aproape – prea aproape pentru o minimă decenţă.

— Cred că te aşteaptă o nouă lecţie, draga mea.

Am tras aer în piept, aproape sufocându-mă de la acel parfum prea intens, prea dulceag. Ni s-au întâlnit privirile, şi mirosul lui mi-a declanşat o amintire. În noaptea în care mă înghesuise în alcov – noaptea în care Malessa fusese ucisă –, nu mirosise a parfum. Mirosise a altceva atunci – a ceva floral.

Iasomie.

Mirosise a iasomie.

Mintea mi s-a îndreptat imediat la petala pe care o găsisem sub scaunul din camera în care fusese descoperită Malessa. În acea cameră nu se aflau flori de iasomie, asta doar dacă nu cumva fuseseră înlocuite de crini, dar Tawny parcă...?

— Scuzaţi-mă! a intervenit Vikter şi şi-a pus o mână pe braţul meu. Trebuie să...

— Nu-i nevoie să fugiţi. Privirea lui Mazeen a rămas fixată asupra mea. Am să-mi văd de drum acum. Bucuraţi-vă de Ritual!

Şi, cu aceste cuvinte, ne-a ocolit şi a luat-o pe scări, spre parterul Sălii Mari.

— Ce-a fost asta? a întrebat Vikter în şoaptă.

— Nimic.

Gândurile mi se învălmăşeau în cap. M-am întors spre Tawny.

— Ai zis că ai văzut-o pe Malessa în ziua în care a murit? În acea dimineaţă, corect?

Tawny a tresărit.

— Da. Am văzut-o.

— Ducea un buchet? Îţi aminteşti ce fel de flori erau?

Tawny a clipit.

— Eu... Nu-mi aduc aminte. Ştiu că erau albe.

Petala pe care o găsisem în cameră era albă, şi în mod cert fusese iasomie. Am simţit un gol în stomac.

Mi-a cercetat privirea.

— De ce întrebi?

— Asta e o întrebare bună! a intervenit Vikter.

— Nu ştiu...

Mi-am trecut privirea pe deasupra oamenilor, fără să-l identific pe lord. Mi-am amintit cum stătuse atunci în uşă, holbându-se, fără să se mişte. Era încă acolo atunci când Rylan m-a condus înapoi la mine în cameră. Şi înainte ieşise dintr-una dintre camere. Nu ştiam cu certitudine din care, dar ce însemnau toate acestea până la urmă?

Ar fi putut să fie cu Malessa înainte ca aceasta să moară sau ar fi putut să fie o coincidenţă, însă era clar că pe fată o ucisese un atlantian. Măcar atât ştiam. Nimeni altcineva n-ar fi putut să facă o astfel de rană fără să împrăştie sânge peste tot.

— Poppy.

Vikter mi-a atins uşor braţul. Preotul se îndrepta spre centrul estradei.

— E totul în ordine?

Am încuviinţat din cap. Aveam să-i vorbesc mai târziu despre asta, deşi nu eram sigură nici măcar ce gândeam.

— Unde este ducele? a şoptit Tawny. Începe Ritualul.

Şi el nu ajunsese încă. Ducesa se tot uita spre partea stângă, pe unde se putea ieşi pe estradă din spate.

— În această seară, ne-am adunat aici ca să îi onorăm pe zei, a grăit preotul, amuţindu-i pe cei care se aflau jos. Pentru a onora Ritualul.

— Scuzaţi-mă! s-a auzit o voce delicată în spatele meu.

M-am întors în acelaşi timp cu Vikter şi am rămas uluită când am văzut-o pe femeia care stătea în faţa ochilor noştri.

Era Agnes.

O, zeilor…

Am făcut ochii mari, în timp ce ea arunca priviri neliniştite de la mine la Vikter. Era îmbrăcată în roşu, la fel ca toţi ceilalţi: o fustă şi o bluză, vopsite ca să se asorteze. Arăta mai bine decât ultima oară când o văzusem, dar avea cearcăne adânci sub ochi, care îmi spuneau că doliul nu fusese uşor.

— Îmi pare rău că vă întrerup, a spus ea, păstrându-şi privirea în pământ. V-am văzut şi… a trebuit să vin.

— E în ordine.

Vikter mi-a aruncat o privire plină de înţeles.

— Vrei să discuţi cu mine într-un loc mai ferit?

Femeia a încuviinţat din cap, fără să-şi ridice privirea, şi nici măcar pentru o secundă nu mi-am închipuit că nu ştia cine eram.

Vikter m-a privit în ochi.

— Mă întorc imediat.

— De fapt, aş vrea să discut cu ea, a spus Agnes, chiar când preotul începea rugăciunea. Dacă se poate. Şi-a ridicat rapid privirea spre mine. Doar pentru o clipă.

Vikter era gata să refuze cererea, însă oamenii începuseră să ne arunce priviri tăioase, mustrătoare.

— E în ordine! am zis repede. Putem merge afară.

„Cine e asta?” m-a întrebat Tawny pe muteşte, iar eu am ridicat din umeri, încercând să par degajată.

— Te aştept aici! a zis ea.

Vikter a condus-o rapid pe Agnes spre coridorul aproape gol. Câţiva rătăciţi se grăbeau să ajungă în sală. Ne-am îndreptat spre unul dintre alcovurile din apropiere de o arcadă deschisă, care dădea spre grădină.

— E foarte riscant să ne abordezi! a început Vikter, aproape imediat.

— Ştiu. Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit, dar… Mi-a aruncat o privire, cu ochii uşor măriţi. Nu m-am gândit că veţi fi aici.

De unde ai ştiut că sunt eu? am întrebat-o.

Vikter şi-a întors capul spre mine, masca neputându-i ascunde uluiala. Faptul că mă putuse recunoaşte, deşi nu-mi văzuse chipul, merita riscul de a-i adresa întrebarea.

— Nu te-am recunoscut până nu l-am auzit pe Ascendent – vreau să spun pe lord! a zis ea. Nu m-am gândit că vei fi aici, a repetat.

— La naiba! a mormăit Vikter în barbă.

Ei bine, aveam încă un motiv ca să-l urăsc pe lordul Mazeen. Nu că aş mai fi avut nevoie de motive.

— Despre ce voiai să-i vorbeşti?

Agnes a înghiţit un nod.

— Dacă i-aş putea vorbi între patru ochi…

— Asta n-o să se întâmple. Tonul lui Vikter devenise aspru. În nici un caz.

Pe faţa înroşită a femeii se citea tulburarea.

— Orice vrei să-mi spui îmi poţi spune în faţa lui Vikter.

Şi-a împreunat mâinile.

— Tu… eu doar… Am vrut să-ţi mulţumesc pentru ce ai făcut. A aruncat o privire în jur şi apoi a continuat: Pentru ce ai făcut pentru mine şi pentru soţul meu.

— Nu-i nevoie să îmi mulţumeşti, am asigurat-o.

Mă întrebam de ce dorise să vorbească singură cu mine despre asta. Vikter se întreba clar acelaşi lucru, după cum mijise ochii la ea.

— Ştiu. Aţi fost atât de buni. Amândoi. Nu cred… Nu, *ştiu* că nu aş fi putut să mă descurc singură. Eu doar…

Vocea i s-a stins, şi a strâns din buze.

Dinăuntru s-au auzit urale, iar eu am aruncat o privire spre intrare. Se anunţau nume. Cavaleri şi doamne de onoare care urmau să fie preluaţi de curteni.

— Asta-i tot? a întrebat Vikter.

— Doar că… A respirat greoi. Am auzit despre ce ai păţit – despre ce s-a petrecut aici. Acea… acea biată fată. Şi că cineva a încercat să te răpească. Circulă zvonuri.

— Ce zvonuri? a cerut Vikter să afle.

Agnes şi-a umezit buzele.

— Lumea zice că Cel Întunecat a venit după tine.

Nu era ceva nou pentru mine, dar tot m-au trecut fiorii.

— Nu ştiu ce să cred despre acea biată fată, a continuat Agnes. Eu doar… nu m-am gândit că vei fi aici în seara asta. Atunci când te-am văzut, am simţit că trebuie să îţi spun ce am auzit.

— Mulţumesc! am zis, în timp ce dinăuntru se auzeau iar urale. Apreciez.

Agnes mi-a întâlnit privirea pentru câteva secunde.

— Vreau doar să mă asigur că eşti în siguranţă.

— Şi eu vreau acelaşi lucru.

Vikter şi-a îndreptat umerii. Femeia a încuviinţat din cap.

— Mai ales în mulţimi cum este aceasta. Sunt atât de mulţi oameni, şi dacă el... dacă a reuşit să pătrundă aici o dată, ar putea să o facă din nou. Şi alţii, la fel.

— A intrat în palat de două ori! am corectat-o. Sau cel puţin doi susţinători de-ai săi au făcut-o.

Agnes a deschis gura, dar apoi a închis-o la loc.

— Cred că ţi-ai dat până acum seama că eu sunt gardianul ei personal.

Femeia a încuviinţat din cap.

— Unica mea îndatorire este aceea de a-i asigura protecţia. Apreciez că eşti dispusă să-mi spui ce ai auzit.

Agnes a încuviinţat din nou din cap.

— Ţi-am rămâne îndatoraţi dacă ne-ai mărturisi tot ce ştii, a continuat Vikter. Şi simt că nu ne spui chiar totul.

I-am aruncat o privire tăioasă lui Vikter.

— Nu sunt sigură că ştiu ce vrei să spui.

— Nu eşti? a întrebat Vikter mai blând.

A scuturat din cap.

— V-am reţinut prea mult. Ar trebui să-mi văd de drum. Agnes a dat să se retragă. Îmi pare rău. Doar că... Mi-a întâlnit privirea. Aveţi grijă! Vă rog!

S-a întors şi a luat-o grăbită spre intrare. Vikter a dat să o urmeze, dar s-a oprit.

— La naiba! Unde-i Hawke?

— Nu ştiu. Mi-am rotit privirea, ochii îndreptându-mi-se spre una dintre arcadele din grădină, spre întunericul care se întindea în spatele ei. Ce crezi că ne-a ascuns?

— Nu sunt sigur. Şi-a trecut o mână prin păr. E doar un sentiment pe care-l am. Poate că sunt doar paranoic. Hai! Vikter şi-a lăsat mâna pe spatele meu. Sunt convins că nu-i nimic.

Nu eram prea convinsă că el chiar credea asta, dar l-am lăsat să mă conducă înapoi în Sala Mare, la Tawny.

— E totul în ordine? a întrebat ea.

— Da.

Sau, cel puţin, aşa speram. Nu ştiam cum să interpretez ce îmi spusese Agnes.

Tawny i-a aruncat o privire lui Vikter, apoi a spus:

— Aproape au terminat cu fiii şi fiicele născuţi drept cel de-al treilea şi de-al patrulea dintre copii.

Am cercetat estrada.

— Ducele încă nu a ajuns?

— Nu! a şoptit ea. Straniu, nu-i aşa?

Chiar era foarte straniu. Se întâmplase ceva atunci când mersese să îl vadă pe Descendent, cu o noapte în urmă? Dacă da, atunci s-ar fi făcut vreun anunţ. Ceremonia mergea mai departe, în timp ce mie îmi era mintea împrăştiată într-o mie de părţi: ducele lipsea, Lord Mazeen îmi stârnea suspiciuni, Agnes îşi făcuse în mod neaşteptat apariţia... Adevărul era că mi se părea că preotul vorbea o altă limbă. Poate chiar vorbea. Nu reuşeam să fiu atentă şi îmi părea rău, pentru că fusesem întotdeauna curioasă în privinţa...

Am simţit o furnicătură în ceafă şi am ştiut că eram privită. Nu puteam să explic cum, dar ştiam că, atunci când aveam să privesc peste umăr, aveam să-l văd pe el.

Pe Hawke.

Şi am avut dreptate.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Ochii mi-au alunecat pe deasupra pantalonilor stacojii şi a tunicii roşii care îi dezvăluia doar o urmă de piele, chiar sub bărbie, încadrându-i linia sculptată a maxilarului şi buzele pline. Curbura măştii roşii de domino îi urmărea forma ochilor şi se oprea în dreptul pometţilor. Pe frunte, o şuviţă brunetă mângâia materialul băţos.

Era ca un...

Hawke arăta aşa cum îmi imaginam că ar fi arătat unul dintre zeii care aşteptau în Templu – impozant şi de neatins, atrăgător într-un fel puţin intimidant.

Şi ştiam că şi el mă privea la fel de intens pe cât îl priveam

eu. M-au trecut fiorii urmărindu-i privirea care mă cerceta cu o atât de mare concentrare, încât o simţeam ca pe o mângâiere. Pe fiecare centimetru de piele, deopotrivă expusă şi acoperită. Fluturii mi-au revenit în stomac, bătând din aripi ameţitor.

— Bună! am zis, dorindu-mi imediat să-mi fi ţinut gura.

A zâmbit slab, şi i-a reapărut gropiţa aceea în obraz.

— Arăţi... încântător! a zis el, şi inima mi-a tresăltat în piept. S-a întors apoi spre Tawny. La fel şi tu.

Tawny a zâmbit.

— Mulţumesc!

I-a aruncat apoi o privire lui Vikter.

— Tu de asemenea.

Vikter a pufnit şi eu am zâmbit, în timp ce Tawny chicotea.

— Chiar arăţi excepţional de chipeş în seara asta!

Aş fi putut să jur că Vikter avea obrajii aprinşi când s-a întors spre estradă.

— Îmi cer scuze pentru întârziere! a spus Hawke.

— E totul în ordine? am întrebat, privind în sus, la estradă.

Dacă Lord Mazeen ştia ce se întâmplase cu preoteasa Analia, atunci era clar că aceasta mersese la duce, exact aşa cum mă aşteptasem. Mă îndoiam că omisese partea legată de Hawke.

— Desigur! Am fost chemat să ajut cu raidurile pentru siguranţă. Nu m-am gândit că va dura pe cât de mult a durat.

Aş fi vrut să-l întreb dacă-i spusese cineva ceva în legătură cu ceea ce se întâmplase cu preoteasa. Dacă aş fi vorbit în faţa lui Vikter însă, el ar fi ajuns să-şi pună tot felul de întrebări, şi nu voiam să se îngrijoreze.

În timp ce tinerii şi copiii care erau dăruiţi curţii şi templelor erau conduşi afară, ducesa a coborât de pe estradă, ca să discute cu familiile şi cu unii dintre curteni. Muzica a început să cânte, iar servitorii au intrat în sală ducând tăvi cu pahare de şampanie.

Curtenii, cavalerii şi doamnele de onoare au început să

formeze grupuleţe. Negustorii şi alţi oameni de rând li s-au alăturat.

Vikter a cercetat mulţimea din faţă şi apoi s-a întors spre mine.

— Trebuie să vorbesc puţin cu comandantul.

Când am încuviinţat din cap, s-a întors spre Hawke.

— Am eu grijă de ea! a răspuns Hawke înainte ca Vikter să apuce să deschidă gura, iar eu am simţit din nou fluturii aceia stupizi în stomac.

Cum mă aşteptam ca Vikter să îi dea vreo replică, am rămas surprinsă că a fost mulţumit de răspunsul acela. Începea oare să îl placă pe Hawke? Să aibă încredere în el? Sau voia doar să îl prindă pe comandant cât mai avea ocazia.

Probabil cea din urmă variantă era cea corectă.

— Am pierdut ceva?

Hawke a trecut la dreapta mea, rămânând cu un pas în urmă.

— Nu! i-a răspuns Tawny. Asta doar dacă nu cumva abia aşteptai să asculţi o grămadă de rugăciuni şi să vezi despărţiri lacrimogene.

— Nu tocmai! a comentat Hawke sec.

Mi-am adus aminte să o întreb pe Tawny:

— Au anunţat familia Tulis?

Tawny s-a încruntat.

— Ştii ce, nu cred.

Asta însemna că nu se prezentaseră? Dacă aşa stăteau lucrurile, puteau fi acuzaţi de trădare. Gardienii ar fi dat năvală în casa lor, copilul tot ar fi fost trimis să îi servească pe zei, iar domnul şi doamna Tulis ar fi ajuns, cel mai probabil, în temniţă.

Singura cale de scăpare ar fi fost să părăsească oraşul, însă nimeni nu intra şi nu ieşea fără ca ducii să ştie. Ar fi trebuit să aibă nişte legături extraordinare ca să încerce măcar să facă aşa ceva şi, chiar dacă ar fi făcut-o, unde s-ar fi dus? Vorba ar fi

ajuns în toate satele şi oraşele din împrejurimi.

Ştiind toate acestea, înţelegeam însă de ce şi-ar fi asumat riscul. Era singurul lor copil.

Atenţia mi s-a mutat asupra ducesei, care se apropia, flancată de mai mulţi gardieni regali care, la fel ca Vikter şi Hawke, îşi schimbaseră uniformele şi mantalele albe pe care le purtau de obicei.

— Penellaphe! a zis ea, cu zâmbetul ei bine exersat pe chip.

— Excelenţă! am murmurat pe cât de afectat am putut.

Ea a înclinat din cap spre Tawny şi spre Hawke, privirea întârziindu-i câteva clipe asupra acestuia din urmă. Mi-am muşcat obrajii pe interior, ca să-mi înăbuş pornirea de a zâmbi.

— Te bucuri de Ritual?

Având în vedere că urmărisem doar câteva minute din el, am încuviinţat din cap.

— Excelenţa Sa nu participă?

— Cred că întârzie, a răspuns delicat, deşi buzele i se crispaseră. Apoi a făcut un pas spre mine şi mi-a şoptit: Adu-ţi aminte cine eşti, Penellaphe. Nu trebuie să te amesteci în mulţime sau să socializezi.

— Ştiu! am asigurat-o.

M-a privit pentru o clipă în ochi, cu ochii ei întunecaţi, apoi şi-a văzut de drum, ca o pasăre colibri, zumzăind de la un grup de persoane la altul.

S-au auzit râsete. Erau Loren şi Dafina.

— Am o întrebare, a zis Hawke.

Mi-am înclinat capul.

— Da?

— Dacă n-ar trebui să te amesteci printre invitaţi şi să socializezi, ceea ce înseamnă acelaşi lucru, apropo...

Am rânjit.

— Atunci, ce rost are să fii prezentă?

— Asta este o întrebare chiar bună! a remarcat Tawny, cu mâinile uşor strânse în faţă.

— Nu sunt sigură care este scopul, ca să fiu sinceră! am recunoscut.

Timp de câteva minute, nici unul dintre noi nu a mai vorbit. Am pierdut-o din ochi pe ducesă, iar ducele tot nu-şi făcuse apariţia, din câte puteam să-mi dau seama.

Am oftat şi i-am aruncat o privire lui Tawny.

Chiar arăta superb în acea seară, roşul complimentându-i tenul închis. Ştiam la ce se uita cu atâta aprindere, chiar şi fără să-i urmăresc privirea. Expresia de pe chipul ei putea fi descrisă drept melancolică în timp ce privea cuplurile care se formau pentru a dansa vreun vals, pe care eu n-aş fi putut niciodată să îl învăţ, chiar dacă mi s-ar fi permis. Ochii ei urmăreau fiecare mişcare cu ardoare, şi eram convinsă că ştia fiecare pas. De ce stătea acolo şi nu ieşea pe ring, cu toţi ceilalţi?

Bineînţeles, ştiam răspunsul.

Din cauza mea.

Vina m-a apăsat pe piept ca o lespede.

— Tawny?

S-a răsucit spre mine.

— Da?

— Nu-i nevoie să stai aici, lângă mine. Poţi merge să te distrezi.

— Poftim? Şi-a încreţit nasul pe sub mască. Mă distrez. Tu nu?

— Bineînţeles, dar tu nu trebuie să stai după coada mea. Ar trebui să fii acolo! Am arătat spre dansatori şi mai departe, spre invitaţii strânşi în grupuleţe de câte trei sau patru. E în ordine.

— Mi-e bine! A afişat un zâmbet strălucitor, care mi-a strâns inima-n piept. Prefer să stau aici cu tine, decât să fiu acolo, fără tine.

— Eşti grozavă! am murmurat, dorindu-mi să-i fi putut da o îmbrăţişare.

În schimb, m-am întins şi i-am strâns mâna.

— Chiar eşti. Dar în seara asta nu vreau să fii umbra mea. Am deja două umbre.

Tawny şi-a aruncat privirea peste umărul meu.

— De fapt, ai doar una. Vikter încă vorbeşte cu comandantul.

— Doar de o umbră am nevoie, până la urmă. Te rog! I-am strâns din nou mâna. Tawny, mergi! Te rog.

M-a privit în ochi, şi am putut să văd că ezita. Înainte să ia o hotărâre, am minţit:

— De fapt, mă simt foarte obosită. N-am dormit bine noaptea trecută, aşa că nu am de gând să mai stau prea mult.

— Eşti sigură?

Am încuviinţat din cap.

Tawny a vibrat toată, gata să se arunce în braţele mele, dar a reuşit să-şi stăpânească entuziasmul, făcând doar o mică plecăciune din cap. I-am dat drumul la mână. S-a mai uitat o dată intens la mine, apoi a luat-o în jos pe scări, spre Dafina şi Loren, care erau însoţite de doi cavaleri.

Am zâmbit, uşurată. Speram să aibă ocazia să se bucure de acea noapte, şi, pentru a mă asigura de asta, trebuia să plec. Dacă aş fi rămas acolo, între acele muşcate roşii uriaşe, s-ar fi întors.

L-am simţit pe Hawke apropiindu-se, înainte ca măcar să vorbească. O undă fierbinte mi-a alunecat pe piele. Mi-am întors capul spre dreapta, spre locul în care se afla, la doar câţiva centimetri în spatele meu.

— A fost drăguţ din partea ta, a comentat, cu privirea spre ringul de dans.

— Nu neapărat. De ce să stea şi ea aici, fără să facă nimic, doar pentru că eu nu am voie să fac nimic?

— Tu chiar nu poţi să faci nimic?

— Erai aici când Excelenţa Sa mi-a reamintit că nu am voie să mă amestec în mulţime sau să...

— Fraternizezi.
— *Socializez* a zis ea! l-am corectat.
— Dar nu eşti obligată să stai aici.
— Nu sunt.

Mi-am întors spatele la ringul de dans şi am înghiţit încă un oftat. Chiar trebuia să plec. Ideea de a mă întoarce în camera mea nu era deloc atractivă, dar, dacă nu o făceam, Tawny avea să se întoarcă lângă mine.

— Aş vrea să merg la mine în cameră.
— Eşti sigură?

Nu.

— Bineînţeles.
— După tine, Prinţeso.

A păşit alături de mine, iar eu m-am întors spre el, cu ochii mijiţi.

— Trebuie să încetezi să-mi mai spui aşa.
— Dar îmi place.

Trecând uşor pe lângă el, mi-am ridicat poalele rochiei şi am păşit.

— Însă mie, nu.
— Asta-i o minciună.

Am scuturat din cap şi mi-am croit drum printre grupurile de invitaţi zâmbitori, mascaţi. Nici unul dintre ei nu privea spre mine, nimeni nu-şi pusese întrebări în privinţa mea atunci când îmi vorbise ducesa.

Aerul era mult mai răcoros în afara Sălii Mari datorită brizei care adia dinspre uşile deschise spre grădină. Am aruncat doar o privire rapidă într-acolo şi apoi am luat-o în jos pe hol.

— Încotro mergi? m-a întrebat Hawke.

M-am oprit şi m-am întors spre el, confuză.

— Înapoi la mine în cameră, aşa cum…

Hawke îşi plimba privirea de chihlimbar asupra mea. A întârziat asupra locului în care părul îmi cădea pe umeri. Ochii

i-au alunecat în lungul dantelei delicate de pe corsajul meu. Decolteul nu era la fel de adânc ca acelea pe care le văzusem la unele doamne de onoare şi îmi dezvelea doar partea de sus a sânilor, dar asta... asta era mult pentru mine, având în vedere că, de obicei, purtam rochii închise până-n gât.

— Am greşit mai devreme când am zis că arăţi încântător.

— Poftim?

— Arăţi absolut perfect, Poppy. Eşti frumoasă. Şi-a plecat uşor capul. Eu doar... A trebuit să îţi spun asta.

Cuvintele lui mi-au produs o emoţie atât de neaşteptată şi de profundă, încât controlul pe care îl aveam asupra darului meu s-a năruit şi simţurile mi s-au deschis, înainte să apuc să fac ceva. Nu am simţit durere, ci doar tristeţe. Privirea mi s-a îndreptat spre chipul lui. Şi am simţit şi... altceva. Două emoţii diferite. Una îmi amintea de gustul unei tarte cu lămâie. Cealaltă era mai grea şi... mai condimentată, avea miros de fum. Mi-am zis că prima ar putea fi confuzie sau poate nesiguranţă. Ca şi cum ar fi fost nesigur într-o anume privinţă. Cealaltă...

Zeilor.

Mi-a luat câteva momente ca să-mi dau seama ce era. Mă făcea să mă înfierbânt şi să... tânjesc. Părea a fi atracţie.

— Am o idee, a zis el, ridicându-şi încetişor privirea aceea intensă spre mine.

— Da?

Mi se tăiase răsuflarea. Mi-am înăbuşit darul.

El a încuviinţat din cap.

— Nu implică întoarcerea în camera ta.

M-am lăsat cuprinsă de nerăbdare şi entuziasm, dar...

— Cred că, dacă nu rămân la Ritual, lumea se aşteaptă să mă întorc în camera mea.

— Tu ai mască, eu am mască. Tu nu eşti îmbrăcată cu straiele Fecioarei. Dacă ar fi să mă iau după ce spuneai chiar tu cu o seară în urmă, nimeni nu va şti cine suntem.

— Da, dar...

— Asta doar dacă nu cumva vrei să te întorci la tine în cameră. Poate că eşti atât de fascinată de cărticica aceea a ta...

— Nu sunt fascinată de acea carte.

M-am înroşit.

— Ştiu că nu vrei să stai închisă la tine în cameră. Când am deschis gura, a adăugat repede: N-ai de ce să mă minţi.

— Eu...

Nu puteam să mint. Nu m-ar fi crezut nimeni.

— Şi unde propui să merg?

— Să *mergem?*

Lumina de la candelabre a alunecat pe curbura măştii lui atunci când şi-a plecat capul spre grădină.

Inima mi-a bătut mai tare şi, în acelaşi timp, mi s-a strâns în piept.

— Nu ştiu ce să zic. Era...

— Era un loc de refugiu! a zis el. Acum, a devenit un tărâm de coşmar. Dar va rămâne aşa doar dacă tu îi permiţi.

— Dacă îi permit? Cum pot schimba faptul că Rylan a murit acolo?

— Nu poţi.

M-am uitat urât la el.

— Nu prea văd unde vrei să ajungi.

S-a apropiat, cu fruntea plecată.

— Nu poţi schimba ce s-a petrecut acolo. La fel cum nu poţi schimba faptul că grădina îţi aducea pace. Nu trebuie decât să înlocuieşti ultima amintire – o amintire urâtă – cu una nouă, frumoasă şi să insişti până când înlocuitoarea ajunge să cântărească mai mult decât cea de dinaintea ei.

Am deschis gura, dar... dacă mă gândeam mai bine la ce spunea... Privirea mi s-a îndreptat spre întunericul de dincolo de uşă. Ceea ce spusese avea, de fapt, sens.

— Faci ca lucrurile să pară atât de simple.

— Nu sunt. Sunt dificile, sunt grele, dar funcţionează.

Şi-a întins mâna, şi eu i-am privit-o de parcă ar fi avut un animăluţ periculos în palmă – unul drăguţ şi pufos, pe care aş fi vrut să-l mângâi.

— Nu vei fi singură. Voi fi alături de tine. Şi nu doar ca să te păzesc.

„Voi fi alături de tine, şi nu doar ca să te păzesc.”

Mi-am ridicat spre el privirea uluită. Cuvintele lui atinseseră o coardă la care încercam să nu se ajungă niciodată. Zeilor, nici nu mai ştiam de câte ori mă simţisem singură de când plecase Ian, deşi arareori eram singură fizic. Însă cei din jurul meu erau de cele mai multe ori acolo pentru că erau obligaţi să fie. Chiar şi Tawny, şi Vikter. Asta nu schimba cu nimic faptul că ştiam că ţineau la mine, nici cât ţineam eu la ei, dar, în acelaşi timp, chiar dacă erau mereu cu mine, uneori nu erau *prezenţi*. Neschimbat rămânea şi faptul că eram conştientă că multe dintre aceste lucruri erau doar în capul meu. Şi acea părticică mică, foarte nesigură din mine care se temea că prietenia noastră nu ar fi existat dacă Tawny nu mi-ar fi fost companioană era tot timpul prezentă. Mă temeam că ar fi fost şi ea ca Dafina şi ca Loren, ca restul doamnelor de onoare.

De unde ştia Hawke asta? Sau *ştia*, până la urmă? Am vrut să-l întreb, însă, din nou, era un subiect pe care nu voiam să îl abordez, despre care nu voiam să vorbesc. Singurătatea aducea cu ea adesea o plapumă aspră de ruşine şi o mantie de stânjeneli.

Alături de Hawke însă, chiar dacă ne cunoşteam de puţin timp, nu mă simţeam singură. Oare era doar prezenţa lui? Atunci când intra într-o cameră, părea să atragă toată atenţia asupra sa. Sau era ceva mai mult de atât? Nu puteam să neg că mă simţeam atrasă de el, chiar dacă-mi era interzis.

Şi nu voiam să mă întorc la mine în cameră, să mă las pradă unor gânduri confuze în privinţa cărora nu puteam face nimic. Nu voiam să mai petrec încă o noapte doar visând să-mi

trăiesc viaţa, în loc să o trăiesc cu adevărat.

Era însă o hotărâre înţeleaptă, dacă chiar simţeam ceva pentru el? Aş fi putut să mă înşel, dar dacă nu mă înşelam? Eram destul de puternică încât să-mi aduc aminte cine eram? N-ar fi trebuit să încerc să aflu.

Doar că... îmi doream.

Am tras uşurel aer în piept şi am întins mâna... Dar m-am oprit.

— Dacă mă vede cineva... dacă te vede cineva...

— Dacă ne vede cineva? Ţinându-ne de mână? Zeilor, ce scandal! I-a apărut un nou zâmbet pe buze şi, de această dată, şi gropiţa odată cu el. Nu-i nimeni aici! A aruncat o privire în jur. Asta dacă nu cumva tu poţi să vezi oameni pe care eu nu-i văd.

— Da, văd spiritele celor care au făcut alegeri proaste în viaţă! am răspuns sec.

Hawke a chicotit.

— Mă îndoiesc că ne va recunoaşte cineva în curte. Suntem amândoi mascaţi şi avem doar lumina lunii şi câteva felinare ca să ne lumineze calea. A întins o mână. În plus, am impresia că toţi cei de afară sunt prea ocupaţi ca să le pese.

Imaginaţia mea vastă s-a umplut de toate scenariile care implicau oameni mult prea ocupaţi ca să le mai pese de ceva.

— Ai o influenţă atât de proastă asupra mea, am murmurat, lăsându-mi mâna în mâna lui.

Hawke şi-a strâns degetele în jurul ei.

— Doar cei care se lasă pot fi influenţaţi, Prinţeso.

Capitolul douăzeci şi patru

— Mie îmi sună a lipsă de logică! i-am spus.

El a chicotit, cu ochii spre arcada grădinii.

— Eu nu sunt niciodată lipsit de logică.

— Simt că este genul de lucru de care nu ţi-ai da seama că-

ţi lipseşte dacă ţi-ar lipsi! am punctat, zâmbind uşor.

Aerul răcoros al nopţii ne-a întâmpinat când am păşit afară, iar inima a început să-mi bată mai tare simţind mirosul familiar şi dulce al florilor şi al pământului reavăn. Mi-am rotit privirea haotic prin jur, vrând să văd dacă ceva nu era în ordine, dacă era ceva diferit faţă de ultima oară când fusesem acolo. Trebuia să fie ceva. Pe aleea principală erau înşirate felinare cu ulei, însă aleile mai mici, care porneau din ea, erau întunecate – nici măcar lumina lunii nu putea să pătrundă acolo. Mi-am încetinit paşii. Vântul adia uşor, foşnea printre frunze şi îmi răsfira şuviţele de păr pe umeri.

Hawke a început să povestească, vorbind cu glas moale:

— Unul dintre ultimele locuri în care l-am văzut pe fratele meu a fost un loc drag mie.

Asta mi-a captat atenţia şi am renunţat să mai cercetez fiecare strat de flori pe lângă care treceam, căutând nici eu nu ştiam ce. Parcă mă aşteptam să văd petale veştejite din care picură sânge sau ca ducele să-şi facă în sfârşit apariţia. Neliniştea pe care o simţisem la Hawke, legată de fratele lui, mă făcuse să cred că era un subiect despre care nu dorea să discute, aşa că acum eram surprinsă.

— Acasă, aveam o grotă ascunsă despre care foarte puţină lume ştia, a continuat el, cu degetele trecute încă strâns printre degetele mele. Trebuia să traversezi un tunel destul de lung şi de straniu ca să ajungi la ea. Strâmt şi întunecat. Nu mulţi erau dispuşi să îl străbată pentru a afla ce îi aştepta la capăt.

— Dar tu şi fratele tău l-aţi străbătut?

— Eu, fratele meu şi un prieten de-al nostru am făcut-o pe când eram tineri şi aveam mai mult curaj decât minte. Dar mă bucur că am făcut-o, pentru că la capătul tunelului se afla o grotă plină cu cea mai albastră şi mai înspumată apă caldă pe care am întâlnit-o vreodată.

— Ca un fel de gheizer?

Din zonele ascunse în umbră se auzeau conversaţii şoptite,

care amuţeau atunci când treceam prin dreptul lor.

— Da şi nu. Apa de acasă... Chiar nu o pot compara cu nimic.

— De unde...?

Am aruncat o privire spre una dintre aleile dinspre care veneau şoapte moi. Am înghiţit în sec şi mi-am luat repede ochii de acolo. Am devenit şi mai conştientă de senzaţia pe care mi-o dădea palma lui Hawke lipită de a mea, bătăturile aspre din palmele sale şi forţa strânsorii lui. M-am gândit la senzaţia densă, aromată, pe care o simţisem emanând de la el mai devreme.

— De unde... de unde eşti?

— Dintr-un sat mic de care sunt convins că nu ai auzit niciodată, a zis el şi mi-a strâns mâna. Ne strecuram în grotă de câte ori aveam ocazia. Noi trei. Era ca şi cum ar fi fost micul nostru univers. Şi la acea vreme se întâmplau o mulţime de lucruri – lucruri care erau prea complicate pentru noi ca să le înţelegem. Vocea îi căpătase o notă nostalgică, de parcă mi-ar fi vorbit dintr-o mare depărtare. Aveam nevoie de acea evadare, de un loc în care să nu ne facem griji în privinţa a ceea ce îi necăjea pe părinţii noştri şi să nu ne temem de conversaţiile şoptite pe care nu prea le pricepeam. Ştiam destule încât să ne dăm seama că prevesteau ceva rău. Dar noi aveam colţişorul nostru de rai. S-a oprit şi şi-a coborât privirea spre mine. Aproape ce a fost şi pentru tine această grădină. Fântâna Fecioarei cu văl se afla la doar câţiva paşi în faţa noastră. Auzeam clipocitul apei. I-am pierdut pe amândoi, a spus Hawke. Ochii i s-au acoperit de umbre, însă privirea i-a rămas la fel de fermă. Pe fratele meu când eram mici, apoi pe cel mai bun prieten la câţiva ani după aceea. Locul care fusese cândva plin de fericire şi aventuri s-a preschimbat într-un cimitir de amintiri. Nici nu mă gândeam că aş putea să mă întorc acolo fără ei. Ca şi cum locul acela devenise bântuit.

Nu era nevoie să-mi deschid simţurile ca să ştiu că durerea

era cuibărită în el, şi nici nu era o idee bună să-mi folosesc darul de două ori, mai ales că suferea schimbări. Însă prin mâinile noastre strânse am coborât în fântâna nu prea adâncă a amintirilor mele fericite şi mi-am lăsat gândurile fericite să curgă spre el.

I-am simţit mâna tremurând uşor şi apoi am vorbit, sperând să-i distrag atenţia:

— Înţeleg. Mă tot uit în jur, gândindu-mă că grădina ar trebui să arate diferit. Mă gândeam că voi observa o schimbare vizibilă, care să reflecte felul în care mă face acum să mă simt.

Hawke şi-a dres vocea.

— Dar este la fel, nu-i aşa?

Am încuviinţat din cap.

— Mi-a luat mult timp până mi-am făcut curaj să mă întorc la grotă. Şi eu simţeam acelaşi lucru ca tine. Mă gândeam că în lipsa mea apa se făcuse rece şi noroioasă. Dar nu era aşa. Era la fel de calmă, de albastră şi de caldă ca întotdeauna.

— Ai înlocuit amintirile triste cu unele fericite? l-am întrebat.

În lumina argintie a lunii i-a apărut un zâmbet slab pe buze. A scuturat din cap. Chipul îi era mai relaxat.

— Nu am avut încă ocazia, dar am de gând să o fac.

— Sper că o vei face. Ştiam că, având în vedere rolul lui de gardian regal, era foarte posibil ca asta să nu fie cu putinţă decât peste mulţi ani. Vântul mi-a răvăşit părul peste umeri, pe piept. Îmi pare rău pentru fratele şi pentru prietenul tău.

— Mulţumesc! Hawke şi-a ridicat privirea spre cerul acoperit de stele şi a spus: Ştiu că nu este acelaşi lucru cu ce s-a întâmplat aici cu Rylan, dar înţeleg cum te simţi.

Mi-am coborât privirea spre mâinile noastre încă împreunate. Eu aveam degetele moi, dar totuşi rigide, nu îl strângeam la rândul meu. Aş fi vrut să-mi strâng degetele în jurul degetelor lui.

— Uneori, mă gândesc că... a fost o binecuvântare că eram atât de mică atunci când eu şi Ian ne-am pierdut părinţii. Amintirile pe care le am cu ei sunt vagi şi din cauza asta mă simt... nu ştiu, oarecum detaşată? Oricât de rău ar suna asta, sunt oarecum norocoasă. Îmi e mai uşor să fac faţă absenţei lor, pentru că, într-un fel, e ca şi cum nu ar fi fost reali. Pentru Ian nu este acelaşi lucru. El are mult mai multe amintiri decât mine.

— Nu e ceva rău, Prinţeso. Cred că, pur şi simplu, aşa funcţionează mintea şi inima. Nu ţi-ai mai văzut deloc fratele, de când a plecat în capitală?

Am clătinat din cap.

— Îmi scrie cât de des poate. De obicei, o dată pe lună. Dar nu l-am mai văzut din dimineaţa în care a plecat.

Mi-am strâns degetele în jurul degetelor lui şi am simţit un mic gol în stomac. Nu mă mai ţinea de mână. *Ne ţineam* de mână. Pentru mulţi oameni, asta nu ar fi însemnat nimic. Poate unii ar fi considerat chiar că era ceva caraghios, dar pentru mine însemna enorm, şi *preţuiam* momentul.

— Îmi e dor de el.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut că Hawke se uita în jos la mine.

— Sunt convins. Sper... sper că îl vei revedea.

Şi-a plecat uşor capul şi şi-a întredeschis buzele, de parcă ar fi fost gata să spună ceva, dar apoi le-a închis la loc. A trecut o clipă şi apoi şi-a întins mâna ca să-mi atingă o şuviţă de păr. Am tras aer în piept, luată prin surprindere. Degetele lui au alunecat peste pielea descoperită a pieptului meu, lăsând în urmă fiori, care nu s-au oprit acolo, ci mi s-au împrăştiat în tot trupul.

Roşie în obraji, i-am dat drumul la mână şi am făcut un pas înapoi. M-am întors cu spatele. Mi se accelerase pulsul. Mi-am împreunat degetele. Era normal să am o reacţie atât de puternică în urma unei simple atingeri? Nu eram sigură, dar

nu-mi puteam închipui că era. Am făcut câţiva paşi, gândindu-mă la ce aş fi putut să spun. Ar fi trebuit să spun ceva. Orice.

— Eu… Mi-am dres vocea. Locul meu preferat din grădină sunt tufele de trandafiri de noapte. E o bancă acolo! Obişnuiam să ies aproape în fiecare noapte, ca să-i văd cum se deschid. Erau florile mele preferate, însă acum mi-e greu să-i văd chiar şi tăiaţi şi adunaţi în buchete.

— Vrei să mergem acolo? a întrebat Hawke.

Era la doar un pas în urma mea.

M-am gândit la asta, la petalele negre, mătăsoase şi la bobocii violet ai copacilor din jur… şi la sângele care cursese în valuri pe alee. Felul în care umpluse toate crăpăturile şi şănţuleţele din piatră îmi amintea de o altă noapte.

— Eu… nu prea cred.

— Ţi-ar plăcea să vezi locul meu preferat?

I-am aruncat o privire peste umăr.

— Ai un loc preferat?

— Da. Şi-a întins din nou mâna. Vrei să-l vezi?

Ştiind că n-ar trebui să o fac, dar fără să mă pot controla, mi-am lăsat mâna în mâna lui. M-a condus tăcut în jurul fântânii şi apoi în jos, pe aleea principală. Abia după ce s-a întors spre stânga, de unde venea mirosul parfumat al lavandei, am înţeles încotro mă ducea.

Spre salcie.

Tocmai în capătul părţii de sud a Grădinii Reginei se afla o salcie plângătoare uriaşă, bătrână de peste câteva sute de ani. Crengile îi atârnau aproape până la pământ şi creau o ţesătură deasă în jurul trunchiului. În lunile calde, de frunze se prindeau flori mici, albe.

— Eşti un admirator al salciei plângătoare? l-am întrebat, atunci când ne-a apărut în faţa ochilor.

În jurul ei, pe stâlpi, erau atârnate felinare, cu flăcările închise în cutiile lor de sticlă.

A încuviinţat din cap.

— Nu văzusem niciodată vreuna până să vin aici.

Nu mă miram că nu văzuse sălcii în capitală. Aveau rădăcini groase, dar nu foarte adânci, care străpungeau pământul. Mă întrebam însă în ce sat crescuse dacă avusese ferme şi grote, dar nu şi sălcii.

— Eu şi Ian obişnuiam să ne jucăm aici. Nimeni nu ne vedea!

— Vă jucaţi? Sau vrei să spui că vă ascundeaţi? Pentru că eu asta aş fi făcut.

Am rânjit.

— Ei bine, da. Eu mă ascundeam, şi Ian se ţinea după mine, aşa cum ar face orice frate mai mare. M-am uitat spre el. Ai intrat sub ea? Sunt bănci acolo, care nu se văd acum.

M-am încruntat. De fapt, cineva ar putea fi acum acolo şi noi n-am avea de unde să ştim.

— Nu-i nimeni acolo.

Am ridicat din sprâncene pe sub mască.

— Cum poţi fi sigur?

— Pur şi simplu. Hai! M-a tras de mână şi a luat-o înainte. Ai grijă pe unde calci.

Mă întrebam dacă siguranţa lui avea de-a face cu faptul că era un bun observator. Am sărit cu uşurinţă gardul mic de piatră şi am luat-o pe lângă felinare, după el. Hawke şi-a întins mâna liberă şi a dat la o parte crengile acoperite de frunze. Am păşit înăuntru şi, în câteva secunde, am rămas în întuneric, crengile căzând înapoi la locul lor. Lumina lunii nu răzbea prin frunzişul des. Doar strălucirea slabă a felinarelor din jur se strecura puţin până în interior.

Am privit în jur. Nu vedeam decât conturul trunchiului.

— Zeilor, am uitat cât de întuneric este înăuntru noaptea.

— Parcă eşti într-altă lume aici, dedesubt. Parcă am trecut printr-un văl, într-un univers fermecat.

Am zâmbit larg. Cuvintele lui îmi aminteau de Ian.

— Ar trebui să vezi ce frumos e când este mai cald.

Crengile înfloresc – ah! Sau când ninge la apus! Fulgii de zăpadă acoperă crăcile şi pământul, dar nu pătrund până aici. Atunci, chiar pare o altă lume.

— Poate vom vedea împreună.

— Crezi?

— De ce nu? m-a întrebat, şi i-am simţit trupul plecându-se spre mine.

Când a vorbit din nou, i-am simţit respiraţia lipită de frunte.

— Va ninge, nu-i aşa? Ne vom furişa chiar înainte de apus şi vom veni aici.

Profund conştientă de cât de aproape era de mine, mi-am umezit buzele.

— Dar vom mai fi aici? S-ar putea ca regina să mă cheme în capitală până atunci, am zis, dând glas unor temeri la care nu voisem să mă gândesc.

— Poate. În acest caz, va trebui să găsim alte aventuri, nu-i aşa? a zis el. Sau ar trebui să le spun mai degrabă năzbâtii?

Am râs.

— Cred că va fi dificil să ne furişăm pe undeva în capitală – cel puţin, pentru mine –, având în vedere că sunt atât de aproape de Ascensiune.

— Înseamnă că n-ai încredere în mine dacă eşti de părere că nu pot găsi o cale prin care să ne furişăm amândoi. Şi pot să te asigur că nici nu vei sfârşi pe vreun pervaz.

În întuneric, mi s-a părut că-i simt vârful degetelor mângâindu-mi obrazul stâng, dar atingerea a fost prea delicată şi prea scurtă ca să pot fi sigură.

— Iată-ne în noaptea Ritualului, ascunşi sub o salcie plângătoare.

— Nu mi s-a părut o misiune prea dificilă.

— Asta doar pentru că eu am condus-o.

Am râs din nou.

— Sigur.

— Neîncrederea ta mă răneşte. M-a tras de mână atunci când s-a întors. Ziceai ceva despre nişte bănci? A, stai! Le văd.

M-am uitat ţintă la forma întunecată care bănuiam că era ceafa lui.

— Cum de reuşeşti să le vezi?

— Tu nu le vezi?

— Păi, nu.

Am mijit ochii în întuneric.

— Atunci, înseamnă că am vederea mai bună decât tine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Eu cred că doar zici aşa, şi, de fapt, suntem pe cale să ne îm...

— Iată-le!

Hawke s-a oprit.

Incredibil! S-a aşezat ca şi cum ar fi putut să vadă banca.

Am rămas uluită, cu gura deschisă. Apoi mi-am dat seama că era foarte posibil să mă poată vedea aşa, ca un peşte muribund pe uscat, aşa că mi-am închis-o. Poate că vederea lui era într-adevăr mai bună decât a mea. Sau poate eu vedeam mai prost decât credeam.

— Vrei să iei loc?

— Eu aş vrea, dar, spre deosebire de tine, eu nu pot să văd în...

Am scăpat un oftat când m-a tras de mână în jos. Înainte să-mi dau bine seama de ceea ce se întâmpla, m-am trezit stând în poala lui – în *poala* lui.

— Stai bine? m-a întrebat, şi i-am ghicit zâmbetul de pe buze.

Nu mai aveam cuvinte. Îmi strângea în continuare mâna şi stăteam la el în poală, iar singurul lucru la care mă puteam gândi era acea parte din jurnalul Willei Colyns în care descria cum stătea ea în poala unui bărbat.

În cazul ei erau mai puţine haine implicate...

— Nu cred că stai destul de bine. Şi-a trecut braţul în jurul

umerilor mei şi m-a tras la pieptul lui. Gata! Mult mai bine.

Era.

Pe de altă parte însă…

— Nu vreau să răceşti! a adăugat.

Respiraţia lui caldă mi-a mângâiat tâmpla. Era mult mai înalt decât mine. Chiar şi aşa, aşezaţi, creştetul meu nu-i ajungea până la bărbie.

— Mi se pare că este un aspect important al datoriei mele de gardian regal personal.

— Asta faci tu acum? Mă protejezi de frig ţinându-mă la tine în poală?

— Exact.

Îşi ţinea mâna lipită de trupul meu, ca un sigiliu. M-am uitat intens la ceea ce bănuiam că era gâtul lui.

— E teribil de nepotrivit.

— Mai nepotrivit decât faptul că citeşti un jurnal porcos?

— *Da!* am subliniat, simţind că-mi iau foc obrajii.

— Nu. A râs, şi i-am simţit vibraţia trupului reverberând în trupul meu. Nici nu pot să mint. Chiar *suntem* într-o situaţie nepotrivită.

— Atunci, de ce?

— De ce? Şi-a trecut bărbia peste creştetul meu. Pentru că mi-am dorit-o.

Am clipit. Şi apoi, am mai clipit o dată.

— Şi dacă eu nu mi-aş fi dorit?

A râs din nou, şi iar m-au trecut fiorii.

— Prinţeso, sunt convins că, dacă aş face ceva cu care nu ai fi de acord, m-aş trezi la pământ, cu un pumnal la gât, înainte ca măcar să apuc să respir. Chiar dacă nu vezi nimic în întunericul ăsta.

Ei bine…

— Ai pumnalul la tine, nu-i aşa?

Am oftat.

— Îl am.

— Eram sigur.

Mi-a dat drumul la mână, iar eu am lăsat-o să-mi alunece în poală.

— Nu ne vede nimeni. Nimeni nici măcar nu bănuieşte că suntem aici. Din câte ştiu ei, eşti la tine în cameră.

— Este oricum o nesăbuinţă, din atât de multe puncte de vedere. Dacă vine cineva şi...

— I-aş auzi înainte să ne audă ei pe noi. Înainte să apuc să spun că era imposibil ca auzul lui să fie tot atât de special pe cât îi era vederea, a adăugat: Şi, dacă ne-ar auzi cineva, n-ar avea idee cine suntem.

Mi-am luat capul de la pieptul lui şi am creat ceva distanţă între noi.

— De aceea m-ai condus în acest loc?

— Ce vrei să spui prin *de aceea*, Prinţeso?

— Ca să ne purtăm... nepotrivit?

— Şi de ce aş fi făcut aşa ceva? m-a întrebat, cu voce joasă, mâna atingându-mi braţul.

— De ce? Cred că este destul de evident, *Hawke*. Stau la tine în poală. Mă îndoiesc că aşa se desfăşoară toate conversaţiile inocente pe care le ai.

— Eu fac foarte rar ceva inocent, Prinţeso.

— Şocant! am murmurat.

— Deci tu sugerezi că te-am condus până aici, în loc să te duc într-o cameră intimă cu un *pat* în ea – şi-a trecut vârful degetelor de-a lungul braţului meu –, ca să mă comport într-un anume fel, care ar fi nepotrivit?

— Exact asta spun, deşi camera mea ar fi fost o opţiune mai bună.

Inima începuse să-mi bată cu putere în piept din clipa în care dosul îmi aterizase la el în poală. Acum, simţeam că avea să îmi spargă pieptul.

— Şi dacă ţi-aş spune că asta nu este adevărat?

— Eu... Am simţit fluturi în stomac în timp ce degetele lui

îmi alunecau pe şold. Nu te-aş crede.

— Şi dacă ţi-aş spune că nu a fost planul meu de la început? Mi-a mângâiat şoldul. Dar apoi, lumina lunii şi tu, cu părul despletit şi în rochia asta... m-aţi făcut să mă gândesc că acesta ar fi locul perfect pentru ceva teribil de nepotrivit.

— Atunci... atunci, aş spune că asta pare mai probabil.

Mâna i-a alunecat pe deasupra materialului fin al rochiei.

— Deci, iată!

— Măcar eşti cinstit.

Mi-am muşcat buza. Era periculos. Chiar dacă nu avea să ne găsească nimeni, mi se părea că îmi încercam norocul cu zeii. Câteva sărutări furate – bine, ceva mai mult de atât – puteau fi iertate. Dar asta?

Nici măcar acele săruturi furate nu erau de iertat, cel puţin potrivit ducelui, ducesei şi... reginei. Dar, dacă zeii ar fi vrut să intervină, n-ar fi făcut-o până acum? Mi-am amintit că Tawny spusese odată că nu ştia sigur dacă regulile care îmi erau impuse erau cu adevărat un decret de la zei.

Şi, dacă ar fi fost să interpretez ceea ce spusese ducesa despre prima Fecioară, aceasta părea să fi făcut o mulţime de lucruri interzise.

Şi ea nu fusese găsită nevrednică.

— Uite ce! Hai să facem o învoială!

— O învoială?

— Dacă fac ceva ce nu îţi place... Lui Hawke i-a alunecat mâna în josul coapsei mele, tăindu-mi răsuflarea. Pe deasupra rochiei, mâna i-a ajuns aproape de pumnal. Îţi dau voie să mă înjunghii.

— Ar fi un gest extrem.

— Sper însă că mă vei răni doar – puţin! a adăugat el. Dar merită să aflu.

Am rânjit.

— Ai o influenţă atât de proastă asupra mea.

— Credeam că am stabilit că doar cei care se lasă pot fi

influenţaţi.

— Şi eu cred că ţi-am spus deja că eşti lipsit de logică, am repetat, închizându-mi ochii în timp ce degetele lui trasau conturul pumnalului pe care-l aveam prins în teacă.

M-au trecut din nou fiorii şi am avut pornirea de a-mi strânge picioarele. Cumva, am reuşit să mă opresc.

Îi rezistam, deşi eram conştientă că noaptea trecută l-aş fi lăsat să mă sărute.

— Eu sunt Fecioara, Hawke! i-am reamintit – sau mi-am reamintit, nu eram sigură.

— Iar mie nu-mi pasă.

Am deschis larg ochii, şocată.

— Nu pot să cred că ai spus asta.

— Ei bine, am spus-o. Şi o repet. Nu îmi pasă *ce* eşti. Mâna lui Hawke mi-a alunecat pe spate. O clipă mai târziu, i-am simţit palma lipită de obraz. Îmi pasă *cine* eşti.

Ah!

Ah, zeilor!

M-am umflat atât de tare în pene, încât era o adevărată minune că nu zburasem din poala lui direct în salcie. Ceea ce spusese…

Era cel mai dulce şi mai frumos lucru pe care-l putea spune cineva.

— De ce? am întrebat, aproape dorindu-mi să nu fi rostit acele cuvinte. De ce ai spune aşa ceva?

— Serios mă întrebi asta?

— Da, serios. Nu are nici un sens.

— Întrebarea ta nu are sens.

I-am dat una în umăr – sau în piept. Într-o parte extrem de dură a corpului său. Hawke a mormăit.

— Au!

Chiar nu îl lovisem într-atât de tare.

— N-ai nimic!

— M-am învineţit.

— Eşti ridicol! i-am întors-o. Şi tu eşti cel care spune lucruri fără sens.

— Eu stau aici şi-ţi vorbesc cu sinceritate. Tu eşti cea care mă loveşte. Cine este cel care face lucruri fără nici un sens?

— Pentru că toate astea n-au nici un sens!

Am simţit cum îmi creşte frustrarea şi am dat să mă ridic, dar mâna de pe şoldul meu m-a oprit. Sau am lăsat-o eu să mă oprească. Nu eram sigură. Şi asta era şi mai enervant!

— Ai putea să-ţi petreci timpul cu oricine altcineva, Hawke – cu nimeni altcineva n-ar trebui să te ascunzi sub o salcie.

— Şi, cu toate astea, sunt aici, alături de tine. Şi, înainte să zici că are ceva de-a face cu datoria, îţi spun că nu are. Aş fi putut să te conduc pur şi simplu la tine în cameră şi să rămân pe hol.

— Asta vreau să spun. Nu are nici un sens. Ţi-ai putea găsi oricând persoane dornice să ia parte la... orice e asta. Ţi-ar fi atât de uşor. În minte mi-a venit frumuşica de Britta. Eram sigură că ea ar fi fost dispusă. Nu mă poţi avea pe mine. Eu sunt... Eu sunt de... neavut.

— Sunt destul de sigur că acela nici măcar nu este un cuvânt.

— Nu asta contează. Nu am voie să fac astfel de lucruri. Nimic din toate astea. Nu ar fi trebuit să fac ce-am făcut la Perla Roşie! am continuat. Nu contează că aş fi...

— Şi ai vrea. Şoapta lui mi-a alunecat pe gât. Mă vrei pe mine.

Am rămas fără suflu.

— Asta nu contează.

— Ceea ce vrei tu ar trebui să conteze întotdeauna.

Am râs scurt, aspru.

— Dar nu contează, şi acesta este un alt lucru despre care nu este vorba aici. Ai putea...

— Am auzit ce-ai avut de spus prima oară, Prinţeso. Aş putea găsi pe cineva mai puţin problematic. Mi-a trasat

conturul măştii de la urechea dreaptă în lungul obrazului. Nu aveam idee cum putea să vadă în întuneric. Doamne de onoare şi cavaleri care nu sunt împovăraţi de reguli şi de restricţii, care nu sunt Fecioara pe care am jurat să o protejez. Mi-aş putea petrece timpul într-o mulţime de alte feluri, care nu implică explicarea detaliată a faptului că eu aleg *unde* şi cu *cine* îmi petrec acest timp.

Colţurile buzelor au început să mi se lase în jos.

— Problema e că, a continuat el, nici unul dintre ei nu-mi stârneşte curiozitatea. Tu, da.

„Tu îmi stârneşti curiozitatea."

— E chiar atât de simplu pentru tine? am întrebat, dorindu-mi şi nevrând să-l cred în acelaşi timp.

Şi-a lipit fruntea de a mea, făcându-mă să tresar.

— Lucrurile nu sunt niciodată simple. Iar atunci când sunt, nu prea merită osteneala.

— Atunci, de ce?

— Încep să cred că aceasta este întrebarea ta preferată.

— Poate chiar este. Mi-a venit să zâmbesc. Doar că... zeilor, sunt atât de multe motive care mă fac să nu înţeleg cum de poţi fi atât de interesat de mine. M-ai văzut. Mi s-au aprins obrajii şi am sperat sincer că el nu putea să îi vadă. Nu-mi plăcea să o spun, dar aceea era realitatea. Ai văzut cum arăt...

— Am văzut şi cred că ştii deja ce părere am. Am spus-o în faţa ta, în faţa ducelui şi ţi-am spus-o şi în afara Sălii Mari...

— Ştiu ce ai spus şi nu aduc în discuţie aspectul meu fizic ca să îmi faci complimente. Doar că...

Zeilor, îmi doream să nu fi deschis gura! Am clătinat din cap.

— Nu contează. Uită că am spus asta.

— Nu pot. Nu o voi face.

— Grozav! am mormăit.

— Tu eşti obişnuită cu măgari precum ducele! a zis pe un ton aspru. O fi el Ascendent, dar e un gunoi.

Mi-a stat inima-n loc.

— N-ar trebui să spui astfel de lucruri, Hawke. Tu…

— Nu îmi este teamă să spun adevărul. Poate că este privilegiat, dar e un individ slab, care îşi arată adevărata putere atunci când încearcă să-i umilească pe cei mai puternici decât el. Tu, de exemplu, cu puterea pe care o ai? Îl faci să se simtă ca un incompetent – ceea ce şi este. Iar cicatricile? Sunt un blazon al puterii tale. Sunt dovada că eşti o supravieţuitoare. Arată de ce eşti încă aici, în vreme ce atât de mulţi nu mai sunt. Nu sunt urâte. Nici pe departe. Sunt frumoase, Poppy.

Poppy.

— E a treia oară când îmi spui aşa.

— A patra! m-a corectat el, iar eu am clipit la el. Suntem prieteni, nu-i aşa? Numai prietenii şi fratele tău îţi spun aşa. Poate că tu eşti Fecioara, iar eu sunt un gardian regal, dar, dincolo de asta, sper că noi doi suntem prieteni.

— Suntem.

Şi eram.

Şi-a lipit degetele de obrazul meu şi a oftat.

— Iar acum… nu sunt un prieten şi nici un gardian bun. Nu sunt… Mâna i-a alunecat şi mi-a mângâiat uşor ceafa pentru câteva secunde, înainte să şi-o retragă. Chiar ar trebui să te conduc la tine în cameră. Se face târziu.

Am tras aer în piept, cu greu.

— Da.

Avea să mă ducă înapoi – înapoi în camera în care eram Fecioara, Aleasa. Acolo unde nu mai eram Poppy, ci doar o umbră, căreia nu-i era permis să experimenteze, să aibă nevoi, să trăiască sau să-şi *dorească*. Unde încetam să mai fiu cea pe care el o vedea.

— Hawke? am şoptit, cu inima bubuindu-mi ca tunetul. Sărută-mă! Te rog!

Capitolul douăzeci şi cinci

Hawke rămăsese atât de nemişcat, încât nici măcar nu mai eram sigură că respira. Cererea mea îl şocase – mă şocase şi pe *mine*.

Cred că nici *eu* nu mai respiram.

— Zeilor, a oftat el, şi mâna i s-a întors pe obrazul meu. Nu-i nevoie să-mi spui de două ori, Prinţeso, şi niciodată nu trebuie să mă rogi.

Înainte să apuc să răspund, şi-a lipit buzele de ale mele. Am oftat la atingerea delicată şi aş fi putut să jur că l-am simţit zâmbind. Aş fi vrut să-l văd, pentru că părea un zâmbet adevărat, cel cu toată gura, care-i făcea să apară amândouă gropiţele în obraji, dar apoi şi-a trecut buzele în lungul buzelor mele, ucigător de încet, de parcă mi-ar fi trasat conturul gurii cu gura lui. Am rămas complet nemişcată, cu inima-n piept ca un fluture prins sub o cupolă de sticlă, în timp ce el se întorcea pe calea pe care tocmai ce o trasase. Fiorii mi s-au răspândit în tot corpul. Am tremurat şi i-am strâns între degete tunica, boţind, fără îndoială, materialul.

Atingerea aceasta abia dacă era un sărut, dar, zeilor, delicateţea, dulceaţa ei mă răvăşeau şi mă cutremurau până în străfundul sufletului. Apoi Hawke şi-a plecat capul, adâncind sărutul. Brusc, totul s-a schimbat. Acest sărut – profunzimea lui – mi-au tăiat răsuflarea. Amândoi am rămas cu buzele întredeschise după ce ne-am despărţit, încercând să tragem aer în piept. Nu puteam să-i văd ochii în întuneric, dar îi simţeam privirea pătrunzătoare.

Nu mă gândeam la cine eram în acele secunde. Nu mă gândeam la ce era interzis şi la ce era corect. Nu gândeam deloc, ca să fiu sinceră, şi nu ştiu care din noi doi s-a mişcat primul. Hawke? Eu? Amândoi în aceeaşi clipă? Buzele ni s-au întâlnit din nou, iar de această dată nu a fost nici urmă de ezitare. Doar dorinţă pură, atât de multă dorinţă, şi o mie de alte senzaţii şi sentimente puternice şi ascunse, care vibrau în

mine. Buzele lui mi-au ars gura, mi-au înflăcărat sângele şi mi-au aprins simţurile. Şi-a pus mâinile pe umerii mei şi apoi le-a lăsat să alunece în jos, pe braţe. Hawke a tremurat, şi un sunet care era pe jumătate suspin, pe jumătate murmur i-a scăpat de pe buze. Am simţit în acelaşi timp fiori de plăcere şi de panică atunci când şi-a dezlipit gura de a mea. Foamea din spatele sărutului nostru ar fi trebuit să mă sperie – şi poate că mă speria puţin, pentru că mi se părea prea mult şi nici pe departe destul, în acelaşi timp. Am oftat când şi-a trecut mâinile în jurul taliei mele. Corpul meu risipea parcă scântei, gata să ia foc.

M-a apucat de mijloc şi m-a ridicat, aşezându-mă înapoi la el în poală. Am sfârşit cu genunchii în jurul coapselor lui, lipită de el. Hainele erau o barieră prea fină între trupurile noastre, şi m-am înfiorat simţindu-l atât de aproape. Suspinul cu care mi-a răspuns, din nou un sunet adânc şi aspru, mi-a spulberat urma de ezitare pe care o mai aveam. Mi-am apăsat mâinile pe pieptul lui, uimită de felul în care trupul lui răspundea atingerii, în timp ce mi le treceam pe deasupra umerilor săi şi apoi în jurul gâtului. Apoi am făcut ceea ce-mi dorisem să fi făcut la Perla Roşie. Mi-am afundat degetele în părul lui şi am văzut că era pe cât de mătăsos mă aşteptasem să fie. Nici o altă parte a trupului său nu era la fel. Era cu totul o lespede de văpaie, lipită de mine.

Hawke şi-a trecut braţele în jurul meu, trăgându-mă atât de tare spre el, încât nu mai rămăsese nici un pic de spaţiu între noi. M-a sărutat din nou, a continuat să mă sărute, şi am ştiut că nu mai era vorba doar despre sărutări. Era mai mult de atât în felul în care el mă făcea să mă simt şi eu îl făceam pe el să se simtă.

Cuvintele lui mă atinseseră în cele mai adânci colţuri ale fiinţei mele, şi asta mă umplea de adrenalină. Mă simţeam vie, de parcă m-aş fi trezit în sfârşit dintr-un somn lung.

Nu voiam să se oprească niciodată.

Nu voiam să renunţ la potopul de senzaţii care mă inunda. Îmi dădeam vag seama că pierdusem controlul pe care-l aveam asupra darului meu. Toate zidurile se năruiseră, şi nu-mi puteam da seama dacă ceea ce simţeam îmi aparţinea mie, lui sau amândurora.

M-am lăsat ghidată de instinct şi mi-am mişcat corpul în acelaşi ritm cu al lui, iar el s-a înfiorat din nou şi mi-a prins buza de jos între buzele lui. A apucat în pumni materialul fin al rochiei şi l-a ridicat până când mâinile i-au ajuns să-mi atingă gambele. M-a trecut un fior din cap până în picioare.

— Adu-ţi aminte…, mi-a şoptit, cu gura lipită de gura mea, în timp ce palmele îi alunecau pe curbura genunchiului meu. Dacă nu îţi place ceva, doar spune-mi, şi am să mă opresc.

Am încuviinţat din cap, căutându-i gura în întuneric. Când i-am găsit buzele, m-am întrebat cum de rezistasem atât fără să-l sărut din nou.

M-am întrebat cum aveam să pot exista de acum înainte fără să îl sărut.

Gândul acesta ameninţa să-mi stingă fierbinţeala, dar Hawke şi-a mişcat din nou mâinile, explorându-mi pielea, şi am simţit sângele luându-mi foc în vene. M-am tras spre el, şi coapsele noastre s-au întâlnit, s-au contopit. M-am mişcat. Ne-am mişcat împreună. Şi cred că i-am rostit numele înainte să-l sărut din nou, strecurându-mi limba printre buzele lui întredeschise.

Hawke şi-a tras capul pe spate, respirând greoi, şi şi-a lipit fruntea de a mea.

— Poppy, mi-a rostit el numele într-un fel care suna în acelaşi timp a rugăciune şi a blestem.

— Da?

I-am strâns părul mătăsos în pumni.

— Asta a fost a cincea oară când ţi-am rostit numele, în caz că mai ţii socoteala.

Am zâmbit.

— O ţin.

— Bun.

Şi-a retras mâinile de sub voalurile rochiei mele şi mi-a cuprins obrazul în palmă. A trasat conturul măştii, surprinzându-mă din nou cu un oftat.

— Nu cred că am fost sincer cu câteva clipe în urmă.

— În legătură cu ce?

I-am dat drumul la păr şi mi-am coborât mâinile pe umerii lui.

— În legătură cu opritul, a recunoscut el încetişor, trecându-şi degetele peste obrazul meu şi în josul maxilarului. Eu m-aş opri, dar nu cred că tu m-ai opri.

— Nu prea înţeleg ce vrei să zici.

Mi-am lăsat ochii să se închidă. În ciuda faptului că eram confuză în legătură cu ceea ce spunea şi nu înţelegeam de ce nu ne sărutam, îmi plăcea intimitatea apropierii dintre noi, felul în care îşi odihnea capul, sprijinit de al meu.

Şi-a trecut vârful degetelor pe curbura gâtului meu.

— Vrei să fiu direct?

— Vreau să fii sincer.

Aveam simţurile încă deschise. Ştiam asta pentru că simţisem o senzaţie străină, care fusese însă prea scurtă pentru a înţelege ce era.

Şi apoi mi-a sărutat tâmpla, iar eu m-am gândit la senzaţia aceea stranie, ca de cenuşă, pe care o simţisem în gât.

— Eram cât pe ce să te întind jos, pe pământ, şi să mă transform într-un gardian foarte, foarte rău.

Mi s-a tăiat răsuflarea şi m-a trecut un val de foc. Nu ştiam eu multe, dar ştiam destul cât să înţeleg ce însemna asta.

— Serios?

— Serios, a răspuns el sobru.

Ar fi trebuit să mă simt uşurată că se oprise – şi m-am simţit. Dar, în acelaşi timp, nu tocmai. Ceea ce simţeam era un amalgam confuz de sentimente. Un lucru ştiam însă cu

siguranţă.

— Nu cred că te-aş fi oprit, am şoptit.

L-aş fi lăsat să mă tragă jos, la pământ şi aş fi primit tot ce avea de gând să facă, indiferent de consecinţe.

Hawke a tresărit şi s-a văitat:

— Nu mă ajuţi.

— Nu sunt o Fecioară bună.

— Nu. Mi-a sărutat cealaltă tâmplă. Eşti o fată normală. Ceea ce se aşteaptă de la tine nu este bine. A făcut o pauză. Dar nici nu eşti deloc cuminte.

În loc să mă simt jignită – pentru că nu era cu putinţă, chiar dacă nu luam în calcul acea seară, să neg asta –, am râs, şi, drept răsplată, el şi-a trecut din nou braţul în jurul meu. M-a lipit iar de trupul lui, ducându-şi mâna pe după ceafa mea. Mi-am lipit obrazul de umărul lui şi el s-a încordat o clipă, apoi şi-a mişcat degetele, începând să-mi maseze gâtul. Nu ştiu cât am stat acolo aşa, tăcuţi, ascunşi sub crengile salciei, însă ştiu că am rămas mult timp după ce sângele mi s-a potolit în vene şi inima a început să-mi bată normal. Nu m-am mişcat şi nici Hawke nu a făcut-o. Mi-a trecut prin gând că să fiu ţinută în braţe aşa, atât de aproape şi de strâns, era la fel de bine ca atunci când eram atinsă şi sărutată.

Poate chiar mai bine, dar într-un mod diferit.

Se făcea însă târziu, şi, deloc surprinzător, Hawke a fost cel responsabil dintre noi doi. M-a sărutat pe frunte, şi asta mi-a făcut inima să palpite de atâta dulceaţă, încât era aproape dureros.

— Trebuie să te duc înapoi, Prinţeso.

— Ştiu.

Cu toate acestea, mă ţineam de el. A râs, şi eu am zâmbit, lipită de umărul lui.

— Trebuie să-mi dai drumul însă.

— Ştiu.

Am oftat, dar am rămas tot cum eram, gândindu-mă că, în

clipa în care aveam să păşim afară, aveam să ne întoarcem în lumea reală, să părăsim raiul nostru, în care eu eram Poppy şi cine eram chiar conta.

— Nu vreau să merg.

A rămas tăcut pentru atât de mult timp, încât m-am gândit că poate spusesem ceva greşit, însă apoi m-a strâns din nou. Atunci când a vorbit, vocea i-a sunat straniu de aspră:

— Nici eu.

Aproape că l-am întrebat de ce trebuia să o facem, dar am reuşit să mă abţin. S-a ridicat şi m-a ridicat şi pe mine odată cu el, forţându-mă să-mi cobor picioarele pe pământ. Am stat aşa încă o clipă, mult prea scurtă, cu braţele lui în jurul meu, cu braţele mele întinse spre el, cu trupurile noastre încă unite.

Apoi am respirat adânc, am deschis ochii şi am făcut un pas înapoi. Nu puteam să-l văd, dar nu am fost surprinsă că el mi-a găsit mâna şi m-a condus spre ramurile salciei, în faţa cărora s-a oprit.

— Eşti gata?

Nu eram gata deloc, dar am încuviinţat şi am păşit pe sub crengile salciei. O greutate teribilă ameninţa să-mi strivească pieptul. Dar refuzam să permit ca asta să se întâmple. Cel puţin, nu atunci. Aveam toată noaptea la dispoziţie pentru a transforma tot ce simţeam în amintire.

Aveam multe nopţi în faţă pentru asta.

Ne-am croit drumul înapoi spre aleea luminată cu felinare, prin grădina tăcută, în care se auzeau doar vântul şi sunetul paşilor noştri. Am privit spre aleile umbroase, întrebându-mă ce se întâmplase cu conversaţiile şoptite şi cu oftaturile.

Am trecut de un colţ şi ne apropiam de fântână, când…

Am dat nas în nas cu Vikter, fără mască.

Mi-a sărit inima-n piept şi am făcut un pas înapoi, gata să mă prăvălesc. Hawke s-a întors, gata să mă prindă, dar am reuşit să rămân pe picioarele mele.

— O, zeilor! am şoptit, cu ochii la Vikter. Aproape mi-ai

provocat un infarct.

Vikter m-a privit lung pentru câteva clipe, apoi s-a întors spre Hawke. A strâns din dinţi, cu ochii la mâna lui Hawke, care încă o ţinea pe a mea.

Of, la naiba!

Vikter şi-a ridicat încet privirea, în timp ce eu încercam să-mi eliberez mâna. Hawke m-a ţinut strâns o clipă, apoi mi-a dat drumul. Mi-am împreunat degetele, cu ochii mari în spatele măştii.

— E timpul să te întorci la tine în cameră, *Fecioară!* a spus Vikter aspru, pe un ton jos.

Intonaţia lui m-a făcut să tresar.

— Eram pe cale să o conduc pe *Penellaphe* înapoi în camera ei! a replicat Hawke.

Vikter şi-a întors capul spre el.

— Ştiu exact ce erai pe cale să faci.

Am rămas cu gura căscată.

— Mă îndoiesc, a murmurat Hawke.

Ceea ce nu era ce-ar fi trebuit să spună.

— Crezi că nu ştiu? Vikter a făcut un pas spre Hawke, şi, chiar dacă Hawke era cu câţiva centimetri mai înalt, se priveau ochi în ochi. E de ajuns să arunc o singură privire la voi doi ca să ştiu.

O privire la noi doi? Clipind, mi-am dus degetele spre buzele pe care încă mi le simţeam umflate, vibrând. Mi-a zburat privirea spre gura lui Hawke. Buzele lui *chiar* arătau umflate.

Hawke nu s-a dat înapoi şi l-a privit la rândul lui în ochi pe Vikter, şi nu-mi puteam închipui ce-ar fi putut să spună.

— Nu s-a întâmplat nimic, Vikter.

Ei bine…

— Nimic? a mârâit Vikter. Băiete, m-oi fi născut eu noaptea, dar nu noaptea trecută.

Am clipit.

— Îţi mulţumesc că ai punctat ceva evident! i-a întors-o Hawke. Dar ai întrecut orice măsură.

— *Eu?* Vikter a râs, fără pic de umor. Tu înţelegi ce este ea? a întrebat el cu autoritate, cu glasul atât de jos, încât abia îl auzeam. Îţi dai măcar seama ce ai fi putut provoca dacă nu eu, ci oricine altcineva ar fi dat de voi?

Am făcut un pas în faţă.

— Vikter...

— Ştiu exact cine este! i-a tăiat-o Hawke. Nu ce este. Poate că tu ai uitat că nu e doar un obiect lipsit de viaţă, menit să servească scopurilor unui regat, dar eu nu am uitat.

— Hawke!

M-am răsucit spre el.

— O, da! Tu vorbeşti. Cum o vezi tu, Hawke? Vikter s-a apropiat şi mai mult. Brusc deveniseră la fel de apropiaţi pe cât fusesem eu şi Hawke sub salcie. O altă cucerire pe lista ta?

Am tresărit şi m-am întors la el.

— *Vikter*.

— Oare pentru că reprezintă cea mai mare provocare? a continuat Vikter, iar eu m-am uitat uluită la el.

Hawke şi-a lăsat bărbia în piept.

— Înţeleg că vrei să o protejezi. Înţeleg asta. Dar, îţi mai spun o dată, ai depăşit orice limită.

— Iar eu îţi promit asta... doar peste cadavrul meu îţi vei mai petrece o clipă singur cu ea.

Hawke a zâmbit cu jumătate de gură. Fără gropiţă. Trăsăturile păreau să i se ascută în lumina lunii, punându-i umbre sub ochi şi în obraji.

— Ea te vede ca pe un tată, a zis el, cu o voce atât de mătăsoasă, încât am simţit fiori alunecându-mi pe şira spinării. Ar suferi dacă ţi s-ar întâmpla ceva.

— Asta este o ameninţare? a întrebat Vikter ridicând din sprâncene.

— Îţi spun doar că ea este singurul motiv pentru care nu-ţi

transform promisiunea în realitate chiar în această clipă, l-a avertizat el. Dar trebuie să te dai la o parte. Dacă n-o faci, cineva va avea de suferit, şi acela nu voi fi eu. Apoi Poppy se va supăra – s-a întors spre mine –, şi asta e a şasea oară când rostesc numele.

Eu n-am putut să fac nimic în afară de a mă holba.

— Nu vreau să o văd supărată, aşa că... Fă, dracului, un pas înapoi!

— Amândoi trebuie să încetaţi! am şoptit, apucându-l de braţ pe Vikter, dar el nu s-a clintit. Serios. Lucrurile escaladează fără motiv. Vă rog.

Nu şi-au luat ochii unul de la altul, de parcă nici măcar n-aş fi fost acolo.

În cele din urmă, Vikter s-a tras la o parte. Nu ştiu dacă pentru că citise ceva pe chipul lui Hawke sau pentru că eu îl trăgeam de braţ, dar a mai făcut încă un pas înapoi, mai palid în lumina lunii decât îl văzusem vreodată.

— O voi păzi eu pentru restul serii, a declarat Vikter. Eşti liber.

Hawke a rânjit, iar eu i-am aruncat o privire urâtă, pe care nici măcar nu a părut să o bage de seamă. Nu a spus nimic când Vikter m-a luat de braţ şi s-a întors. M-am dus cu el şi, după doar câţiva paşi, am privit peste umăr.

Locul în care se aflase Hawke era acum gol.

Mi-am rotit repede privirea în jur, fără să-l văd. Unde...?

— Nici măcar nu ştiu ce să-ţi spun, a declarat Vikter. Zeilor. După ce am terminat de vorbit cu comandantul şi nu te-am mai găsit, am reuşit să dau de Tawny. Ea mi-a spus că te-ai întors la tine în cameră. Am mers să văd ce faci şi, cum nu erai acolo, m-am gândit că s-ar putea să fii aici. Dar nu m-am aşteptat la *asta*. Mie mi se părea că ştia exact ce să-mi spună. La naiba, Poppy! Eşti mai deşteaptă de atât! Ştii bine lucrurile pe care le rişti şi, la dracu', nu mă refer la regat aici! Faptul că înjura mi-a atras atenţia. Mi-am ridicat privirea spre el, în timp

ce păşea înainte apăsat, trăgându-mă după el. Dacă te-ar fi văzut cineva cu el, cea mai mică dintre temerile mele ar fi fost că vei pierde câteva zile de antrenament, a continuat, şi mie mi s-a lăsat un gol în stomac. Iar Hawke e băiat inteligent! La naiba, n-ar fi trebuit niciodată să-şi pună mâna pe…

— Nu s-a întâmplat nimic, Vikter.

— Prostii, Poppy! Arătai de parcă ai fi fost sărutată intens. Sper că doar asta a fost.

— Of, zeilor! am exclamat, cu obrajii aprinşi.

— Nu mă minţi!

— Ne întorceam ca să mergem în camera mea…

Vikter s-a oprit, uitându-se în jos la mine cu ochii mari şi sprâncenele ridicate.

— Nu-i ceea ce crezi tu! am insistat, şi acela era adevărul. Te rog, lasă-mă să-ţi explic ce s-a întâmplat! am zis, încercând cu disperare să-mi dau seama cum aş fi putut drege lucrurile.

— Nu cred că vreau să ştiu.

L-am ignorat.

— După ce ai plecat să vorbeşti cu comandantul, mi-a părut rău pentru Tawny, care stătea după mine. Ştiam că, atât timp cât rămâneam acolo, ea avea să simtă că era de datoria ei să-mi stea alături. Aşa că i-am spus că mă întorc la mine în cameră ca să aibă ocazia să se distreze şi ea.

— Asta nu explică totuşi cum ai ajuns aici, cu el.

— Acum treceam la asta, am zis, încercând să am răbdare. Hawke ştia că nu vreau să mă întorc la mine în cameră şi ştia cât de mult iubeam grădinile. Aşa că m-a dus afară ca să pot… ca să încerc să trec peste ceea ce s-a întâmplat aici cu Rylan. De aceea eram în grădină.

— Am impresia că sari peste multe lucruri.

În acel punct, ştiam că nu avea rost să mint, cel puţin nu în toate privinţele.

— Ne-am plimbat prin jur, iar Hawke mi-a arătat locul lui preferat din grădină. Eu… i-am cerut să mă sărute.

Vikter şi-a ferit privirea, strângând din dinţi.

— Şi ne-am sărutat. Bine? S-a întâmplat, dar asta a fost tot. S-a oprit înainte ca lucrurile să meargă prea departe. Spuneam adevărul. Ştiu că nu ar fi trebuit să i-o cer…

— El n-ar fi trebuit să fie atât de dornic să te asculte.

— Nu asta contează.

— Ba *asta* contează, Poppy.

— Ba nu!

Mi-am smuls braţul din strânsoarea lui şi mi-am strâns degetele în pumni, înainte să apuc ceva cu care să arunc în el.

— Nu despre el este vorba!

I-am citit uluirea pe chip.

M-am străduit să-mi cobor vocea.

— Este vorba despre toată prostia asta. Despre faptul că nu pot să fac nimic. Că nu am dreptul la nici măcar o noapte în care să fac ceva distractiv, în care să mă simt bine. Că nu pot experimenta nimic fără să mi se reamintească întruna ce sunt. Fără să mi se amintească de toate privilegiile pe care tu şi Tawny le aveţi, şi toţi ceilalţi, dar eu, *nu*. Mi-a tremurat vocea. Simţeam o arsură în gât. Eu nu am *nimic*.

I s-a îmblânzit chipul.

— Poppy…

— Nu.

Am făcut un pas înapoi, cu ochii înlăcrimaţi.

— Tu nu înţelegi. Nu pot să-mi sărbătoresc zilele de naştere pentru că nu vor zeii. Nu mi se permite să merg la picnicuri sau la o cină cu ceilalţi pentru că sunt Fecioara. Nu am dreptul să mă apăr singură pentru că ar fi nepotrivit. Nici măcar nu ştiu să călăresc. Aproape toate cărţile îmi sunt interzise. Nu pot să socializez sau să-mi fac prieteni pentru că singura mea menire este să servesc regatului ducându-mă la zei – un act pe care nimeni nu mi l-a explicat vreodată. Ce înseamnă, de fapt, asta? Respirând sacadat, am încercat să-mi ţin emoţiile în frâu, dar nu am reuşit. Ceva în mine se frânsese,

se deschisese o uşă şi acum nu mai puteam să mă opresc. Nici măcar nu ştiu dacă mă aşteaptă vreun viitor după Ascensiune. În mai puţin de un an, poate chiar mai devreme, e posibil să pierd orice şansă de a încerca tot ceea ce lumea ia de-a gata. Nu am o viaţă, Vikter. Nu am nimic.

— Poppy, a şoptit el.

— Mi-au luat totul – liberul-arbitru, drepturile, viitorul –, şi trebuie să îndur oricum *lecţiile* ducelui! am scuipat cutremurată. Trebuie să stau şi să îl las să mă lovească. Să îl las să mă privească şi să mă atingă! Să facă tot ce el şi lordul poftesc... Am tras aer în piept şi am simţit că-mi iau foc plămânii. Mi-am ridicat mâinile şi mi le-am înfipt în păr. Am tras, în timp ce Vikter îşi închidea ochii. Trebuie să stau şi să îndur. Nu pot nici măcar să ţip sau să plâng. Nu pot să fac nimic. Aşa că îmi pare rău că faptul că am ales ceva ce mi-am dorit e o atât de mare dezamăgire pentru tine, pentru regat, pentru toată lumea şi pentru zei. În ce stă onoarea de a fi Fecioara? De ce, mai exact, ar trebui să fiu mândră? Cine şi-ar dori viaţa mea? Arată-mi-l, şi voi schimba bucuroasă locul cu el. N-ar trebui să şocheze pe nimeni că vreau să fiu considerată nevrednică.

Din clipa în care acele cuvinte mi-au alunecat de pe buze, mi-am dus mâna la gură. Vikter a deschis larg ochii şi, pentru o vreme, ne-am uitat unul la altul, cu adevărul între noi, ca o sabie cu două tăişuri.

— Poppy. Vikter şi-a rotit privirea în jur şi apoi a venit spre mine. E în ordine. Totul va fi bine.

M-am ferit într-o parte şi mi-am strâns degetele în jurul gurii. Nu era în ordine. Nu avea să fie bine. Spusesem adevărul cu voce tare.

Cu inima bătându-mi tare în piept şi stomacul ghem, am luat-o spre castel. Mi-am zis că avea să mi se facă rău.

— Vreau să mă întorc la mine în cameră, am şoptit, lăsându-mi mâinile în jos.

Vikter a dat să spună ceva.

— Te rog. Vreau doar să mă întorc în camera mea.

N-a mai adăugat nimic, slavă zeilor, dar m-a urmat îndeaproape. Nu puteam să mă concentrez decât asupra paşilor pe care îi făceam. Dacă nu făceam asta, ghemul de furie pe care îl simţeam în piept avea să explodeze. Eu aveam să explodez. Aşa simţeam. Aveam să explodez într-o ploaie de flăcări şi scântei. Nu îmi păsa de cum arătam când am păşit în hol şi am trecut în lumină, nici de ceea ce credeau oamenii care mă vedeau şi îşi dădeau seama că eram Fecioara. Tot trupul îmi vibra din nevoia de a....

S-a auzit un zgomot puternic care îmi amintea de cel făcut de un lemn despicat, şi ne-am oprit. Ne-am întors spre Sala Mare chiar în clipa în care a răsunat un strigăt, urmat de ţipete – ţipete sfâşietoare, unul după altul. Mi s-a oprit inima în piept.

Cineva – o doamnă de onoare – a ieşit din Sala Mare cu spatele. Rochia roşie îi flutura în jurul picioarelor şi avea mâinile la gură.

Vikter a luat-o spre intrare, dar s-a oprit. S-a întors spre mine, şi am ştiut că voia să mă ducă înapoi la mine în cameră, însă ţipetele continuau să se înteţească, urmate de strigăte de panică şi groază. A ieşit încă o domniţă. Apoi un servitor, care ducea o tavă goală. Omul s-a întors şi a vomitat.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, însă nimeni nu mi-a răspuns.

Nimeni nu putea să mă audă din cauza *ţipetelor*. Ochii mei măriţi de groază i-au întâlnit pe ai lui Vikter.

— Tawny este înăuntru.

Falca lui încleştată îmi arăta că nu îi păsa. S-a îndreptat spre mine, însă am fost mai rapidă decât el, pentru că tot el mă învăţase cum să iau viteză. I-am scăpat printre degete şi am luat-o spre sală, cu blestemele lui răsunându-mi în urechi.

O mulţime de oameni au năvălit pe uşă afară, lovindu-mi

umerii. Am văzut ca prin ceaţă feţe mascate venind din toate direcţiile. M-au împins într-o parte, am alunecat pe podeaua lustruită, dar am continuat să înaintez. Tawny era înăuntru. Era singurul lucru la care mă puteam gândi în timp ce îmi croiam drum cu greu prin mulţimea panicată.

M-am oprit apoi, cu privirea la estradă, la ceea ce se afla *în spatele* estradei.

— O, zeilor! am şoptit.

Ştiam acum de unde venise sunetul acela. Una dintre bârnele de lemn care susţinea steagurile grele se frânsese. Steagul Ritualului căzuse, adunat grămadă pe podeaua estradei, însă peretele era încă acoperit în roşu.

Am văzut de ce se frânsese bârna, ce atârna de cea care era încă la locul ei. Cu braţele întinse şi pielea palidă acoperită în roşu, atât de mult roşu. Ştiam cine era. Ştiam de ce ducesa stătea în mijlocul Sălii Mari, cu mâinile pe lângă corp, şi de ce toţi ceilalţi erau şocaţi de groază.

Părul acela atât de blond încât părea aproape alb.

Era ducele.

Chiar şi din locul în care mă aflam, putusem vedea ce avea trecut prin piept – prin inimă. L-aş fi recunoscut oriunde.

Era biciul cu care mă lovea.

Şi, deasupra lui, scris cu roşu – cu sângele lui –, era jurământul Celui Întunecat.

„Din sânge şi cenuşă...

Ne vom ridica."

Capitolul douăzeci şi şase

Ducele de Masadonia era mort.

Fusese asasinat.

Nu-mi puteam lua ochii de la el, nici măcar după ce l-am simţit pe Vikter apropiindu-se de mine. A zis ceva, dar nu l-am auzit, pentru că îmi bubuia prea tare inima-n timpane.

Ducele fusese tras în ţeapă, în acelaşi fel în care ar fi fost ucis un blestemat sau un Temut – cu lemn dintr-un copac care crescuse în Pădurea Sângerie, cu acelaşi bici pe care îl mângâiase adesea cu drag înainte de a-l ridica asupra mea, lovindu-mă, uneori chiar spintecându-mi pielea.

M-am întrebat prosteşte cum ar fi putut cineva să treacă biciul prin pieptul ducelui. Capetele nu erau ascuţite, ci rotunde şi netede. Efortul şi forţa necesare… Ca să nu mai zic că ducele ar fi ripostat – dacă nu cumva fusese imobilizat înainte.

Doar un atlantian ar fi putut să facă asta.

Vikter mi-a atins braţul, şi, încetişor, mi-am luat ochii de la rămăşiţele ducelui.

— E mort, am zis. Chiar e mort.

Mi s-a ridicat din piept un chicot foarte nepotrivit cu situaţia. Mi-am astupat gura şi mi-am întors spatele spre locul în care ducele atârna, tras în ţeapă.

Nu credeam că era amuzant. Deloc. Nu îmi plăcea individul – ca să fiu sinceră, îl uram din toate puterile –, dar un atlantian intrase din nou în castelul Teerman, şi asta era înspăimântător. Şi de aceea situaţia nu era amuzantă.

Dar nu era nici tristă.

Zeilor, chiar nu eram vrednică, şi eram probabil un om groaznic, dar am oftat blând, un sunet de… uşurare desprinzându-mi-se de pe buze. Se sfârşise cu *lecţiile*. Se sfârşise cu privirile lungi şi cu atingerile. Nu aveam să mai sufăr din cauza lui. Se sfârşise cu ruşinea aceea grea, slinoasă. Privirea mi-a alunecat spre ducesă, de care se apropia un Ascendent înalt şi brunet. Se sfârşise cu Lord Mazeen.

Fără duce, acesta nu avea nici o putere asupra mea, şi mi-a venit din nou să zâmbesc.

Am simţit mişcare venind din partea mea stângă şi m-am întors, văzând-o pe Tawny cum îşi croia drum printr-un grup de Ascendenţi, cavaleri şi doamne de onoare. A alergat spre

mine, cu ochii mari în spatele măştii. Buclele îi săltau pe obraji.

— Nu pot să cred ce văd! Mi-a apucat mâinile şi a aruncat o privire spre estradă. Cutremurată, şi-a întors repede privirea înapoi spre mine. Nu poate fi adevărat.

— Este adevărat.

M-am întors din nou spre estradă. Gardienii încercau să-l coboare pe duce, însă era ridicat prea sus pe perete.

— Au nevoie de o scară.

— Poftim? a şoptit Tawny.

— O scară. Nu vor ajunge altfel la el, am zis, arătând cu degetul. I-am simţit privirea aţintită asupra mea. Crezi că a fost acolo sus pe durata întregului Ritual? Tot timpul?

— Nici nu ştiu ce să cred. Tawny s-a întors, ca să fie cu spatele la estradă. Deloc.

— Măcar acum ştim de ce nu şi-a făcut apariţia la Ritual, am zis.

— Poppy! a exclamat Tawny încetişor.

— Scuze!

Am privit-o pe ducesă întorcându-se spre lord. Buzele i se mişcau rapid.

— Ducesa nu pare prea răvăşită, nu-i aşa?

Vikter a intervenit:

— Cred că e momentul să te duc la tine în cameră.

Probabil avea dreptate, aşa că am încuviinţat din cap şi, când să mă întorc...

Sticlă spartă! M-am răsucit spre locul din care venea sunetul şi am văzut cioburi zburând prin aer. Era una dintre ferestrele dinspre grădină. Tawny mi-a strâns mai tare braţul. Încă o fereastră s-a spart, de data aceasta la stânga noastră, şi, când ne-am întors, am văzut cum cădeau cioburile şi îi răneau pe cei din grupul care se afla acolo – adunarea din care făcuse parte Tawny. Ţipetele de groază au fost înlocuite cu urlete de durere, în timp ce bucăţile de sticlă tăiau în carne. O fată s-a îndepărtat de grup pe brânci, ducându-şi mâinile tremurânde

spre faţa însângerată. Avea numeroase tăieturi pe obraji şi pe frunte. Era Loren. S-a împiedicat, urlând, în timp ce fata blondă din faţa ei s-a întors încet spre ea.

Avea bucăţi de sticlă înfipte în ochi şi un râuleţ roşu de sânge îi aluneca pe obraji. S-a prăvălit la pământ ca o păpuşă de hârtie.

— Dafina! a strigat Tawny, dându-mi drumul la braţ şi luând-o spre ea.

Mi-am revenit din şoc şi m-am avântat spre Tawny. Am tras-o de braţ chiar când unul dintre cavaleri a căzut în genunchi şi apoi s-a prăvălit cu faţa la pământ.

— Ce? Trebuie să merg la ea. Are nevoie de ajutor…

— Nu.

Am tras-o înapoi, în timp ce Loren încerca să-şi ridice prietena, să o facă să se mişte.

Încă o fereastră a explodat.

— Nu te poţi apropia de ferestre. Îmi pare rău. *Nu*.

Lui Tawny i-au lucit ochii.

— Dar…

S-a auzit ceva vâjâind prin aer. A lovit un lord. Impactul l-a făcut să se învârtă pe loc, şi Tawny a ţipat. Îl nimerise o săgeată în *ochi*. Era un Ascendent, dar a căzut mort înainte să atingă podeaua. Sub el băltea acum sângele.

Ascendenţii puteau să moară.

Capul şi inima le erau la fel de vulnerabile ca ale unui muritor, iar cel care dăduse drumul săgeţii ştia asta.

Cu sabia scoasă din teacă, Vikter ne-a tras pe mine şi pe Tawny în spatele lui. Ducesa, înconjurată de gardieni regali, a urlat:

— Scoate-o de aici! Acum! Scoate…

O săgeată l-a străpuns pe gardianul regal care stătea în faţa ei. Sângele i-a gâlgâit din gât. S-a întins după săgeată, închizându-şi şi deschizându-şi gura.

Zeilor…

M-am lovit de Tawny în timp ce Vikter ne mâna spre ieşire. Am înaintat şi mi-am dus mâna la pumnalul...

Zbieretele care veneau din faţa sălii ne-au oprit în loc pentru câteva clipe. Sunetele...

Durere.

Teroare.

Moarte.

Apoi, un val de oameni s-a năpustit în Sala Mare, Ascendenţi şi muritori, oameni de rând şi nobili, toţi alergau spre noi. Rochiile şi tunicile erau de un roşu mai intens acum, iar feţele – fie cadaverice, fie pătate în stacojiu. Unii au căzut înainte să ajungă la trepte, cu săgeţi şi... *cuţite* înfipte în spate. Alţii s-au prăvălit pe trepte în fuga lor disperată.

Riscam să fim călcaţi în picioare.

Nici măcar nu m-am mai întins după pumnal. Nu puteam să mă lupt cu ei. Nu ei erau duşmanul.

— Rahat! a mârâit Vikter, răsucindu-se spre mine.

Tawny rămăsese împietrită. I-am întâlnit privirea lui Vikter şi am ştiut ce avea să se întâmple. Mi-a stat inima în piept.

— Protejaţi Fecioara! a strigat el.

Am prins-o pe Tawny de mâini şi am tras-o spre mine, mi-am trecut braţele în jurul ei şi am strâns-o cât de tare am putut. Vikter şi-a trecut braţele în jurul meu. Gardienii s-au strâns în jurul nostru şi, pentru că o ţineam pe Tawny lipită de trupul meu, s-au văzut forţaţi să formeze baricada în jurul amândurora.

— Îmi este teamă, a şoptit Tawny, lipită de obrazul meu.

— Suntem în siguranţă! am minţit.

Mi-am forţat ochii să rămână deschişi, deşi voiam să îi închid. Inima mi se zbătea în piept. Pentru o clipă, m-am rugat la zei. M-am rugat ca Hawke să nu fie nicăieri prin preajmă. Să fi plecat în oraş ca să scape de tensiune.

— Ţineţi-vă...

Era ca şi cum am fi fost loviţi de pietre.

Trupurile se izbeau de gardieni din toate direcţiile, împingându-i în mine şi în Tawny. Tecile săbiilor se înfigeau în coaste şi făceau oasele să trosnească. Coatele izbeau în carne. Vazele se spărgeau. Oamenii se... *frângeau*. Presiunea mulţimii, a sutelor de persoane care fugiseră din Sala Mare şi acum se reîntorceau, era prea mare...

Era de parcă un val uriaş izbise, spulberând gardian după gardian, până când am simţit strânsoarea lui Vikter slăbind. Şi apoi a dispărut, şi ceva – *cineva* – dur m-a lovit, s-a izbit de Tawny şi de mine. Ea a fost smulsă din braţele mele, dusă cu puhoiul de oameni urlând, care fugeau din calea a ceea ce îi îngrozise.

Acela a fost ultimul meu gând înainte să simt că sala se întoarce cu susul în jos. Picioarele mi s-au ridicat de la pământ şi am trăit o clipă de levitaţie. Am văzut zeii pictaţi de pe tavan şi apoi chipuri lovite de teroare, şi sânge, şi spumă. Apoi, am căzut, alunecând şi izbindu-mi genunchii de podeaua dură.

Am încercat să mă ridic, conştientă că nu puteam rămâne la pământ.

— Tawny! am ţipat, căutând-o din priviri, dar nu vedeam în faţa ochilor decât roşu... pretutindeni.

Am simţit un genunchi în coaste, şi mi s-a tăiat răsuflarea. Un bocanc m-a lovit în spate şi m-a izbit de podea. Durerea mi-a săgetat coloana. Am bâjbâit orbeşte peste mâncarea vărsată, peste trandafiri striviţi şi peste... zeilor, o, zeilor! Peste trupuri moi şi umede, încercând să mă ridic. M-a prins ceva de fustă, şi am alunecat în faţă.

M-am lovit de Dafina. Pentru o clipă, timpul a părut să stea în loc. M-am uitat la frumosul ei ochi albastru, acum zgâriat. Masca aceea a ei, la fel de stridentă ca a lui Loren, era acum roşie, înecată în sânge. Mi-am întins mâna, vrând să şterg sângele de pe cristale...

Apoi, am văzut-o pe Loren, făcută ghem în spatele Dafinei,

cu mâinile deasupra capului. M-am târât înainte şi am apucat-o de braţ. Şi-a ridicat capul. Vie. Era vie.

— Ridică-te! am zis, trăgând de ea în timp ce încercam să mă ridic.

Dar ceva mă trăgea în jos. M-am uitat peste umăr şi imediat mi-am dorit să nu o fi făcut. Era un cadavru. Am apucat de poalele rochiei şi am rupt-o. M-am întors apoi spre Loren în timp ce un miros vag de sulf, usturător a ajuns până la mine. Mi s-a întors stomacul pe dos.

— Ridică-te! Ridică-te! Ridică-te!

— Nu pot, a plâns ea. Nu pot. Nu pot...

Urlând, pentru că cineva se prăbuşise peste mine, am apucat-o pe Loren de rochie, de braţ, de păr – de tot ce-am putut – şi am tras-o peste Dafina. Simţurile mi s-au deschis larg, şi m-au inundat teroarea şi durerea, de la ea, de pretutindeni. Dar am reuşit să mă ridic şi să o salt şi pe Loren. Am văzut un stâlp şi m-am îndreptat spre el.

— Vezi stâlpul ăla? am întrebat-o pe Loren. Putem sta acolo. Ne putem ţine de el.

— Braţul meu! a oftat. Cred că este rupt.

— Îmi pare rău.

Am apucat-o de mijloc, în schimb.

— Trebuie să o iau pe Dafina! a zis ea. Trebuie să o iau. Nu ar trebui să fie lăsată aşa. Trebuie să o iau cu mine.

Mi s-a pus un nod în gât în timp ce trăgeam de Loren spre stâlp. Nu puteam să mă gândesc la Dafina, şi la acea mască, şi la ochiul acela frumos al ei, singurul care îi mai rămăsese. Nu puteam să mă gândesc la trupurile peste care călcam. Nu puteam.

— Aproape am ajuns.

Cineva s-a izbit de noi, dar m-am ţinut pe picioare – Loren s-a ţinut de mine, şi eram aproape. Câţiva paşi şi aveam să fim ferite din calea puhoiului. Aveam să...

Loren s-a smucit, şi am simţit ceva umed şi cald pe obrazul

meu drept şi pe gât. Loren şi-a slăbit strânsoarea, iar eu am prins-o, dar greutatea ei m-a tras în jos.

— Ţine-te bine! i-am spus. Aproape am ajuns…

Am privit în jos, m-am uitat spre ea, pentru că aluneca şi nu mai puteam să o ţin.

A căzut, şi nu puteam crede ce vedeam în faţa ochilor. Am refuzat să cred în timp ce eram îmbrâncită dintr-o parte în alta. Nu era cu putinţă ca în ceafa ei să fie înfiptă o săgeată, vibrând încă.

— Aproape am ajuns, am şoptit.

De afară s-a auzit un fluierat sfâşietor, urmat de încă unul şi încă unul. Mi-am ridicat încet capul şi am privit spre umbrele grădinii, unele mai adânci şi mai întunecate decât altele. Se apropiau.

Doar ce fusesem acolo, afară, cu Hawke. Reuşise să iasă la timp? Sau fusese doborât de…

Nu puteam să mă gândesc la asta. Plecase. Trebuia să fi plecat.

Cineva m-a apucat de braţ şi m-a răsucit.

— Intrarea laterală. Comandatul Jansen mi-a apărut în faţa ochilor. Trebuie să ajungem la intrarea laterală acum, Fecioară.

Am clipit încet, amorţită.

— Vikter, Tawny. Trebuie să-i găsesc…

— Ei nu contează acum. Trebuie să te scot de aici. La naiba!

M-am întors disperată, cercetând mulţimea de oameni, căutându-i pe cei dragi mie. Comandantul m-a apucat, dar braţul îmi era prea alunecos. Am scăpat din strânsoare şi m-am avântat în masa de oameni.

— Tawny! am ţipat, împingând un om în vârstă. Vikter! Tawny…

— Poppy!

Nişte mâini m-au apucat de spate, şi m-am întors. Tawny

se agăţase de mine. Nu mai avea masca şi jumătate din păr i se despletise.

— O, zeilor, Poppy!

Ţinându-mă de ea, am privit peste umăr şi am întâlnit privirea glacială a lui Lord Mazeen.

— Mă bucur să văd că eşti încă în viaţă, a zis el.

Înainte să apuc să răspund, Vikter m-a tras cu forţa, despărţindu-mă de Tawny.

— Eşti rănită? a ţipat, ştergându-mi sângele de pe chip.

Mi-am întredeschis buzele. Am văzut-o pe ducesă în spatele nostru, înconjurată de gardieni. În spatele lor ardea ducele.

Flăcările se înălţau. Îi cuprinseseră picioarele şi se urcau spre trunchi, se împrăştiau pe braţe.

— Zeilor! a murmurat Tawny.

Am crezut că şi ea vedea ce vedeam eu, dar apoi mi-am dat seama că ea era cu faţa spre intrare. M-am întors.

Stăteau la uşi şi în dreptul ferestrelor sparte, cu zecile, îmbrăcaţi în ţinuta ceremonială a Ritualului, cu feţele acoperite de măşti argintii. *Vârcolaci*. Măştile lor fuseseră create să semene cu a vârcolacilor – urechi, boturi, colţi ascuţiţi şi lungi. Cei de la intrare erau înarmaţi cu pumnale şi topoare. Cei de la ferestre trăseseră săgeţile. Erau Descendenţi; poate că printre ei se aflau şi atlantieni mascaţi.

Atunci, m-a lovit.

Fuseseră printre noi întreaga seară. M-am gândit la Agnes şi la ce-mi spusese, la cât de agitată păruse, la faptul că Vikter simţise că nu ne mărturisise chiar tot. Oare ştiuse şi încercase să mă avertizeze? Nu şi pe Ascendenţii care muriseră însă. Nu pe Loren şi pe Dafina, care nu făcuseră rău nimănui.

Mi-am strâns mâinile în pumni.

— Din sânge şi cenuşă! a strigat unul dintre ei.

— Ne vom ridica! a urlat altul.

— Din sânge şi cenuşă! au strigat mai mulţi şi au pornit în

jos pe scări.

— Ne vom ridica!

Vikter m-a înşfăcat, iar eu am apucat-o pe Tawny de mână.

— Trebuie să ne mişcăm rapid.

Vikter a făcut semn din cap spre comandantul care acum se afla lângă lord.

Gardienii regali ne-au înconjurat pe noi şi pe ducesă şi au început să împingă mulţimea. Fiecare părticică din mine era scârbită. Ne-au condus printre oameni spre uşa deschisă, de unde lumea era împinsă înapoi. Noi ne salvam, iar ei erau lăsaţi prizonieri.

— Asta nu e drept, am zis. Şi apoi am urlat pe deasupra strigătelor, în timp ce eram trasă pe uşă afară. Vor fi măcelăriţi!

În faţa mea, ducesa şi-a întors capul, şi ochii ei negri i-au întâlnit pe ai mei.

— Curtenii regali vor avea grijă de ei.

În mod normal, aş fi râs. Curtenii? Ascendenţii care nu ridicaseră în viaţa lor un deget să aibă acum grijă de ei? Însă ducesa avea ceva în privire, acolo unde i-ar fi fost pupilele dacă aş fi putut să i le văd. Ochii ei erau ca nişte tăciuni aprinşi.

Am ieşit pe uşă şi… şi alţii au intrat în Sala Mare. Nu erau gardieni. Erau Ascendenţi, bărbaţi şi femei, cu ochii strălucind de aceeaşi lumină stranie.

Alergând înainte, am privit peste umăr cum ultima dintre Ascendenţi intră pe uşă, cu rochia ei roşie fluturând în urmă, ca o pelerină. Un gardian regal a închis uşa în spatele ei şi apoi s-a lipit de aceasta, cu spadele încrucişate la piept.

În timp ce alergam pe hol, pe lângă noi treceau gardieni, printre statui. L-am privit pe fiecare în parte, sperând şi temându-mă că ar putea fi Hawke. Toate chipurile pe care le vedeam îmi erau necunoscute.

Apoi ţipetele din Sala Mare au amuţit.

Mi-am încetinit paşii. Tawny şi-a întors şi ea capul. Ţipetele pur şi simplu… încetaseră.

— Hai, Poppy! m-a grăbit Vikter.

Am pătruns în sala de bal. Un gardian a alergat spre noi, cu faţa şi cu braţul pătate de sânge.

— Sunt la intrarea din spate. La naiba, au înconjurat tot castelul! Singura cale de ieşire este *printre* ei.

— Nu, a decis ducesa. Aşteptăm. Suntem în regulă în sala asta. A făcut un pas în faţă. Nu vor ajunge până la noi.

— Excelenţă…, a început Vikter.

— Nu.

Ducesa s-a întors spre el, cu acelaşi foc straniu pe care i-l văzusem mai devreme în priviri.

— Nu vor ajunge până la noi. Privirea i s-a îndreptat spre mine. Adu-mi-o pe Penellaphe!

Vikter a strâns din buze. Am făcut schimb de priviri între noi. A scuturat din cap. Am apucat-o pe Tawny de mână şi am traversat sala spre unul dintre saloane. În mintea mea mă simţeam recunoscătoare că nu era acela în care fusese ucisă Malessa.

Pentru că aveam toate şansele să murim acolo.

Pumnalul îmi ardea practic la şold.

După ce uşa s-a închis în spatele nostru, i-am dat drumul lui Tawny şi m-am uitat primprejur. Exista doar o fereastră, dar era prea mică, şi nici măcar un copil n-ar fi putut să se strecoare prin ea.

Ducesa s-a lăsat pe o canapea, cu buzele strânse. Lord Mazeen s-a dus lângă ea, şi am văzut că mai mulţi gardieni regali rămâneau înăuntru, cu noi.

— Fată dragă, arăţi de parcă ai fi gata să leşini de frică! i-a zis ducesa lui Tawny. Vom fi bine aici. Te asigur. Hai! A mângâiat locul de lângă ea. Stai jos!

Tawny mi-a aruncat o privire, iar eu am încuviinţat din cap discret spre ea. A respirat uşurel şi apoi s-a dus să se aşeze lângă ducesă, care se întorsese spre lord.

— Bran, ce-ar fi să ne torni nişte whisky?

În timp ce lordul se grăbea să îi împlinească ducesei dorinţa, eu m-am uitat spre Vikter şi am şoptit:

— Ceea ce facem este teribil de prostesc.

Vikter a strâns din dinţi.

— Dacă ajung până aici, vom fi ca mieii la tăiere.

Mi-am păstrat vocea joasă.

— Asta dacă nu ardem mai întâi de vii din cauza ducelui în flăcări.

Vikter s-a întors cu spatele la ducesă şi a înclinat din cap.

— Eşti înarmată?

— Da.

— Bun.

Şi-a fixat privirea asupra uşii.

— Dacă vreunul ajunge până aici, nu ezita să te foloseşti de ceea ce te-am învăţat.

Mi-am ridicat privirea spre el, întrebătoare.

— Nu-mi pasă cine te vede! a şoptit. Apără-te!

Am respirat încetişor şi am încuviinţat din cap, apoi în cameră nu s-au mai auzit decât clinchetele paharelor. După aceea, nimic. Gardienii au rămas atenţi la uşă, iar eu am rămas lângă Vikter, verificând din când în când ce făcea Tawny. Stătea cu ochii aţintiţi în gol, cu paharul de mult uitat în mână. De fiecare dată când îmi îndreptam privirea spre canapea, lordul se holba la mine.

Cât de necinstit era că el încă respira, în timp ce atâţia alţii nu.

Nu îmi păsa de cât de nevrednic era acest gând. Eram sinceră. Nu ştiu cât de mult timp a trecut până când gândurile mi-au zburat la Hawke. Teama îmi curgea prin sânge ca nişte sloiuri de gheaţă. L-am atins uşor pe Vikter pe spate şi am aşteptat până s-a întors cu faţa spre mine.

— Crezi că Hawke e bine? am şoptit.

— El e priceput la ucis! mi-a răspuns şi şi-a întors atenţia înapoi asupra uşii. Sunt sigur că e bine.

Mulţi dintre gardienii care căzuseră fuseseră pricepuţi la ucis. Cei mai pricepuţi bărbaţi din regat nu valorau nimic atunci când o săgeată lovea de nicăieri.

M-am forţat să respir încet, adânc. Ducele era mort. Se repeta istoria de la conacul Creasta de Aur. Dar Tawny era bine. La fel şi Vikter. Iar Hawke trebuia să fi fost şi el.

Acum... acum lucrurile nu aveau să se sfârşească la fel ca în noaptea în care veniseră Temuţii, noaptea în care mama mea...

Ceva a bocănit în uşă, făcând-o pe Tawny să tresară. Şi-a dus repede mâna la gură. Vikter şi-a lipit degetul de buze. Eu mi-am ţinut răsuflarea. Ar fi putut să nu fie nimic serios. Nu aveam de ce să ne pripim. Da, eram ca mieii la tăiere, dar...

După următorul impact, uşa s-a zgâlţâit din balamale. Tawny s-a ridicat şi ducesa la fel.

Gardienii au luat poziţia de atac, cu săbiile scoase, blocând intrarea.

Lemnul a plesnit, şi au sărit aşchii pretutindeni, în timp ce muchia ascuţită a unui topor a trecut prin uşă.

— Ce spuneaţi, Excelenţă? a oftat lordul. Că nu vor ajunge până la noi?

— Taci! a şuierat ea. Suntem bine.

O bucată de lemn a căzut la pământ. *Nu* eram bine.

Vikter mi-a aruncat o privire peste umăr. Privirile ni s-au întâlnit, iar eu am dat drumul aerului pe care-l ţineam în piept. M-am întors şi mi-am ridicat piciorul pe unul dintre scaunele libere. Mi-am ridicat apoi poalele rochiei şi...

— Acum, lucrurile sunt pe cale să devină interesante! a remarcat lordul.

I-am întâlnit privirea în timp ce-mi scoteam din teacă pumnalul. Mi-aş fi dorit să i-l înfig în inimă. Mi-a citit probabil gândul în privire, pentru că i-au fremătat nările.

— Penellaphe! a tresărit ducesa. Ce cauţi cu un pumnal? Şi sub fustă, nici mai mult, nici mai puţin! În tot acest timp?

Un chicot ascuţit, plin de panică, i-a scăpat lui Tawny printre degetele cu care îşi acoperea gura. A făcut ochii mari.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Ducesa Teerman a scuturat din cap.

— Ce faci cu un cuţit, Penellaphe?

— Tot ce pot ca să nu mor! i-am spus.

A rămas cu gura căscată.

Ştiind că avea să-mi ţină morală mai târziu – *dacă* avea să mai existe un *mai târziu* –, m-am întors spre uşă. Pe hol se lăsase liniştea. Nu se mai simţea nici o mişcare în spatele uşii spintecate. Unul dintre gardienii regali s-a aplecat, ca să tragă cu ochiul afară.

Şi-a întors capul într-o parte.

— Rahat! a strigat, întorcându-se. Daţi-vă înapoi!

Am sărit, şi Vikter la fel, dar cei doi gardieni nu au fost suficient de rapizi. Uşa a sărit din balamale şi i-a lovit, trântindu-l pe unul din ei la pământ, în timp ce celălalt a fost prins de berbece. Am auzit sunetul morbid al oaselor zdrobindu-se.

Vikter şi-a rotit sabia, tăind prin carne şi os. Berbecele a căzut la pământ, dimpreună cu un braţ. Bărbatul a urlat şi s-a tras înapoi, în timp ce sângele îi curgea şiroaie din membrul secţionat. A căzut într-o parte, şi apoi ceilalţi s-au năpustit înăuntru, înghiţindu-i pe Vikter şi pe gardieni. Nu aveam timp să simt nici panică, nici teamă, pentru că unul dintre Descendenţi păşea spre mine, legănându-şi toporul. Nu aveam idee dacă veniseră să mă ia sau doar ca să verse sânge, însă, cu masca pe faţă şi la cum eram îmbrăcată, nu aveau de unde să ştie că eram Fecioara.

Bărbatul din spatele măştii a chicotit.

— Drăguţ pumnal.

Nu bănuia că ştiam cum să-l folosesc.

Şi-a ridicat toporul, şi mi s-a părut că o aud pe ducesă ţipând. Poate că fusese Tawny. Nu ştiam sigur, dar sunetele lor

s-au pierdut în fundal, iar eu am lăsat instinctul să mă ghideze.

Am aşteptat până când toporul a şfichiuit aerul, apoi m-am aruncat spre bărbat, ţintindu-l sub braţ. M-am învârtit în jurul lui exact atunci când se întorcea şi i-am înfipt pumnalul în ceafă, exact în punctul în care loveam atunci când voiam să le curm suferinţa blestemaţilor.

A murit până să-şi dea seama că eu îl ucisesem.

În vreme ce el s-a prăvălit înainte, am văzut-o pe ducesă holbându-se la mine, cu gura căscată.

— În spatele tău! a strigat Tawny.

M-am răsucit şi m-am lăsat la pământ, în timp ce un nou topor spinteca aerul. Am lovit cu piciorul, dezechilibrându-l pe atacator. S-a prăvălit exact în clipa în care Vikter s-a întors, lovind cu spada. Am sărit în picioare chiar atunci când un Descendent se trăsese aproape de Vikter, gata să-i înfigă un cuţit în spate.

Am strigat ca să-l avertizez, şi Vikter a lovit cu cotul, nimerindu-l pe bărbat sub bărbie şi rupându-i gâtul.

Un Descendent s-a grăbit spre mine, fluturându-şi toporul. M-am tras spre stânga chiar în clipa în care ceva – ceva de sticlă – l-a izbit pe Descendent în masca de metal. Mi-am aruncat privirea peste umăr şi am văzut-o pe Tawny fără pahar. Nu a rămas însă prea mult timp cu mâna goală. A apucat carafa, ţinând-o ca pe o spadă.

Eu m-am aruncat asupra Descendentului şi i-am înfipt pumnalul adânc în piept. S-a prăvălit, trăgându-mă cu el. Am aterizat deasupra lui cu un bufnet. Am încercat să mă ridic, dar am primit o gheată în mână. Am simţit o durere arzătoare, iar pumnalul mi-a zburat dintre degete.

Mă durea. Nu mai puteam să respir. Zeilor, cât ustura! M-am dat pe spate şi am bâjbâit pe podea, căutând. Mi-am ridicat privirea târându-mă înapoi, cu spatele. Am atins cu mâna mea dureroasă mânerul unui topor.

Deasupra mea, Descendentul îşi ridicase spada cu

amândouă mâinile, gata să lovească. Mi-a sărit inima din piept.

— Ea este Fecioara! a ţipat ducesa. Ea este Aleasa!

Ce naiba...?

Descendentul a ezitat.

Am strâns mânerul toporului şi am lovit, sfâşiind aerul cu arma greoaie. Bărbatul a încercat să facă un pas înapoi, dar l-am nimerit în abdomen. Sângele a ţâşnit, şi el a urlat, scăpând din mâini spada ca să se apuce de mijloc, cu...

Îmi venea să vomit. I-am secerat gâtul cu toporul, grăbind ceea ce ar fi fost o moarte chinuitoare prin eviscerare.

Cu mâinile dureroase, mi-am încleştat degetele pe mânerul toporului. Unul dintre Descendenţi ucisese un gardian şi acum se îndrepta spre Tawny, cu sângele curgând de pe lama spadei. Am ridicat toporul deasupra capului şi am făcut exact ce mă învăţase Vikter. M-am asigurat că lama este perfect dreaptă când am azvârlit-o în faţă. A zburat prin aer şi l-a lovit pe Descendent în spate. S-a aplecat, iar spada i-a căzut la podea.

— Zeilor! a murmurat Lord Mazeen, holbându-se la mine.

— Să-ţi aminteşti de asta! l-am avertizat, aplecându-mă ca să ridic spada. Şi de *asta*!

Cu arma uşoară, cu două tăişuri, i-am retezat beregata următorului Descendent.

Respirând greoi, m-am întors spre uşă ca să-l văd pe Vikter trecându-şi sabia prin ultimul Descendent. Pe lângă el, mai rămăsese în picioare doar un gardian. Mi-am lăsat spada în jos, încercând să respir şi am păşit peste... bucăţile de trupuri.

— Ăştia-s toţi?

Vikter a aruncat o privire pe hol.

— Aşa cred, dar n-ar trebui să rămânem aici.

Nu aş fi rămas nici moartă în acea cameră. Ducesa şi lordul puteau să facă după cum pofteau. M-am întors spre Tawny.

— Cum? a întrebat autoritar ducesa, cu mâinile şi hainele curate, în timp ce eu înotam în sânge şi măruntaie. Cum e cu putinţă aşa ceva? a cerut să afle, cu ochii la mizeria de pe jos. Cum?

— Eu am antrenat-o, a răspuns Vikter, provocându-mi un şoc. Nu am fost niciodată mai bucuros că am făcut-o decât sunt în clipa asta.

— Cred că ea nu are nevoie de nici un gardian regal! a comentat sec lordul. Şi-a încreţit nasul şi şi-a scuturat ceva de pe tunică. Dar cât de deplasat pentru o Fecioară.

Eram gata-gata să-i arăt eu cât de *deplasată* puteam fi.

Vikter mi-a atins braţul, atrăgându-mi atenţia spre el. „Mai încolo”, a mimat.

— Vino! I-a aruncat o privire lui Tawny. Nu suntem în siguranţă.

— Serios? a şoptit Tawny, care încă ţinea în mână carafa. N-aş fi zis.

Vikter şi-a mutat privirea asupra mea şi, chiar dacă obrajii îi erau mai degrabă roşii decât aurii, mi-a zâmbit.

— Mă faci mândru.

Mai devreme, în grădină, voisem să azvârl cu ceva în el, dar acum îmi doream să-l îmbrăţişez. Am păşit spre el chiar în clipa în care Tawny a ţipat.

Timpul a încetinit. Cu toate acestea, nu era destul timp cât să pot opri ce se întâmpla.

Vikter s-a răsucit cu faţa spre uşă, privind spre locul de unde se ridicase un Descendent rănit, cu spada în mână. Arma a vâjâit prin aer, lama ei lucind de sânge.

— Nu! am urlat, dar era prea târziu.

Spada îşi atinsese ţinta.

Trupul lui Vikter a tremurat, spatele lui încovoindu-se în timp ce sabia îi sfâşia pieptul, chiar deasupra inimii. A privit în jos, cu trăsăturile distorsionate de uluire. M-am holbat şi eu, fără să fiu în stare să înţeleg ce vedeam.

Descendentul şi-a smuls spada. Mie mi-a alunecat arma din mână, în timp ce încercam să-l prind pe Vikter. Nu avea cum să cadă. Nu avea cum să ajungă la pământ. S-a clătinat, cu braţele mele înfăşurate în jurul lui, închizându-şi şi deschizându-şi gura.

I s-au înmuiat picioarele şi s-a împiedicat. A căzut. N-am să ştiu cum am ajuns lângă el, cu amândouă mâinile lipite de rana din piept. Am ridicat privirea şi am încercat să strig după ajutor.

Fără nici un avertisment, capul Descendentului a zburat în direcţia opusă corpului său, şi l-am văzut pe Hawke, cu ochii lui ca de chihlimbar încins, cu obrajii pătaţi de sânge... şi de funingine. În spatele lui se aflau mai mulţi gardieni. Şi-a rotit privirea prin cameră şi ne-a descoperit. I-am citit expresia de pe chip, din ochii aurii, în timp ce-şi cobora spada pătată de sânge.

— Nu! am exclamat.

Hawke a închis ochii.

— Nu. Nu. Nu.

Mă ustura gâtul. Mi-am apăsat mâinile pe pieptul lui Vikter. Sângele năvălea în palmele mele, mi se scurgea pe braţe.

— Nu. Zeilor, nu! Vă rog. Eşti bine. Te rog...

— Îmi pare rău, a hârâit Vikter şi şi-a pus mâna deasupra mâinii mele.

— Ce? am oftat. Nu poate să îţi pară rău. Vei fi bine. Hawke! Mi-am ridicat capul. Trebuie să-l ajuţi.

Hawke a îngenuncheat la căpătâiul lui Vikter şi şi-a lăsat mâna pe umărul lui.

— Poppy, a spus el încetişor.

— Ajută-l! i-am cerut.

Dar Hawke nu a spus nimic, nu a făcut nimic.

— Te rog! Du-te şi adu pe cineva! Fă ceva!

Vikter mi-a strâns mâna mai tare, iar, atunci când mi-am

coborât privirea, am văzut durerea întipărindu-i-se pe chip. I-am simţit durerea prin darul meu. Fusesem atât de şocată, de uluită, încât nici nu mă gândisem să îl folosesc. Am încercat să-i alin durerea, dar nu mă puteam concentra, nu puteam găsi gânduri fericite, amintiri calde. Nu puteam face nimic.

— Nu. Nu.

Am închis ochii. Aveam darul pe care îl aveam dintr-un motiv. Puteam să îl ajut. Puteam să-i iau durerea, iar asta l-ar fi ajutat să se calmeze până când veneau ajutoarele...

— Poppy, a horcăit el. Uită-te la mine!

Am deschis ochii şi m-am cutremurat în faţa a ceea ce am văzut. Sângele îi păta colţurile buzelor mult prea pale.

— Îmi pare rău pentru că... nu... te-am protejat.

I-am văzut chipul înceţoşându-i-se, printre lacrimi. Sângele nu mai curgea atât de puternic din rană.

— M-ai protejat. Mă vei proteja în continuare.

— Nu... nu am făcut-o.

Privirea i s-a scurs peste umărul meu, spre locul în care se afla Lord Mazeen.

— Te-am dezamăgit... ca om. Iartă-mă!

— Nu am pentru ce să te iert! am plâns. Nu ai făcut nimic rău.

Ochii lui aproape stinşi s-au fixat asupra mea.

— Te rog!

— Te iert. M-am lăsat în faţă şi mi-am rezemat fruntea de a lui. Te iert. Da. Te iert.

Vikter a tremurat.

— Te rog, nu! am şoptit. Te rog nu mă părăsi. Te rog. Nu pot... Nu mă descurc fără tine. Te rog.

I-a alunecat mâna din mâna mea.

Am încercat să inspir, dar nu mai puteam trage aer. Mi-am ridicat capul şi mi-am coborât privirea spre el. I-am cercetat cu disperare chipul. Avea ochii deschişi, buzele depărtate, dar nu mă mai vedea. Nu avea să mai vadă nimic, niciodată.

— Vikter? M-am lipit de pieptul lui, încercând să-i simt bătăile inimii; o bătaie doar. Doar atât voiam. O bătaie doar. „Vă rog.” Vikter?

Cineva mi-a şoptit moale numele. Era Hawke. Şi-a aşezat mâna deasupra mâinii mele. M-am uitat la el şi am scuturat din cap.

— Nu.

— Îmi pare rău, a spus el blând şi mi-a ridicat mâna. Îmi pare atât de rău.

— Nu, am repetat, respirând acum sacadat. *Nu!*

— Cred că Fecioara noastră a depăşit anumite limite cu gardienii ei regali. Nu cred că lecţiile pe care le-a primit au fost prea eficiente.

Un val de gheaţă s-a revărsat asupra mea, alunecând din vârful capului în jos, pe spate. Hawke şi-a ridicat privirea spre lord. Şi-a mişcat buzele şi a spus probabil ceva, însă cuvintele s-au risipit, pur şi simplu, fără să le aud. Nu puteam să-l aud pe Hawke din cauza zumzăitului din urechi, din cauza furiei care îmi mocnea în sânge.

Iartă-mă!

Te-am dezamăgit.

Iartă-mă!

Te-am dezamăgit.

M-am pus în mişcare. Mâna mea a atins metalul. M-am ridicat din sânge şi m-am răsucit. L-am văzut pe Lord Mazeen stând acolo, fără un fir deranjat de pe cap.

S-a uitat la mine.

Iartă-mă!

A rânjit.

Te-am dezamăgit.

— Nu voi uita *asta* prea curând, a zis el, arătând spre Vikter.

Iartă-mă!

Sunetul care a izbucnit din adâncul pieptului meu era un

vulcan de furie şi durere care a tăiat atât de adânc, încât ceva a fost sfâşiat pentru totdeauna înlăuntrul meu.

Am acţionat rapid, exact aşa cum mă învăţase Vikter. Am învârtit spada. Lord Mazeen nu fusese pregătit pentru atac, dar s-a mişcat la fel de repede cum ar fi făcut-o orice Ascendent, întinzându-şi mâna, de parcă ar fi avut de gând să-mi apuce braţul. Nu mă îndoiam că el crezuse că avea să o poată face. Avea rânjetul încă pe buze, dar furia mea era mai rapidă, mai puternică, mortală.

Furia mea era putere pură, şi nici măcar zeii nu ar fi putut să-i scape, cu atât mai puţin un Ascendent.

Am tăiat prin carne, prin muşchi şi apoi prin os. Braţul i-a căzut la podea, inutil, cum inutil era el cu totul. Valul de satisfacţie pe care l-am simţit auzind cum chelălăie, ca un animal rănit, a fost divin. S-a holbat la sângele care-i ţâşnea ca un gheizer din ciotul de deasupra umărului. Ochii negri i s-au dilatat. Am auzit ţipete şi urlete, atâtea strigăte, dar nu m-am oprit. Mi-am coborât sabia asupra încheieturii de la mâna stângă, secţionând mâna care mă ţinuse lipită de biroul ducelui, smulgându-mi şi ultima urmă de decenţă pe care o mai aveam, în timp ce ducele îmi lovea spatele cu biciul.

Te-am dezamăgit.

Lordul s-a prăvălit pe spate, peste un scaun, cu gura contorsionată, un sunet diferit părăsindu-i pieptul, unul care semăna cu urletul vântului, atunci când venea ceaţa. Am învârtit spada într-un arc larg. Spada – arma lui Vikter – şi-a găsit ţinta.

Iartă-mă!

I-am retezat capul de pe umeri lui Lord Mazeen.

Trupul i-a alunecat la podea, iar eu mi-am ridicat din nou sabia şi am abătut-o asupra lui, hăcuindu-i umărul, pieptul. Şi nu m-am oprit. Nu aveam să mă opresc până când nu rămâneau decât bucăţele din el. Nu m-am oprit nici măcar atunci când eu însămi am devenit doar urlet şi ţipete.

Am simţit un braţ apucându-mă din spate, trăgându-mă în timp ce spada îmi era smulsă din mâini. Am simţit mirosul de pădure şi am ştiut cine mă ţinea, am ştiut cine m-a tras de deasupra a ce mai rămăsese din lord. Dar m-am luptat cu ghearele, m-am zbătut să fiu eliberată. Însă strânsoarea era de neclintit.

— Opreşte-te! a spus Hawke, lipindu-şi obrazul de al meu. Zeilor, opreşte-te! Opreşte-te!

Am lovit cu piciorul şi l-am nimerit în gambă, apoi în coapsă. M-am lăsat pe spate şi l-am făcut să-şi piardă echilibrul.

Iartă-mă!

Hawke şi-a încrucişat braţele în jurul meu, m-a ridicat, apoi mi-a dat drumul în aşa fel încât să-mi prindă picioarele sub mine.

— Opreşte-te, te rog, Poppy...

Te-am dezamăgit.

Ţipetele erau atât de ascuţite, încât îmi zgâriau timpanul, creierii, pielea. Vag, într-o parte încă funcţională a minţii mele, ştiam că cea care ţipa aşa eram eu, dar nu reuşeam să mă opresc.

Îndărătul ochilor a explodat o lumină puternică, iar uitarea s-a coborât asupra mea.

Nu am mai simţit nimic.

Capitolul douăzeci şi şapte

Pe jumătate rezemată de pervaz, m-am uitat pe fereastră la torţele de dincolo de Metereze. Aveam ochii grei şi mă usturau din cauza lacrimilor care nu voiau să cadă.

Mi-aş fi dorit să pot plânge, însă mă simţeam ca şi cum vena care mă conecta la emoţiile mele fusese retezată. Asta nu însemna că moartea lui Vikter nu mă durea. Zeilor, mă ardea şi mă ustura ori de câte ori mă gândeam fie şi doar la numele lui,

însă asta era cam tot ce simţisem în săptămâna care se scursese de la moartea lui. O sfâşiere dureroasă în piept. Nu tristeţe. Nu spaimă. Doar durere şi furie… atât de multă furie.

Poate pentru că nu mersesem la ceremonia lui. Nu mersesem la nici una dintre ceremonii. Şi fuseseră atât de mulţi morţi, încât se ţineau câte zece odată – sau cel puţin aşa auzisem de la Tawny.

Nu fusese alegerea mea să nu merg. Dormisem. Dormisem mult în ultima săptămână. Zile întregi se scurseseră ca prin ceaţă, jumătate adormită, jumătate amorţită din cauza medicamentelor. Nici măcar nu-mi aminteam cum mă ajutase Tawny să spăl sângele şi măruntaiele de pe mine sau cum ajunsesem în pat. Ştiam că vorbise cu mine, dar nu-mi aminteam nimic din ce îmi spusese. Aveam sentimentul straniu că nu fusesem singură cât timp dormisem. Simţisem parcă atingerea unor palme aspre pe obraji, degete alunecându-mi prin păr. Mi-l aminteam vag pe Hawke vorbind cu mine, şoptindu-mi în camera când însorită, când acoperită de umbre. Chiar şi acum, puteam să-i simt atingerea pe faţă, prin păr. Era singurul lucru care mă legase de viaţă cât timp fusesem adormită.

Am închis ochii şi mi-am strâns pleoapele până când senzaţiile fantomatice au dispărut, apoi i-am deschis din nou.

Abia după patru zile de la atacul din timpul Ritualului am aflat că Hawke se folosise de un soi de punct energetic din ceafă şi mă lăsase inconştientă. Când m-am trezit în camera mea, mai târziu, nu-mi puteam folosi vocea. Urletele… îmi sfâşiaseră gâtul. Lângă mine îi descoperisem pe Hawke, pe Tawny, pe ducesă şi un vraci.

Mi se dăduse un praf pentru dormit şi, pentru prima oară în viaţă, îl şi luasem. Şi aş fi continuat probabil să-l iau, dacă Hawke nu l-ar fi ascuns, cu patru zile în urmă. Atunci am aflat că atacul de la Ritual nu fusese singurul din acea noapte. Descendenţii dăduseră foc mai multor case opulente de pe

Strada Radiantă, unde se strânseseră mai mulţi gardieni de pe Metereze şi de la castel. Acolo mersese şi Hawke după ce părăsise grădina şi de aceea apăruse plin de funingine.

Focurile fuseseră o mişcare inteligentă din partea Descendenţilor. Trebuia să recunosc asta. Gardienii fiind distraşi, putuseră să se pună în mişcare la adăpostul nopţii şi doborâseră paznicii din faţa castelului înainte ca aceştia să îşi dea seama că erau atacaţi. Declanşaseră măcelul înainte ca gardienii care merseseră pe Strada Radiantă să poată fi chemaţi.

Nimeni nu putea şti cu precizie ce mesaj trimitea atacul din timpul Ritualului, nici dacă mă căutaseră sau nu pe mine. Nici un Descendent nu putuse fi prins în viaţă, iar cei care scăpaseră se ascunseseră din nou în umbre.

Ascendenţii făcuseră ceea ce ducesa spusese că aveau să facă. Ajutaseră, însă ajutorul lor venise prea târziu. Cei mai mulţi dintre cei rămaşi în acea încăpere muriseră. Doar câţiva supravieţuiseră, majoritatea atât de traumatizaţi, încât nici nu-şi puteau aminti ce se întâmplase.

Mai bine de o sută de persoane muriseră.

Zeilor, preferam să dorm decât să fiu trează.

Cel puţin, atunci când dormeam, nu mă gândeam la ducele arzând acolo unde fusese tras în ţeapă. Nu mă gândeam la ochiul albastru al Dafinei sau la cum Loren încercase să se întoarcă după prietena ei, doar pentru a fi doborâtă. Nu-mi mai aminteam cum mă simţisem atunci când călcasem pe morţi şi pe muribunzi, fără să pot face nimic pentru ei. Măştile de vârcolaci nu-mi bântuiau somnul. Nici zâmbetul lui Vikter, nici faptul că îmi spusese că era mândru de mine. Adormită, nu mă gândeam la ultimele lui cuvinte, care fuseseră rugămintea de a fi iertat pentru că nu mă protejase. Şi nu-mi mai aminteam cum darul meu mă dezamăgise atunci când aveam cea mai mare nevoie de el.

Îmi doream să nu fi spus niciodată ce spusesem în acea

grădină.

Îmi doream... să nu fi mers la Ritual sau să nu fi mers la salcie. Dacă aş fi stat la mine în cameră, acolo unde îmi era locul, nu am fi fost prinşi în mijlocul asaltului. Atacul tot ar fi avut loc, oamenii tot ar fi murit, dar poate că Vikter ar mai fi fost cu mine.

Cu toate acestea, o voce mică dinlăuntrul meu îmi şoptea că din clipa în care ar fi aflat ce se întâmpla, Vikter ar fi ieşit la atac oricum, iar eu l-aş fi urmat. Moartea venise după el, şi aceeaşi voce îmi şoptea că moartea ar fi găsit o cale.

În zilele pe care mi le petrecusem amorţită nu mă putusem concentra asupra a ceea ce îi făcusem lui Lord Mazeen şi asupra felului în care asta mă făcea să mă simt.

Sau să *nu* mă simt.

Nu aveam nici o urmă de regret. Mi-am înfipt unghiile în palmă. Aş fi făcut-o din nou. Zeilor, îmi doream s-o pot face din nou, şi asta mă tulbura.

Cât fusesem inconştientă, nu mă gândisem la nimic, nu-mi păsase de nimic.

Însă acum eram trează şi nu mai aveam decât gândurile mele, durerea şi furia.

Voiam să-l găsesc pe fiecare Descendent în parte şi să-i fac ce-i făcusem lordului.

Încercasem asta, în cea de-a doua noapte, după ce mă trezisem. Îmi pusesem pelerina şi masca şi apucasem spada pe care Vikter mi-o dăduse cu mai mulţi ani înainte de pumnalul care se pierduse în haosul din noaptea Ritualului. Plănuiam să-i fac o vizită lui Agnes.

Ştiuse. Nimeni şi nimic nu-mi putea schimba părerea. Ştiuse, iar încercările ei de a mă avertiza fuseseră anemice. Sângele vărsat în acea noapte îi păta mâinile – sângele lui Vikter îi păta mâinile. Mentorul şi prietenul meu, care îi băuse cana de cacao şi o alinase. Ea ar fi putut opri ceea ce se petrecuse.

Hawke mă prinsese din urmă la jumătatea crângului şi mă târâse înapoi la castel. Când am ajuns, cufărul cu arme fusese scos din camera mea, iar intrarea servitorilor – blocată.

Aşa că stăteam. Şi aşteptam.

În fiecare seară, de când mă trezeam, aşteptam ca ducesa să mă cheme. Ca să fiu pedepsită. Pentru că făcusem ceva atât de rău, încât tot ce se petrecuse înainte pălea.

Ucisesem un Ascendent.

Fecioară sau nu, eram sigură că aşa ceva se pedepsea. Urma să fiu găsită nevrednică.

Un ciocănit mi-a atras atenţia, şi mi-am luat privirea de la fereastră. Uşa s-a deschis, iar înăuntru a păşit Hawke. A închis uşa după el. Era îmbrăcat cu uniforma de gardian, tot în negru, cu excepţia mantiei albe a Gărzii Regale.

Nimeni nu îl înlocuise încă pe Vikter. Nu ştiam de ce. Poate că, după ce văzuse de ce eram în stare, ducesa îşi dăduse seama că nu aveam nevoie de atât de multă protecţie. Însă îmi era destul de greu să mă apăr singură fără armele mele. Poate că era din cauză că pierdusem deja trei gardieni într-un an. Sau pentru că atât de mulţi muriseră în timpul atacului şi nu mai aveau oameni.

M-am încordat, ochi în ochi cu Hawke.

Lucrurile fuseseră ciudate între noi.

Nu eram sigură dacă din cauza a ceea ce se întâmplase în grădină şi apoi cu Vikter sau a ceea ce făcusem în salon, după moartea lui Vikter. Se putea să fi fost vorba despre toate acestea. Era tăcut în preajma mea, şi nu aveam idee ce simţea sau la ce se gândea. Darul îmi era ascuns după un zid atât de gros, încât nu putea suferi nici măcar o fisură.

Hawke stătea în dreptul uşii fără să spună nimic. Cu braţele încrucişate, se holba la mine. Făcuse asta de o mie de ori de când mă trezisem. Poate pentru că, atunci când încerca să-mi vorbească, eu doar mă holbam la el.

Şi probabil şi de aceea lucrurile erau ciudate între noi.

Am mijit ochii. Tăcerea se prelungea.

— Ce?

— Nimic.

— Atunci, de ce eşti aici? am întrebat.

— Am nevoie de un motiv?

— Da.

— Nu am.

— Mă verifici ca să te asiguri că n-am găsit o cale de ieşire din această cameră? l-am provocat.

— Ştiu că nu ai cum să ieşi din camera aceasta, Prinţeso.

— Nu-mi spune aşa! am răbufnit.

— Voi încerca să ţin cont de faptul că progresăm.

M-am încruntat.

— Progresăm cu ce?

— Cu tine, mi-a răspuns el. Nu eşti prea drăguţă, dar cel puţin vorbeşti. Asta înseamnă progres.

— Nu sunt rea! m-am răstit. Pur şi simplu, nu-mi place să mi se spună aşa.

— Aha, a murmurat el.

— În fine.

Mi-am luat ochii de la el, simţindu-mă... Nu ştiam cum mă simţeam. M-am foit, incomodată de ceva ce nu avea nimic de-a face cu piatra dură de sub tălpile mele.

Nu eram supărată pe Hawke. Eram doar nervoasă din cauza a... tot.

— Înţeleg, a zis el încetişor.

Când mi-am ridicat privirea, am văzut că se trăsese mai aproape, fără să-l aud. Acum, era la doar câţiva paşi de mine.

— Oare?

Am ridicat din sprâncene.

— Înţelegi?

Hawke s-a uitat intens la mine pentru o vreme, şi am simţit ceva diferit de furie şi de durere. Ruşinea m-a ars ca o otravă. Bineînţeles că Hawke ştia, cel puţin într-o oarecare

măsură. Oricum, probabil mai bine decât cei mai mulţi oameni.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce? Nu mai era urmă de asprime în tonul lui. Ţi-am mai spus asta atunci, după ce s-a petrecut totul, dar nu cred că m-ai auzit.

M-am gândit la senzaţia aceea vagă pe care o avusesem, cum că ar fi stat la căpătâiul meu.

— Ar fi trebuit să ţi-o repet mai devreme. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat. Vikter a fost un om bun. În ciuda ultimului nostru schimb de cuvinte, l-am respectat şi îmi pare rău că nu am putut să fac nimic.

M-am încordat ca un arc.

— Hawke…

— Nu ştiu dacă fiind acolo – aşa cum ar fi trebuit să fiu – aş fi putut schimba în vreun fel lucrurile, a continuat el, dar îmi pare rău că nu am fost. Că nu am putut face nimic atunci când am ajuns. Îmi pare rău…

— Nu ai pentru ce să-ţi ceri scuze. M-am ridicat de pe pervaz, cu încheieturile amorţite, pentru că stătusem nemişcată atât de mult timp. Nu te învinovăţesc pentru ce s-a întâmplat. Nu sunt supărată pe tine.

— Ştiu. S-a uitat peste creştetul meu, pe fereastră, spre Metereze. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că îmi doresc să fi putut face ceva pentru a împiedica ce s-a întâmplat.

— Sunt o mulţime de lucruri pe care şi eu mi-aş fi dorit să le fi făcut altfel, am recunoscut, privindu-mi mâinile. Dacă m-aş fi dus la mine în cameră…

— Dacă te-ai fi dus la tine în cameră, toate astea s-ar fi întâmplat oricum. Nu lua vina asupra ta. Într-o clipă, i-am simţit degetele sub bărbie. Mi-a ridicat privirea spre el. Nu eşti de vină pentru ce s-a întâmplat, Poppy. Nu ai nici o vină. Dacă e s-o luăm aşa, eu… Şi-a tăiat vorba cu un blestem murmurat. Nu lua asupra ta vina altora. Înţelegi?

Înţelegeam, însă asta nu schimba cu nimic lucrurile, aşa că

am zis:

— Zece.

S-a încruntat.

— Poftim?

— De zece ori mi-ai spus Poppy.

I s-a ridicat un colţ al gurii, şi i-a apărut o urmă de gropiţă în obraz.

— Îmi place să îţi spun aşa, dar mai mult îmi place să îţi spun Prinţeso.

— Sunt şocată!

Şi-a plecat capul.

— E în ordine, ştii asta?

— Ce anume?

— Să simţi tot ceea ce simţi! a zis el. Şi tot ce nu simţi.

Mi s-a tăiat răsuflarea, şi nu doar din cauza durerii. Era vorba despre ceva mai aerat, ceva mai cald. Faptul că ştia toate lucrurile acestea dovedea că fusese şi el, cumva, în situaţia în care mă aflam eu. Nu ştiu dacă eu m-am mişcat sau el, însă dintr-odată braţele mele erau strânse în jurul lui, iar el mă ţinea tot atât de strâns. Aveam obrazul lipit de pieptul lui, chiar sub inimă, iar atunci când şi-a lăsat bărbia pe creştetul meu, am răsuflat uşurată. Îmbrăţişarea aceea tandră nu avea să repare lumea. Durerea şi furia rămâneau acolo. Însă Hawke era atât de cald, iar îmbrăţişarea lui era... zeilor, îmi dădea speranţă, era ca o promisiune că ceea ce simţeam atunci nu era permanent.

Am stat aşa o vreme, apoi Hawke s-a tras şi mi-a dat la o parte şuviţele de păr de pe faţă, iar eu am tresărit, recunoscând mişcarea familiară.

— Am venit cu un scop totuşi. Ducesa vrea să stea de vorbă cu tine.

Am clipit. Aşadar, sosise timpul.

— Şi îmi spui abia acum?

— M-am gândit că ceea ce aveam să ne spunem unul altuia

era mult mai important.

— Nu cred că ducesa ar fi de acord cu asta. Expresia de pe chipul lui îmi spunea că nu prea îi păsa. E timpul să aflu cum voi fi pedepsită pentru… pentru ceea ce i-am făcut lordului, nu-i aşa?

Hawke s-a încruntat.

— Dacă m-aş fi gândit că ai putea fi pedepsită, nu te-aş mai fi dus la ea.

Am tresărit, surprinsă, dovadă că şi aceasta era încă o emoţie pe care o puteam simţi.

— Unde m-ai fi dus?

— Undeva departe de locul acesta, a zis el, iar eu l-am crezut.

Ar fi făcut ceea ce nimeni altcineva nu ar fi făcut… nici măcar Vikter.

— Eşti chemată pentru că au sosit veşti din capitală.

*

Mi s-a părut ciudat când Tawny a venit să mă ajute să-mi pun vălul, straniu să îl port după tot ce se întâmplase şi încă şi mai bizar să văd castelul la fel cum era înainte de atac. Totul era la fel, cu excepţia Sălii Mari. Aceasta fusese închisă, din câte puteam să-mi dau seama. O privire rapidă aruncată spre salonul în care murise Vikter mi-a arătat că uşa fusese înlocuită.

Asta era tot ce voiam să ştiu.

Ducesa era îmbrăcată în alb, la fel ca mine, dar, în vreme ce eu purtam straiele Fecioarei, ea purta culoarea doliului. Stătea la fostul birou al ducelui şi cerceta o bucată de hârtie. Nu era biroul care se afla în salonul privat al ducelui. Dacă ne-am fi întâlnit în acea încăpere, nu ştiam de ce aş fi fost în stare.

Încă nu-mi venea să cred cum fusese ucis ducele. Desigur, era doar o coincidenţă că biciul fusese arma crimei, însă, chiar

şi aşa, cumva mă rodea.

După ce uşa s-a închis în urma noastră, ducesa şi-a ridicat privirea. Arăta... diferit. Nu pentru că purta alb sau pentru că avea părul strâns bine la spate într-un coc simplu. Era altceva, nu-mi puteam da bine seama ce. În încăpere mai erau două persoane: comandantul şi un gardian regal.

I-a alunecat privirea asupra mea, şi m-am întrebat dacă îşi putea da seama că îmi lăsasem părul despletit pe sub văl.

— Sper că eşti bine. A făcut o pauză. Sau, cel puţin, mai bine decât ultima oară când te-am văzut.

— Sunt bine.

Nu mi se părea nici că mint, dar nici că spun adevărul.

— Bun. Te rog, ia loc!

A arătat spre bancă, iar eu am făcut ce mi-a cerut.

Tawny s-a aşezat lângă mine, dar Hawke a rămas la stânga mea, în picioare. M-am străduit să nu mă gândesc că locul lui Vikter era alături de noi.

— S-au întâmplat multe cât timp tu... te-ai odihnit, a spus ducesa. Regina şi regele au fost înştiinţaţi despre evenimentele recente.

A bătut cu degetul ei lung în foaie.

Mesajul fusese trimis probabil printr-un porumbel călător în capitală, dar la noi un mesaj regal nu putea ajunge decât adus de un hăitaş. Călărise probabil zi şi noapte şi schimbase mai mulţi cai. De obicei, aveai nevoie de mai multe săptămâni ca să străbaţi această distanţă.

— După tentativa de răpire şi atacul de la Ritual, consideră că nu mai eşti în siguranţă aici, a anunţat ducesa. Te-au chemat înapoi în Carsodonia.

Ştiam că asta avea să urmeze. Încă de la încercarea de răpire, mă împăcasem cu ideea că era foarte probabil ca regina să mă cheme în capitală şi ştiam că asta putea însemna că urma să am Ascensiunea mai devreme. Poate că de aceea nu eram surprinsă, deşi asta nu explica lipsa panicii şi a fricii.

Nu simţeam decât… resemnare. Poate şi o urmă de uşurare, pentru că acel castel era ultimul loc în care îmi doream să fiu şi nu mă gândeam la ce s-ar fi putut întâmpla atunci când aş fi ajuns în capitală. Nici măcar nu mă gândeam că urma să îl revăd pe Ian. Mai simţeam însă ceva: confuzie.

— Îmi pare rău, mi-am dat drumul la gură. Cum de nu sunt pedepsită?

Hawke s-a întors spre mine, şi, deşi nu l-am privit, am ştiut că avea probabil pe chip aceeaşi expresie pe care ar fi avut-o Vikter.

Ducesa a rămas tăcută pentru o bună bucată de timp, apoi a spus:

— Presupun că te referi la Lord Mazeen.

Stomacul mi s-a făcut ghem. Am încuviinţat din cap.

Ducesa şi-a lăsat capul într-o parte.

— Crezi că ar trebui să fii pedepsită?

Am dat să răspund aşa cum aş fi făcut-o cu două săptămâni înainte de atac, pe vremea când încercam din răsputeri să fiu ce începeam să cred că nu fusesem niciodată menită să fiu.

— Nu cred că pot să răspund la această întrebare.

— De ce nu?

Curiozitatea i se citea pe chip.

— Pentru că… există o istorie în spate. M-am mulţumit să spun asta, conştientă de faptul că Tawny se foise ca să-şi lipească piciorul de al meu. Am respirat adânc. Ştiu că *ar trebui* să fiu pedepsită.

— Ar trebui! a aprobat ea. Lordul a fost un Ascendent, unul dintre cei dintâi.

Hawke radia tensiune. L-am simţit cum se trage aproape inobservabil spre mine.

— L-ai tăiat în bucăţele aşa cum ar tăia un măcelar o bucată de carne, a continuat.

Ar fi trebuit să simt groază sau dezgust – orice altceva, dar

nu valul de mulţumire care mă cuprinsese.

— Dar sunt sigură că ai avut motivele tale.

Am rămas cu gura căscată.

Ducesa s-a aplecat şi a apucat o pană.

— Îl ştiam pe Bran de mulţi, foarte mulţi ani şi sunt puţine lucruri legate de... personalitatea lui pe care să nu le cunosc. Am sperat că avea să fie mai înţelept, având în vedere ce eşti. Se pare că m-am înşelat.

M-am aplecat spre ea.

— Tu ai...?

— În locul tău, n-aş pune această întrebare! m-a întrerupt, cu ochii aţintiţi asupra mea. Nu ţi-ar plăcea răspunsul meu, nici nu l-ai înţelege. Nici nu m-aş aştepta să înţelegi. Ia asta ca pe o lecţie valoroasă de viaţă, Penellaphe. Unele adevăruri nu fac decât să ruineze ceea ce nu spulberă. Adevărul nu eliberează întotdeauna. Doar un prost care a fost hrănit cu linguriţa cu minciuni întreaga viaţă crede asta.

Respirând greoi, am închis gura şi m-am lăsat pe spate. Ştia. Ştiuse dintotdeauna ce făceau lordul şi ducele. Poate nu ce făceau cu exactitate, dar ştiuse. Mi-am înfipt degetele în poalele rochiei.

— Tu eşti Fecioara. De aceea nu vei fi pedepsită. Fii recunoscătoare şi nu mai pomeni despre asta. I s-a zbătut un muşchi sub ochi. Şi fă-ţi o favoare. Nu-ţi mai pierde nici o clipă gândindu-te la ei. Eu ştiu că n-o voi face.

Am privit-o uluită. Degetele încleştate pe toc i s-au destins încet. Dacă ducele mă trata aşa cum o făcuse, de ce aş fi presupus că se purta diferit cu soţia lui? Până la urmă, nu-i văzusem niciodată purtându-se tandru unul cu celălalt, şi asta depăşea natura inerent rece a Ascendenţilor. Nu-i văzusem niciodată atingându-se. Faptul că erai Ascendent nu însemna că nu puteai fi abuzat.

Mi-am coborât privirea şi am încuviinţat din cap.

— Când... când trebuie să plec spre capitală?

— Mâine-dimineaţă! a răspuns ea. Vei pleca la răsăritul soarelui.

Capitolul douăzeci şi opt

— Nu o las pe Tawny aici, i-am declarat lui Hawke. În nici un caz.

— Nu vine cu noi. Ochii de chihlimbar îi aruncau scântei. Îmi pare rău, dar nu.

Nu trecuseră mai mult de treizeci de minute de când ne întorseserăm în camera mea, după ce părăsisem biroul ducesei. Aveam şi public. Tawny era şi ea de faţă. La fel şi comandantul, însă mie mi se părea că ei nu se aflau nici măcar în aceeaşi clădire.

Eu şi Hawke ne certam deja de zece minute.

— Bine că nu eşti tu cel care decide! am punctat, întorcându-mă spre comandant. Am nevoie de...

— Îmi pare rău, Fecioară, dar eu nu voi merge cu voi. Comandantul Jansen a făcut un pas în faţă. Va fi vorba de un grup mic, iar Hawke este gardianul tău personal. El preia comanda.

— Cum e cu putinţă ca el să preia comanda? aproape am ţipat. Nici măcar nu mi-a fost gardian prea mult timp.

— Dar el este gardianul tău regal.

Adevărul acelor cuvinte ameninţa să răscolească amintiri dureroase, aşa că m-am răsucit spre Hawke şi am făcut singurul lucru complet imatur la care mă puteam gândi. Mi-am vărsat năduful asupra lui.

— Tu chiar te aştepţi să o las aici? Unde Descendenţii ucid oameni în stânga şi în dreapta?

— Tu te aştepţi să o scot în afara Meterezelor?

Tawny a păşit în faţă.

— Dacă îmi permiteţi...

— Da! am exclamat. Mă scoţi pe *mine* în afara

Meterezelor!

— Exact. Şi doar o mână de gardieni pot să te escorteze. Cu toţii se vor concentra ca tu să fii în siguranţă. Nu ea.

— Eu pot…

— Ştiu că poţi să te aperi singură. Toată lumea care se află în această încăpere ştie asta, crede-mă, dar acum ieşim, Prinţeso. Ieşim în afara Meterezelor. Ştii drumul pe care va trebui să-l urmăm? Va trebui să trecem prin Ţinuturile Pustii şi prin Pădurea Sângerie.

Am simţit un gol în stomac.

— Ştiu.

— Şi vom trece şi prin zone în care trăiesc mulţi Descendenţi. Nu va fi un voiaj de plăcere, şi n-am de gând să-ţi risc siguranţa! a încheiat, uitându-se urât la mine.

Dus era acel Hawke care mă ţinuse în braţe cu atâta tandreţe cu doar câteva ore în urmă. În locul lui era…

În locul lui era un gardian regal de care Vikter ar fi fost mândru. Gândul nu m-a durut. În acea clipă, Hawke nu îmi era prieten şi nici… ce o mai fi fost el pentru mine. Era un gardian regal a cărui datorie era să mă ţină în viaţă şi să mă ducă în siguranţă la regină şi la rege.

Şi-a plecat bărbia, cu ochii aţintiţi la ai mei.

— Dacă am lua-o pe Tawny cu noi, ar fi ca şi cum am folosi-o ca momeală pentru Temuţi.

Am căscat gura la el.

— Acesta a fost, poate, cel mai absurd lucru pe care l-ai spus vreodată.

— Nu mai absurd decât faptul că tu stai aici şi te cerţi cu mine! mi-a întors-o el.

Mi-am ridicat mâinile revoltată.

— Asta sună ca şi cum tu ai avea o problemă, nu eu!

A strâns din dinţi, cu ochii aţintiţi în jos, asupra mea, apoi a râs scurt şi s-a întors spre Tawny.

— Ştiu că vrei să-i fii alături. Înţeleg asta, însă nu vom avea

o caravană obişnuită. Nu vom avea zeci de gardieni şi nu vom sta la cele mai frumoase hanuri. Ne vom mişca repede, şi este foarte posibil ca incidentul de la Ritual să se repete.

M-am întors şi eu spre Tawny, dar, înainte să apuc să vorbesc, ea a spus:

— Ştiu. Înţeleg. A trecut în faţa noastră. Apreciez că vrei să vin cu tine, Poppy, dar nu pot.

Dacă m-ai fi atins cu un fulg în acea clipă, aş fi căzut la pământ.

— Tu... nu vrei să vii?

Fusese atât de entuziasmată că avea să vadă capitala.

Dar dacă eu părăseam castelul însemna că devenea liberă să facă ce voia, cel puţin în cea mai mare parte a timpului. Mi-am lipit strâns buzele.

— Vreau. Foarte mult. S-a oprit în faţa mea şi mi-a strâns mâinile. Şi sper că mă crezi, însă ideea de a ieşi astfel mă înspăimântă.

Eu... voiam să o cred.

Şi-a dus mâinile noastre împreunate la piept.

— Şi ceea ce a spus Hawke este adevărat. Atât de mulţi gardieni au... nu mai sunt. Iar cei care merg cu voi nu se vor putea concentra asupra mea. Eu nu ştiu să mă lupt. Nu ca tine. Eu nu aş putea să fac ce ai făcut tu.

Ce făcusem? Se referea la faptul că mă apărasem sau... la ceea ce îi făcusem lordului?

— Nu pot să merg, a şoptit.

Am închis ochii şi am tras aer în piept. Avea dreptate. La fel şi Hawke. Ar fi fost iresponsabil şi ilogic ca Tawny să meargă cu noi. Era adevărat că îmi era teamă să o las într-un oraş aflat sub ameninţare, dar şi că... mă temeam să las în urmă tot ceea ce-mi era familiar.

Se întâmplaseră atât de multe lucruri. Suferisem atâtea pierderi. Nici nu mai aveam puterea să mă gândesc la faptul că Ascensiunea putea să fie mutată mai devreme sau că zeii m-ar

fi putut găsi nevrednică. Totul era în mişcare, totul se schimba, iar Tawny era... era ultima legătură cu trecutul.

Dacă nu aveam s-o mai văd vreodată?

Am respirat tremurat. Nu puteam să gândesc aşa. Nu puteam să o las pe Tawny să creadă asta. Am deschis ochii.

— Ai dreptate.

I-au apărut lacrimi în ochi.

— Urăsc faptul că am dreptate.

— Slavă cerului că se află o persoană raţională în această cameră! a mormăit Hawke.

M-am uitat urât la el.

— Nu te-a întrebat nimeni nimic pe tine.

Comandantul Jansen a fluierat uşor în barbă.

— S-a făcut, atunci, Prinţeso! A rânjit văzându-mă cum îi dau drumul lui Tawny la mână şi mă îndrept spre el. A luat-o spre uşă, dar apoi s-a oprit. Şi, chiar dacă nu m-ai întrebat, trebuie să adaug ceva. Fă-ţi un bagaj mic! Şi nici nu te deranja să iei afurisitul de văl. Nu vei avea nevoie de el.

*

Cu ochii închişi şi cu bărbia ridicată spre soarele de la răsărit, m-am desfătat cu aerul rece al dimineţii care îmi săruta obrajii şi fruntea. Eram afară, lângă pereţii negri ai Meterezelor. Poate era un lucru neînsemnat, dar trecuseră ani buni de când soarele şi vântul îmi atinseseră întreaga faţă. Pielea îmi vibra plăcut şi nici măcar motivul care se afla în spatele acestui moment frumos nu reuşea să strice nimic.

Vălul ar fi fost o ţintă prea evidentă pe durata călătoriei noastre prin Carsodonia. Cel mai bun mod de a-i evita pe Descendenţi şi pe Cel Întunecat era să ne asigurăm că nimeni dintre cei cu care interacţionăm nu aveau să bănuiască cine eram. De aceea grupul nostru se strânsese în preajma Meterezelor, iar eu purtam o pelerină simplă, maro, şi un

pulover gros pe dedesubt, dimpreună cu singura mea pereche de pantaloni şi singurele mele ghete. Nu ştiam ce aveau să zică oamenii văzându-mă, însă în mod sigur nu s-ar fi gândit la Fecioară.

De aceea îmi şi luasem rămas-bun de la Tawny la mine în cameră. Cei câţiva servitori care mişunau prin castel ar fi putut să o recunoască pe Tawny şi să îşi dea seama cine eram, iar Hawke nu ignora faptul că încă ar fi putut exista Descendenţi printre cei care serveau la curte.

Şi din această cauză mi-a fost şi mai greu să-mi iau rămas-bun de la ea. Ar fi putut să se întâmple orice până când urma să mi se alăture în capitală, iar eu nu aveam să ştiu nimic până când cineva mi-ar fi spus. Neajutorarea îmi făcuse stomacul ghem. Nu puteam face nimic în această privinţă. Puteam doar să *sper* că urma să o revăd. Puteam să *am încredere* că aveam să o revăd.

Dar nu aveam de gând să mă rog.

Zeii nu-mi răspunseseră niciodată la rugăciuni.

Şi nu mi se părea corect să le mai cer ceva când eu… eu nu mai puteam să neg ceea ce bănuise Vikter.

Îmi doream să fiu găsită nevrednică.

Am oftat, concentrându-mă asupra senzaţiei pe care mi-o dădea adierea vântului care îmi ridica şuviţele de păr de pe frunte şi tâmple.

Ducesa nu venise să îşi ia rămas-bun.

Nu eram surprinsă. Şi nici nu mă mai durea. Nu eram nici măcar dezamăgită şi nu eram sigură dacă acesta era un lucru bun sau rău.

— Arăţi relaxată.

Am deschis ochii când i-am auzit vocea lui Hawke şi, când m-am întors spre el şi l-am văzut, aproape că mi-am dorit să nu-i fi deschis.

Hawke, care venise cu un cal negru, nu mai era îmbrăcat ca un gardian. Purta pantaloni de un maro-închis, care-i

scoteau în evidenţă picioarele lungi şi puternice. Avea o tunică groasă cu mâneci lungi, potrivită pentru vremea rece, şi o pelerină tivită cu blană. În lumina soarelui, părul lui avea culoarea penelor de corb.

Reuşea cumva să arate şi mai fermecător îmbrăcat ca un om de rând.

Şi se uita la mine, cu o sprânceană ridicată, în timp ce eu... ei bine, eu căscam gura la el.

Mi s-au aprins obrajii.

— E plăcut.

— Ca aerul să-ţi atingă chipul? m-a întrebat, bănuind ce voiam să spun.

Am încuviinţat din cap.

— Îmi închipui!

Privirea i-a alunecat peste trăsăturile mele.

— Prefer, cu siguranţă, această versiune a ta.

Mi-am muşcat buza şi mi-am întins mâna ca să mângâi calul.

— E frumos. Are un nume?

— Mi s-a spus că Setti.

Am zâmbit.

— Poartă numele calului lui Theon?

Setti şi-a plecat capul, cerşind şi alte mângâieri.

— Şi are o sarcină importantă de dus!

— Asta aşa este! a răspuns Hawke. Presupun că nu ştii să călăreşti.

Am clătinat din cap.

— Nu am mai urcat pe un cal de când... Zâmbetul mi-a devenit mai larg. Zeilor, de acum trei ani. Eu şi Tawny ne-am strecurat la grajduri şi am reuşit să ne suim pe unul înainte să ne prindă Vikter. Zâmbetul mi-a pălit, iar eu mi-am lăsat mâna în jos şi am făcut un pas înapoi. Aşa că nu, nu ştiu să călăresc.

— Asta va fi interesant! Hawke a făcut o pauză. Şi o adevărată tortură, de vreme ce vei călări alături de mine.

Am tresărit şi mi-am îndreptat privirea spre el.

— Şi de ce e asta interesant? Şi o tortură?

Un zâmbet cu jumătate de gură. Gropiţa şi-a făcut apariţia.

— În afară de faptul că îmi va permite să te supraveghez foarte îndeaproape? Foloseşte-ţi imaginaţia, Prinţeso!

Imaginaţie aveam din plin.

— Asta-i nepotrivit, i-am spus.

— Este?

Şi-a plecat capul.

— Aici, afară, nu mai eşti Fecioara. Eşti Poppy, fără văl şi fără alte poveri.

I-am întâlnit privirea şi, datorită valului de uşurare şi nerăbdare pe care l-am simţit, am ştiut că, sub lespedea de durere şi furie, trăiau şi alte emoţii.

— Şi cum rămâne cu momentul în care voi ajunge în capitală? Atunci, voi redeveni Fecioara.

— Dar asta nu se va întâmpla nici azi, nici mâine! a zis el, întorcându-se spre sacii prinşi de şaua calului. Ţi-am adus ceva.

Am aşteptat, întrebându-mă ce ar putea să fie, de vreme ce eu nu avusesem voie să-mi împachetez decât lenjerie şi două tunici tricotate.

Hawke a deschis unul dintre săculeţii de piele şi a scos dinăuntru ceva învelit într-o cârpă, pe care a despăturit-o în timp ce se întorcea spre mine.

Inima mi s-a oprit în piept şi apoi a început să bată mai tare când am văzut ce ţinea în mână şi am recunoscut mânerul de culoarea fildeşului şi lama neagră-rubinie.

— Pumnalul meu! Am simţit că mă înec. Credeam… credeam că l-am pierdut.

— L-am găsit mai târziu în acea noapte. Nu am vrut să ţi-l dau atunci pentru că mă temeam că aveai să îl foloseşti şi să încerci să fugi, dar vei avea nevoie de el în această călătorie.

Faptul că se asigura că urma să fiu echipată în cazul în care

avea să fie nevoie să mă apăr singură însemna foarte mult pentru mine. Dar ideea că găsise pumnalul şi că îl păstrase bine pentru mine…

— Nu ştiu ce să spun. Am tuşit, rămasă fără suflu, în timp ce el mi-l întindea. În clipa în care degetele mele s-au strâns în jurul mânerului, am putut să respir din nou. Vikter mi l-a dat atunci când am împlinit 16 ani. Este preferatul meu.

— Este o armă frumoasă.

Nodul pe care îl aveam în gât s-a dus. Nu am reuşit decât să încuviinţez din cap şi am pus pumnalul în teacă, apoi l-am prins la coapsa dreaptă. Mi-a luat ceva până am putut din nou să vorbesc.

— Mulţumesc!

Hawke nu mi-a răspuns. Atunci când mi-am ridicat privirea, am văzut că se apropia de noi un mic grup. Doi bărbaţi necunoscuţi călare şi încă şase în urma lor se îndreptau spre noi.

I-am recunoscut imediat pe doi dintre gardieni. Jucasem cărţi cu ei la Perla Roşie. Phillips şi, parcă, Airrick. Dacă mă recunoscuseră, nu au trădat acest lucru atunci când m-au salutat, înclinând scurt din cap, fără să mă privească în ochi.

Am devenit foarte conştientă de cicatricile mele, dar am rezistat pornirii de a le atinge sau de a mă întoarce, ca să le ascund.

Eram surprinsă să-i văd pe bărbaţi, ştiind că nu erau hăitaşi, dar am presupus că nu avuseseră pe cine să trimită. Mă bucuram să-l văd pe Phillips. El era unul dintre cei care dăduseră piept cu Temuţii de nenumărate ori şi supravieţuise.

— Au ajuns însoţitorii, a murmurat Hawke, apoi a început să facă prezentările cu voce tare. A turuit numele, pe care nu le-am recunoscut neapărat, în afară de ale celor doi, dar, la sfârşit, unul dintre ele mi-a răscolit amintirile. El este Kieran. A venit din capitală odată cu mine şi cunoaşte drumul pe care trebuie să-l urmăm.

Era gardianul care bătuse la uşă în noaptea de la Perla Roşie. Era un fel de reuniune, mi-am zis, văzându-i în sfârşit chipul. Părea să fie cam de aceeaşi vârstă cu Hawke. Avea părul tuns scurt şi ochii într-o nuanţă rară de albastru pal, care îmi amintea de un cer iernatic, în contrast cu pielea sa bej, caldă, care mă trimitea cu gândul la Tawny.

— O plăcere să te cunoaştem! a zis Kieran, în timp ce se urca pe calul lui.

— Asemenea! am murmurat.

Observasem că avea acelaşi accent ca Hawke, pe care încă nu puteam să-l identific cu precizie.

Kieran şi-a îndreptat privirea spre Hawke. Trăsăturile chipului său erau ascuţite şi mai mult decât plăcute privirii.

— Trebuie să ne punem în mişcare dacă vrem să traversăm câmpiile până la lăsarea nopţii.

Hawke s-a întors spre mine.

— Eşti gata?

Am aruncat o privire spre vest, spre centrul Masadoniei. Castelul Teerman se înălţa deasupra Cartierului de Jos şi a Citadelei, o clădire masivă din piatră şi sticlă, un loc de care se legau multe amintiri frumoase şi coşmaruri. Acolo, undeva, se aflau Tawny şi ducesa, care lua în stăpânire conducerea oraşului. Undeva, acolo, prezentul meu devenise trecut. M-am întors spre Metereze. Şi acolo, undeva, mă aştepta viitorul.

Capitolul douăzeci şi nouă

După câteva ore de mers prin Ţinuturile Pustii, nu mai trebuia să fac apel la imaginaţie ca să ştiu ce voise să spună Hawke atunci când zisese că aveam să călăresc alături de el.

Între trupurile noastre era extrem de puţin spaţiu. La început, după ce porţile grele ale Meterezelor se închiseseră în spatele nostru şi ne luaserăm torţele, lucrurile nu fuseseră chiar aşa. Conştientă că bărbaţii care călătoreau cu noi ştiau

cine sunt, am stat dreaptă şi am încercat cu disperare să ignor braţul cu care Hawke mă ţinea de talie, însă ritmul era dur. Nu mergeam la galop, dar, pentru că nu eram obişnuită să călăresc, poziţia aceea ţeapănă a devenit rapid deranjantă şi dureroasă. Fiecare oră care trecea mă aducea mai aproape de Hawke, până când am sfârşit cu spatele lipit de pieptul lui şi cu şoldurile încadrate de coapsele lui. Gluga de la pelerină mi-a alunecat la un moment dat, şi am lăsat-o căzută, în parte pentru că-mi doream să simt vântul pe faţă. Şi în parte pentru că puteam să simt respiraţia caldă a lui Hawke pe obraji de fiecare dată când se apleca să-mi vorbească.

Avusesem dreptate. Pentru o Fecioară, era cu totul inacceptabil. Or, cel puţin felul în care mă simţeam în braţele lui era nepotrivit pentru o Fecioară.

Dar, după o vreme, m-am relaxat şi am început să mă bucur de senzaţiile pe care le trăiam, ştiind că, atunci când aveam să ajungem la destinaţie, toate acestea aveau să ia sfârşit, indiferent de cât de priceput se credea Hawke la escapade.

Lucrurile aveau să fie diferite în capitală.

Am privit ţinutul pustiu. Mai demult, acolo fuseseră ferme şi hanuri la care oamenii se puteau opri ca să se odihnească. Dar acum, nu se mai vedeau decât iarbă cât puteai cuprinde cu privirea, copaci frânţi şi răsuciţi şi buruieni înalte care se căţărau peste ruine de case şi taverne.

De fiecare dată când treceam pe lângă vreuna, eram convinsă că era bântuită.

Temuţii distruseseră câmpiile, pătând cu sânge pământurile care fuseseră fertile cândva, măcelărindu-i pe toţi cei care încercaseră să se stabilească în afara Meterezelor.

Şi atât de aproape de Pădurea Sângerie.

Mi-am ţinut ochii aţintiţi spre orizont, ca să văd primele frânturi de pădure, şi m-am străduit să nu mă gândesc că soarele cobora şi nici la locul în care aveam să fim la lăsarea

nopţii.

Hawke s-a mişcat şi, cumva, şi-a strecurat braţul pe sub pelerina mea. Mi-am simţit buzele arse. Calul încetinise. Palma lui Hawke era lipită de şoldul meu şi, deşi puloverul de lână şi materialul pantalonilor stăteau între pielea mea şi a lui, greutatea acelei mâini era ca de foc.

— Eşti bine? m-a întrebat el.

Respiraţia lui mi-a mângâiat obrazul.

— Nu prea pot să-mi simt picioarele! am recunoscut.

A chicotit.

— Te vei obişnui în câteva zile.

— Grozav! am zis şi am tras adânc aer în piept.

I-am simţit mâna mişcându-i-se pe deasupra şoldului meu şi am strâns mai tare de şa.

— Eşti sigură că ai mâncat suficient?

Ronţăisem brânzeturi şi alune pe drum, şi, chiar dacă de obicei aş fi servit un prânz copios până la acea oră, nu eram prea sigură cum aş fi putut mânca zdruncinată de cal. Am încuviinţat din cap, observând că Kieran şi Phillips, care erau în faţă, încetiniseră şi ei. Vorbiseră între ei tot drumul, însă, cum erau prea departe, nu auzisem nici un cuvânt.

— Ne oprim? am întrebat.

— Nu.

M-am încruntat.

— Atunci de ce încetinim?

— E vorba despre drum...

Airrick, care era la stânga noastră, s-a oprit, iar eu am zâmbit. Ştiam că era cât pe ce să-mi spună *Fecioară*. Lucru pe care îl făcuse de nenumărate ori în ultimele ore, până când Hawke îl ameninţase că urma să-l arunce jos de pe cal dacă avea să îmi mai spună aşa o singură dată. Din fericire, de data asta se oprise la timp.

— Drumul nu mai este drept de acum încolo, este traversat şi de un izvor, şi este greu de văzut din cauza buruienilor

uriaşe.

— Şi asta nu e tot! a adăugat Hawke, încă mângâindu-mă pe deasupra puloverului.

— Nu?

— Îl vezi pe Luddie? Hawke se referea la unul dintre hăitaşii care călăreau la dreapta noastră. Nu spusese prea multe de când plecasem. E atent la guzgani.

M-am crispat. Guzganii nu erau nişte rozătoare obişnuite. Se zvonea că sunt mari cât un porc mistreţ şi că sunt nişte animale cu adevărat coşmareşti.

— Credeam că au dispărut.

— Sunt singurul lucru pe care Temuţii nu vor să-l mănânce.

Şi asta era grăitor. M-am cutremurat.

— Câţi crezi că sunt?

— Nu ştiu.

Hawke mi-a strâns mai tare talia şi mi-a lăsat impresia că, de fapt, ştia.

M-am întors spre Airrick.

El şi-a ferit privirea.

— Ştii câţi sunt, Airrick?

— A, păi, ştiu că înainte erau mai mulţi! a zis el, aruncându-i o privire neliniştită lui Hawke. Şi-a întors imediat ochii la drum. Nu erau o problemă pe vremuri, ştii? Sau cel puţin asta mi-a spus bunicul când eram băiat. El a trăit în aceste ţinuturi. A fost unul dintre cei din urmă.

— Serios?

Airrick a încuviinţat din cap.

— Cultiva porumb şi roşii, fasole şi cartofi. I-a apărut o urmă de zâmbet pe buze. Îmi spunea că guzganii erau doar un mic necaz.

— Nu-mi pot închipui că nişte şobolani care cântăresc câteva zeci de kilograme ar putea fi doar un mic necaz.

— Păi, trăiau prin gunoaie şi le era lor mai teamă de

oameni decât oamenilor de ei, a explicat Airrick.

Eram convinsă că eu aş fi fost oricum speriată, fie că lăsau oamenii în pace, fie că nu.

— Dar, cum toată lumea s-a mutat, şi-au pierdut...

— Sursa de hrană? am încheiat eu.

Airrick a încuviinţat din cap, cu ochii spre linia orizontului.

— Acum, consideră mâncare orice le iese în cale.

— Inclusiv pe noi.

Speram din suflet că Luddie avea o vedere perfectă şi un al şaselea simţ când venea vorba despre guzgani.

— Mi-ai stârnit curiozitatea, a comentat Hawke în timp ce Setti o lua înainte.

— Spui asta adesea.

— E ceva legat de tine.

Mi-am permis să zâmbesc, pentru că nimeni nu se uita la noi şi pentru că îmi doream să o fac.

— Acum, cu ce ţi-am mai stârnit curiozitatea?

— Cu ce *nu*? Nu îţi este frică de Descendenţi sau de Temuţi, dar tremuri ca o pisicuţă speriată doar când auzi de guzgani.

— Temuţii şi Descendenţii nu ţopăie în patru labe şi nu au blană.

— Ei bine, guzganii nu ţopăie! mi-a dat el replica. Aleargă, la fel de repede ca un câine de vânătoare cu ochii pe pradă.

M-a trecut încă un fior.

— Nu mă ajuţi deloc.

Hawke a râs.

— Ştii ce mi-ar plăcea la nebunie acum?

— Să nu mai discutăm despre şobolani gigantici care mănâncă oameni?

Hawke m-a strâns mai tare, şi am simţit un gol în piept.

— În afară de asta.

Am pufnit.

— Te rog să bagi mâna în sacul din stânga ta. Ai grijă însă! Ţine-te de hăţuri!

— N-o să cad.

M-am ţinut însă şi m-am întins după sac.

— Aha.

L-am ignorat şi am băgat mâna înăuntru. Am dat de ceva moale, din piele. M-am încruntat şi am apucat obiectul respectiv, după care l-am tras afară. În clipa în care am văzut coperta roşie, am tresărit şi am aruncat jurnalul înapoi în sac.

— O, zeilor!

M-am îndreptat, cu ochii cât cepele.

Hawke a izbucnit în râs. Kieran, care era în faţă, şi-a întors capul spre noi. Putea oare să vadă cât de roşie eram?

— Nu-mi vine să cred!

M-am răsucit şi, pentru o clipă, m-am pierdut din cauza gropiţei din obrazul lui drept. Cea din obrazul stâng începea şi ea să se arate. Dar apoi mi-am adus aminte ce se afla în sac.

— Cum de-ai găsit cartea asta?

— Cum am găsit jurnalul picant al domniţei Willa Colyns? Am eu metodele mele.

— Care?

Ultima oară când îl văzusem era ascuns sub perna mea, şi, după câte se întâmplaseră, nici nu-mi trecuse prin minte că cineva ar fi putut să-l găsească şi să-şi pună întrebări în privinţa lui. O mulţime de întrebări.

— N-am să-ţi spun niciodată!

I-am tras un ghiont, iar el a replicat:

— Atât de violentă!

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu-mi citeşti din el?

— Nu. În nici un caz.

— Poate că îţi voi citi eu mai târziu.

Asta era şi mai rău.

— Nu-i nevoie.

— Eşti sigură?

— Absolut.

I-am simţit râsul delicat pe gât.

— Până unde ai ajuns, Prinţeso?

Am strâns din buze şi apoi am oftat.

— Aproape l-am terminat.

— Va trebui să-mi povesteşti tot ce se întâmplă.

Asta era puţin probabil. Nu-mi venea să cred că, nu doar că găsise afurisita aceea de carte, dar o mai şi luase cu noi. Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut lua, el pusese mâna pe acel jurnal.

Înainte să-mi dau bine seama de ceea ce se întâmpla, am simţit colţurile buzelor ridicându-mi-se. Am zâmbit şi apoi am izbucnit în râs. Atunci când i-am simţit din nou braţul strângându-mi mijlocul, m-am relaxat şi m-am sprijinit de el.

Hawke... îmi stârnea curiozitatea.

Apoi am mărit ritmul. Mi se părea că ne întreceam cu luna. Şi nu trebuia să privesc în faţă ca să ştiu că pierdeam cursa.

Apoi, am văzut-o.

Sângele mi-a îngheţat în vene la prima urmă de roşu. Curând, s-a ridicat în faţa ochilor noştri. O mare de stacojiu, care se întindea cât vedeai cu ochii.

Ajunsesem la Pădurea Sângerie.

Caii ne purtau înainte, deşi instinctul îmi spunea că nu era bine. Nu-mi puteam lua ochii de la pădure, chiar dacă ştiam că era genul de privelişte care avea să-mi bântuie visele mulţi, mulţi ani după aceea. Nu o văzusem niciodată de aproape, pentru că venisem în Masadonia pe un alt drum, care ar fi adăugat câteva zile călătoriei noastre. Ceea ce aveam în faţa ochilor era o masă diformă de roşu şi o nuanţă mai închisă, care îmi amintea de sângele uscat. Am simţit că, sub copitele cailor, drumul devenise mai pietros. S-a auzit ceva trosnind. O ramură? Am dat să mă uit în jos...

— Nu! mi-a ordonat Hawke. Nu te uita!

N-am putut să mă abţin.

Mi s-a întors stomacul pe dos. Pământul era acoperit cu oase albite de soare. Cranii care aparţinuseră căprioarelor şi altor animale mai mici. Iepuri, poate? Erau şi oase mai lungi, prea lungi ca să fi fost ale vreunui animal, şi...

Am tras aer în piept şi mi-am ferit privirea.

— Oasele acelea... Am înghiţit un nod. Nu sunt toate oase de animale, nu-i aşa?

— Nu sunt.

Mi-am întins mâna după braţul care mă ţinea de mijloc. L-am strâns bine.

— Sunt oasele unor Temuţi morţi?

Dacă nu se hrăneau, Temuţii se veştejeau treptat, până când nu mai rămâneau decât oasele din ei.

— O parte.

M-a trecut un fior.

— Ţi-am spus să nu te uiţi.

— Ştiu.

Dar nu putusem să nu o fac.

Tot aşa cum nu puteam să închid ochii. Frunzişul roşu strălucea în lumina soarelui la apus, şi părea că un milion de frunze captaseră mici bălţi de sânge. Era o privelişte pe cât de îngrozitoare, pe atât de derutant de frumoasă.

Caii au încetinit. Iapa lui Airrick a cotit-o, scuturându-şi capul, deşi el trăgea de hăţuri ca să o facă să înainteze. Şi am mers mai departe, cu inima tremurându-mi în piept în faţa crengilor care se întindeau spre noi, cu frunzele foşnind mătăsos, ademenindu-ne parcă să înaintăm.

Temperatura a scăzut din clipa în care am trecut pe sub primele ramuri. Soarele la apus nu putea să pătrundă aproape deloc prin frunzişul des. Am privit în sus cu pielea de găină. Unele dintre ramuri atârnau atât de jos, încât m-am gândit că aş putea să mă întind şi să ating una dintre frunzele care aveau aceeaşi formă ca frunzele de arţar. Nu am făcut-o însă.

Nici unul dintre noi nu vorbea. Păşeam în rând, doi câte doi, urmând poteca bătătorită. Toată lumea stătea cu ochii larg deschişi. De vreme ce nu se mai auzeau trosnituri, m-am simţit mai în siguranţă şi am privit în jos.

— Nu sunt frunze, am zis.

— Poftim?

Hawke s-a aplecat spre mine, cu glasul şoptit.

Am cercetat pământul din ce în ce mai întunecat al pădurii.

— Nu sunt frunze pe pământ. Doar iarbă. Cum e cu putinţă?

— Locul acesta nu se supune legilor naturii, a răspuns Phillips.

— Asta e puţin spus! a adăugat Airrick, privind în jur.

Hawke s-a tras înapoi în şa.

— Va trebui să ne oprim curând. Caii trebuie să se odihnească.

Am simţit o apăsare în piept şi l-am strâns şi mai tare pe Hawke de braţ. Ştiam că începusem să-i las urme, însă nu puteam să-i dau drumul.

Am respirat greoi, iar pe gură mi-a ieşit abur.

Am mai mers o oră şi apoi, când nu mai rămăseseră decât câteva raze argintii din lumina lunii, Hawke a făcut semn grupului. Caii au încetinit la pas, iar în cele din urmă s-au oprit, fornăind din greu.

— Mi se pare că este un loc destul de bun, prin comparaţie cu altele, pentru a ne ridica tabăra! a comentat Hawke.

Mi-a venit să râd, dar nu era nimic de râs în ceea ce aveam să facem.

Urma să ne petrecem noaptea acolo, în Pădurea Sângerie, unde Temuţii îşi aveau sălaşul.

Capitolul treizeci

Nu ştiam să-mi mai fi fost vreodată atât de frig.

Sacul de dormit, întins pe pământ, nu împiedica deloc răcoarea să pătrundă până la mine, iar pătura, oricât de deasă ar fi fost blana, nu făcea faţă aerului îngheţat. Îmi simţeam degetele ca nişte ţurţuri de gheaţă în mănuşi şi, oricât aş fi tremurat, nu reuşeam să mă încălzesc.

Îmi închipuiam că temperatura coborâse sub zero pe timpul nopţii şi că, dacă ar fi plouat în Pădurea Sângerie, picăturile s-ar fi transformat în fulgi de zăpadă.

În ultimele douăzeci de minute, încercasem să mă conving să adorm. Pentru că, dacă nu aş mai fi fost trează, nu mi-aş mai fi făcut griji că aveam să mă transform într-un bloc de gheaţă. Dar, de câte ori adia vântul sau foşnea iarba, îmi duceam mâna la pumnalul pe care îl dosisem sub sacul pe care-l foloseam drept pernă. Având în vedere frigul, posibilitatea apariţiei unor guzgani şi ameninţarea Temuţilor, mi se părea că nu aveam să pun geană pe geană în acea noapte. Nu-mi închipuiam cum ar fi putut să doarmă ceilalţi. În timpul cinei noastre rapide şi tăcute, abia putusem să înghit câţiva dumicaţi.

Patru gardieni dormeau. Ceilalţi patru stăteau de pază la câţiva metri, fiecare în câte un colţ al taberei. Hawke, care discutase cu unul dintre ei, se îndrepta spre mine. O mică parte din mine îşi zicea că ar fi trebuit să mă prefac adormită, dar aveam sentimentul că şi-ar fi dat seama.

S-a oprit în faţa mea şi a îngenuncheat.

— Îţi este frig.

— Mi-e bine! am murmurat, cu dinţii clănţănind.

O clipă mai târziu, i-am simţit degetele fără mănuşi mângâindu-mi obrazul. M-am încordat.

— Pardon. Îngheţi de frig.

— Mă voi încălzi! am zis, cu speranţă. În cele din urmă.

Şi-a lăsat mâna în jos.

— Tu nu eşti obişnuită cu temperaturi atât de scăzute, Poppy.

— Şi tu eşti?

— N-ai idee cu câte lucruri sunt eu obişnuit.

Asta era adevărat. M-am uitat intens la mâna lui, întunecată ca o umbră. Chiar dacă avea palmele aspre şi pline de bătături, degetele îi erau lungi şi graţioase. Degete care ar fi trebuit să fie ale unui artist, nu ale unui gardian.

Nu ale unui ucigaş.

Hawke s-a ridicat şi, pentru o clipă, am crezut că avea să li se alăture celorlalţi, ca să stea de pază. Dar nu a făcut-o.

Am ţinut cât am putut de strâns în jurul meu pătura aspră şi l-am privit scoţându-şi pătura lui din sac, apoi punându-şi sacul pe pământ. Fără să scoată un cuvânt, a păşit peste mine, ca şi cum n-aş fi fost decât un buştean. Înainte să apuc să respir, era întins în spatele meu.

Mi-am întors capul.

— Ce faci?

— Mă asigur că nu vei muri îngheţată. Şi-a despăturit blana şi şi-a aruncat-o peste picioare. Dacă ai muri, nu aş fi un gardian prea bun.

— Nu o să mor îngheţată.

Inima a început să-mi bată cu putere în piept. Era suficient de aproape încât, dacă m-aş fi întors pe spate, umărul meu i-ar fi atins umărul.

— Atragi toţi Temuţii de prin împrejurimi cu clănţănitul tău.

S-a întors pe o parte, cu faţa la spatele meu.

— Nu poţi să dormi lângă mine! am şuierat.

— Nu fac asta.

A apucat un colţ de pătură şi l-a trecut, dimpreună cu *braţul lui*, peste mine.

Şi-a lăsat greutatea pe mijlocul meu, lăsându-mă fără reacţie pentru câteva clipe.

— Şi asta ce este, atunci?

— Dorm *cu* tine.

Am căscat ochii.

— Cum e asta diferit?

— Este foarte diferit.

Respiraţia lui caldă mi-a mângâiat obrazul, făcându-mi pulsul să încetinească şi apoi să o ia la goană.

M-am holbat în întuneric, concentrată cu trup şi suflet asupra braţului pe care îl avea trecut în jurul meu.

— Nu poţi să dormi cu mine, Hawke.

— Nu pot să te las să îngheţi sau să te îmbolnăveşti. E prea periculos să aprindem un foc şi, doar dacă nu vrei să chem pe altcineva să doarmă cu tine, nu prea văd ce alte opţiuni avem.

— Nu vreau ca altcineva să doarmă cu mine.

— Ştiam deja asta! a răspuns el, uşor îngâmfat.

Mi s-au aprins obrajii.

— Nu vreau să doarmă *nimeni* cu mine.

Mi-a căutat privirea în întuneric, şi următoarele cuvinte le-a rostit pe un ton şi mai jos.

— Ştiu că ai coşmaruri, Poppy, şi ştiu că pot fi destul de urâte. Vikter m-a avertizat în privinţa lor.

Tristeţea mi-a străpuns ruşinea înainte să apuce să se închege bine, zdrobind-o.

— Da?

Aveam glasul aspru, răguşit.

— Da.

Mi-am strâns ochii în faţa durerii care mă ardea. Bineînţeles că Vikter îi spusese lui Hawke. Probabil din prima noapte în care Hawke fusese numit să mă vegheze. Ştiam în adâncul sufletului că o făcuse pentru binele meu, nu pentru al lui Hawke. O făcuse pentru ca Hawke să nu reacţioneze într-un fel care mi-ar fi adus ruşine sau m-ar fi neliniştit.

Vikter era... Zeilor, îmi era dor de el.

— Vreau să fiu aproape în caz că vei avea vreun coşmar, a continuat el.

Am făcut ochii mari.

— Dacă ţipi...

Nu era nevoie să încheie. Dacă ţipam, aş fi atras Temuţii din împrejurimi.

— Aşa că, te rog, relaxează-te şi încearcă să te odihneşti. Avem o zi lungă şi grea în faţă – asta dacă nu vrem să petrecem două nopţi în Pădurea Sângerie.

Mi-au venit pe buze o mie de cuvinte prin care să-l refuz, dar adevărul era că îmi era frig, şi, dacă urma să am un coşmar, aveam nevoie de cineva prin preajmă care să mă oprească înainte să urlu din toţi rărunchii. Şi căldura lui Hawke... căldura trupului său începuse deja să se transfere spre pătura înfăşurată în jurul nostru şi să-mi pătrundă prin piele, până la oase.

Şi, până la urmă, nu făcea decât să doarmă *lângă* mine. Sau să doarmă *cu* mine, cum zisese el. Nici unul dintre aceste lucruri nu era interzis.

Şi nu era ca şi cum nu făcuserăm deja lucruri pe care *ar fi trebuit* să le refuz sau să le evit.

Prin comparaţie cu noaptea de la Perla Roşie şi cu cea a Ritualului, aceasta era una foarte castă, chiar dacă acum nu mai tremuram din cauza frigului, ci din cu totul alte motive.

— Culcă-te, Poppy! m-a îndemnat.

Am pufnit pe cât de demonstrativ am putut şi mi-am pus capul înapoi pe sac. Am tresărit. Materialul se răcise semnificativ cât îmi ţinusem capul ridicat. Am rămas cu privirea aţintită în faţă, la umbra vagă a unuia dintre gardienii care stătea sub lumina lunii. Am închis ochii şi, imediat, toată concentrarea mi s-a canalizat asupra locului în care trupul lui Hawke îl atingea pe al meu.

Braţul lui Hawke era strâns aproape cu totul în jurul mijlocului meu, însă mâna lui nu mă atingea. Rămăsese probabil în spaţiul din faţa mea. Era surprinzător de... decent din partea lui. Îşi rezemase pieptul de spatele meu şi, de fiecare dată când respira, se lipea cu totul de mine.

Singurele sunete care se auzeau, în afară de cel al inimii mele – pe care mă întrebam dacă o simţea bătând –, erau foşnetul vântului care trecea printre frunze, amintindu-mi de sunetul pe care îl scot oasele uscate atunci când sunt frecate unele de altele, şi respiraţia uşoară a cailor.

Oare Hawke adormise deja? Dacă dormea, aveam să mă supăr rău.

— Asta e cu totul nepotrivit! am mormăit.

Chicotul cu care mi-a răspuns m-a atins în toate punctele sensibile – în sens rău, dar şi bun.

— Mai nepotrivit decât faptul că te-ai prefăcut că eşti o cu totul altă persoană la Perla Roşie?

Mi-am închis gura atât de repede şi cu atâta convingere încât mă miram că nu-mi fisurasem un molar.

— Sau mai nepotrivită decât noaptea Ritualului, când m-ai lăsat să...

— Taci! am şuierat.

— Nu am terminat. Şi-a lipit pieptul de spatele meu. Cum rămâne cu noaptea în care te-ai furişat afară din castel ca să te baţi cu Temuţii pe Metereze? Sau cu jurnalul acela...

— Am prins ideea, Hawke. Poţi să te opreşti acum?

— Tu eşti cea care a început.

— De fapt, nu, nu am început eu.

— Cum? A râs uşurel. Tu ai spus, citez: „Asta este sălbatic, greţos, irefutabil...”

— Ai învăţat ce-i acela un adjectiv azi? Pentru că eu nu am spus nimic din toate astea.

Hawke a oftat.

— Îmi pare rău.

Nu aş fi zis că îi părea.

— Nu mi-am dat seama că ne-am întors în acel punct în care trebuie să ne prefacem că nu am făcut toate celelalte lucruri nepotrivite! a comentat el. Nu că aş fi surprins. Până la urmă, tu eşti pura, neîntinata şi neatinsa Fecioară. Aleasa.

Of, zeilor…

— Care se păstrează pentru un soţ de viţă nobilă. Care, apropo, *nu* va fi pur, neîntinat şi neatins…

M-am tras ca să-i dau un cot, însă, cum uitasem că eram înfăşurată în pătură, n-am reuşit decât să mă dezvelesc şi să mă expun aerului rece.

Hawke a râs.

— Te urăsc!

M-am foit, încercând să mă împăturesc la loc.

— Vezi tu, tocmai asta-i problema. Nu mă urăşti.

Nu ştiam ce să răspund.

— Ştii ce cred eu?

— Nu. Şi nu vreau să ştiu.

M-a ignorat.

— Cred că mă placi.

M-am încruntat şi mi-am îndreptat privirea spre micul luminiş.

— Suficient de mult încât să te comporţi *extrem de nepotrivit* în preajma mea.

O pauză.

— Cu nenumărate ocazii.

— Zeilor, încep să cred că aş prefera să mor îngheţată.

— Ah, da. Ne prefacem că nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Tot uit.

— Doar pentru că nu aduc vorba despre asta din cinci în cinci minute nu înseamnă că mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.

— Dar e atât de distractiv să aduci aminte de asta din cinci în cinci minute.

Mi-a venit să râd, aşa că mi-am ridicat marginea păturii peste bărbie.

— Nu mă prefac nicicum că nu s-a întâmplat nimic, am recunoscut şoptit. Doar că…

— Doar că nu ar fi trebuit să se întâmple?

Nu voiam să spun asta. Simţeam că, odată ce aş fi zis-o, nu mai puteam să schimb nimic.

— Doar că eu n-ar trebui... să fac nimic din toate astea. Ştii şi tu. Eu sunt Fecioara.

Hawke a rămas tăcut pentru o vreme.

— Şi tu ce părere ai, cu adevărat, despre asta, Poppy?

După ce am încercat de câteva ori să-i dau un răspuns fals, am închis ochii şi i-am spus în schimb adevărul:

— Nu vreau. Nu vreau să fiu dată zeilor şi, după aceea, dacă va mai exista un *după*, nu vreau să fiu căsătorită cu o persoană pe care nu o cunosc, care probabil...

— Probabil ce?

Avea o voce blândă, alinătoare chiar. Am înghiţit un nod.

— Care va fi probabil... Am oftat. Ştii cum sunt cei de viţă nobilă. Frumuseţea este preţuită, iar defectele, ei bine, sunt inacceptabile. Am simţit în cele din urmă că mi s-au încălzit obrajii. Cuvintele aveau gust de cenuşă. După Ascensiune, sunt sigură că cel cu care mă va căsători regina va fi la fel.

Hawke a rămas tăcut pentru o vreme, iar eu m-am simţit atât de recunoscătoare pentru asta, încât aproape că m-am rostogolit ca să-l îmbrăţişez. Nimic din ce ar fi putut spune nu ar fi putut face mărturisirea mea mai puţin umilitoare.

— Ducele Teerman a fost un dobitoc, a zis el. Şi mă bucur că e mort.

Am izbucnit în râs, şocată, atât de tare, încât l-am văzut pe gardianul care făcea de pază oprindu-se.

— O, zeilor, am zis prea tare!

— Nu-i nimic.

Suna ca şi cum ar fi zâmbit. Rânjind sub pătură, am zis:

— Ducele a fost, cu siguranţă, cum ai zis, dar... chiar dacă nu aş fi avut aceste cicatrice, tot nu aş fi fost entuziasmată. Nu ştiu cum a făcut-o Ian. Abia o cunoştea pe cea care i-a devenit soţie, dar eu cred... cred că nu este fericit. Nu vorbeşte niciodată despre ea, şi asta e trist, pentru că părinţii noştri s-au

iubit. Ar fi trebuit să aibă şi el parte de asta.

Şi eu ar fi trebuit să am parte de asta. Fecioară sau nu.

— Am auzit că mama ta a refuzat să facă Ascensiunea.

— Este adevărat. Tatăl meu a fost cel dintâi fiu. Era bogat, dar nu a fost ales. Mama era una dintre doamnele de onoare de la curte atunci când s-au întâlnit. A fost un accident. Tatăl lui – bunicul meu – era apropiat de regele Jalara. Tatăl meu l-a însoţit o dată la castel şi atunci a văzut-o pe mama. Din câte spun ei, a fost dragoste la prima vedere. Zâmbetul mi s-a ofilit pe buze. Ştiu că sună caraghios, dar eu cred. Se poate întâmpla – cel puţin pentru unii.

— Nu este caraghios. Dragostea la prima vedere chiar există.

M-am încruntat uşor. Vocea îi sunase straniu. Nu-mi puteam explica de ce, dar m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva şi el văzuse pe cineva şi apoi se îndrăgostise după doar o conversaţie. Mi-am amintit că recunoscuse că fusese cândva îndrăgostit.

Am simţit o arsură în piept.

— De aceea ai mers la Perla Roşie? Căutai iubire?

— Nu cred că cineva a mers acolo vreodată în căutarea iubirii.

— Nu ştii niciodată peste ce vei da acolo. A rămas tăcut o vreme. Tu ce ai găsit, Poppy?

Întrebarea lui era mătăsoasă, aproape... seducătoare.

— Viaţă.

— Viaţă?

Am închis din nou ochii.

— Vreau doar să trăiesc, înainte de Ascensiune. Înainte de ceea ce se întâmpla *în timpul* Ascensiunii. Sunt atâtea lucruri pe care nu le-am trăit încă. Tu ştii asta. Nu am mers acolo căutând ceva anume. Voiam doar să trăiesc...

— Viaţă! a răspuns el. Înţeleg.

— Serios? Oare?

Credeam că nici măcar Tawny nu înţelegea.

— Da. Toţi cei din jurul tău pot să facă practic orice îşi doresc, dar tu eşti încătuşată de nişte reguli arhaice.

— Vrei să spui că legile zeilor sunt arhaice?

— Tu ai zis-o, nu eu.

Am strâmbat din nas.

— Nu am înţeles niciodată de ce lucrurile sunt aşa cum sunt.

Am deschis ochii.

— Totul doar pentru că m-am născut cum m-am născut.

— Zeii te-au ales chiar dinainte să te naşti.

L-am simţit mai aproape, de parcă, dacă nu am fi fost înveliţi în pături, aş fi putut să îi simt respiraţia pe gât.

— Totul doar pentru că ai fost „născută la sânul zeilor, protejată din pântec, acoperită de văl de la naştere”.

— Da, am şoptit, deschizându-mi ochii. Uneori, mi-aş dori... Mi-aş dori să fiu...

— Ce?

Altcineva. Nu Fecioara. Să gândesc asta era una, dar să o spun cu voce tare era altceva. Aproape recunoscusem aceste gânduri în faţa lui Vikter, însă doar atât.

Era timpul să schimb subiectul.

— Nu contează. Nu dorm bine. Acesta este încă unul dintre motivele pentru care mă aflam la Perla Roşie.

— Coşmaruri?

— Uneori. Alteori, mintea mea pur şi simplu... nu vrea să se oprească. Derulează iar şi iar aceleaşi episoade.

Tremurul mi se mai potolise puţin.

— Şi care sunt aceste episoade?

Întrebarea m-a luat pe nepregătite. Nimeni, în afară de Tawny – nici măcar Vikter –, nu mă întrebase asta. Ian ar fi făcut-o, dacă mi-ar fi fost alături.

— În ultimul timp, sunt gândurile legate de Ascensiune.

— Îmi închipui că eşti entuziasmată să-i întâlneşti pe zei.

Am grohăit ca un purceluş.

— Departe de mine sentimentul acesta. Sunt, de fapt, îngrozită…

Am tras aer în piept, şocată că recunoscusem asta cu voce tare.

— E în ordine, a zis el, spre uluiala mea. Nu ştiu prea multe despre zei şi despre Ascensiune, dar şi eu aş fi îngrozit să-i întâlnesc.

— Tu? am întrebat şi mai uluită. Îngrozit?

— Fie că îţi vine să crezi, fie că nu, unele lucruri mă sperie chiar şi pe mine. Secretele care învăluie ritualul Ascensiunii sunt unul dintre aceste lucruri. Ai avut dreptate în acea zi, când erai la preoteasă. Este atât de similar cu ceea ce fac Temuţii. Ce fac însă mai precis pentru a opri îmbătrânirea, pentru a împiedica bolile timp de ceea ce în ochii unui muritor pare o eternitate?

Stomacul mi s-a făcut ghem.

— Zeii. Binecuvântarea lor. Zeii se arată în timpul Ascensiunii. Doar privindu-i eşti transformat! am explicat, dar cuvintele îmi sunau seci.

— Înseamnă că sunt o privelişte nemaivăzută.

Dacă glasul meu părea sec, el avea un ton arid ca pământul din Ţinuturile Pustii.

— Sunt surprins.

— De?

— Tine. Pieptul lui mi-a atins din nou spatele atunci când a respirat adânc. Nu eşti deloc aşa cum mă aşteptam să fii.

Nu eram.

Cei mai mulţi ar fi fost entuziasmaţi să-i întâlnească pe zei şi să aibă şansa de a deveni un Ascendent. Ian fusese entuziasmat, la fel cum erau Tawny şi toţi cavalerii şi doamnele de onoare. Eu şi mama eram singurele diferite în această privinţă. Nu în sensul că eram unice sau speciale. Ci într-un mod care ne făcea… să ne fie greu să fim cine eram, chiar dacă

din motive foarte diferite.
Am clătinat din cap.
— Ar trebui să dorm. Şi tu la fel.
— Soarele trebuie să răsară, dar tu nu vei adormi prea curând. Eşti mai încordată ca un arc.
— Ei bine, faptul că dorm pe pământ, în frigul din Pădurea Sângerie, aşteptând ca vreun Temut să apară şi să-mi sfâşie beregata sau ca un guzgan să-mi mănânce faţa, nu-i tocmai relaxant.
— Nici un Temut nu va ajunge până la tine. Şi nici un guzgan.
— Ştiu. Am pumnalul la căpătâi.
— Bineînţeles!
Am zâmbit în întuneric.
— Fac pariu că pot să te relaxez suficient încât să adormi ca şi cum te-ai afla pe un nor pufos, încălzită de razele soarelui.
Am pufnit din nou şi mi-am dat ochii peste cap.
— Te îndoieşti?
— Nu există nimeni şi nimic pe lume care ar putea face ca asta să se întâmple.
— Sunt atât de multe lucruri pe care nu le ştii.
Am mijit ochii.
— Poate că asta este adevărat, dar de un lucru sunt şi eu sigură.
— Greşeşti, şi pot să ţi-o demonstrez.
— În fine! am oftat.
— Pot, şi, la sfârşit, chiar înainte să adormi cu un zâmbet pe faţă, îmi vei mulţumi.
— Mă îndoiesc! am zis, dorindu-mi, de fapt, să poată...
I-am simţit brusc mâna pe abdomen şi am tresărit.
Mi-am întors imediat capul.
— Ce faci?
— Te ajut să te relaxezi.
Nu mi-am putut da seama decât de faptul că avea capul

plecat.

— Cum mă ajută asta să mă relaxez?

— Aşteaptă, şi am să-ţi arăt.

Am dat să-i spun că nu era nevoie să-mi demonstreze nimic, dar apoi a început să-şi mişte încet mâna, în cercuri. Am închis gura. Reuşise cumva să-şi strecoare mâna pe sub pătură, sub pelerină şi sub pulover, până la maioul subţire de dedesubt. Îşi mişca degetele circular, formând mai întâi cercuri mici, strânse, apoi arcade largi, până când mâna i-a ajuns până la coaste. Nu făcea decât să-mi maseze abdomenul, dar pentru mine era ceva nou şi diferit, şi simţeam că... era ceva mai mult de atât. Mâna îi lăsa în urmă o senzaţie caldă şi mă făcea să tremur uşor.

— Nu cred că asta mă ajută să mă relaxez.

— Te-ar ajuta dacă nu ai mai sta atât de încordată.

Brusc, şi-a plecat capul, şi buzele lui mi-au atins gâtul.

— Întinde-te, Poppy!

Am făcut ce mi-a spus doar pentru că avusese gura atât de aproape de a mea.

— Când faci ce îţi spun, mi se pare că vor cădea stelele de pe cer. S-a lăsat şi el în jos şi mi-a şoptit chiar deasupra urechii: Aş vrea să imortalizez cumva acest moment.

— Ei, acum, îmi vine să-mi ridic din nou capul.

— De ce nu sunt surprins? Mâna i-a alunecat şi mai jos. Dar, dacă ai face-o, atunci nu ai afla ce am plănuit. Şi, dacă ştiu şi eu ceva despre tine, asta e că eşti curioasă.

Corpul meu i-a răspuns încălzindu-se sub atingerea lui. Am aruncat o privire agitată spre paznici.

— Nu cred... nu cred că ar trebui să facem asta.

— Asta?

Degetele i-au trecut pe deasupra taliei pantalonilor mei, făcându-mă să tresar.

— Am o întrebare bună pentru tine. De ce ai mers la Perla Roşie, Poppy? De ce m-ai lăsat să te sărut sub salcie?

Am vrut să răspund, dar buzele lui mi-au alunecat pe obraz, şi am rămas fără cuvinte.

— Te-ai dus acolo ca să trăieşti. Nu asta ai spus tu? M-ai lăsat să te atrag în acea cameră goală pentru că voiai să ştii ce este viaţa. M-ai lăsat să te sărut sub salcie pentru că ai vrut să simţi. Nu-i nimic greşit în asta. Chiar nimic. Şi-a lipit din nou buzele de obrazul meu, înfiorându-mi tot corpul. De ce nu poate fi seara asta la fel?

Am închis ochii pentru o clipă şi apoi i-am deschis repede, aţintiţi asupra gardianului.

— Lasă-mă să-ţi arăt puţin din ceea ce ai pierdut pentru că nu te-ai întors la Perla Roşie.

— Gardienii, am şoptit.

Nu am rămas indiferentă faţă de faptul că grija mea erau gardienii, nu zeii. Nici legile. Nici ceea ce eram.

— Nimeni nu poate să vadă ce fac.

Şi-a trecut mâna între coapsele mele, şi am tresărit. Brusc, pantalonii pe care îi aveam pe mine nu mi se mai păreau chiar atât de groşi.

— Dar noi ştim că ei sunt acolo.

Abia mai puteam să respir din cauza senzaţiilor care-mi apăsau pieptul şi nu mă lăsau să respir.

— Ei nu bănuiesc nimic. Nu au idee că mâna mea e între picioarele tale.

Vocea lui suna ca o şoaptă caldă. M-a tras spre el, şi am dat drumul tot aerului care mi se blocase în piept. Eram acum cuibărită la pieptul lui.

— Nu au nici o idee că te ating.

Şi apoi, a început să mă atingă, trecându-şi degetele în lungul tivului pantalonilor. M-a cuprins un val de căldură. Mi-am lăsat privirea în jos, oarecum aşteptându-mă să văd ce face.

Nu am văzut nimic în întuneric.

Dar am simţit tot.

Cum ajunsesem în acea situaţie? Nu prea puteam să-mi

dau seama şi nici nu eram sigură că voiam. Gustasem puţin din această experienţă şi acum nu mi se mai părea corect doar să gust. Nu asta însemna, până la urmă, să trăieşti? Nu doar să guşti şi să ciuguleşti din când în când. Însemna să muşti cu poftă şi să te desfeţi atunci când puteai.

Iar eu voiam să simt cât mai mult, mai ales după ce atâta vreme nu simţisem decât durere şi furie. Acum, acestea erau uitate.

În curând, urma să fiu în capitală, şi era foarte posibil ca Ascensiunea mea să aibă loc mai repede decât mă aşteptam. Iar dacă aveam să mă întorc după aceea, ştiam fără urmă de îndoială că acela alături de care aveam să sfârşesc nu ar fi putut să mă facă să simt nici jumătate din ce reuşea Hawke – fie că era vorba despre iritare şi furie, râsete şi veselie sau despre acea... plăcere intensă, care mă consuma.

Hawke se juca în continuare cu cusătura pantalonilor, apăsând suficient încât să-i simt atingerea din cap până în vârful picioarelor. Fiecare părticică a trupului meu devenise hipersensibilă.

Cum se gândise el că asta avea să mă ajute să dorm?

Eram extrem de trează acum, cu pulsul accelerat şi inima bubuind în piept, în timp ce el mă atingea într-un fel care mă făcea să simt fiori de plăcere.

Şi-a trecut palma prin dreptul şliţului şi apoi mi-a mângâiat abdomenul descoperit. Degetele lui s-au oprit pe o porţiune care vibra şi au început să se mişte încet în cercuri precise.

— Fac pariu că deja te-ai relaxat complet.

Vocea lui îmi suna moale şi decadent la ureche.

— Să încerc să văd dacă este aşa?

Am tremurat, pe jumătate de teamă că nu avea să o facă.

Pe jumătate pentru că ar fi putut să o facă.

Atingerea degetelor lui, materialul aspru lipit de pielea mea... şi cuvintele lui... Of, zeilor, cuvintele lui erau dulci ca

păcatul, şi nu voiam ca nimic din ceea ce simţeam să aibă sfârşit.

— Ţi-ar plăcea asta? m-a întrebat el, şi mi-am mişcat şoldurile instinctiv, căutându-i atingerea. A scos un sunet jos, aprobator, atât de crud şi de primitiv. Voi face mai mult de atât.

Cu ochii întredeschişi, am urmărit umbra nu foarte îndepărtată a unuia dintre gardienii care patrulau în perimetrul nordic al taberei. Pielea şi carnea îmi ardeau cu o flacără interzisă. Mi-am mişcat din nou şoldurile. De această dată, nu a mai fost o mişcare involuntară. Am făcut-o cu bună-ştiinţă, răspunzând atingerilor lui. M-am desfătat cu plăcerea dureroasă care a urmat.

Nu ar fi trebuit să permit lucrurile acestea. Nici măcar în intimitatea camerei mele şi cu atât mai puţin undeva unde cineva s-ar fi putut întoarce oricând spre noi. Mi-am închipuit că, dacă gardienii s-ar fi uitat cu puţin mai multă atenţie, şi-ar fi dat imediat seama că se întâmpla ceva. Eram aproape convinsă că cel care se afla cel mai aproape de noi, cel pe care îl urmărisem cu privirea, era Kieran. Părea la fel de alert ca Hawke.

Făceam ceva rău.

Dar cum putea fi rău... dacă mă făcea să mă simt atât de bine? Mă transformasem într-o fiinţă de foc lichid doar sub atingerea mâinii lui cu degete lungi şi graţioase.

— Simţi ce fac, Poppy?

Am încuviinţat din cap.

— Închipuie-ţi cum ar fi să-mi simţi degetele direct pe piele, fără nici o barieră între noi.

Am tremurat.

— Aş face asta.

A apăsat puţin mai tare, şi trupul meu i-a răspuns.

— Te-aş pătrunde, Poppy. Te-aş gusta. Fac pariu că eşti la fel de dulce ca mierea.

O, zeilor…

Mi-am muşcat buza şi am dat drumul la pătură. Apoi, m-am întins şi mi-am aşezat palma pe fruntea lui. S-a oprit. A aşteptat. Fără cuvinte, mi-am ridicat bazinul, în timp ce unghiile mi se înfigeau în pielea lui. Dorinţa începea să devină insuportabilă.

— Da, a şoptit el. Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa?

— Da, am murmurat, forţând cuvântul să-mi părăsească buzele.

A început să-şi mişte din nou degetele. Aproape am strigat.

— Aş mai adăuga un deget, cred că ai fi pregătită pentru mai mult.

Respiram sacadat. Îi simţeam tendoanele îndoindu-i-se sub mâna mea şi îmi mişcam şoldurile în acelaşi ritm cu mişcările lui circulare.

— Ai răspunde la fel cum o faci acum.

O recunoşteam, fără ruşine. I-am apucat braţul şi m-am lipit de mâna lui, urmărind vibraţiile care continuau să crească în interiorul meu.

— Dar nu vom face asta acum. Nu putem. Pentru că, dacă *o* parte din mine ajunge în tine, va trebui apoi să fiu *cu totul* în interiorul tău, şi eu vreau să aud fiecare sunet pe care îl vei scoate atunci când se va întâmpla asta.

Înainte să apuc să mă simt dezamăgită, înainte să reuşesc să înţeleg promisiunea mătăsoasă din cuvintele lui, şi-a mişcat mâna în josul abdomenului meu şi a atins acel punct care era centrul trupului meu. Mişcările lui au încetat să mai fie încete. Ştia foarte bine ce făcea cu toată acea energie şi tensiune inexplicabilă pe care le simţeam. Hawke a ajuns cumva sub mine, trecându-şi celălalt braţ pe după umerii mei. M-a lipit de el, şi am ajuns să ne mişcăm împreună, cuprinşi de patimă. Gemetele abia înăbuşite îmi alunecau de pe buze. Mă simţeam prinsă, strânsă între mâna şi trupul lui puternic, de neclintit. Ceva… ceva se întâmpla. Era ceea ce-mi promiseseră săruturile

şi atingerile lui fugare. Dintr-odată, trupul mi-a devenit la fel de încordat ca un arc îndreptat spre ţintă, şi mi-am deschis buzele cu o secundă înainte ca Hawke să îşi apese palma deasupra gurii mele, amuţind oftatul pe care nu aş fi putut să îl suprim. I-am simţit gura fierbinte pe gât – buzele, dinţii. O ascuţime păcătoasă...

Tensiunea a explodat. Eu am explodat. Plăcerea s-a revărsat asupra mea, brusc, intens. Mă simţeam de parcă stătusem pe marginea unei prăpastii şi acum fusesem împinsă în hău. Şi am căzut, cutremurată de valurile de plăcere, şi am continuat să cad până când Hawke a încetinit şi apoi s-a oprit. Nu eram sigură cât timp se scursese, nici când şi-a luat mâna de pe coapsele mele sau când şi-a ridicat palma de pe gura mea. După ce inima a început să îşi mai încetinească goana nebună, i-am simţit mâna în jurul taliei şi braţul strâns sub umerii mei, ţinându-mi trupul moale aproape de el.

M-am gândit că poate ar trebui să spun ceva... dar ce? *Mulţumesc* nu mi se părea potrivit. M-am gândit că nu era corect că el îmi oferise aşa ceva, iar eu nu-i dădusem nimic în schimb. În plus, mi-am zis că ar trebui să verific dacă Kieran sau vreunul dintre ceilalţi gardieni nu cumva observase ce făcuse Hawke – ce *făcusem* la adăpostul întunericului –, dar nu-mi puteam ţine ochii deschişi. Nu puteam să scot cuvintele.

— Ştiu că nu vei recunoaşte niciodată, a zis Hawke, pe un ton răguşit, jos. Dar amândoi ştim foarte bine că am avut dreptate.

Am zâmbit uşor, somnoroasă.

Avusese dreptate.

Din nou.

Capitolul treizeci şi unu

Când m-am trezit, chiar înainte de răsărit, nu mi-a venit să cred cât de liniştită şi de profund dormisem. Nu mă simţeam

de parcă aş fi dormit întinsă pe pământul dur, ci în cel mai pufos pat.

Nu-mi închipuiam că m-aş fi trezit singură dacă nu aş fi auzit sunetele conversaţiei şoptite de lângă mine.

— Am ajuns mai departe decât credeam, l-am auzit pe Hawke spunând, cu voce joasă. Ar trebui să intrăm în Trei Râuri înainte de lăsarea serii.

— Nu putem înnopta acolo! a venit răspunsul. Am recunoscut vocea lui Kieran. Ştii asta.

În Trei Râuri avuseseră loc multe atacuri de ale Descendenţilor, aşa că avea sens. Am clipit. I-am văzut prin lumina gri, stând la mică depărtare de mine. M-am înroşit când ochii mi s-au oprit asupra lui Hawke. Nu-i vedeam prea mult din faţă, însă gândurile mele se îndreptau spre ceea ce făcuserăm.

— Ştiu.

Hawke îşi ţinea braţele încrucişate.

— Dacă reuşim să facem un popas în Trei Râuri, am putea călări toată noaptea apoi şi am ajunge în New Heaven până dimineaţa.

— Eşti pregătit pentru asta? a întrebat Kieran, şi eu m-am încruntat.

— De ce n-aş fi? a replicat Hawke.

— Tu crezi că nu am observat ce se întâmplă?

Inima mi-a bubuit în piept. Imediat, mi l-am amintit pe Kieran patrulând în timp ce Hawke îmi şoptea la ureche toate acele cuvinte indecente, păcătoase. Ne văzuse oare?

Zeilor. Pielea mi-a luat foc şi a început să dogorească, însă, pe lângă faptul că eram ruşinată, am fost surprinsă să-mi dau seama că nu aveam nici un regret. Nu aş fi renunţat la nici o secundă din ceea ce simţisem.

Hawke nu a zis nimic, şi mintea mea a derulat imediat cel mai rău dintre scenariile posibile. Oare Hawke regreta? Ceea ce făcusem nu era interzis doar pentru mine. Chiar dacă nu

cunoşteam regulile exacte pe care trebuia să le urmeze un gardian regal, eram destul de sigură că ceea ce făcuse Hawke, ceea ce făcuserăm împreună nu era genul de lucru pe care comandantul l-ar fi trecut cu vederea.

Însă Hawke ştiuse asta, cu siguranţă.

Aşa cum şi eu ştiusem. Şi, cu toate acestea, nu mă oprisem.

— Adu-ţi aminte care este misiunea ta, a punctat Kieran, când a văzut că Hawke nu răspunde. Kieran l-a privit apoi în ochi şi a repetat. Aminteşte-ţi care este misiunea ta.

— Nu am uitat nici o clipă. Vocea i-a devenit dură. Nici o clipă.

— Mă bucur să aud asta.

Hawke s-a întors spre mine, iar eu am închis ochii, pentru că nu voiam să-şi dea seama că le auzisem conversaţia. L-am auzit cum se opreşte şi apoi, după o secundă, i-am simţit mâna atingându-mi obrazul.

Am deschis ochii, fără să am habar ce i-aş fi putut spune, şi m-am uitat în sus, spre el. Toate gândurile mi s-au risipit când i-am simţit degetul trasându-mi conturul obrazului şi apoi pe al buzei de jos, făcându-mă să tremur.

— Bună dimineaţa, Prinţeso.

— ’Neaţa, am şoptit.

— Ai dormit bine.

— Da.

— Ţi-am zis eu.

Am zâmbit, în ciuda obrajilor mei încinşi şi a conversaţiei pe care o auzisem.

— Ai avut dreptate.

— Eu am întotdeauna dreptate.

— Mă îndoiesc.

— Vrei să îţi demonstrez din nou?

Eram trează şi dispusă. Însă mi se trezise şi creierul.

— Nu cred că va fi nevoie.

— Păcat, a murmurat el. Trebuie să ne punem în mişcare.

— Bine. M-am ridicat, crispându-mă din cauza încheieturilor amorţite. Am nevoie de doar câteva minute.

Hawke mi-a apucat mâna, după ce m-am dezvelit de pături. M-a ajutat să mă ridic şi mi-a îndreptat tunica de lână. Mâinile i-au întârziat pe şoldurile mele într-un mod familiar şi intim, care mi-a făcut stomacul ghem. Mi-am ridicat privirea spre el, şi, chiar şi printre umbrele din Pădurea Sângerie, felul intens în care se uita în jos, la mine, m-a hipnotizat.

— Mulţumesc pentru noaptea trecută, a zis el, atât de încet, încât numai eu puteam să îl aud.

Am tresărit, surprinsă.

— Simt că eu ar trebui să-ţi mulţumesc ţie.

— Chiar dacă egoul meu se simte bine să audă asta, nu e nevoie să o faci. Şi-a întrepătruns degetele cu ale mele. Ai avut încredere în mine noaptea trecută, dar, mai important, ştiu că ceea ce a fost între noi a reprezentat asumarea unui risc.

Avea dreptate.

A păşit mai aproape de mine. Nu mai respiram decât parfumul acela al lui de pin şi de condimente exotice.

— Şi pentru mine este o onoare că ţi-ai asumat acest risc cu mine, Poppy. Aşa că, mulţumesc.

M-am simţit uşor ameţită, îmbătată de dulceaţă, însă vocea lui avea şi un ton serios. Cum aveam mâinile împreunate, mi-am deschis simţurile, ceva ce nu mai făcusem din noaptea Ritualului.

Am simţit tristeţea aceea ascuţită ca o lamă, de acum familiară, însă şi altceva. Nu era regret, dar avea gust de lămâie. M-am concentrat până când emoţiile lui au devenit ale mele, ca să le pot înţelege. Confuzie. Asta simţeam. Confuzie şi contradicţie, lucru care nu era surprinzător. Şi eu simţeam adesea aceste emoţii.

— Eşti bine? m-a întrebat Hawke.

Am întrerupt legătura şi am încuviinţat din cap, în timp ce-i dădeam drumul la mână.

— Ar trebui să mă pregătesc.

Pentru că simţeam că mă urmărea, mi-am ridicat privirea. O lumină slabă, cenuşie, se cernea prin crengile încărcate de frunze. I-am întâlnit privirea lui Kieran.

Ne urmărise în tot acest timp, iar maxilarul lui încordat îmi spunea că nu era deloc fericit.

Kieran părea îngrijorat.

*

Orice grijă pe care aş fi putut să o am în privinţa conversaţiei dintre Kieran şi Hawke s-a disipat înainte să prindă măcar contur. Faptul că mă simţeam atât de uşurată ar fi trebuit să-mi arate că lucrurile... ei bine, evoluau rapid.

Evoluaseră deja rapid.

Nu ar fi trebuit să mă simt uşurată. De fapt, era chiar necesar să ni se reamintească amândurora de îndatoririle noastre, însă eu nu doar că eram uşurată, eram chiar încântată şi plină de speranţe.

Dar ce speranţe aş fi putut să-mi fac eu? Nu exista nici un viitor pentru noi doi. Poate că deocamdată eram Poppy, însă rămâneam Fecioara, şi, chiar dacă aş fi fost găsită nevrednică la ascensiune, asta nu însemna că mă aştepta un sfârşit de basm alături de Hawke. Cel mai probabil, ar fi urmat să fiu exilată, şi nu mă aşteptam să sufere cineva din cauza asta alături de mine. Nu era ca şi cum m-aş fi gândit că ceea ce era între mine şi Hawke evoluase într-atât, încât el să vină în exil cu mine. Asta era caraghios. Era...

Suna ca genul de poveste de dragoste desprinsă din cărţi pe care o trăiseră părinţii mei.

În orice caz, noaptea trecută fusese ca un vis. Era singurul mod în care o puteam descrie.

Şi nu aveam de gând să las întrebările şi îndoielile să distrugă amintirea a ceea ce însemnase pentru mine.

Intenţionam să tai punţile atunci când avea să vină momentul.

În acea clipă însă, singurul lucru asupra căruia mă puteam concentra era să nu cad de pe Setti.

Galopam prin Pădurea Sângerie, iar obrajii mă usturau din cauza vântului rece. Frunzele roşii, ca de arţar, şi scoarţa de un gri-roşiatic a copacilor păreau doar un fum.

Ajunsesem în inima pădurii, unde copacii nu mai erau la fel de deşi, iar razele soarelui puteau pătrunde mai uşor. Soarele nu încălzea aerul însă. Dimpotrivă, acesta devenea mai rece cu cât înaintam, iar copacii deveneau din ce în ce mai stranii.

Trunchiuri şi crăci răsucite, ramuri care se ridicau spre cer şi se întreţeseau cu alte crengi. Nu putea fi din cauza vântului. Toţi copacii erau drepţi, dar scoarţa... părea umedă, de parcă s-ar fi scurs seva din ei.

Avusesem dreptate atunci când spusesem că, dacă ar fi plouat, picăturile s-ar fi transformat în fulgi de nea. Mergeam de câteva ore, şi se pornise să ningă serios. Zăpada acoperise verdele vibrant al ierbii şi de o parte, şi de cealaltă a potecii bătătorite. Mi-am tras mănuşile în mâini, însă aveam impresia că degetele nu mi se dezgheţaseră deloc de noaptea trecută. Mi-am tras gluga şi am strâns-o bine, deşi nu putea să-mi protejeze decât într-o oarecare măsură faţa. Nu aveam idee cât mai aveam de mers. Pădurea părea fără sfârşit.

Am încetinit când au început să ne apară în cale rădăcini groase şi cioturi, de parcă pădurea ar fi încercat să îşi revendice bucata de pământ pe care o foloseau muritorii.

Am slăbit hăţurile şi am privit în jos, întru câtva fermecată de puterea acelor rădăcini, în timp ce caii îşi croiau cu băgare de seamă drumul printre piedici. Ceva mi-a atras atenţia. M-am uitat în dreapta, peste calul lui Airrick. Lângă unul dintre copaci se afla un morman de pietre aranjat atât de ordonat, încât nu-mi puteam închipui că ar fi putut ajunge astfel în mod natural. La un metru depărtare se aflau alte pietre. Dar acestea

nu mai erau făcute movilă, ci aşezate ca să formeze un model. Apoi, la stânga mea, am văzut un cerc perfect făcut tot din pietre. Erau mai multe cercuri: unele cu o piatră aşezată în centru, altele goale. Am văzut chiar şi unele care arătau ca şi cum ar fi fost străpunse de o săgeată.

Semănau cu emblema regală.

Am simţit un fior pe şira spinării. Nu era cu putinţă ca acele pietre să fi căzut în mod natural astfel. M-am întors în şa, ca să i le arăt lui Hawke...

Brusc, unul dintre caii din faţă s-a dat înapoi, aproape aruncându-l pe Kieran din şa. Gardianul a reuşit însă să se ţină bine şi a încercat să liniştească animalul, frecându-i grumazul.

— Ce este? a întrebat Noah, hăitaşul care era în faţa noastră.

Ne-am oprit cu toţii. Phillips şi-a ridicat un deget, făcându-ne să ne oprim din vorbit. Cu respiraţia tăiată, am privit în jur. Nu auzeam şi nu vedeam nimic, însă simţeam muşchii încordaţi ai lui Setti zvâcnind sub piciorul meu. S-a cabrat şi a început să dea înapoi. Mi-am lăsat mâna pe grumazul lui, încercând să-l liniştesc, în timp ce Hawke trăgea de hăţuri. Şi ceilalţi cai începuseră să se agite.

Hawke a bătut uşor cu degetul acolo unde aveam pumnalul prins, iar eu am încuviinţat din cap. Mi-am băgat mâna sub pelerină şi mi-am scos pumnalul din teacă. Am cercetat copacii, nemişcată...

A răsărit de nicăieri. O explozie de negru şi roşu a sărit prin aer şi s-a izbit de Noah. Speriat, calul lui s-a ridicat în două picioare, iar Noah a căzut, lovindu-se puternic de pământ. Dintr-odată, arătarea era deasupra lui, încercând să-i muşte capul cu dinţii ei ascuţiţi, în timp ce bărbatul se lupta s-o ţină la distanţă.

Era un guzgan.

Am reuşit să-mi înăbuş ţipătul care îmi urca din piept. Animalul era uriaş, mai mare decât un porc sălbatic. Blana

uleioasă i se ridica pe spinarea îndoită. Avea urechi ascuţite şi un rât cât jumătate din braţul meu. Îşi înfigea ghearele în iarbă, smulgând-o din pământ în încercarea de a ajunge la hăitaş.

Phillips s-a întors în şa, cu arcul în mână. A dat drumul la săgeată. Săgeata a vâjâit prin aer şi a lovit creatura direct în ceafă. Animalul a urlat, iar Noah l-a aruncat de pe el. Guzganul s-a rostogolit şi a început să dea din picioare, încercând să-şi smulgă săgeata. Noah s-a ridicat cu greu şi şi-a tras spada. Am văzut lama de hematit lucind în soare atunci când bărbatul a abătut-o asupra bestiei, retezându-i capul.

— Zeilor! a mormăit el, ştergându-şi sângele care-i ţâşnise pe frunte. S-a întors apoi spre Kieran, care îşi ţinea încă arcul în mână, pregătit cu o nouă săgeată. Mulţam mult, omule.

— N-ai pentru ce.

— Dacă a apărut unul înseamnă că e o întreagă hoardă! a comentat Hawke. Trebuie să…

Se auzeau zgomote din toate direcţiile, de parcă pădurea ar fi prins viaţă. În dreapta, foşnetul crescu.

M-am tras înapoi, lipindu-mă de Hawke. Era, într-adevăr, o hoardă. Noah a dat drumul unui blestem şi a sărit pe o creangă mai joasă, ridicându-şi picioarele. Rozătoarele au dat năvală din arbuşti şi şi-au văzut de drum, printre copaci.

Nu ne-au atacat.

Au trecut *pe lângă* noi, ţâşnind ca nişte săgeţi. Fuseseră câteva zeci şi săriseră peste rădăcini, chiţăind şi guiţând, pentru a dispărea apoi în desiş.

Nimic din ce se întâmplase nu mă făcea să mă simt uşurată. Dacă fugeau, fugeau *din cauza* cuiva.

Am aruncat o privire spre pământ şi am observat că începuse să se lase ceaţa. Mi s-a făcut pielea de găină. Mirosul acela…

Era mirosul morţii.

— Trebuie să plecăm de aici! Kieran observase şi el ceea ce văzusem eu. Acum!

Noah a sărit de pe cracă. Picioarele nu i se mai vedeau din cauza ceţii din ce în ce mai dese.

Cu inima bătându-mi în piept, m-am aplecat şi am apucat hăţurile. L-am simţit pe Setti încordându-se sub mine. Noah a alergat la calul lui şi a apucat hăţurile cu o mână. În cealaltă ţinea sabia, pe care a ridicat-o în aer.

Temutul a fost la fel de rapid ca săgeata care îl lovise pe guzgan. A apărut în goană dintre copaci. Hainele rupte şi zdrenţuite i-au fâlfâit atunci când s-a aruncat asupra lui Noah. Şi-a înfipt ghearele în pieptul hăitaşului şi apoi s-a repezit la gâtul lui. Noah a urlat. Sângele îi acoperea pieptul. Şi-a scăpat spada şi s-a prăvălit pe spate. Calul lui a luat-o la goană, trecând ca vântul pe lângă paznicii din faţa grupului nostru.

S-a auzit un urlet care mi-a îngheţat sângele-n vene şi mi-a întors stomacul pe dos. I-a răspuns imediat un altul, şi un altul...

— Rahat! a mârâit Hawke.

Luddie şi-a întors calul şi l-a străpuns pe Temutul care-l pusese la pământ pe Noah cu o săgeată cu vârf de hematit, drept în cap.

— Nu vom reuşi să ne salvăm dacă fugim. Luddie şi-a îndreptat arcul spre potecă. Uitaţi-vă la rădăcinile acestea.

Inima mi s-a oprit în piept. Ştiam ce însemna asta. Ceaţa ne ajunsese acum până la genunchi. Se zisese cu norocul nostru!

— Ştii ce ai de făcut! mi-a zis Hawke. Fă-o!

Am încuviinţat scurt din cap. Hawke a descălecat. Am alunecat şi eu de pe cal, atentă să nu calc pe rădăcinile răsucite. Am aruncat o privire în jur şi am văzut că şi ceilalţi făceau acelaşi lucru. Airrick a observat pumnalul pe care-l aveam în mână şi a ridicat din sprâncene.

— Ştiu cum să îl folosesc! i-am zis.

Mi-a zâmbit.

— Nu ştiu de ce, dar nu sunt surprins.

— Au ajuns.

Kieran şi-a ridicat sabia.

Avea dreptate.

S-au repezit asupra noastră dinspre copaci, o masă gri de piei putrezite şi haine zdrenţăroase. Nu aveam timp să mă sperii. Deşi nu erau decât piele şi os, erau alarmant de rapizi.

— Nu-i lăsaţi să se apropie de cai! a strigat unul dintre gardieni în timp ce Hawke îşi trecea sabia prin pieptul unui Temut.

M-am pregătit. Nu vedeam în faţa ochilor decât colţi murdari de sânge. Unul s-a repezit fix asupra mea. Am păşit spre el şi l-am lovit în umăr, ignorând faptul că pielea şi oasele păreau să i se dizolve sub palma mea, apoi i-am înfipt pumnalul în piept. Mi-am smuls pumnalul, şi din pieptul lui a ţâşnit un sânge scârbos. Temutul a căzut la pământ, trăgându-l după el şi pe un altul, care încerca să îl atace pe Setti. I-am înfipt pumnalul în ceafă şi apoi, crispată, mi l-am eliberat.

Mi-am ridicat ochii şi i-am întâlnit privirea lui Hawke. Mi-a zâmbit încordat, cu o urmă de gropiţă.

— Nu m-am gândit niciodată că aş putea asocia Temuţii cu ceva sexy. Şi-a luat avânt şi l-a decapitat pe Temutul de lângă el. Dar să te văd luptându-te cu ei este atât de excitant.

— Foarte nepotrivit comentariu! am murmurat, lăsând Temutul să cadă la pământ.

M-am răsucit şi am reuşit să evit un altul, deşi mă apucase de pelerină. M-am avântat spre el şi i-am înfipt pumnalul în piept. A căzut, aproape trăgându-mă şi pe mine cu el.

Pumnalul meu era eficient. Din păcate însă, presupunea contact. Am cercetat rapid în jurul meu şi l-am văzut pe Kieran mişcându-se cu graţia unui dansator, cu câte o spadă în fiecare mână, răpunând Temut după Temut. Luddie îşi folosea bine suliţa, iar Phillips – arcul. Airrick se ţinea aproape de mine. Ceaţa ne ajunsese până la şolduri.

Un Temut s-a aruncat spre mine urlând. Am ţinut strâns

mânerul din os de vârcolac şi am aşteptat să se apropie. Apoi m-am ferit la stânga şi i-am înfipt lama de hematit sub bărbie. M-am tras la o parte, încercând să nu-mi vărs maţele. Mirosul…

— Prinţeso. Am o armă mai bună pentru tine.

Hawke a ridicat spada cu lamă de hematit a lui Noah şi mi-a aruncat-o. Am prins-o.

— Mersi!

Mi-am băgat pumnalul în teacă şi m-am întors, lovindu-l pe Temutul de lângă mine.

Adoram pumnalul, dar spada uşurică îmi era mult mai utilă în acea situaţie. Cum puteam să păstrez o oarecare distanţă cu ea, am mai tăiat cu Temut, cu inima bubuindu-mi în piept. Mi-am lovit piciorul de ceva şi am tresărit. M-am tras, dar gheata mi se prinsese în rădăcini. M-am balansat şi am reuşit să îl nimeresc pe unul în piept. Nu i-am atins inima însă. Mi-am smuls sabia şi am încercat să-mi eliberez picioarele ca să fiu pregătită să-i retez gâtul.

Uitasem de rădăcini.

Cu piciorul prins, mi-am pierdut echilibrul şi, deşi am încercat cu disperare să nu cad, m-am prăbuşit. Chiar în acea clipă, cineva s-a izbit de mine, smulgându-mi piciorul dintre rădăcini. Airrick. Prinsese Temutul şi îl pusese la pământ. Amândoi dispăruseră sub ceaţă.

Mi-a alunecat şi mie capul în ceaţă şi, pentru o clipă, nu am mai văzut în faţa ochilor decât alb. Panica mi-a explodat în piept. Mâna liberă îmi atingea pământul. Era alunecos. M-am întors în timp, în acea noapte în care, mică şi înspăimântată, încercasem să apuc mâna mamei, dar aceasta era alunecoasă…

Am auzit vocea lui Vikter în minte. Un avertisment pe care mi-l dăduse încă de când începusem antrenamentele. „Nu te lăsa niciodată pradă panicii. Dacă faci asta, mori.” Avea dreptate. Teama putea să-ţi ascută simţurile, dar panica te încetinea.

Nu eram un copil.

Nu mai eram mică şi neajutorată.

Ştiam cum să ripostez, ştiam cum să mă apăr.

Cu un urlet, m-am smuls din trecut şi m-am ridicat în picioare chiar când un Temut chel se apropia de mine. Mi-am înfipt sabia în pieptul lui şi i-am spintecat inima. Nu a scos nici un sunet atunci când ochii lui morţi mi-au întâlnit privirea. M-am cutremurat. Voiam să-l găsesc pe Airrick pentru că îmi dădeam seama că ceaţa începuse să se retragă, ne aluneca pe la picioare, din ce în ce mai subţire. Era un semn bun! M-am îndreptat spre unul dintre Temuţi, pe care acum îl puteam vedea târându-se la pământ, spre cai. Mi-am pus gheata pe spatele lui şi l-am împins la pământ. A urlat. Eu mi-am înfipt imediat spada în el şi l-am tăiat în două. Ceaţa dispăruse aproape cu totul.

Hawke şi-a trecut spada prin pieptul ultimului Temut, iar eu m-am întors spre tabără, respirând greoi, ca să evaluez dezastrul. În afară de Hawke, mai erau în picioare cinci gardieni. I-am văzut pe Kieran şi pe Luddie aplecaţi deasupra unui hăitaş care era în mod clar mort. M-am uitat la gardianul a cărui sabie o ţineam în mână şi am ştiut că Noah murise din clipa în care Temutul îşi înfipsese dinţii în gâtul lui. Mi-am rotit privirea până când am dat de Phillips. Îngenunchease lângă…

Airrick.

Nu.

Era întins pe spate, cu mâinile lui şi ale lui Phillips apăsate pe abdomen. Pielea lui palidă îi făcea părul castaniu să pară şi mai întunecat, şi… era atât, atât de mult sânge.

Mi-am coborât sabia şi m-am îndreptat spre Airrick, croindu-mi drum printre Temuţii căzuţi.

— E… e bine?

Un firicel de sânge i se scurgea de pe buze. Avea privirea aţintită asupra lui Phillips.

— Fe…

Phillips şi-a îndreptat privirea spre mine, tenul lui maroniu luând o tentă de gri. Avea ochii trişti. A încuviinţat din cap.

— E mai mult decât bine.

— Bun. A dat drumul unui pufnet greoi. Asta… e bine.

Cu inima strânsă, m-am plecat în genunchi şi mi-am aşezat spada lângă mine.

— M-ai salvat.

Ochii i s-au întors spre mine, şi a râs slab, împroşcând sânge.

— Nu… nu cred că tu… ai nevoie să fii salvată.

— Am avut! i-am spus, aruncând un ochi la abdomenul lui.

Ghearele Temutului se înfipseseră adânc… prea adânc. Măruntaiele nu-i mai erau la locul lor. Mi-am ascuns fiorul. Hawke se apropia de noi.

— Şi tu ai fost acolo pentru mine. M-ai salvat cu adevărat, Airrick.

Hawke a îngenuncheat lângă Phillips şi m-a privit în ochi. A clătinat din cap, deşi ştiam deja. Nu era o rană care se putea vindeca. Şi îl durea, probabil, îngrozitor. Nu aveam nevoie de darul meu ca să ştiu asta, dar mi-am deschis simţurile şi m-am cutremurat în faţa agoniei pure pe care am simţit-o.

Mi-am păstrat atenţia concentrată asupra lui Airrick şi i-am ridicat mâna şi i-am strâns-o în mâna mea. Nu puteam să-l salvez, însă puteam să fac ce nu reuşisem în cazul lui Vikter. Puteam să îl ajut pe Airrick şi să-i alin din durere. Nu puteam să stau cu mâinile în sân, ştiind că puteam să îl ajut.

Aşa că m-am gândit la plajă şi la cum mă făcea Hawke să râd, cum mă făcea să simt că trăiesc şi am trimis toată căldura şi bucuria acestor gânduri prin legătura dintre mine şi Airrick. Am ştiut secunda precisă în care au ajuns la el. Trăsăturile i s-au relaxat, iar trupul i s-a oprit din tremurat.

S-a uitat la mine cu ochi mari. Părea atât de tânăr.

— Eu… Nu mă mai doare.

— Nu?

M-am chinuit să zâmbesc în timp ce-i trimiteam valuri de căldură şi lumină. Nu voiam să se strecoare nici măcar o undă de durere.

— Nu. Pe chip i se citea uimirea. Ştiu că nu sunt bine, dar… mă simt bine.

— Sunt uşurată să aud asta.

S-a uitat intens la mine. Ştiam că Phillips şi Hawke mă urmăreau. Ştiam, chiar şi fără să-mi întorc privirea spre ei, că îşi dăduseră seama că acea alinare nu avea nimic de-a face cu apropierea morţii. Nici un om cu o astfel de rană nu ar fi putut să moară liniştit.

— Ştiu cine eşti, a spus Airrick, respirând greoi. Nu credeam… că ar trebui să zic ceva, dar noi ne-am mai întâlnit. Şi mai mult sânge i s-a scurs pe buze. Am jucat cărţi.

Surprinsă, zâmbetul mi s-a preschimbat într-unul autentic.

— Da, aşa este. De unde ai ştiut că sunt eu?

— E… în ochii tăi, mi-a spus. Au trecut prea multe clipe până la următoarea gură de aer. Pierdeai.

— Aşa este. M-am aplecat, ţinându-i în frâu durerea. În mod normal, sunt mai bună la cărţi. Fratele meu m-a învăţat să joc, dar atunci tot primeam cărţi proaste.

A râs din nou, abia auzit.

— Da… erau proaste. Mulţu…

Privirea i s-a mutat spre umărul meu. Orice va fi văzut acolo, era ceva frumos.

I-au tremurat buzele, şi a zâmbit.

— Mamă?

Pieptul nu i-a mai coborât. S-a ridicat, dar nu a mai coborât. Airrick a murit câteva secunde mai târziu, cu un zâmbet pe buze. Avea ochii goi acum, dar luminoşi. Nu ştiam dacă o văzuse pe mama lui, dacă văzuse ceva, dar speram asta.

Speram că mama lui venise ca să îl ia, nu zeul Rhain. Era un gând plăcut – acela că de cealaltă parte ne aşteptau cei dragi. Voiam să cred că pe Vikter îl aşteptaseră soţia şi copilul lor.

Încetişor, i-am lăsat în jos mâna şi i-am aşezat-o pe piept. Când mi-am ridicat privirea, i-am văzut pe Hawke şi pe Phillips holbându-se la mine.

— I-ai făcut ceva, a declarat Hawke, căutându-mi privirea.

Nu am răspuns.

Nu era nevoie. Phillips a spus-o în locul meu.

— Sunt adevărate. Zvonurile. Le-am auzit, dar nu am crezut. Zeilor! Ai *atingerea*.

Capitolul treizeci şi doi

Micul nostru grup a galopat mai departe într-un ritm ameţitor. Eram cu trei mai puţini decât atunci când plecaserăm din Masadonia. După câteva ore, am găsit calul lui Noah păscând, l-am legat de iapa lui Luddie şi ne-am văzut mai departe de drum.

Ne-am oprit în Trei Râuri doar pentru câteva ore, ca să lăsăm caii să se odihnească, şi apoi am mers înainte toată noaptea. Aveam inima grea, picioarele amorţite şi eram îngrijorată.

Phillips nu a mai vorbit despre ceea ce făcusem după ce ni s-au alăturat şi ceilalţi, dar îmi tot arunca priviri furişe. De fiecare dată părea să se uite la mine de parcă nu ar fi fost convins că eram reală, amintindu-mi de privirile pe care le îndreptau asupra mea servitorii, ori de câte ori mă vedeau acoperită de văl.

Mă făcea să mă simt prost, însă nu mă afecta nici pe departe la fel ca răspunsul lui Hawke în faţa darului meu.

Se uitase la mine pe deasupra trupului neînsufleţit al lui Airrick de parcă aş fi fost un puzzle căruia îi lipseau piesele esenţiale. Era, bineînţeles, surprins, şi nu puteam să-l

învinovăţesc pentru asta. Mă gândeam că îşi punea o mulţime de întrebări. Când ne-am oprit în Trei Râuri, am încercat să-i vorbesc despre ceea ce făcusem, însă el nu a făcut decât să clatine din cap. Mi-a spus „mai târziu” şi că ar trebui să mă odihnesc. Eu, bineînţeles, nu l-am ascultat, şi totul s-a sfârşit cu el prefăcându-se că adoarme lângă mine sau poate chiar adormind cu adevărat.

Nu ştiam dacă era furios sau deranjat ori... supărat că nu îi spusesem, însă nu regretam că-mi folosisem darul pentru a-i uşura lui Airrick ultimele clipe de viaţă. Urma să discutăm despre cele întâmplate, şi asta mai curând decât voia poate Hawke. Am reuşit să mă abţin şi să nu-mi folosesc darul ca să aflu cum se simte. Preferam să-mi spună singur decât să fiu nevoită să trişez.

Pentru că simţeam că, dacă i-aş fi citit emoţiile în acea clipă, aş fi trişat.

Am ajuns în New Heaven la lăsarea întunericului. Am trecut de meterezele joase fără probleme. Hawke a mers şi a discutat cu unul dintre gardieni, apoi s-a urcat din nou în şa, în spatele meu, şi a condus grupul pe străduţele pietruite.

Kieran îi luase locul lui Airrick, călărind pe lângă noi în timp ce traversam oraşul adormit, înconjurat de o zonă bogat împădurită. Am trecut pe lângă magazine cu obloanele trase, închise pe timpul nopţii, şi apoi am intrat în zona rezidenţială. Casele erau la fel de mici ca acelea din Cartierul de Jos, dar nici pe departe la fel de înghesuite. Erau, de asemenea, şi mult mai bine îngrijite. Micului oraş negustoresc îi mergea în mod clar bine, iar, din câte se putea vedea, nobilul care îl conducea se pricepea mult mai bine la ceea ce avea de făcut decât ducii Teerman.

Străbătuserăm aproape o stradă întreagă din cartier, când s-a deschis prima uşă de la o casă şi un bărbat în vârstă cu piele maronie a păşit afară. Nu a spus nimic, doar a înclinat din cap spre Kieran şi Hawke în timp ce treceam. Din spatele lui a ieşit

un băiat, care a alergat la uşa de la casa de alături. A bătut, iar obloanele s-au tras. În faţa noastră, Phillips îşi dusese mâna la spadă. Un alt copil şi-a scos capul pe uşă.

— Tatăl meu este…

S-a oprit şi a făcut ochii mari când ne-a văzut trecând. A fluierat şi a rânjit la noi cu dinţii lui ştirbi, apoi a dispărut înăuntru, strigând după tatăl lui.

Copilul de la prima casă a alergat la următoarea uşă şi a chemat un alt copil, de data aceasta o fetiţă, cu părul mai roşu decât al meu. A făcut ochii mari cât farfurioarele când ne-a văzut.

Apoi, vizavi, s-a deschis încă o uşă, iar în prag a ieşit de această dată o femeie de vârstă mijlocie cu un copil mic în braţe. A rânjit, iar copilaşul a făcut cu mâna. Mi-am ridicat şi eu mâna şi am fluturat-o spre ei, stângace. Am băgat apoi de seamă că primul băiat îşi adunase un mic grup. O mulţime de copii ne urmau pe trotuar şi, pe măsură ce înaintam, se deschideau din ce în ce mai multe uşi, iar oamenii din New Heaven ieşeau să ne vadă. Nici unul nu striga la noi. Câţiva îşi fluturau mâinile. Alţii zâmbeau. Doar câţiva priveau îngrijoraţi de pe treptele caselor lor.

M-am lăsat pe spate şi am şoptit:

— Asta e un pic straniu.

— Nu cred că au parte de prea mulţi vizitatori, mi-a răspuns Hawke.

Mi-a strâns mijlocul, iar inima mea caraghioasă a tresăltat puţin.

— Este o zi mare pentru ei! a comentat Kieran amuzat.

— Da? a murmurat Hawke.

— Se poartă de parcă ar fi cineva de viţă nobilă printre ei.

Hawke a pufnit.

— Atunci, chiar nu au parte de prea mulţi vizitatori.

Kieran i-a aruncat o privire lungă, însă Hawke părea să se fi relaxat în spatele meu, şi am luat asta drept un semn bun.

— Ai mai fost pe aici? am întrebat.

— În treacăt doar.

I-am aruncat o privire lui Kieran.

— Dar tu?

— Am trecut şi eu o dată sau de două ori.

Am ridicat dintr-o sprânceană, dar apoi a apărut înainte fortăreaţa din Heaven. Pentru că era lângă pădure, nu avea un perete secundar, precum castelul Teerman, însă nici nu se compara cu acesta ca mărime. Cu doar două etaje, construcţia din piatră gri-verzuie părea un vestigiu care supravieţuise din vremuri de demult.

Cu greu.

În timp ce traversam curtea, îndreptându-ne spre grajduri, am simţit ceva rece atingându-mi vârful nasului. Mi-am ridicat privirea. În jur începuseră să cadă fulgi de zăpadă. Când am pătruns în spaţiul deschis care mirosea a cai şi a fân, am văzut că ne aşteptau mai mulţi gardieni îmbrăcaţi în negru.

Am respirat tremurat şi am închis ochii pentru o clipă, lăsând hăţurile moi. Drumul nostru nu era nici pe departe aproape de final, dar cel puţin pentru o noapte aveam un pat, patru pereţi şi un acoperiş deasupra capului.

Lucruri pe care învăţam să le apreciez cu adevărat.

Hawke a coborât din şa şi s-a întors spre mine, cu braţele deschise. Am ridicat dintr-o sprânceană şi am alunecat de pe cal pe cealaltă parte.

Hawke a oftat.

Zâmbind, i-am frecat grumazul lui Setti. Speram că avea să îşi umple burta cu cel mai bun fân şi că urma să aibă parte de odihnă. Merita.

Hawke a venit lângă mine, cu săculeţii pe umăr.

— Rămâi aproape de mine.

— Desigur.

Mi-a aruncat o privire care voia să-mi transmită că nu credea în aprobarea mea pripită. După ce ni s-au alăturat şi

ceilalţi, am ieşit împreună. Zăpada începuse să cadă mai deasă, acoperind pământul. Mi-am tras pelerina în jurul corpului, şi uşa de la intrare s-a deschis. Am văzut încă un gardian – unul înalt şi blond, cu ochii de un albastru rece.

Kieran l-a salutat cu o strângere de mână.

— Mă bucur să te văd! a spus gardianul, aruncând o privire spre Hawke şi apoi la mine. Ochii i-au întârziat câteva clipe asupra părţii stângi a feţei mele, apoi privirea i-a revenit spre Kieran. Mă bucur să vă văd pe toţi.

— Şi noi, Delano! a răspuns Kieran.

Hawke şi-a lăsat mâna pe spatele meu.

— A trecut ceva timp.

— Nu destul! a răsunat o voce dinăuntrul fortăreţei.

M-am întors şi am văzut o sală largă, luminată de lămpi cu ulei. Din spatele unor uşi mari din lemn şi-a făcut apariţia un bărbat înalt, lat în umeri, cu barbă şi păr negre. Purta pantaloni închişi la culoare şi o tunică groasă. Avea prinsă în talie o spadă, chiar dacă nu era îmbrăcat în uniformă de gardian.

Kieran a zâmbit, lucru care m-a făcut să clipesc uimită. Era prima oară când îl vedeam zâmbind. Înfăţişarea i s-a preschimbat din rece şi chipeşă în năucitor de atrăgătoare.

— Elijah, tu mi-ai dus dorul mai tare decât oricine altcineva!

Elijah şi Kieran s-au întâlnit la mijloc, şi bărbatul bărbos l-a prins pe cel mai tânăr într-o îmbrăţişare de urs, ridicându-l de la pământ. Apoi ochii căprui ai lui Elijah, mai mult aurii decât bruni, s-au oprit asupra mea şi asupra lui Hawke.

Bărbatul a zâmbit cu jumătate de gură şi i-a dat drumul lui Kieran. Sau, mai degrabă, l-a trântit. Kieran s-a tras cu un pas în spate şi şi-a recăpătat echilibrul, scuturând din cap.

— Ce avem noi aici? a întrebat Elijah.

— Avem nevoie de adăpost peste noapte, a răspuns Hawke.

Din cine ştie ce motiv, acelui Elijah răspunsul lui Hawke i s-a părut amuzant. Şi-a lăsat capul pe spate şi a râs.

— Avem adăpost cât cuprinde.

— Mă bucur să aud asta.

Hawke şi-a păstrat mâna pe spatele meu, în timp ce eu cercetam antreul, confuză.

Din spatele uşilor îşi făcuseră apariţia mai multe persoane, bărbaţi şi femei. La fel ca în cazul cetăţenilor întâlniţi pe drum, reacţiile erau diferite. Cei mai mulţi zâmbeau, însă câţiva dintre ei aveau o privire care îmi amintea de Descendentul blond care aruncase mâna de Temut.

Unde se afla lordul sau domniţa de la conducerea oraşului? Soarele era încă pe cer, însă nu se vedeau ferestre, aşa că nu ar fi fost un afront adus zeilor dacă s-ar fi arătat. Nu am observat nici un Ascendent printre cei adunaţi. Poate că Elijah era unul dintre majordomii lordului, lordul însuşi fiind ocupat? Am observat că Kieran îşi rotea capul în jur cu ochii mijiţi, probabil pentru că observase acelaşi lucru ca mine.

— Avem mult de... recuperat! a zis Elijah şi l-a bătut pe umăr pe Kieran cu o mână grea, făcându-mă să ridic din sprâncene.

O femeie brunetă, îmbrăcată într-o tunică verde, până la genunchi, cu pantaloni asortaţi şi un şal gros de culoare crem pe umeri, a păşit în faţă. Imediat, ochii mi-au fost atraşi de încălţările ei.

Purta ghete.

S-a apropiat, şi atunci am observat că avea ochii foarte apropiaţi la culoare de ai lui Elijah, poate chiar în aceeaşi nuanţă. Erau rude? Părea cu cel puţin zece ani mai tânără decât el, apropiată ca vârstă mai degrabă de Hawke şi de mine. Era, poate, o nepoată? Ne-a zâmbit tuturor sobru, privirea oprindu-i-se, la fel ca în cazul lui Delano, asupra cicatricilor mele pentru câteva clipe. Nu i-am citit milă pe chip, ci doar... curiozitate, ceea ce pentru mine era de preferat.

— Trebuie să vorbesc cu câteva persoane, dar Magda te va conduce în camera ta. Hawke s-a întors spre femeia cu păr

negru înainte ca eu să apuc să răspund. Asigură-te că are o cameră în care să facă baie şi că primeşte o masă caldă.

— Da…

A dat să se îndoaie, ca şi cum ar fi fost gata să facă o plecăciune, dar apoi s-a oprit. S-a îmbujorat şi mi-a aruncat o privire.

— Îmi cer scuze. Sunt puţin ameţită uneori. Şi-a mângâiat apoi abdomenul uşor rotunjit. Dau vina pe bebeluşul numărul doi.

— Felicitări! i-am spus, sperând că era reacţia potrivită, şi apoi m-am întors spre el.

— Hawke…

— Mai târziu! a zis el.

S-a răsucit şi a luat-o spre Kieran şi Elijah, cărora li se alăturase şi Phillips, care cerceta cu atenţie fortăreaţa.

— Vino! Magda mi-a atins uşor braţul. La etajul al doilea avem o cameră care are baie proprie. Voi cere să ţi se încălzească apă şi te vei putea îmbăia în timp ce bucătarul îţi pregăteşte cina.

Fără să ştiu ce altceva aş fi putut să fac, am urmat-o pe Magda în hol şi apoi pe uşa laterală, care dădea spre scări. Surprinsă că Hawke m-a lăsat singură, mi-am zis că avea până la urmă încredere că mă puteam apăra. Deşi tot era straniu. Doar dacă nu cumva era foarte convins că acolo nu se aflau Descendenţi. Dar, chiar şi aşa, asta nu explica cum de ştiuse numele femeii dacă doar trecuse prin oraş înainte, pentru că nimeni nu ne-o prezentase.

*

Camera era surprinzător de mare şi de aerisită, în ciuda faptului că singura sursă de lumină naturală era o fereastră îngustă, care dădea spre curtea interioară. Îmi plăceau bârnele neacoperite de pe tavan, iar patul arăta extrem de ademenitor.

Nu am îndrăznit să mă apropii de el, pentru că pelerina şi hainele îmi erau pătate de sânge de Temut, de noroi şi sudoare. Mi-am atârnat pelerina pe un scaun greu din lemn şi apoi m-am asigurat că am puloverul tras peste pumnal.

A fost făcut focul şi, înainte de apa fierbinte, a ajuns o tocăniţă de vită delicioasă. Am dat-o gata pe toată şi am mâncat şi ultima firimitură din pesmeţii care o însoţeau. Aş fi lins probabil castronul dacă n-ar fi fost în jur mica armată de servitori dirijată de Magda.

În timp ce cada era umplută cu apă aburindă, Magda mi-a agăţat un halat de baie albastru-deschis de clanţa de la camera de baie. M-am holbat la el, brusc emoţionată.

Nu era alb.

Am închis ochii.

— Poppy? am auzit-o pe femeie, şi am deschis imediat larg ochii.

Mai devreme, mă întrebase cum să mi se adreseze, şi acela fusese numele pe care i-l zisesem.

— Eşti bine?

— Da. Am clipit. Ne-a luat... mult să ajungem până aici.

— Îmi pot închipui, mi-a răspuns ea, deşi mă îndoiam că putea. Dacă îţi vei lăsa hainele acolo, lângă uşă, am să mă asigur că sunt curăţate peste noapte.

— Mulţumesc!

A zâmbit.

— Ai săpun şi prosoape curate lângă cadă. Mai ai nevoie de ceva?

Voiam să întreb unde era Hawke, dar nu-mi închipuiam că ar şti. Am scuturat din cap, şi Magda a luat-o spre uşă. Apoi, m-am gândit la Ascendenţi.

— Magda? am strigat-o. Cine sunt nobilii care stăpânesc aici?

— Lord Halverston a plecat la vânătoare cu câţiva dintre bărbaţi, a răspuns ea. I-ar fi plăcut să vă întâmpine, dar se

pregătea deja de plecare, fiind atât de aproape de amurg.

— Ah.

Lordul plecase la vânătoare cu nişte oameni de rând? Oamenii din acea casă erau… stranii.

— Mai ai nevoie de ceva?

De această dată, am clătinat din cap şi nu am mai oprit-o. M-am dezbrăcat rapid şi mi-am lăsat hainele lângă uşă. Apoi am traversat podeaua care nu apucase încă să se încălzească, ţinând pumnalul în mână.

Cada aceea uriaşă trebuia să fie unul dintre cele mai grozave lucruri de care dădeam cu ochii.

Muşchii mei încordaţi s-au bucurat imediat de apa fierbinte. Am rămas în cadă mai mult timp decât ar fi fost necesar. M-am frecat bine cu săpunul cu parfum de liliac, mi-am spălat părul de două ori şi abia apoi mi-am făcut griji că m-aş putea stafidi dacă aş mai rămâne în apă o secundă în plus. M-am şters cu prosopul, mi-am luat pe mine halatul cald şi apoi am mers în picioarele goale spre măsuţa de toaletă, unde, spre bucuria mea, am găsit un pieptene. M-am retras în dormitor, descâlcindu-mi cu băgare de seamă părul încurcat, şi mi-am aşezat pumnalul aproape. După ce am terminat şi cu asta, nu mi-a mai rămas de făcut nimic altceva decât să aştept.

Aşezată pe marginea patului, m-am întrebat ce făcea Tawny în acea clipă. Se împrietenise cu celelalte doamne şi cu cavalerii de la curte? Am simţit că mă cuprinde tristeţea şi nu m-am împotrivit. Era mai bine să simt asta în loc să am în suflet doar furie şi durere. Dar îmi era dor de ea!

Îmi era dor de Vikter.

Mi s-a pus un nod în gât în timp ce-mi treceam mâinile pe deasupra materialului delicat al halatului de un albastru pal. Mă usturau ochii, dar lacrimile… nu voiau să curgă. Aproape că-mi doream să plâng. Am oftat şi mi-am îndreptat privirea spre capul patului. Erau aşezate acolo două perne, de parcă patul ar fi fost pregătit pentru două persoane…

O bătaie în uşă m-a făcut să tresar. Am sărit din pat, şi eram gata să înşfac pumnalul când uşa s-a deschis. Am pus mâna pe armă şi m-am răsucit.

— Hawke! am murmurat.

A ridicat din sprâncene.

— Credeam că dormi.

— De aceea ai dat buzna înăuntru?

— De vreme ce întâi am ciocănit, nu consider că am dat buzna. A închis uşa în urma lui şi a păşit în lumină. Făcuse baie şi se schimbase. Părul încă umed i se ondula în dreptul obrajilor. Dar mă bucur să văd că erai pregătită în caz că la uşă n-ar fi fost cineva pe care ţi-ai fi dorit să-l vezi.

— Şi dacă tu eşti cineva pe care nu îmi doresc să-l văd?

Zâmbetul acela al lui.

— Ştim foarte bine amândoi că nu este cazul. Privirea i-a alunecat asupra mea. Chiar deloc.

— Egoul tău mă uimeşte întotdeauna.

Am pus pumnalul la loc şi apoi mi-am rotit privirea în jur. De vreme ce singurul scaun pe care aş mai fi putut să mă aşez părea extrem de incomod, mi-am dat seama că patul rămânea singura opţiune.

M-am aşezat pe margine.

— Reuşesc să te uimesc întotdeauna, a zis el.

Am zâmbit.

— Mulţumesc, tocmai mi-ai demonstrat că am dreptate.

A chicotit, păşind legănat.

— Ai mâncat?

Am încuviinţat din cap.

— Tu?

— În timp ce mă îmbăiam.

— Exemplul perfect de ce înseamnă să faci mai multe lucruri în acelaşi timp!

— Sunt priceput. A rămas pe loc, la o oarecare distanţă de mine. De ce nu dormi? Cred că eşti extenuată.

— Ştiu că zorii nu sunt departe şi că vom porni din nou la drum, dar nu am putut să adorm. Nu încă. Te aşteptam. Brusc agitată, am început să mă joc cu funda de la halat. Locul acesta este... diferit, nu-i aşa?

— Îmi închipui că, pentru cineva care este obişnuit doar cu Masadonia şi capitala, ar putea fi. Lucrurile sunt mult prea simple aici. Fără pompă.

— Am observat asta. Nu am văzut nici măcar o emblemă regală.

Şi-a plecat capul.

— M-ai aşteptat ca să discutăm despre steaguri regale?

— Nu.

Am oftat şi am dat drumul fundiţei.

— Te-am aşteptat ca să vorbim despre ceea ce i-am făcut lui Airrick.

Hawke nu a scos nici un cuvânt. Agitaţia mi-a fost înlocuită de iritare.

— Acum, e destul de *mai târziu* pentru tine? E momentul potrivit?

Un început de zâmbet.

— Momentul e potrivit, Prinţeso. Avem intimitate, lucru pe care l-am considerat a fi important.

Am deschis gura şi apoi am închis-o repede la loc. La naiba! Oare de aceea tot amâna momentul? Dacă asta era, avea dreptate.

— Ai de gând să-mi explici de ce nici tu, nici Vikter nu aţi menţionat niciodată că ai această... *atingere?*

Mi s-a descleştat falca.

— Nu-i spun aşa. Doar unii dintre cei care... au auzit zvonuri îi spun astfel. De aceea, unii cred că sunt copilul zeilor. Tu, care pari să fi auzit totul şi să ştii tot ce mişcă, nu ai auzit zvonul acesta?

— Chiar ştiu tot ce mişcă, dar nu, nu am auzit despre asta. Şi nici nu am văzut vreodată pe cineva făcând ce ai făcut tu.

I-am căutat privirea şi mi s-a părut că întrezăresc adevărul în ochii lui.

— Este un dar de la zei. De aceea sunt Aleasă.

Sau, cel puţin, acesta era unul dintre motive.

— Am fost instruită de regină însăşi să nu vorbesc niciodată despre el şi nici să nu îl folosesc. Nu înainte de a fi considerată vrednică. În mare, am ascultat acest ordin.

— În mare?

— Da, în mare. Vikter ştia despre el, dar Tawny nu ştie. Nici Rylan şi nici Hannes nu au ştiut. Ducesa ştie, ducele a ştiut. Şi atât. Iar eu nu îl folosesc... *prea* des.

— Şi ce presupune acest dar?

Am răsuflat adânc.

— Pot să... simt durerea oamenilor, pe cea fizică şi pe cea mentală. Bine, aşa a fost la început. Dar se pare că, pe măsură ce mă apropii de Ascensiune, darul meu evoluează. Presupun că ar trebui să spun că acum simt emoţiile oamenilor. Am tras de pătura de lângă mine. Nu e nevoie să ating o persoană. Pot doar să mă uit la ea. E ca şi cum... m-aş deschide spre ea. De obicei, îmi pot controla darul, dar uneori este dificil să o fac.

— Cum ar fi, spre exemplu, în mulţimi?

Ştiind că se gândea la discursul ducelui, am încuviinţat din cap.

— Da. Sau atunci când cineva îşi proiectează în jur durerea fără să îşi dea seama. Dar asta se întâmplă rar. Nu văd altceva decât ai vedea tu sau oricare alt om, dar simt.

— Simţi... ceea ce ei simt?

Mi-am ridicat privirea spre el. Mă urmărea cu ochii uşor măriţi.

— Aşa că ai simţit durerea pe care Airrick, care era grav rănit, o simţea?

Am încuviinţat din cap.

Hawke a clipit de câteva ori.

— Asta trebuie să fi fost...

— O agonie? am completat. A fost, dar nu este cel mai rău lucru pe care l-am simţit. Durerea fizică este întotdeauna caldă şi acută, dar cea mentală, durerea emoţională… este… ca şi cum te-ai afunda într-o apă îngheţată în cea mai rece zi. Genul acela de durere este mult mai grav.

Hawke a venit şi s-a aşezat pe pat, lângă mine.

— Şi poţi simţi şi alte emoţii? Cum ar fi fericirea sau ura? Uşurarea sau… vina?

— Pot, dar este ceva nou. Şi adesea nu sunt sigură de ceea ce simt. Trebuie să mă bazez pe ce ştiu şi… Am ridicat din umeri. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, da.

Pentru prima oară de când îl cunoscusem, Hawke rămăsese fără cuvinte.

— Asta nu este tot, am adăugat.

— Bineînţeles că nu.

Am ignorat tonul lui sec.

— Pot să şi alin durerea cuiva, dacă îl ating. De obicei, persoana în cauză nu observă. Asta doar dacă nu cumva simte o durere extremă.

— Cum?

— Mă gândesc la… clipele fericite pe care le-am trăit şi le transmit efectul prin legătura pe care darul meu o creează cu cealaltă persoană, am explicat.

Hawke s-a uitat intens la mine pentru încă nişte momente.

— Te gândeşti la lucruri care te fac fericită şi atâta tot?

— Ei bine, eu nu aş spune-o aşa. Dar da.

O umbră i-a alunecat pe chip, apoi şi-a aţintit ochii asupra mea.

— Mi-ai simţit vreodată emoţiile?

Voiam să mint. Să spun că nu.

— Da.

S-a tras înapoi.

— La început, nu am făcut-o cu bună-ştiinţă – bine, ba da, dar doar pentru că arătai întotdeauna ca şi cum… nu ştiu. Ca

un animal închis în cuşcă de fiecare dată când te vedeam prin castel, şi eram curioasă să ştiu de ce. Îmi dau seama că nu ar fi trebuit să o fac. Nu am făcut-o… de prea multe ori. M-am forţat să mă opresc. Oarecum.

I se ridicaseră sprâncenele până la frunte.

— În mare parte. Uneori, pur şi simplu nu pot să mă abţin. E ca şi cum m-aş împotrivi naturii încercând să nu…

Să nu folosesc darul cu care mă născusem.

De aceea era greu de controlat uneori. Sigur, adesea, curiozitatea era cea care mă împingea să îl folosesc, însă mi se părea că mă luptam împotriva naturii încercând să îl înăbuş şi să îi pun lacăt. Mă sufoca.

La fel ca vălul, şi toate regulile, şi aşteptările celorlalţi, şi… viitorul pe care nu aveam şansa să mi-l hotărăsc singură.

De ce mi se părea că întreaga mea viaţă era atât de greşită?

— Ce ai simţit din partea mea?

Mi-am îndepărtat gândurile şi l-am privit în ochi.

— Tristeţe. I-am citit uluirea pe chip. O durere adâncă şi mâhnire. Mi-am coborât privirea spre pieptul lui. Nu te părăsesc niciodată, nici măcar atunci când zâmbeşti şi tachinezi. Nu ştiu cum le faci faţă. Mă gândesc că sunt legate în mare parte de fratele tău şi de prietenul vostru. Pentru că Hawke nu spunea nimic, m-am gândit că poate vorbisem prea mult. Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să-mi folosesc darul pe tine. Ar fi trebuit, probabil, să te mint acum…

— Mi-ai alinat durerea vreodată?

Mi-am lăsat palmele pe genunchi.

— Da.

— De două ori. Corect? După întâmplarea cu preoteasa şi în noaptea Ritualului.

Am încuviinţat din cap.

— Ei bine, acum, înţeleg de ce m-am simţit mai… uşor. Prima oară a durat – la naiba, a durat ceva. Am dormit cum nu mai dormisem de ani buni. A râs înăbuşit, iar eu mi-am furişat

privirea spre el. Păcat că aşa ceva nu poate fi împachetat şi vândut la piaţă.

Nu prea ştiam ce să zic.

— De ce? a cerut să afle. De ce mi-ai luat durerea? Da, e adevărat... simt tristeţe. Îmi este dor de fratele meu în fiecare clipă. Lipsa lui mă bântuie, dar fac faţă.

— Ştiu. Nu laşi ca asta să îţi afecteze viaţa, dar eu... Nu îmi plăcea să ştiu că suferi! am recunoscut. Şi că eu pot să ajut, fie şi doar temporar. Am vrut doar...

— Ce?

— Am vrut să ajut. Voiam să-mi folosesc darul ca să ajut lumea.

— Şi l-ai folosit? Nu doar în cazul meu şi al lui Airrick?

— Da. Blestemaţii... Le alinam durerea. Şi lui Tawny, însă ea nu a ştiut niciodată.

— Aşa au început să circule zvonurile. I-ai ajutat pe blestemaţi.

— Şi pe familiile lor, câteodată. Simt atâta durere uneori, încât trebuie să o fac.

— Dar îţi este interzis.

— Da. Şi asta mi se pare stupid! Mi-am ridicat mâinile în aer. Motivul nici măcar nu are sens. Dacă mi-au dat acest dar, nu este de la sine înţeles că zeii m-au găsit vrednică de el?

— Aşa s-ar zice. Hawke a făcut o pauză. Fratele tău poate face şi el ce faci tu? Sau altcineva din familia ta?

— Nu. Doar eu şi Fecioara de dinaintea mea. Amândouă ne-am născut într-un văl, i-am spus. Mama şi-a dat seama de ce pot să fac pe când aveam trei sau patru ani.

Hawke s-a încruntat şi m-a privit din nou ca pe un puzzle căruia îi lipseau nişte piese esenţiale.

— Ce?

A scuturat din cap, şi trăsăturile i s-au destins.

— Mă citeşti acum?

— Nu. Serios, încerc să nu o fac, nici măcar atunci când

îmi doresc foarte tare să o fac. Mi se pare că trişez în cazul unei persoane...

Am ezitat. Eram gata să spun: „În cazul unei persoane la care ţin”.

Am simţit un gol în stomac şi mi-am întors ochii larg deschişi spre el. Ţineam la Hawke. Mult.

Nu în acelaşi fel în care ţineam la Tawny şi la Vikter însă. Într-un mod diferit.

Of, zeilor!

Asta nu era cel mai probabil un lucru bun, dar nu îl simţeam ca pe ceva rău.

— Ei bine, mi-ar plăcea să fi avut darul tău în clipa aceasta, pentru că aş fi încântat să ştiu ce gândeşti acum.

Nu puteam să fiu recunoscătoare că nu ştia.

— Nu simt nimic din partea Ascendenţilor! am replicat. Absolut nimic, deşi ştiu că simt durerea fizică.

— Asta este...

— Ciudat, nu?

— Voiam să spun îngrijorător, dar, da, e ciudat.

— Ştii ceva? M-am aplecat spre el şi i-am şoptit: M-a stânjenit întotdeauna faptul că nu pot simţi nimic din partea lor. Ar trebui să mă simt uşurată, dar nu a fost niciodată cazul. M-am simţit mereu... rece.

— Văd asta. S-a tras şi el mai aproape şi şi-a coborât vocea. Ar trebui să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai alinat durerea.

— Nu-i nevoie.

— Ştiu, dar vreau să o fac. Gura lui era incredibil de aproape de a mea. Mulţumesc!

— Pentru puţin.

Mirosea a ace de pin şi a săpun, şi îi simţeam respiraţia atât de caldă pe buze.

— Am avut dreptate.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu faptul că eşti curajoasă şi puternică. Rişti foarte mult atunci când îţi foloseşti darul.

— Nu cred că am riscat destul, am recunoscut. L-aş fi putut ajuta pe Vikter. Dar am fost prea... copleşită. Poate că, dacă nu aş fi încercat să îl înăbuş atât de mult, aş fi putut să îl controlez atunci şi cel puţin să-i alin lui Vikter durerea.

— Dar l-ai alinat pe Airrick. L-ai ajutat pe el. Şi-a plecat capul, şi frunţile ni s-au lipit. Eşti întru totul diferită de cum mă aşteptasem să fii.

— Tot spui asta. La ce te aşteptai?

— Sincer, acum, nici nu mai ştiu.

Am închis ochii, bucuroasă de apropierea dintre noi. Îmi plăcea să fiu aproape de cineva... atunci când şi eu eram de acord cu asta.

— Poppy?

Îmi plăcea şi cum suna numele meu pe buzele lui.

— Da?

Mi-a atins obrazul cu degetele.

— Sper că ştii că, indiferent de ceea ce ţi s-a spus până acum, eşti cea mai vrednică persoană pe care am întâlnit-o în viaţa mea.

Inima mi-a tresăltat în piept.

— Înseamnă că nu ai întâlnit prea mulţi oameni la viaţa ta.

— Am întâlnit prea mulţi. Şi-a ridicat bărbia şi m-a sărutat pe frunte. Apoi s-a lăsat pe spate şi şi-a trecut un deget în lungul maxilarului meu. Meriţi mult mai mult decât ceea ce te aşteaptă.

Meritam.

Am deschis ochii.

Chiar meritam.

Nu eram o persoană rea. Dincolo de văl, de titlul şi de darul meu, eram o persoană ca oricare alta. Dar nu fusesem niciodată tratată ca atare. După cum îmi spusese Hawke mai

demult, toate privilegiile de care restul lumii se bucura erau ceva ce eu nici măcar nu puteam câştiga. Şi...

Şi mă săturasem.

Hawke s-a retras şi mi-a spus, cu vocea încărcată de emoţie:

— Îţi sunt recunoscător că ai avut încredere în mine ca să-mi mărturiseşti acest secret.

Nu m-am putut concentra ca să-i răspund, mult prea prinsă de ceea ce se întâmpla în interiorul meu. Ceva începuse să se schimbe. Ceva colosal, deşi în acelaşi timp şi extrem de mic. Inima a început să mi se zbată în piept de parcă m-aş fi luptat să trăiesc şi... zeilor, asta era exact ceea ce făceam. Chiar în acea clipă. Mă luptam pentru dreptul de a-mi trăi viaţa. Lucrurile se aşezau la locul lor înlăuntrul meu.

Fecioară sau nu, bună sau rea, Aleasă sau uitată, aveam dreptul *să trăiesc* şi să îmi duc viaţa mai departe fără să fiu sufocată de reguli cu care nu fusesem niciodată de acord.

L-am privit pe Hawke, m-am uitat la el *cu adevărat,* şi ceea ce am văzut era mai presus de planul fizic. El se purtase întotdeauna diferit cu mine, nu încercase niciodată să mă oprească. Din noaptea aceea, pe Metereze, şi până în Pădurea Sângerie, când îmi aruncase spada, făcuse mai mult decât doar să mă protejeze. El credea în mine şi îmi respecta nevoia de a mă proteja singură. Şi, aşa cum spusese şi el mai demult, era ca şi cum ne-am fi ştiut de când lumea. El... mă înţelegea, şi mi se părea că şi eu îl înţelegeam pe el. Pentru că era puternic şi curajos şi gândea şi simţea profund. Suferise pierderi şi le supravieţuise. Continua să supravieţuiască în ciuda agoniei pe care ştiam că o purta cu el. Mă accepta aşa cum eram.

Iar eu aveam toată încrederea în el.

În *toate* privinţele.

— N-ar trebui să te uiţi la mine aşa.

Vocea îi devenise mai răguşită.

— Aşa cum?

— Ştii tu foarte bine cum te uiţi la mine. A închis ochii. De fapt, s-ar putea să nu ştii. Şi tocmai de aceea ar trebui să plec.

— Cum mă uit la tine, Hawke?

A deschis ochii.

— Într-un fel în care nu merit să fiu privit. Nu de tine.

— Asta nu este adevărat, i-am spus.

— Mi-aş dori ca aşa să stea lucrurile. Zeilor, cât mi-aş dori! Trebuie să plec. S-a ridicat şi a făcut câţiva paşi, privirea întârziindu-i asupra mea. Mi se părea că nu prea voia să plece. A respirat adânc. Noapte bună, Poppy!

L-am privit îndreptându-se spre uşă, cu numele lui pe buze. Nu voiam să plece. Nu voiam să-mi petrec noaptea singură. Nu voiam să creadă că nu mă merita.

Şi-mi doream să trăiesc.

Mi-l doream pe el.

— Hawke?

S-a oprit, dar nu s-a întors.

Inima îmi tresălta din nou în piept.

— Vrei să... vrei să rămâi cu mine în noaptea asta?

Capitolul treizeci şi trei

Hawke nu mi-a răspuns. Nici măcar nu ştiam dacă mai respira. Mi-am adus aminte de noaptea Ritualului, când stătuserăm sub salcie. Acea amintire nu a adus cu ea înţepătura ascuţită a durerii.

Şi apoi, a vorbit.

— Nu-mi doresc nimic mai mult, dar nu cred că tu îţi dai seama de ce se va întâmpla dacă voi rămâne.

Am simţit că ameţesc.

— Ce se va întâmpla?

S-a întors spre mine atunci, cu o privire pătrunzătoare.

— Nu aş avea cum să mă urc în acel pat fără să fiu peste tine în zece secunde. De fapt, nici măcar n-am ajunge până la

pat. Îmi cunosc limitele. Ştiu că nu sunt un bărbat suficient de moral încât să-mi aduc aminte care sunt îndatoririle mele şi ale tale, nici faptul că sunt atât de nevrednic să te am încât ar trebui să fie un păcat. Chiar ştiind toate astea, nu aş avea cum să nu te dezbrac de halatul acela şi să nu îţi fac exact ce ţi-am spus în pădure că ţi-aş face.

O flacără s-a aprins în interiorul meu, şi l-am privit în ochi.

— Ştiu.

A tras adânc aer în piept.

— Ştii?

Am încuviinţat din cap.

S-a îndepărtat de uşă.

— Nu mă voi mulţumi doar să te ţin în braţe. Şi nici cu sărutări. Dorinţa de a te avea este mult prea puternică, Poppy. Dacă rămân, nu vei mai ieşi din camera aceasta fiind Fecioara.

Am tremurat uşor în faţa cuvintelor lui atât de directe. Cuvintele nu erau însă cele care mă şocau, ci dorinţa lui pentru mine. Nu mă vedeam drept cineva care ar fi putut face obiectul unei astfel de pasiuni. Nu mi se permisese niciodată să mă închipui astfel.

— Ştiu, am repetat.

A făcut un pas spre mine.

— Ştii, oare, Poppy?

Ştiam.

Şi era atât de straniu să îmi cunosc astfel inima şi să fiu atât de sigură, când îmi petrecusem atât timp fără să mă cunosc – pentru că nu mi se permisese niciodată să descopăr cine eram, ce s-ar putea să-mi placă şi ce nu, de ce aş putea avea nevoie şi ce mi-aş putea dori. Dar acum, ştiam.

Ştiusem din clipa în care îi cerusem să rămână. Ştiam care aveau să fie consecinţele. Ştiam ce eram şi ce se aştepta de la mine să fiu. Şi mai ştiam că nu mai puteam fi aşa. Nu era ceea ce-mi doream de la viaţă. Nu fusese niciodată alegerea mea.

Asta în schimb... era ceva ce voiam.

Hawke era cel pe care îl voiam.

Şi alegerea era a mea.

Îmi luam înapoi în propriile mâini viaţa, ceva ce începusem să fac cu mult înainte de Hawke. Atunci când cerusem să învăţ cum să lupt şi când îl făcusem pe Vikter să mă ia cu el când îi ajuta pe blestemaţi. Aceia fuseseră paşi importanţi, însă pe lângă ei făcusem şi alţii, mai mici. Şi, într-un fel, aceia erau chiar mai importanţi. Mă schimbam, evoluam, la fel ca darul pe care nu aveam dreptul să îl folosesc, dar pe care îl foloseam oricum. Fiecare aventură şi fiecare risc asumat fuseseră importante. Era vorba despre dorinţa mea de a experimenta tot ce mi se spusese că nu e pentru mine.

De aceea rămăsesem atunci în acea cameră de la Perla Roşie cu Hawke.

Era vorba despre felul în care îl privisem pe duce în ochi şi zâmbisem atunci când îmi dăduse jos vălul.

Când vorbisem cu Loren pentru prima oară şi când ieşisem pe Metereze. Dăţile în care îndurasem *lecţiile* ducelui fără să plâng. Când îi spintecasem faţa lordului şi îi retezasem mâna şi capul, tăiasem lanţurile pe care nu alesesem niciodată să le port. Nu înţelesesem însă atunci. Fuseseră atâţia paşi mici de-a lungul anilor şi mai ales în ultimele săptămâni. Nu ştiam care fusese momentul definitor, dar un lucru îmi era clar.

Hawke nu era catalizatorul.

El era recompensa.

Mi-am ridicat mâinile, surprinzător de hotărâtă, spre cordon. Nu mi-am ferit privirea în timp ce l-am dezlegat. Halatul s-a desfăcut şi mi-a alunecat de pe umeri. L-am lăsat să-mi cadă la picioare.

Hawke nu şi-a luat privirea de la mine nici măcar o secundă. Nici măcar nu a clipit, cu ochii aţintiţi în ai mei. Încet, privirea i-a alunecat în lungul trupului meu. Ştiam că în cameră era suficientă lumină pentru ca el să vadă tot. Toate

formele, toate părţile ascunse, toate cicatricile. Urmele de gheare pe care le aveam pe braţe şi peste abdomen şi cicatricile de pe picioare, rănile care erau dovada că fusesem aleasă de zei.

Pentru că semnele de pe picioare nu fuseseră făcute de gheare, ci de colţii care îmi sfâşiaseră pielea. În acea noapte fusesem muşcată.

Dar nu fusesem blestemată.

Hawke nu avea să poată citi adevărul acelor cicatrici. Doi dintre cei care îl ştiau erau acum morţi, iar în afara lor rămâneau regina, regele, ducesa şi fratele meu. Pentru prima oară în viaţă, voiam să spun cuiva adevărul. Voiam să i-l spun lui Hawke.

Însă nu era momentul potrivit.

Nu acum, când îşi întorcea încet privirea spre ochii mei. Când se uita la mine ca şi cum s-ar fi delectat cu fiecare centimetru din mine. Nu mi-am putut controla fiorul care mi-a trecut prin tot corpul atunci când m-a privit în cele din urmă din nou în ochi.

— Eşti teribil de frumoasă! a şoptit cu voce groasă. Şi atât de surprinzătoare.

Apoi, s-a mişcat spre mine în felul acela care mă făcea să-mi fie greu să cred că nu era Ascendent. Într-o secundă, eram în braţele lui, sărutându-ne. Sărutul lui nu avea nimic dulce şi blând acum. Mă simţeam devorată şi îmi doream să mă devoreze. I-am răspuns, ţinându-mă strâns de el, şi, chiar când începeam să îi simt limba, s-a retras.

În acea clipă, lucrurile au început să se întâmple ca prin vis. L-am ajutat să îşi scoată tunica şi apoi ghetele şi pantalonii. Am tremurat în faţa lui.

Era… frumos.

Tot numai piele bronzată şi musculatură tonifiată. Avea pieptul şi abdomenul bine definite de anii de antrenamente, iar forţa corpului său nu putea fi negată. Cum nu putea fi negat

nici faptul că viaţa îşi lăsase urmele pe pielea lui sub forma unor cicatrici mai mici şi mai mari. Era un luptător, la fel ca mine, şi acum puteam să văd ceea ce mai înainte fusesem prea emoţionată ca să observ. Şi trupul lui era o amintire vie a ceea ce trăise, iar cicatricea mai profundă, mai roşie, pe care o avea chiar sub şold era dovada că cel mai probabil îşi avea şi el coşmarurile lui. Arăta ca un fel de însemn, de parcă ar fi fost ars cu fierul roşu.

— Cicatricea de pe coapsă, am spus. De unde o ai?

— Cu mulţi ani în urmă, am fost destul de prost încât să mă las prins! mi-a răspuns el.

Era atât de ciudat cum vorbea uneori, de parcă ar mai fi trăit zeci de vieţi înainte de aceasta. Eu cu siguranţă ştiam ce înseamnă ca un an să ţi se pară lung cât o viaţă. Mi-am mutat privirea şi am făcut ochii mari.

Ah!

Mi-am muşcat buza, ştiind că probabil nu ar trebui să mă holbez. Mi se părea indecent, dar voiam să o fac.

— Dacă te mai uiţi mult la mine aşa, totul se va termina înainte să înceapă.

Cu obrajii aprinşi, mi-am ferit privirea.

— Eu... Eşti perfect.

S-a încordat.

— Nu, nu sunt. Tu meriţi pe cineva perfect, însă eu sunt un nenorocit prea mare ca să las asta să se împlinească.

Am clătinat din cap, neînţelegând cum nu putea să vadă că mă merita.

— Nu sunt de acord cu nimic din ce ai spus.

— Şocant, a zis el şi şi-a trecut braţele în jurul meu.

Într-o secundă, eram pe pat, cu el deasupra mea. Părul lui aspru de pe picioare se freca de picioarele mele într-un mod surprinzător de plăcut. Când l-am simţit însă lipit de şoldul meu, am înghiţit un nod, amintindu-mi de consecinţa pe care o putea avea ceea ce făceam.

— Eşti...?

— Protejat? Gândurile lui merseseră în mod clar în aceeaşi direcţie. Iau lunar protecţia.

Se referea la iarba care îi făcea şi pe bărbaţi, şi pe femei temporar infertili. Putea fi băută sau mestecată, şi auzisem că avea gust de lapte acru.

— Presupun că tu, nu, a adăugat el.

Am pufnit.

— N-ar fi fost scandalos? a comentat, trecându-şi degetele în lungul braţului meu.

— Ar fi fost, am admis. Dar asta...

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei.

— Dar asta schimbă tot.

Schimba.

Chiar schimba tot.

Şi eram pregătită.

Hawke m-a sărutat, şi singurul lucru la care mă puteam gândi era că buzele lui aveau aproape acelaşi efect ca un drog. Ne-am sărutat până când inima a început să-mi bată tare în piept şi pielea – să îmi vibreze de plăcere. Apoi, abia după ce am simţit că nu mai pot să respir, a început să exploreze.

Degetele i-au alunecat pe pielea mea, şi, atunci când mâna i-a coborât între coapse, am icnit de plăcere, descoperind rapid că ceea ce făcuserăm în pădure pe când eram îmbrăcată nici nu se compara cu atingerea pielii pe piele.

Şi-a coborât capul apoi, urmărind cu buzele urmele pe care le lăsaseră degetele lui. A întârziat în zonele sensibile, scoţând din mine sunete care m-au făcut să mă întreb în treacăt cât de groşi erau acei pereţi. A zăbovit o vreme deasupra cicatricilor mele de pe abdomen, le-a sărutat, le-a *venerat*, până când m-am convins că nu le considera urâte sau deranjante în nici un fel.

A coborât însă şi mai mult.

Mi-am pierdut răsuflarea. Când am deschis ochii, l-am

văzut aşezat între picioarele mele, privindu-mă cu ochii aceia aurii.

— Hawke, am şoptit.

A zâmbit cu jumătate de gură, ca un diavol frumos.

— Îţi mai aminteşti de prima pagină din jurnalul domniţei Willa?

— Da.

Nu aveam cum să uit acea primă pagină.

Şi apoi, cu ochii încă la mine, şi-a coborât gura. M-am arcuit când i-am simţit prima atingere, şi degetele mi s-au înfipt în aşternuturi. M-am gândit că inima avea să îmi stea în loc. Că poate încetase deja să mai bată. Nu îmi putusem închipui niciodată până atunci vâltoarea de senzaţii pe care mi-o trezea. Era aproape prea mult, şi nu puteam sta nemişcată. Mi-am ridicat şoldurile, şi murmurul lui aprobator m-a făcut să mă simt aproape la fel de bine precum ceea ce făcea.

Zeilor...

Am căzut cu capul pe perne, conştientă că mă zbăteam, că mă mişcam frenetic, fără nici un fel de ritm. Însă tensiunea strânsă înlăuntrul meu creştea din ce în ce mai mult şi până la urmă a explodat, cu o intensitate care m-a răvăşit. I-am spus, poate, numele. Poate am strigat ceva lipsit de coerenţă. Nu ştiam, dar a durat o mică eternitate până când am putut să-mi deschid ochii.

Hawke şi-a ridicat capul, cu buzele umflate şi umede în lumina lumânării. Privirea lui intensă mi-a ars pielea. Nu arătase niciodată mai mândru de el. Şi-a întredeschis buzele şi şi-a trecut limba pe deasupra lor.

— Nectar. Exact aşa cum am promis.

Mi s-a tăiat răsuflarea şi am tremurat. A alunecat ca o felină peste trupul meu. L-am urmărit, ca hipnotizată, în timp ce trupul lui dur îl mângâia pe al meu, fără să-mi pot controla tremurul.

— Poppy, a şoptit, buzele lui atingându-le pe ale mele.

M-a sărutat, iar pielea mi s-a încins când i-am simţit gustul şi dinţii aceia straniu de ascuţiţi. Simţurile mi s-au învolburat din nou când l-am simţit aşezându-se între picioarele mele.

— Deschide ochii!

Îi închisesem? Da. Îi închisesem. I-am deschis şi l-am văzut zâmbind cu jumătate de gură, dar fără urma aceea de tachinare pe care o avea de obicei. Nu a spus nimic, doar s-a uitat la mine, nemişcat.

— Ce?

— Vreau să îţi ţii ochii deschişi.

— De ce?

A chicotit, iar eu am tras aer în piept.

— Mereu ai atât de multe întrebări.

— Cred că ai fi dezamăgit dacă nu aş avea.

— Adevărat, a murmurat şi şi-a trecut mâna în lungul gâtului meu, până la sâni.

— Aşa că, de ce? am insistat.

— Pentru că vreau să mă atingi, a zis el. Vreau să vezi ce îmi faci atunci când mă atingi.

M-a trecut un fior.

— Cum... cum vrei să te ating?

— Oricum vrei, Prinţeso. Nu ai cum să greşeşti, a şoptit răguşit.

Am dat drumul cearşafului şi mi-am ridicat o mână. I-am atins obrazul. Privirea i-a rămas lipită de a mea în timp ce mi-am trecut degetele în lungul maxilarului lui, peste buzele moi, şi apoi le-am coborât pe gât. Eram asaltată de prea multe senzaţii ca să-mi pot folosi darul. Degetele mi-au alunecat peste pieptul lui. I-am simţit respiraţia. Mi-am continuat explorarea, delectându-mă cu senzaţia pe care mi-o trezeau muşchii aceia fermi ai abdomenului lui. Şi am coborât şi mai mult, făcându-i întregul trup să tresalte. Am ezitat.

— Te rog. Nu te opri! mi-a cerut cu voce răguşită. Zeilor

mari, nu te opri!

M-am concentrat asupra feţei lui în timp ce îl atingeam. Observam atâtea mici reacţii, răspândite în întregul lui trup. Şi-a descleştat maxilarul, şi buzele i s-au întredeschis. Trăsăturile i-au devenit mai ascuţite şi tendoanele i s-au întins când mi-am strâns mâna în jurul lui. Şi-a lăsat capul pe spate, şi trupul lui mare şi puternic a tremurat. Am băgat de seamă cât de accelerată îi devenise respiraţia. Mi-am strecurat mâna până în punctul în care trupurile noastre aproape se uneau. A tremurat din cap până în picioare, şi am rămas uimită de cât de mult îl afecta atingerea mea. Am devenit mai curajoasă cu atingerile mele.

— Zeilor! a mormăit.

— E în ordine?

— Tot ce faci este mai mult decât perfect. Vocea îi devenise şi mai adâncă. Dar mai ales ce faci acum. Mai ales asta.

Am râs încetişor şi am repetat mişcarea. Şi-a mişcat şoldurile atunci, aproape aşa cum o făcusem şi eu, întâmpinându-mi atingerile. A scos un oftat adânc ce mi-a trimis o undă de plăcere în tot trupul.

— Vezi ce-mi faci? a întrebat, mişcându-şi şoldurile în ritmul mâinii mele.

— Da, am şoptit.

— Mă ucide. Şi-a lăsat capul în jos, spre mine, şi ochii aceia... Păreau aproape translucizi. Apoi şi-a coborât genele, ascunzându-i. Mă ucide într-un fel pe care nu cred că îl vei înţelege niciodată.

I-am căutat privirea.

— Într-un fel... bun?

Trăsăturile i-au devenit mai blânde, şi şi-a ridicat mâna ca să-mi mângâie obrazul.

— Într-un fel pe care nu l-am mai simţit niciodată.

— Ah!

Şi-a plecat capul şi m-a sărutat, mutându-şi greutatea pe

braţul stâng. Apoi şi-a luat mâna de pe obrazul meu şi a strecurat-o între noi.

— Eşti gata?

Cu respiraţia tăiată, am încuviinţat din cap.

— Vreau să te aud spunând-o.

Am zâmbit uşor.

— Da.

— Bun, căci cred că aş fi murit dacă nu ai fi fost.

Am chicotit, surprinsă de sunetul acela destins într-un moment atât de încordat, de important.

— Tu crezi că glumesc. Habar n-ai tu…

M-a tachinat şi m-a sărutat din nou înainte să se împingă uşor în mine. S-a oprit apoi şi a scos din nou sunetul acela gutural, ca un mârâit.

— O, da, eşti pregătită.

M-am înroşit toată şi am tremurat. Hawke şi-a ridicat din nou privirea spre mine.

— Mă uimeşti.

— Cum? am şoptit, confuză.

Eu nu făcusem nimic, în timp ce el… mă răvăşise cu genul acela de săruturi despre care doar citisem.

— Dai piept cu Temuţii fără frică. Şi-a trecut buzele pe deasupra buzelor mele. Dar te înroşeşti când îţi spun că eşti pregătită pentru mine.

Acum, roşeam, cu siguranţă, şi mai tare.

— Ce deplasat!

— Sunt pe cale să devin foarte deplasat! a promis el. Dar, mai întâi, s-ar putea să doară.

Ştiam şi eu destule despre sex ca să fiu conştientă de asta.

— Ştiu.

— Iar ai citit cărţi porcoase?

Am simţit fluturi în stomac, care apoi mi s-au împrăştiat în tot corpul.

— Poate.

A chicotit, dar sunetul s-a pierdut într-un geamăt, pentru că începuse să se mişte. Am simţit presiune şi, pentru o clipă, m-am întrebat cum avea să poată merge mai departe de atât, apoi, brusc, o înţepătură ascuţită mi-a tăiat răsuflarea, şi am închis ochii. Cu unghiile înfipte în umerii lui, m-am încordat. Mă aşteptasem la ceva durere, însă căldura moale se preschimbase în cioburi de gheaţă.

Hawke a rămas nemişcat deasupra mea, respirând greoi.

— Îmi pare rău. Buzele lui mi-au atins nasul, pleoapele, obrajii. Îmi pare rău.

— E în ordine.

M-a sărutat din nou, încetişor, apoi şi-a lipit fruntea de a mea. Am respirat uşor. Asta era. Trecusem peste ultima barieră, ultima linie interzisă. Nu simţeam nici şocul vinovăţiei, nici vreun atac de panică. Adevărul era că trecusem deja de acea barieră atunci când Hawke mă sărutase fără să ştie cine eram, şi toate evenimentele care conduseseră la acea clipă nu făcuseră decât să mai şteargă din ea, până când încetase să mai existe cu totul. Nu mai existase cale de întoarcere din acea noapte de la Perla Roşie, şi asta... ceea ce se întâmpla între noi era mult prea minunat ca să nu fi fost predestinat. Simţeam că mă aflam exact acolo unde trebuia să fiu, alături de Hawke, acolo unde conta cine eram şi nu *ce* eram. Nu conta dacă zeii mă găseau nevrednică, pentru că eu eram vrednică de asta – de râsete şi de entuziasm, de fericire şi de nerăbdare, de siguranţă şi de acceptare, de plăcere şi de experienţă, de tot ce mă făcea Hawke să simt. Şi el merita toate consecinţele care aveau să rezulte din ceea ce se întâmpla între noi, pentru că nu era vorba doar despre el. Ştiusem asta din secunda în care îi cerusem să rămână.

Era vorba despre mine.

Despre ceea ce îmi doream eu.

Despre alegerea mea.

Am respirat adânc, şi durerea s-a mai domolit. Hawke

rămăsese nemişcat deasupra mea, aşteptând. Am încercat să-mi ridic bazinul. Durea, dar nu la fel de tare ca înainte. Am încercat din nou. Hawke a tremurat, dar nu s-a mişcat. Mi s-au înmuiat mâinile, şi am uitat să mai respir, dintr-un motiv cu totul diferit de această dată. Muşchii abdomenului mi s-au încordat, şi am simţit un val de plăcere în tot corpul.

Abia atunci s-a mişcat Hawke, uşor, cu atât de mare grijă, încât am simţit lacrimi în ochi. Mi-am strâns pleoapele şi mi-am trecut braţele în jurul gâtului lui, lăsându-mă din nou pradă nebuniei, senzaţiilor ascendente. Un soi de instinct primar a pus stăpânire pe mine, arătându-mi cum să-mi mişc şoldurile în acelaşi ritm cu ale lui. Ne mişcam împreună. Singurele sunete care se auzeau în cameră erau suspinele mele moi şi gemetele lui mai adânci. Senzaţia aceea intensă, aproape dureroasă, a revenit. Picioarele mi s-au ridicat singure şi s-au încolăcit în jurul şoldurilor lui. Presiunea aceea creştea în interiorul meu din nou, dar de această dată şi mai intensă.

Hawke şi-a trecut braţul sub capul meu şi mi-a strâns umerii, în timp ce cu cealaltă mână îmi ţinea şoldul. M-a ţinut sub el şi a început să se mişte mai repede, cu mai multă forţă. Eu l-am strâns, căutându-i orbeşte gura, în timp ce îşi strecura mâna între noi. A găsit acea zonă sensibilă, şi, atunci când şoldurile i s-au mai lipit o dată de mine, tensiunea din interiorul meu a explodat. Am ţipat când extazul a lovit, în valuri de senzaţii mai intense şi mai răvăşitoare decât prima oară. Ceea ce simţisem înainte părea acum o nimica toată prin comparaţie cu ce simţeam în acea clipă. Eram răvăşită, în cel mai bun sens cu putinţă. Abia după ce senzaţiile cele mai acute au început să se mai risipească, i-am simţit ochii aurii fixaţi asupra mea. Am ştiut că mă urmărise în tot acest timp, şi asta m-a făcut să gem de plăcere.

Mi-am aşezat palma tremurândă pe obrazul lui.

— Hawke, am şoptit.

Mi-aş fi dorit să pot transpune în cuvinte ceea ce simţisem

– ceea ce *încă* simţeam.

S-a întunecat, maxilarul i s-a încordat şi apoi... a părut să piardă şi ultima fărâmă de control pe care o mai avea. S-a mişcat cu atâta forţă, încât am alunecat cu aşternuturile. Sub palmele mele, l-am simţit încordându-se, apoi şi-a dat capul pe spate şi a strigat, tremurând convulsiv.

Şi-a coborât fruntea pe gâtul meu şi şi-a lipit buzele de locul acela sensibil în care îmi simţeam pulsul accelerat, în timp ce mişcările îi deveneau din ce în ce mai încete. Mi-a zgâriat uşor pielea cu dinţii şi apoi m-a sărutat.

Nu ştiu cât timp am stat aşa, aşteptând să ni se răcorească trupurile şi să ni se încetinească respiraţia, în timp ce îi mângâiam uşor părul. Muşchii i se relaxaseră, stătea sprijinit în coate acum, dar încetul cu încetul am început să simt o altfel de tensiune în corpul lui. Era darul meu, care începea să funcţioneze din nou, prin noianul de emoţii pe care le trăisem.

Buzele lui Hawke mi-au alunecat pe obraz şi apoi le-au găsit pe ale mele. M-a sărutat uşor, dulce.

— Să nu uiţi asta.

I-am atins maxilarul.

— Nu cred că aş putea vreodată.

— Promite-mi! mi-a cerut, fără să mă fi şi auzit parcă, şi şi-a ridicat capul.

Şi-a contopit privirea cu a mea.

— Promite-mi că nu vei uita asta, Poppy. Că, indiferent de ce se va întâmpla mâine, poimâine, tu nu vei uita – că asta este ceva real.

Nu mi-am putut feri privirea.

— Promit. Nu voi uita.

Capitolul treizeci şi patru

După câteva ore, am fost trezită din somn de un zgomot. Stăteam pe o parte, şi un trup lung şi cald era strâns în jurul

meu. Avea un picior trecut printre picioarele mele. Eram înfăşurată în braţele lui. Deşi încă eram pe jumătate adormită, am devenit brusc foarte conştientă de senzaţia neobişnuită pe care mi-o lăsa faptul că eram ţinută în braţe de cineva. Pielea lipită de piele, părul lui aspru, musculatura mâinii de sub capul meu şi respiraţia caldă care îmi aluneca pe obraz. Toate aceste senzaţii erau noi şi încântătoare. Chiar şi aşa, cu mintea puţin înceţoşată de somn, ştiam că ceea ce simţeam nu era ceva la care aş fi putut renunţa cu uşurinţă.

Ultimul lucru pe care mi-l aminteam era că stăteam întinsă, cu faţa la Hawke, şi mă jucam cu părul lui în timp ce el îmi povestea cum se alesese cu unele dintre cicatricile mai mici. Pe majoritatea le obţinuse în luptă, deşi câteva erau de pe vremea când era un copil necugetat, cu gândul la aventuri. Voisem să-i spun şi eu adevărul despre unele dintre cicatricile mele, dar adormisem probabil înainte să apuc.

Sunetul acela s-a auzit din nou, şi Hawke s-a foit şi şi-a ridicat capul. Era o bătaie delicată în uşă. A rămas nemişcat pentru o clipă. Apoi i-am simţit vârful degetelor pe braţ. Au alunecat în jos pe şoldul meu, spre pătura pe care mi-a tras-o până la piept. S-a eliberat apoi din strânsoare graţios, asigurându-se că am o pernă sub cap, acolo unde înainte fusese braţul lui. Un zâmbet somnoros şi mulţumit mi-a înflorit pe buze.

Patul s-a îndoit când s-a ridicat. I-am auzit paşii. Am clipit şi am privit în jur. Una dintre lămpile cu ulei ardea încă, împrăştiind o lumină delicată, cremoasă. Afară era încă întuneric smoală, dar l-am văzut pe Hawke trăgându-şi pe el pantalonii. Am simţit fluturaşi în stomac privindu-l. S-a îndreptat spre uşă aşa, fără cămaşă, doar pe jumătate îmbrăcat. Asta nu avea, oare, să-l facă pe cel de la uşă să îşi dea seama ce se întâmplase în cameră?

Am aşteptat să mă cuprindă panica, frica şi grija că aveam să fiu descoperită într-o situaţie foarte compromiţătoare, care

îmi era interzisă.

Panica nu a venit.

Poate pentru că eram încă pe jumătate adormită. Poate că toropeala aceea plăcută pe care o simţeam în tot corpul mi se infiltrase cumva şi în creier şi îmi amorţise raţiunea.

Poate că nu îmi păsa că aş putea fi prinsă.

Hawke a întredeschis uşa, şi persoana care era de cealaltă parte i-a vorbit atât de încet, încât nu am putut auzi ce spune. Nu am auzit nici răspunsul lui Hawke, dar am băgat de seamă că acceptase ceva ce îi fusese înmânat. A mai stat câteva clipe la uşă, apoi a închis-o, aşezând pe un scaun ceea ce primise.

Văzând că m-am trezit, a venit lângă mine. Fără cuvinte, s-a aplecat şi mi-a dat o şuviţă de păr după ureche.

— Bună, am şoptit, închizând ochii şi lipindu-mi obrazul de palma lui. Trebuie să ne sculăm?

— Nu.

— E totul în regulă?

— Totul este în regulă. Trebuie doar să merg să mă ocup de ceva, mi-a răspuns el.

Am făcut ochii mari. El s-a uitat la mine, trecându-şi degetul în josul obrazului meu, chiar sub cicatrice.

— Nu trebuie să te scoli încă.

— Eşti sigur?

I-a apărut o urmă de zâmbet pe chip.

— Sunt, Prinţeso. Dormi! A strâns pătura în jurul meu din nou şi apoi s-a ridicat. Mă voi întoarce cât de repede pot.

Aş fi vrut să spun ceva, să consfinţesc cumva ceea ce se întâmplase între noi şi ce însemna pentru mine, însă nu eram prea sigură ce cuvinte să folosesc şi îmi simţeam pleoapele grele. Am adormit din nou, dar nu pentru mult timp. Când m-am trezit a doua oară, lampa ardea încă şi patul era tot gol.

M-am întins, uşor amorţită, şi, deşi nu trebuia să mi se amintească de noaptea trecută, o simţeam în tot corpul. Mi-am rotit privirea prin cameră, ochii oprindu-mi-se asupra

scaunului. Pe el stăteau împăturite hainele mele. Oare Magda fusese cea care venise la uşă? Sau altcineva? Oricum, oricine fusese, felul în care Hawke răspunsese era grăitor pentru ceea ce se întâmplase.

Mi-am muşcat buza, aşa cum stăteam întinsă în pat, cu privirea pierdută pe fereastra îngustă. La fel ca înainte, nu simţeam nici panică, nici teamă. Oamenii vorbesc. Într-un fel sau altul, ceea ce se întâmplase în acea cameră avea să iasă dintre cei patru pereţi. Avea să ajungă într-un final în capitală şi la urechile reginei. Chiar dacă, prin cine ştie ce minune, nu ar fi ajuns până la ea, zeii trebuie să fi ştiut că nu mai eram cu adevărat fecioară. Nu ştiam dacă asta însemna că în ochii lor eram încă Fecioara sau nu.

Însă, înlăuntrul meu, nu mai eram Fecioara.

Nu mă mai puteam întoarce la acea viaţă.

Am simţit înţepătura spaimei în inimă, dar asta nu era nimic, pentru că determinarea a amorţit-o imediat, aşa cum apa stinge flăcările.

Nu aveam de gând să mă întorc la o viaţă fără drepturi. Nu aveam de gând să-mi mai ascund darul, fără să-i pot ajuta pe ceilalţi, nici să las alte persoane să facă ce voiau din mine şi cu mine pentru că nu aveam de ales sau pentru că eram tot timpul pusă în situaţii în care trebuia să tac şi să îndur de teamă că alţii ar putea fi răniţi. Chiar dacă ştiam că regina nu avea să mă trateze rău, ştiam şi că se aştepta în continuare să-mi ascund darul, să fiu tăcută şi nevăzută, amiabilă şi maleabilă. Şi toate acestea erau în vădită contradicţie cu însăşi natura mea.

Nu puteam să fac Ascensiunea.

Şi asta însemna că aveam în faţă două opţiuni. Fie încercam să mă fac nevăzută şi mă ascundeam – faptul că trăisem atâta vreme sub văl îmi era util în acest caz, pentru că foarte puţine persoane ştiau cum arăt cu adevărat. Deşi existau destui care ar fi putut să-mi facă portretul. Eram sigură că ar fi fost trimise anunţuri în toate satele şi oraşele, deşi ştiam cum

să mă ascund.

Dar unde m-aş fi dus? Cum aş fi putut să supravieţuiesc? Şi ce s-ar fi întâmplat cu Hawke dacă eu dispăream când se presupunea că el ar fi trebuit să mă păzească?

Nu luam de bun faptul că viitorul meu extrem de nesigur îl includea pe Hawke. Cu toate acestea, inima îmi palpita. Ceea ce fusese între noi trebuia să însemne mai mult decât căutarea plăcerii fizice. Ar fi putut găsi asta oriunde, dar el mă alesese pe mine.

Şi eu îl alesesem pe el.

Asta însemna cu siguranţă ceva, ceva care trecea dincolo de noaptea trecută – ceva ce nu crezusem vreodată că aveam să trăiesc.

Indiferent dacă Hawke avea să facă sau nu parte din viitorul meu, cealaltă opţiune era să merg la regină şi să fiu sinceră. Acum, *asta* chiar mă speria, pentru că… nu voiam să o dezamăgesc. Dar ea trebuia să înţeleagă. O înţelesese pe mama, iar eu eram favorita ei. Trebuia să înţeleagă că nu puteam trăi aşa. Şi, dacă nu înţelegea, trebuia să o conving eu.

M-am ridicat, cu pătura strânsă în jurul meu.

Ştiam ce nu puteam să fac, dar nu ştiam ce însemna asta pe termen lung pentru mine şi pentru regat. Cerul din spatele ferestrei începuse să se lumineze. Aveam să vorbesc despre asta cu Hawke, fără întârziere. Trebuia să ştie, iar eu voiam să ştiu ce gândea el.

Ce avea să spună.

Cum se apropia răsăritul, m-am ridicat din pat şi m-am pregătit de drum, folosindu-mă de apa care mai rămăsese ca să mă spăl rapid. Apa era rece, dar, de vreme ce nu ştiam când urma să mai avem acces la apă, nu mă plângeam. Bucuroasă de hainele curate, mi-am prins pumnalul la teacă. Apoi, în timp ce-mi terminam de împletit părul, s-a auzit un ciocănit în uşă.

Zicându-mi că, dacă era Hawke, ar fi intrat pur şi simplu, m-am apropiat de uşă cu grijă.

— Da?

— Sunt Phillips! s-a auzit vocea familiară.

Am deschis uşa, şi Phillips s-a grăbit să intre. M-a împins înăuntru şi a închis uşa după el.

Când s-a întors, am văzut că avea mâna dusă la spadă. Era un semnal clar de alarmă, aşa că m-am tras câţiva paşi înapoi.

— Eşti singură? a întrebat pe un ton autoritar, privirea îndreptându-i-se spre camera de baie.

— Da. Mi s-a accelerat pulsul. S-a întâmplat ceva?

S-a întors din nou spre mine, cu ochii mari.

— Unde este Hawke?

— Eu... nu ştiu. Ce se întâmplă?

— Ceva nu este în regulă cu locul acesta.

Am ridicat din sprâncene.

— Nimic nu a fost în regulă cu toată misiunea asta. Ar fi trebuit să-mi ascult instinctul. Datorită lui am rămas atât timp în viaţă, dar de această dată nu i-am dat ascultare! a turuit mai departe, îndreptându-se spre unul dintre săculeţii de piele. M-am uitat în jur. Şi nu am văzut nici măcar un Ascendent. Iar Lord Halverston? Nici o dovadă că ar exista.

— Mi s-a spus că este la vânătoare, cu oamenii lui! am încercat să-l liniştesc. Am întrebat-o ieri pe Magda unde este.

Cu sacul meu în mână, s-a întors spre mine.

— Unde ai auzit tu de vreun Ascendent care să meargă la vânătoare?

— Nu am auzit, dar nici nu cunosc toţi Ascendenţii de pe lume.

— Ştii pe cine nu cunoaştem noi? Pe tipul acesta, Kieran. S-a oprit în faţa mea. Nu ştim nimic despre el.

Confuză în legătură cu ceea ce încerca să spună, am clătinat din cap.

— Eu nu vă cunosc pe nici unul dintre voi.

Cu excepţia lui Hawke. Pe el îl cunoşteam.

— Nu înţelegi ce spun. Nu l-am mai văzut niciodată pe

Kieran. Prima oară l-am întâlnit în dimineaţa în care şi-a făcut apariţia la Metereze. N-am reuşit să scot de la el decât că a lucrat în capitală. În rest, doar răspunsuri scurte şi vagi.

Mi-am amintit că îi văzusem discutând pe timpul călătoriei. Cu toate acestea, faptul că Kieran nu era dispus să răspundă la întrebările unui străin nu însemna nimic.

— Sunt o mulţime de gardieni pe Metereze. Îi cunoşti pe toţi?

— Ştiu destule încât să mi se pară suspicios că un gardian recent transferat face parte din grupul care trebuie să o escorteze pe Fecioară. Hawke l-a cerut în mod expres, şi el e un gardian relativ recent transferat, care, cumva, în doar câteva luni, a ajuns să fie unul dintre cei mai importanţi oameni din toată Garda Regală.

Am tras aer în piept.

— Despre ce vorbeşti?

— Nici despre Hawke nu se ştie aproape nimic. Dar şi-a făcut apariţia, iar tu ai rămas nu fără unul dintre gardienii tăi personali, ci fără *doi*.

Am rămas cu gura căscată.

— Am fost de faţă atunci când atât Rylan, cât şi Vikter au fost ucişi...

— Şi ştiu că nu este normal ca mai mulţi gardieni să fie trecuţi cu vederea în favoarea unui băiat care abia dacă se poate numi bărbat! mi-a tăiat-o el. Nu mă interesează cu ce recomandări a venit din Masadonia, nici ce a spus comandantul despre el. Hawke l-a cerut pe Kieran, şi acum iată-ne aici, într-o gospodărie în care nu se află nici urmă de Ascendenţi.

— Ce încerci să spui, Phillips?

— Încerc să spun că este o capcană. Am ieşit din oraş cu ei şi am picat direct în capcană.

— Cu ei? am şoptit.

— Kieran! mi-a răspuns el. Hawke.

Pentru o clipă, nu am fost în stare decât să mă holbez la el.

— Ştiu că nu vrei să auzi asta. Tu şi Hawke păreţi... apropiaţi, dar îţi spun, Fecioară, ceva nu este în regulă cu acest loc şi cu ei, şi...

— Şi ce?

— Evans şi Warren lipsesc. Le-a rostit numele celor doi gardieni întorcându-se spre uşă. Nici eu, nici Luddie nu i-am mai văzut cam după o oră de când am ajuns. S-au dus în camerele care le-au fost date şi au dispărut. Paturile lor sunt neatinse, şi nu am găsit nici urmă de ei în fortăreaţă.

Asta... Dacă asta era adevărat, nu era de bine. Însă ceea ce sugera el era de necrezut. Nu îl cunoşteam pe Kieran, dar îl cunoşteam pe Hawke, şi, dacă Hawke avea încredere în Kieran, atunci şi eu aveam. Dar ce ar fi avut Phillips de câştigat înşirându-mi toate astea?

Mi s-a răcit sângele în vene în timp ce singura variantă plauzibilă mi se închega în minte. Phillips era un Descendent. Eram şocată, nu voiam să o cred, dar mi-am amintit cum Descendenţii de la Ritual se îmbrăcaseră în roşu. Cum se amestecaseră în mulţime. Nu era imposibil.

Nimic nu era imposibil.

Iar dacă Phillips era un Descendent, atunci... atunci era de rău. Era un gardian extrem de bine antrenat. Mai rău, ştia că sunt înarmată şi antrenată la rândul meu, aşa că nu aveam la dispoziţie elementul-surpriză. Şi nu îmi plăcea deloc ideea că mă aflam singură într-o cameră cu el, mai ales că nu ştiam cine era prin apropiere.

Trebuia să ajung în preajma altor oameni.

— Bine. Tu... tu ai locuit în Masadonia mult timp. Iar Vikter... a avut întotdeauna doar lucruri bune de spus despre tine, i-am zis. Din câte îmi puteam aduce aminte, Vikter nu îl menţionase niciodată pe Phillips de faţă cu mine, dar trebuia să-i câştig cumva încrederea. Mi-am deschis simţurile. Ce ar trebui să fac?

— Slavă zeilor că eşti inteligentă! Mă temeam că va trebui să te târăsc cu forţa de aici.

A privit din nou spre uşă. Emoţiile lui începeau să mi se transmită.

— Trebuie să ieşim de aici – repede.

— Şi apoi?

Mi-a luat o clipă ca să înţeleg ce simţeam. Nu era nici o durere extremă, dar puteam simţi o urmă de... frică.

— Hai! Mi-a făcut semn spre uşă, cu mâna încă pe mânerul spadei sale. A întredeschis uşa şi s-a uitat pe hol rapid, mult prea repede ca să am timp să profit că se întorsese cu spatele la mine. E liber. Mi-a întâlnit privirea. Vreau să cred că ştii că îţi spun adevărul, dar nu sunt prost. Ştiu că eşti, probabil, înarmată şi că ştii să te lupţi. Aşa că vreau să-ţi ţii mâinile la vedere. Nu vreau să te rănesc, dar te voi imobiliza dacă doar aşa pot să te scot din locul acesta şi să te duc undeva unde vei fi în siguranţă.

Faptul că eram ameninţată nu mă făcea să mă simt în siguranţă, dar Phillips era speriat.

Era înspăimântat. Atâta lucru ştiam cu siguranţă. A păşit afară, şi mi-am dat seama că voia să merg în faţa lui. Ardeam de dorinţa de a pune mâna pe pumnal. De ce se temea? Că avea să fie prins?

— Să ştii că Luddie şi Bryant ne aşteaptă în grajduri. Pregătesc caii.

Am încuviinţat din cap şi am păşit afară, chiar când uşa din celălalt capăt al coridorului se deschidea. Kieran şi-a făcut apariţia, în timp ce o adiere de aer rece a traversat coridorul. Fără pelerină, nu aveam să ajung prea departe. Oare Phillips nu îşi dădea seama de asta? Sau nu avea importanţă? Kieran s-a oprit, cu sprâncenele ridicate.

— Ce cauţi aici?

Înainte să apuc să răspund, l-am auzit pe Phillips scoţându-şi spada din teacă. A început să-mi bubuie inima.

— Ce faci *tu* aici? a întrebat autoritar Phillips. Nu e ora plecării.

Kieran a păşit spre noi.

— Mă duceam la mine în cameră. Privirea i s-a întors asupra mea. Nu cred că îşi dăduse seama că Phillips avea spada pregătită. Şi nu mi-ai răspuns la întrebare.

Phillips era în spatele meu, şi ştiam că trebuia să fiu atentă. Poate mă voia în viaţă, dar aş fi transmis un mesaj la fel de eficient şi moartă. Şi-ar fi înfipt sabia în spatele meu înainte să apuc să îmi scot pumnalul.

M-am uitat intens în ochii lui Kieran, rugându-mă la zei să îşi dea seama de ceea ce nu puteam spune.

A înaintat, cu mâna ca din întâmplare îndreptată spre spadă.

— Ce se petrece aici?

Phillips m-a apucat de braţ şi m-a tras înapoi. A lovit rapid cu spada. Dar şi Kieran a fost rapid. A reuşit să pareze lovitura, dar lama ucigătoare doar şi-a modificat traiectoria. În loc să-i sfâşie pieptul, a lovit abdomenul şi piciorul. Am ţipat, în timp ce Kieran şi-a coborât privirea asupra sa...

Sunetul pe care l-a scos Kieran mi-a ridicat părul pe spinare. Am îngheţat. La început, a fost ca un mârâit, care nu suna nici pe departe precum ceva ce ar fi scos pe gură un muritor. Îl mai auzisem o dată – în noaptea în care Rylan fusese ucis în Grădinile Reginei. Descendentul scosese acel sunet.

Mârâitul a crescut în intensitate, transformându-se într-un urlet puternic, ce mi-a tăiat respiraţia. Atunci când şi-a ridicat capul, inima aproape mi-a stat în loc.

Ochii lui de un albastru pal...

Străluceau în lumina slabă.

— Chiar n-ar fi trebuit să faci asta. Vocea care i-a ieşit pe gură era aspră, distorsionată, de parcă ar fi avut pietriş în gât. Chiar nu.

Kieran şi-a aruncat spada într-o parte, şi aceasta a zăngănit, izbită de podeaua de lemn. La început, nu am înţeles de ce şi-ar arunca arma, dar apoi am văzut.

Se *preschimba*.

Pielea a părut să îi devină mai subţire şi mai întunecată. Falca i s-a lăţit şi s-a lungit, odată cu nasul. Oasele i-au trosnit şi s-au rearanjat în timp ce blana cafenie i se răspândea pe tot trupul. Tunica pe care o avea pe el a plesnit în dreptul pieptului. Pantalonii s-au sfâşiat atunci când şi-a îndoit genunchii. S-a aplecat în faţă – degetele îi creşteau, iar ghearele înlocuiau unghiile. I s-au lungit urechile, şi şi-a deschis gura mârâind violent. I-au ieşit colţii exact în clipa în care mâinile – labele – i-au atins podeaua.

În câteva secunde – doar câteva secunde –, nu mai aveam un bărbat în faţa noastră. Ci o creatură gigantică, în patru labe, aproape la fel de înaltă ca Phillips. O masă solidă de muşchi şi blană lucioasă. Ceea ce vedeam nu era cu putinţă, ce aveam în faţa ochilor era ceva ce dispăruse *de secole*, neamul lor fiind ucis în timpul Războiului Celor Doi Regi.

Cu toate acestea, ştiam ce era Kieran.

O, zeilor!

Kieran era un vârcolac.

— Fugi! a strigat Phillips, prinzându-mă de mână.

Nu era nevoie să mi se spună de două ori.

Phillips greşise cu totul în privinţa lui Hawke, dar nu şi a lui Kieran. În mod clar, ceva *nu era* în regulă cu el.

Ghearele lui Kieran au zgâriat podeaua înainte să se repeadă la noi, ratându-l pe Phillips la mustaţă. Am alergat mai repede decât alergasem vreodată. M-am uitat peste umăr în timp ce Phillips deschidea uşa. Instinctul urla în mine să nu o fac, dar nu am putut să mă abţin. Am *privit*.

Vârcolacul a sărit, răsucindu-se în aer. A aterizat pe *perete*. Ghearele i s-au înfipt în piatră, şi şi-a luat avânt, aterizând în mijlocul holului.

— Mergi!

Phillips m-a împins spre scara din faţa lui.

Era întuneric. O lumină slabă arăta calea. Mi-au alunecat ghetele pe piatră. M-am apucat de balustradă şi m-am balansat, cât pe ce să cad. Dar nu m-am oprit. Am trecut în goană de ultimele scări şi am dat năvală pe uşă, afară. În cele din urmă, creierul a început să-mi funcţioneze, şi mi-am amintit că aveam un pumnal. Din hematit. Putea ucide un vârcolac dacă îi lovea inima sau capul, precum în cazul Temuţilor.

Picioarele mi-au tropăit pe pământul îngheţat, şi mi-am eliberat pumnalul.

— La grajduri!

Phillips alerga, cu pelerina umflându-i-se în spate ca valurile unei mări negre.

Hawke.

Oare Kieran îi făcuse ceva lui Hawke? Mi s-a strâns inima-n piept...

Urletul care venea de pe scări a spart tăcerea dimineţii. Mi-am ridicat capul şi l-am văzut pe vârcolac aterizând în spatele nostru, în timp ce dădea drumul încă unui urlet înfricoşător.

Din păduri, sau poate din fortăreaţă, ceva i-a răspuns. Un răget care m-a umplut de teroare.

Erau mai mulţi.

— Zeilor! am icnit, trăgând de mine mai tare decât trăsesem vreodată în toată viaţa.

Nu aveam în nici un caz să părăsesc acel loc fără Hawke, însă trebuia să mă îndepărtez pe cât posibil de acea creatură. Era singurul lucru la care mă puteam concentra, pentru că, dacă aş fi încetinit o secundă doar, m-ar fi ajuns.

Am cotit. Phillips a alunecat, dar a reuşit să rămână în picioare. Am fugit spre grajduri. Nu se vedea nici un paznic, şi asta nu era de bine. Ar fi trebuit să fie paznici afară la acea oră.

I-am văzut pe Luddie şi pe celălalt gardian.

— Închideţi uşile! a strigat Phillips când am năvălit în grajd, speriind caii înşeuaţi. Închideţi naibii uşile!

Cei doi bărbaţi s-au întors. M-am oprit şi m-am răsucit şi eu. Am ştiut momentul precis în care au văzut vârcolacul.

— Ce naiba? a şoptit Bryant, alb ca o foaie de hârtie.

Kieran ne ajungea din urmă.

M-am repezit la una dintre porţi. Luddie şi Bryant şi-au revenit şi ei din şoc, şi Luddie a venit să mă ajute. Am închis-o cu câteva secunde înainte ca Bryant şi Phillips să o închidă şi ei pe cealaltă.

— Puneţi piedica! a strigat Luddie, şi ceilalţi doi gardieni s-au întors şi au apucat şipca grea din lemn.

Au pus-o la locul ei, şi lemnul s-a fixat.

M-am tras înapoi, respirând sacadat, până când m-am lovit cu spatele de unul dintre stâlpii din interior. Teaca pumnalului mi-a apăsat palma. Mi-am aplecat privirea spre el, spre osul de vârcolac…

Porţile duble s-au cutremurat, şi eu am sărit în sus, speriată. Vârcolacul se izbise de ele.

— Ăla e ce cred eu că e? a întrebat cineva, probabil Bryant. Un vârcolac?

— Dacă nu cumva mai ştii şi de alte creaturi mari, asemănătoare unui lup, atunci, da.

Phillips s-a întors, în timp ce Kieran se izbea din nou de uşă, zguduind piedica din lemn.

— Poarta aceasta nu va rezista. Avem vreo altă cale de ieşire?

— Avem o uşă în spate. Luddie a făcut un pas în faţă. Dar caii nu vor încăpea prin ea.

— Lasă caii! Bryant şi-a scos sabia. În primul rând, trebuie să ieşim de aici.

— Vreunul dintre voi l-a văzut pe Hawke? A fost chemat în toiul nopţii, le-am spus.

Trei perechi de ochi s-au aţintit asupra mea, dar mie nu-mi păsa de ce credeau ei.

— L-a văzut vreunul dintre voi?

Poarta din lemn s-a crăpat, şi o mână cu gheare, acoperită de blană, a răzbit înăuntru.

— Trebuie să mergem! a zis Phillips şi a dat să mă apuce.

M-am ferit din calea lui.

— Nu am de gând să plec până când nu-l găsesc pe Hawke...

— Nu ai văzut şi tu ce-am văzut eu? s-a răstit Phillips, cu nările fremătând. Mi-ai zis că înţelegi ce îţi spun. Hawke e unul de-al lor.

— Hawke nu este vârcolac! l-am combătut. El nu este implicat în *asta*!

Am arătat spre uşă, în timp ce vârcolacul rupea încă o şipcă.

— Ai avut dreptate în privinţa lui Kieran, dar nu şi în cazul lui Hawke. L-a văzut vreunul dintre voi?

— Eu l-am văzut.

Mi-am întors capul spre locul din care se auzea vocea. În umbră se afla un bărbat şi... ceva în interiorul meu s-a frânt.

A păşit în lumină. Păr şaten neîngrijit. O urmă de barbă. Ochi de un albastru pal. Furia mi s-a aprins în vene. Furie pură.

Era el.

Bărbatul care îl ucisese pe Rylan stătea acolo, zâmbind.

— Ţi-am zis eu că ne vom revedea.

Mi-am trecut privirea asupra lui şi am ridicat din sprâncene. Cei trei gardieni îşi îndreptaseră spadele spre el.

— Se pare că-ţi lipseşte o *mână*. Mi-aş fi dorit ca eu să fi făcut asta.

Şi-a ridicat braţul care se termina într-un ciot, chiar deasupra încheieturii.

— Mă descurc.

Ochii aceia stranii m-au cercetat cu atenţie. Între timp, sunetele pe care le scotea Kieran afară încetaseră. Puteam doar să sper că era un semn bun şi că aveam şanse să ieşim de acolo.

— Îţi mai aminteşti promisiunea pe care ţi-am făcut-o?

— Că te vei îmbăia în sângele meu. Că te vei înfrupta din măruntaiele mele. Nu am uitat.

— Bun! a mârâit şi a făcut un pas în faţă. Pentru că sunt pe cale să-mi împlinesc promisiunea.

— Nu te apropia! a poruncit Phillips.

— E vârcolac! l-am avertizat, convinsă de acum că în fortăreaţă se aflau cel puţin trei.

— Ce fată deşteaptă! a comentat bărbatul.

Phillips a rămas pe poziţii.

— Nu mă interesează ce fel de creatură urâtă de zei eşti, dacă mai faci un pas, am să mă asigur că va fi ultimul.

— Urâtă de zei? Bărbatul şi-a lăsat capul pe spate şi a râs, ridicându-şi braţele. Noi suntem creaţi după chipul şi asemănarea zeilor. Nu noi suntem cei urâţi de zei.

— Cum zici tu, dacă asta te face să te simţi mai bine, i-am replicat, strângând mai tare pumnalul în mână. Capul sau inima, în ordine, Phillips?

— Da. Phillips şi-a plecat bărbia. Oricare va...

În spatele nostru, piedica din lemn s-a frânt, şi porţile au sărit din balamale, izbindu-se în lături. Caii s-au tras înapoi, dar nu aveau unde să se ducă. M-am răsucit, păstrându-mi pumnalul îndreptat spre vârcolac în timp ce cercetam intrarea, aşteptându-mă să-l văd pe Kieran.

În schimb, ceea ce am văzut aproape m-a făcut să îngenunchez.

— Hawke! am strigat, mult prea bucuroasă şi uşurată ca să mă simt ruşinată de cum mi-a sunat vocea. Am pornit imediat spre el. Slavă zeilor, eşti bine!

— Nu te apropia de el.

Phillips m-a prins de un braţ.

Am dat să mă eliberez de Phillips, şi atunci am văzut că Hawke ducea ceva în mână. Părea a fi un arc, cu un soi de pârghie şi o săgeată gata prinsă. În fine. Avea să fie util.

— Ucide-l! am strigat, eliberându-mă de Phillips. El e cel care... În spatele lui Hawke şi-a făcut apariţia o creatură mătăhăloasă, atât de mare, încât aproape îi ajungea până la piept. Kieran. Mi-a stat inima-n loc. Hawke, în spatele tău! am ţipat.

Phillips m-a prins de mijloc şi m-a tras înapoi, în timp ce Hawke îşi ridica arcul acela straniu.

Kieran aproape îl ajunsese, iar săgeata lui Hawke nu era de hematit. Nu avea să-l ucidă pe vârcolac.

Hawke m-a privit în ochi.

— E în ordine.

Fără nici un avertisment, Phillips a fost smuls de lângă mine. Am căzut în faţă, aterizând în genunchi.

Coada mi-a alunecat peste umăr când mi-am întors capul, aşteptându-mă să-l văd pe Phillips în ghearele vârcolacului.

Vârcolacul din Grădina Reginei nu se mişcase, dar Phillips...

Phillips se sprijinea de un stâlp, cu sabia azvârlită pe paie. Dar... Era, de fapt, aplecat în faţă, picioarele nu-i atingeau pământul, iar pe paie picura ceva întunecat. Mi-am ridicat privirea.

Nici măcar n-am putut să ţip. Stomacul mi s-a întors pe dos. Hawke trăsese săgeata. Nici măcar nu îl văzusem când o făcuse, dar o făcuse. Săgeata trecuse prin gura lui Phillips şi prin stâlp şi îl răstignise acolo.

Cutremurată, l-am auzit pe Luddie strigând. Mi-am smuls privirea de la Phillips şi mi-am îndreptat-o înapoi spre Hawke.

În forma lui de vârcolac, Kieran a păşit pe lângă el, amuşinând. Luddie s-a pregătit să-l atace, dar şi-a pierdut echilibrul şi a căzut în faţă.

Am respirat adânc, dar aerul nu mi-a ajuns până în

plămâni.

Luddie nu se împiedicase.

O săgeată neagră îl lovise în spate. Din spatele cailor s-a ivit gardianul care ne întâmpinase la uşă cu o zi înainte. Delano. Şi el avea aceiaşi ochi palizi. Ochi care ştiam acum că erau ai vârcolacilor. Şi-a lăsat arcul în jos.

Bryant a sărit.

S-a întors şi a încercat să fugă, dar nu a ajuns prea departe. Kieran şi-a luat avânt şi apoi a sărit. La fel de rapid ca o săgeată – şi tot atât de precis. A aterizat în spatele lui Bryant şi l-a pus la pământ. Gardianul nu a apucat nici măcar să ţipe. Vârcolacul şi-a arătat colţii şi...

Mi-am întors capul. Trosnetul oaselor a răsunat în tot grajdul.

Şi apoi, tăcere.

L-am văzut pe bărbatul care îl ucisese pe Rylan păşind în faţă, relaxat. A rânjit la mine.

— Sunt atât de bucuros că pot să iau parte la acest moment.

— Taci din gură, Jericho! a replicat Hawke, pe un ton plat.

Încetişor, mi-am îndreptat privirea spre Hawke. Rămăsese în uşă. Vântul răvăşea şuviţele negre de păr în jurul chipului său frumos.

Arăta la fel ca atunci când părăsise camera în toiul nopţii, la fel ca atunci când mă sărutase, mă atinsese şi mă ţinuse în braţe.

Dar avea alături un vârcolac însângerat.

— Hawke? am şoptit, apucând cu mâna paiele umede de sub mine.

M-a privit în ochi, şi darul mi s-a deschis. S-a întins spre el şi ne-a legat printr-o coardă invizibilă, iar eu... nu am simţit nimic dinspre el. Nici durere. Nici tristeţe. *Nimic.*

M-am tras înapoi, încercând să respir. Ceva se întâmplase, cu siguranţă, cu darul meu. Doar Ascendenţii erau lipsiţi de

emoţii. Muritorii, nu. Hawke, nu. Simţeam însă că darul meu se lovise de un zid la fel de gros ca Meterezele.

La fel de puternic precum zidul pe care îl ridicam în jurul meu atunci când voiam să-mi ţin darul sub control. Oare... mă *bloca*? Era cu putinţă aşa ceva?

— Te rog, spune-mi că pot s-o ucid! a zis Jericho. Ştiu exact ce bucăţi vreau să tai şi să le trimit.

— Dacă o atingi, vei pierde mai mult decât o mână de data asta. Răceala din tonul lui Hawke mi-a îngheţat sufletul. Avem nevoie de ea. Nu şi-a luat nici o clipă ochii de la mine. Vie.

Capitolul treizeci şi cinci

În genunchi, mi-am ridicat privirea spre Hawke. Îi auzeam cuvintele şi vedeam ce se întâmpla în jur, dar era ca şi cum creierul meu nu reuşea să proceseze nimic din toate astea.

Sau, mai degrabă, creierul le procesa, iar inima... inima nu voia să le accepte.

„Avem nevoie de ea. Vie."

Noi.

— Nu eşti deloc distractiv! a bombănit Jericho. Ţi-am mai spus asta vreodată?

— O dată sau de două mii de ori! a răspuns Hawke, şi eu am tresărit.

M-am crispat. Hawke a strâns din dinţi şi a privit în altă parte. Cerceta hambarul.

— Murdăria asta trebuie curăţată.

Lângă el, vârcolacul s-a scuturat, la fel ca un câine ud. Şi apoi s-a ridicat pe picioarele din spate şi a început să se preschimbe. Blana s-a retras, dezvăluind pielea din ce în ce mai groasă. Picioarele s-au îndreptat, degetele au revenit la mărimea normală. Botul a redevenit falcă. Fără cămaşă, Kieran stătea în faţa mea în pantalonii lui sfâşiaţi. Rana pe care Phillips i-o lăsase pe abdomen era doar o zgârietură rozalie.

M-am tras înapoi.

Kieran şi-a plecat capul într-o parte şi în alta, încercând să se dezmorţească.

— Asta nu este singura mizerie care trebuie curăţată.

Lui Hawke i-a zvâcnit un muşchi în obraz când şi-a întors privirea spre mine.

— Noi doi trebuie să vorbim.

— Să vorbim?

Am scos, fără să vreau, un râset care a sunat ciudat.

— Sunt sigur că ai o mulţime de întrebări, a replicat el, şi am auzit în tonul lui o urmă din tonul familiar cu care mă tachina.

M-a făcut să mă crispez din nou.

— Unde... unde sunt ceilalţi doi gardieni?

— Morţi. A răspuns fără nici o urmă de ezitare, în timp ce îşi rezema arcul de umăr. Din nefericire, n-am avut încotro.

„Sunt bun la ceea ce fac.

Şi ce ar fi asta?

Să ucid."

Ştiam, fără urmă de îndoială, că asta făcuse atunci când părăsise camera. Îmi zumzăia ceva în urechi. Încet, am început să îmi dau seama că în spatele lui se strângeau mai multe persoane, trupurile lor fiind încă neclare în lumina slabă a dimineţii.

A făcut un pas spre mine.

— Hai să...

— Nu. Am sărit în picioare, surprinzător de sigură pe mine. Spune-mi ce se întâmplă aici.

Hawke s-a oprit. Atunci când a vorbit, vocea îi era mai delicată.

— Ştii ce se întâmplă.

Următoarea gură de aer pe care am luat-o mi-a ars gâtul şi plămânii, pentru că mi-am dat seama că aşa era. Ştiam. O, zeilor, ştiam ce se întâmpla. Zumzăitul a crescut. L-am văzut pe

Elijah afară, stând cu braţele încrucişate la piept. Am văzut-o pe Magda, care-şi odihnea mâna protector în jurul burţii, în timp ce se uita prin hangar, cu o urmă de… compasiune şi *milă* pe chip.

„Meriţi mult mai mult decât ceea ce te aşteaptă.”

Asta îmi spusese peste noapte. Iar eu, în prostia mea, în naivitatea mea, crezusem că se referea la Ascensiune. Nu, el se referise la *asta*.

Magda s-a întors, atingându-i uşor cotul lui Elijah, şi a luat-o înapoi spre fortăreaţă.

— Phillips a avut dreptate.

Vocea mi-a tremurat. Întăream ceea ce ştiam că era adevărat.

— A avut? m-a întrebat Hawke, înmânându-i arcul acela ciudat unuia dintre bărbaţii care îşi făcuseră apariţia în preajma lui.

— Cred că Phillips începuse să pună lucrurile cap la cap, a răspuns Kieran, cu ochii la abdomenul lui.

Zgârietura rozalie dispăruse deja cu totul.

— Ieşeau din cameră când m-am dus să o verific. Ea nu părea să creadă însă ce-i spusese gardianul.

Nu crezusem.

Nu îl crezusem pe Phillips pentru că îl credeam pe Hawke. Avusesem încredere în el – îmi pusesem viaţa în mâinile lui, şi…

Am simţit brusc o durere în piept, ca şi cum cineva şi-ar fi înfipt pumnalul în mine. Mi-am coborât privirea, pentru că durerea era atât de reală, dar nu am văzut nici un pumnal, nici o rană sângerândă care să explice agonia care mă sfâşia. Când mi-am ridicat privirea, maxilarul lui Hawke a tremurat uşor.

— Ei bine, de acum n-o să mai pună nimic cap la cap.

Jericho a apucat săgeata şi a smuls-o. Phillips s-a prăvălit, iar Jericho l-a împins cu bocancul.

— Asta e clar.

M-am întors spre Hawke. Mi se părea că pământul se învârte cu mine.

— Eşti Descendent.

— Descendent?

Elijah a râs atât de tare, încât m-a făcut să tresar. Kieran a zâmbit.

— Şi eu care credeam că eşti deşteaptă, a comentat Jericho.

L-am ignorat.

— Sunteţi împotriva Ascendenţilor.

Hawke a încuviinţat din cap. Mi s-a deschis o nouă rană în piept.

— Tu... tu ştiai că această... creatură l-a ucis pe Rylan?

— Creatură? a mârâit Jericho. Mă simt insultat.

Hawke nu a răspuns.

— Problema ta, nu a mea. L-am privit direct în faţă pe Hawke. Credeam că vârcolacii au dispărut.

Hawke a ridicat degajat din umeri.

— Sunt multe lucruri pe care le credeai adevărate, când, de fapt, nu sunt. Dar, deşi vârcolacii nu au dispărut cu totul, nu mai sunt mulţi.

— Ştiai că el l-a ucis pe Rylan? am ţipat.

— Am crezut că voi putea grăbi lucrurile şi voi pune mai repede mâna pe tine aşa, dar ştim amândoi care a fost rezultatul! a intervenit Jericho.

M-am răsucit spre el.

— Da, îmi amintesc foarte clar care a fost rezultatul în cazul tău.

A rânjit şi a scos un mârâit, în semn de avertizare, care mi-a făcut pielea de găină.

— Ştiam că va crea o portiţă, a răspuns Hawke, atrăgându-mi din nou privirea spre el.

— Pentru ca tu... să devii gardianul meu personal?

— Trebuia să mă apropii de tine.

Am tras aer în piept, tremurând, şi am simţit că inima mi se sfâşia în bucăţi.

— Ei bine, ai reuşit până la urmă, nu-i aşa?

I-a zvâcnit din nou un muşchi.

— Ceea ce gândeşti... e cum nu se poate mai departe de adevăr.

— Nu ai idee la ce mă gândesc! i-am aruncat, strângând cu putere mânerul pumnalului. Şi totul pentru... ce? Pentru o farsă? Ai fost trimis ca să te apropii de mine?

Kieran a ridicat din sprâncene.

— Trimis...

Cu o singură privire, Hawke l-a făcut să tacă, iar Kieran şi-a dat ochii peste cap. Ştiam ce avea să spună.

— Ai fost trimis de Cel Întunecat.

— Am venit în Masadonia cu un singur ţel, mi-a răspuns Hawke. Şi acela ai fost tu.

M-am cutremurat.

— Cum? De ce?

— Ai fi surprinsă să ştii cât de mulţi dintre cei din jurul tău sprijină Atlantia, câţi vor să vadă regatul restaurat. Sunt mulţi care mi-au pavat calea.

— Comandantul Jansen? am bănuit.

— E inteligentă! a spus Hawke. Aşa cum v-am spus.

Mă usturau ochii, gâtul şi pieptul.

— Măcar ai lucrat în capitală? Apoi m-a trăsnit un gând. Mi-am întors privirea spre Kieran. În acea noapte la... Nu puteam să pronunţ *Perla Roşie*.

— Ai ştiut cine eram încă de la început.

— Te urmăream şi eu pe când mă urmăreai tu, a spus el blând. Chiar mai dinainte.

Lovitura aceasta aproape m-a zdrobit. Simţeam că mi-a fost smulsă inima din piept. Am dat să mă întorc, dar l-am văzut pe Jericho, care reuşise să-i deschidă lui Hawke o portiţă spre mine.

Piesele de puzzle s-au aşezat atât de bine, încât m-am cutremurat şi aproape am scăpat pumnalul din mână.

— Tu… tu plănuiai asta de ceva vreme.

— De *multă* vreme.

— Hannes. Aveam glasul răguşit. Nu a murit de o boală de inimă, nu-i aşa?

— Inima i-a cedat, într-adevăr! mi-a răspuns Hawke. Otrava pe care a băut-o amestecată în bere în acea noapte la Perla Roşie a avut, cu siguranţă, de-a face cu asta.

Zumzăitul acela devenise aproape insuportabil.

— O anumită femeie i-a oferit de băut, nu-i aşa? Aceeaşi care m-a trimis pe mine la etaj?

Hawke nu a răspuns. Delano, pe de altă parte, a zis:

— Mi se pare că îmi lipsesc nişte informaţii importante.

— Am să te pun la curent mai târziu, a comentat Kieran.

Tremuram. O simţeam. La fel cum puteam să simt pereţii hangarului strângându-se în jurul meu. Fusesem atât de naivă.

— Vikter?

Hawke a scuturat din cap.

— Nu mă minţi! am ţipat. Ştiai că urma un atac în timpul Ritualului? De aceea ai dispărut? De aceea nu ai fost de faţă când Vikter a fost ucis?

Pometţii i s-au ascuţit.

— Ştiu că eşti supărată. Nu te învinovăţesc, dar am văzut ce se întâmplă când îţi pierzi cumpătul. A făcut un pas spre mine, cu braţele ridicate. Sunt multe lucruri pe care trebuie…

Durerea a explodat în mine la fel ca în noaptea Ritualului, când îl atacasem pe Lord Mazeen. Nu mă mai puteam controla. M-am mişcat din instinct, mi-am tras braţul spre spate şi am aruncat pumnalul.

De această dată, i-am ţintit pieptul.

Hawke a dat drumul unei înjurături şi s-a ferit, prinzând pumnalul în aer. Cineva, în spatele lui, a dat drumul unui fluierat, în timp ce Hawke se repezea spre mine, cu o privire

atât de şocată pe chip, încât era aproape comică. Ştiusem însă că avea să îl prindă. Nu aveam nevoie decât de o diversiune, ca să mă pot apleca după spada căzută a lui Phillips. Mi-am luat avânt, avându-l ca ţintă pe nenorocitul care îl ucisese pe Rylan. Jericho a sărit înapoi, dar nu a fost suficient de rapid. L-am tăiat din nou, de data aceasta peste abdomen.

— Târfă! a urlat Jericho, apăsându-şi mâna pe care o mai avea deasupra rănii deschise.

M-am învârtit în aceeaşi clipă în care cineva s-a izbit de mine. Mi-a răsucit braţul. Ceva fierbinte mi-a alunecat peste abdomen şi m-am tras înapoi, folosindu-mă de greutatea atacatorului împotriva lui. A căzut, cu braţele încă încolăcite în jurul meu. Mi-am tras capul pe spate şi l-am izbit de faţa lui. S-a auzit un scheunat, şi strânsoarea a devenit suficient de slabă încât să mă pot smulge din ea. Am înşfăcat spada de jos şi am lovit orbeşte. Am văzut doar o urmă de şoc în ochii căprui ai unui bărbat nu cu mult mai mare ca mine, înainte să îşi coboare privirea. Am smuls spada şi m-am învârtit, dând piept în piept cu Hawke.

Am ezitat.

Ca o idioată, am ezitat, deşi ştiam că era în slujba Celui Întunecat. Că era Descendent. Din cauza lui, atât de mulţi oameni nevinovaţi erau morţi. Hannes. Rylan. Loren. Dafina. Malessa – zeilor, oare el o ucisese?

Vikter.

— Ai fost foarte obraznică! a comentat Hawke şi mi-a apucat sabia din mână, de parcă nici n-aş fi ţinut-o. Eşti incredibil de violentă. Şi-a plecat capul şi a şoptit: Asta mă excită.

Un urlet de furie mi-a sfâşiat plămânii. L-am lovit cu cotul atât de puternic, încât şi-a lăsat capul pe spate.

— La naiba! a zis, tuşind – nu, râzând. *Râdea*. Asta nu schimbă cu nimic ce am spus.

M-am răsucit şi am luat-o la fugă spre porţi, dar m-am

oprit atunci când Elijah şi-a făcut apariţia în faţa mea. Se mişcase cu viteza fulgerului. A clătinat încetişor din cap, plescăind. M-am întors şi l-am văzut pe Kieran, care părea plictisit, aşa că am schimbat direcţia, îndreptându-mă spre deschizătura dintre stâlpi. Mi-am luat avânt, dar…

O pereche de mâini m-a prins de mijloc. Aş fi recunoscut mirosul acela oriunde. Pin. Condimente exotice. *Hawke*. Şi am văzut în faţa ochilor podeaua dură de pământ apropiindu-se cu o viteză ameţitoare. Avea să doară. Rău.

Impactul nu s-a produs însă.

Agil ca o pisică, Hawke s-a răsucit în aşa fel încât să ia el în plin căzătura, însă momentul în care am aterizat la pământ m-a năucit oricum. Pentru o clipă, n-am putut să mă mişc.

— Cu plăcere! a mormăit Hawke.

Am ţipat şi l-am lovit în gambă cu gheata. Oftatul lui de durere mi-a adus un zâmbet sălbatic pe chip. M-am răsucit pe burtă şi m-am tras până când am reuşit să mă eliberez. Am reuşit să îl încalec.

Hawke a rânjit la mine. Gropiţa aceea a lui îşi făcuse apariţia în obrazul drept.

— Îmi place cu evoluează lucrurile.

I-am tras un pumn în faţă, direct în nenorocita aia de gropiţă. Durerea mi-a reverberat în încheieturi, dar m-am pregătit să lovesc din nou.

Hawke m-a prins de încheietură şi m-a tras în jos, lipindu-mi trupul de al lui.

— Loveşti de parcă ai fi supărată pe mine.

M-am foit şi am ţintit cu genunchiul între picioarele lui, în zona aceea foarte sensibilă. A anticipat mişcarea, şi l-am nimerit doar în coapsă.

— Asta ar fi durut! mi-a zis el.

— Ce bine! am mârâit.

— Ei, hai! Ai fi dezamăgită mai târziu dacă nu aş mai putea să o folosesc.

Pentru o clipă, nu mi-a venit să cred că rostise acele cuvinte. Dar o făcuse.

— Mai degrabă ţi-o tai!

— Mincinoaso! mi-a şoptit el la ureche.

Sunetul care a ieşit din mine m-ar fi înspăimântat dacă ar fi venit din altă parte. Am sărit în picioare, eliberându-mă din strânsoarea lui. Am vrut să-mi apăs piciorul pe beregata lui, dar Hawke mi l-a prins şi a tras. Am căzut pe o parte. Durerea mi s-a răspândit în tot corpul, dar am ignorat-o şi l-am lovit cu pumnul în coaste.

— Dată naibii! a murmurat Kieran.

— Vrei să intervenim? a întrebat Delano, sunând puţin îngrijorat.

— Nu, i-a asigurat Elijah, trosnindu-şi încheieturile. Este cea mai bună bătaie pe care am văzut-o în ultima vreme. Cine ar fi crezut că Fecioara ştie să dea pumni?

— De aia nu trebuie să amesteci afacerile cu plăcerea, a comentat Kieran.

— Aşa? a fluierat Elijah. Atunci, eu pariez pe ea.

— Trădătorilor! a oftat Hawke, rostogolindu-mă până când a ajuns deasupra. Am vrut să-i dau un pumn în faţă, dar m-a apucat de încheietură. Potoleşte-te!

Am încercat să-mi mişc şoldurile şi, cum asta nu a funcţionat, mi-am ridicat partea superioară a corpului. Mie mi-a luat toată forţa pe care o mai avem, dar el mi-a pus mâinile la pământ ca şi cum ar fi fost nişte paie.

— Dă-te de pe mine!

— Potoleşte-te, a repetat el. Poppy! Potoleşt…

— Te urăsc! am ţipat când mi-am auzit numele, reuşind să-mi smulg o mână din strânsoare, în furia mea oarbă. L-am izbit cu pumnul în faţă. Te urăsc!

Hawke mi-a apucat din nou mâna şi a lipit-o de pământ, în timp ce buzele lui pline de sânge se subţiau.

— Potoleşte-te!

M-am potolit.

Am rămas complet nemişcată, holbându-mă la el. Şocul mă amuţise. L-am văzut atunci, l-am văzut aşa cum era cu adevărat.

Nu era doar un Descendent care îl urma pe Cel Întunecat.

— De aceea nu zâmbeşti niciodată cu adevărat, am şoptit.

Căci cum ar fi putut să o facă?

Trebuia să îşi ascundă dinţii ascuţiţi, foarte ascuţiţi.

Cei doi dinţi ascuţiţi.

Colţii.

Mi-am amintit că îi simţisem pe buze, pe gât – mi-am amintit că mi se păruseră straniu de ascuţiţi.

Zeilor.

Acum, înţelegeam cum de putea să se mişte atât de rapid, de ce părea să vadă şi să audă mai bine decât orice om din câţi întâlnisem şi de ce uneori vorbea de parcă ar fi trăit zeci de ani. De aceea întrerupea întotdeauna săruturile de fiecare dată când mă apropiam de caninii lui.

Fusesem atât de oarbă.

Nu era muritor.

Nu era vârcolac.

Hawke era atlantian.

M-am cutremurat şi am simţit ceva, adânc în sufletul meu, pălind.

— Eşti un monstru.

Ochii lui Hawke au strălucit într-un auriu intens. Nu erau nişte ochi obişnuiţi. Nu fuseseră niciodată.

— În sfârşit, mă vezi aşa cum sunt.

Da.

Era un coşmar ascuns într-un înveliş de vis. Iar eu mă lăsasem prostită. Cum mă lăsasem!

Mi s-a stins pornirea războinică.

Faptul că era un Descendent era rău, dar să fie atlantian? Oamenii lui creaseră monştrii care îmi răpiseră mama şi tatăl,

care fuseseră la un pas de a mă ucide şi pe mine.

Hawke a simţit probabil ceva, pentru că s-a dat la o parte şi m-a tras în picioare.

— Delano! a strigat el. Ia-o!

Am fost pasată ca un sac de cartofi. Delano mi-a strâns braţele la spate.

— Unde să o pun? a întrebat bărbatul.

Hawke a luat o gură de aer.

— Undeva de unde să nu poată evada şi unde să nu îşi poată face singură rău. A făcut o pauză. Sau să facă rău cuiva, ceea ce este mai probabil.

— O ţinem prizonieră? a întrebat cineva. O ţinem în viaţă? Va trebui să hrănim şi să adăpostim chestia asta?

Chestia.

De parcă eu aş fi fost monstrul, cea care îl sprijinea pe Cel Întunecat şi crease Temuţii. Erau duşi.

— E Fecioara! a ţipat un altul. Trebuie să moară!

S-au auzit aprobări din mai multe părţi, şi cineva a spus:

— Trimite-o înapoi la regina şi regele lor falşi. Doar capul, ca să ştie ce-i aşteaptă.

— Din sânge şi cenuşă! a strigat un băiat, care îşi făcuse loc în faţă.

Era copilul pe care îl văzusem cu o zi înainte, cel care alergase din casă în casă.

Mi s-au înmuiat picioarele.

Mai multe voci i-au răspuns:

— Ne vom ridica!

— Nimeni nu pune mâna pe ea. Hawke şi-a rotit privirea asupra celor adunaţi în curte, reducându-i la tăcere. Nimeni, a repetat, întorcându-se. Nimeni, în afară de mine.

*

În clipa în care am văzut celulele umede şi întunecate de

sub donjon şi mulţimea de oase albe, răsucite, care acopereau tavanul, mi-a revenit spiritul războinic. Nu aveam de gând să mă las băgată într-un loc de unde se părea că oamenii nu mai ieşeau. Nici măcar după ce mureau.

Delano nu era pregătit.

Am reuşit să mă smulg din strânsoarea lui şi am ajuns până în capătul holului, doar pentru a-mi da seama că singura cale de ieşire era pe la intrare. Am încercat să mă lupt cu el, dar am fost încolţită şi, cu ajutorul încă unui bărbat care avea ochii aproape la fel de aurii ca ai lui Hawke, am fost târâtă într-o celulă în care se afla doar o saltea subţire pe podea şi am fost încătuşată. Fierul rece mi s-a prins de încheieturi.

Şi apoi, am rămas singură.

Am privit în jur, fără să văd vreo cale de scăpare. Spaţiul dintre bare era prea îngust, şi, când am încercat să trag de lanţuri, cârligul de care erau prinse nici nu s-a clintit.

Panica mi s-a urcat până în gât. Am făcut un pas înapoi. Cum ajunsesem în acea situaţie? Cum ajunsesem de la a plănui un viitor care avea să-mi aparţină, în care aveam să controlez ce mi se întâmpla, la asta? La a fi încătuşată într-o celulă, înconjurată de oameni care voiau să mă facă bucăţi?

Ştiam răspunsul.

Hawke.

Durerea care îmi sfâşia pieptul era aproape mai mare decât cea pe care o simţeam în stomac. Mă usturau ochii şi gâtul. Hawke... nici măcar nu era muritor. Era atlantian, iar oamenii lui îi creaseră pe Temuţi, care deveniseră ca o ciumă, aceleaşi creaturi care îmi uciseseră părinţii şi fuseseră cât pe ce să mă ucidă şi pe mine. Îl sprijinea pe Cel Întunecat, cel care o ucisese pe Fecioara dinaintea mea şi care acum mă voia pe mine. Hawke şi vârcolacii întrupau tot ceea ce zeii şi oamenii condamnau. De aceea zeii îi binecuvântaseră pe Ascendenţi.

Cum de nu văzusem cine era cu adevărat? Cum putusem să fiu atât de proastă? Sau poate era el prea deştept?

Un amestec din ambele?

Pentru că Hawke fusese bun. Spusese şi făcuse lucrurile potrivite, iar eu fusesem atât de disperată să stabilesc o legătură adevărată cu cineva, să-mi trăiesc viaţa şi să mă simt vie. Atât de disperată, încât nici nu băgasem în seamă semnalele de avertizare. Venise în Masadonia cu un singur ordin: să ajungă la mine. Şi făcuse asta cu vârf şi îndesat. Îmi câştigase prietenia, încrederea şi...

M-a răvăşit un val de furie şi de tristeţe. Voiam să ţip, însă ţipătul îmi rămăsese prins în gât.

De ce... făcuse ceea ce făcuse? Tot ce spusese, toate acţiunile lui fuseseră doar artificii. Când îmi spusese că sunt curajoasă şi puternică. Când îmi spusese că sunt frumoasă.

Nu datoria pe care o avea faţă de mine îi ghidase acţiunile, ci ordinele pe care le primise. Iar eu îl crezusem.

Căzusem în pânza lui de păianjen.

Fusese ceva adevărat?

Durerea pe care o simţea el era.

Atât ştiam. Însă care era sursa ei? Nu mai puteam să spun cu siguranţă.

Mi-am ridicat mâinile spre cap şi mi-am prins la loc părul care îmi scăpase din coadă.

De ce mersese atât de departe însă? De ce îmi intrase pe sub piele şi în inimă? Nu doar că aveam încredere în el. Mă dăruisem lui. Cu totul.

Şi totul fusese o minciună.

Ştiuse de la început cine eram, încă din prima noapte de la Perla Roşie, iar eu dezvăluisem atât de mult din mine.

M-am îndreptat spre colţul celulei şi m-am aşezat pe saltea. M-am rezemat încetişor de perete şi am respirat uşor, cu grijă, în timp ce stomacul îmi ardea de durere. Mi-am privit mâna dreaptă. Încheieturile erau învineţite şi umflate din cauza pumnilor pe care îi împărţisem. Zâmbetul mi-a pălit repede. Mă îndoiam că Hawke avea vreun semn. El era

atlantian.

Stomacul mi s-a făcut ghem.

O parte din mine nu putea să creadă. Păruse atât de… muritor, însă de ce mă surprindea asta?

Atlantienii puteau să treacă drept muritori, la fel ca vârcolacii. Sărutasem un atlantian.

Mă *culcasem* cu un atlantian.

Am închis ochii strâns şi am simţit că mi se face greaţă. Nu puteam să mă gândesc la asta. Mă făcea să vreau să urlu. Trebuia să mă concentrez.

Ce aveam să fac?

Tot oraşul era plin de Descendenţi şi de atlantieni care mă voiau moartă. În acele clipe, eram mai mult decât fericită că Tawny rămăsese la castel. Era clar că urma să fiu ţinută închisă până când ajungea Cel Întunecat sau trimitea ordine. Trebuia să ies din acel loc, dar nu exista nici o cale de scăpare.

Am ridicat privirea, tremurând. Oasele îmi aminteau de rădăcinile din Pădurea Sângerie. Se amestecau unele cu altele şi se încălecau: coaste şi femururi, coloane şi cranii. Toţi cei care ajungeau în temniţă erau forţaţi să se uite la ele, amintindu-li-se astfel ce li se întâmpla prizonierilor găzduiţi acolo. Cine ar fi putut să creeze aşa ceva? Cine ar fi putut să-şi păstreze mintea întreagă privindu-le la nesfârşit.

Nu ştiu cât de mult timp a trecut înainte ca uşa să se deschidă şi să se audă paşi. Ore întregi, probabil, având în vedere cât de gol îmi simţeam stomacul. M-am încordat, dar apoi, când am văzut că era Delano, m-am mai relaxat.

S-a apropiat de bare, cu un săculeţ în mână.

— Ţi-e foame?

Da. Îmi era, dar nu am răspuns.

Delano a aruncat sacul în celulă. Mi-a aterizat la picioare cu o mică bufnitură. M-am holbat la el.

— Nişte brânză şi pâine, m-a lămurit Delano. Ţi-aş fi adus nişte tocană, dar mi-a fost teamă că mi-o vei arunca în faţă, şi

ar fi păcat de ea.

Mi-am întors privirea spre el.

— Mâncarea e bună. Nu e otrăvită sau ceva de genul.

— De ce aş crede un cuvânt din ceea ce spui?

— El a zis că nimeni nu are voie să te atingă. S-a rezemat de bare. Nu-i prea greu să-ţi dai seama că asta include faptul că nu avem voie să te rănim.

Mi-a venit să râd.

— De ce să mai aşteptaţi? Cel Întunecat mă va ucide până la urmă.

Ochii palizi ai lui Delano i-au întâlnit pe ai mei.

— Dacă Prinţul te-ar fi vrut moartă, ai fi fost deja moartă. Ar trebui să mănânci.

Prinţul. Doar pentru că pentru Descendenţi Casteel era moştenitorul de drept, asta nu însemna că era şi adevărat.

Privirea mi s-a oprit asupra sacului. Îmi era foame, şi trebuia să-mi recapăt puterile. Aveam, probabil, nevoie şi de un vraci, pentru că, chiar dacă rana de la abdomen nu mai sângera, avea să se infecteze curând.

M-am mişcat uşurel şi am ridicat săculeţul.

— Ai de gând să stai acolo şi să te uiţi la mine cum mănânc?

— N-aş vrea să te îneci.

În mod straniu, mi-a venit să râd, dar am desfăcut săculeţul în schimb şi am mâncat pâinea şi brânza. Mâncarea mi-a căzut greu la stomac.

Delano nu a mai vorbit. Nici eu. M-am rezemat de perete, şi, după un timp, uşa s-a deschis din nou. Mi-am ridicat privirea, deşi nu voiam să o fac. Am văzut silueta înaltă, mult prea familiară, îmbrăcată în negru, care... care aparţinuse unui gardian care mă tachinase în privinţa jurnalului domniţei Willa Colyns. Inima mi s-a strâns în piept, ca prinsă în nişte chingi invizibile.

Hawke s-a oprit în faţa uşii cu zăbrele. Chipul lui ireal de

frumos îmi era atât de familiar şi atât de străin, în acelaşi timp.

— Du-te! a comandat Hawke.

Delano a ezitat o secundă, apoi a încuviinţat scurt din cap şi s-a făcut nevăzut.

Am rămas doar noi doi, despărţiţi de gratii.

— Poppy, a oftat Hawke, şi eu m-am cutremurat. Ce-o să mă fac eu cu tine?

Capitolul treizeci şi şase

De parcă nu ar fi ştiut deja foarte bine.

— Nu-mi spune aşa.

M-am ridicat. Lanţurile s-au izbit de podeaua de piatră. Am ignorat durerea din jurul rănii de la abdomen. Mă durea când stăteam în picioare, dar nu aveam de gând să-l las să vadă asta.

— Dar credeam că-ţi place.

— Te-ai înşelat, am replicat, şi el a rânjit. Ce vrei?

Şi-a lăsat uşor capul într-o parte. S-au scurs câteva clipe de tăcere.

— Mai multe decât ţi-ai putea imagina vreodată.

Nu aveam idee ce voia să spună cu asta şi nici nu îmi păsa. Deloc.

— Ai venit să mă ucizi?

— Ei, de ce aş face asta?

Mi-am ridicat mâinile şi am zornăit din lanţuri.

— M-ai pus în lanţuri.

— Da.

Am luat foc în faţa răspunsului blazat.

— Toţi cei de afară mă vor moartă.

— Asta este adevărat.

— Şi tu eşti atlantian! am scuipat. Asta faceţi voi. Ucideţi. Distrugeţi. Blestemaţi.

A pufnit.

— E ironic că tu, care ai fost înconjurată de Ascendenţi întreaga viaţă, spui asta.

— Ei nu ucid oameni nevinovaţi şi nici nu îi transformă în monştri…

— Nu, m-a întrerupt el. Ei forţează tinere femei care îi fac să se simtă inferiori să se dezbrace în faţa lor, le biciuiesc şi zeii ştiu ce altceva le mai fac. Da, Prinţeso, sunt exemple remarcabile pentru tot ce este bun şi drept în lume.

Am tras aer în piept, cu buzele întredeschise. Nu. M-am cutremurat. Nu era cu putinţă.

— Credeai că nu voi afla ce sunt cu adevărat *lecţiile* ducelui? Ţi-am spus că o voi face.

Am făcut un pas înapoi. Umilinţa pe care o simţeam mă ardea mai tare decât toate biciuirile ducelui.

— Folosea un bici făcut din lemn din Pădurea Sângerie şi te obliga să te dezbraci. A apucat barele de la celulă. Inima îmi bătea atât de tare. Şi îţi spunea că o meriţi. Că este pentru binele tău. În realitate, nu făcea decât să îşi satisfacă nevoia bolnavă de a provoca durere.

— Cum? am şoptit.

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Pot fi *foarte convingător*.

Mi-am ferit privirea şi, brusc, l-am văzut pe duce cu ochii minţii, cu braţele întinse şi biciul trecut prin inimă. M-a cutremurat un fior.

— Tu l-ai ucis.

M-am răsucit înapoi spre Hawke. El a zâmbit, un zâmbet pe care nu i-l mai văzusem niciodată. Cu toţi dinţii. Puteam să-i văd, chiar şi de acolo de unde stăteam, urma unui colţ. M-am înfiorat din nou.

— Da, a răspuns. Şi nu m-am desfătat niciodată mai mult privind cum se scurge viaţa din ochii cuiva.

M-am uitat la el cu ochii mari.

— O merita şi, crede-mă, faptul că a murit încet şi în

chinuri groaznice nu a avut nimic de-a face cu faptul că era Ascendent. În cele din urmă, aş fi ajuns şi la lord, a adăugat. Dar te-ai ocupat de degeneratul acela singură.

O făcusem... Nu ştiam ce să cred. Îl ucisese pe duce şi l-ar fi ucis şi pe lord pentru că...

Mi-am întrerupt şirul gândurilor şi am scuturat din cap. Nu înţelegeam de ce făcuse ceea ce făcuse, având în vedere situaţia în care ne aflam. Nu trebuia să înţeleg. Cel puţin, asta mi-am spus. Nu conta. Cum nu conta nici partea din mine, adânc ascunsă, care era bucuroasă la gândul că ceea ce îmi făcuse mie ducele jucase un rol în acţiunea lui Hawke.

— Doar pentru că ducele şi lordul erau diabolici nu înseamnă că tu eşti mai breaz, i-am spus. Asta nu înseamnă că toţi Ascendenţii sunt vinovaţi.

— Nu ştii nimic, Poppy.

Mi-am strâns mâinile-n pumni, luptându-mă cu mine însămi să nu urlu, dar apoi a deschis uşa.

M-am încordat.

L-am privit cum intră în celulă. Mi-aş fi dorit să am un soi de armă, deşi ştiam că, şi dacă aş fi fost înarmată până-n dinţi, nu prea aş fi avut ce să fac. El era mai rapid şi mai puternic şi ar fi putut să mă pună la pământ cu un singur deget.

Aveam însă de gând să cad luptând.

— Noi doi trebuie să vorbim, a zis şi a închis uşa în urma lui.

— Ba nu.

— Ei bine, nu prea ai de ales, nu-i aşa? Şi-a coborât privirea asupra cătuşelor pe care le aveam în jurul încheieturilor. A mai făcut un pas spre mine, apoi s-a oprit. I-au fremătat nările şi i s-au dilatat pupilele. Eşti rănită.

Sângele. Îmi *mirosise* sângele. Cu gura uscată, m-am tras înapoi.

— Sunt bine.

— Nu, nu eşti. M-a cercetat, şi privirea i s-a oprit asupra

abdomenului meu. Sângerezi.

— Un pic.

Într-o secundă era în faţa mea. Am tresărit şi m-am tras înapoi, lovindu-mă de perete. Cum reuşise să îşi ascundă viteza înainte? Şi-a întins mâna spre tivul tunicii mele, şi m-a cuprins panica.

— Nu mă atinge!

M-am ferit, cu durerea iradiind din rană. S-a încordat şi s-a uitat în jos la mine, în timp ce mie îmi bătea inima de să-mi iasă din piept.

— Nu.

Şi-a arcuit o sprânceană.

— Aseară nu te deranja să te ating.

M-am înroşit şi i-am răspuns, strângând din dinţi:

— A fost o greşeală.

— Serios?

— Da! am şuierat. Îmi doresc să nu se fi întâmplat.

Zeilor, era adevărul. Nu-mi doream nimic mai mult decât să uit că mă simţisem vie, că ceea ce fusese între noi mi se păruse frumos şi bine.

Eram o proastă.

Şi-a încleştat falca, şi între noi s-a scurs un moment lung de tăcere.

— Oricum ar fi, tot eşti rănită, Prinţeso, şi mă vei lăsa să mă uit la rană.

Respirând greoi, mi-am ridicat bărbia.

— Şi dacă n-am să te las?

Râsul lui îmi suna cunoscut, dar acum era rece.

— De parcă ai putea să mă opreşti, a zis blând. Adevărul acestor cuvinte mi-a sfâşiat sufletul. Fie îmi dai voie să te ajut, fie…

Am strâns atât de tare din pumni, încât am simţit furnicături în degete.

— Fie mă vei forţa?

Hawke nu a spus nimic.

Am simţit o arsură în piept în vreme ce m-am uitat la el, urându-l, urându-mă pe mine însămi pentru că mă simţeam aşa cum îmi promisesem că nu aveam să mă mai simt niciodată.

Neajutorată.

Aş fi putut să refuz şi să fac lucrurile foarte dificile, dar la ce bun? Era mai puternic decât mine, şi nu aş fi făcut decât să mă rănesc şi mai tare. Eram destul de furioasă încât să fac asta, dar nu eram proastă.

Mi-am ferit privirea şi m-am forţat să respir.

— De ce îţi pasă dacă mi se va scurge tot sângele din corp şi am să mor?

— Ce te face să crezi că te-aş vrea moartă? Dacă aş vrea asta, de ce nu aş fi aprobat ce s-a cerut afară?

M-am răsucit spre el.

— Nu-mi eşti de nici un folos moartă.

— Deci, mă vei ţine ostatică până când va veni Cel Întunecat? Plănuiţi să mă folosiţi împotriva reginei şi a regelui.

— Ce fată isteaţă, a murmurat el. Eşti Fecioara, favorita reginei.

Nu ştiam de ce şi nici nu voiam să aflu, dar faptul că era preocupat de rana mea doar pentru că plănuia să mă folosească m-a durut.

— Acum, îmi dai voie să văd ce ai?

Nu i-am răspuns, pentru că ceea ce spusese nu fusese cu adevărat o întrebare. Nu aveam de ales.

A părut mulţumit de faptul că înţelesesem asta, pentru că s-a întins spre mine, şi, de data asta, am înlemnit, nu m-am mai ferit.

Hawke a apucat marginea tunicii şi a ridicat-o. Mi-am muşcat obrajii când i-am simţit atingerea, aproape ca o mângâiere. O făcuse dinadins? Am rămas cu ochii aţintiţi la onduleurile întunecate, lucioase, în timp ce el continua să tragă

de haină. S-a oprit chiar sub piept, scoţând la iveală rana care cel mai probabil avea să-mi lase încă o cicatrice.

Dacă urma să mai trăiesc suficient.

Pentru că, după ce aveam să-mi împlinesc scopul pe care-l aveau în minte, mă îndoiam că aveau să mă elibereze. Nu ar fi avut sens.

Hawke s-a uitat prea mult timp la rana sângerândă. Mi s-a accelerat pulsul. Îmi aminteam prea bine dinţii lui – nu, colţii – pe pielea mea. M-am cutremurat. Era repulsie? Teamă? O senzaţie rătăcită în amintire? Poate câte puţin din toate. Nu aveam nici o idee.

— Zeilor!

Avea glasul răguşit. Şi-a ridicat genele lungi şi dese, iar ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Se întunecase la chip, umbrele făcându-i pometii să pară şi mai ascuţiţi.

— Ai fi putut să fii eviscerată.

— Eşti un atât de fin observator, ca întotdeauna.

A ignorat comentariul şi a continuat să se uite de sus la mine, de parcă nu aş fi fost decât o fată prostuţă.

— De ce nu ai spus nimic? S-ar putea infecta.

Am depus un efort supraomenesc să-mi ţin braţele nemişcate.

— Păi, nu prea am avut când, având în vedere că erai ocupat să mă trădezi.

A mijit ochii.

— Asta nu este o scuză.

Am râs aspru şi m-am întrebat dacă aveam cumva deja febră.

— Bineînţeles că nu. Prostuţa de mine, cum de nu m-am gândit că persoana care a fost implicată în asasinarea oamenilor la care ţineam, care m-a trădat, care este în cârdăşie cu cei care mi-au măcelărit familia ar fi interesată să afle dacă sunt sau nu rănită?

Ochii lui aurii au devenit incandescenţi. S-a întunecat cu

totul, şi am simţit că mi se ridică părul pe şira spinării. Mi-a îngheţat sângele în vene, în timp ce mi se reamintea că el nu era, de fapt, aşa cum credeam eu. Un muritor. Am refuzat să mă trag înapoi, chiar dacă îmi venea să fug.

— Mereu atât de curajoasă, a murmurat el.

Mi-a dat drumul la haină şi l-a strigat pe Delano, care, din câte se vedea, nu plecase prea departe, pentru că în câteva secunde a fost în faţa uşii.

M-am rezemat de perete, tăcută, în timp ce Hawke aştepta ca Delano să vină cu ce îi ceruse. Faptul că stătea cu spatele la mine de ceva vreme mă lămurise în ce măsură mă considera el o ameninţare.

Delano şi-a făcut apariţia cu un coş, lucru care m-a făcut să mă întreb de ce păstrau la îndemână astfel de lucruri. Mi-am rotit privirea în jurul celulei. Îşi ţineau mereu prizonierii în viaţă? Şi o altă întrebare: oare în acel loc sfârşiseră toţi Ascendenţii şi lordul de la donjon?

După ce Hawke s-a întors cu faţa spre mine, am rămas din nou singuri.

— De ce nu te întinzi…?

Şi-a rotit privirea, oprindu-se asupra saltelei din paie, de parcă atunci şi-ar fi dat seama că în celulă nu se afla nici un pat. S-a încordat.

— De ce nu te întinzi?

— Sunt bine aşa, în picioare, mersi.

I-am citit pe chip nerăbdarea abia ţinută în frâu.

— Ai prefera să îngenunchez?

Am rânjit, gata să aprob…

— Pe mine nu mă deranjează.

Şi-a coborât privirea şi şi-a muşcat buza de jos.

— Aşa am să fiu la nivelul potrivit de la care aş putea să fac ceva ce ştiu că ţi-ar plăcea. Până la urmă, eu întotdeauna poftesc la miere.

Mi s-a tăiat răsuflarea din cauza uluirii, înlocuită imediat

de furie. M-am dezlipit de perete şi m-am îndreptat spre saltea. M-am aşezat mai încet decât mă ridicasem, privindu-l cu ochi reci.

— Eşti dezgustător.

A chicotit şi a luat-o spre mine.

— Dacă zici tu.

— Ştiu ce zic.

A zâmbit uşor şi a lăsat coşul jos. Am aruncat o privire rapidă şi am văzut că în el erau bandaje şi nişte borcănele. Nimic din care mi-aş fi putut face o armă. Mi-a făcut semn să mă întind şi, după ce am mormăit o înjurătură, am făcut-o.

— Ai grijă la limbaj! a murmurat.

Când l-am văzut întinzându-se din nou să îmi tragă tunica, i-am luat-o înainte şi mi-am ridicat-o singură.

— Mulţumesc.

Am strâns din dinţi.

A zâmbit uşor şi s-a lăsat în genunchi, după care a scos o sticluţă transparentă din coş.

A desfăcut capacul, şi un miros amar şi puternic s-a împrăştiat în aerul stătut din jur.

— Vreau să-ţi spun o poveste, a zis el, cu ochii spre rană.

— Nu am dispoziţia necesară pentru a asculta poveşti…

Am tresărit când mi-a apucat bluza. I-am prins încheietura cu amândouă mâinile, fără să simt răceala fierului lipit de abdomenul meu.

— Ce faci?

— Spada aproape ţi-a sfâşiat cutia toracică, a zis, cu ochii arzând cu o lumină aurie, nepământeană. Rana se întinde până la coaste.

Nu era chiar atât de grav pe cât zicea el, dar era adevărat că mi se întindea pe o parte.

— Presupun că te-ai ales cu ea atunci când ţi s-a luat spada cu forţa? m-a întrebat.

Nu am răspuns, şi, cum nu îi dădusem drumul la

încheietură, mă aşteptam să îmi forţeze mâna. În schimb, a oftat.

— Nu ştiu dacă-ţi vine sau nu să crezi, dar nu încerc să te dezbrac ca să profit de tine. Nu sunt aici ca să te seduc, Prinţeso.

Ceea ce ar fi trebuit să vină ca o uşurare a avut exact efectul opus. Usturimea pe care o simţeam în piept mi s-a ridicat până în gât şi s-a strâns într-un nod care abia mă mai lăsa să respir. L-am privit în ochi. Bineînţeles că nu încerca să mă seducă, de vreme ce reuşise deja să facă asta. Mă făcuse nu doar să-mi las jos garda, dar şi să am încredere în el. Îmi deschisesem inima în faţa lui, îi împărtăşisem visurile de a deveni altcineva, visul de a mă întoarce în capitală şi – o, zeilor – îi spusesem despre darul meu. Împărtăşisem cu el mult mai mult decât simple cuvinte. Îl primisem în camera mea, în patul meu şi apoi în sufletul şi trupul meu. Îmi şoptise că atingerea mea îl mistuie şi îmi sărutase cicatricile. Îmi spusese că mă fac şi mai frumoasă, şi eu...

Eu îl plăcusem.

Mai mult chiar de atât.

Zeilor, îmi plăcuse de el, chiar dacă era interzis. Chiar dacă ştiam în adâncul meu că asta mă făcea să îi spun reginei că refuzam Ascensiunea. Mi-au tremurat degetele. Usturimea din gât mi se urcase până în ochi.

— A fost ceva adevărat din toate astea?

Întrebarea a izbucnit din mine pe o voce groasă pe care abia dacă mi-o recunoşteam, şi, în clipa în care cuvintele au fost rostite, mi-am dorit să le pot lua înapoi, pentru că ştiam... Ştiam deja răspunsul.

Hawke a rămas nemişcat, ca una dintre acele statui din foaierul castelului Teerman. Mi-am tras mâinile. I-a tremurat uşor bărbia, dar buzele i-au rămas strâns lipite. Un început de bocet mi s-a urcat în gât, şi m-am luptat din toate puterile să îl înăbuş.

Era însă greu să astup ruşinea care mă ardea în piept, ca un cărbune încins. „Nu voi plânge. Nu voi plânge.”

Nemaiputând să-l privesc în continuare, am închis ochii. Nu m-a ajutat. Am văzut imediat cu ochii minţii cum se uitase la mine, cu buzele umede şi umflate. Furie şi ruşine şi o durere mai adâncă decât tot ce trăisem până atunci mi s-au adunat sub pleoape.

I-am simţit mâinile atunci, ridicându-mi cu grijă tunica, fără să mă dezbrace de tot. De data aceasta, nu m-a mai atins ca şi cum m-ar fi mângâiat, cum o făcuse mai devreme. Chiar şi în lumina aceea slabă, cicatricile erau evidente, bucăţi mai palide, aproape lucioase de piele, vizibile mai ales pentru ochii unui atlantian. Noaptea trecută mă dezbrăcasem pentru el şi îl lăsasem să mă privească, pentru că crezusem în ceea ce îmi spusese. Fusese atât de convingător. Mi s-a întors stomacul pe dos gândindu-mă la ce ar fi putut să creadă cu adevărat.

Ce trebuie să fi simţit cu adevărat când îmi atinsese cicatricile şi le sărutase.

A vorbit atunci, spărgând tăcerea, şi am tresărit.

— S-ar putea să te usture.

Mi s-a părut că vocea îi sunase mai aspru decât de obicei. L-am simţit aplecându-se, şi apoi lichidul mi-a atins rana. Am strâns din dinţi în timp ce o durere arzătoare îmi pârjolea abdomenul şi coastele. Mirosul astringent, amărui s-a ridicat în aer, iar lichidul s-a împrăştiat în tăietură. Am primit durerea, m-am concentrat asupra ei, în loc să mă gândesc la arsura pe care o simţeam în piept.

Mi-am lăsat capul pe spate. Şi mai mult lichid s-a vărsat în lungul rănii şi a făcut spume, trimiţând un nou val de durere în jurul taliei mele, cutremurându-mă.

— Îmi pare rău pentru asta, a mormăit, şi eu aproape l-am crezut. Va trebui să o laşi puţin ca să ardă orice urmă de infecţie care ar fi putut să se formeze în rană.

Grozav.

Poate avea să-mi ardă şi inima mea cea proastă.

S-a lăsat tăcerea, dar nu pentru mult timp.

— Temuţii au fost vina noastră, a spus el, făcându-mă să tresar. Crearea lor, adică. Toate astea. Monştrii din ceaţă. Războiul. Ce s-a ales de ţinutul acesta. Tu. Noi. Totul a pornit de la un act teribil de disperat şi de necugetat de iubire, cu mulţi, mulţi ani înainte de Războiul Celor Doi Regi.

— Ştiu, am zis, tuşind. Ştiu povestea.

— Dar ştii povestea adevărată?

— Ştiu singura poveste.

Am deschis ochii şi mi-am mutat privirea de la lanţuri şi de la oasele vechi.

— Ştii doar ceea ce v-au făcut Ascendenţii să credeţi, şi acesta nu este adevărul. S-a întins şi a dat la o parte cu grijă lanţul care îmi trecea peste o parte din abdomen. M-am încordat. Oamenii mei au trăit alături de muritori în armonie timp de mii de ani, dar apoi regele O'Meer Malec...

— A creat Temuţii! i-am tăiat-o. După cum am spus...

— Te înşeli. S-a foit, lăsându-se pe spate, cu mâinile pe genunchi. Regele Malec s-a îndrăgostit de o muritoare. Numele ei era Isbeth. Unii spun că regina Eloana a fost cea care a otrăvit-o. Alţii pretind că o amantă părăsită de-a regelui a înjunghiat-o, pentru că, din câte se pare, era destul de necredincios. Oricum ar fi însă, a fost rănită mortal. Malec, disperat să o salveze, a comis actul interzis – ceea ce voi numiţi Ascensiunea.

Inima mi s-a urcat până în gât, undeva, alături de nodul acela de emoţii.

El şi-a ridicat privirea şi a întâlnit-o pe a mea.

— Da. Isbeth a fost prima care a făcut Ascensiunea. Nu regele şi regina voştri falşi. Ea a devenit primul vampir.

Minciuni. Minciuni pure, de necrezut.

— Malec i-a băut sângele şi s-a oprit doar atunci când a simţit că îi stă inima. Apoi i-a dat din sângele lui. Şi-a plecat

capul, ochii aceia ai lui aurii strălucind. Poate că, dacă v-ar vorbi mai pe larg despre ce se întâmplă la Ascensiune, detaliile acestea nu te-ar mai şoca acum.

Am dat să mă ridic, dar mi-am amintit de rană şi de lichidul care făcea spume în ea.

— Ascensiunea este o Binecuvântare de la zei.

A rânjit.

— E departe de a fi asta. E mai degrabă un act în urma căruia se obţine fie ceva apropiat de nemurire, fie ceva de coşmar. Noi, atlantienii, ne naştem aproape nemuritori. Şi rămânem astfel până la Sacrificiu.

— Sacrificiu? am întrebat, înainte să mă pot opri.

— Atunci când ne preschimbăm.

A deschis uşor gura şi şi-a atins cu vârful limbii caninul ascuţit. Ştiam asta. Era scris în cărţile de istorie.

— Apar colţii, care se lungesc doar atunci când ne hrănim, şi ne schimbăm... şi în alte feluri.

— Cum?

Curiozitatea pusese stăpânire pe mine, şi mi-am zis că orice aş fi aflat m-ar fi putut ajuta pe viitor, dacă reuşeam să scap de acolo.

— Asta nu este important. S-a întins după un pansament. Poate că suntem mai greu de ucis decât Ascendenţii, dar *putem* fi ucişi, a continuat el.

Şi asta ştiam. Atlantienii puteau fi ucişi în acelaşi fel în care erau ucişi Temuţii.

— Îmbătrânim mai încet decât muritorii şi, dacă suntem atenţi, putem trăi mii de ani.

Voiam să punctez că totul era important, mai ales celelalte feluri în care se transformau Atlantienii, dar am cedat unei alte curiozităţi.

— Câţi... câţi ani ai?

— Mai mulţi decât par a avea.

— Cu câteva sute mai mulţi?

— M-am născut după război, mi-a răspuns el. Am trecut prin două secole.

Două secole?

Zeilor…

— Regele Malec a creat primul vampir. Ei sunt… parte din noi toţi, dar nu sunt ca noi. Pe noi nu ne afectează lumina zilei. Nu ca pe un vampir. Spune-mi, ai văzut vreodată un Ascendent în lumina zilei?

— Ei nu păşesc sub soare, pentru că nici zeii nu o fac! i-am răspuns. Îi onorează astfel.

— Ce convenabil! Hawke a rânjit încrezut. Poate că vampirii sunt binecuvântaţi cu o durată de viaţă apropiată de nemurire, la fel ca noi, dar ei nu pot păşi în lumină fără ca pielea să înceapă să li se descompună. Vrei să ucizi un Ascendent fără să-ţi murdăreşti mâinile? Lasă-l afară, undeva unde să nu poată găsi adăpost. Va fi mort până la amiază.

Asta nu avea cum să fie adevărat. Ascendenţii *alegeau* să nu stea în soare.

— Trebuie să se şi *hrănească*. Şi, când spun asta, mă refer la sânge. Trebuie să facă asta periodic, pentru a supravieţui, pentru a împiedica bolile sau rănile mortale de dinainte de Ascensiune să se reîntoarcă. Nu mai pot procrea după Ascensiune, şi mulţi dintre ei nu îşi pot controla pofta de sânge, ucigându-i adesea pe muritorii cu care se hrănesc.

Hawke a tamponat rana cu prosopul, atent să nu apese prea tare, în timp ce ţesătura absorbea lichidul în exces.

— Atlantienii nu se hrănesc cu muritori…

— În fine! am izbucnit. Tu chiar te aştepţi ca eu să cred asta?

Şi-a ridicat privirea spre mine.

— Sângele de muritor nu ne oferă nimic valoros, pentru că noi nu am fost niciodată muritori, Prinţeso. Vârcolacii nu au nevoie de sânge, dar noi, da. Ne hrănim atunci când avem nevoie, folosindu-ne de alţi atlantieni.

Am clătinat din cap. Cum îşi imagina că aş putea accepta aşa ceva? Felul în care se purtaseră cu muritorii, cum îi folosiseră ca pe nişte animale fusese ceea ce îi făcuse pe zei să îi abandoneze, ceea ce determinase populaţia de muritori să se revolte.

— Ne putem folosi sângele pentru a vindeca un muritor fără a-l transforma, lucru pe care vampirii nu îl pot face, dar cea mai importantă este crearea Temuţilor. Nici un atlantian nu a creat vreodată un Temut. Vampirii au făcut-o. Şi, în caz că nu ai fost atentă, vampirii sunt cei pe care tu îi numeşti Ascendenţi.

— Asta este o minciună.

Mi-am strâns neputincioasă mâinile-n pumni.

— Este adevărul.

Şi-a coborât sprâncenele, concentrat asupra rănii. Şi-a ridicat privirea spre mine abia după ce a dat prosopul la o parte.

— Un vampir nu poate crea un altul. Aceştia nu pot duce la bun sfârşit Ascensiunea. Atunci când golesc de sânge un muritor, creează un Temut.

— Ceea ce spui tu nu are nici un sens.

— Cum aşa?

— Pentru că, dacă ar fi adevărat ceva din ceea ce spui, atunci Ascendenţii ar fi vampiri, iar vampirii nu pot face Ascensiunea. Furia îmi ardea pieptul, mai rău decât mă arsese lichidul pe care îl folosise ca să-mi cureţe rana. Şi, dacă ar fi adevărat, cum au făcut alţi Ascendenţi? Ca fratele meu?

Şi-a încordat maxilarul, iar ochii i-au devenit reci ca gheaţa.

— Nu Ascendenţii oferă darul vieţii. Se folosesc de un atlantian pentru a face asta.

Am râs răguşit.

— Ascendenţii nu ar colabora niciodată cu un atlantian.

— M-am exprimat eu greşit? Nu cred că am spus asta. Am

spus că *se folosesc* de un atlantian. Nu că ar colabora cu unul. Hawke a ales un borcan din coş şi i-a desfăcut capacul. Atunci când cei din jurul regelui Malec au descoperit ce făcuse, acesta a anulat legile care interziceau Ascensiunea. Au început să fie creaţi din ce în ce mai mulţi vampiri, iar cea mai mare parte dintre ei nu-şi puteau controla setea de sânge. Îşi goleau victimele de sânge şi creau scursurile care sunt Temuţii. Aceştia au ajuns să se împrăştie în regat precum ciuma. Regina Atlantiei, regina Eloana, a încercat să îi oprească. A interzis din nou Ascensiunea şi a ordonat ca toţi vampirii să fie distruşi, pentru a-i proteja pe muritori.

L-am urmărit înmuindu-şi degetele în borcan şi apoi scoţându-le pline de o substanţă albă, păstoasă. Am recunoscut mirosul. Era aceeaşi alifie cu care mai fusesem tratată.

— Coada-şoricelului?

A încuviinţat din cap.

— Printre altele, care vor ajuta la grăbirea procesului de vindecare.

— Pot să...

Am tresărit în clipa în care alifia mi-a atins pielea. Hawke a întins bine amestecul peste abdomenul meu, încălzind balsamul şi pielea mea odată cu el.

Apoi, pe mine, cu totul.

Au început să-mi tremure încheieturile, în timp ce un tremur de plăcere nedorită mi-a alunecat pe piele. „Te-a trădat”, mi-am reamintit. „S-a jucat cu tine.” Îl uram. Chiar îl uram. Nodul din gât mi-a crescut, şi, în acelaşi timp, mi s-a împrăştiat un val de căldură în tot corpul.

Hawke părea întru totul concentrat asupra a ceea ce făcea, şi asta mă mai liniştea. Nu voiam să ştie ce efect avea atingerea lui asupra mea.

— Vampirii s-au revoltat, a spus, după ce a mai luat nişte alifie. Asta a declanşat Războiul Celor Doi Regi. Nu a fost vorba despre muritorii care s-au răsculat împotriva unor atlantieni

cruzi şi inumani, ci despre răscoala vampirilor.

Privirea mi s-a mutat de la mâna la faţa lui. Ceva din ce spunea îmi suna familiar, dar era o versiune mai întunecată, distorsionată a ceea ce ştiam eu că era adevărat.

— Numărul morţilor cauzate de război nu a fost exagerat. De fapt, mulţi cred că numărul ar fi chiar mai mare. Nu am fost înfrânţi, Prinţeso. Regele Malec a fost dat jos de pe tron, făcut să divorţeze şi trimis în exil. Regina Eloana s-a recăsătorit, iar noul rege, Da'Neer, şi-a retras oamenii şi a pus capăt unui război care distrugea această lume.

— Şi ce s-a întâmplat cu Malec şi Isbeth? am întrebat, chiar dacă nu credeam prea mult în povestea pe care mi-o spunea.

— Cărţile voastre spun că Malec a fost înfrânt într-o bătălie, dar adevărul este că nimeni nu ştie ce s-a întâmplat. El şi amanta lui au dispărut! a continuat Hawke, înşurubând la loc capacul borcanului. Vampirii au pus stăpânire pe ţinuturile rămase, şi-au uns propriul rege şi propria regină, pe Jalara şi pe Ileana, şi au redenumit acele locuri Regatul lui Solis. Şi-au spus Ascendenţi, s-au folosit de *zeii noştri*, care sunt de mult adormiţi, drept pretext pentru ceea ce au făcut. În sutele de ani care au trecut de atunci, au reuşit să şteargă adevărul din istorie: majoritatea muritorilor au luptat, de fapt, alături de atlantieni împotriva ameninţării comune pe care o reprezentau vampirii.

Nici măcar nu am putut să vorbesc pentru o vreme.

— Nimic din toate astea nu sună credibil.

— Presupun că e greu să crezi că faci parte dintr-o societate de monştri însetaţi de sânge, care îi iau pe fiii şi fiicele născuţi ca al treilea copil în timpul Ritualului pentru a se hrăni cu ei. Şi dacă nu le sug tot sângele, devin...

— Ce? Am căscat gura, neîncrederea transformându-mi-se în furie. Ţi-ai petrecut tot acest timp spunându-mi doar minciuni, dar acum ai mers prea departe.

Mi-a pus un bandaj curat pe rană şi i-a apăsat marginile, până când mi s-a lipit de piele.

— Ţi-am spus doar adevărul. La fel ca acel bărbat care a aruncat mâna de Temut.

M-am ridicat, trăgându-mi în jos bluza.

— Pretinzi că cei care au fost trimişi să-i servească pe zei sunt acum Temuţi?

— De ce crezi că nimeni nu are voie să intre în Templu în afara Ascendenţilor şi a celor pe care îi controlează ei, cum sunt preoţii şi preotesele?

— Pentru că sunt locuri sacre, în care nici măcar majoritatea Ascendenţilor nu pătrund.

— Ai văzut vreunul dintre copiii care a fost dat? Unul singur, Prinţeso? Cunoşti pe cineva, care să nu fie Ascendent sau din cler, care să fi văzut vreun asemenea copil? Eşti inteligentă. Ştii că nimeni nu i-a mai văzut! a plusat el. Asta pentru că cei mai mulţi mor înainte să înveţe măcar să vorbească.

Mi-am căscat gura.

— Vampirii au nevoie de o sursă de hrană, Prinţeso, ceva care să nu trezească suspiciuni. Ce cale mai bună decât să convingi un regat întreg să îşi dea copiii, sub pretextul onorării zeilor? Au creat o religie în jurul acestui act. Fraţii sunt în stare să se întoarcă împotriva fraţilor dacă vreunul dintre ei refuză să îşi dea copilul. Au păcălit un întreg regat! S-au folosit de monştrii pe care i-au creat pentru a instaura teroarea. Şi asta nu e tot. Nu te-ai întrebat niciodată de ce atât de mulţi copii mor peste noapte din cauza unei boli misterioase a sângelui? Ca în cazul familiei Tulis, care şi-a pierdut primul şi al doilea copil din cauza ei? Nu toţi Ascendenţii pot urma o dietă strictă. Setea de sânge este o problemă des întâlnită la vampiri. La adăpostul nopţii, răpesc copii, soţii şi soţi.

— Tu chiar ai impresia că eu cred ceva din toate astea? Că atlantienii sunt inocenţi şi că tot ce am fost învăţată este o

minciună?

— Nu neapărat, dar a meritat să încerc. Nu suntem complet nevinovaţi...

— Cum rămâne cu crimele şi răpirile? i-am aruncat.

— Şi astea, pe lângă altele. Tu nu vrei să crezi ceea ce spun. Nu pentru că sună prostesc, ci pentru că sunt lucruri asupra cărora nu vrei să îţi pui întrebări. Pentru că ar însemna că iubitul tău frate se hrăneşte cu oameni inocenţi...

— Nu.

— Şi îi transformă în Temuţi.

— Taci din gură! am ţipat şi am ţâşnit în picioare.

Abia dacă am simţit o undă de durere în urma mişcării bruşte.

Hawke s-a ridicat uşor, fluid.

— Nu vrei să accepţi ceea ce spun, oricât de logic ar suna, pentru că ar însemna să accepţi că fratele tău este unul dintre ei şi că regina care te-a îngrijit a măcelărit mii de...

Nu am gândit înainte să acţionez. Eram atât de furioasă şi de speriată că ar putea avea dreptate. Ceea ce mi-a spus mi-a trezit unele întrebări. Cum de Ascendenţii nu erau niciodată văzuţi pe timp de zi sau cum de nimeni, în afara lor, nu intra în Templu? Mai rău era că mă întrebam de ce ar fi inventat Hawke toate astea. Care ar fi fost scopul plămădirii unei minciuni atât de elaborate, când trebuie să fi ştiut cât de greu era să fiu convinsă de ceva?

Nu, nu m-am gândit la nimic din toate acestea.

Am acţionat doar.

Lanţul a alunecat pe podea, şi eu m-am azvârlit spre el, cu degetele strânse-n pumn.

Hawke şi-a ridicat imediat mâna şi mi-a prins-o pe a mea, înainte să-l izbesc în bărbie. Zeilor, se mişca incredibil de repede. M-a tras la pieptul lui, dur ca un zid, dintr-o singură mişcare, prinzându-mi braţul între noi şi apucându-mi cealaltă mână. Un urlet de frustrare mi-a izbucnit din piept, şi atunci

am încercat să-mi ridic piciorul…

— Nu o face!

Vocea lui îmi suna ca un avertisment şoptit în ureche, unul care mi-a trimis un fior pe şira spinării.

Nu l-am ascultat.

A mârâit când călcâiul meu a atins partea din faţă a piciorului lui. Am ridicat piciorul şi l-am lovit.

Brusc, m-am trezit lipită de perete, cu Hawke înfipt în spatele meu. M-am zbătut, dar era zadarnic. Nu rămăsese nici un milimetru de spaţiu, fiind prinsă între el şi peretele rece şi umed.

— Ţi-am zis să nu o faci. Respiraţia lui caldă mi-a alunecat pe la tâmplă. Vorbesc serios, Prinţeso. Nu vreau să te rănesc.

— Nu vrei? Deja m-ai…

M-am oprit.

— Ce?

Mi-a eliberat braţul, dar nu mi-a dat drumul. În schimb, mi-a lipit mâinile de perete.

Am strâns din dinţi, refuzând să-i spun că mă rănise deja.

Dacă recunoşteam asta, recunoşteam că exista ceva care putea fi rănit, exploatat, şi avea deja destule lucruri pe care le putea folosi împotriva mea.

— Ştii că nu mă poţi răni cu adevărat, a zis el, lipindu-şi obrazul de al meu.

M-am încordat.

— Atunci, de ce sunt în lanţuri?

— Pentru că nu e totuşi plăcut să fii lovit cu piciorul ori cu pumnul sau zgâriat. Şi, chiar dacă ceilalţi au primit ordin să nu te atingă, nu vor fi la fel de toleranţi ca mine.

— Tu, tolerant? Am încercat să împing peretele, dar fără nici un rezultat. Tu numeşti asta a fi tolerant?

— Având în vedere că mi-am petrecut ultimele minute curăţându-ţi şi pansându-ţi rana, eu aşa aş zice. Şi un „mulţumesc” ar fi apreciat.

— Nu ţi-am cerut să mă ajuţi! am şuierat.

— Nu. Pentru că eşti fie prea mândră, fie prea fraieră ca să faci asta. Ai fi preferat să putrezeşti decât să ceri ajutor! Deci nu voi primi mulţumiri, nu-i aşa?

Mi-am lăsat capul pe spate ca să-mi pregătesc răspunsul. Însă a anticipat mişcarea şi nu am reuşit să-l lovesc. Mi-a lipit obrazul de perete, iar eu m-am zbătut, încercând să mă eliberez.

— Eşti foarte pricepută la a încălca toate regulile, a mârâit el. Doar talentul tău de a mă scoate din minţi îl întrece pe ăsta.

— Ai uitat ceva totuşi.

— Da?

— Da, am şuierat printre dinţi. Sunt pricepută la ucis Temuţi. Îmi închipui că nu e foarte mare diferenţă între a ucide un Temut şi a ucide un atlantian.

Hawke a râs, un râs plin, care mi-a reverberat pe şira spinării.

— Noi nu suntem înnebuniţi de foame, aşa că nu suntem la fel de uşor de distras precum Temuţii.

— Puteţi fi ucişi însă.

— Asta este o ameninţare?

— Tu ia-o cum vrei.

A rămas tăcut pentru o clipă.

— Ştiu că ai trecut prin multe. Ştiu că tot ce ţi-am spus e greu de digerat, dar este adevărat. Totul este adevărat, Poppy.

— Nu-mi mai spune aşa!

— Şi tu ar trebui să nu mai faci asta, a răspuns el, pe un ton mai răguşit, mai adânc. Deşi, te rog, continuă! E tortura perfectă.

Pentru o clipă, n-am înţeles la ce se referea, dar apoi l-am simţit, lipit de spatele meu, şi am simţit că rămân fără suflu.

— Eşti bolnav.

— Şi degenerat. Pervers şi întunecat.

Barba lui aspră mi-a zgâriat obrazul, iar eu mi-am arcuit

spatele drept răspuns. Părea să se apropie şi mai mult în timp ce degetele i s-au împreunat cu ale mele.

— Sunt multe lucruri…

— Un criminal? am şoptit, neştiind dacă îmi aminteam mie sau lui. L-ai ucis pe Vikter. I-ai ucis pe toţi ceilalţi.

A rămas nemişcat, iar următoarea gură de aer pe care a luat-o i-a lipit pieptul de spatele meu.

— Am ucis. Şi Delano, şi Kieran au ucis. Eu şi cel căruia tu îi spui Cel Întunecat am fost implicaţi în moartea lui Hannes şi a lui Rylan, dar nu şi a acelei biete fete. A fost unul dintre Ascendenţi, stăpânit probabil de setea de sânge. Şi sunt gata să fac pariu că a fost fie ducele, fie lordul.

Lordul.

Care mirosise ca florile pe care Malessa le avusese în mână în acea zi.

— Şi nici unul dintre noi nu a avut nimic de-a face cu atacul de la Ritual şi cu ceea ce i s-a întâmplat lui Vikter.

Zeilor, cât voiam să cred asta! Trebuia să cred că nu mă culcasem cu bărbatul care jucase un rol în uciderea lui Vikter.

— Atunci, cine a fost?

— Au fost cei pe care voi îi numiţi Descendenţi. Susţinătorii noştri. Vocea îi era doar o şoaptă. Dar nu a fost trimis nici un ordin de atac în timpul Ritualului.

— Tu chiar te aştepţi ca eu să cred că acea *creatură* pe care o urmează Descendenţii nu le-a ordonat să atace în timpul Ritualului?

— Doar pentru că îl urmează pe Cel Întunecat nu înseamnă că sunt conduşi de el. Mulţi Descendenţi acţionează pe cont propriu. Cunosc adevărul şi nu mai vor să trăiască temându-se că fiii şi fiicele lor vor fi preschimbaţi în monştri sau că le vor fi furaţi, ca să hrănească alţi monştri. Nu am avut nimic de-a face cu moartea lui Vikter.

M-a trecut un fior. Îl credeam, fără să ştiu prea bine de ce. Însă chiar dacă Cel Întunecat îi conducea în mod direct pe

Descendenţi sau nu, el rămânea vinovat pentru moartea lui Vikter. Ceilalţi se alăturaseră cauzei lui şi acţionaseră în consecinţă.

— Celelalte morţi ţi le asumi însă. I-ai omorât. Faptul că recunoşti nu schimbă cu nimic lucrurile.

— Trebuia să se întâmple aşa. S-a dezlipit de obrazul meu şi apoi a spus: La fel cum tu trebuie să înţelegi că nu există cale de ieşire. Îmi aparţii.

Mi s-a strâns inima în piept.

— Nu vrei să spui că îi aparţin Celui Întunecat?

— Am spus ce am avut de spus, Prinţeso.

— Nu aparţin nimănui.

— Dacă crezi asta, atunci *eşti* naivă.

Înainte să apuc să reacţionez, şi-a lipit fruntea de a mea.

— Sau te minţi singură. Aparţii Ascendenţilor. Ştii asta. Este unul dintre lucrurile pe care le urai. Te ţineau într-o cuşcă.

Nu ar fi trebuit să îi spun niciodată nimic.

— Măcar cuşca aceea era mai confortabilă decât aceasta.

— Adevărat, a murmurat el. S-a scurs o clipă. Dar nu ai fost niciodată liberă.

— Fie că e aşa, fie că nu... Şi era aşa, chiar dacă durea. Asta nu înseamnă că nu mă voi lupta, l-am avertizat. Nu mă voi da bătută.

— Ştiu.

Vocea lui avea un ton straniu, care aducea a... admiraţie. Dar asta nu ar fi avut sens.

— Şi rămâi un monstru.

— Sunt, dar nu am fost născut aşa. Am fost *făcut* unul. M-ai întrebat de cicatricea de pe coapsa mea. Te-ai uitat cu atenţie la ea sau ai fost prea ocupată să-mi admiri...

— Taci din gură! am ţipat.

— Ar fi trebuit să bagi de seamă că era emblema regală înfierată pe pielea mea.

Am rămas cu gura căscată. Chiar mi se păruse că semăna

cu emblema regală.

— Vrei să ştii cum de cunosc atât de bine detaliile Ascensiunii, Poppy? Cum de ştiu lucruri pe care tu nu le ştii? Pentru că am fost ţinut într-unul dintre acele temple timp de cinci decenii. M-au tăiat şi m-au sfâşiat şi s-au hrănit cu mine. Sângele meu era turnat în pocale de aur din care fiicele şi fiii născuţi ca al doilea copil beau, după ce erau goliţi de sânge de regină, de rege sau de vreun alt Ascendent. Eu eram sursa lor de hrană.

Nu.

Nu puteam să cred asta.

— Şi nu eram folosit doar ca hrană. Le procuram tot soiul de plăceri. Ştiu exact ce înseamnă să nu ai de ales. Şi apoi, oroarea cuvintelor lui: Regina ta a fost cea care m-a însemnat. Dacă cineva nu ar fi fost nebuneşte de curajos, şi astăzi m-aş fi aflat tot acolo. Aşa m-am ales cu cicatricea.

Fără nici un avertisment, mi-a dat drumul şi s-a retras. Tremurând, nu m-am mişcat. Mai multe clipe. Când m-am întors, era deja afară din celulă.

— De ce? am şoptit. De ce sunt atât de importantă?

— Pentru că ei îl au pe adevăratul moştenitor al regatului. L-au capturat atunci când m-a eliberat pe mine.

Credeam că Cel Întunecat era singurul moştenitor al tronului Atlantiei. Dacă ceea ce Hawke spunea era adevărat, asta însemna că…

— Cel Întunecat are un frate?

A încuviinţat din cap.

— Tu eşti favorita reginei. Eşti importantă pentru ea şi pentru regat. Nu ştiu de ce. Poate are ceva de-a face cu darul tău. Poate nu. Dar noi te vom elibera atunci când ei îl vor elibera pe prinţul Malik.

Toate informaţiile au început încet să se lege.

— Aveţi de gând să mă folosiţi pentru răscumpărare.

— E mai bine decât să te trimitem înapoi în bucăţele, nu?

Am tresărit uluită. Apoi durerea aceea fierbinte mi s-a întors în piept.

— Ai petrecut atât timp povestindu-mi cum regina, Ascendenţii şi fratele meu sunt cu toţii nişte vampiri diabolici care se hrănesc cu sângele muritorilor şi acum îmi spui că mă vei trimite înapoi la ei odată ce au să-l elibereze pe fratele Celui Întunecat?

Hawke nu a răspuns.

Mi-a ieşit din piept un râs distorsionat, umed. Dacă ceea ce spusese era adevărat... nu făcea decât să confirme un lucru care îmi devenea clar.

Nu îi păsa de siguranţa mea sau de starea mea de bine. Nu voia decât să se asigure că aveam să respir în clipa în care aveau să facă schimbul.

Mi-am dus mâna la piept, încercând să-mi înghit nodul, în timp ce un nou val de râsete distorsionate ameninţa să izbucnească.

Hawke şi-a încordat maxilarul.

— Îţi vom asigura un loc mai confortabil pentru dormit.

Nu ştiam cum aş fi putut răspunde, dar în mod clar nu aveam de gând să-i mulţumesc.

Şi-a ridicat bărbia.

— Poţi să alegi să nu crezi ce ţi-am spus, dar să nu te uimească ceea ce urmează să îţi spun. Voi pleca în curând să mă întâlnesc cu regele Da'Neer al Atlantiei ca să îi spun că eşti în posesia mea.

Mi-am ridicat capul.

— Da. Regele trăieşte. La fel şi regina Eloana. Părinţii celui pe care tu îl numeşti Cel Întunecat şi ai prinţului Malik.

Şocată, nu am putut face nici o mişcare. El s-a întors spre ieşire, dar apoi s-a oprit.

Şi nu s-a uitat înapoi când a spus:

— Nu totul a fost o minciună, Poppy. Nu totul.

Capitolul treizeci şi şapte

Nu totul fusese o minciună.

Ce parte mai exact?

Povestea despre fratele lui Hawke? Despre restul familiei lui? Faptul că erau fermieri şi că el explora grote când era mic? Că fusese îndrăgostit şi că suferise? Sau lucrurile pe care le spusese despre mine?

Oricum ar fi stat lucrurile, nu conta. Nu ar fi trebuit să conteze, mi-am zis, în timp ce mă plimbam prin celulă, atât cât îmi permiteau lanţurile, adică nu foarte departe.

După ce plecase, stătusem pe saltea, încercând să despart adevărul de ficţiune. Părea imposibil. Şi, cumva, chiar dacă părea la fel de imposibil, adormisem. Mintea nu mi se oprise însă, doar îmi cedase trupul. M-am trezit atunci când coşmarurile au devenit atât de violente, încât mi-am auzit ţipetele răsunând în celula de piatră.

Trecuse atât de mult timp de când amintirea nopţii în care părinţii mei muriseră mă vizitase în somn. Faptul că îşi regăsise drumul spre mine în acel loc nu era de mirare.

Mi-am îndepărtat câteva şuviţe de păr de pe faţă şi m-am întors, atentă să nu mă împiedic în lanţuri.

Poate că... poate că Ascendenţii chiar erau vampiri, creaţi din greşeală de atlantieni. Aş fi putut să cred asta. Părea o minciună mult prea elaborată ca să nu fie adevărată. Şi puteam să cred că Lord Mazeen o ucisese pe Malessa. Nu mă îndoiam că fusese capabil de o astfel de cruzime.

Şi, zeilor, îl credeam pe Hawke în privinţa cicatricii lui. Poate nu partea în care spusese că regina fusese cea care i-o făcuse şi nici motivele pentru care fusese captiv, dar sinceritatea dureroasă pe care o avusese în voce nu putea fi falsă. Fusese ţinut acolo împotriva voinţei lui şi fusese folosit în feluri la care nu puteam să mă gândesc.

Dar să accept toate astea nu însemna că şi restul era

adevărat. Faptul că Ascendenţii se hrăneau cu muritori, că îi sechestrau în temple şi îi furau din case în toiul nopţii ca să creeze Temuţi din cei pe care nu-i lăsau complet secaţi de sânge. Cum ar fi putut păstra aşa ceva secret? Oamenii ar fi aflat.

Oamenii ar fi aflat adevărul până acum.

Asta dacă nu cumva acest adevăr îi făcuse pe Descendenţi să susţină regatul căzut al Atlantiei.

Am scuturat din cap.

Dar asta ar fi însemnat că toţi Ascendenţii ştiau despre ceea ce se întâmpla. Că nici măcar unul dintre ei nu refuzase Ascensiunea odată ce aflase preţul care trebuia plătit. Nici măcar fratele meu.

Mama noastră însă... ea refuzase Ascensiunea.

Inima mi s-a făcut cât un purice.

Ea refuzase pentru că îl iubea pe tata. Nu pentru că ar fi aflat adevărul despre ce se întâmpla. Refuzase în numele iubirii. Şi Cel Întunecat o ucisese oricum.

Asta doar dacă nu cumva... ducesa minţise în această privinţă. Dar de ce? De ce ar fi minţit? Cel Întunecat, Prinţul Casteel, îi controla pe Temuţi.

Doar că Temuţii nu păreau a fi controlaţi decât de setea lor de sânge. Nu îi văzusem niciodată oprindu-se în mijlocul unui atac sau dând semne de inteligenţă.

Dar, dacă Cel Întunecat nu îi controla cu adevărat, atunci Ascendenţii îi foloseau pentru a controla populaţia? Pentru a împiedica oamenii să îşi pună prea multe întrebări, pentru a-i face să îşi dea de bunăvoie copiii pentru a nu-i mânia pe zei, expunându-şi astfel oraşul în faţa atacurilor Temuţilor?

Mi se părea că aş putea fi trăsnită din clipă în clipă doar pentru că mă gândeam la aşa ceva. Pentru că Hawke avea dreptate. Era o religie.

Am început din nou să fac paşi.

Cum ajunseseră Temuţii într-un sat în care nu mai

fuseseră atacuri de zeci de ani, chiar în clipa în care apărusem eu şi familia mea acolo, dacă nu îi trimisese Cel Întunecat?

Nu avea nici un sens, şi începea să mă doară capul.

Chiar dacă anumite părţi din ceea ce pretindea Hawke erau adevărate, asta nu schimba faptul că oamenii lui erau responsabili pentru moartea multor persoane.

Nu avea cum să fie totul adevărat, căci nu era cu putinţă ca fratele meu blând şi bun să fi făcut Ascensiunea ştiind ce însemna să fii Ascendent. Nu era cu putinţă.

Hawke încerca doar… să se joace cu mintea mea. Voia să mă facă vulnerabilă. Era ceva ce ar fi fost în stare să facă.

M-am oprit şi m-am uitat atentă la mâinile mele. Hawke avea de gând să mă dea înapoi celor despre care spunea că îl abuzaseră. Cât de teribil era asta?

Mi-am simţit ochii umezi, dar am tras adânc aer în piept şi mi-am zis că nu aveam să plâng. Că nu aveam să vărs nici măcar o lacrimă pentru Hawke, nici pentru ceea ce era posibil să fi suferit, nici pentru ceea ce îmi făcuse el mie. Nu aveam de gând să îl las să mă frângă. Nu, mai ales că inima mi-o sfâşiase deja.

Uşa din capătul holului s-a deschis. Mi-am ridicat capul. A apărut Delano, alături de un alt bărbat cu pielea închisă la culoare. Avea aceiaşi ochi aurii.

Era atlantian.

— Mă bucur că eşti trează! a zis Delano. Mai devreme nu am vrut să te trezesc.

Nici nu voiam să mă gândesc la faptul că fusese acolo în timp ce eu dormeam.

— Voi deschide uşa, apoi eu şi Naill te vom conduce într-un loc mai confortabil, a explicat el, făcându-mă să ridic dintr-o sprânceană. Iar tu nu vei face nimic prostesc. Bine?

— Bine, am repetat, cu speranţa reaprinsă.

Delano a zâmbit.

— Asta nu a sunat nici pe departe convingător.

— Chiar deloc, a aprobat Naill. Nu că o învinovăţesc. Dacă aş fi fost în locul ei, m-aş fi gândit că este o ocazie bună pentru a încerca să evadez.

Speranţa s-a stins. Lui Delano i-a pierit zâmbetul.

— Trebuie să înţelegi ceva, Fecioară. Eu sunt vârcolac.

— M-am prins şi eu de asta.

— Atunci, trebuie să ştii şi că nu aţi fost prinşi de Kieran doar pentru că el nu a vrut să vă prindă. Eu voi vrea.

M-au trecut fiorii.

— Am nişte abilităţi impecabile. Nu ai unde să fugi fără ca eu să te găsesc.

— Adevărul este, a zis Naill, atrăgându-mi privirea spre pometţii lui înalţi şi ascuţiţi, că eu sunt şi mai rapid decât el. Nici unul din noi nu vrea să îţi facă rău. Însă, din păcate, asta se va întâmpla dacă vei fugi, pentru că am presentimentul că te vei transforma într-o armă periculoasă, iar noi va trebui să ne apărăm. Mă îndoiesc sincer că *el* va face vreo diferenţă între faptul că am vrea să te rănim şi faptul că am fost obligaţi să o facem pentru a ne apăra.

Mi-au fremătat nările. Nu îmi păsa de ce voia, făcea sau credea acel bărbat.

— Ne-ar răstigni pe pereţii din sală, şi, sincer, amândoi preferăm să fim în viaţă şi cu toate părţile corpului la locurile lor. Aşa că, te rog, poartă-te frumos!

Delano s-a apropiat, ca să deschidă uşa.

— Deşi gândul că îmi voi pierde mâna sau chiar viaţa este îngrozitor, ideea că ar trebui să lovesc o femeie este, de asemenea, groaznică. A păşit în celulă. Chiar şi pe una aşa periculoasă cum pari tu să fii.

I-am zâmbit, deşi expresia mea nu era una tocmai plăcută. Eram însă mulţumită să ştiu că mă considerau periculoasă.

Dar nu eram proastă. Nu aş fi putut să scap de amândoi. Ştiam asta. Nu avea nici un rost să mă aleg şi cu alte răni doar pentru a complica lucrurile pentru ei. Până şi eu ştiam asta.

Mi-am ridicat încheieturile şi am scuturat din lanţuri.

Delano m-a cercetat din cap până în picioare în timp ce pescuia cheia din buzunarul de la tunică. Mi-a desfăcut cătuşele, şi acestea au alunecat, zăngănind pe podea.

Naill s-a întors primul, apoi l-a urmat imediat şi Delano. În acea clipă, eu eram cu mâinile libere şi ochii lipiţi de spada prinsă la brâul lui Delano.

— La naiba! a zis Naill, şi asta mi-a distras atenţia.

Delano a mârâit în semn de avertizare. Am simţit că mi se face pielea de găină.

— Ce naiba cauţi aici, Jericho?

Mi s-a tăiat răsuflarea când l-am văzut pe bărbatul înalt ieşind din umbre.

— Mă plimb, a zis el.

— Prostii! i-a aruncat Naill. Ai venit singur. Ai venit după ea.

M-am încordat când i-am simţit privirea aţintită asupra mea.

— Ai dreptate, a răspuns Jericho. Şi greşeşti.

S-au auzit paşi, iar Delano a blestemat din nou.

— Am venit după ea. Dar nu sunt singur.

Nu era. Era însoţit de încă şase bărbaţi, cu toţii retraşi în umbră.

— Eşti teribil de prost, a punctat Naill, blocând uşa.

Jericho s-a holbat la mine, printre bare.

— Poate.

— Ştiu că tu crezi că îţi este datoare cu sânge. Te-a tăiat.

— De două ori, am clarificat.

Delano mi-a aruncat o privire prin care îmi spunea că nu-l ajutam. Jericho a mârâit.

— Nu uita de mână!

Şi-a ridicat ciotul.

— Aia a fost vina ta, i-a răspuns Delano. Nu a ei.

— Mda, păi, nu pot să mă răzbun pe Prinţ, nu-i aşa?

M-am încruntat, pentru că eu avusesem impresia că Hawke îi tăiase mâna.

— Înţelegi că îţi va tăia capul dacă îi vei face rău? Că ne va tăia tuturor capetele? a spus Delano. A zis că *nimeni* nu are voie să o rănească. Dacă vei încerca să faci ceva, veţi muri cu toţii. Asta vreţi, Rolf? Ivan? Rostea numele celor care stăteau ascunşi. Va considera că l-aţi trădat. Aveţi însă şansa de a pleca acum şi de a vă păstra viaţa. Pe care o veţi pierde dacă veţi mai face un singur pas în faţă.

Nici unul dintre ei nu a dat să plece. Un bărbat mai în vârstă cu ochi căprui a păşit în faţă.

— E nenorocita de Fecioară, Delano. Practic, a fost crescută ca un Ascendent de însăşi scârba aia de regină. Ascendenţii mi-au răpit fiul în toiul nopţii.

— Dar nu *ea* ţi l-a răpit, a răspuns Naill.

— Înţeleg că Prinţul vrea să o folosească pentru a-şi elibera fratele, dar amândoi ştim că, cel mai probabil, Malik este mort, a izbucnit Jericho. Şi, dacă nu e mort, nici bine nu e. E, probabil, atât de distrus, încât nici nu mai ştie cine este.

— Dar, dacă le-o trimitem bucăţele lipitorilor acelora de la palat, trimitem un mesaj puternic! a adăugat un altul. Îi va zgudui. Avem nevoie de acest avantaj.

— Şi îl vrem, a spus cel pe nume Rolf. Şi voi trebuie să gândiţi la fel. Nenorociţii aceia ţi-au ucis tot neamul, Delano. Au ucis-o pe mama ta. L-au ucis pe tatăl tău. Surorile tale n-au fost la fel de norocoase. Au aşteptat ceva până le-au...

— Ştiu exact prin ce a trecut familia mea, a mârâit Delano, şi eu mi-am simţit stomacul făcându-se ghem. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că nu îţi voi permite să o răneşti.

— Stătea alături de ducele şi de ducesa Teerman! s-a auzit o voce, care a făcut să-mi treacă fiori pe şira spinării. A stat acolo când i-au spus soţiei mele că fiul nostru trebuie să fie dat zeilor. A stat pur şi simplu şi nu a făcut *nimic*.

M-am tras înapoi, împiedicându-mă, atunci când bărbatul

care vorbise a păşit în lumină. Era domnul Tulis. Extrem de uluită să-l văd acolo, n-am putut face nimic altceva decât să mă holbez la el.

El m-a privit la rândul lui cu ură în ochi.

— Nu-mi poţi spune că nu ştiai ce făceau. Nu-mi poţi spune că nu ştiai ce se alege de copiii noştri! a urlat el. Ce se întâmpla cu oamenii care se culcau sănătoşi şi nu se mai sculau niciodată? Trebuie să fi ştiut ce erau.

Am deschis gura, dar singurul lucru pe care l-am putut spune a fost:

— Fiul tău e cu tine acum?

— Ascendenţii nu vor pune niciodată gheara pe Tobias, a jurat el. Nu vom mai pierde încă un fiu în faţa lor.

Mi s-au deschis simţurile, şi abia dacă am mai auzit ce spunea Delano.

— Şi îl vei trăda pe Prinţ, cel care ţi-a ajutat familia să scape? Cel care s-a asigurat că fiul tău va trăi?

Domnul Tulis nu şi-a dezlipit ochii de la mine.

— Aş face orice ca să simt sângele Ascendenţilor udându-mi mâinile.

— Eu nu sunt Ascendent, am şoptit.

— Nu! a mârâit el, scoţându-şi pumnalul. Dar eşti viitorul lor.

Am vrut să-i spun că plănuiam să merg la regină în numele lor, dar nu am avut când. Nu că ar fi fost vreo diferenţă. Nu când din el radia atât de multă ură.

— Nu face asta, l-a avertizat Delano, trăgându-şi sabia.

— Prinţului o să-i treacă, a zis Jericho. Şi, dacă va trebui să vă ucidem pe voi doi ca să ne asigurăm că nu va afla vinovaţii, atunci aşa va fi. Mormântul vostru. Nu al meu.

Totul s-a petrecut atât de repede.

Rolf l-a împins pe domnul Tulis, iar Naill a atacat ca o viperă şi l-a apucat pe bărbatul mai masiv de piept. Naill şi-a înfipt dinţii în gâtul lui şi a muşcat, a sfâşiat...

Cineva s-a aruncat asupra lui Naill şi l-a îndepărtat de Rolf, care s-a prăvălit peste bare. Curgea sânge. Bărbatul a râs:

— M-ai muşcat. Şi-a ridicat braţele în sus, iar spinarea i s-a arcuit, a trosnit. Chiar m-ai muşcat.

Au fost ultimele lui cuvinte înainte ca vocea să i se stingă şi genunchii să i se îndoaie. Apoi a scos un urlet şi a coborât în patru labe.

Naill s-a eliberat, aruncându-l pe bărbat cu un sâsâit care a sunat atât de mult ca al unei feline, încât mi-a reamintit de animalul de pradă pe care-l văzusem cu ani în urmă într-o cuşcă.

Pisica sălbatică de care Hawke îmi amintise întotdeauna.

Naill a ţâşnit spre bărbat şi l-a pus la pământ, în timp ce Delano se întorcea spre mine.

— Ucide-i pe toţi cei care se apropie de tine.

Mi-a aruncat spada, iar eu am prins-o, surprinsă, în timp ce el se întorcea spre bărbaţii care se adunaseră la uşă.

Delano începuse să se preschimbe. Cămaşa s-a rupt, iar el a alunecat în faţă, sprijinit pe mâinile care i se alungeau, în timp ce blana începea să crească, şi apoi, într-o fulgerare orbitoare, i-a acoperit corpul. Într-o clipă doar, un vârcolac uriaş se afla lângă mine, iar holul se umpluse de oameni.

— E o adevărată petrecere! a zis Jericho, iar speranţa că oamenii veniseră să ne ajute a murit imediat. Mi-a făcut cu ochiul. Eşti populară.

— Şi am două mâini! i-am întors-o.

Zâmbetul i-a pierit de pe chip.

Rolf a păşit în faţă, iar Delano s-a izbit de el. S-au rostogolit de-a curmezişul celulei, un ghemotoc de blană maro şi albă. Delano părea să câştige, cu dinţii la beregata lui Rolf.

Naill l-a prins pe unul dintre bărbaţi din fugă şi l-a izbit cu atâta forţă de bare, încât fierul s-a îndoit. Bărbatul a căzut la pământ şi nu s-a mai ridicat.

Atlantianul s-a întors, i-ar eu m-am apropiat de un altul

care se strecurase în celulă. O privire rapidă – avea ochii nici aurii, nici albaştri – mi-a spus că aveam de-a face cu un muritor. Cel care vorbise primul.

— Nu vreau să te rănesc, am spus.

— E în regulă, a zis el, cu sabia în formă de seceră îndreptată spre mine. Dar eu vreau să te rănesc pe tine.

S-a avântat asupra mea cu un urlet. Mi-a fost uşor să mă feresc. M-am întors şi l-am lovit în ceafă cu mânerul spadei, lăsându-l inconştient. Avea să rămână probabil cu ceva sechele. Nu voiam să admit că mă duruseră atât de mult cuvintele lui, încât nu îi dădusem în mod voit o lovitură fatală.

După el nu a mai urmat un muritor. Ci un vârcolac uriaş, cu blană tigrată. A mârâit la mine, dezvelindu-şi colţii uriaşi.

— La dracu', am şoptit.

Vârcolacul s-a aruncat asupra mea. Am sărit înapoi şi am lovit. Lama i-a atins în treacăt blana, în timp ce creatura s-a lovit de perete. Şi-a revenit imediat. M-am rotit panicată, arcuindu-mi sabia. De data aceasta, a lovit bestia în stomac. Am tras de spadă, însă nu se clintea. Vârcolacul a scheunat şi a luat-o la goană. Am dat drumul spadei, dar nu suficient de repede. Nişte gheare mi s-au agăţat de tunică, chiar sub gât. Haina s-a rupt, şi am simţit o durere ascuţită în tot trunchiul.

M-am tras înapoi pe brânci şi, când am privit în jos, mi-am văzut jumătate de tunică sfâşiată şi pielea pătată în roşu.

Naill s-a grăbit spre mine.

— Secera! a urlat el. Ia...

Un bărbat l-a lovit în cap cu o bâtă. Întregul trup i-a tremurat, şi ochii i s-au dat peste cap. În timp ce eu mă întindeam după seceră, el s-a prăvălit.

Am auzit un scheunat. Era Delano. Sângele îi păta blana albă. M-am rugat să fie al lui Rolf.

Delano s-a legănat într-o parte, şi am ştiut atunci că nu. Era sângele lui Delano. I s-a frânt unul dintre picioare sub el şi, în timp ce se prăbuşea, Rolf a păşit spre el, scuturându-şi capul

uriaş.

Nu ştiu de ce am făcut ce am făcut. Ar fi trebuit să mă concentrez asupra tuturor celorlalţi, care încercau să mă ucidă. Dar eu m-am avântat înainte şi am tras secera în lungul spinării vârcolacului. Lama era atât de ascuţită, încât a tăiat prin carne şi os ca un cuţit printr-o bucată de unt.

Rolf nu a scos nici măcar un scheunat. Nu avusese când.

Şi nici eu nu am avut când să evit lovitura pe care am primit-o în mijlocul coloanei şi care m-a pus la pământ. Îmi ardea spatele, dar nu am dat drumul armei, continuând să respir, deşi în mine părea să se fi aprins un incendiu...

Am urlat. Pumnale ascuţite s-au înfipt în umărul meu şi m-au întors cu faţa în sus. Nu erau pumnale. Erau gheare. Am lovit cu secera, care a pătruns într-un vârcolac. S-a dat de pe mine mârâind, iar eu m-am rostogolit, apoi, cu privirea înceţoşată, m-am ridicat în genunchi.

Nici n-am văzut bocancul înainte să mă lovească.

Durerea mi-a explodat în coaste, şi am simţit că nu mai am aer. Am căzut într-o parte. Braţul stâng îmi ardea de durere. M-am târât pe spate şi am privit în sus.

Jericho păşea spre mine.

— Ce ţi-am promis?

— Că te vei îmbăia în sângele meu, am răsuflat, gândind că aveam în mod clar coastele rupte. Că te vei ospăta din măruntaiele mele.

— Da. A îngenuncheat. Da, eu...

Am lovit cu spada. Jericho s-a tras repede şi a alunecat în fund. A urlat, contorsionându-se.

— Târfă! a scuipat, ridicându-şi capul.

Spada îi sfâşiase obrazul şi fruntea.

Ochiul.

— O să te spintec în două!

— Asta o să-ţi ajute mâna să crească la loc? l-am întrebat, ridicându-mă. *Durea*. Sau ochiul?

L-am ocolit cu grijă şi...

L-am văzut pe domnul Tulis, şi un lucru straniu s-a petrecut în clipa în care ochii mei i-au întâlnit pe ai lui. Nu am mai putut să respir, copleşită de o durere îngrozitoare care venea din stomac. Întregul trup mi-a fost scuturat de convulsii, şi am scăpat spada din mână.

Confuză, mi-am coborât privirea. Aveam ceva în abdomen. Un pumnal. Lama unui pumnal. Mi-am ridicat privirea.

— Eu... m-am... simţit uşurată când nu v-am văzut pe tine şi pe fiul tău la Ritual.

Domnul Tulis a deschis larg ochii spre mine. Mi-am întins mâna şi am apucat pumnalul, smulgându-mi-l cu un urlet care mi-a sfâşiat gâtul. M-am tras înapoi, încercând să respir, cu sângele şiroindu-mi în jos pe picioare. M-am întors, pentru că îl auzeam pe Jericho ridicându-se. Mâna lui dreaptă... nu mai era mână de om, şi, când a întins-o spre mine, nu am avut cum să mă feresc. Ghearele lui mi-au străpuns hainele şi carnea, iar piciorul mi-a alunecat pe podeaua care era acum umedă de sânge – sângele meu.

Mi-au cedat picioarele, şi am căzut. Am încercat să-mi întind braţele ca să-mi amortizez căderea, însă nu răspundeau ordinelor pe care creierul meu le trimitea. Nici măcar nu am simţit impactul.

Cineva a râs.

„Ridică-te!”

Am încercat. Încă ţineam în mână pumnalul. Îi simţeam lama rece în palmă.

„Ridică-te!”

Nu s-a mişcat nimic în mine.

M-am cutremurat la gustul metalic pe care îl simţeam în gât. Ştiam ce însemna asta. Ştiam ce înseamnă atunci când nu-ţi mai poţi mişca braţele şi nu mai poţi sta pe picioare.

Faţa însângerată a lui Jericho a apărut deasupra mea. Părul lui slinos era plin de sânge.

— Ştii cu ce parte am să încep? Cu mâna. Mi-a ridicat mâna. Cred că o voi păstra ca suvenir. Am văzut luciul unei lame. Şi ştiu exact şi cum o voi folosi. Ce părere ai?

S-au auzit râsete, iar cineva a sugerat şi alte părţi pe care le-ar putea păstra. Părţi care au făcut să izbucnească şi mai multe râsete.

Muream.

Nu puteam decât să sper că urma să fie rapid şi că nu aveam să rămân conştientă pe toată durata sfârşitului.

— Am face bine să începem! a zis Jericho şi şi-a fluturat sabia.

Lovitura nu a mai venit.

La început, m-am gândit că doar pentru că amorţisem, dar apoi mi-am dat seama că Jericho nu mai era deasupra mea. Am auzit zgomote – ţipete şi mârâieli, chelălăieli ascuţite – şi apoi am simţit o respiraţie uşoară deasupra capului, peste obraji. Mi-am întors privirea şi am văzut nişte ochi albaştri şi o blană albă ca zăpada. Vârcolacul mi-a împins uşor obrazul cu nasul lui umed şi apoi şi-a ridicat capul şi a scos un urlet.

Am clipit şi, când am deschis din nou ochii, l-am văzut pe Kieran aplecat deasupra mea.

— Rahat! a exclamat el. Aduceţi-l pe Prinţ! *Acum!*

Capitolul treizeci şi opt

Am simţit nişte braţe puternice ridicându-mă cu grijă de pe podeaua de pământ. Kieran. Chipul îi era înceţoşat. Îmi ţiuiau urechile. Lucrurile din jurul meu s-au disipat, şi nu am mai simţit nici o durere. Am rămas aşa până când l-am auzit chemându-mă. Hawke.

— Deschide ochii, Poppy! Haide!

Am simţit cum cineva îmi desface pumnalul dintre degete. A bocănit când a atins podeaua, lângă mine. Mâna lui Hawke mi-a atins bărbia.

— Vreau să deschizi ochii. Te rog!

Te rog!

Nu îl auzisem rostind acele cuvinte astfel. Inima a început să-şi reia ritmul. Am început să-mi revin în simţiri. Şi, odată cu asta, am simţit durerea arzătoare, năucitoare. Mi-am forţat ochii să se deschidă.

— Iată-te!

I-a apărut un zâmbet pe chip. Era însă un zâmbet forţat, distorsionat. Fără gropiţe, fără căldură, fără urmă de veselie în ochii lui aurii.

Din lipsă de voinţă sau poate din prostie pură, am făcut singurul lucru pe care nu îmi mai permisesem să-l fac de când aflasem adevărul despre el. Mi-am deschis simţurile slăbite şi am simţit neliniştea care venea de la el. Era mai profundă decât înainte – nu o mai simţeam ca pe nişte ţurţuri de gheaţă care îmi zgâriau pielea, ci ca pe nişte pumnale.

Ca pe nişte gheare.

Am respirat şi am simţit gust de metal în gât.

— Doare.

— Ştiu. Interpretând greşit ce spusesem, şi-a fixat privirea în ochii mei. Te voi face bine. Voi face durerea să dispară. Voi face ca totul să dispară. Nu vei mai purta nici o altă cicatrice cu tine.

Nu înţelegeam nimic. Nu înţelegeam cum ar fi putut să facă ce spunea. Aveam prea multe răni. Pierdusem prea mult sânge. Simţeam asta în răceala care mi se răspândea în lungul picioarelor.

Muream.

— Nu, nu vei muri. Mi-am dat seama că rostisem ultima parte cu voce tare. Nu poţi să mori. Nu voi permite.

Şi-a dus mâna la gură, şi am văzut dinţii aceia ascuţiţi pe care îi simţisem înainte, l-am privit fără să-mi vină să cred cum îi înfigea în propria încheietură. Am ţipat, încercând să-mi ridic mâna, ca să acopăr rana. Mă răpise. Ucisese ca să ajungă până

la mine, mă trădase şi îmi era duşman. Din cauza lui ajunsesem din nou neajutorată. Muream, nu ar fi trebuit să îmi pese că sângera.

Dar îmi păsa.

Şi eram o proastă.

— Am să mor proastă, am murmurat.

S-a încruntat.

— N-ai să mori, a repetat, încordat. Şi nu am nimic. Vreau doar să bei.

Să beau? Mi-am coborât ochii spre încheietura lui. Doar nu se referea la…

— Casteel, crezi că…

Vocea lui Kieran.

Casteel?

— Ştiu exact ce fac şi nu am nevoie de părerea sau de sfatul tău. Sângele roşu îi curgea pe braţ. Şi nici nu ţi le cer.

Kieran nu a răspuns. Eu am rămas cu ochii aţintiţi asupra lui Hawke, fascinată şi îngrozită. El şi-a coborât încheietura sfâşiată spre mine – spre gura mea.

— Nu. M-am tras, fără să ajung prea departe, aşa cum eram ţinută strâns de braţul lui ca de oţel. Nu.

— Trebuie. Altfel, vei muri.

— Prefer… să mor decât să mă transform într-un monstru! am jurat.

— Un monstru? A râs aspru. Poppy, ţi-am spus deja adevărul despre Temuţi. Asta te va ajuta doar să te faci bine.

Nu-l credeam. Nu puteam să îl cred. Pentru că, dacă l-aş fi crezut, asta ar fi însemnat… ar fi însemnat că tot ce spusese era adevărat şi că Ascendenţii erau răul. Ian ar fi fost…

— Vei face asta, a repetat el. Vei bea. Vei trăi. Alege, Prinţeso! Şi nu mă forţa să aleg eu pentru tine.

M-am întors şi am respirat adânc. Am simţit un miros straniu. Nu mirosea deloc a sânge, nu mirosea cum miroseau Temuţii. Îmi amintea de citrice şi de zăpadă, un miros proaspăt

şi fructat. Cum... cum era cu putinţă ca sângele să miroasă astfel?

— Penellaphe. Vocea lui suna diferit. Avea ceva mai blând şi mai adânc, de parcă ar fi purtat urma unui ecou. Uită-te la mine!

Aproape fără să mă pot controla, mi-am ridicat privirea. Ochii lui... Mierea se amestecase cu aur, strălucitor. Mi-am întredeschis buzele. Nu puteam privi în altă parte. Ce... ce făcea?

— Bea, a şoptit sau a urlat, nu eram sigură, însă vocea lui mă învăluia, răsuna de pretutindeni, în jurul şi înlăuntrul meu.

Şi ochii lui... Tot nu puteam să-mi mut privirea. Pupilele păreau să-i crească.

— Bea din mine!

Un strop din sângele lui a alunecat pe buzele mele. S-a strecurat printre ele, acrişor şi totuşi dulce pe limbă. Mi-au tremurat buzele. Şi-a lipit încheietura de gura mea, şi sângele lui a curs în mine, mi-a curs pe gât, gros şi cald. Undeva, un gând rătăcit îmi spunea că nu ar trebui să permit asta. Că era ceva greşit, că aveam să devin un monstru, dar gustul... nu semăna cu nimic din ce gustasem vreodată. Era ca şi cum atunci aş fi deschis ochii pentru prima oară. Am înghiţit şi am supt încă o gură.

— Aşa. Vocea lui Hawke era mai adâncă, mai bogată. Bea!

Şi am băut.

Am băut în timp ce el mă privea în continuare, concentrat. Am băut, şi pielea a început să-mi vibreze. Am băut, lipindu-mi braţul lui însângerat de buze, fără să fiu pe deplin conştientă de ceea ce făceam. Gustul sângelui lui... era decadent, dulce ca păcatul. Cu fiecare înghiţitură, durerile slăbeau şi ritmul inimii îmi devenea mai regulat. Am băut până când mi s-au închis ochii. Până când am fost înconjurată de fâşii caleidoscopice de albastru intens, strălucitor, care îmi aminteau de Marea de Lână. Nuanţa aceasta de albastru era atât de transparentă,

încât părea o apă neatinsă de om.

Dar nu era oceanul. Sub picioare simţeam piatra dură şi rece, iar în jurul meu erau umbre, care mă apăsau. Un râs blând m-a făcut să-mi întorc ochii de la apa aceea nesfârşită spre brunetul…

— Destul! Ajunge!

Nu putea fi de ajuns. Nu încă. M-am agăţat de încheietura lui şi am sorbit cu lăcomie. M-am hrănit ca şi cum aş fi fost înfometată, şi înfometată mă şi simţeam. Simţeam că sângele lui era tot ce-mi lipsise întreaga viaţă.

— Poppy! a mormăit şi şi-a retras încheietura sfâşiată.

Am încercat s-o urmez, pentru că voiam mai mult, dar muşchii mi se lichefiaseră şi oasele îmi erau moi. M-am cufundat în îmbrăţişarea lui, simţindu-mă ca şi cum aş pluti, puţin ameţită de vibraţia trupului meu şi de căldura care îmi iradia din piept. Nu ştiam cât timp trecuse. Ar fi putut să fie câteva minute sau câteva ore. L-am auzit pe Hawke strigându-mă.

Am clipit şi l-am văzut aplecat asupra mea. Puţin tremurat, puţin înceţoşat pe la colţuri. Hawke stătea rezemat de perete, cu capul proptit de el, şi părea complet relaxat, pierdut în acel moment, de parcă el ar fi fost cel care gustase magia, nu eu.

— Cum te simţi? m-a întrebat.

Nu eram prea sigură cum aş fi putut să răspund la acea întrebare. Îmi ardea corpul? Mă mai ustura, vibra? Nu.

— Nu îmi este frig. Pieptul… nu e rece.

— Nici nu ar trebui să fie.

Nu înţelegea.

— Mă simt… diferit.

A zâmbit slab.

— Bun.

— Mă simt de parcă trupul meu… nu este ataşat.

— Senzaţia asta va dispărea în câteva minute. Relaxează-te

şi bucură-te de ea!

— Nu mă mai doare. Am încercat să-mi adun gândurile, dar mi se învălătuceau în cap. Nu înţeleg.

— E sângele meu.

Şi-a ridicat mâna şi mi-a dat la o parte câteva şuviţe de pe obraz. Atingerea lui mi-a stârnit fiori, şi era un sentiment plăcut. Îmi plăcea cum mă făcea să mă simt. Îmi plăcuse dintotdeauna, deşi nu ar fi trebuit.

— Sângele de atlantian are proprietăţi vindecătoare. Ţi-am spus asta.

— Asta… este de necrezut, am şoptit. Este? S-a întins şi mi-a apucat braţul. Nu ai fost rănită aici?

I-am urmărit privirea spre antebraţul meu. Era murdar de sânge uscat şi de pământ, însă, dedesubt, acolo unde ghearele sfâşiaseră, pielea era neatinsă.

— Şi aici? Şi-a trecut degetul chiar sub umărul meu. Nu ai fost zgâriată aici?

Privirea mi-a întârziat asupra cicatricii palide de la vechiul atac al Temuţilor, pe care o aveam pe interiorul cotului. M-am forţat să privesc acolo unde degetul lui îmi atingea pielea. Nu aveam cicatrici proaspete. Nu aveam răni. Am privit uluită.

— Nu am cicatrici noi.

— Nu vei mai avea alte cicatrici, a zis el. Aşa ţi-am promis.

Era adevărat.

— Sângele tău… e minunat.

Chiar era. Mi-a trecut imediat prin minte tot ce se putea face cu el. Toate rănile care ar fi putut fi vindecate, toate vieţile care ar fi putut fi salvate. Majoritatea oamenilor ar refuza să bea sânge, dar…

Dar.

Mi-am întors imediat privirea spre el.

— M-ai făcut cumva să îţi beau sângele.

— Da.

— Cum?

— Este unul dintre lucrurile acelea care apar la maturitate. Dar nu toţi dintre noi pot... fermeca.

— Ai mai făcut asta vreodată? Cu mine?

— Ai vrea probabil să dai vina pe asta pentru acţiunile tale anterioare, dar nu am mai făcut-o, Poppy. Nu a fost nevoie. Şi nici nu am vrut să o fac.

— Dar ai făcut-o acum.

— Da.

— Nu pari a avea remuşcări.

— Nu am, mi-a răspuns, şi o urmă de zâmbet i-a apărut pe buze. Ţi-am spus că nu te voi lăsa să mori, şi altfel ai fi murit, Prinţeso. Erai pe moarte. Ţi-am salvat viaţa. Unii ar spune că un mulţumesc ar fi răspunsul potrivit.

— Nu ţi-am cerut să o faci.

— Dar îmi eşti recunoscătoare, nu-i aşa?

Am închis gura, pentru că adevărul era că mă simţeam recunoscătoare.

— Tu eşti singura fiinţă care s-ar putea certa cu mine din această cauză.

Nu voisem să mor, dar nici să devin un Temut.

— Nu mă voi transforma...

— Nu. A oftat şi mi-a aşezat braţul la loc, deasupra abdomenului. Ţi-am spus adevărul, Poppy. Nu atlantienii au creat Temuţii. Ascendenţii i-au creat.

Am tresărit când am dat cu ochii de bârnele din lemn de pe tavan. Nu mai eram în celulă. Mi-am întors capul şi am văzut un pat rustic, acoperit cu cuverturi groase, şi o măsuţă mică lângă el.

— Suntem într-un dormitor.

— Am avut nevoie de intimitate.

Îmi aminteam că îi auzisem vocea lui Kieran, dar camera era acum goală.

— Kieran nu a vrut ca tu să mă salvezi.

— Pentru că este interzis.

Mi-a luat câteva clipe să-mi aduc aminte ce îmi spusese mai devreme. Apoi stomacul mi s-a făcut ghem.

— Mă voi transforma într-un vampir?

A râs.

— Ce e amuzant în asta?

— Nimic. A zâmbit larg. Ştiu că încă nu vrei să accepţi adevărul, dar adânc, înlăuntrul tău, ai făcut-o deja. De asta ai pus acea întrebare.

Avea dreptate, dar eu nu aveam în acea clipă capacitatea intelectuală şi emoţională de a analiza lucrurile.

— Pentru a te transforma ai avea nevoie de mult mai mult sânge. Şi-a rezemat din nou capul de perete. Şi ar trebui ca eu să fiu mai activ.

M-am încordat, semn că muşchii nu-mi mai erau lichefiaţi.

— Cum... în ce sens să fii mai activ?

Zâmbetul lui Hawke a devenit o flacără, la fel de păcătos ca sângele lui.

— Ai prefera să-ţi arăt decât să-ţi spun?

M-am înroşit toată.

— Nu.

— Mincinoaso, a şoptit el, închizând ochii.

Căldura din obraji mi s-a împrăştiat în tot corpul ca o scânteie, şi m-am foit, simţindu-mă din ce în ce mai puţin aeriană şi mai... legată de pământ. Am încercat să ignor sentimentul.

— Naill şi Delano sunt... bine?

— Vor fi bine, şi sunt sigur că se vor bucura să audă că ai întrebat de ei.

Mă îndoiam de asta. Dar se întâmpla ceva. Simţeam o schimbare.

Trupul meu nu părea să mai fie trupul meu. Căldura aceea mi se infiltra în muşchi, în piele, până la inimă. Mi-am închipuit că era el – sângele lui Hawke care îşi croia încet drumul în fiecare părticică a corpului meu.

Era în interiorul meu.

Am simţit că pierd controlul, la fel ca în acea noapte petrecută în Pădurea Sângerie şi ca atunci când fuseserăm împreună, în camera noastră.

Mi-am simţit pieptul greu, dar nu din cauza durerii, a lipsei de aer sau a frigului. Nu. Mă simţeam ca atunci când Hawke mă atinsese, când mă dezbrăcase şi mă sărutase, îmi sărutase fiecare părticică a corpului. M-am simţit relaxată. Pielea îmi ardea de dor. Am simţit o poftă ascuţită, o dorinţă întunecată, care mă consumau.

Nările lui Hawke au fremătat, şi el a tras aer în piept, apoi a părut să împietrească. Îl vedeam încă înceţoşat, însă, cu cât îl priveam mai mult, cu atât mă înfierbântam mai tare.

— Poppy, a mormăit.

— Ce?

Aveam vocea dulce ca mierea.

— Nu te mai gândi la ce te gândeşti.

— De unde ştii tu la ce mă gândesc?

Şi-a plecat fruntea. Privirea lui era ca o mângâiere.

— Ştiu.

Tremurând, m-am tras mai aproape de el, şi el şi-a strâns braţul în jurul meu.

— Nu ştii.

Nu a răspuns, şi eu m-am întrebat dacă simţea focul lichid care îmi curgea prin vene şi flacăra care îmi ardea în piept.

Mi-am muşcat buza şi i-am simţit sângele, ceea ce m-a făcut să oftez şi să închid ochii.

— Hawke?

A mormăit ceva.

M-am întins, respirând sacadat. Cămaşa mi se părea prea aspră pentru pielea mea sensibilă.

— Hawke, am murmurat.

— Nu! a zis, încordându-se. Nu-mi spune aşa.

— De ce nu?

— Nu o face!

Erau o mulţime de lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fac sau să le spun, dar în acea clipă nu eram concentrată decât asupra focului care ardea în mine. Mâna mi-a alunecat în josul abdomenului, pe deasupra bluzei sfâşiate, spre sâni. Condusă doar de instinct şi de dorinţă, am închis ochii şi mi-am strâns degetele în jurul cărnii moi, tremurânde. Am oftat adânc.

— Poppy, a mormăit Hawke. Ce faci?

— Nu ştiu, am şoptit, arcuindu-mi spatele, în timp ce continuam să mă ating pe deasupra bluzei subţiri, sfâşiate. Ard.

— E doar sângele, a mormăit el greoi.

Am ştiut din instinct că mă privea, şi asta m-a făcut să mă încing şi mai tare.

— Va trece, dar ar trebui… ar trebui să te opreşti.

Nu m-am oprit. Nu puteam să mă opresc. Mi-am amintit de ceea ce făcuse Hawke, însă el nu îşi folosise doar mâinile. Voiam să o facă din nou. Mi-am răsucit picioarele, dar cu nici un folos, căci presiunea nu făcea decât să-mi crească dorinţa.

— Hawke?

— Poppy, pe toţi zeii!

Cu inima bătându-mi tare în piept, am deschis ochii şi am văzut că avusesem dreptate. Avea privirea aţintită asupra mea – asupra mâinii mele, cea pe care nu o puteam controla şi care îmi alunecase în josul abdomenului.

— Sărută-mă?

A strâns din buze.

— Nu vrei asta.

— Ba da. Mâna îmi ajunsese în dreptul taliei de la pantaloni. Am nevoie de tine.

— Crezi asta doar acum.

Îl vedeam clar, trăsăturile i se ascuţiseră.

— Sângele este de vină.

— Nu îmi pasă. Mi-am întins mâna spre porţiunea descoperită de sub buric. Atinge-mă… Te rog?

Hawke a scos un oftat.

— Crezi că mă urăşti acum? Dacă voi face ceea ce-mi ceri, vei vrea să mă ucizi mai târziu. A făcut o pauză, apoi a zâmbit. Ei bine, vei vrea şi mai tare să mă ucizi. În clipa asta, nu ai control asupra ta.

Vorbele lui aveau sens, dar, în acelaşi timp, nu aveau nici un sens pentru mine.

— Nu.

— Nu?

A ridicat din sprâncene, dar a continuat să mă privească.

— Nu te urăsc, i-am zis.

Am simţit un junghi în inimă, care îmi spunea că acela era adevărul. Şi că ar fi trebuit să fiu supărată din această cauză.

Hawke a mormăit din nou ceva şi, când mi-a strâns încheietura mâinii, aproape am plâns de bucurie.

Avea să mă atingă.

Doar că el nu a făcut decât să-mi ţină mâna la locul ei.

— Hawke?

— Am plănuit să te îndepărtez de tot ce îţi era cunoscut şi familiar şi am făcut asta, însă nu aceasta este cea mai mare dintre crimele mele. Am ucis, Poppy. Am atât de mult sânge pe mâini, încât nu vor mai fi niciodată curate. O voi detrona pe regina care a avut grijă de tine, şi pentru asta mulţi îşi vor pierde viaţa. Nu sunt un om bun. A înghiţit cu greu nodul pe care îl avea în gât. Dar acum încerc să fiu unul.

Am simţit fluturi în stomac. Cuvintele lui... ar fi trebuit să mă umple de furie, dar eu... Eu îl voiam pe el, şi să mă gândesc era... Ei bine, toată viaţa făcusem numai asta. Nu voiam s-o mai fac.

— Nu vreau să fii bun. Fără să-mi dau seama, îmi dusesem cealaltă mână la pieptul lui şi îl apucasem de cămaşă. Te vreau.

Hawke a clătinat din cap, dar atunci când am tras de mâna pe care mi-o ţinea, s-a aplecat peste mine. L-am strâns mai tare. Se oprise la doar câţiva milimetri de buzele mele.

— În câteva minute, după ce se va duce această furtună, mă vei urî din nou, şi pe bună dreptate. Vei urî faptul că m-ai implorat să te sărut, să fac mai mult de atât. Şi, chiar şi fără sângele meu curgându-ţi prin vene, ştiu că nu ai încetat nici o clipă să mă doreşti. Dar, atunci când vom fi din nou împreună, şi vom fi, nu vei mai putea să dai vina pe influenţa sângelui, nici pe nimic altceva.

M-am uitat ţintă la el. Aburul dorinţei începea încet să se risipească din mintea mea. Mi-a ridicat mâna şi a dus-o în dreptul buzelor, apoi mi-a sărutat podul palmei. Un gest care m-a surprins. Era un act atât de... tandru. Unul pe care îmi imaginam că îndrăgostiţii îl făceau tot timpul.

Mi-am tras mâna, şi el i-a dat drumul. Mi-am aşezat-o în dreptul inimii. Vibraţia pe care o simţeam în trup începea să se potolească, dar dorinţa încă neconsumată îmi ardea în continuare în piept. Chiar dacă nu era nici pe departe la fel de aprigă pe cât fusese cu câteva clipe înainte, acea parte din mine care începea să-şi vină în simţiri ştia că Hawke spusese adevărul. Ceea ce simţeam pentru el nu avea nimic de-a face cu sângele.

Ceea ce simţeam era... încurcat. Îl uram, dar... nu îl uram. Ţineam la el, oricât de prosteşte ar fi sunat. Şi îl doream – îi doream sărutările, atingerile. În acelaşi timp, îmi doream însă să-l rănesc.

Nu eram iubiţi.

Eram duşmani şi niciodată nu aveam să fim altceva. Eram înconjurată de oameni care mă urau.

— Nu ar fi trebuit să plec de la bun început, a spus el. Ar fi trebuit să mă aştept să se întâmple aşa ceva. Le înţeleg însă dorinţa de răzbunare.

— Ei... au vrut să mă ucidă.

— Vor plăti pentru ceea ce au făcut.

M-am foit. Nu mai simţeam că pluteam, ci mă simţeam mai... înrădăcinată. Mi-am trecut mâna în josul piciorului,

surprinsă încă să nu simt durere.

— Ce vei face? Îi vei ucide?

— Da. Am făcut ochii mari. Şi îi voi ucide şi pe toţi cei care se gândesc să le calce pe urme.

M-am holbat la el, fără să mă îndoiesc fie şi pentru o clipă că nu ar vorbi serios. Dar Hawke nu putea să ştie ce gândea fiecare dintre susţinătorii lui sau dintre cei de un neam cu el. Nu eram în siguranţă în acel loc.

— Şi eu… Ce vei face cu mine?

A privit într-o parte, cu maxilarul încordat.

— Ţi-am spus deja. Te voi folosi ca monedă de schimb în faţa reginei, pentru a-l elibera pe prinţul Malik. Jur că nimic altceva nu ţi se va mai întâmpla!

Am dat să vorbesc, dar apoi mi-am amintit cum îl strigase Kieran. Mi-am concentrat parcă întreaga fiinţă în privirea îndreptată spre ochii aceia frumoşi.

— Casteel?

A îngheţat.

— Kieran… Kieran a rostit numele Casteel.

Privirea mi-a alunecat peste trăsăturile lui ireal de frumoase, în timp ce cuvintele lui Loren îmi răsunau în minte. Ea pretinsese că auzise că Cel Întunecat era chipeş şi că datorită înfăţişării sale reuşise să pătrundă în conacul Creasta de Aur. Că asta îl ajutase să o seducă pe domniţa Everson…

Apoi mi-am amintit de ce îmi spusese Hawke la Perla Roşie: „E motivul care le-a făcut pe mai multe persoane să facă nişte alegeri mai mult decât îndoielnice în viaţă”.

Inima a părut să mi se oprească în piept şi apoi să pornească rapid, accelerat. Totul a început să se lege. Lucruri aparent fără importanţă, mici observaţii pe care le făcuse şi alte lucruri, mai importante, cum ar fi fost faptul că mă făcuse să tac atunci când îi strigasem numele în noaptea în care… făcuserăm dragoste. Faptul că toată lumea îi urma ordinele. Cum îl ascultase Jericho în hambar, nevrând parcă să-l trădeze,

deşi până la urmă o făcuse. Cum Kieran şi ceilalţi îi rosteau numele de parcă ar fi fost o glumă.

Pentru că Hawke nu era numele lui.

Şi nu făcuserăm dragoste. Făcuse sex cu mine.

— O, zeilor! Stomacul mi s-a făcut ghem, şi mi-am dus mâna la gură. Tu eşti.

Nu a spus nimic.

Mi se părea că avea să mi se facă rău. Mi-am dus mâna la piept, ca să trag de haina deja ruptă.

— Fratele tău. De aceea porţi atâta tristeţe. El este prinţul pe care speri să-l eliberezi folosindu-te de mine. Numele tău nu este Hawke Flynn. Tu eşti el! Eşti Cel Întunecat.

— Prefer să mi se spună Casteel sau Cas, a răspuns el pe un ton dur şi distant. Dacă nu vrei să îmi zici aşa, îmi poţi spune prinţul Casteel Da'Neer, cel de-al doilea fiu al regelui Valyn Da'Neer, fratele prinţului Malik Da'Neer.

M-am cutremurat.

— Dar *nu* îmi spune Cel Întunecat. Acela *nu este* numele meu.

Groaza s-a cuibărit în mine. Cum de conştientizam asta abia acum? Semnele fuseseră la tot pasul. Fusesem atât, atât de proastă. Şi nu doar o dată. Nu mă deşteptasem deloc după ce aflasem că era un atlantian. Nu văzusem ce se afla chiar sub ochii mei.

Că *totul* fusese cu adevărat o minciună.

Am reacţionat fără să gândesc: l-am izbit cu pumnul în piept. L-am lovit. M-a usturat palma pe care i-am dat-o pe obraz. El m-a lăsat să-l lovesc. A primit loviturile în timp ce-l trăgeam de umeri. Am urlat, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi. L-am lovit iar, şi iar...

— Potoleşte-te! M-a prins de umeri şi m-a tras la pieptul lui. Şi-a trecut braţele în jurul meu, prinzându-mă ca într-o cuşcă. Potoleşte-te, Poppy!

— Dă-mi drumul! am cerut, cu gâtul arzând.

Inima mi s-a strâns în chingile unei dureri pe care înainte o simţeam venind de la alţii. Am fost la un pas de a-mi deschide simţurile ca să văd dacă venise de la el ori izbucnise în interiorul meu, dar m-am oprit.

„Te voi folosi."

Durerea... durerea era a mea. Nu mă salvase pentru că îi păsa de mine. Nu îmi promisese că nu avea să mi se mai întâmple nimic rău pentru că îi păsa de mine. Cum de uitam mereu asta? Hawke...

Hawke.

Nici măcar nu era numele lui. Numele lui era Casteel.

Şi avea un plan. Toate conversaţiile noastre, fiecare sărut, fiecare atingere, toate dăţile în care îmi spusese că eram curajoasă şi puternică, că îi stârneam curiozitatea şi că nu semănam cu nimeni altcineva. Făcuse toate acestea pretinzând că era altcineva, pentru a-mi câştiga încrederea. Ca să mă facă să-mi las jos garda în preajma lui şi să plec de bunăvoie cu el din Masadonia direct spre un cuib de vipere care fie voiau să se folosească de mine pentru că eram Fecioara, Aleasa – favorita reginei –, fie mă voiau moartă din aceleaşi motive.

Am închis ochii strâns.

El era mai rău decât Jericho şi decât ceilalţi bărbaţi care mă voiau moartă. Cel puţin, ei nu se prefăceau. În schimb, tot ce era legat de Haw... de Casteel, de la numele lui până la prima noapte petrecută la Perla Roşie, fusese o minciună ticluită ca să-mi câştige încrederea.

Reuşise, dar cu ce preţ?

Rylan era mort.

Phillips şi Airrick, toţi gardienii şi hăitaşii erau acum morţi.

Vikter era mort.

Părinţii mei erau morţi.

Mi-i luase de lângă mine pe toţi cei pe care îi iubeam, fie cu mâna lui, fie prin ordinele pe care le dăduse. Prin moarte

sau despărţindu-mă de ei. Totul pentru a se reuni cu fratele lui, un alt prinţ, ceva ce până şi eu puteam înţelege, cu care puteam simpatiza. Dar îmi luase şi inima.

Şi mă făcuse să mă îndrăgostesc de Cel Întunecat.

Asta era el, chiar dacă toate celelalte lucruri pe care le pretindea păreau să fie adevărate. Chiar dacă istoria pe care o învăţasem era o minciună, chiar dacă Ascendenţii erau vampiri, cei responsabili pentru crearea Temuţilor, pentru ceea ce se întâmplase cu părinţii mei. Chiar dacă fratele meu era unul dintre ei.

— Poppy?

Cu ochii arzând, m-am întors pe o parte. Aveam nevoie de spaţiu. Trebuia să scap de acolo – de el. Nu eram în siguranţă. Nu în preajma celor de acolo şi cu atât mai puţin a lui.

Căci, cu cât aveam să petrec mai mult timp cu el, cu atât mai greu avea să-mi fie să nu uit adevărul. Aveam să-mi doresc cu disperare să cred că eram importantă pentru el, pentru că pur şi simplu îmi doream să fiu importantă pentru *cineva*. Pentru oricine. Îmi doream să fiu ceva mai mult decât un simplu pion. Cu cât stăteam mai mult în preajma lui, cu atât aveam să uit mai repede tot sângele care îi păta mâinile.

Şi că îmi frânsese deja inima de două ori. După prima trădare, ţinusem la el în continuare. Chiar dacă voiam să-l urăsc. Trebuia să-l urăsc, dar nu puteam să o fac. Ştiam asta pentru că simţeam că mueam pentru a doua oară, o moarte diferită de această dată.

Cum de puteam fi atât de proastă?

Nu puteam să-l las să câştige din nou. De data aceasta, nu mai puteam uitam.

Panica mi s-a răspândit în tot corpul, şi am deschis ochii. Mi-am rotit privirea sălbatică prin cameră.

— Dă-mi drumul!

— Poppy.

Mi-a repetat numele şi şi-a dus mâna spre gâtul meu. M-

am încordat, apoi mi-am dat seama că îmi verifica pulsul.

— Inima îţi bate prea tare.

Nu îmi păsa. Nu îmi păsa dacă-mi sărea din piept.

— Dă-mi drumul! am urlat.

Şi-a slăbit strânsoarea suficient cât să mă trag la o parte şi să mă ridic. Îşi ţinea însă braţul în jurul taliei mele. M-am rezemat cu palma de podea, ca să-mi balansez greutatea, şi am simţit pumnalul...

Pumnalul cu care mă înjunghiase domnul Tulis. Lama era de hematit.

Inima mi s-a oprit în piept, şi m-am uitat în jos la el. Durerea a izbucnit ca un potop, copleşindu-mă. Nu mai puteam să respir. Nu mai puteam să respir ştiind că... mă îndrăgostisem de bărbatul care luase atâtea vieţi.

Care mă abandonase acolo cu acei oameni – oamenii *lui* – care mă voiau moartă.

Care mă minţise în toate privinţele, întotdeauna.

Inima mi s-a sfâşiat, şi din ea s-au revărsat gheaţă şi zloată, înecându-mi pieptul. Aveam să fiu mereu rece, din acea clipă, pentru totdeauna.

— Poppy...

M-am răsucit în braţele lui, mişcându-mă din instinct. Nu am simţit mânerul rece în palmă, dar am simţit lama înfigându-i-se în piept. I-am simţit sângele cald udându-mi mâinile, în timp ce pumnalul i se afunda în carne.

Mi-am ridicat încet privirea spre el.

Ochii lui de culoarea chihlimbarului s-au mărit. Uluit, m-a privit în ochi pentru o clipă, apoi şi-a coborât privirea.

Spre pumnalul care îi străpunsese pieptul.

Inima.

Capitolul treizeci şi nouă

Cu mâinile tremurânde, am dat drumul pumnalului şi m-

am rostogolit din poala lui. M-am tras la o parte cu spatele, fără să-mi pot lua ochii de la chipul lui şocat.

— Îmi pare rău, am şoptit.

Nu eram prea sigură de ce îmi ceream scuze. Nu ştiam de ce obrajii îmi erau umezi. Din cauza sângelui? Sângele lui?

Şi-a ridicat privirea spre mine.

— Plângi.

În colţul gurii i-a apărut o şuviţă de sânge.

Plângeam. Nu mai plânsesem din ziua în care îl văzusem pe Vikter murind. Dar acum, ridicându-mă pe picioarele tremurânde, lacrimile îmi curgeau şiroaie pe obraji. M-am tras la o parte. Nu ştiam ce făceam, nici încotro mă duceam, dar am ajuns la uşă. Era descuiată.

— Îmi pare rău, am spus din nou, tremurând.

Un râset distorsionat, înecat în sânge, i-a părăsit pieptul. S-a aplecat în faţă şi a lovit cu mâna în podea.

— Nu, a gâfâit. Nu, nu îţi pare.

Dar îmi părea rău.

M-am întors, bâjbâind orbeşte afară pe uşă, în curtea interioară goală, care conducea spre o altă uşă, în capăt. Aerul rece şi umed bătea dinspre partea deschisă, dar eu abia îl simţeam. Nu aveam nici un plan. Nici o idee cum aş putea ieşi din donjon. Am mers mai departe.

Pe la jumătatea culoarului, am simţit ceva răsucindu-se în mine. Era ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un întrerupător. Toată groaza şi durerea au amuţit, şi instinctul a preluat controlul. Respirând greoi, am deschis uşa din capăt şi am alergat în jos pe scările înguste, apoi am ieşit în…

În zăpadă.

Pentru o clipă, am rămas uluită în faţa frumuseţii fulgilor pufoşi care alunecau încet din cer. Pe jos şi pe crengile copacilor se aşternuse deja un strat subţire de zăpadă. Era atâta linişte, şi totul era curat, neatins.

O voce care a răsunat în interiorul donjonului m-a pus în

mişcare. Am traversat curtea acoperită de zăpadă, spre pădure. În străfundurile minţii, ştiam că nu eram pregătită pentru o evadare. Hainele pe care le aveam pe mine erau prea subţiri, chiar dacă nu ar fi fost sfâşiate aproape cu totul. Nu ştiam unde mă aflam şi nici încotro aş fi putut să o apuc. În pădure s-ar fi putut afla Temuţi. În mod sigur erau Descendenţi. Şi probabil vârcolaci, care îmi puteau lua urma. Cu toate acestea, am alergat, cu tălpile ghetelor mele alunecând pe solul îngheţat. Am alergat pentru că...

Îl înjunghiasem.

Îl înjunghiasem în inimă.

Trebuia să fie mort deja.

Eu îl omorâsem.

Am oftat adânc şi am înghiţit zăpadă amestecată cu lacrimi. O, zeilor, trebuise să o fac.

Tot ce era legat de el, tot ce era legat de noi era o minciună. *Totul*. Trebuise să o fac. Trebuise...

Nu s-a auzit nici un semn de avertizare – nici un sunet, nimic.

Un braţ mi-a apucat talia şi m-a prins în timp ce alergam. Am ţipat. Picioarele mi-au alunecat, dar nu am căzut. Am fost trasă înapoi şi lipită de un piept dur, care emana căldură.

Şocul mi-a tăiat răsuflarea. Am ştiut cine era înainte să vorbească. Parfumul lui bogat de condimente şi pin îl dăduse de gol. Simţurile mele, încă deschise, le-au oglindit pe ale lui: uimire şi durere presărate cu furie. Pentru prima oară de când îl cunoscusem, nu reuşea să-şi ţină în frâu emoţiile, care-l copleşeau. Şi mă copleşeau şi pe mine.

Cel care mă ţinea strâns nu era acel Hawke de care mă îndrăgostisem prea repede.

Nu gardianul care jurase pe viaţa lui că avea să mă protejeze, era acela care îşi înfigea acum mâinile în părul meu şi-mi trăgea capul într-o parte.

Nu respiraţia lui Hawke o simţeam mângâindu-mi gâtul

expus.

Era *el*.

Prinţul Casteel Da'Neer al Atlantiei.

Cel Întunecat.

— Un atlantian, spre deosebire de un vârcolac sau de un Ascendent, nu poate fi ucis dacă este înjunghiat în inimă, a mârâit el, trăgându-mi capul pe spate. Dacă voiai să mă omori, ar fi trebuit să ţinteşti capul, Prinţeso. Dar ce e şi mai rău, *ai uitat*.

— Ce am uitat?

— Că totul este *real*.

Şi atunci, s-a petrecut.

Două înţepături gemene, şi o durere arzătoare mi-a cuprins gâtul, făcându-mă să mă zgudui, convulsiv. Arsura mi s-a răspândit în tot corpul, şocându-mă prin intensitate. Nu puteam să mă mişc. Nu puteam nici măcar să urlu de durere.

Braţul lui îmi strângea talia ca o menghină în timp ce trăgea sânge din rana pe care colţii lui mi-o făcuseră. M-am zbătut, cu pupilele dilatate, coborându-mi mâinile spre braţul lui şi înfigându-mi unghiile în el. Arsura, felul în care mă trăgea de gât în timp ce sângele meu curgea în el mi-au blocat toate funcţiile. Ţipătul mut de groază şi durere creştea înlăuntrul meu...

Şi apoi, după doar câteva secunde, totul s-a schimbat.

Durerea intensă s-a preschimbat în altceva, ceva copleşitor într-un cu totul alt sens. Sângele mi s-a aprins în vene, şi am simţit că fiecare parte a trupului meu se preschimba în lavă topită.

Deşi aveam ochii măriţi, nu vedeam nimic, în vreme ce fierbinţeala îmi umplea pieptul şi stomacul şi mi se aduna în vintre. Şi-a înfipt din nou gura în gâtul meu, şi de această dată ceva s-a făcut scrum în mine, iar trupul mi s-a lipit de al lui, copleşit de dorinţă.

El a mârâit, strângându-mă mai tare, şi am simţit că şi el

mă dorea. L-am apucat de braţ în timp ce tensiunea creştea din ce în ce mai mult în mine...

Fără nici un avertisment, şi-a dezlipit gura de la gâtul meu şi mi-a dat drumul. M-am împiedicat şi aproape am căzut la pământ. Tremurând, confuză şi încă plină de dorinţă, m-am întors spre el.

Stătea la câţiva paşi de mine, respirând greoi. Avea ochii larg deschişi şi buzele mânjite în roşu.

Mi-am ridicat mâna şi am apăsat-o deasupra gâtului. Am simţit ceva umed şi cald pe degete. Am făcut un pas înapoi.

— Nu-mi vine să cred! a zis el, trecându-şi limba peste buza de jos. A închis ochii o clipă, scuturat de un fior, şi a dat drumul unui urlet care îmi amintea de vârcolaci. Şi-a ridicat genele, şi i-am văzut pupilele atât de dilatate, încât nu mai rămăsese decât o fâşie îngustă de auriu în ele. Dar ar fi trebuit să mă aştept.

Înainte să pricep la ce se referea sau ce avea să se întâmple mai departe, s-a repezit asupra mea, atât de rapid, încât nici nu-mi dădeam bine seama de ceea ce făcea.

Şi-a lipit gura de a mea şi mi-a înfipt o mână în păr, în timp ce îşi trecea braţul în jurul taliei mele. Nu eram doar sărutată.

Eram *devorată*. Am simţit gustul sângelui meu pe buzele şi pe limba lui.

Nu ştiam când anume am început să îl sărut şi eu. După câteva secunde sau din clipa în care gura lui o atinsese pe a mea. Nu ştiam. Nu ştiam decât că eram însetată de el şi că, fie că era bine, fie că nu, îl doream.

De aceea nu m-am împotrivit când m-a lăsat la pământ. Contactul cu zăpada rece şi cu căldura trupului său lipit de al meu m-a făcut să suspin adânc. Nu cred că m-a auzit, pentru că era prins de săruturile lui însetate. Mi-am dat seama că fusese reţinut atunci când mă sărutase în trecut. Acum, nu mai încerca să ascundă cine era cu adevărat.

M-a legănat şi şi-a strecurat mâna peste abdomenul meu, până la şold. Ne mişcam în acelaşi ritm, încercând să respirăm printre săruturi. Mi-a prins buza de jos între dinţi. Am simţit o înţepătură scurtă, şi el a tremurat, mârâind de plăcere în timp ce gustul metalic revenea.

A întrerupt sărutul şi s-a ridicat suficient cât să mă privească în ochi.

— Spune-mi că vrei asta. Şoldurile îi erau încă lipite de ale mele. Spune-mi că vrei mai mult.

— Mai mult, am şoptit, înainte să conştientizez cu adevărat ce făceam, ce făcusem... cine era el.

— Slavă zeilor! a mârâit.

Mi-a tras tare de pantaloni, ridicându-mi şoldurile. Nasturii au sărit în zăpada din jur.

— Zeilor, am murmurat.

A râs scurt, aspru şi mi-a tras în jos pantalonii până când unul din picioare mi-a rămas complet gol, iar celălalt – cu un crac prins în jurul gleznei.

— Ştii că tunica asta nu mai putea fi salvată oricum, nu-i aşa?

— Ce...?

Singura explicaţie pe care am primit-o a fost în materialul sfâşiat. Mi-am plecat capul şi mi-am văzut sânii descoperiţi.

Şi el se uita, în timp ce îşi desfăcea la rândul lui pantalonii, urmărind dârele uscate de sânge care mi se întindeau de pe abdomen până pe piept.

— Îi voi ucide, a şoptit. La naiba, îi voi ucide pe toţi!

Nu cred că se referea la cicatricile mele vechi.

Dar, până la urmă, nu gândeam deloc.

M-a sărutat în timp ce se aşeza deasupra mea, între picioarele mele. De data asta, nu mai era loc de mişcări blânde şi seducătoare, de alintări. Am simţit o durere scurtă, care a fost însă înlocuită rapid de plăcere. În mintea şi în trupul meu, între noi, nu mai era loc pentru nimic altceva în afara a ceea ce

simţeam. Eram doar eu şi el, aroma sângelui meu pe buzele lui, pe buzele noastre, şi *nevoia* aceea pe care nu o înţelegeam prea bine.

În jurul nostru, zăpada cădea printre crengile copacilor, udându-i spatele, udându-mi părul, în timp ce ne agăţam cu disperare unul de celălalt. În jur nu se auzeau decât sunetele săruturilor şi ale corpurilor noastre împreunate.

M-a sărutat lung şi apoi şi-a coborât gura, buzele şi dinţii aceia ai lui ascuţiţi alunecându-mi în jos, pe gât. M-au trecut fiorii pe şira spinării, şi l-am simţit oprindu-se. Oare avea... să mă muşte din nou? În loc de teamă, am simţit un val păcătos de dorinţă. Durerea pe care o simţisem atunci când îşi înfipsese colţii în gâtul meu fusese de scurtă durată, iar ceea ce urmase...

L-am strâns de umeri, mult prea pierdută ca să mă întreb dacă era bine că voiam asta, mult prea pierdută ca să mă gândesc la consecinţe.

I-am simţit limba pe pielea mea, lingând urma sensibilă pe care mi-o lăsase. Şi-a înălţat capul. I-am văzut ochii suficient cât să-mi dau seama că pupilele i se contractaseră. Apoi şi-a coborât genele, iar gura lui a găsit-o din nou pe a mea.

Şi am început din nou să ne mişcăm, încet de această dată. Îşi lipea şi îşi dezlipea şoldurile de ale mele în timp ce îmi dezmierda sânii. Am tremurat sub el şi mi-am trecut mâna prin părul lui umed de zăpadă.

Tensiunea creştea din ce în ce mai tare în interiorul meu, până când nu am mai putut suporta mişcările lui încete, tachinatoare. Mi-am ridicat şoldurile, încercând să-l conving să se mişte mai repede, însă nu m-a ascultat.

Am ţipat şi l-am tras de păr, şi el a scos un râs pe jumătate mârâit şi şi-a ridicat capul.

— Ştiu ce vrei, dar...

Inima îmi bătea nebuneşte. M-am foit sub el.

— Dar ce?

— Vreau să-mi spui numele.

— Poftim?

A continuat să-şi mişte şoldurile înnebunitor de încet.

— Vreau să-mi spui pe numele meu adevărat.

Am tras aer în piept. S-a oprit din nou. Ochii îi erau străvezii.

— Doar atât cer.

Doar atât? Era mult.

— E vorba despre acceptare. E vorba despre faptul că recunoşti şi eşti întru totul conştientă cine e înlăuntrul tău acum, pe cine îţi doreşti atât de tare, chiar dacă ştii că nu ar trebui. Chiar dacă îţi doreşti din tot sufletul să *nu* simţi ceea ce simţi. Vreau să te aud spunându-mi pe numele meu adevărat.

— Eşti un nenorocit, am şoptit.

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Unii îmi spun aşa, da, însă nu acesta este numele pe care aştept să îl aud, Prinţeso.

Voiam să-l refuz. Zeilor, cât îmi doream!

— Cât de mult mă vrei, *Poppy*? m-a întrebat.

L-am strâns mai tare de păr şi i-am tras capul în jos. Am văzut o sclipire de uimire în ochii aceia strălucitori ai lui.

— Foarte tare, am mârâit. *Excelenţă!*

A deschis gura, dar mi-am ridicat picioarele şi le-am înfăşurat în jurul şoldurilor lui. Profitând de faptul că îl luasem prin surprindere, mânioasă, l-am pus la pământ, gata să mă ridic şi să îl las acolo. Nu prevăzusem însă plăcerea care a rezultat din această mişcare, atunci când m-am trezit deasupra lui. Ţipătul şi mârâitul lui s-au contopit. *Zeilor*. Era aproape prea mult.

— O, am şoptit, respirând greoi.

Pieptul îi sălta cu aceeaşi greutate sub palmele mele.

— Ştii ce?

— Ce? am întrebat, topită de plăcere.

— Nu-i nevoie să-mi spui pe nume, a murmurat, cu ochii pe jumătate închişi. Repetă din nou mişcarea asta şi continuă,

pentru că altfel s-ar putea să mă ucizi cu adevărat.

Am chicotit, pe jumătate speriată.

— Eu... nu ştiu ce să fac.

Trăsăturile i s-au înmuiat, deşi dorinţa pură încă i se citea în ochi.

— Mişcă-te! Atât.

Şi-a dus mâinile în jurul şoldurilor mele. M-a ridicat uşor şi apoi m-a lăsat să alunec la loc. A scos un oftat adânc.

— Aşa. N-ai cum să faci nimic greşit. Cum de nu ai înţeles asta până acum?

Nu eram prea sigură ce voia să spună cu asta, dar i-am repetat mişcarea, în timp ce fulgii de zăpadă îi poposeau pe cămaşă. Palma mi-a alunecat, şi m-am aplecat. Ceva înlăuntrul meu s-a aprins, şi am simţit valuri de plăcere inundându-mă.

— Aşa? am respirat uşor.

Mi-a strâns mai tare şoldurile.

— Aşa.

Fiecare mişcare îmi aducea noi unde de extaz. Până să-mi dau seama de ceea ce făceam, am început să mă mişc mai rapid deasupra lui. Ştiam că mă urmărea. Mi-am lăsat capul să alunece pe spate şi ochii să se închidă. Ştiam că ochii lui erau aţintiţi asupra sânilor mei şi asupra locului în care trupurile noastre se împreunau şi asta mă făcea să-mi pierd minţile.

Tensiunea a explodat, răvăşindu-mă. Am ţipat, tremurând în timp ce trupul îmi era zguduit de valuri de extaz.

Atunci, el m-a întors din nou pe spate şi a trecut deasupra mea. M-a revendicat ca fiind a lui, cu gura şi cu trupul, şi am simţit plăcerea atingând din nou punctul ascuţit al beatitudinii, în vreme ce el părea să fi pierdut întru totul controlul asupra propriilor simţuri. Strigătul de plăcere i s-a înecat în săruturile noastre, în timp ce trupul masiv îi tremura lipit de al meu.

Nu ştiu cât timp am rămas acolo, întinşi, în vreme ce zăpada cădea, respirând uşor, eu ţinându-l încă strâns de umeri, el cu fruntea încă lipită de a mea. După o vreme, i-am

simţit degetul mare mişcându-se leneş, în sus şi în jos, pe spatele meu.

Fierbinţeala pasiunii trecuse, şi în urma ei rămânea confuzia. Nu regrete. Nici ruşine. Doar... confuzie.

— Eu nu... Nu înţeleg, am şoptit, cu voce joasă.

— Ce nu înţelegi?

S-a mişcat deasupra mea.

— Nimic din toate astea. Cum de a fost asta cu putinţă?

M-am crispat când s-a desprins de mine şi m-a privit încruntat.

— Eşti bine?

— Mda. Da.

Am închis ochii, iar el a rămas nemişcat câteva clipe, apoi s-a tras lângă mine.

— Eşti sigură?

Am încuviinţat din cap.

— Uită-te la mine şi spune-mi că nu eşti rănită!

Am deschis ochii şi l-am privit. Stătea rezemat în cot, fără să bage parcă de seamă că în jurul nostru ningea.

— Sunt bine.

— Ai tresărit. Te-am văzut.

Am clătinat din cap, uluită de agilitatea lui. Eu nici măcar nu puteam să trişez şi să-mi folosesc darul, de vreme ce senzaţiile mele erau prea accentuate pentru a mă putea concentra.

— Asta nu înţeleg. Doar dacă nu cumva ultimele zile au fost doar un vis.

— Nu, nu au fost un vis.

Mi-a cercetat chipul, în timp ce eu clipeam, încercând să-mi îndepărtez zăpada de pe gene.

— Ţi-ai dori să nu se fi întâmplat ceea ce s-a întâmplat între noi?

L-aş fi putut minţi, dar nu am făcut-o.

— Nu. Dar... tu?

— Nu, Poppy. Urăsc faptul că trebuie să te întrebi asta. Şi-a ferit privirea, cu maxilarul încordat. Atunci când ne-am întâlnit pentru prima oară a fost... nu ştiu. Am fost atras spre tine. Aş fi putut să te iau atunci, Poppy. Aş fi putut preveni multe dintre lucrurile care s-au întâmplat, dar... nu am gândit raţional. De fiecare dată când eram cu tine, nu puteam să scap de senzaţia că te cunoşteam de mult timp. Cred că ştiu de ce am simţit asta.

Rostise cuvintele de parcă în ele s-ar fi ascuns explicaţia faptului că trecusem de la a-l înjunghia în inimă la a ne sfâşia hainele de pe noi în pădure. Am tremurat, înfrigurată de aerul rece şi umed, şi am clătinat din nou din cap.

Faptul că eram atraşi unul de celălalt nu explica nimic.

— Îţi este frig. S-a ridicat dintr-o singură mişcare şi şi-a încheiat pantalonii cu singurul nasture care îi rămăsese, apoi mi-a întins o mână.

— Trebuie să plecăm de aici.

Trebuia. Ei bine, eu, cel puţin. El era probabil bine, având în vedere că putea să fie şi înjunghiat în piept şi să nu aibă nimic.

I-am strâns mâna şi am spus ceea ce simţeam că trebuia să îi aduc aminte.

— Am încercat să te ucid.

— Ştiu. M-a ajutat să mă ridic. Nu pot să te învinovăţesc pentru asta.

M-am uitat la el uluită în timp ce-mi trăgea pantalonii pe mine.

— Nu?

— Nu. Te-am minţit. Te-am trădat şi am fost implicat în moartea oamenilor la care ţineai. A înşirat motivele ca pe o listă de cumpărături. Sunt surprins că nu ai încercat să mă omori mai devreme.

M-am holbat în continuare.

— Şi mă îndoiesc sincer că va fi ultima oară când vei

încerca să o faci.

Colţurile buzelor i s-au coborât în vreme ce încerca să îşi încheie pantalonii, dar nasturii zăceau undeva în zăpadă, împrăştiaţi.

— La naiba! a mormăit şi s-a întins după cămaşa mea. Era sfâşiată chiar pe mijloc. A apucat cele două părţi şi le-a înnodat, de parcă astfel ar fi reparat materialul. Cum nu mergea, a înjurat şi s-a dat bătut. Apoi, şi-a scos tunica de pe el. Uite!

Eu stăteam ca o momâie, întrebându-mă dacă sufeream din cauza pierderii de sânge sau eram lovită de o fericire de după orgasm. Poate că era un amestec din amândouă, pentru că nu-mi venea să cred ce se întâmpla.

— Nu eşti... supărat?

A ridicat dintr-o sprânceană şi m-a privit în ochi.

— Tu mai eşti supărată pe mine?

Nu trebuia să mă gândesc la un răspuns.

— Da. Încă sunt furioasă.

— Şi eu încă sunt furios pentru că m-ai înjunghiat în piept. A făcut un pas spre mine. Ridică-ţi braţele!

Mi le-am ridicat.

— Mi-ai ţintit la fix inima, apropo. Mi-a trecut tunica lui peste cap şi a tras-o peste braţele mele amorţite. De aceea mi-a luat câteva clipe ca să te prind din urmă.

— Ţi-a luat mai mult decât câteva clipe.

Vocea mi-a sunat înăbuşit, înainte să-mi scot capul pe gâtul bluzei.

A zâmbit cu jumătate de gură în timp ce-mi potrivea cealaltă mânecă.

— Mi-a luat câteva minute.

Am privit cămaşa şi am văzut unde era sfâşiată. Mie nu îmi venea în dreptul inimii, ci al stomacului. Mi-am îndreptat privirea spre pieptul lui gol. Avea o rană – pielea mai roz, uşor zdrenţuită. Cu inima cât un purice, am clătinat din cap.

— Se va vindeca?

— Voi fi bine în câteva ore. Probabil, chiar mai devreme.

— Sânge de atlantian, am şoptit şi am înghiţit un nod.

— Corpul meu începe imediat să se repare în urma oricărei răni care nu este fatală! mi-a explicat. Şi m-am hrănit. Asta ajută.

„M-am hrănit."

Mi-am dus mâna la gât, spre cele două semne care păreau să fi început deja să se vindece. Am simţit o undă de plăcere şi mi-am îndepărtat repede mâna.

— Mi se va întâmpla ceva pentru că... te-ai hrănit?

— Nu, Poppy. Nu am băut suficient şi nici tu nu ai băut suficient din sângele meu. Te vei simţi puţin obosită mai târziu. Atâta tot.

Mi-am întors privirea spre rana lui.

— Doare?

— Abia o simt, a murmurat.

Nu îl credeam. Mi-am apăsat palma pe pieptul lui, lângă rană, şi am încercat să-mi folosesc darul. Am simţit legătura formându-se şi mi-am deschis simţurile. El a rămas nemişcat. Neliniştea lui era încă acolo, mai accentuată şi mai puternică decât înainte, chiar dacă acum şi-o stăpânea. Nu îl mai copleşea, însă în spatele ei se afla un alt fel de durere. Una arzătoare. Durerea fizică. Rana era în proces de vindecare, dar îl durea – şi nu puţin.

Am făcut tot ce puteam să fac, fără să ezit o secundă. I-am luat durerea – şi pe cea fizică, şi pe cea psihică. De data asta, nu m-am mai gândit la plajele Mării de Lână. M-am gândit la noi doi făcând dragoste.

M-am simţit şi mai confuză decât înainte.

El şi-a aşezat mâna deasupra mâinii mele, şi, când mi-am ridicat privirea, am văzut că nu mai era încordat. Avea ochii plini de uimire şi admiraţie.

— Ar fi trebuit să ştiu de atunci.

Mi-a ridicat mâna pătată de sângele nostru spre buze şi a sărutat-o.

— Să ştii ce anume? l-am întrebat, încercând să ignor cum mă făcea gestul lui să mă simt.

— Să ştiu de ce aveau atât de multă nevoie de tine încât te-au făcut Fecioara.

Nu prea pricepeam ce spunea, însă asta se datora, cel mai probabil, creierului meu înceţoşat.

— Vino! M-a tras de mână şi a început să meargă.

— Unde ne ducem?

— Acum? Ne întoarcem înăuntru ca să ne curăţăm şi... S-a oprit, văzându-mă cum trag de pantaloni ca să-i ţin pe mine. Înainte să-mi dau bine seama de ceea ce făcea, m-a ridicat în braţe şi m-a lipit de pieptul lui, de parcă aş fi fost o pisică udă. Şi, din câte se vede, să-ţi găsim o pereche nouă de pantaloni.

— Aceştia erau singura mea pereche.

— Îţi voi face rost de unii noi. A păşit înainte. Sunt sigur că găsim pe aici vreun copil care să-şi vândă nădragii pentru câţiva bănuţi.

Am ridicat din sprâncene.

Era relaxat, şi pe buze i-a apărut o urmă de zâmbet.

— Şi după aceea? am întrebat.

— Te duc acasă.

Inima mi s-a oprit în piept, poate pentru a o suta oară în acea zi.

— Acasă? Nu mă aşteptasem să spună asta. În Masadonia? Sau în Carsodonia?

— Nici, nici.

Şi-a coborât privirea plină de mistere. Şi a zâmbit, larg de această dată, un zâmbet care mi-a tăiat răsuflarea. Avea, într-adevăr, două gropiţe, câte una pe fiecare obraz. Şi am înţeles de ce zâmbea doar pe jumătate. I-am văzut cei doi canini ascuţiţi.

— Te duc în Atlantia.

Capitolul patruzeci

Am fost dusă în aceeaşi cameră în care îmi dăduse sângele lui şi în care apoi îl înjunghiasem.

Pe *el*.

M-am uitat lung la urma de pe podeaua de lemn, de unde sângele fusese curăţat.

Trebuia să încep să-i spun pe nume. Avea un nume. Unul adevărat. Poate că nu aveam să pot niciodată să îl rostesc aşa cum îşi dorea el – sau când îşi dorea –, dar trebuia să încetez să mă mai gândesc la el ca la Hawke sau ca la cineva fără nume.

Numele lui era Casteel. Cas.

Acesta era locul în care el îmi salvase viaţa, iar eu încercasem să i-o iau pe a lui.

El reuşise.

Eu dădusem greş.

Mi-am îndreptat privirea spre Kieran, care stătea lângă uşă, cu ochii la mine, de parcă s-ar fi aşteptat să sar pe fereastră din clipă în clipă. A ridicat dintr-o sprânceană spre mine, şi mi-am ferit privirea.

El plecase, să facă numai zeii ştiau ce, lăsându-l pe Kieran de pază. Ei bine, ştiam ceva ce făcuse. După ce plecase, o duzină de servitori umpluseră cada de alamă din camera de baie cu apă fierbinte. Cineva îmi lăsase pe pat o pereche nouă de pantaloni negri şi o tunică.

Pe de o parte, eram surprinsă că mă adusese înapoi acolo, nu într-o celulă. Nu prea înţelegeam ce însemna asta şi nici dacă era important sau însemna ceva.

Mintea îmi era încă vraişte, şi în acea clipă nu ştiam nimic cu certitudine. Iar el nu-mi răspunsese la nici o întrebare pe drumul de întoarcere. Spre exemplu, mai era Atlantia un loc propriu-zis?

Pentru că, din câte ştiam eu, fusese distrusă din temelii în timpul războiului.

Dar tot ceea ce credeam că ştiam se dovedea a fi fals.

Mi-am frecat obrazul şi i-am aruncat o privire lui Kieran.

— Atlantia există încă?

Nu a arătat că întrebarea mea aruncată din senin l-ar fi luat prin surprindere.

— De ce n-ar exista?

— Mi s-a spus că Ţinuturile Pustii…

— Au fost cândva Atlantia? a completat. Au aparţinut de ea cândva, însă nu au fost niciodată întregul regat.

— Deci Atlantia există încă?

— Ai trecut vreodată de munţii Skotos?

Am zâmbit larg.

— Tu mereu răspunzi la o întrebare cu o altă întrebare?

— Răspund?

M-am strâmbat la el. A zâmbit slab, pentru o secundă doar.

— Nimeni nu a trecut de munţii Skotos. Dincolo de ei nu sunt decât alţi munţi.

— Munţi care se întind atât de departe şi sunt atât de înalţi, încât crestele lor se pierd în ceaţă? Partea asta este adevărată, dar munţii nu se întind la nesfârşit, Penellaphe, şi poate că ceaţa care îi acoperă nu ascunde Temuţi, dar nici aceea nu este naturală.

M-au trecut fiorii.

— Ceaţa protejează, este un scut.

— Cum adică?

— Este atât de deasă, încât pur şi simplu nu vezi nimic. Şi crezi că vezi totul. O lumină stranie i-a apărut în ochii spălăciţi. Ceaţa care învăluie munţii Skotos are menirea de a-i întoarce din drum pe toţi cei care îndrăznesc să se apropie.

— Şi ce se întâmplă cu cei care nu se întorc?

— Nu pot trece prin ea.

— Pentru că… pentru că Atlantia se întinde dincolo de munţii Skotos? am întrebat.

— Tu ce crezi?

Credeam că discuţia mea cu Kieran îmi mânca răbdarea şi energia, două lucruri la care nu excelam acum.

— Ai de gând să te îmbăiezi? m-a întrebat.

Voiam. Nu doar că eram murdară, dar îmi era şi frig şi încă purtam tunica mânjită de sânge.

Dar voiam şi să fac pe dificila, pentru că eram atât de confuză în toate privinţele, şi, aşa cum îmi spusese el, eram obosită.

— Şi dacă nu vreau?

— Asta-i alegerea ta, a replicat el. Dar miroşi a Casteel.

Am tresărit la auzul numelui lui. A numelui său *adevărat*.

— Sunt îmbrăcată cu tunica lui.

— Nu la genul acela de miros mă refeream.

Mi-a luat câteva secunde să pricep. Apoi am rămas cu gura căscată.

— Poţi să simţi...?

Kieran a afişat ceea ce s-ar putea numi un zâmbet lupesc.

— Mă duc să mă spăl.

A chicotit.

— Taci din gură! m-am răstit şi mi-am adunat repede hainele, apoi m-am grăbit să intru în camera de baie.

Am închis uşa după mine, enervată să constat că nu o puteam încuia.

Am înjurat şi mi-am rotit privirea prin jur. Erau mai multe cârlige înfipte în perete. Mi-am atârnat de ele tunica şi pantalonii şi m-am dezbrăcat rapid. M-am cufundat în cadă, ignorând durerea pe care o simţeam într-o zonă foarte intimă, şi am lăsat apa cu parfum de lavandă să mă învăluie. Nu mi-am permis să mă gândesc la nimic şi am început să-mi frec pielea ca să îndepărtez sângele... pe al meu şi pe al lui. Mi s-a întors stomacul pe dos. După ce am terminat, am folosit bucata de săpun ca să-mi spăl părul. Când am simţit spuma că începea să-mi alunece pe gât, m-am cufundat sub apă şi am rămas

acolo.

Am stat aşa până când am simţit că-mi iau foc plămânii şi gâtul, iar în spatele pleoapelor s-au aprins scântei albe.

Abia atunci am ieşit la suprafaţă, avidă după aer.

Ce aveam să fac în privinţa *lui*? În privinţa a tot?

Am râs aspru, aproape înecându-mă. Nici nu ştiam de unde să încep. Abia aflasem că regatul Atlantiei exista încă, iar ăsta îmi părea lucrul cel mai puţin nebunesc. Zeilor, încă nu pricepeam cum ajunsesem de la adevărul despre cine era el la a-l înjunghia în inimă şi sfârşisem aruncându-mă în braţele lui de bunăvoie.

Mi-am închis ochii şi mi-am lipit palmele de faţă. Nu puteam da vina pe muşcătură, chiar dacă avusese vreun soi de efect afrodiziac, la fel cum avea şi sângele lui. Cine s-ar fi gândit că aşa ceva ar putea provoca plăcere?

Dar, la naiba, acela era adevărul...

M-a trecut un fior.

Era ultimul lucru la care trebuia să mă gândesc dacă voiam să mă dumiresc ce aveam de făcut.

Şi trebuia să pun rapid la cale ceva, căci, chiar dacă lui părea să nu îi pese că încercasem să-l ucid, nu eram în siguranţă în acel loc. Nu aveam să fiu nicăieri în siguranţă atât timp cât eram printre oamenii lui. Mă urau, iar dacă jumătate dintre lucrurile pe care el şi Kieran le pretindeau despre Ascendenţi erau adevărate, nici nu puteam să îi învinovăţesc. Chiar dacă eu nu le făcusem nimic. Era vorba despre ceea ce reprezentam.

Cu toate acestea, îmi era greu să cred că atlantienii erau cu desăvârşire nevinovaţi şi că Ascendenţii erau nişte tirani violenţi care reuşiseră cumva să răstălmăcească adevărul în ochii întregii populaţii a regatului.

Dar...

Dar nu îi văzusem niciodată pe cei născuţi drept al treilea şi al patrulea copil care fuseseră dăruiţi zeilor în timpul

Ritualului.

Nu putusem niciodată să înţeleg cum persoane ca ducele Teerman şi Lord Mazeen primiseră Binecuvântarea zeilor.

Şi nu văzusem niciodată vreun Ascendent să lupte împotriva Temuţilor, cei de care poporul lui Solis se temea mai mult decât de moartea însăşi.

Cei de care oamenii se temeau într-atât încât ar fi făcut orice şi ar fi crezut orice ca să fie apăraţi de ei.

El pretinsese că nobilii se foloseau de Temuţi ca să ţină oamenii sub control, şi, dacă asta era adevărat, funcţionase. Lumea îşi dădea copiii pentru a ţine bestiile în frâu. Trebuia să fie adevărat.

Mai rău era că existau, cu siguranţă, complici. Preoţii şi preotesele. Prieteni apropiaţi ai curţii care nu făcuseră încă Ascensiunea. Părinţii mei?

Zeilor, nu mă mai puteam minţi în continuare.

Ceea ce se întâmplase era în sine o dovadă grăitoare. Sângele lui mă vindecase, nu mă transformase. Săruturile lui nu aduseseră nici un blestem asupra mea. Şi, până acum, nici muşcătura lui.

Ascendenţii erau vampirii – ei erau blestemul care se abătuse asupra acelor pământuri. Se foloseau de frică pentru a controla masele şi erau răul ascuns în văzul tuturor. Se hrăneau cu cei pe care juraseră în faţa zeilor să îi protejeze.

Şi fratele meu era acum unul dintre ei.

Mi-am strâns genunchii la piept şi mi-am trecut braţele în jurul lor. Am închis ochii, ca să opresc lacrimile arzătoare şi mi-am odihnit obrazul pe genunchi. El nu avea cum să fie ca ducele. Nici ducesa nu era prea rea. Şi nici regina, dar...

Dar, dacă se hrăneau cu copii, dacă ucideau oameni nevinovaţi şi creau Temuţi, nu erau cu nimic mai buni decât ducele.

Am strâns din buze, luptându-mă cu lacrimile care stăteau să curgă. Plânsesem suficient pentru o zi, dar Ian... Zeilor, Ian

nu avea cum să fie ca ei. El era bun şi blând. Pur şi simplu, nu puteam să cred că ar fi în stare de astfel de lucruri. Nu puteam.

Şi apoi, mai eram şi eu. Dacă totul nu era decât o minciună, nu aveam să fiu niciodată dată zeilor. Ce aveau de gând să facă în privinţa mea? De ce îmi spuseseră Aleasa şi legaseră Ascensiunea atâtor oameni de mine? Avea vreo legătură cu darul meu? Mă gândeam la ce îmi spusese *el* după ce îi alinasem durerea. Ştia ceva.

Ceva ce trebuia să îmi spună şi mie.

Nu eram în siguranţă în acel loc şi eram convinsă că nici printre Ascendenţi. Dacă reuşeam cumva să scap, cum aş fi putut să mă întorc la ei ştiind ceea ce ştiam acum? Cum puteam să îl las pe el să mă ducă în Atlantia, când ştiam că aş reprezenta un regat care măcelărise un număr extraordinar de mare de oameni, care îl făcuse sclav pe prinţul lor pentru a crea mai mulţi vampiri?

Cum aş fi putut să stau cu el?

Indiferent de ceea ce simţeam, n-aş fi putut avea niciodată încredere în el. Dar ce simţeam era ceva ce nu mă mai puteam preface că nu exista.

Eram îndrăgostită de el.

Îl iubeam.

Şi, chiar dacă aş fi reuşit cumva să trec peste faptul că venise în Masadonia cu intenţia de a mă lua şi de a mă folosi ca monedă de schimb, nu aveam să pot trece niciodată peste tot sângele care fusese vărsat din cauza lui. Nu puteam să uit că Rylan şi Vikter, Loren şi Dafina, precum şi mulţi alţii erau morţi fie din cauza lui, fie a celor pe care îi reprezenta. Nu puteam să am niciodată încredere în ce spunea când venea vorba despre noi doi.

Şi, până la urmă, ce spusese despre noi doi?

Mă făcuse să cred că simţea ceva pentru mine. Că însemnam ceva mai mult decât o persoană pe care trebuia să o protejeze dându-se drept Hawke şi pe care voia să o folosească

pentru a-şi atinge scopurile în calitate de prinţ al Atlantiei. Îi stârnisem curiozitatea de la început pentru că nu eram aşa cum se aşteptase el să fiu. Adică o susţinătoare răsfăţată şi imorală a Ascendenţilor. Fusese bun şi se arătase interesat de mine pentru că voise să afle cât mai multe şi, poate, pentru că se simţea atras de mine. Dar ce însemna asta cu adevărat?

Poate că ceea ce se întâmplase în pădure era o dovadă că se simţea atras de mine şi că acea parte era adevărată. Dar dorinţa fără iubire nu implica loialitate, nu era ceva de durată.

Nici când îşi zicea Hawke, nici după ce s-a dovedit a fi Casteel nu zisese nimic în legătură cu noi.

Realitatea era limpede şi mă rănea. Mă sfâşia adânc, pentru că alături de el mă simţisem *caldă*, dar asta era realitatea şi eu trebuia să-i fac faţă.

Am cântărit în minte opţiunile pe care le aveam. Să evadez. Să îmi găsesc fratele pentru că trebuia să ştiu dacă era la fel ca Ascendenţii şi apoi... ce? Să dispar? Dar mai întâi trebuia să-mi dau seama cum aş fi putut să evadez.

Vârcolacii îmi puteau lua urma, iar el...

Să fug de el era aproape imposibil.

Trebuia măcar să încerc, să găsesc o cale. Poate, după ce mi se mai limpezeau gândurile, aveam să ştiu ce era de făcut. Obosită, mi-am lăsat garda jos. Am adormit probabil, ghemuită în cadă, pentru că m-am auzit strigată.

— Penellaphe!

Mi-am înălţat capul şi am clipit speriată. În faţa ochilor mi-a apărut Kieran. Ce...?

— Bun. Era îngenuncheat lângă cadă – cada în care eram complet dezbrăcată. Mi-am făcut griji. Credeam că ai murit.

— Ce? Mi-am tras un braţ peste piept şi mi-am lipit strâns picioarele. Nici nu voiam să mă gândesc la ce ar fi putut să vadă sub oglinda apei. Ce cauţi aici?

— Te-am strigat, şi nu ai răspuns, mi-a spus sec. Eşti aici de ceva vreme. Mi-am zis că ar trebui să mă asigur că eşti vie.

— Bineînţeles că sunt vie! De ce n-aş fi?

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Eşti înconjurată de oameni care au încercat să te omoare, în caz că ai uitat.

— Nu am uitat. Dar mă îndoiesc totuşi că vreunul dintre ei se ascunde la mine în cadă.

— Nu poţi fi niciodată prea sigur.

Nu dădea nici un semn că avea de gând să se ridice şi să plece. M-am holbat la el.

— N-ar trebui să fii aici, iar eu n-ar trebui să fiu nevoită să-ţi explic asta.

— Nu ai de ce să te temi de mine.

— De ce? Din cauza *lui?* i-am aruncat.

— Din cauza lui Cas? a completat el.

Am clipit auzind numele de alint rostit pentru prima oară de altcineva în afară de *el*.

— S-ar enerva dacă m-ar găsi aici.

Nu eram sigură dacă ar fi trebuit să mă simt bine sau să fiu şi mai iritată. I-a apărut o umbră de zâmbet pe chip.

— Şi apoi, ar fi... curios.

Am rămas cu gura căscată. Nu ştiam ce aş fi putut spune. Mi-am amintit însă ce citisem despre vârcolaci şi atlantieni. Între unii dintre ei exista o legătură, şi, chiar dacă nu se ştiau prea multe în privinţa acesteia, eram convinsă că un prinţ era din clasa celor de care vârcolacii s-ar fi legat. Aş fi vrut să întreb, dar, având în vedere că eram într-o cadă, goală, nu era momentul potrivit.

Kieran şi-a coborât privirea. Şi-a trecut-o în lungul braţelor mele, apoi pe deasupra abdomenului şi a coapselor.

— În rândul oamenilor mei, cicatricile sunt venerate. Nu sunt niciodată ascunse.

Singura cicatrice pe care putea să o vadă era cea de pe talie. Cel puţin, aşa speram.

— În rândul oamenilor mei, nu este politicos să te holbezi

la o femeie goală atunci când face baie.

— Oamenii tăi sunt teribil de plicticoşi.

— Ieşi! am ţipat.

Chicotind, Kieran s-a ridicat cu aceeaşi graţie cu care se mişca.

— Prinţul nu ar vrea să stai în apa asta rece şi murdară. Ar cam trebui să îţi închei baia.

Mi-am înfipt unghiile în carne.

— Nu îmi pasă de ce vrea el.

— Ar trebui să îţi pese, a replicat el, iar eu am strâns din dinţi. Pentru că te vrea, chiar dacă e mai deştept de atât şi chiar dacă ştie că totul se va sfârşi din nou cu o tragedie.

Capitolul patruzeci şi unu

După ce m-am şters rapid şi m-am schimbat în hainele curate şi uscate, m-am străduit să uit conversaţia scurtă pe care o avusesem în camera de baie cu Kieran.

Pantalonii erau puţin strâmţi, ceea ce mă făcea să mă întreb dacă nu cumva aparţinuseră într-adevăr unui copil, dar, cum erau curaţi şi moi, nu mă plângeam. Tunica cu mâneci lungi era făcută dintr-o lână groasă şi îmi ajungea până la genunchi. Deschizăturile din părţi se opreau în dreptul şoldurilor, oferindu-mi acces rapid la pumnal.

Nu îl mai văzusem însă de când părăsisem grajdurile, şi, având în vedere ce făcusem cu celălalt pumnal...

M-am crispat.

Mă îndoiam că avea să mi se ofere şansa de a pune mâna pe vreun pumnal prea curând, ceea ce făcea ca evadarea să fie dificilă. Aveam nevoie de o armă, orice fel de armă, însă ceea ce-mi doream cu adevărat era să găsesc pumnalul pe care mi-l dăduse Vikter.

Am adăugat şi acest aspect la planul meu neconturat. *Încă* neconturat.

Kieran plecase la scurt timp după ce ieşisem din camera de baie, închizând uşa după el. Mă îndoiam însă că era prea departe. Stătea probabil la uşă.

Am început să-mi împletesc părul încă umed, dar apoi mi-am amintit de semnul de pe gât şi m-am hotărât să îl las desfăcut. După aceea, m-am plimbat prin cameră fără ţintă. Nu exista nici o cale de scăpare. Nici măcar nu încăpeam pe fereastră. Oare aveam să fiu ţinută acolo până când *el* decidea că era timpul să plec?

Am oftat şi m-am trântit pe pat. Era moale şi mult mai gros decât salteaua de paie din celulă. M-am strâns ghem, cu faţa spre uşă.

Ce avea să se întâmple după ce se întorcea? Avea să îşi schimbe gândurile în legătură cu încercarea mea de a-l ucide? Poate că ceea ce spusese despre Ascendenţi era adevărat, dar el rămânea Cel Întunecat şi era tot atât de periculos ca ei. O spusese chiar el.

Avea mâinile mânjite de sânge.

Cum aveam nervii întinşi la maximum, mă îndoiam că aveam să aţipesc din nou, însă exact asta s-a întâmplat. Acela trebuia să fi fost… efectul muşcăturii încă proaspete. Acum eram trează, cu ochii la uşă, şi în clipa următoare am aţipit, apoi m-am cufundat într-un somn fără vise. Nu ştiam sigur ce mă trezise. Nu era numele meu. Nu erau nici măcar cuvinte.

O atingere pe obraz, pe gât, chiar deasupra muşcăturii. Am deschis ochii. Camera era slab luminată, dar l-am văzut chiar şi aşa.

Stătea pe marginea patului. Mi s-a căscat un gol în piept şi de această dată, aşa cum mi se întâmpla întotdeauna când îl vedeam. Mi-am închipuit că aveam să simt mereu asta, indiferent de ce aveam să mai aflu despre el.

Măcar îşi găsise o cămaşă.

Şi făcuse baie undeva, pentru că avea părul umed, uşor ondulat în jurul tâmplelor şi al urechilor.

Aşa, îmbrăcat tot în negru, arăta impozant. Nu mai vedeam uniforma unui gardian. Îl vedeam pe Cel Întunecat.

Mi-am coborât privirea spre mâneca tunicii negre pe care o purtam şi apoi spre picioarele mele strânse, aşteptându-mă să văd pantalonii negri. În schimb, am văzut o pătură împletită. Neliniştită, mi-am întors privirea spre el.

Nu a scos nici un cuvânt. Nici eu. Vreme îndelungată. Degetele lui erau încă pe gâtul meu, deasupra semnului. După ceea ce a părut o eternitate, şi-a ridicat mâna şi m-a întrebat:

— Cum te simţi?

Am râs. Nu mă puteam abţine.

Şi-a plecat capul într-o parte şi a zâmbit cu jumătate de gură.

— Ce?

— Nu pot să cred că mă întrebi dacă mă simt bine după ce te-am înjunghiat în inimă.

— Crezi că ar trebui să-mi pui tu mie această întrebare?

Da? Nu? Poate? Zâmbetul i s-a lăţit.

— Sunt uşurat să aud că îţi pasă. Sunt foarte bine.

— Nu îmi pasă, am mormăit, ridicându-mă.

— Minciuni, a murmurat el.

Avea dreptate, bineînţeles, pentru că, fără a fi pe deplin conştientă, mi-am deschis simţurile ca să văd dacă avea dureri fizice. Nu avea. Efectele alinării pe care i-o oferisem mai devreme se duseseră. Ştiam, pentru că simţeam acea nelinişte a lui, abia controlată. Şi mai era ceva. Ceva ce simţisem şi mai înainte. Confuzie sau conflict.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Sunt bine.

Mi-am închis simţurile şi m-am uitat în jos la cuvertură. Avea o culoare deschisă, gălbuie, şi părea veche. M-am întrebat a cui fusese.

— Kieran mi-a spus că ai adormit în cadă.

— Ţi-a spus că a intrat în camera de baie?

— Da.

Surprinsă, l-am privit în ochi.

— Am încredere în Kieran, mi-a spus. Ai dormit ceva timp.

— E normal?

— Nu este anormal. Presupun că sunt...

S-a încruntat, ca şi cum abia atunci şi-ar fi dat seama de ceva.

— Presupun că mă simt vinovat că te-am muşcat.

— Presupui?

Am ridicat din sprâncene. A părut să se gândească o vreme şi apoi a încuviinţat din cap.

— Aşa cred.

— Ar trebui să te simţi vinovat!

— Chiar dacă tu m-ai înjunghiat şi m-ai lăsat să mor?

Am închis gura. Îmi era greaţă.

— Nu ai murit.

— Bineînţeles că nu.

— Bineînţeles.

Avea un început de tachinare în priviri.

— Abia dacă am simţit.

— Felicitări, am mormăit şi mi-am dat ochii peste cap.

El a chicotit. Enervată, am împins la o parte pătura şi m-am tras pe cealaltă parte a patului.

— De ce ai venit? Ca să mă duci în celulă?

— Ar trebui. Dacă ar mai şti şi altcineva în afară de Kieran că m-ai înjunghiat, lumea s-ar aştepta să fac asta.

M-am ridicat.

— Şi de ce nu o faci?

— Nu vreau.

M-am holbat la el, strângându-mi şi desfăcându-mi pumnii pe lângă corp, în timp ce el stătea în continuare pe pat.

— Şi acum, ce? Cum vor merge lucrurile, *Excelenţă?*

M-am simţit bucuroasă când am văzut cum strânge din dinţi.

— Mă vei ţine închisă aici până când vei fi gata să plecăm?

— Nu îţi place camera asta?

— Este clar superioară unei celule murdare, dar este tot o închisoare. O cuşcă, indiferent de utilităţi.

A rămas tăcut o vreme.

— Tu ştii cum e, până la urmă, nu-i aşa? Doar ai fost închisă încă de când erai doar un copil. Închisă în cuşcă şi acoperită de văl.

Nu aveam cum să neg asta. Fusesem ţinută şi în cuşti confortabile, şi în altele goale. Din motive diferite, rezultatul era acelaşi. Mi-am pus braţele în sân şi am privit spre fereastra mică, spre cerul întunecat al nopţii, care se întindea în spatele ei.

— Am venit să te conduc la cină.

— Să mă conduci la cină?

Mi-am întors privirea spre el, cu ochii mari de uimire.

— Mi se pare că această cameră are ecou, dar, da, îmi închipui că îţi este foame.

În exact acea clipă, stomacul meu a ales să îi răspundă, confirmându-i bănuiala.

— Şi apoi, după ce vom avea ceva mâncare în stomac, vom discuta despre ce se va întâmpla pe mai departe.

— Nu.

A ridicat din sprâncene.

— Nu?

Ştiam că sunt dificilă în legătură cu ceva ce nu merita. La fel cum făcusem şi în cazul lui Kieran. Dar nu aveam să stau la dispoziţia nimănui. Nu mai eram Fecioara. Iar lucrurile nu se aranjaseră între noi doar pentru că ne pierduserăm capul în pădure pentru câteva clipe. Mă trădase. Eu încercasem să îl ucid. El încă plănuia să se folosească de mine pentru a-şi elibera fratele. Eram duşmani, în ciuda tuturor celorlalte lucruri.

În ciuda faptului că îl iubeam.

— Trebuie să îţi fie foame.

S-a întins pe o parte şi şi-a sprijinit obrazul în palmă. Nu ar fi putut să arate mai relaxat de atât nici dacă s-ar fi străduit.

Nici mai atrăgător.

Am clătinat din cap.

— Îmi este foame.

A oftat.

— Atunci, care-i problema, Prinţeso?

— Nu vreau să mănânc cu tine! i-am zis. Asta este problema.

— Ei bine, este o problemă peste care va trebui să treci, pentru că este singura opţiune pe care o ai.

— Vezi tu, aici greşeşti. Am opţiuni. M-am întors.

— Prefer să mor de inaniţie decât să iau cina cu tine, *Excelenţă*...

Am chiţăit, aproape sărind în sus când l-am văzut apărând în faţa mea. Se mişcase atât de rapid şi de tăcut, încât nici nu băgasem de seamă.

— Zeilor, am murmurat, cu mâna în dreptul inimii.

— Aici greşeşti tu, Prinţeso. Ochii îi ardeau cu o flacără aurie. Nu ai de ales atunci când vine vorba despre starea ta de bine şi despre încăpăţânarea ta prostească.

— Poftim?

— N-am să te las să te înfometezi şi să îţi pierzi forţele pentru că eşti supărată. Şi înţeleg. Înţeleg de ce eşti supărată. De ce vrei să mi te împotriveşti la fiecare pas.

A înaintat spre mine, şi am împietrit, refuzând să mă trag înapoi. Ochii îi ardeau mai tare.

— Vreau să faci asta, Prinţeso. Îmi place.

— Eşti scrântit.

— Nu am spus niciodată că n-aş fi, mi-a întors-o el. Aşa că împotriveşte-te! Ceartă-te cu mine! Vezi dacă data viitoare poţi să mă răneşti cu adevărat. Te provoc.

Am deschis larg ochii şi mi-am coborât braţele.

— Tu eşti... Ceva nu e în regulă cu tine.

— Poate că este adevărat, dar mai important este că nu te voi lăsa să te pui în pericol degeaba.

— Poate că ai uitat, dar ştiu să am grijă de mine! i-am aruncat.

— Nu am uitat. Nu te voi împiedica niciodată să ridici spada ca să îţi aperi viaţa sau pe cei la care ţii. Dar nu te voi lăsa să-ţi înfigi aceeaşi spadă în inimă, doar ca să demonstrezi ceva.

O parte din mine era uimită – şocată că nu avea să mă împiedice să lupt. Cealaltă jumătate era furioasă pentru că el avea impresia că putea controla o parte cât de mică din mine. Am dat drumul unui ţipăt ascuţit de frustrare.

— Bineînţeles! La ce ţi-aş servi moartă? Îmi închipui că încă plănuieşti să mă foloseşti ca să-ţi eliberezi fratele.

Un muşchi al maxilarului i-a zvâcnit.

— Nu-mi serveşti la nimic moartă.

Am tras aer în piept şi am simţit că-mi iau foc plămânii. La ce altceva puteam să mă aştept din partea lui? Că nu ar fi vrut să mor pentru că ţinea la mine? Eram mai deşteaptă de atât. Trebuia să fiu.

— Vino! Se va răci mâncarea.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, m-a luat de mână.

A dat să iasă, dar eu mi-am înfipt picioarele în pământ. Şi-a întors capul spre mine. Îmi ţinea mâna strâns, dar fără să mă rănească.

— Nu te certa cu mine în această privinţă, Poppy. Trebuie să mănânci, şi oamenii trebuie să vadă că te bucuri de protecţia mea dacă vrei să poţi spera că nu îţi vei petrece restul zilelor închisă în această cameră.

Îmi doream să fac exact ce pretinsese că îi plăcea. Voiam să mă lupt cu el la fiecare pas, însă raţiunea era totuşi mai puternică. Îmi era foame şi trebuia să fiu în formă dacă aveam de gând să evadez. În plus, oamenii lui trebuiau să vadă că nu

se puteau atinge de mine. Dacă o cină alături de el, ca doi buni prieteni, avea să-mi ofere acest beneficiu, atunci merita compromisul.

Aşa că am ascultat.

L-am lăsat să mă conducă afară din cameră. Nici măcar nu am fost surprinsă când l-am văzut pe Kieran aşteptându-ne. După urma de amuzament de pe chipul lui, am dedus că auzise cel puţin jumătate din discuţia noastră.

Kieran a dat să spună ceva.

— Nu mă pune la încercare! l-a avertizat *el*.

Kieran a chicotit şi nu a mai comentat nimic, luându-se după noi. Am coborât pe aceleaşi scări pe care alergaserăm mai devreme. Am încercat să nu mă gândesc la fuga mea nebună prin pădure. Nici la ce se întâmplase după ce mă prinsese.

Sângele mi-a luat foc în vene.

El s-a uitat în jos la mine, cu o privire întrebătoare pe care am ignorat-o, rugându-mă să nu-şi fi dat seama unde îmi zburaseră gândurile.

De îndată ce am intrat în salon, Kieran şi-a încetinit pasul şi s-a poziţionat fix în spatele meu. Ştiam că făcuse asta cu bună-ştiinţă. Sala era plină de Descendenţi cu chipuri palide, care şuşoteau, urmărindu-ne din priviri. I-am recunoscut pe câţiva dintre cei care formaseră publicul din faţa celulei. Am văzut-o pe Magda. Nu i se mai citea milă în ochi acum. Doar... curiozitate.

Mi-am ridicat capul şi mi-am îndreptat spatele. Poate că Ascendenţii erau incarnarea răului şi poate că aveau complici printre oamenii din Solis, însă ce îmi făcuseră mie Descendenţii era dovada că nici ei nu erau mai buni.

Am dat colţul şi mi-am ridicat privirea...

— O, zeilor! am şoptit.

M-am tras înapoi, împiedicându-mă, şi mi-am dus mâna pe care o aveam liberă la gură. M-am lovit de Kieran. El şi-a coborât mâna pe umerii mei, ajutându-mă să-mi recapăt

echilibrul, în timp ce priveam uluită pereţii din acea sală. Nu puteam să mă mişc. Abia dacă mai puteam să respir, înecată de groază.

Acum, înţelegeam feţele palide pe care le văzusem mai devreme. Pereţii erau acoperiţi de trupuri cu braţele întinse, cu piroane de hematit bătute în palme. Unii aveau trecute ţepuşe dintr-un lemn maro-roşiatic prin piept, alţii prin cap. Unii erau muritori. Câţiva erau atlantieni. Şi o jumătate de duzină de vârcolaci. I-am văzut pe Rolf şi pe bărbatul pe care îl lăsasem inconştient, şi pe...

L-am văzut pe domnul Tulis.

Am privit în sus, la el. Mi s-au tăiat picioarele. Era mort, avea chipul cenuşiu. El fusese muritor, însă avea, la fel ca restul, o ţeapă trecută prin piept.

Nu voise decât să-şi salveze ultimul copil. I se oferise şansa de a o face. Fugise din regat şi acum... acum era acolo.

Nu toţi erau morţi.

Unul dintre ei respira încă.

Jericho.

Mi-am ascuns simţurile după un zid înainte să încerc să simt prin ce fel de durere trecea. Capul îi atârna în piept. Abia mai respira. Hematitul îi străpungea palmele, dar ţeapa fatală îi era înfiptă în gât. Pieptul dezvelit îi era acoperit de sângele care i se scurgea pe pantaloni şi se aduna la picioarele lui.

— Ţi-am promis că vor plăti pentru ceea ce au făcut. Vocea nu îi suna îngâmfată şi el nici nu arăta astfel. Nu părea mândru. Şi acum, ceilalţi vor şti ce se va întâmpla dacă îmi vor nesocoti ordinele şi vor încerca să îţi facă rău.

Îmi venea să vărs.

— El... e încă în viaţă, am şoptit, cu ochii la vârcolac.

— Doar până în clipa în care voi fi pregătit să i-o curm, a răspuns el şi mi-a dat drumul la mână.

A luat-o apoi înainte, fără să privească înapoi. Doi bărbaţi au tras de uşile grele din lemn, şi el a păşit înăuntru,

îndreptându-se spre masa din centru, unde ne aşteptau mai multe platouri acoperite.

Kieran m-a strâns de umăr.

— O meritau.

O meritaseră, oare?

O meritase, oare, domnul Tulis, chiar dacă el fusese cel mai probabil acela care îmi dăduse lovitura fatală?

— Mergi! m-a îndemnat Kieran, împingându-mă de la spate.

Am reuşit cumva să mă pun în mişcare şi am trecut de cadavrele prinse pe pereţi ca nişte fluturi într-un insectar.

Ameţită, nici măcar nu mi-am dat seama că fusesem aşezată la masă la dreapta *lui*, un loc care era de obicei considerat de onoare. Kieran a ocupat scaunul de lângă mine. Amorţită, am stat acolo în timp ce servitorii descopereau platourile. Curând, au apărut şi ceilalţi meseni şi şi-au ocupat locurile. I-am recunoscut pe Delano şi pe Naill şi m-am simţit în mod straniu uşurată să văd că erau bine. Mă apăraseră, şi nu voiam să mă gândesc de ce.

Aveam în faţa noastră un adevărat festin. Tocană de vită. Raţă friptă. Cărnuri reci şi brânzeturi. Cartofi copţi. Totul mirosea delicios.

Dar eu aveam stomacul făcut ghem şi stăteam acolo ca o statuie, neputând să mă mişc. Kieran mi-a oferit nişte carne de vită, iar eu trebuie să fi acceptat, pentru că m-am trezit cu ea în farfurie. Au urmat apoi cartofii şi raţa. *El* mi-a tăiat o bucată generoasă de brânză şi mi-a pus-o în farfurie, înainte să se întindă după cupa lui, amintindu-şi, poate, că brânzeturile erau slăbiciunea mea.

M-am holbat la farfuria din faţa mea. Nu vedeam mâncare. Vedeam cadavrele din hol. Conversaţia s-a legat greoi la început, dar apoi a început să curgă şi curând am fost înconjurată de un zumzăit constant. Paharele şi farfuriile zornăiau. Se auzeau râsete.

Şi afară, pe pereţi, erau răstignite trupurile unor oameni.

— Poppy.

Am clipit şi mi-am ridicat privirea spre el. Ochii nu îi mai ardeau, dar maxilarul îi era atât de încordat, încât ar fi putut tăia şi sticlă.

— Mănâncă, a ordonat pe un ton jos.

M-am întins după o furculiţă şi am străpuns o bucată de carne. Am muşcat apoi şi am mestecat-o încet. Era la fel de bună pe cât de bine mirosea, dar mi s-a aşezat de-a curmezişul în stomac. Am luat apoi nişte cartofi.

După câteva clipe, el a spus:

— Nu eşti de acord cu ceea ce le-am făcut?

Mi-am îndreptat privirea spre el, fără să ştiu cum aş fi putut să-i răspund. Fără să ştiu măcar dacă era o întrebare. S-a lăsat pe spate, cu paharul în mână.

— Sau eşti atât de şocată, încât ai rămas cu adevărat fără cuvinte?

Am înghiţit mâncarea pe care o aveam în gât şi mi-am lăsat încet furculiţa jos.

— Nu m-am aşteptat la asta.

— Îmi închipui.

A rânjit şi şi-a ridicat paharul la gură.

— Cât... cât timp îi vei lăsa aşa?

— Cât voi avea chef.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Şi Jericho?

— Până când voi fi sigur că nimeni nu va mai îndrăzni să te atingă de acum înainte.

Conştientă că mai mulţi dintre cei care se aflau în jurul nostru se opriseră din mâncat şi erau atenţi la noi, mi-am ales cuvintele cu grijă.

— Nu îi cunosc prea bine pe oamenii tăi, dar cred că şi-au învăţat lecţia.

A sorbit din pahar.

— Ceea ce am făcut te deranjează.

Asta ştiam că nu fusese o întrebare. Mi-am întors privirea la farfurie. Mă deranja? Da. Mi se părea că pe majoritatea oamenilor i-ar fi afectat. Or, cel puţin aşa speram. Violenţa pură de care era capabil era de-a dreptul şocantă şi îl făcea să fie diferit şi în această privinţă de gardianul pe care îl cunoscusem cu numele de Hawke.

— Mănâncă, a repetat, lăsându-şi jos cupa. Ştiu că ai nevoie de mai multă mâncare decât atât.

Mi-am înfrânat pornirea de a-i spune că eram în stare să-mi dau singură seama de câtă mâncare aveam nevoie. În schimb, mi-am deschis simţurile spre el. Neliniştea pe care o simţea acum era diferită, avea un gust... acru, aproape amar. Pornirea de a-l cerceta mai atent era atât de puternică, încât mi-am strâns degetele în pumni, încercând să o controlez. Oare ceea ce se întâmplase între noi provocase acea schimbare? Sau ce le făcuse propriilor lui susţinători? M-am întins după paharul meu şi am închis ochii, iar atunci când i-am deschis l-am văzut urmărindu-mă pe sub genele lui lungi.

I-aş fi putut spune că, într-adevăr, mă deranja. Aş fi putut să nu spun nimic. Mi-am închipuit că aştepta una din aceste două reacţii din partea mea. I-am spus adevărul. Nu pentru că aş fi simţit că îi eram datoare să o fac, ci pentru că îmi eram mie datoare.

— Atunci când i-am văzut, am fost îngrozită. A fost şocant. Mai ales în cazul domnului Tulis. Ceea ce ai făcut m-a luat pe nepregătite, însă ce mă deranjează cel mai mult este că... Am respirat adânc. Nu mă simt chiar atât de rău.

Şi-a ridicat pleoapele grele. Ochii îi erau pătrunzători.

— Acei oameni au râs atunci când Jericho a spus că îmi va tăia mâna. Au aplaudat şi s-au bucurat în timp ce eu sângeram şi ţipam şi i-au sugerat lui Jericho şi alte părţi din mine pe care le-ar fi putut păstra. Tăcerea din jurul nostru devenise aproape palpabilă.

— Pe cei mai mulţi nici nu îi văzusem în viaţa mea înainte, şi ei se bucurau să mă vadă sfâşiată. Aşa că nu simt compătimire.

— Nu o merită, a declarat el.

— De acord, a murmurat Kieran.

Mi-am ridicat capul.

— Dar sunt tot oameni, fie muritori, fie atlantieni. Au dreptul la o moarte demnă.

— Ei nu au fost de părere că tu meriţi demnitate.

— Ei au greşit, dar asta nu înseamnă că ce se întâmplă acum este bine.

I-a alunecat privirea peste trăsăturile mele. Nu mai era încordat.

— Mănâncă, a repetat.

— Eşti obsedat să te asiguri că mănânc.

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Mănâncă, şi îţi voi spune planurile noastre.

Asta a atras atenţia mai multor meseni. Stomacul nu mi se mai împotrivea. Am început să mănânc zdravăn. Nu îndrăzneam să privesc spre Kieran, pentru că mi-ar fi alunecat ochii spre hol.

— Plecăm mâine-dimineaţă, a declarat el.

Aproape m-am înecat cu bucata de brânză pe care o muşcasem.

— Mâine? am chiţăit, pe jumătate speriată, pe jumătate plină de speranţă.

Pe drum, aş fi avut mult mai multe şanse să evadez decât aveam în acel loc.

A încuviinţat din cap.

— După cum am spus, vom merge acasă.

Am luat o gură mare de băutură din paharul meu.

— Dar Atlantia nu este acasă pentru mine.

— O, ba da. În parte, cel puţin.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Delano, care, aşezat la

masă în faţa mea, a vorbit pentru prima oară în acea seară.

— Înseamnă că ar fi trebuit să îmi dau seama mai devreme. Atât de multe lucruri pe care nu le înţelegeam se leagă acum. De ce te-au făcut Fecioara, cum ai supravieţuit atacului Temuţilor. Darurile tale. Ultima parte a spus-o în şoaptă, în aşa fel încât doar eu şi cei din apropierea lui să auzim. Nu eşti muritoare, Poppy. Cel puţin, nu în totalitate.

Am deschis gura şi apoi am închis-o, fără să fiu sigură că auzisem bine. Pentru o clipă, mi s-a părut că îmi rămăsese ceva în gât. Am băut, dar senzaţia a persistat.

Privirea albastră ca de opal a lui Delano a devenit mai tăioasă.

— Sugerezi cumva că ea este…

— Pe jumătate atlantiană? a completat el. Da.

Mi-a tremurat mâna, şi mi-am stropit degetele.

— Asta este imposibil, am şoptit.

— Eşti sigur? l-a întrebat Delano.

I-am citit uluiala în privire atunci când şi-a îndreptat ochii spre mine, oprindu-se în dreptul gâtului.

— Sută la sută.

— Cum e cu putinţă? am cerut să aflu.

I-a apărut pe buze o urmă de zâmbet, şi el şi-a coborât privirea asupra gâtului meu.

Asupra muşcăturii care era abia ascunsă sub şuviţele de păr. Sângele meu. Ştia pentru că… îmi gustase sângele?

Delano a făcut ochii mari şi s-a tras pe spate, holbându-se la mine de parcă atunci era prima oară când mă vedea. Uitând de hol, am privit spre Kieran, care a ridicat dintr-o sprânceană spre mine. Pentru el nu era nimic nou.

— E ceva rar, dar se poate întâmpla. Un muritor şi un atlantian se întâlnesc. Natura îşi urmează cursul şi, nouă luni mai târziu, se naşte un copil muritor. Kieran a făcut o pauză şi şi-a trecut degetul pe deasupra pocalului. Dar, mai rar, copilul care se naşte aparţine celor două regate. Este şi muritor, şi

atlantian.

— Nu. Vă înşelaţi, cu siguranţă. M-am răsucit în scaun. Mama şi tatăl meu erau amândoi muritori...

— Cum poţi fi sigură de asta? mi-a tăiat-o Hawke.

Nu, nu Hawke. *Casteel*. Prinţul.

— Tu ai crezut că eu sunt muritor.

Inima mi s-a strâns în piept.

— Dar fratele meu este Ascendent acum.

— Aceasta este o observaţie bună, a intervenit Delano.

— Asta doar dacă presupunem că este fratele tău.

Am tresărit.

— Sau că a făcut cu adevărat Ascensiunea, a comentat cineva.

Paharul începuse să-mi alunece printre degete...

Reflexele lui erau rapide ca fulgerul. A prins paharul înainte ca acesta să lovească masa. L-a lăsat apoi jos şi mi-a apucat mâna, coborând-o pe masă.

— Fratele tău este în viaţă.

Inima mi-a stat în loc.

— Cum poţi fi sigur de asta?

— Îl urmăresc de luni bune, Poppy. Nu a fost văzut niciodată pe timp de zi, şi îmi închipui că asta nu poate să însemne decât că este Ascendent.

Cineva a blestemat şi a scuipat pe podea. Am închis ochii. Pe jumătate... atlantiană? Dacă acesta era motivul pentru care fusesem Aleasă şi era sursa abilităţilor mele... însemna că ducele şi ducesa ştiuseră? Regina? Am deschis ochii.

— De ce m-ar fi ţinut în viaţă dacă ştiau?

A strâns din dinţi.

— De ce îl ţin în viaţă pe fratele meu?

Am tresărit, îngheţată toată.

— Eu nu pot face... Nu-i aşa? Adică, eu nu am... ăăă... părţile necesare.

— Părţile? Kieran a tuşit. Cu ce i-ai împuiat capul?

Prinţul i-a aruncat o privire tăioasă.

— Dinţii. Cred că la asta se referă.

Şi-a dezvelit colţii şi şi-a trecut limba pe deasupra unuia. Am simţit un gol în stomac – amestec de plăcere şi repulsie.

— Nu au nevoie de ei. Au nevoie doar de sângele tău ca să poată face Ascensiunea.

Dacă nu aş fi fost aşezată, cel mai probabil m-aş fi prăvălit. Aş fi vrut să-l contrazic, însă nu aveam nici o idee de ce ar fi minţit într-o asemenea privinţă. Nu avea nimic de câştigat. M-am aplecat uşor, întrebându-mă dacă nu cumva făceam un atac de cord.

— Sunt curios, Cas. De ce trebuie să mergem acasă? a întrebat Kieran, şi aş fi putut să jur că îşi ridicase vocea. Când asta înseamnă că ne vom îndepărta de locul în care este ţinut fratele tău.

— Este singurul loc în care putem merge. Ochii aceia aurii au rămas aţintiţi asupra mea. Ştiai că un Atlantian se poate căsători doar dacă cele două jumătăţi se află pe pământul patriei lor? Este singurul mod prin care cei doi miri pot deveni un întreg.

Mi-am întredeschis buzele. Întreaga sală a fost traversată de un val de uimire. Zăbovind cu gândul la faptul că eram pe jumătate atlantiană, nici măcar nu puteam crede ce auzeam. El spunea că...

Gropiţa aceea afurisită şi-a făcut apariţia în obrazul drept şi a fost urmată de cea din obrazul stâng. Casteel Da'Neer, Prinţul Atlantiei, a zâmbit larg şi ne-a ridicat mâinile unite.

— Mergem acasă ca să ne căsătorim, *Prinţesa* mea.

Mulţumiri

Eu şi Laura Kaye ne aflam în anul 2016 în aeroportul din Cincinnati când i-am spus despre ideea acestei cărţi. A fost prima persoană care mi-a zis că trebuie să mă pun imediat să o

scriu. Nu am făcut-o. Era un roman ce implica multă fantezie, ceva la care nu mă mai încumetasem, şi mi-am tot repetat că am nevoie de timp ca să îmi dau seama dacă pot să iau această idee nebunească şi să scot din ea ceva care să aibă sens. Nu am găsit timpul necesar nici în 2016, nici în 2017, nici în 2018. Nu s-a întâmplat decât după ce am discutat cu JR Ward despre ce înseamnă să scrii cărţi de suflet – cărţi care nu sunt cum se aşteaptă lumea să scrii, dar care pur şi simplu nu pot rămâne nescrise. Acea conversaţie din septembrie 2019 mi-a dat curajul de a accepta într-un final că venise timpul să scriu această carte. Aşadar, Laura Kaye şi JR Ward, vă sunt datoare o lume-ntreagă de mulţumiri. Fără voi, *Din sânge şi cenuşă* nu ar fi trecut de stadiul de idee.

Au fost şi alţi oameni care au avut grijă să termin această carte. Brigid Kemmerer, al cărei entuziasm afişat când i-am zis despre carte mi-a dat curajul de a continua să scriu ceva ce era cu totul nou pentru mine. Wendy Higgins, care mi-a trimis cel mai bun şi încurajator feedback după ce a citit cartea. Jen Fisher, care s-a îndrăgostit de Hawke de la primele capitole şi mi-a oferit o groază de sfaturi utile. Andrea Joan, care mi-a scris impresii despre carte pe măsură ce o citea. Toţi cei care colaborează cu JL Anders şi care s-au aventurat fără rezerve alături de mine pe acest drum misterios.

Iniţial, am intenţionat să public pe cont propriu această carte, având în minte o mulţime de motive, dintre care două erau cu adevărat importante pentru mine. Unul, că îmi doream să le pot oferi cât mai repede cititorilor mei această carte. Al doilea avea legătură cu nevoia mea de a scrie şi de a publica acest volum fără vreun soi de presiune sau de aşteptări. Însă apoi am auzit despre cei de la Blue Box Press şi, ştiind ce treabă excelentă au făcut cu romanele din colecţia *„1001 Dark Nights*”, am luat legătura cu Liz Berry. Nu aveam habar cum avea să reacţioneze auzind despre ce scriam şi despre intenţiile mele legate de publicarea cărţii. Eram convinsă că avea să

respingă ideea din start, dar nu a făcut-o. După o primă discuţie telefonică, ea nu doar că şi-a dorit să fie parte din acest proiect, dar a şi venit cu un plan de marketing potrivit cu dorinţele mele chiar şi fără să citească volumul în cauză. Am ştiut că această carte a mea era pe mâini bune. MJ, Liz, Jillian (şi Steve, să nu uit de *STEVE BERRY STORY TIME*), vă mulţumesc din suflet pentru că aţi făcut împreună cu mine acest salt neaşteptat. Încântarea, dragostea, sprijinul şi părerile voastre au fost resurse de nepreţuit care m-au ajutat să termin această carte şi să le-o pot oferi cititorilor. Mulţumiri întregii echipe din spatele acestui proiect: Chelle Olson, Jenn Watson, Kim Guidroz!

Sarah J. Maas, îţi mulţumesc pentru sprijin! Data viitoare când ne vedem, voi încerca să nu par prea dubioasă mângâindu-ţi părul. Lexi Blake, sunt aproape sigură că fără ajutorul tău încă ne-am mai fi chinuit şi acum cu textul de prezentare de pe copertă. Îţi mulţumesc! Hang Lee, eşti un munte de talent! Cu trei elemente – spade, săgeţi şi păduri însângerate – tu ai realizat cea mai fascinantă imagine de copertă pe care am văzut-o în mult timp. Eşti foarte tare! Îţi mulţumesc şi ţie, Stephanie Brown, pentru că te-ai ocupat de tot! Şi, desigur, mulţumirile mele merg şi către tine, Ernesto Floofington III, pentru că te-ai vânturat pe la capul meu ca un vârcolac în vreme ce lucram.

Tuturor celor care scrieţi recenzii pentru JL Anders şi care aţi ştiut despre această carte înaintea multora, recunoştinţa mea pentru că aţi păstrat secretul şi pentru că vă exprimaţi cu sinceritate părerea de fiecare dată!

Nu în ultimul rând, vă mulţumesc vouă, cititorilor, care veţi pune mâna pe această carte şi o veţi citi. Fără voi, nimic din toate astea nu ar fi posibil.